

Văn Hồi

Contents

Văn Hồi	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	89
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	102
34. Chương 34	106
35. Chương 35	109
36. Chương 36	112
37. Chương 37	116
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	141
45. Chương 45	147
46. Chương 46	151
47. Chương 47	159
48. Chương 48	162
49. Chương 49	165
50. Chương 50	168
51. Chương 51	171
52. Chương 52	174
53. Chương 53	178
54. Chương 54	184
55. Chương 55	187
56. Chương 56	190
57. Chương 57	192
58. Chương 58	196
59. Chương 59	199
60. Chương 60	203
61. Chương 61	208
62. Chương 62	217
63. Chương 63	220
64. Chương 64	223
65. Chương 65	229
66. Chương 66	232
67. Chương 67	235
68. Chương 68	239
69. Chương 69	242
70. Chương 70	246
71. Chương 71	250
72. Chương 72	256
73. Chương 73	260
74. Chương 74	265
75. Chương 75	272
76. Chương 76	278
77. Chương 77	284
78. Chương 78	291
79. Chương 79	297
80. Chương 80	304
81. Chương 81	311
82. Chương 82	317
83. Chương 83	322
84. Chương 84	326
85. Chương 85	331
86. Chương 86	336
87. Chương 87	338
88. Chương 88	343
89. Chương 89	346
90. Chương 90	349
91. Chương 91	352
92. Chương 92	354
93. Chương 93	358
94. Chương 94	361
95. Chương 95	364

96. Chương 96	368
97. Chương 97	371
98. Chương 98	374
99. Chương 99	377
100. Chương 100	381
101. Chương 101	384
102. Chương 102	388
103. Chương 103	394
104. Chương 104	397
105. Chương 105	400
106. Chương 106	403
107. Chương 107	406
108. Chương 108	409
109. Chương 109	412
110. Chương 110	416
111. Chương 111	419
112. Chương 112	423
113. Chương 113	428
114. Chương 114	433
115. Chương 115	436
116. Chương 116	439
117. Chương 117	445
118. Chương 118	449
119. Chương 119	455
120. Chương 120	459
121. Chương 121	463
122. Chương 122	471
123. Chương 123	477
124. Chương 124	484
125. Chương 125	493

Văn Hồi

Giới thiệu

Editor: Yến Phi Ly&Linh Linh, Mộ Vũ Beta: Yến Phi LyThể loại: Đam mỹ, chủ công, trọng sinh, 1×1, âm áp, ngọt, gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-hoi>

1. Chương 1

Tiếp nhận kịch bản người đại diện đưa tới, Lục Diễn nghiêm túc đọc.

Lần này là phim lịch sử, bất kể là đạo diễn hay diễn viên, đều có thể nói là đội hình siêu khủng, mà ngay cả trang phục đạo cụ đều chuẩn bị rất tỉ mỉ, nghe nói cố ý mời người chuyên nghiệp đến làm cố vấn, có thể thấy tác phẩm được đầu tư vô cùng hoành tráng. Huống hồ hiện giờ phim lịch sử đang thịnh hành, nhiều người quan tâm, lượng người xem cũng đông đảo, không cần dự đoán cũng có thể tưởng tượng sau khi công chiếu nhất định trở thành phim ăn khách nhất. Sau đó biên kịch, diễn viên cùng nhà đầu tư đều bội thu, tất cả vui mừng.

Chẳng qua những thứ này chẳng liên quan tới Lục Diễn.

Vai diễn của hắn là nhân vật nam thứ N, một kẻ không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác táng, bởi vì thèm nhỏ dãi sắc đẹp nữ chính, đã định trước là vật hi sinh trên đường trưởng thành của nam chính, kết cục dĩ nhiên là thê thảm mà thỏa mãn người xem. Một nhân vật như vậy, ngay cả không gian thể hiện đều không có bao nhiêu, mặc dù Lục Diễn có bề ngoài cùng diễn xuất không tồi, cũng chẳng cách nào cứu vớt vận mệnh đã định trước lọt vào phỉ nhổ của người xem. Dù hiện giờ khẩu vị người xem có nhiều thay đổi, cũng có một lượng người xem cũng yêu thích nhân vật phản diện, nhưng cũng phải là đại boss siêu đẹp trai lãnh khốc ngạo kiều, có cá tính có thực lực mà không phải loại tiểu nhân vật không có cảm giác tồn tại thậm chí còn có chút đáng khinh này.

Lục Diễn cơ hồ có thể đoán được, chờ khi phim công chiếu, nhân vật của hắn không phải bị chìm ngấm trong khí phách của nhân vật khác, thì chính là bị fan của nam nữ chính lôi ra không ngừng mà giày vò chứng minh tình yêu sóng gió của bọn họ. Ít nhất cũng có ít ỏi vài fan hâm mộ oán giận vì cái gì hắn phải nhận kiểu nhân vật thối nát như vậy, còn thêm một câu cảm thán đáng thương.

Hắn yên lặng thở dài trong lòng, mấy năm gần đây, hắn nhận đều là kiểu vai diễn này, không nổi trội, cũng không có gì đặc sắc, phần lớn đều là khiến người ta chán ghét phản cảm. Trừ bỏ vài fan thật lòng yêu mến, không có mấy người chú ý tới. Nhưng nếu hắn không nhận, chẳng những không có công việc, còn sẽ bị người đại diện không ngừng châm chọc khiêu khích.

Người đại diện của Lục Diễn tên là Phương Mạnh, ngoài Lục Diễn, dưới trướng của gã còn có ba bốn nghệ sĩ khác, đều giống Lục Diễn luẩn quẩn ở hạng ba hạng tư không có chút tiếng tăm. Phương Mạnh chung quy oán giận chính mình có tài nhưng không gặp thời, công ty tuyệt không coi trọng tài năng của gã, ném cho gã đều là nghệ sĩ không nổi tiếng cũng không có giá trị. Phương Mạnh tuy rằng không quá mức hà khắc với bọn họ, nhưng trong công việc cũng không quá quan tâm, càng nhiều thời gian gã đều dùng để đi nịnh bợ nghệ sĩ nổi tiếng trong công ty.

Có thể nói, tình cảnh hiện nay của Lục Diễn cùng người đại diện vô trách nhiệm không thoát khỏi liên quan. Nhưng với địa vị cùng giá trị của hắn hiện tại, muốn đổi một người đại diện khác gần như không có khả năng.

Thật sự thời điểm sóng nhỏ, Lục Diễn cũng từng có lúc cam chịu mà nghĩ, dứt khoát dời khỏi showbiz, hắn hiện tại không thể nói rõ tuổi có bao nhiêu trẻ, nhưng cũng không tính già, rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này tìm công việc khác nuôi sống bản thân cũng không thành vấn đề.

Chỉ là hắn chung quy không cam lòng.

Lục Diễn thích đóng phim. Cho nên hắn không thi đại học mà trực tiếp ghi danh vào học viện nghệ thuật. Hắn có thiên phú, cũng đủ cố gắng. Lúc học ở trường có thể coi là nhân vật làm mưa làm gió, thầy cô xem trọng, bạn học hâm mộ, nhiều fan sùng bái, tuy Lục Diễn làm người khiêm tốn nhưng trong lòng hắn không khỏi cũng có kiêu ngạo.

Thế nhưng khi chân chính bước vào thế giới hào nhoáng rực rỡ này, tình huống cùng với khi đi học lại hoàn toàn khác biệt.

Từ sau khi thử một vai quan trọng bởi vì ngoài ý muốn mà bỏ lỡ, giống như vận khí cả đời hắn đều theo đó mà đi, số phận ngang trái quả thực là cụm từ phác họa chính xác nhất đường đời của hắn.

Ngoại hình của hắn rất đẹp, là kiểu mọi người thường nói anh tuấn bức người, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng mũi cao. Dáng người cũng tốt, lưng rộng eo thon, hai cặp chân dài, là một cái giá áo trời sinh, lúc còn đi học đã từng được mời làm người mẫu ảnh bìa mấy lần, sau khi tốt nghiệp, cũng từ những cái đó thu thập số lượng fan hâm mộ không nhiều lắm nhưng cũng đủ khoe khoang.

Diễn xuất Lục Diễn không tồi. Tuy rằng bởi vì xuất thân chính quy, ngay từ đầu khó tránh khỏi có chút đóng mác học viện nhưng sau vài năm mài giũa cộng thêm cố gắng của bản thân, mỗi lần đều nghiêm túc nghiên cứu nghiên ngẫm, không chỉ là của mình, còn có những nhân vật của người khác, diễn xuất càng thêm thuần thực.

Nực cười chính là, mặc dù hắn cố gắng như vậy, đến nay đều không nhận được một nhân vật nào có thể cho hắn phát huy đầy đủ thực lực. Người ta nói là vàng thì sẽ sáng lên, đến hắn thì chỉ còn lại vàng thau lẫn lộn.

Hắn chỉ cần một cơ hội. Ngay từ đầu, Lục Diễm chính là tin tưởng vững chắc như vậy.

Nhiều năm trôi qua, hắn không phải chưa từng gặp cơ hội, nhưng mà mỗi lần chung quy sẽ bởi vì nguyên nhân nào đó, thoáng qua bên người khiến người ta tiếc hận.

Nếu như nói lúc mới bắt đầu Lục Diễm còn có ngạo khí có phần nộ, hiện giờ nhiệt huyết cùng sắc sảo của hắn từ lâu đã bị hiện thực mài mòn. Tài năng của hắn ngay cả bộc lộ cũng chưa có cơ hội thì đã bị vùi dập.

Tình thế cường đại hơn người, hắn không thể không cúi đầu.

Nhưng mà cúi đầu rồi thì sao??

Lục Diễm âm thầm cười khổ, khi ngẩng đầu nụ cười đã trở nên khiêm tốn mà cảm kích, “Vây cái này đi, vất vả Phương ca.”

Phương Mạnh gật gật đầu, lộ ra một nụ cười tội lỗi, vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, giọng điệu hơi chút mỉa mai: “Vẫn là tiểu Lục hiểu chuyện, không giống mấy đứa kia, kén cá chọn canh, cũng không nhìn thử thân phận của mình. Bản lĩnh không có, tính tình lại không tốt, khó trách không ngẩng đầu lên được.”

Lục Diễm khẽ cười, cũng không đáp lại.

Sau lưng nói người dài ngắn, chuyện như vậy hắn sẽ không làm, hiểu rõ tai vách mạch rừng lúc nào đắc tội người cũng không biết. Cho dù nói bây giờ chỉ là nhân vật nhỏ, ai biết thời điểm nào đó lại biến thành nhân vật tầm cỡ hoặc là vượt hơn cả những nhân vật lớn.

Lục Diễm đã từng nghe nói Phương Mạnh bởi vì mồm mép không tốt, trong lúc vô ý đắc tội người bị người gây khó dễ cho nên lúc này mới không được công ty coi trọng.

Đương nhiên, chuyện như vậy, hắn cũng sẽ không đi nhắc nhở Phương Mạnh.

Phương Mạnh thấy Lục Diễm không đáp lời, cũng thấy không thú vị, thu hồi tươi cười dặn một câu, “Vây cậu chuẩn bị đi, sau đó tới đoàn làm phim. Tuy rằng không phải nhân vật quan trọng gì, cũng đừng để người ta lưu lại ấn tượng xấu.”

Lục Diễm gật đầu, mấy chuyện này hắn tất nhiên hiểu.

Phương Mạnh đang định mở cửa rời đi, lại xoay người, lộ ra một nụ cười hàm chứa ý tứ sâu xa, “Tiểu Lục a, vận khí của cậu cũng không tệ lắm. Nếu không có người bạn tốt đại minh tinh kia, cho dù là nhân vật như vậy, cũng không nhất định có thể rơi xuống tay cậu đâu. Phải biết rất nhiều người muốn lọt vào mắt Vương đạo diễn đó.”

Lục Diễm ngạo nhiên, “Từ Vĩnh Chu?”

Phương Mạnh cười như không cười, “Trừ cậu ta ra cậu còn có đại minh tinh nào khác là bạn sao?”

Lục Diễm trầm mặc một hồi, Phương Mạnh đã rời đi.

Nghĩ đến Từ Vĩnh Chu, Lục Diễm ánh mắt thoáng mờ mịt một chút, trong lòng hiện lên một loại cảm xúc không nói rõ.

Từ Vĩnh Chu là bạn học của Lục Diễm, cũng là bạn cùng phòng.

Khi còn học đại học, Lục Diễm nổi bật vượt trội, một thời không có đối thủ, nếu nhất định phải tìm ra một người có thể sánh cùng vậy cũng chỉ có Từ Vĩnh Chu, thậm chí có thể nói ngang sức ngang tài.

Nhưng mà sau khi tốt nghiệp, cảnh ngộ hai người cũng khác nhau một trời một vực.

Từ Vĩnh Chu hiện giờ hết như mặt trời ban trưa, đại minh tinh chạm tay có thể bóng, mà năm ấy tại giải Kim Biểu được phong ảnh đế, tất cả mọi người đều tán thưởng danh xứng với người.

Nghĩ đến thời điểm còn đi học, đối phương tuy rằng xuất chúng nhưng vẫn nơi nơi chốn chốn bị mình vượt qua, phảng phất hết như một giấc mộng.

Lục Diễm trong lòng nổi lên chua xót.

Có điều nói lại, trong thế giới giầu đồ bìm leo còn có thể có người giúp đỡ mình, Lục Diễm vẫn cảm thấy ấm áp.

Những năm gần đây, mỗi khi lâm vào khốn cảnh hoàn toàn không có công việc, cơ hồ đều là Từ Vĩnh Chu ra tay giới thiệu hẳn với đoàn phim, mặc dù lòng tự trọng ít nhiều có chút suy sụp cùng chịu áp chế, Lục Diễm cũng không phải không biết tốt xấu, bản thân cảm kích đương nhiên không cần phải nói, cũng vô cùng may mắn còn có một người bạn, người anh em tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Diễm khẽ thở dài một hơi, cảm xúc có chút phức tạp, lấy điện thoại ra bấm số gọi đi, nhạc chờ êm tai vang lên hai câu đã có người bắt máy, thanh âm trong sáng quen thuộc truyền đến, “Alô....”

Lục Diễm không khỏi cúi đầu mỉm cười, “Vĩnh Chu, là tôi, Lục Diễm.”

Đối phương tựa như mới biết là ai, cười nói: “Là cậu sao Lục Diễm, thế nào, kịch bản mới thấy được không? Thật xin lỗi nhân vật cũng không khá lắm, vốn tôi muốn giúp cậu nhận vai nam thứ, nhưng công ty gần đây vừa lúc muốn nâng đỡ người mới, cậu biết đó tôi cũng...”

Lục Diễm thấp giọng ngắt lời: “Đừng nói như vậy, tôi hiểu được, rất cảm ơn cậu.”

Bên kia khẽ cười một chút, “Cậu là anh em của tôi, còn cần nói cảm ơn sao.”

Lục Diễm cũng cười, tâm tình tựa hồ theo hai chữ anh em này mà thả lỏng, ngữ khí cũng mang chút trêu chọc, “Vậy đại minh tinh, lúc nào rảnh rồi cho tôi được hân hạnh mời cậu một bữa cơm.”

“Ha ha, tôi đây không khách khí. Nhưng mà hai ngày này có việc, chờ ba ngày sau đến đoàn phim gặp mặt rồi nói sau.”

“Ừ.” Lại tùy tiện hàn huyên hai câu Lục Diễm mới cúp điện thoại.

Bộ phim lịch sử này nam chính là Từ Vĩnh Chu, cho nên ba ngày sau vào đoàn phim, dĩ nhiên có thể gặp lại.

Ngày hôm sau Lục Diễm đi tham gia thử vai cho một bộ phim khác.

Đạo diễn là Tề Bạch nổi danh trong nước, phim điện ảnh của hắn rất có đặc trưng riêng, tuy rằng còn chưa đạt được giải thưởng quốc tế lớn, nhưng được không ít giải thưởng lớn nhỏ. Kịch bản cũng không tồi, biên kịch là Ngôn Trầm, kim bài nổi danh trong giới biên kịch. Hai người này hợp tác trên cơ bản phòng vé được bảo đảm. Đương nhiên chuyện khiến cho Lục Diễm thận trọng chính là, lần này vai hắn thử mặc dù là vai phụ nhưng cũng là vai diễn có phân lượng, diễn tả nội tâm rất nhiều, nếu diễn viên phát huy tốt, sẽ vô cùng thành công, nói không quá lời, vai phụ đánh sâu vào lòng người cũng không phải không có khả năng, đương nhiên nếu phát huy không tốt, cũng có thể lưu lại ấn tượng tầm thường. Đương nhiên Lục Diễm đối với diễn xuất của mình vẫn rất có lòng tin.

Có được cơ hội thử vai, là ngẫu nhiên cũng là tất nhiên.

Phó đạo diễn thực hiện bộ phim điện ảnh này, Lục Diễm trước đây từng hợp tác qua, trong lúc vô ý giúp đối phương chút việc, cho nên ấn tượng đối với Lục Diễm rất tốt, lần này nhìn thấy nhân vật kia liền lập tức nghĩ đến hắn, đề nghị với Tề đạo một chút, Tề đạo liền trực tiếp cho hắn tới thử vai.

Thời điểm nhận được điện thoại, Lục Diễm có chút kích động. Hắn vẫn luôn tin tưởng bản thân không thiếu thực lực, cái hắn thiếu chính là cơ hội. Nếu lần này có thể tiếp nhận nhân vật kia, Lục Diễm có tin tưởng hắn có thể phát huy thực tốt, đây chính là cơ hội hắn muốn nắm bắt, không cho phép thất bại.

Chuyện này Lục Diễm cũng không nói cho Phương Mạnh, không biết vì cái gì, hắn theo bản năng cảm thấy Phương Mạnh không đáng tin cậy, có gì đó gặt hắn. Hắn cũng không quá trông cậy vào Phương Mạnh, cho nên ngày hôm qua thời điểm Phương Mạnh lại một lần nữa bảo hắn nhận cái vai thối nát kia, hắn cũng không phần nộ không phản kháng. Vốn là không ôm kỳ vọng, cho nên sẽ không thất vọng.

Thử vai rất thuận lợi.

Lục Diễm hoàn thành rất tốt cảnh tượng đạo diễn chỉ định, sau đó bảo hắn trở về chờ thông báo.

Khi rời khỏi nơi thử vai, hắn khẽ mỉm cười, toàn thân đều có một loại cảm giác thả lỏng. Hắn tin tưởng nhân vật kia đã nắm chắc trong tay, vừa rồi khi thử vai, đạo diễn Tề tuy rằng vẫn không nói gì nhưng Lục Diễm cũng không xem nhẹ tán thưởng cùng tán thành trong ánh mắt hắn.

Tâm tình thực tốt, Lục Diễm nhất thời không nghĩ cứ như vậy trở về, ngày mai sẽ phải vào đoàn phim lịch sử kia, mặc dù là nhân vật nhỏ, nhưng thời gian quay kéo dài, nhân vật nhỏ không có đặc quyền, chỉ có thể luôn đi theo đoàn phim, phỏng chừng có một đoạn thời gian rất dài không thể nhàn nhã.

Lục Diễm một đường bước đi, thời điểm ngang qua quảng trường trung tâm, trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc ngồi trong góc một quán cà phê hẻo lánh.

Một là người đại diện của hắn Phương Mạnh, một người khác tuy rằng đeo kính râm cùng mũ nguy trang, nhưng bóng dáng kia Lục Diễm sẽ không nhận sai, đúng là bạn tốt kiêm anh em tốt của hắn, Từ Vĩnh Chu.

Lục Diễm mày khẽ chau lại, hai người kia như thế nào lại ngồi cùng một chỗ?

Một loại trực giác không thoải mái khiến hắn nhìn không được lặng lẽ đi vào, ngồi xuống một vị trí trong góc chết lại có thể nghe được bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Chân tướng vĩnh viễn đều xấu xí như vậy.

Hoàn chương 1

,

2. Chương 2

“Thế nào, Lục Diễm tiếp nhận vai diễn kia chứ?” Tuy rằng tận lực dè dặt, Lục Diễm vẫn có thể dễ dàng nghe ra đây là giọng Từ Vĩnh Chu.

“Kia còn phải nói. Không nhận hắn cũng chỉ có thể đi uống gió Tây Bắc.” Lục Diễm thậm chí có thể tưởng tượng được khi Phương Mạnh nói những lời này sẽ hơi hơi nướng mảy, biểu tình thì đặc ý cùng châm chọc.

“Vậy còn không phải đều là công lao của người đại diện ngài sao.” Lục Diễm rất ít khi nghe được Từ Vĩnh Chu dùng loại ngữ khí trào phúng này nói chuyện, thanh âm của hắn vĩnh viễn đều là trong sáng hào phóng, tràn ngập đường quang cùng chính trực.

Lục Diễm tim đập từng nhịp từng nhịp nhanh hơn, có cái gì đó ùn ùn muốn xuất ra.

“Nói hệt như cậu vô tội ấy. Nay còn không phải nghe theo Từ đại minh tinh dặn dò sao, nếu không tôi sao có thể sẽ không tiếp những vai diễn cùng thông cáo, tận lực chỉ giúp hắn tiếp những vai diễn có cũng được không có cũng xong. Ai sẽ hào phóng ném tiền không kiếm, cố ý cắt đứt đường tài lộ của mình chứ.”

“Đừng nói ủy khuất như vậy, anh kiếm được từ chỗ tôi so với có thể kiếm được từ Lục Diễm hơn nhiều lắm.”

“Ha ha, không hổ là ảnh đế a, trước mặt chính là bạn tốt anh em tốt, sau lưng lại làm những việc như vậy.”

“Như nhau cả thôi. Anh cũng không có lập trường mà nói tôi.”

“Lại nói tiếp, tôi thật sự rất ngạc nhiên, Lục Diễm rốt cuộc đặc tội cậu chỗ nào, mà cậu muốn đối phó hắn như vậy?”

Lục Diễm tim nhảy loạn một nhịp, hắn cũng rất muốn biết.

Đáng tiếc Từ Vĩnh Chu không trực tiếp trả lời: “Biết quá nhiều đối với anh không tốt. Nhận tiền của người làm việc cho người là được.”

Phương Mạnh cũng không dây dưa, cười ha ha, “Cậu không sợ tôi đem việc này nói cho Lục Diễm?”

Từ Vĩnh Chu cười lạnh một tiếng, “Anh nói hắn sẽ tin anh hay là tin tôi? Huống chi sự tình hại mình lợi người anh sẽ làm sao? Mà tôi cũng không sợ hắn biết, biết thì sao? Trừ bỏ lật mặt nhau thì đối hắn ích lợi gì.”

“Cậu nói đúng. Hại người lợi mình thì tôi làm, chuyện hại mình lợi người tôi sao lại đụng tới chứ. Được rồi, vẫn là tài khoản kia, cậu chuyển tiền trực tiếp vào đi.” Phương Mạnh dứt khoát nói.

“Anh yên tâm, tôi đã bao giờ thiếu của anh đâu.”

“Uy tín của cậu rất tốt, cho nên chúng ta mới có thể hợp tác vui vẻ.” Phương Mạnh đứng lên, “Cuối cùng cho cậu thêm một tin tức, Lục Diễm sáng hôm nay sớm ra ngoài, không biết có chuyện gì.”

Từ Vĩnh Chu nhếch khóe miệng, “Còn có thể có chuyện gì, thử một vai điện ảnh mà thôi.”

“Làm sao cậu biết?” Phương Mạnh có chút kinh ngạc.

“Tôi tất nhiên có cách của tôi.” Từ Vĩnh Chu gõ gõ mặt bàn, “Anh đi nhanh đi, đợi lát nữa nhiều người bị nhìn thấy sẽ không tốt.”

Tiếng bước chân vang lên, hẳn là Phương Mạnh rời đi.

Một lát sau, Từ Vĩnh Chu gọi một cú điện thoại, thanh âm đã khôi phục thành vẻ trong sáng vốn có, mang theo nụ cười quen thuộc, “À lô, Tề đạo sao? Lần trước anh nói chuẩn bị quay phim điện ảnh, nhân vật kia rất thú vị, thế nào, tìm được người thích hợp chưa?”

...

“Vậy sao. Kỳ thật công ty gần đây muốn nâng đỡ người mới, anh gặp qua rồi, tên là Liên Vũ, cậu ta diễn không tồi, hơn nữa theo ý Tô tổng cho người mới một chút cơ hội, Tề đạo anh xem, có phải hay không suy nghĩ một chút.”

...

“Ha ha, tôi đây liền thay Tô tổng cảm ơn Tề đạo trước, hôm nào cùng ăn một bữa cơm đi.”

...

“Được, không thành vấn đề, tôi sẽ chuyển lời tới Tô tổng, tạm biệt.”

Lục Diễm không biết Từ Vĩnh Chu khi nào thì rời đi, cũng không biết mình ở quán cà phê đến tận cùng là ngồi bao lâu. Đến khi hắn vô tri vô giác mà bước ra, mặt trời đã ngã về tây.

Ngày hôm nay trải qua tựa như ngồi xe trên núi, cảm giác từ thiên đường đến địa ngục cũng không khác là bao.

Lúc đầu là phần nộ.

Phần nộ đến nỗi Lục Diễm hận không thể lao ra tóm áo Từ Vĩnh Chu chất vấn hắn vì cái gì phải làm như vậy.

Nhưng mà hắn đã không còn là mao đầu tiểu tử non nớt năm đó, tại giới giải trí lặn lội nhiều năm hắn khắc sâu nhất chính là một chữ “Nhẫn”. Khi mà một người không có thực lực tuyệt đối, đối diện hết thấy khiêu khích cùng bất công chỉ có thể nhẫn nhịn, nếu không cũng chỉ có thể rời đi. Đây là quy tắc trò chơi, không có gì công bằng hay không công bằng.

Sau đó dần dần liền chết lặng.

Sau thời gian dài trong óc vẫn luôn có chút mơ mơ màng màng, hắn suy nghĩ rất nhiều. Khi còn ở trường học cùng Từ Vĩnh Chu cậu truy tôi đuổi, có cạnh tranh nhưng là tình nghĩa sâu sắc. Sau đó trong vòng lẩn quẩn của showbiz hai người không ngừng cùng giằng dụa cố gắng, cảnh ngộ cùng thành tích kém càng ngày càng xa, may mà giao tình vẫn còn. Mấy năm nay tình trạng không tốt không thể không nhắc đến ảm áp mà người bạn Từ Vĩnh Chu này cho hắn, là một trong những nguyên nhân hắn tiếp tục kiên trì.

Hóa ra hết thấy cũng chỉ là biểu hiện giả dối!

Lục Diễm ở trong lòng hung hăng tự giễu. Hắn luôn tự nhận mình là một người thông minh, thức thời, càng biết nhìn người, thì ra mười phần sai. Không biết mỗi một lần mình nói cảm ơn thì người anh em tốt Từ Vĩnh Chu ở trong lòng cười nhạo mình như thế nào, nghĩ đến đây Lục Diễm thậm chí có loại cảm giác muốn nôn, rất kinh tởm!

Hóa ra không phải là thời vận của mình không tốt, mà là gặp phải kẻ tiểu nhân.

Khó trách mình vĩnh viễn không tiếp nhận được bất kì vai diễn tốt nào, chẳng trách mỗi một lần cảm thấy thời vận sắp đến, đều sẽ bị hiện thực độc ác cướp đi.

So với bị Phương Mạnh bán đứng, Lục Diễm càng hận Từ Vĩnh Chu phản bội.

Đối với Phương Mạnh, ngay từ đầu chưa từng chờ mong, cũng không có chân chính chân thành với gã, cho nên bất luận gã làm như thế nào, cũng sẽ không bị thương tổn.

Nhưng mà Từ Vĩnh Chu lại khác.

Lục Diễm là thật sự.. thật sự... thật sự... đem người bạn này để ở trong lòng, xem hắn là bạn bè tốt, anh em thân thiết.

Lục Diễm cũng không rõ Từ Vĩnh Chu vì cái gì muốn làm như vậy, nhưng mà bất kể lý do là cái gì, cũng sẽ không giảm bớt một chút thương tổn cùng hận ý.

Chính là mặc dù biết chân tướng, có thể thế nào chứ?

Đúng như Từ Vĩnh Chu nói, trừ bỏ trở mặt, Lục Diễm cái gì cũng không làm được, bọn họ sớm đã không đứng ở vị trí giống nhau.

Từ Vĩnh Chu gọi xong cuộc điện thoại kia, Lục Diễm liền biết vai diễn mình mong đợi hồi lâu đã không còn. Thật sự là châm chọc, bản thân cố gắng lâu như vậy, đối phương chỉ cần nhẹ nhàng một câu, đây là chèn lách!

Lục Diễm cúi đầu suy nghĩ hỗn loạn, càng về sau, cụ thể suy nghĩ những thứ gì chính hắn cũng không rõ, mãi đến khi chung quanh truyền đến tiếng phanh gấp dồn dập cùng tiếng la hét sợ hãi.

Lục Diễm vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh đèn xe tải chói mắt ngay trước mặt, chói khiến đến hắn không mở mắt ra được, theo bản năng nâng tay che, chợt nghe “Rầm” một tiếng, cùng với thân thể truyền đến đau nhức.

Thật sự là không cam lòng!

Nếu như có thể làm lại, nếu như có thể... vẫn hồi....

Đây là ý thức cuối cùng của Lục Diễm.

.....

Lục Diễm mãnh liệt mở mắt ra.

Trước mắt từ một mảnh mơ hồ đến dần dần rõ ràng.

Chưa chết sao? Được cứu rồi? Lẽ nào đã tàn phế? Lúc bị xe đâm rất đau đớn mà.

Hắn thử giật giật ngón tay, thực linh hoạt, hoàn toàn không có trở ngại, vốn nên cảm thấy đau cũng hoàn toàn không cảm giác đến.

Lục Diễm dùng sức ngồi dậy. Đưa hai tay ra trước nhìn trong chốc lát, mười ngón giật giật.

Chẳng lẽ là một giấc mộng, mình căn bản không bị xe đâm?

Lục Diễm đang muốn đứng dậy xuống giường, đột nhiên dừng lại.

Giường nhỏ lại, cũng cách mặt đất cao hơn rất nhiều.

Đây không phải là gian phòng của mình!

Không đúng, đây là gian phòng của mình, hoặc là nói, đã từng.

Đây là ký ức xá khi mình còn đang học ở trường.

Lục Diễm giống như nghĩ ra cái gì đó, vươn tay sờ soạng dưới chân, quả nhiên đụng đến một cái di động. Trước kia thời điểm trọ ở trường, hắn đều có thói quen khi ngủ đem di động nhét dưới chân, mãi cho đến sau khi dọn khỏi ký túc xá có gian phòng của riêng mình mới sửa lại thói quen này.

Lục Diễm ấn mở di động nhìn ngày tháng, trong lòng chán động.

Này... Quả nhiên...

Cú va chạm này thế nhưng lập tức đem thời gian trở lại nhiều năm trước, hiện tại là năm hắn tốt nghiệp, cũng là năm hắn chính thức bước vào con đường diễn xuất.

Nên nói là bất hạnh hay là may mắn? Trời cao lại có thể thật sự cho hắn một cơ hội sống lại.

Lục Diễm mơ màng một lúc liền tiếp nhận hiện thực.

Cùng với nói là năng lực tiếp thu của hắn quá mạnh mẽ, không bằng nói là bởi vì hắn đối với nhân sinh đã thất vọng đến tột cùng.

Nếu ông trời cho hắn một cơ hội làm lại từ đầu, vậy cố mà nắm chắc đi.

Cả đời này, sẽ không bao giờ ngây thơ bị người khác nắm mũi dẫn đi nữa, cuộc đời của mình nhất định phải do mình nắm giữ.

Lục Diễm chậm rãi nắm từng ngón tay lại thành quyền, ánh mắt kiên nghị.

Hoàn chương 2

,

3. Chương 3

Từ Vĩnh Chu từ phía sau đến gần, đột nhiên vỗ vào vai Lục Diễm, vốn tưởng sẽ dọa hắn nhảy dựng ai biết Lục Diễm căn bản bất động, chỉ là buông sách ngẩng đầu, mở miệng chào, “Vĩnh Chu? Đã về rồi?”

Từ Vĩnh Chu từ phía sau đi ra, cố ý than thở: “Ai, Lục Diễm cậu chẳng thú vị gì hết, gần đây càng ngày càng trầm lặng a.”

Một gương mặt dương quang suất khí đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, giống như toàn bộ độ sáng trong phòng đều theo đó mà tăng lên vài phần. Lúc này Từ Vĩnh Chu còn chưa trở thành đại minh tinh, cũng chưa có kiểu trước mặt tươi cười chuyên nghiệp sau lưng kiêu ngạo phách lối như sau này. Hiện tại Từ Vĩnh Chu, vẫn là sống động mà thú vị.

Từ Vĩnh Chu về ngoại hình, điều kiện cũng không thua kém Lục Diễm, chẳng qua hai người là hai loại phong cách.

Lục Diễm trong anh tuấn mang theo một chút thành thực trầm ổn không hợp tuổi, hắn cho dù là thời điểm cười lớn vẫn cho người ta cảm giác thần nhiên. Điều này cùng với hoàn cảnh hắn trưởng thành có liên quan, cũng có một chút đậm mạc xa cách từ trong xương tủy. Kỳ quái là Lục Diễm như vậy lại khiến người khác có loại cảm giác thực đáng tin, hơn nữa hắn làm người cũng không tồi cho nên nhân duyên vẫn luôn rất tốt.

Từ Vĩnh Chu lại là cái loại anh trai nhà bên trong sáng cùng suất khí, khi hắn cười rộ lên sẽ hơi hơi nheo mắt lại, khiến cho người ta có một loại cảm giác ôn nhu mang chút ngượng ngùng, nhận được rất nhiều tình cảm của các thiếu nữ. Mà sau đó, khi hắn càng ngày càng thành công, phần nhợt nhạt kia cũng chậm rãi trở thành một loại đại khí, phần ôn nhu tươi cười kia cũng dần xa cách.

Có đôi khi Lục Diễm thậm chí không cách nào đem toàn bộ Từ Vĩnh Chu trước mắt cùng Từ Vĩnh Chu sau này liên hệ với nhau. Chỉ có thể nói danh lợi thật sự là chảo nhuộm lớn, sẽ đem một người biến thành chẳng còn là chính mình.

Chính là ai biết được, đời trước Lục Diễm cũng không chân chính nhìn thấu Từ Vĩnh Chu, nếu không cũng sẽ không thảm hại đến vậy.

Lục Diễm âm thầm cười, “Là cậu quá ngây thơ đi, đại minh tinh tương lai. Chờ cậu sau này thành danh, đó đều là lịch sử đen tối, tôi nghĩ đến lúc đó nhóm fan sẽ dùng tiền mua bí mật của cậu đó.”

Từ Vĩnh Chu cười hắc hắc “Sự tình trong tương lai thì để tương lai nói, hơn nữa tôi biết cậu khẳng định sẽ không bán đứng tôi. Đúng không anh em tốt.” Nói xong vươn tay quàng qua cổ Lục Diễm, kéo đến gần đi về phía trước, hai người dựa vào càng gần, vì thế nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn lại nói một câu, “Có điều lại nói tiếp, gần đây cậu thật sự có điểm kỳ quái a. Có phải có chuyện gì không vui hay không? Mau nói ra đi anh đây giúp cậu.”

Lục Diễm rũ mắt, đẩy tay hắn ra, thu hồi cảm xúc nháy mắt cuộn cuộn dâng lên, che giấu nói: “Nào có tâm sự gì, cậu cũng quá nhạy cảm. Có thể là đối với chuyện thử vai ngày mai có chút khẩn trương.”

Sau khi sống lại, đối mặt với Từ Vĩnh Chu cái gì cũng không biết, Lục Diễm tâm tình có chút phức tạp.

Từ Vĩnh Chu lúc này, còn chưa làm ra bất luận chuyện gì có lỗi với hắn, nhưng mà cảm giác thương tổn cùng bị phản bội kia đã khắc sâu vào đáy lòng hắn, nỗi chán ghét nhàn nhạt chung quy sẽ thường thường từ đáy lòng bốc lên.

May mà kỹ nghệ diễn xuất từ đời trước đến đời này, đều là công cụ kiếm sống, che giấu cảm xúc cũng thường như cơm bữa. Cho nên Từ Vĩnh Chu tuy rằng phát hiện Lục Diễm gần đây có tâm sự, nhưng cũng không nghĩ quá mức, hắn vừa nói như thế liền lập tức tiếp nhận lý do này.

Từ Vĩnh Chu vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, nửa đùa nửa nghiêm túc nói: “Cậu có cái gì mà phải khẩn trương, người nên khẩn trương là tôi mới đúng chứ. Có cậu ở đó, tôi nghĩ tôi trên cơ bản là không có cơ hội.” Nói xong còn đùa giỡn mà nhún nhún vai.

Lục Diễm bị chọc cho nhin không được mà mỉm cười, an ủi ngược lại: “Bây giờ cái gì cũng chưa biết được, cơ hội của cậu so với tôi cũng không nhỏ.”

Lục Diễm kỳ thật biết rõ.

Đời trước, hoặc là nói trước khi sống lại, vai diễn kia quả thật thuộc về Từ Vĩnh Chu, nói cách khác ngày mai khi thử vai, kẻ cuối cùng được nhận vai là Từ Vĩnh Chu. Chẳng qua đời trước Lục Diễm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không tham gia lần thử vai này. Cho nên lịch sử đến tốt cùng có thể thay đổi hay không, hiện tại Lục Diễm cũng không xác định, nói thật trong lòng hắn còn có chút khẩn trương.

Hai người đang trò chuyện, điện thoại trong phòng vang lên, là phòng thường trực gọi tới, có bưu phẩm gửi Lục Diễm, gọi hắn đi xuống lấy.

Bọn họ sống ở kí túc xá, có thể nói là kí túc xá sinh viên tốt nhất trong trường, phương tiện đều có đầy đủ, mỗi phòng đều lắp đặt điện thoại cố định, chẳng qua hiện tại người người đều có di động, điện thoại cố định tác dụng lớn nhất chỉ là tiếp phòng thường trực gọi đến báo có đồ chuyển phát nhanh linh tinh.

Ra khỏi phòng, Lục Diễm nhìn thoáng qua thang máy, đèn chỉ thị phát sáng bình thường, nhưng hắn không ấn đi xuống phía dưới, ngược lại là đi lối thoát hiểm bên cạnh, xuống dưới lầu.

Phòng thường trực cách kí túc xá còn có một khoảng cách, Lục Diễm cũng không sốt ruột, chậm rãi đi tới.

Đến phòng thường trực, Lục Diễm ký nhận bưu kiện của mình, là quyển sách mấy hôm trước đặt mua trên mạng, thuận thể liền xé giấy bọc lật vài trang xem một chút, sau vừa nói cảm ơn người trông coi phòng trực vừa trở về.

Thời điểm sắp đến dưới lầu kí túc, di động vang lên.

Lục Diễm lơ lửng nhìn, là Từ Vĩnh Chu gọi điện thoại tới, ấn nút tiếp nhận, bên kia truyền đến thanh âm Từ Vĩnh Chu mang theo hơi thở gấp, có chút dồn dập, “Lục Diễm cậu không sao chứ?”

Lục Diễm lãnh tĩnh mà trả lời: “Tôi không sao. Chuyện gì vậy?”

Vừa dứt lời liền nhìn thấy Từ Vĩnh Chu đầu đầy mồ hôi chạy đến, xa xa trông thấy hắn tựa hồ cũng nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại vội vã bước lại đây, khi đứng trước mặt không khỏi khom lưng xuống, hai tay chống trên đầu gối há miệng thở hổn hển vài cái, sau đó mới đứng thẳng dậy nói tiếp, “Cậu không đi thang máy sao, thật sự là quá tốt. Lúc này cậu vừa ra ngoài một lát, thang máy đột nhiên không khởi động được,

từ lâu ba rớt xuống, bên trong hình như có mấy người, hiện tại đang được cứu giúp, tôi còn lo cậu cũng ở bên trong.”

Lục Diễn nhìn hẩn từ đầu sốt ruột về sau mới thả lỏng, tâm tình có chút phức tạp.

Cậu ta thật sự lo lắng cho mình. Lục Diễn nghĩ.

Là diễn kịch hay là thật tình, Lục Diễn là một trong số cao thủ, tự nhiên có thể nhìn thấu, huống chi lúc này Từ Vĩnh Chu còn không phải ảnh đế ngày sau, hơn nữa lúc này Lục Diễn cũng đã trải qua đủ loại tôi luyện mà càng thêm dày dặn kinh nghiệm.

Người này đã từng thật tâm đem mình trở thành bạn tốt anh em tốt. Nhận thức này khiến Lục Diễn vẫn luôn bị cừu hận tra tấn dễ chịu hơn rất nhiều. Về phần ngày sau vì cái gì sẽ thay đổi, vậy chờ đến ngày sau chậm rãi tìm ra chân tướng rồi nói sau.

Vì thế Lục Diễn cười nắm bả vai Từ Vĩnh Chu, “Xem ra vận khí của tôi không tồi, may mắn lúc ấy không kiên nhẫn chờ thang máy mà tự mình đi bộ xuống. Đi thôi, vì tôi tránh thoát một kiếp, tôi mời cậu ăn cơm.”

Là vận may nhưng cũng không phải vận may.

Kỳ thật Lục Diễn ngay từ đầu đã biết thang máy lúc này sẽ xảy ra chuyện. Bởi vì đời trước, Lục Diễn không tránh thoát một kiếp này. Hẩn lúc ấy ở trong thang máy, cùng bốn năm người khác bị nhốt, đều bị thương.

Tất cả mọi người khi thang máy không khống chế được tự cứu lấy mình, mà thời điểm thang máy không khống chế được đã cách mặt đất không xa, cho nên cũng chỉ là vết thương nhẹ, chỉ có Lục Diễn tương đối xui xẻo, ngã gãy một chân, sau đó nằm viện gần ba tháng, không chỉ bỏ lỡ buổi thử vai quan trọng ngày hôm sau, cũng bỏ lỡ thời gian vàng thảy giáo đề cử người với đoàn phim cùng với giai đoạn các đoàn phim tuyển người. Tựa như buổi thử vai ngày mai, hay là khi thảy giáo đề cử, đáng lẽ cả Lục Diễn cùng Từ Vĩnh Chu sẽ đồng thời tham gia.

Không thể không nói, Lục Diễn đời trước, thật sự là quá mức xúi quẩy.

Mà cái thang máy không khống chế được này, thật đúng là một sự kiện chân chân chính chính ngoài ý muốn, không có một chút liên quan đến tác động của con người.

Bởi vì Lục Diễn vắng mặt, Từ Vĩnh Chu thuận lợi lấy được vai diễn kia, sau còn bằng vai diễn đó đạt được danh hiệu Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trong lễ trao giải Bách Thảo. Tuy rằng không thể nói Từ Vĩnh Chu là vì vai này mà một lần là nổi tiếng, nhưng cũng bởi vậy mà trong giới giải trí dựng lên nền móng vững chắc.

Không thể không nói, đời trước Từ Vĩnh Chu, vận khí thực may mắn.

Chẳng qua hiện giờ, Lục Diễn mang theo ký ức đã từng trải qua một lần, vận mệnh hai người sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, thì rất khó nói.

Ngày hôm sau Lục Diễn cùng Từ Vĩnh Chu đúng giờ tới nơi thử vai, tính cả bọn họ thì tổng cộng có mười ba người đến cạnh tranh nhân vật kia, hai người lấy số thứ tự cùng một phần kịch bản chờ đợi tại gian ngoài.

Trước ngày hôm nay, bọn họ ai cũng không biết sắp thử vai là nhân vật gì, cũng không biết bộ phim điện ảnh này chủ yếu nói về cái gì, nhưng chỉ bằng đạo diễn của bộ phim này, liền đủ cho mọi người đổ xô vào.

Bộ phim điện ảnh này đạo diễn là Lý Nhiễm.

Nói như vậy, trừ bỏ người trong ngành, khán giả thường chỉ nhớ rõ diễn viên xuất hiện muôn hình muôn vẻ trên màn ảnh, đối với đạo diễn phía sau, có thể nhớ kỹ thật sự hữu hạn. Lý Nhiễm lại thuộc loại ngay cả người thường cũng biết.

Lý Nhiễm là một đạo diễn rất thú vị.

Hẩn làm phim nghệ thuật, cũng làm qua phim thương mại, đương nhiên này không có gì ngạc nhiên, trên cơ bản tất cả đạo diễn đều làm qua hai loại này. Có điều hẩn làm phim nghệ thuật sẽ bị cho là phim thương

mại mà hẳn làm phim thương mại lại luôn có rất nhiều yếu tố văn nghệ. Đương nhiên đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là phim của hẳn lúc nào cũng được khen ngợi lại ăn khách, thậm chí hẳn cũng có một đám fan riêng, bất luận diễn viên là ai, hẳn làm phim về đề tài gì, chỉ cần là hẳn tham dự, đều thu hút đông đảo. Cho nên, Lý Nhiễm tìm diễn viên, chưa bao giờ xem người đó có nổi tiếng hay không, cũng mặc kệ bối cảnh người đó có bao nhiêu hùng mạnh, sau lưng có ai chống đỡ, thậm chí mặc kệ nhân phẩm người này, chỉ quan tâm người đó có thích hợp vai diễn hay không. Cũng vì thế, phim của hẳn chung quy có thể tạo ra sắc thái đặc trưng của riêng hẳn.

Diễn viên muốn lọt vào mắt xanh của hẳn rất nhiều, phương thức hẳn chọn diễn viên lại hết như cách hẳn làm phim, vĩnh viễn không theo một lối nhất định. Có đôi khi sẽ theo trình tự chính quy, có đôi khi sẽ trực tiếp tới các học viện chọn người, có đôi khi tìm người đề cử, nghe nói khoa trương nhất có một lần, hẳn đứng tại trung tâm phồn hoa nhất thành phố ba ngày, sau đột nhiên chỉ vào một người qua đường cho người đó diễn nhân vật chính trong phim của hẳn. Không thể không nói, mắt nhìn người của Lý Nhiễm vừa độc đáo vừa chuẩn xác, hẳn chọn người qua đường kia tuy rằng trước hoàn toàn không có kinh nghiệm cũng chưa từng đóng bất cứ bộ phim nào, nhưng nhân vật trong phim thật sự là vừa vặn cũng không có kinh nghiệm như thế. Lý Nhiễm đối với nhân vật này hoàn toàn sẽ không vì lí do gì mà đi tìm người khác. Người mới kia cũng bởi vậy một lần là nổi tiếng. Chẳng qua dù sao cũng không có kinh nghiệm, sau lại không gặp nhân vật thích hợp, cũng thực nhanh liền mai danh ẩn tích. Đương nhiên thanh danh Lý Nhiễm bởi thế càng thêm truyền kỳ.

Những điều này là do đời trước Lục Diễn được biết. Hiện tại Lý Nhiễm tuy rằng còn chưa trở thành truyền kỳ như đời trước nhưng cũng rất nổi danh. Mà vai diễn lần này, Lý Nhiễm chính là theo phương thức nhờ thầy giáo quen biết đề cử sinh viên trong học viện để lựa chọn.

Hoàn chương 3

,

4. Chương 4

Về bộ phim điện ảnh cùng nhân vật hôm nay, Lục Diễn cũng vô cùng quen thuộc.

Tuy rằng thời gian trôi qua rất nhiều năm, nhưng đời trước sau khi Lục Diễn lỡ mất vai diễn này, rốt cuộc không thể tìm được cơ hội thuộc về hẳn. Cho nên mỗi khi lâm vào sóng gió, Lục Diễn sẽ đem bộ phim này ra xem nhiều lần, nhiều lần mà nghiền cứu, tựa như làm thế có thể bù lại mất mát đã qua.

Đây là một bộ phim đề tài gián điệp.

Mặc dù nhiều năm sau, gián điệp đã trở thành đề tài lưu hành, mặc kệ là điện ảnh hay TV đều xuất hiện vài bộ cùng phong cách, đương nhiên trong đó cũng không thiếu tác phẩm xuất sắc. Nhưng năm đó cũng chính là hiện tại, bộ phim về đề tài gián điệp này của Lý Nhiễm có thể nói là tiên phong, thêm vào danh tiếng của Lý Nhiễm cùng với dàn diễn viên chính, doanh thu phòng vé bộ phim này rất cao, năm đó cũng tại giải Bách Thảo thu hoạch không ít giải thưởng.

Mà hôm nay nhân vật Lục Diễn muốn đóng, là một vai phụ quan trọng trong đó.

Đây là một du học sinh từ nước ngoài trở về, có tràn ngập nhiệt huyết cống hiến cho tổ quốc, mang theo khí tức quý tộc của một sĩ quan trẻ tuổi. Trong tám năm kháng chiến, phụng mệnh lệnh cấp trên, trà trộn vào nguy chính quyền, trở thành gián điệp. Thời điểm câu chuyện phát sinh, chính là khi hai bè đảng hợp tác, một đảng nắm giữ tình báo quan trọng ở Thượng Hải, mà nhiệm vụ của hẳn chính là lợi dụng tất cả quan hệ cùng năng lực, hộ tống đảng này vào ngày toàn thành bị phong tỏa an toàn rời đi.

Châm chọc chính là, thời điểm vị sĩ quan trẻ tuổi cùng bè đảng kia chạm trán, lại phát hiện đối phương chính là người thiếu niên đã tịch biên cả nhà mình trong cách mạng dân quốc năm đó. Cừu nhân gặp lại hết sức đỏ mắt, hơn nữa đối phương lại là người mình phụng mệnh phải bảo vệ. Giữa đại nghĩa cùng thù hận gia đình, hẳn rối rắm giằng dụa, cuối cùng, hẳn thành toàn đại nghĩa mà buông tha thù riêng, thậm chí còn vì yểm trợ mà hy sinh chính mình.

Kịch bản trên tay nhóm người Lục Diễm chính là cảnh tượng sĩ quan trẻ tuổi nhận ra đối phương. Cảnh phim này không dễ diễn xuất, nội tâm nhân vật khiếp sợ, hận thù, giãy dụa, khắc chế muốn trong vài phút ngắn ngủn mà biểu đạt ra, mặc dù bọn họ xuất thân chính quy cũng không dễ dàng diễn đạt được như vậy.

Lý Nhiễm sở dĩ muốn chọn trong các sinh viên được đề cử chính là vì vừa muốn tuổi trẻ vừa muốn có nền tảng. Mà diễn viên trong giới có thể đạt tới yêu cầu của hắn, không phải đang bận rộn thì chính là không phù hợp, cho nên mới quyết định bắt đầu dùng người mới. Dù sao hắn cũng không phải lần đầu tiên trong phim dùng người mới đảm nhiệm nhân vật quan trọng.

Khi đến phiên Lục Diễm, phía trước đã qua bảy người, khi đi ra cơ bản đều là vẻ mặt uể oải. Đời trước là Từ Vĩnh Chu lấy được vai diễn này, năng lực Từ Vĩnh Chu Lục Diễm rất rõ ràng, bất quá những người này nếu không phải đối thủ của Từ Vĩnh Chu, Lục Diễm tự nhiên cũng sẽ không để trong lòng.

Trong phòng có ba người, người đàn ông ngồi ở giữa sắc mặt có chút tối tăm, tóc rối tung, thoát nhìn gần ba mươi tuổi chính là đại đạo diễn Lý Nhiễm, người trung niên vẻ mặt văn nhã ngồi bên phải hắn Lục Diễm cũng nhận được, là biên kịch kim bài Ngôn Trầm. Mà bên trái Lý Nhiễm là một nam tử anh tuấn khoanh tay mang theo vẻ mặt nghiêm ngặt tươi cười lại khiến Lục Diễm lấy làm kinh hãi.

Lại là cậu ta, Tô Quyết – phó tổng tài kiêm tổng giám đốc công ty điện ảnh giải trí Tinh Không, cũng là nhà đầu tư cho bộ phim điện ảnh này.

Lục Diễm trong lòng âm thầm nhủ mày. Đời trước Từ Vĩnh Chu sở dĩ có thể ở giới giải trí long xà hỗn tạp này lên nhanh như vậy, trừ bỏ thực lực của bản thân, còn bởi vì hắn có một chỗ dựa hoàn hảo, cũng chính là người thanh niên Tô Quyết trước mắt này. Theo dòng đại quan hệ của bọn họ thực không đơn giản, Tô Quyết còn là một kẻ nam nữ đều ăn. Người nói về mặt ái muội, người nghe hiểu ý mỉm cười.

Lục Diễm tất nhiên cũng nghe qua lời đồn đãi như vậy. Về phần sự thật như thế nào, hắn không thêm để ý. Cho dù là thật thì sao? Giới giải trí không phải đại thiện đường, cho tới bây giờ tiểu bản bất tiểu tướng (cười kẻ nghèo hèn chứ không cười con hát), có thể quy tắc ngầm đến thành tựu như vậy, cũng là một loại bản lĩnh không phải sao. Huống chi Lục Diễm tin tưởng năng lực Từ Vĩnh Chu.

Có điều quan hệ bọn họ không đơn giản cũng là sự thật. Đời trước Lục Diễm không tham gia lần thử vai này, tất nhiên cũng không nhìn thấy Tô Quyết. Hóa ra bọn họ sớm như vậy đã nhận thức sao.

Lục Diễm bắt đầu không chắc chắn lắm. Tuy rằng trong truyền thuyết Lý Nhiễm là kẻ không cấp mặt mũi cho bất luận kẻ nào, nhưng trong đồn đại cũng nói hắn cùng với anh em Tô thị quan hệ rất tốt. Không biết đời này Từ Vĩnh Chu có thể như trước lọt vào mắt Tô Quyết hay không?

Bất kể như thế nào, bày ra thực lực của chính mình mới là điều kiện tiên quyết để đạt được thành công.

Lục Diễm áp chế hết thảy cảm xúc, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà mở miệng, “Xin chào Lý đạo, tôi tên Lục Diễm, Lục trong lục địa, Diễm trong sinh diễn. Là thầy Trần Học Minh đề cử tôi tới.”

Lý Nhiễm ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm nghị, tiếp theo xốc lại một chút tinh thần, tựa hồ ấn tượng đầu tiên đối với hắn rất vừa lòng, chỉ chỉ kịch bản trong tay hắn, “Vậy diễn một đoạn đi.”

Lục Diễm không nói hai lời, buông kịch bản xuống, hơi chuẩn bị một chút, đi tới chính giữa.

Đối với cảnh diễn này, Lục Diễm cũng không xa lạ.

Năm đó Từ Vĩnh Chu xử lý cảnh diễn này, không tính đặc biệt tốt, chỉ là quy củ một cách máy móc, không phát triển cũng không có sai sót, nhưng đối với kẻ có yêu cầu cao mà nói, chung quy có chút không đủ. Sau đó Lục Diễm cũng từng nghe Từ Vĩnh Chu đề cập qua, có chút tiếc nuối lúc ấy kinh nghiệm không đủ lại là lần đầu tiên đảm đương nhân vật quan trọng cho nên biểu hiện cũng không đủ tốt.

Vì thế Lục Diễm cũng phá lệ nghiêm túc mà nghiên cứu qua, mà hôm nay, chính là thời điểm nghiệm thu thành quả.

Lục Diễm hơi hơi cúi đầu âm thầm thở ra một hơi, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên khẩn trương.

Con ngươi của hắn mãnh liệt co rút, giống như nhìn thấy sự tình cực kỳ khủng khiếp, môi mỏng không tự giác mà nhếch, vì để phòng ngừa run rẩy, thậm chí âm thầm cắn chặt khớp hàm.

Giờ khắc này trong mắt của hắn cảm xúc quả thực mãnh liệt đến kinh động nhân tâm, toàn bộ gian phòng im ắng, mà ngay cả Tô Quyết mang theo về mặt nghiêng ngẫm tươi cười cũng thu liễm ý cười, tay đang khoanh tròn chột buông xuống, sắc mặt ngưng trọng, giống như bị cuốn theo cảm xúc kịch liệt kia.

Bầu không khí khiến người ta hít thở không thông duy trì một hồi lâu, toàn bộ cảm xúc của Lục Diễn đều ngưng tại đáy mắt, trên mặt lại bất động thanh sắc, chỉ có bàn tay buông thông bên ống quần chậm rãi nắm chặt lại thuyết minh hắn đang cố khắc chế.

Rốt cục, hắn nắm chặt hai tay, nhẹ nhàng nhắm mắt, khi mở ra, hết thảy cảm xúc đã giấu đến nơi tận cùng, không thể tìm kiếm, đáy mắt chỉ còn một mảnh bình tĩnh. Hắn chậm rãi gọi lên khoe miệng, lộ ra ý cười hoàn toàn không đọng nơi đáy mắt, vươn tay phải, hướng tới đối thủ giả thiết đối diện, lãnh tĩnh nói ra lời thoại đầu tiên cũng là duy nhất, “Xin chào, Hạ Tĩnh Quân, tôi tới tiếp ứng cho anh.”

Lời vừa chấm dứt, toàn bộ diễn xuất của Lục Diễn cũng ngưng. Mới vừa rồi khí thế toàn thân khiến người ta cảm thấy áp bách đã biến mất vô tung vô ảnh, đứng trước mặt họ, vẫn là sinh viên học viện điện ảnh sắp tốt nghiệp thần nhiên bình tĩnh tới tham gia thử vai Lục Diễn.

Qua một hồi lâu, trong phòng mới vang lên vài tiếng vỗ tay thưa thớt, phá vỡ không khí tĩnh lặng.

Người vỗ tay là Tô Quyết, cậu ta lại lần nữa treo lên bài tươi cười nghiêng ngẫm, chính là đáy mắt không chút nào che giấu kinh ngạc cùng tán thưởng.

Ngôn Trạ cũng là vẻ mặt tươi cười mà gật đầu với Lý Nhiễm, nhìn ra được hắn cũng thực vừa lòng.

Lý Nhiễm tuy rằng không cười, nhưng vẻ mặt của hắn đã không còn băng lãnh giống lúc đầu, trên mặt buồn bực cũng không có, hắn gãi gãi mái tóc có chút rối bời của mình, cầm lấy giấy đăng kí nhìn nhìn, “Lục Diễn phải không, rất tốt, cảm xúc cùng nội tâm nhân vật đều nắm chắc mà rất đúng mực. Có điều thoát nhìn không giống như là lần đầu tiên tiếp xúc, trước từng nghiên cứu qua kịch bản sao?”

Lục Diễn cả kinh, âm thầm có chút hối hận biểu diễn quá mức, đều quên hẳn đời này phải là lần đầu tiên tiếp xúc với kịch bản, lại không khỏi âm thầm tán thưởng, không hổ là đạo diễn chuyên nghiệp, liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng cũng may mình là diễn viên đầy đủ chuyên nghiệp.

Lục Diễn chỉ hơi hơi run một chút, thậm chí những người khác đều chưa kịp chú ý tới giây lát ngẩn ngơ này của hắn, thì đã điều chỉnh lại, hắn cười cười, lộ ra vẻ mặt mang chút may mắn, “Trước chạy vài vở kịch, từng đụng đến nhân vật cùng loại, cảm thấy thật thú vị, liền tận lực nghiên cứu một chút, không nghĩ đến may mắn như vậy, hôm nay lại đụng tới, là vận khí của tôi tốt.”

Lý Nhiễm gật gật đầu, kịch bản là hắn cùng Ngôn Trạ mấy ngày trước mới vừa xác định, tuy rằng không có cố ý giữ bí mật nhưng cũng không thể nhanh như vậy tiết lộ ra ngoài, huống chi thời gian hai ngày cũng không đủ để nghiền ngẫm đến mức này, vừa rồi câu nói kia của hắn cũng chỉ là thuận miệng mà nói, Lục Diễn giải thích cũng thực hợp lý, sinh viên như bọn họ nơi nơi tìm phim nhỏ đóng vai phụ cũng thực bình thường, nhân vật như vậy tuy rằng rất đặc biệt cũng không đến mức độc nhất vô nhị, vì thế liền tiếp nhận giải thích của hắn, mà còn đối với thẳng thắn thành khẩn cùng cố gắng của hắn còn có chút thưởng thức, đương nhiên ấn tượng càng tốt vài phần.

Lý Nhiễm quen thói mà gõ gõ giấy đăng kí, “Cậu đi về chuẩn bị trước một chút, sau tôi sẽ cho trợ lý liên hệ cậu, nửa tháng sau tới đoàn phim, cậu tốt nhất tìm một trợ lý, không có thì đoàn phim sẽ sắp xếp cho cậu.”

Lý Nhiễm quyết định nhanh gọn như vậy thật khiến Lục Diễn hoảng sợ, nhưng mà người này vốn thường làm việc ngoài dự đoán, huống chi mục đích của hắn đã đạt được, chung quy là vui sướng nhiều hơn kinh ngạc.

Lục Diễn cũng không quá che giấu kinh ngạc cùng niềm vui của mình, lập tức đáp ứng, “Vâng nghe theo đoàn phim sắp xếp đi.”

Ngược lại Ngôn Trạ cảm thấy có chút không ổn, thấp giọng nhắc nhở Lý Nhiễm, “Lý đạo, sau còn vài thí sinh chờ thử vai mà, không cho họ một cơ hội có thể nào khó ăn nói hay không.”

Lý Nhiễm vung tay lên, “Đã tìm được thích hợp nhất thì không cần lãng phí thời gian, sau này còn có nhân vật khác, lại gọi bọn họ tới là được.”

Ngôn Trạm cũng không nói gì nữa. Về phần Tô Quyết, cậu vốn đến xem náo nhiệt, tất nhiên lại càng không có ý kiến.

Sau khi Từ Vĩnh Chu biết kết quả, hơi có chút không thể tiếp nhận, tuy rằng hắn vốn cũng biết có Lục Diễm ở đây cơ hội của mình cũng không lớn, nhưng mà ngay cả cơ hội thử một lần cũng không có quả thực quá mức khó chịu.

Lục Diễm nhìn hắn không quá tự nhiên mà cười nói chúc mừng, không dối trá mà nói một ít lời an ủi, chỉ thần nhiên mỉm cười.

Hoàn chương 4

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Phấn khích sắp bắt đầu, cảm thấy còn có lời gì vừa mắt, xin vui lòng gom góp lại một chút. Nếu có ý kiến gì, cũng hoan nghênh giao lưu, cảm ơn ^^

5. Chương 5

Thời gian nửa tháng trôi qua rất nhanh, Lục Diễm sắp xếp ổn thỏa công việc học tập trong trường rồi đơn giản mà xách hành lý tới nơi quay phim.

Trợ lý đạo diễn gọi điện thoại cho hắn xác nhận thời gian, nói cho hắn biết đoàn phim đã bố trí một trợ lý, tên là Tống Huy, đến lúc đó sẽ tiếp nhận tất cả việc vặt của hắn tại đoàn phim.

Trước khi đến hai người đã liên hệ qua, cho nên Lục Diễm đối với việc trông thấy một biển hiệu viết tên mình thật to bên cạnh một chiếc xe cũng không quá kinh ngạc.

Cầm bảng là một người trẻ tuổi, gầy nhom cao cao, mặc áo sơ mi nhạt màu, bởi vì thời tiết khá nóng, trên mặt trên người đều ra không ít mồ hôi. Hắn là đợi cũng đã lâu, lộ trình xe chạy so với thời gian dự định chậm hơn gần một giờ, người trẻ tuổi kia trên mặt cũng không có vẻ mất kiên nhẫn.

Lục Diễm vốn vô cùng xuất chúng, đứng trong đám người liếc mắt một cái có thể bị chú ý tới, lúc này đến nơi quay phim cũng không bao nhiêu người, mang theo hành lý cơ hồ chỉ có một mình hắn. Cho nên không đợi hắn đi qua, người trẻ tuổi giơ bảng chạy tới, thu hồi bảng tên cười hỏi một câu, “Xin chào, tôi là Tống Huy, xin hỏi anh là Lục Diễm, Lục ca sao?”

Lục Diễm gật gật đầu, vươn tay, “Tôi là Lục Diễm, trên đường kẹt xe, đợi lâu rồi đi, vất vả cậu.”

Tống Huy vội vàng vươn tay nắm lại, sau đó buông ra, cười lắc đầu, “Cũng không lâu, không sao.”

Nói xong tiếp nhận hành lý trong tay Lục Diễm, làm tư thế mời, vừa đi vừa nói, “Chỗ ở đã bố trí xong, có chút đơn sơ, Lục ca đừng để ý. Đoàn phim ngày mai mới chính thức bấm máy, hôm nay còn có thể nghỉ ngơi một chút.”

Đến phòng, Lục Diễm cảm thấy Tống Huy mới vừa nói “đơn sơ” là có chút quá khiêm nhường, điều kiện tuy rằng không quá tốt nhưng cũng sạch sẽ, cần có đều có, không thể nói là “đơn sơ”, nên nói là “giản dị” .

Đời này Lục Diễm mặc dù là lần đầu tiên chính thức gia nhập đoàn làm phim, nhưng đời trước hắn tuy rằng thất bại, ít nhiều gì cũng từng tham gia không ít phim, tới đoàn phim tất nhiên cũng nhiều, một ít “quy củ” không nói ra ngoài nhưng trong lòng cũng biết rõ ràng.

Người mới giống như hắn, tuy rằng vai diễn coi như có chút phân lượng nhưng dù sao lai lịch như vậy, có thể ở lại phòng cấp bậc thế này đã là rất tốt, có lẽ có một ít nhân tố là do bản thân, nhưng cách trợ lý xử lý cũng là nguyên nhân rất quan trọng.

Lục Diễm chân chính không phải là diễn viên mới, đối với tầm quan trọng của một trợ lý giỏi, rất nhiều thời điểm, sẽ vì người trợ lý đó mà tránh khỏi rất nhiều phiền toái, thậm chí có thể tăng thêm không ít tiện lợi.

Từ giây đầu tiên gặp mặt đến hiện tại, hắn đều bất động thanh sắc mà quan sát, không thể không nói, làm một trợ lý, Tống Huy thật sự đầy đủ tư cách, điều này khiến cho Lục Diễm kiếp trước chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ của trợ lý rất thoải mái, cũng thực vừa lòng, không biết là ai sắp xếp cho hắn một trợ lý tri kỷ như vậy.

Nếu có thể, Lục Diễm thậm chí đã bắt đầu suy xét có thể để Tống Huy về sau trở thành trợ lý riêng của mình hay không. Đương nhiên hiện tại suy xét vấn đề này còn có chút xa, cố gắng chuyển trước mắt mới là trọng điểm.

Một ngày tàu xe mệt nhọc quả thật có chút mệt mỏi, Lục Diễm hỏi Tống Huy hành trình ngày hôm sau, liền quyết định nghỉ ngơi sớm một chút dưỡng sức.

Cuộc đời mới bắt đầu từ bây giờ rồi! Trước lúc nhắm mắt Lục Diễm nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau Lục Diễm dậy thật sớm, từ lúc sống lại đến nay lần đầu tiên ngủ ngon như vậy, thần thanh khí爽 tinh thần thoải mái vô cùng.

Ngoài ý muốn chính là Tống Huy thức dậy còn sớm hơn cả hắn, mà còn mua bữa sáng, cái gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị tốt.

Lục Diễm càng thêm hài lòng.

Lễ tế thần trước khi bấm máy, đây là việc gần như là mỗi đoàn làm phim không hẹn mà cùng an bài. Lúc này đây tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Đúng chín giờ, lễ tế thần bắt đầu, có lẽ được làm nhiều, nghi thức sớm đã đơn giản hoá, bày ra đồ tế trà rượu, dâng hương, nhân viên đoàn phim theo thứ tự bái bái liền xong việc. Phỏng chừng bộ phim điện ảnh này tuyên truyền khá bí mật, phóng viên có mặt cũng không nhiều lắm, đều là mấy người quan hệ đặc biệt tốt.

Sau lễ tế thần, ánh sáng quay phim đều đã chuẩn bị đầy đủ vì vậy nên trực tiếp bấm máy.

Cảnh đầu tiên là nhân vật chính diễn, không có phân đoạn nào của Lục Diễm, hắn vẫn đứng ở một bên nghiêm túc quan sát.

Vai chính trong phim này là Cốc Dương, vừa mới đạt được ảnh đế giải Chuông vàng, có thể nói là nam diễn viên hot nhất bây giờ.

Cốc Dương ngoại hình không quá đặc biệt xuất chúng, cũng chỉ nằm tầm tầm bậc trung, nhưng kĩ năng diễn xuất của hắn rất tốt. Giới giải trí dù sao xem như nơi dựa vào cái mặt mà kiếm cơm, bởi vì liên quan đến ngoại hình, cố gắng vài năm mới có thành tích hôm nay, nhưng mặc kệ nói như thế nào, rốt cuộc cũng đạt thành tựu, hơn nữa diễn viên dựa vào thực lực giống như hắn, chỉ cần không xảy ra vấn đề gì lớn, đời diễn viên xem như sẽ lâu dài, ít nhất không cần lo lắng thẩm mỹ của fan thay đổi dẫn đến nhân khí tụt dốc.

Ảnh đế không hổ là ảnh đế, ngay lần thứ nhất đã thuận lợi quay xong, cảnh thứ hai cảnh thứ ba cũng thực thuận lợi, sau thêm vào vài diễn viên phụ, mới bị NG mấy lần. Nói tóm lại hiệu suất vẫn cực cao, Lý đạo luôn luôn yêu cầu nghiêm khắc cũng vừa lòng mà gật gật đầu, mặt mày ngày thường có chút nghiêm nghị cũng vui vẻ hơn vài phần.

Lục Diễm vẫn luôn nghiêm túc quan sát, buổi chiều hôm nay chỉ một phân đoạn có hắn diễn, thực nhanh liền quay xong, nhưng hắn từ đầu tới cuối đều đợi ở lại phim trường theo dõi học tập. Cả ngày cảm giác được ích lợi không nhỏ. Đời trước Lục Diễm chưa từng cùng Cốc Dương hợp tác, phim của hắn thì xem qua không ít, nhưng còn chưa trực tiếp nhìn trạng thái hắn đóng phim, vẫn luôn nghe người ta nói Cốc Dương diễn xuất rất tuyệt, lại thật không ngờ là tốt như vậy, chỉ ở bên cạnh nhìn cũng có thể bị lây nhiễm, lại càng không cần nói đến người diễn chung của hắn. Nghĩ đến ngày mai có cảnh diễn chung cùng Cốc Dương, Lục Diễm hưng phấn đến mức nhiệt huyết đều cuộn cuộn cả lên, tựa như chờ mong quyết đấu giữa các cao thủ vậy.

Ngày thứ ba Lục Diễm như trước sớm tới nơi quay phim, sáng sớm mùa hè đã không còn lạnh, Lục Diễm mặc áo sơ-mi dài tay càng cảm giác không được hơi lạnh, cảm giác gió sáng nhẹ nhàng khoan khoái thổi vào trên mặt hết sức thoải mái. Hít sâu một hơi cảm giác lực phủ ngũ tạng đều được gột rửa một phen.

Hôm nay Lục Diễm chỉ có một cảnh, cũng là cảnh diễn vô cùng quan trọng, chính là màn diễn lúc hấn thử vai kia, khác biệt chính là, lúc ấy hấn đối mặt là đối thủ giả thuyết, mà lúc này đây, là người thật, mà còn là ảnh để diễn xuất vô cùng cao siêu Cốc Dương.

Lục Diễm buổi tối hôm trước đã đem lời kịch thuộc lòng, cảnh tượng cũng trong đầu mô phỏng một lần lại một lần. Kỳ thật Lục Diễm hiện tại mà nói chính là người mới, mặc dù phạm vào lỗi sai gì cũng không ai trách móc nặng nề hấn, nhưng hấn lại không cho phép chính mình có chút chậm trễ. Từ thời khắc sống lại, hấn liền đối với nhân sinh của mình có yêu cầu cùng mục tiêu rất cao, mỗi một bước đều phải kiên định mà đi, mỗi một cơ hội đều phải chặt chẽ mà nắm giữ, tuyệt không có một khắc thả lỏng.

Thực nhanh liền trang điểm xong, bởi vì là phim hiện đại, lại là nam diễn viên, mấy chuyện này vẫn có thể lược bớt không ít công đoạn.

Phía trước còn có mấy cảnh người khác diễn, đợi lát nữa sẽ là chính mình, Lục Diễm không đi xem người khác quay nữa, Tống Huy bên cạnh cũng thay hấn mua nước về, nhất thời chỉ mình hấn ngồi một bên nghỉ ngơi.

Lục Diễm khẽ cúi đầu, trước mắt chậm rãi xuất hiện một đôi chân, đứng lại trước mặt hấn, hấn không khỏi ngẩn đầu, người tới khiến hấn thoáng kinh ngạc, vội vàng đứng lên.

Cốc Dương đối diện với người trẻ tuổi có chút khẩn trương cười cười, “Cậu tên Lục Diễm phải không?”

“Đúng vậy.” Lục Diễm gật gật đầu, nghĩ nghĩ, kêu lên, “Tiền bối Cốc Dương.”

Cốc Dương nghe được xưng hô của hấn sửng sốt một chút, tiện đà cười ha ha, chốc lát ngừng lại, vẫn mang theo ý cười, “Có rất ít người gọi tôi như vậy, cảm giác có chút kỳ quái.”

Lục Diễm hơi ngại ngùng, “Tôi cũng hiểu được có chút kỳ quái, nếu không, tiền bối không chê, tôi có thể gọi anh là Dương ca không?”

Cốc Dương lập tức gật đầu, “Đương nhiên, như vậy dễ nghe hơn nhiều.” Tiếp lại đùa giỡn mà thêm một câu, “Chỉ cần đừng gọi Cốc ca là được.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, cảm giác xa lạ lúc đầu cũng tan biến đi không ít.

Cốc Dương cười nói ý đồ đến đây, “Cảnh quay lát nữa có chút khó khăn, bây giờ có phải có chút khẩn trương không?”

Lục Diễm thầm nghĩ Cốc Dương người này thật đúng là không tồi, không có một chút kiêu ngạo của đại minh tinh, sợ người mới khẩn trương còn cố ý đến trấn an, trong lòng hấn đương nhiên cũng không khẩn trương, lại không thể biểu hiện ra ngoài, vì thế lộ ra nụ cười hơi câu nệ, “Đúng là có chút khẩn trương.”

Cốc Dương vỗ vỗ vai hấn, “Chớ khẩn trương, thoải mái là được, tôi nghe nói cậu lúc thử vai chính là cảnh này, biểu hiện rất tuyệt, Lý đạo còn khen cậu vài câu, cảm giác khi đó rất được.”

Lục Diễm khiêm tốn mà cười cười, “Lý đạo quá khen rồi.”

“Lý đạo cũng không dễ khen người” Cốc Dương nửa nghiêm túc nửa vui đùa, “Tôi cùng với Lý đạo hợp tác nhiều lần, nhưng rất ít khi nghe được anh ta khen người khác. Ngày hôm qua cảnh quay của cậu tôi cũng xem, tuy rằng chỉ có một đoạn nhỏ, diễn cảm trên màn ảnh đều không tồi. Nghe nói cậu ở trường học là người ưu tú nhất, quả nhiên danh sư xuất cao đồ, hậu sinh khả ỷ a.”

Lục Diễm làm ra biểu tình thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà lo sợ), “Dương ca còn xem em diễn, thật sự là không dám nhận.”

Cốc Dương cười ha ha, “Cậu ngày hôm qua còn không phải xem tôi cả ngày sao. Hiện tại người trẻ tuổi cố gắng giống như cậu thật sự không nhiều lắm.”

“Em vừa mới ra đời, còn có rất nhiều thứ phải học.” Lục Diễm tiếp tục sảo vai tiểu hậu bối khiêm tốn.

Hai người cứ hàn huyên như vậy. Lục Diễm cảm thấy Cốc Dương tuy rằng đã là đại minh tinh danh tiếng nổi như cồn ngoài ý muốn vô cùng thân thiện, Cốc Dương cũng thấy được hậu bối trẻ tuổi rất biết cố

gắng biết khiêm tốn hiểu đạo lý biết tiến biết lui, cả hai đều có cảm tình tốt với đối phương, ở chung vô cùng vui vẻ.

Chờ đến thời điểm bọn họ quay phim, hai người đã giống như quen biết nhiều năm, ăn ý vô cùng. Mà ăn ý này cũng đưa vào diễn xuất của họ, cảnh quay quan trọng cơ hồ không có chướng ngại gì mà thuận lợi thông qua, điều này làm cho Lý Nhiễm đã chuẩn bị trước sẽ NG hơn mười lần cũng phải kinh ngạc một phen.

Sau đó Lục Diễn liền cùng Cốc Dương trở nên thân thiết, thời điểm nhàn rỗi cũng thường xuyên tham thảo một ít vấn đề diễn xuất, cả hai đều có thu hoạch. Đương nhiên, Lục Diễn cũng thuận tiện nhờ Cốc Dương mà có quan hệ tốt với càng nhiều tổ quay phim.

Hoàn chương 5

.

Phily : tình tiết ban đầu khá chậm, hai người vờn nhau cũng lâu, nhưng sau đó là ngọt lọt xương, mọi người kiên nhẫn kiên nhẫn ^^

p/s Bạn nhỏ Tống Huy trong này đáng yêu cực, thích bạn ấy nhất =3=

,

6. Chương 6

Hơn một tháng trôi qua, Lục Diễn sớm đã thích ứng tiết tấu của đoàn làm phim. Cứ cách quãng lại có mấy cảnh do hắn diễn. Trong phim vai phụ của hắn coi như quan trọng, hắn diễn phân đoạn không tính quá nhiều, nhưng cũng không ít, Lục Diễn thực quý trọng mỗi phút mỗi giây đứng trước ống kính, mỗi cảnh diễn đều rất dụng tâm, cho dù cảnh diễn chỉ có loáng thoáng bóng dáng. Nỗ lực của hắn cộng thêm thiên phú vốn có khiến cho mỗi cảnh hắn diễn đều rất thuận lợi, càng quan trọng hơn, hắn không chỉ có thể diễn tốt nhân vật của mình, còn có thể bất động thanh sắc mà kéo cảm xúc bạn diễn. Người thông thường có lẽ nhìn không ra, nhưng tinh tường như đại đạo diễn Lý Nhiễm tất nhiên sẽ nhìn thấu, hắn vô cùng kinh ngạc đối với Lục Diễn, lại càng thưởng thức cùng thêm vừa lòng.

Thời gian quay phim, Lục Diễn đều đợi tại phim trường.

Thứ nhất, làm một người mới, hắn còn chưa kịp ký hợp đồng với công ty quản lý nào, trừ bỏ bộ phim điện ảnh này hắn cũng không có công việc gì khác, có thời gian cũng không có chỗ đi; thứ hai tại phim trường trừ bỏ có thể học tập rất nhiều từ những người khác, hắn còn sẽ thuận tay làm một ít việc nhỏ đủ khả năng, ví dụ như dọn đạo cụ linh tinh. Cho nên, đoàn phim từ trên xuống dưới đều đối với diễn viên mới nghiêm túc cố gắng, lớn lên suất khí, không kiêu ngạo lại chịu giúp đỡ người này rất có cảm tình.

Giới giải trí cũng là nơi chú trọng nhân tình, anh kính người khác một thước, người khác tự nhiên sẽ trả lại anh một tấc.

Lục Diễn không chỉ cố gắng chiếm cảm tình của đạo diễn cùng Cốc Dương, còn tận sức tạo quan hệ tốt với người khác. Chính cái gọi là diêm vương dễ xử, tiểu quỷ khó chơi, Lục Diễn đời trước có thể nói là giầy dựa tại tầng dưới của giới giải trí, tự nhiên càng hiểu được tác dụng của các nhân vật nhỏ bé.

Lục Diễn không phải kẻ dễ dàng bị người ghét bỏ, hơn nữa hắn tận tâm giao lưu với mọi người, tuy chỉ ngắn ngủi hơn một tháng, hiệu quả lại không ít.

Đạt được đồng tình của những người này mặc dù đối với đại sự không có trợ giúp gì, nhưng rất nhiều điểm tốt nhỏ nhỏ có thể thấy được. Tỷ như mỗi lần Lục Diễn nhận cơm hộp phân lượng đều tràn đầy, thức ăn cũng phong phú; mỗi một lần quay phim trang điểm cho hắn đặc biệt cẩn thận, khiến người nhìn đều cảm thấy thoải mái; mà người quay phim cũng đặc biệt ưu ái với hắn, thường thường góc độ quay hắn đều phá lệ tươi đẹp, làm cho ưu thế ngoại hình của hắn càng thêm bộc lộ.

Đương nhiên, chỉ việc Lục Diễn biểu hiện khiêm tốn, ôn hòa dễ gần, đa số mọi người đều có ấn tượng với hắn rất tốt, nhưng chung quy sẽ có vài kẻ không như vậy, trong đó rõ ràng nhất chính là Ngạn Thiệu Huy và Mộc Hiểu.

Ngạn Thiếu Huy là nam thứ chính của bộ phim điện ảnh này, cũng là diễn viên mới nổi gần đây được giải trí Tinh Không cố gắng nâng đỡ. Ngạn Thiếu Huy xuất thân là ca sỹ, năm đó gần mười tám tuổi tại một cuộc thi âm nhạc trở hết tài năng, nhờ giọng hát xuất sắc cùng ngoại hình tốt mà đạt được ngôi vị á quân, lại được khán giả yêu mến đông đảo, rèn luyện vài năm, người giành ngôi quán quân sớm đã tiêu tan trong giới giải trí biến chuyển từng ngày, mà cậu ta lại ra mấy đĩa nhạc, hơn nữa độ yêu mến không giảm.

Chính là những năm gần đây, dù loại cuộc thi tuyển chọn càng ngày càng nhiều, theo đó người mới cũng càng ngày càng tăng, dưới tình trạng thầy chùa thì nhiều mà cháo thì ít, sự nghiệp ca hát của Ngạn Thiếu Huy cũng coi như khá suôn sẻ, công ty vì không lãng phí mấy năm tích lũy yêu mến từ fan của cậu ta, chuẩn bị để cậu ta được phát triển, chính là cái gọi hát hay thì diễn giỏi, ca sỹ liên tục lấn sang mảng phim ảnh từ trước cũng không phải ít.

Bộ phim này do Lý Nhiễm đạo diễn, Tinh Không đầu tư, tự nhiên là bộ phim hứa hẹn thành công vang dội. Lý Nhiễm là đạo diễn thân thuộc của Tinh Không, tuy rằng đối với nam thứ lần sân này có chút bất mãn, nhưng cũng may không phải nhân vật yêu cầu diễn xuất quá nhiều, có ảnh đế Cốc Dương cộng thêm mức độ nổi tiếng của Ngạn Thiếu Huy, liền miễn cưỡng tiếp nhận. Thậm chí bộ phim này thời điểm tuyên truyền cũng là dùng chiêu bài ảnh đế Cốc Dương tham gia và ca sỹ Ngạn Thiếu Huy lần đầu đóng phim để thu hút.

Lại nói tiếp Ngạn Thiếu Huy không vừa mắt với Lục Diễn, vừa là tai bay vạ gió, lại hợp tình hợp lý. Ngạn Thiếu Huy ca hát không tồi, nhưng diễn xuất thường thường, vốn không phải xuất thân chính quy, trước lại chưa từng tiếp xúc qua, theo không kịp tiết tấu cũng thực tự nhiên. Hơn nữa hẳn là nam thứ chính, phân đoạn diễn cũng nặng nề, mà Lý Nhiễm lại nổi danh yêu cầu cao, dưới tình trạng liên tiếp NG, Lý đạo tính tình vốn không tốt liền nóng nảy, mấy lần chỉ thẳng vào mặt Ngạn Thiếu Huy mắng cho cậu ta mặt mày xám xịt. Ngạn Thiếu Huy từ lúc ra mắt tới nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ đều được công ty cùng fan nâng niu trong tay, chưa từng chịu uất ức như vậy, nếu đổi thành người khác nói không chừng cậu liền trong cơn tức giận phải tay bỏ ngang, có điều Lý Nhiễm thân phận đặc biệt, cậu ta đắc tội không nổi cũng không dám đắc tội, nhiều ủy khuất hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, khiến cho người tuổi trẻ cao ngạo một bụng đầy hỏa khí.

Đối lập, Lục Diễn cơ hồ đều một lần quay là xong, không bị Lý đạo mắng lại còn được khen, như vậy mấy lần liền đặc biệt đáng chú ý. Ngạn Thiếu Huy ra mắt sớm hơn, cho nên tuổi tuy rằng không lớn bằng Lục Diễn, nhưng tư lịch vẫn lâu đời hơn so với Lục Diễn, cậu ta liền tự xưng là tiền bối, hiện tại lại ở mọi phương diện đều không bằng hậu bối này, thật sự không cam lòng.

Diễn xuất thì khỏi nói, Lục Diễn xuất thân chính quy, nghe nói khi ở trường vẫn là người ưu tú nhất, Ngạn Thiếu Huy lòng dạ dẫu cao tới đâu cũng không muốn tại phương diện này phân cao thấp tìm ngược.

Ngoại hình cũng tương đương nhau. Ngạn Thiếu Huy vừa ra mắt liền hút fan, cậu ta ca hát rất tốt, nhưng quan trọng hơn đương nhiên là lớn lên đẹp trai. Ngạn Thiếu Huy đẹp theo kiểu mỹ thiếu niên, cùng Lục Diễn anh tuấn suât khí hoàn toàn không phải một loại hình. Tuy rằng hiện giờ tương đối lưu hành kiểu mỹ nam đẹp như hoa, nhưng Ngạn Thiếu Huy cũng không phải không có đầu óc, trong lòng dĩ nhiên biết rõ fan của mình phần lớn là fan cuồng nhỏ tuổi, chờ tụi nhỏ dần dần lớn lên nói không chừng sẽ vứt bỏ mình thậm chí còn sẽ cười nhạo mấy đứa nhỏ niên thiếu điên cuồng, mà giống như Lục Diễn kia lại dễ dàng hấp dẫn fan đủ lứa tuổi. Ai cũng thấy hiện giờ giới giải trí, mỹ nam là một đám tiếp một đám thay đổi liên tục, nhưng chân chính kéo dài vẫn là những ‘ông chú’ đầy mị lực. Ngạn Thiếu Huy không phải không có cảm giác nguy cơ nhưng lại theo bản năng không thêm nghĩ nữa, đồng thời cũng cố gắng muốn chuyển đổi hình tượng, tồn tại của Lục Diễn lại như là nhắc nhở cậu ta, cậu ta sao có thể cảm thấy thoải mái chứ.

Thậm chí ngay cả nhân duyên đều tốt hơn cậu ta. Ít nhất so với Lục Diễn, Ngạn Thiếu Huy cũng coi như thành danh sớm tiếng tăm cũng cao, cậu ta hiểu được mình thay đổi mẫu chốt càng làm cho người khác lưu lại ấn tượng tốt, cho nên cậu ta cố gắng thu bớt tính tình cùng ngạo khí, cố gắng làm một mình tính không kiêu ngạo mà thân thiện, thậm chí còn tự bỏ tiền túi mời toàn bộ nhân viên đoàn phim uống trà ăn điểm tâm. Cậu ta làm mấy chuyện này không phải không có hiệu quả, toàn đoàn phim đều có ấn tượng rất tốt với cậu, giáp mặt sau lưng khen ngợi cũng không ít, đều nói cậu không khó gần như bên ngoài đồn thổi. Vốn cũng không có cái gì bất mãn, nhưng mà nhìn thấy Lục Diễn rõ ràng làm không nhiều như cậu, lại làm cho đa số mọi người đều cùng hân thân thiết hơn, mỗi cái miệng đều là tiểu Lục này tiểu Lục nọ, mà đối với

mình lại là xưng hô Huy thiếu gia, nhưng mà ai xa ai thân Ngạn Thiếu Huy tự nhiên vẫn phân biệt được, vì thế đối với Lục Diễm càng thêm khó chịu.

Nói thật đây cũng không phải là chân tình giả ý, khác biệt ở chỗ diễn xuất cùng nhân cách mị lực mà thôi.

Đều trong một đoàn phim, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, mỗi lần gặp phải, Ngạn Thiếu Huy cũng nhìn không được chăm chọc khiêu khích Lục Diễm một phen, trong mắt ghét bỏ không che giấu mà cũng chẳng muốn che. Lục Diễm mỗi lúc như thế chỉ âm thầm cười, cư xử thản nhiên, vừa không giận, cũng không cùng cậu ta so đo, ngược lại là trợ lý Tống Huy nhìn không được, âm thầm nhủ mày oán giận vài câu, Lục Diễm còn an ủi cậu.

Trên thực tế Lục Diễm thật sự không dễ trong lòng, một lần sống lại hần vốn so với tuổi thực thành thực hơn rất nhiều, trong mắt của hần Ngạn Thiếu Huy bất quá là một thằng nhóc dễ phát cáu mà thôi. Đừng nói Ngạn Thiếu Huy chỉ vài câu chăm chọc, chẳng mất mát gì, cho dù cậu ta thật sự làm cái gì, Lục Diễm cũng là bình tới thì tướng ngăn nước tới thì đất chặn. Huống chi, không bị người đồ kị là kẻ tài trí bình thường, điều này cũng cho thấy Lục Diễm là có tiềm lực không phải sao. Hần chính là từng bước một hướng về mục tiêu của mình, khi một người có mục tiêu đủ lớn, đá nhỏ trên đường tự nhiên có thể làm như không thấy.

Nếu bảo Ngạn Thiếu Huy căm thù còn dễ hiểu, Mộc Hiểu kia đối với mình cũng lườm nguyệt, Lục Diễm liền thật sự có chút khó hiểu.

Mộc Hiểu là nữ chính trong phim. Trong bộ phim này, Mộc Hiểu diễn nữ chính cùng nhân vật Hạ Tĩnh Quân của Lục Diễm là bạn học khi ở nước ngoài, thậm chí Hạ Tĩnh Quân còn từng âm thầm ái mộ cô, sau khi sự kiện bùng nổ, Hạ Tĩnh Quân biết được người con gái mình thích là kẻ thù của gia tộc mình, hiện giờ phải bảo vệ người thì thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mấy cảnh hai người đối mặt cũng tương đương phấn khích, thậm chí cuối cùng kết cục Hạ Tĩnh Quân tình nguyện dùng tính mạng của mình vì bảo vệ nhân vật chính trong đó có nhân tố do người con gái này hay không thì còn mỗi người một ý.

Mộc Hiểu lớn lên xinh đẹp, thuộc loại xinh đẹp động lòng người, diễn xuất không quá nổi trội, cũng không quá kém. Cô khi mới khởi nghiệp diễn qua mấy bộ phim thần tượng, đáng tiếc hưởng ứng ở mức thường thường, sau lại liên tục đổi sang thể loại khác, dần dần từ bình hoa chậm rãi rên giũa đến vị trí nữ chính hiện tại. Thành tựu lớn là diễn một nhân vật phản diện tính cách phân liệt mà thu được giải thưởng nữ phụ xuất sắc. Lục Diễm cũng xem qua bộ phim kia, lúc ấy đã rất kinh ngạc với một cô gái thoát nhìn ôn nhu cũng sẽ có lúc bùng nổ như vậy. Chỉ tiếc sau đó cô không còn biểu hiện kinh diễm như vậy nữa, hoặc có lẽ là nói không gặp được nhân vật có đầy đủ năng lượng đi.

Đối với nữ nhân vật chính của bộ phim này, tuy rằng Lục Diễm ngay từ đầu cũng hiểu được ngoại hình của cô cùng yêu cầu kiên cường già dặn trong kịch bản có chút không hợp, nhưng sau khi chính thức quay phim, diễn xuất của cô đủ để bù lại thiếu hụt này, thậm chí còn khiến cho nhân vật kia thêm một phần uyển chuyển, nhìn ra được Lý đạo kỳ thật cũng rất vừa lòng. Cho nên đối với tin đồn cô có vai diễn này là do đi cửa sau Lục Diễm cũng không cho là đúng.

Mộc Hiểu làm người coi như biết điều, tuy rằng cũng không đặc biệt thân cận với mọi người, cũng không tự cao tự đại, cơ hồ đối tất cả mọi người vẫn luôn duy trì một loại khoảng cách lễ phép. Lục Diễm lại nhạy cảm mà cảm giác được, cô đối với mình tựa hồ có một loại địch ý ngầm, thời điểm diễn chung cũng sẽ hơi hơi nhíu mi có chút không tình nguyện. Có lẽ bởi vì dạng cảm xúc này, hai người khi cùng nhau diễn không phải đặc biệt thuận lợi, số lần NG hơn nhiều so với bọn họ diễn cùng người khác. Cũng may Mộc Hiểu coi như chuyên nghiệp, mấy lần sau chậm rãi điều chỉnh lại, chính là địch ý kia vẫn luôn tồn tại.

Lục Diễm âm thầm có chút bất đắc dĩ, sờ sờ mũi, hần tuy rằng không trông cậy vào có thể cùng tất cả mọi người kết thân, nhưng bị căm thù mà chẳng hiểu ra làm sao thế này ít nhiều vẫn có chút khó chịu. Đơn giản mặc kệ làm tốt bốn phận của mình là đủ.

Hoàn chương 6

,

7. Chương 7

Đến khi xảy ra chuyện không lâu sau đó, Lục Diễm mới mang máng hiểu được vì sao Mộc Hiểu nhắm vào mình, làm cho hắn có một loại cảm giác không nói nên lời.

Ngày đó Lục Diễm đến phim trường muộn hơn bình thường rất nhiều, dù sao buổi sáng cũng không có cảnh của hắn, đến sớm là tình cảm, đến trễ là bổn phận, không có gì không ổn.

Lục Diễm vừa đến phim trường đã cảm thấy hôm nay không khí có chút kỳ quái, so với bình thường an tĩnh hơn nhiều, nhưng mọi người lại có vẻ hưng phấn hơn, nhất là biểu hiện của mấy người trợ lý và diễn viên phụ có tư sắc không tệ lắm, ai cũng ăn mặc hết sức xinh đẹp rồi lại ra vẻ rụt rè, giống như thời cổ đại tuyển tú nữ.

Lục Diễm có chút nghi hoặc, lại nhìn thấy trợ lý Tống Huy cũng vừa tới, vội vàng đem bình nước trà được giữ ấm đưa cho hắn. Khi thời tiết nắng nóng mọi người thường thích uống nước mát, Lục Diễm bởi vì thói quen nên vẫn uống trà nóng, bất kể là thời tiết gì. Ngay từ đầu hắn cũng không cố ý nói với người khác, bởi vì sau vài lần hắn tự đem theo, Tống Huy mỗi ngày đều chuẩn bị sẵn trà nóng cho hắn, dần dần Lục Diễm không còn tự mang theo nữa. Không thể không nói Tống Huy làm trợ lý thật sự rất tốt, không chỉ chuyên nghiệp, sức quan sát vô cùng sắc bén, mà còn sẵn sàng không nhiều lời, thật sự rất khó có được.

Lục Diễm tiếp nhận bình giữ nhiệt, mở ra, một mùi thơm ngát theo hơi nóng xông vào mũi. Lục Diễm thích uống trà, nhất là trà thiết Quan Âm của Phúc Kiến, khi uống lúc đầu vị hơi chát, sau lại có vị ngọt, làm cho người không thể quên dư vị của nó. Tống Huy chuẩn bị trà ngẫu nhiên, nhưng hầu hết đều là thiết Quan Âm, quả thực là tri kỷ.

Lục Diễm uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn chung quanh, “Hôm nay là làm sao vậy?”

Tống Huy cười ha ha, “Lục ca tới muộn không biết, phim trường hôm nay có nhân vật lớn tới thăm, tất cả mọi người đều muốn thể hiện tốt.”

Lục Diễm có chút khó hiểu, “Nhân vật lớn?”

Tống Huy hướng một bên bĩu môi “Vâng, ở bên kia.”

Lục Diễm thuận mắt nhìn sang, bên kia một người bị một đám đông vây vào giữa nhưng không dám thân cận quá, chỉ là tùy ý ngồi đó, đã có một cảm giác tao nhã không nói nên lời, giống như khí chất quý phái ẩn chứa từ trong xương cốt, tươi cười vẫn mang theo chút bất cần cùng nghiền ngẫm, lại không cho người cảm thấy chán ghét, ngược lại cảm giác có chút gợi cảm.

Quả nhiên là nhân vật lớn! Cũng dễ hiểu, chủ đầu tư bộ phim điện ảnh này là Tinh Không, Lục Diễm từ lúc thử vai cũng từng thấy qua, cậu hai nhà họ Tô, Tô Quyết.

Một đám người vây quanh Tô Quyết như vậy, ánh mắt đều sáng rực, phần lớn là mang theo lấy lòng cùng nịnh nọt, đương nhiên không quá rõ ràng, tất cả mọi người là diễn viên, biểu hiện trên mặt cũng không dễ dàng nhận ra. Mộc Hiểu lại độc chiếm vị trí bên cạnh Tô Quyết, cả người cơ hồ đều dán lên trên người cậu, tươi cười đặc biệt ôn nhu ngọt ngào, toàn thân cũng phá lệ quyến rũ động lòng người, nhỏ giọng đùa giỡn cũng có vẻ hết sức thân mật, cố ý cho mọi người biết quan hệ của bọn họ không chỉ là quen biết. Ánh mắt Tô Quyết mang theo tia trào phúng cùng vô vị, hành động của Mộc Hiểu khiến nghiền ngẫm trong mắt cậu càng sâu nhưng cũng không cự tuyệt phối hợp.

Lục Diễm đương nhiên chưa đi tới, không phải hắn thanh cao, cũng không phải hắn phản cảm hành vi như vậy. Giới giải trí vốn là nơi đen tối, không có bối cảnh lại muốn đi lên thì không cần có cái gọi là tự tôn, không ai bận tâm điều này.

Lục Diễm vốn không phải là thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, nhân tình ấm lạnh, thế sự vô thường, hắn từ nhỏ đã biết, hắn luôn luôn lạnh tính mà lý trí, chỉ làm việc có lợi với mình nhất. Hắn sợ dĩ không đi tới không phải hắn khinh thường với việc dựa vào quan hệ mà là hắn biết, cao cao tại thượng tất nhiên không được, đem mình hạ thấp cũng không được, một người ngay cả mình cũng không tôn trọng, người khác sao có thể tôn trọng anh, chú trọng anh! Lục Diễm càng giỏi về bắt giữ cơ hội, tự nhiên mà tại một thời điểm

nào đó sẽ lưu lại ấn tượng tốt cho người khác, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy quá hời hợt. Mà khi cơ hội chưa đến, hấn sẽ chờ!

Giờ phút này, Lục Diển lại đang suy nghĩ một việc khác. Nhìn Mộc Hiểu với biểu hiện như bây giờ, lời đồn đại tựa hồ cũng không phải vô căn cứ, không nói bộ phim Mộc Hiểu đảm nhận vai chính có phải liên quan đến Tô Quyết hay không, ít nhất quan hệ của bọn họ quả thật giống tin đồn, không hề đơn giản.

Như vậy, đời trước Từ Vĩnh Chu thì sao? Tuy rằng hiện giờ sự tình phát triển khác với đời trước, nhưng với Từ Vĩnh Chu, Lục Diển vẫn không thể hoàn toàn yên lòng, dù sao Từ Vĩnh Chu cũng có năng lực, tuy rằng vai diễn kia hấn không có được, nhưng chỉ là ngoài ý muốn, hấn nhất định vẫn sẽ ra mắt, như vậy đến lúc đó, hấn có còn nhầm vào mình không? Lục Diển không biết, cho nên không thể không phòng bị.

Nếu Mộc Hiểu cùng Tô Quyết quan hệ như tin đồn, vậy có phải hay không đời trước quan hệ giữa Từ Vĩnh Chu cùng Tô Quyết cũng giống như trong đồn đại? Bây giờ nghĩ lại, khi đó nghe được hấn gọi điện thoại, miệng luôn gọi Tô tổng, người đó hấn là Tô Quyết đi, dù sao khi đó Từ Vĩnh Chu là người của Tinh Không, sẽ không xưng hô như vậy với những người khác, mà hấn nhắc tới Tô tổng khẩu khí kia dường rất thân quen, khi ấy Lục Diển cũng không để ý, hiện giờ nghĩ lại thật sự là quá mức thân mật, hoàn toàn không giống quan hệ chủ tịch và nhân viên bình thường!

Lục Diển không khỏi nhíu nhíu mày, hấn cũng không muốn suy nghĩ vấn đề tính hướng của Tô Quyết, cái hấn để ý chính là, đời này Tô Quyết có phải hay không sẽ còn gây trở ngại cho hấn, mà bản thân mình hiện tại, vẫn như cũ hoàn toàn không có khả năng chống lại tư bản.

Lục Diển đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng hỏi to, “Tô lão nhị, cậu tới nơi này làm gì?”

Cái giọng này, với cường độ âm thanh này, không cần đoán cũng biết nhất định là Lý Nhiễm Lý đạo diễn.

Tô Quyết rốt cục đứng lên, nhìn Lý Nhiễm cười cười, chậm rì rì mà trả lời, “Đương nhiên là đến xem phim của anh như thế nào rồi?”

Lý Nhiễm khoanh tay hừ một tiếng, “Không phải là đến quấy rối đi!”

“Sao có thể như thế?” Tô Quyết vẻ mặt vô tội, “Bộ phim này chính tay tôi đầu tư, tôi còn phải dựa vào nó mà kiếm tiền đó.”

Lý Nhiễm vươn tay chỉ chỉ những người vây xung quanh, đều là trợ lý, diễn viên, lông mày dựng lên, “Cậu ở trong này, bọn họ làm sao có thể tập trung mà làm việc?”

Tô Quyết chậm rãi đút tay vào túi áo cười cười, “Nếu bởi vì tôi ở trong này, bọn họ không thể tập trung làm việc thì chúng tôi Lý đạo diễn thật vô dụng nha

”

Lý Nhiễm nhất thời chán nản, luận tài ăn nói, hấn không phải là đối thủ của cậu hai nhà họ Tô này, “Cậu muốn xem thì cứ tự nhiên, không cho phép lộn xộn, nếu không, tôi liền đi nói cho Tô lão đại, để cậu ấy đến giáo huấn cậu.”

Tô Quyết nhếch khóe miệng “Đại nhân, anh lớn như vậy vẫn còn mách lẻo, có ý nghĩa lắm sao.”

Lý Nhiễm chớp mi, “Có ý nghĩa hay không, có người chế trụ cậu là được. Được rồi, nhanh chuẩn bị quay phim, hôm nay có muốn nghỉ ngơi hay không đây.” Phần sau của câu nói kia, đương nhiên là dành cho những người vây quanh.

Nghe đồn, đạo diễn Lý Nhiễm cùng anh em nhà họ Tô quan hệ không tồi, quả nhiên là sự thật.

Tô Quyết quả thực nói được thì làm được, nói là xem, một chút chuyện dư thừa cũng không làm, nhưng lại xem có chút nghiêm túc. Tất cả mọi người đều nhìn không được cố gắng để cho cậu chú ý, đương nhiên chỗ tốt cũng không phải không có, mỗi người càng cố nghiêm túc, mà ngay cả người bình thường bởi vì nhân vật không quan trọng nên không mấy tinh thần ghi hình, hiện tại cũng thật nghiêm túc, không khí kỳ lạ bao trùm, số lần NG ít đi rất nhiều, Lý Nhiễm ngược lại có chút ngoài ý muốn, có Tô Quyết như vậy lại hiệu quả, vì thế đối với cậu cũng không lỗ mắng mà hào phóng không tính toán so đo.

Nói giỡn, trong lòng người nào mà không biết Tô Quyết là Tô tổng lại là cậu hai nhà họ Tô, tuy rằng luôn luôn thích mỹ nhân, nam nữ đều ăn, nhưng chưa bao giờ là bình hoa. Người cậu có thể để mắt đến cơ bản đều có thực lực cùng vài phần tư sắc, dẫn đến những người cậu từng sủng cuối cùng đều thành ảnh đế, ảnh hậu hoặc là thần tượng linh tinh này nọ, về sau đương nhiên là càng nhiều nghệ sĩ muốn ôm đùi cậu. Nói như vậy, ánh mắt của cậu vẫn là tương đối chính xác

Lục Diễn đương nhiên không giống những người này, từ khi suy nghĩ cẩn thận quan hệ đời trước giữa Tô Quyết và Từ Vĩnh Chu, hắn liền xóa bỏ suy nghĩ cùng Tô Quyết thân cận. Có điều hắn đánh mất suy nghĩ đó, không có nghĩa là đối phương cũng sẽ như vậy.

Buổi chiều Lục Diễn còn có một cảnh quay, vừa lúc cùng Mộc Hiểu diễn chung. Khi đang quay phim hắn luôn cảm giác có người nhìn mình, hắn tùy ý nhìn lướt qua, liền bắt gặp ánh mắt Tô Quyết đầy hứng thú, thấy hắn nhìn lại đây, còn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Ngay từ đầu Lục Diễn không quá để ý, hắn tưởng bởi vì đây cảnh là cùng Mộc Hiểu nên Tô Quyết mới thuận tiện chú ý hắn một chút, sau mới phát giác không phải, bởi vì Tô Quyết trên cơ bản đều không đem lực chú ý đặt trên người Mộc Hiểu. Hiển nhiên Mộc Hiểu cũng biết, sắc mặt của cô đặc biệt không tốt, cảm thù trong ánh mắt cũng quá nặng, tuy rằng cô cố gắng che giấu, nhưng vẫn để lại dấu vết.

Lục Diễn nháy mắt có chút hiểu được, hóa ra Mộc Hiểu trước đó chẳng hiểu tại sao lại không có thiện ý, là bởi vì Tô Quyết đối có hứng thú với mình? Là chuyện khi nào? Tô Quyết lần đầu tiên tới phim trường, mà Mộc Hiểu cũng vào ngày gặp mặt ngày đầu tiên đã biểu hiện địch ý, có phải Tô Quyết trước mặt Mộc Hiểu đề cập tới hắn, như vậy hắn là từ khi thử vai rồi đi?

Có lẽ đời trước Từ Vĩnh Chu cũng là khi thử vai khiến cho Tô Quyết nảy sinh hứng thú, sau mới phát triển như vậy. Nghĩ thông suốt vấn đề then chốt, Lục Diễn mặc dù có điểm ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá kinh ngạc. Dù sao bất luận từ mặt nào mà suy xét, Lục Diễn cũng có tự tin sẽ không thua Từ Vĩnh Chu.

Chẳng qua Lục Diễn không phải Từ Vĩnh Chu, lựa chọn của hắn cũng sẽ không giống. Không nói đến Lục Diễn vốn không có hứng thú với nam, chỉ bằng đời trước Từ Vĩnh Chu cùng Tô Quyết liên kết đối phó mình, đã khiến hắn khó chịu. Lục Diễn cũng không phủ nhận, hắn kỳ thật vẫn mang thù trong người!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận Lục Diễn liền bình tĩnh. Biểu hiện của hắn như trước, mặc dù Mộc Hiểu vô duyên vô cớ NG mấy lần, cũng không thể che khuất biểu hiện xuất sắc của hắn.

Hoàn chương 7

,

8. Chương 8

.

Sau khi đạo diễn hô “cắt”, Lục Diễn biết rốt cuộc đã qua, hắn lễ độ mà gật gật đầu với Mộc Hiểu, mặc kệ đối phương có phản ứng hay không, hắn làm tốt phần của mình là đủ. Sau đó Lục Diễn đi về khu nghỉ ngơi, Tống Huy chờ ở nơi đó tức khắc dâng trà bánh.

Lục Diễn nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau, vị trí bên cạnh có một người ngồi xuống, Lục Diễn phát hiện không khí bên người đột nhiên an tĩnh lại, thâm đoán được người tới là ai, mở mắt ra quả nhiên là Tô Quyết.

Mặc kệ đối với người này cảm quan như thế nào, Lục Diễn tuyệt sẽ không đắc tội trước, hắn hướng Tô Quyết lễ độ gật nhẹ đầu, mở lời chào, “Tô tổng, chào cậu.”

Tô Quyết cười cười, trên mặt cậu nhất quán treo vẻ tươi cười, thường khiến người ta quên mất bối cảnh của cậu bắt phạm, có chút gợi cảm, có chút mê người. Không thể không thừa nhận, cho dù không có thực lực sau lưng, bản thân Tô Quyết cũng có đầy đủ điều kiện làm cho cả trai lẫn gái theo đuổi, “Anh là Lục Diễn, tôi còn nhớ rõ anh, lúc anh thử vai chúng ta đã gặp qua.”

Lục Diễn cũng cười cười, “Tô tổng trí nhớ thật tốt.”

Tô Quyết khoe miệng khê câu, đề thấp tiếng nói, mang theo chút ý tứ ái muội, “Anh đáng giá để người ta ghi nhớ.”

Lục Diễn không chút biến hóa, nhẹ nhàng băng quơ mà đáp trả, “Tô tổng cũng thế.”

Rất thú vị. Hứng thú trong mắt Tô Quyết càng đậm, về phần đùa giỡn không thành mà bị đùa giỡn lại, cậu hoàn toàn không để ý. Tô Quyết ngồi ngay ngắn, nghiêm trang mà tiếp tục, “Diễn xuất của anh rất tốt, cảnh diễn vừa rồi cũng thế. Khi thử vai cũng vậy, hoàn toàn không giống một người mới đóng phim lần đầu.”

Lục Diễn thần nhiên tiếp thu, “Cảm ơn Tô tổng tán thưởng.”

“Diễn xuất tốt như vậy, ngoại trừ trời cho, bản thân nhất định cũng khổ công luyện tập đi, thế nào, có nghĩ tới muốn thể hiện tài năng trong giới giải trí này hay không?” Tô Quyết bắt đầu tung mồi.

“Tôi tin tưởng đây là giấc mộng của mỗi một diễn viên.” Lục Diễn bốn lạng bạt ngàn cân.

Lục Diễn không theo sợi dây mình nhả mà leo lên cũng làm cho Tô Quyết có chút ngoài ý muốn, chân mày cau lại, ý tứ trong mắt không rõ, Lục Diễn cư xử thần nhiên, làm như không hiểu ám chỉ của cậu.

Tầm mắt hai người giao nhau cũng không duy trì liên tục bao lâu, Mộc Hiểu thay quần áo xong chậm rãi đi tới, khê mỉm cười với Tô Quyết, hai tay vô cùng tự nhiên mà ôm cánh tay cậu, “Tô tổng, để anh đợi lâu, thật ngại quá, em đã bảo trợ lý đặt chỗ tốt, chúng ta đi thôi.” Lục Diễn ngồi đối diện hoàn toàn làm như không thấy.

Tô Quyết mặc dù có chút không vui Mộc Hiểu không biết nhìn hoàn cảnh, nhưng cậu bình thường sẽ không hạ thấp thể diện người ta, huống chi cậu vốn chính là hẹn Mộc Hiểu cùng đi ăn tối, vì thế hướng Lục Diễn cười cười, tỏ vẻ lần sau tán gẫu tiếp, rồi đứng dậy rời đi.

Lục Diễn không dấu vết mà khê thở phào, tuy rằng hắn cũng không tính toán bám theo Tô Quyết, nhưng cũng không hy vọng triệt để đắc tội người có thể làm mưa làm gió ở giới giải trí này.

Về phần Mộc Hiểu không thèm nhìn hắn thì căn bản không để trong lòng, ngược lại có chút cảm thán, Mộc Hiểu tuy rằng xinh đẹp, nhưng còn chưa đủ thông minh, trước mặt Tô Quyết cũng không biết che giấu tâm tình của mình, cho dù không tỏ vẻ bất mãn với Tô Quyết, chỉ sợ thời gian theo bên người Tô Quyết cũng sẽ không lâu dài.

Sau một ngày coi như yên bình, bộ phim quay rất thuận lợi, vốn dựa theo kế hoạch dự định còn phải mất gần một tháng nữa mới có thể đóng máy, bởi vì đề cao hiệu suất, cho nên có thể xong trước nửa tháng.

Nói cách khác, chỉ còn nửa tháng, Lục Diễn liền thất nghiệp. Trong khoảng thời gian này, vào lúc rảnh rỗi không quay, Lục Diễn suy xét đến nhiều nhất chính là vấn đề con đường phía trước của hắn. Việc cấp bách, đương nhiên là tìm một công ty quản lý đáng tin, Lục Diễn mới vừa vào nghề, tài lực đều không có, nếu muốn dựa vào chính mình đi nhận công việc, vậy chắc chắn sẽ đói chết. Về phần tự mình mở công ty, vậy phải đạt đến cấp độ đại thần có tài lực, nhân lực mới đủ khả năng.

Vốn dĩ Tinh Không là một lựa chọn rất tốt, dựa vào biểu hiện của Lục Diễn trong bộ phim điện ảnh này, muốn từ Tinh Không nhận được hợp đồng chắc chắn không phải chuyện khó khăn. Nhưng bởi vì Tô Quyết, Lục Diễn không quá muốn lên chiếc thuyền Tinh Không này. Tuy rằng từ sau lần trước, Tô Quyết cũng không xuất hiện nữa, lần đó thăm dò cũng rất mật mờ, Lục Diễn thậm chí không thể xác định Tô Quyết có phải thật sự hứng thú với mình hay không, nhưng nếu là thật, như vậy ký kết với Tinh Không chính là tự đưa dê vào miệng cọp, Lục Diễn không nguyện ý làm cho mình lâm vào thế bị động như vậy.

Đi con đường nào, thật sự là một vấn đề khiến người ta đau đầu. Cũng may Lục Diễn không phải hoàn toàn không có lựa chọn, bộ phim điện ảnh này chủ yếu đầu tư mặc dù là Tinh Không, đa phần nhân viên công tác cũng đều thuộc Tinh Không, nhưng vẫn có thành viên công ty khác, ví dụ như ảnh đế Cốc Dương không phải là nghệ sĩ của Tinh Không. Lâu nay gây dựng mối quan hệ như vậy, cũng đã đến lúc được cày nhiều hồi báo.

Cho nên khi Cốc Dương nhắc tới mấy vấn đề này với hắn, Lục Diễn cũng không quá mức kinh ngạc.

“Tiểu Lục, phim sắp đóng máy, cậu sau này có tính toán gì chưa” Từ góc độ một tiền bối quan tâm hậu bối, những lời này của Cốc Dương nói vô cùng tự nhiên.

“Cái này, em còn chưa suy xét đến.” Mặc dù vô số đêm khuya một mình tự hỏi quá trăm ngàn lần, Lục Diễm vẫn đáp lời như vậy. Hẳn biết Cốc Dương nhắc tới đề tài này tất nhiên còn có vẻ sau.

“Tôi nghe nói cậu còn chưa ký hợp đồng với công ty nào?”

“Đúng vậy,” Lục Diễm gật gật đầu, “Bộ phim này là thầy của em đề cử em tham gia thử vai, sau liền trực tiếp tới đây, còn chưa kịp suy xét trừ tính chuyện công ty.”

Cốc Dương cười cười, “Nếu cậu muốn vào Tinh Không, hẳn là không có vấn đề. Biểu hiện của cậu tất cả mọi người rõ như ban ngày, hơn nữa Lý đạo đối với cậu cũng thực vừa lòng, nếu hẳn nguyện ý đề cử cậu một tiếng, hẳn là có thể ký được hợp đồng không tồi.”

Lục Diễm cười khổ lắc lắc đầu, “Tinh Không đại nghiệp lớn, tiềm lực phong phú, nhưng người cạnh tranh cũng nhiều. Em là người mới, chỉ sợ bánh ngọt tuy lớn cũng không chia được vài miếng.”

Cốc Dương nghe nói như thế ánh mắt sáng ngời, thăm dò hỏi, “Vậy cậu cảm thấy Hoàn Vũ thế nào?” Hoàn Vũ chính là công ty quản lý của Cốc Dương.

Lục Diễm mỉm cười, mang chút trêu chọc mà khen tặng, “Công ty có thể nuôi dưỡng được Cốc ảnh đế, dĩ nhiên là không tồi.”

Cốc Dương cười ha ha, “Nếu cậu đối với công ty cũng không tệ lắm này có hứng thú, tôi có thể đề cử.”

Lục Diễm bốn cột nói, “Dương ca thời thời khắc khắc không quên công ty, không biết ông chủ có phát tiền thưởng nhiều không a.”

Cốc Dương ngón trỏ dựng lên bên môi, “Đây chính là bí mật. Muốn biết hả, liền tới Hoàn Vũ đi.”

Hai người quen biết tuy rằng chưa quá lâu, nhưng bởi vì tính tình hợp nhau, quan hệ thì lại rất tốt, thường xuyên cũng sẽ vui đùa ít chuyện không ảnh hưởng toàn cục.

Sau khi cười xong, Cốc Dương vẫn là nghiêm túc mà đề nghị, “Cậu hãy nghiêm túc suy xét một chút, Hoàn Vũ mặc dù là công ty nhỏ, nhưng đối với mỗi một nghệ sĩ đều coi trọng, với điều kiện của cậu, nhất định sẽ rất phát triển. Có yêu cầu gì thì có thể tìm tôi.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Em sẽ nghiêm túc suy xét, bất luận như thế nào, cảm ơn Dương ca.”

Cốc Dương vỗ vỗ vai hắn, “Khách khí cái gì, cậu nếu thật sự vào Hoàn Vũ lại trở thành sư đệ của tôi ấy chứ.”

Lục Diễm cười cười, lời cảm ơn này của hắn là đặc biệt chân thành. Tuy rằng ngay từ đầu khi kết giao tồn tại tâm tư lợi dụng, nhưng ở chung lâu, ngoài ích lợi quan hệ, Cốc Dương quả đúng là bạn bè đáng giá kết thân, Lục Diễm không phải không biết tốt xấu, tất nhiên cũng dùng càng nhiều thành ý.

“Ngoài ra, Hoàn Vũ gần đây chuẩn bị đầu tư một bộ phim, là một bộ tình yêu đô thị, diễn viên nam thứ số hai vẫn chưa xác định, tôi xem qua kịch bản, cảm thấy cậu rất thích hợp liền đề nghị với đạo diễn một chút. Bộ phim này chuẩn bị công chiếu dịp cuối năm, tuy rằng đối với các giải thưởng lớn có lẽ không có nhiều hy vọng, nhưng nếu mục đích là lộ diện nhiều thu hút người hâm mộ thì cũng rất ổn. Cậu có hứng thú hay không?”

Lục Diễm đối với việc này quả thật có chút kinh hỉ, vội vàng tỏ vẻ, “Có hứng thú, đương nhiên là có hứng thú, Dương ca thật là có tâm.”

Cốc Dương đối với phản ứng của Lục Diễm thực vừa lòng, “Tôi đây lại nói cùng đạo diễn một chút, chờ phim này xong cậu tới thử vai. Đương nhiên, có được hay không còn phải xem bản thân cậu, bất quá tôi rất xem trọng cậu.”

“Em hiểu, có thể có cơ hội này thực sự cảm tạ Dương ca.”

Hai người bên này trò chuyện, bên kia đột nhiên một trận xôn xao.

Lục Diễm nhìn đám người tụ tập ở đó, có thể khiến đám người xông xáo như vậy đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường, người tới là Tô Quyết. Nhưng mà ánh mắt Lục Diễm đầu tiên nhìn đến không phải Tô Quyết, mà là người bên cạnh Tô Quyết.

Người kia ngũ quan cùng Tô Quyết có chút tương tự, đường nét lại càng được điêu khắc sâu sắc, khí thế cũng trầm ổn lạnh lùng hơn. Khác với Tô Quyết một thân ăn mặc tùy ý, anh một thân chính trang vô cùng rắn rỏi, bộ tây trang được may thủ công chất lượng thượng thừa. So với Tô Quyết thường xuyên treo khuôn mặt tươi cười cùng thân thiết, anh lại từ trong ra ngoài đều nghiêm cẩn tỉ mỉ. Về mặt của anh thần nhiên, cái trán trơn bóng tiếp theo là cặp mày hết sức thanh tú. Đôi mắt của anh sáng trong, lại bị ánh mắt lợi hại che lấp, khiến người ta cảm thấy như mũi nhọn xẹt qua, không dám nhìn thẳng mà tự dừng cảm nhận được cái gì gọi là bất nộ tự uy (không giận mà uy nghiêm).

Nếu như nói Tô Quyết giống một Vương gia phong lưu, như vậy anh chính là một Đế vương bề ngoài thiên hạ nắm trong tay quyền sinh sát. Mà theo Lục Diễm biết, người này, thật không hổ là danh vương giả, bởi vì anh ta là con trai trưởng của Tô gia, chủ tịch của Tô thị, người chân chính nắm giữ Tinh Không, Tô Mạc.

Trong thương giới, Tô Mạc chính là một truyền kỳ.

Theo câu chuyện mà người ta vẫn truyền nhau, Tô Mạc bắt đầu đầu tư tài chính năm mười mấy tuổi, lại hoàn toàn không phụ thuộc vào bối cảnh gia tộc mà tự mình kiếm được số tiền đầu tiên. Chưa đến hai mươi tuổi đã tốt nghiệp học viện tài chính nổi tiếng thế giới Worton. Sau khi gia chủ của Tô gia ngoài ý qua đời, anh khi tuổi còn trẻ trong lúc gia tộc hỗn loạn đoạt lại tập đoàn từ trong tay chú bác, dứt khoát thẳng tay cải cách cùng thanh trừng. Thời gian không đến mười năm, Tô thị chẳng những khôi phục vốn có mà còn phát triển không ngừng trở thành tập đoàn hàng đầu trong ngoài nước. Giải trí Tinh Không chính là công ty con của tập đoàn Tô thị, cũng là do Tô Mạc một tay sáng lập. Tuy rằng bên ngoài, Tinh Không là do Tô Quyết quản lý, nhưng kỳ thật người đứng sau chân chính là Tô Mạc.

Tô Mạc làm người khiêm nhường, không dễ dàng tiếp nhận phỏng vấn hoặc lộ diện trước công chúng. Sở dĩ Lục Diễm biết nhiều như vậy, là bởi vì hắn đã xem qua một quyển tự truyện về Tô Mạc, số lần anh xuất hiện trước công chúng không tính là nhiều, mà quyển tự truyện kia xuất bản là vài năm về sau.

Người có chút hứng thú với thương nghiệp, rất ít không sùng bái Tô Mạc. Trong cuộc đời Lục Diễm người để hắn bội phục không nhiều lắm, Tô Mạc lại là một trong số đó.

Hoàn chương 8

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thụ quân thiên hô vạn hoá rốt cục lên sân khấu nha ^^

,

9. Chương 9

Lúc này, người nghe danh Tô Mạc quả là không ít, nhưng người thực sự gặp qua Tô Mạc vô cùng ít ỏi.

Tuy rằng không biết, nhưng có thể xuất hiện cùng Tô Quyết, còn có thái độ thân mật, như vậy chắc chắn là nhân vật tầm cỡ, tuy nhiên người này tựa hồ rất khó tiếp cận.

Lý Nhiễm nghe nói Tô Quyết lại tới nữa, khí thế hùng hục mà chạy tới, nhưng khi nhìn thấy người kia, lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, cung kính mang theo vài phần thân thiết, vò tóc rối tung, phảng phất có vẻ ngại ngùng, “Tô lão đại, sao cậu lại tới đây.”

Lý đạo diễn bình thường tính tình nóng nảy lộ ra biểu tình như vậy làm cho mọi người có chút không tin vào mắt mình.

Khóe miệng Tô Mạc hơi hơi cong, nhìn không ra đang cười, “Tới thăm cậu một chút.”

Lục Diễm cũng là lần đầu tiên nghe thanh âm của Tô Mạc, trầm trầm, giống như lời thì thầm, rất êm tai.

Lý Nhiễm vẫy vẫy một bàn tay trong không khí, “Ai, Tô lão đại muốn thăm tôi gọi điện thoại là tốt rồi, gọi liền tới, làm sao lại làm phiền ngài đại giá quang lâm a.”

Tô Mạc không nói gì thêm, Tô Quyết bên cạnh đã không nhịn “phì” một tiếng bật cười, “Có tiền đồ một tí được không, Lý tiểu lục.”

Nhà họ Lý đông anh em, Lý Nhiễm đứng hàng thứ sáu, là con út nhà họ Lý, cha mẹ và các anh đều cưng chiều hần vô cùng, muốn cái gì cho cái đó, thế nhưng Lý Nhiễm từ bé đã đi theo anh em Tô gia, đối với cậu cả nhà họ Tô này vô cùng sùng bái, khi biết Tô Mạc có ý tưởng mở công ty giải trí, lập tức đi học đạo diễn, vô tình lại tìm được hứng thú của chính mình, vài năm lăn lộn, dựa vào năng lực bản thân cộng thêm được Tinh Không hỗ trợ, sớm đã thành đạo diễn có tiếng trong ngoài nước, trong nhà cha mẹ cùng các anh đều không có ý kiến gì, cứ tùy ý hần.

Mà hiện tại, Lý đạo diễn ở phim trường bình thường đều thô bạo cường đại bị danh tự như vậy hủy diệt, mọi người không khỏi ngơ ngàng hần tai mình nghe nhầm rồi.

Lý Nhiễm trộm trừng mắt liếc Tô Quyết, bởi vì Tô Mạc ở đây, nên không bùng nổ.

Tô Mạc rốt cục nâng khóe miệng mỉm cười nói một câu, “Hôm nay là sinh nhật của cậu.”

Miệng Lý Nhiễm mở to hết cỡ, bộ dáng cao hứng đến không biết làm sao, “Ai, thiếu chút là quên...”

Tô Mạc nói, “Chờ cậu kết thúc công việc, chúng ta cùng nhau chúc mừng.”

“Đi, nhưng hôm nay cảnh quay tương đối nhiều, cũng phải đến chạng vạng, Tô lão đại có bận việc gì không? Hoặc có muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi trước không?” Lý Nhiễm rất sung sướng mà đáp ứng, cũng không có ý định kết thúc công việc sớm, bởi vì hần biết Tô Mạc đối với công việc vô cùng nghiêm túc. Hần và Tô Quyết cũng bị ảnh hưởng, bình thường cho dù thế nào, công việc không thể đại khái qua loa.

“Không cần,” Tô Mạc nhợt nhạt mà cười cười, “Thời gian sắp tới tôi đều được nghỉ, chưa xem qua quay phim như thế nào, hôm nay vừa dịp mở rộng tầm mắt.”

Lý Nhiễm lập tức gọi trợ lý an bài anh em Tô gia đến khu nghỉ ngơi, vừa không bị quấy rầy lại có tầm nhìn tốt, có thể xem toàn bộ quá trình quay phim.

Chỉ một Tô Quyết đã có thể làm cho mọi người vô cùng nhiệt tình, huống chi nay còn thêm một nhân vật lớn Tô Mạc, mọi người hết như mới được uống nước tăng lực, sử dụng tất cả khả năng tranh thủ gây ấn tượng tốt đối với hai ông chủ này. Mà hôm nay Lý đạo diễn cũng vô cùng phấn khởi, ngay cả thanh âm mắng chửi đều cao thêm vài đề-xi-ben.

Lục Diễn hôm nay có hai cảnh quay, một cảnh là hần xuất hiện lần đầu trong phim, cảnh còn lại là màn kết thúc. Bắt đầu cùng kết thúc, xếp cùng một ngày. Trong thời gian một ngày muốn chuyển đổi hai loại cảm xúc khác nhau, quả thực thử thách khả năng diễn xuất, tuy nhiên Lý Nhiễm đối với Lục Diễn ngược lại rất có lòng tin, Lục Diễn đối với bản thân cũng vậy.

Cảnh quay đầu tiên là Lục Diễn mới vừa du học trở về, một thân nhiệt huyết, tràn đầy khát vọng. Lục Diễn mặc âu phục, mang dáng dấp phương tây, tuy rằng quần áo kiểu dáng tương đối cũ, mặc trên người thanh niên lại hết sức đẹp trai, ánh mắt Lục Diễn sáng ngời, từ trên xe bước xuống, nghĩ qua chính mình đã sống vài chục năm lại rời khỏi quê hương, có chút hoài niệm, có chút cảm khái.

“Cất!” Lý Nhiễm hô một tiếng, “Rất tốt, Lục Diễn, rất tốt, ánh mắt đặt rất đúng chỗ.”

Lục Diễn từ cảnh diễn dứt ra, được Lý đạo khó tính khen cũng rất vui, không khỏi hơi hơi cong cong khóe mắt, lại là bộ dáng diễn viên Lục Diễn khiêm tốn lễ độ kia.

“Khá lắm,” Lý Nhiễm giơ tay đứng lên, “Lục Diễn nghỉ ngơi một chút, kế tiếp chuẩn bị quay cảnh cuối, mọi người vào vị trí...”

Thời điểm Lục Diễn xoay người cảm thấy có một ánh mắt dõi theo mình, theo bản năng nhìn qua, liền thấy Tô Quyết nhướng mày cười cười với hần, tươi cười như vậy không khỏi có chút ám muội, sau đó cậu cúi người bên tai Tô Mạc nói gì đó, ánh mắt sắc bén của Tô Mạc nhìn qua như có điều suy nghĩ, có chút xem

xét cùng chút hứng thú. Trong lòng Lục Diễm cảm thấy không thoải mái, cảm giác giống như bị đánh giá, làm cho hắn thấy chán ghét, nhưng trên mặt vẫn là thản nhiên, lễ phép gật đầu đáp lễ.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, uống một ngụm trà nóng, Lục Diễm liền đứng dậy đi đổi trang phục và hóa trang cho cảnh quay tiếp theo đồng thời cũng muốn lấy lại ít cảm xúc.

Cảnh quay này Lục Diễm đã khác trước rất nhiều, không còn hăng hái như ban đầu, ánh mắt thâm trầm tàn nhẫn, cả người khí phách như rèn luyện trong máu lửa. Mỗi một phân cảnh hắn đều bình tĩnh tự nhiên mà diễn, bày ra dáng vẻ vô cùng nhuần nhuyễn.

Cảnh cuối cùng, yêu cầu liên mạch lưu loát, trước khi quay phim, Lý Nhiễm lại nói qua cho Lục Diễm, Cốc Dương, Mộc Hiểu kỹ càng tỉ mỉ về lối diễn, cảnh cuối ba người bọn họ đều có mặt, tuy nhiên Cốc Dương cùng Mộc Hiểu chủ yếu là bóng dáng.

Tất cả đều chuẩn bị xong, Cốc Dương vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, ý là cứ thoải mái, còn có cố lên, Lục Diễm cười gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

Mỗi người đều vào chỗ, một tiếng “Action”, Lục Diễm nhìn Cốc Dương và Mộc Hiểu nắm tay nhau rời đi, ánh mắt rất phức tạp, có áy náy thù gia đình chưa trả, có tình yêu ngày trước chưa quên, còn có chút cảm khái khi nhiệm vụ đã hoàn thành. Đám người theo phía sau dần dần đuổi tới, Lục Diễm hít sâu một hơi, dứt khoát xoay người, áo khoác cùng mũ đã sớm chuẩn bị tốt, giống như quần áo trên người Cốc Dương vừa này. Đây chính là kế hoạch cuối cùng của hắn, thay mặt đối đào, đối cho bọn họ có nhiều thời gian hơn an toàn mà rút lui.

Trận cuối cùng này bắn nhau tương đối gay gắt, Lục Diễm lấy một đấu mười, từng phát bắn chuẩn xác, đem toàn bộ số người đuổi theo tiêu diệt sạch, nhưng mà bản thân hắn cũng bị thương nặng, không còn cách xoay chuyển. Lục Diễm gất gao ôm bụng, dựa vào phía sau tường chậm rãi ngồi xuống đất, một tay vô lực không cầm được súng, tùy ý nó từ trên tay rơi xuống, giống như sinh mệnh của hắn đang dần mất đi. Lục Diễm cố gắng ngẩng đầu lên, đầu tựa vào trên tường, lúc này trước mắt hắn đã không thấy rõ gì cả, trong đầu hiện lên hình ảnh từng cảnh từng cảnh trong đời, trong mắt của hắn, có lưu luyến vận mệnh, có tham vọng cùng không cam lòng, nhưng không có hối hận. Khóe miệng hắn chậm rãi, chậm rãi gợn lên, chỉ hướng lên trên một chút như vậy đã cảm giác không còn sức tiếp tục, hắn cố gắng lưu lại một nụ cười cuối cùng trên đời này cho đến khi trong mắt không còn ánh sáng.

Màn ảnh chậm rãi chuyển hướng lên không trung. Tất cả mọi người đều bị một cảnh này khiến cho bất động, hiện trường một mảnh yên tĩnh. Thậm chí khi đạo diễn hô “cắt”, sau khi ngừng quay phim, bầu không khí vẫn có chút nặng nề như trước không có ai cười được nữa.

Trước tiên vẫn là Lục Diễm điều chỉnh lại không khí, hắn vừa dùng khăn mặt Tống Huy đưa tới lau máu, vừa cười hỏi, “Lý đạo diễn, thế nào? Cảnh này có cần quay lại không?”

Lý Nhiễm cũng khó khăn mà nở nụ cười, “Không có, rất tốt, quả thực hoàn mỹ.”

Cốc Dương đi tới vỗ lên lưng Lục Diễm một chút, cười nói, “Diễm rất tốt. Nếu là tôi nhất định quay một lần không thể qua, quá tuyệt vời.”

Lục Diễm cười khẽ, “Dương ca lại khiêm tốn.”

Sau đó lại có vài nhân viên đi qua khen Lục Diễm vài câu, không khí phim trường mới lại chậm rãi thay đổi.

Mới vừa rồi lúc quay phim, Lục Diễm cảm giác vẫn có tầm mắt như cũ nhìn mình chăm chú, chẳng qua khi nhập tâm vào nhân vật Lục Diễm có thể không quan tâm đến thế giới bên ngoài cũng không để ý đến ánh mắt kia lắm, hiện tại đã diễn xong, loại cảm giác có người nhìn chăm chăm vào mình hết sức rõ ràng.

Lục Diễm không chế mình không nhìn lại phía bên kia, vừa hay cảnh quay đã kết thúc, liền vẫy vẫy tay ý bảo Tống Huy về nghỉ ngơi trước.

Hôm nay quay thật thuận lợi, nhưng mà tâm tình Lục Diễm cũng không khá lắm, không thể phủ nhận là bởi vì Tô Quyết cùng với ánh mắt kia.

Lục Diễm sớm đã không còn nhiệt huyết thanh xuân, đối với giới giải trí đủ loại quy tắc ngầm, trong lòng hắn đều hiểu rõ ràng, cũng không chống đối, ngược lại vẫn trong phạm vi mình có thể chấp nhận thì tận

khả năng mà lợi dụng. Sự thật trong thế giới này, người muốn đạt tới vị trí cao, không có mấy người là trong sạch. Muốn ở vị trí cao thì phải trả giá, cái này Lục Diển hiểu. Chẳng qua đối với Lục Diển còn có điểm mấu chốt, mà điểm mấu chốt này chính là bản thân hắn.

Lục Diển rất rõ ràng, lấy điều kiện cùng bối cảnh không có gì nổi trội của hắn, muốn tại giới giải trí hỗn loạn này phát lên, tất nhiên sẽ có một số người ra tay với hắn, ngay từ đầu, hắn không tính sẽ khuất phục. Theo bản chất mà nói, Lục Diển kỳ thật là một kẻ tự lập, không có bất kỳ một cái gì có thể đáng giá để hắn phải đánh đổi chính mình. Đời trước thời điểm khó khăn nhất hắn cũng không chịu khuất phục, huống chi hiện giờ.

Tuy rằng xác định rõ tư tưởng, nhưng mà nghĩ đến vừa mới bắt đầu liền phải đắc tội với Tinh Không một trong những công ty hàng đầu, Lục Diển ít nhiều vẫn có chút ảo não. Cũng may bình luận về Tô Quyết ở trong giới luôn khá tốt, nghe nói cậu tuy phong lưu, nhưng cũng không ngang ngược. Làm người của cậu tự nhiên sẽ nhận được ưu ái, mà cự tuyệt cậu cũng sẽ không bị chèn ép. Chẳng qua, lấy điều kiện của cậu, gần như không ai có thể kháng cự được.

Dù sao bộ phim này nửa tháng nữa cũng hoàn thành, đến lúc đó ký hợp đồng với công ty khác, về sau cũng tận lực tránh cùng Tinh Không hợp tác là được, tuy rằng cơ hội sẽ ít đi một chút, nhưng trải qua đời trước, Lục Diển nghĩ đã không còn gì mà mình không chịu được.

May mắn chính là, qua bộ phim này có thể quen biết Cốc Dương. Lục Diển đã bắt đầu thận trọng mà suy xét có thể sẽ gia nhập Hoàn Vũ, nếu được ảnh đế dồi dào, con đường tương lai cũng có thể thuận lợi hơn một chút.

Hoàn chương 9

,

10. Chương 10

Cuối cùng sau nửa tháng, tuy rằng không theo kế hoạch, mọi chuyện vẫn nhanh chóng tiến hành. Từ đạo diễn cho đến nhân viên công tác, không ai dám lơ đãng, huống chi ông chủ còn hứa hẹn, chờ sau khi phim kết thúc, sẽ đãi mọi người một bữa lớn.

Quả nhiên, cuối cùng cũng quay xong cảnh cuối, Lý đạo lập tức tuyên bố, ba ngày sau công ty tổ chức tiệc rượu mừng phim đóng máy, mong tất cả mọi người đều cố gắng tham gia, còn bảo trợ lý liên hệ tất cả những diễn viên đã chấm dứt vai diễn rời đoàn làm phim, tất cả đều mời đến.

Lục Diển cũng nằm trong số được thông báo, hắn quay xong cảnh cuối từ một tuần trước, liền chào hỏi rồi rời đi.

Bởi vì nhận bộ phim này, được lãnh đạo trường học sắp xếp, Lục Diển đã hoàn thành luận án tốt nghiệp, lễ tốt nghiệp không tham dự vì thế cũng không có bằng tốt nghiệp. Tại học viện nghệ thuật, hàng năm học sinh như vậy đều có không ít, sớm đã không phải chuyện quá to tát.

Phải ra khỏi ký túc xá cho nên việc đầu tiên chính là tìm chỗ ở mới. Cũng may trước đó Lục Diển đã liên hệ công ty nhà đất tìm nhà trọ, không đến mức phải lưu lạc đầu đường. Nhà trọ hắn thuê cũng hơn 30 m², điều kiện không phải là quá tốt nhưng cũng không đến nỗi quá kém. Hợp đồng ký nửa năm, đặt trước một phần ba, cũng không biết có thể ở lại bao lâu, nếu như may mắn, tìm được công ty tốt sớm ký hợp đồng, như vậy sẽ không lo về vấn đề chỗ ở, đến lúc đó sẽ tính chuyện thuê tiếp hoặc là trả lại.

Tùy ý sắp xếp lại chỗ ở một chút, Lục Diển trở về trường học làm một số thủ tục còn thiếu mất tới hai ngày. Ngày hôm sau, hắn đến thử vai ở chỗ Cốc Dương giới thiệu, kết quả cũng không tệ lắm. Sau đó cùng bạn học trước đây liên hệ một chút, hẹn vài người thân thiết cùng đi ăn bữa cơm. Ở đoàn làm phim, để không phân tâm, dù sao cũng không có việc gì quan trọng, Lục Diển đều tắt điện thoại.

Lúc ăn cơm Từ Vinh Chu chưa tới. Bị bạn bè trêu chọc vài câu, sau lại biết được Từ Vinh Chu đã nhận vai nam chính trong một bộ phim thần tượng. Nghe nói vốn là thử vai phụ, kết quả đạo diễn vừa nhìn thấy hắn đã thấy phù hợp với nam chính số hai, lập tức liền chọn hắn, thật sự rất may mắn.

Trần Nhất Minh uống khá nhiều, đầu lưỡi đã lú lại nhưng vẫn vừa nốc rượu vừa vỗ bả vai Lục Diễm lớn tiếng mà nói, “Tôi chỉ biết, trong chúng ta, cậu và Vĩnh Chu có tiền đồ nhất, về sau thành đại minh tinh chứ quên chúng tôi a~”

Lục Diễm cũng uống không ít, nhưng tửu lượng hẳn tốt, cho nên vẫn còn thanh tỉnh, hẳn mỉm cười nhàn nhạt, vỗ vỗ tay Trần Nhất Minh, không nói gì thêm. Trong lòng có chút trầm xuống, quả nhiên vẫn không thể lơ là, tên kia vận khí vẫn tốt như trước, chỉ mong cả đời này có thể nước sông không phạm nước giếng. Nếu không... ánh mắt Lục Diễm chợt tối lại.

Ngày hôm sau thức dậy có chút muộn, vừa định tìm chút đồ ăn lấp đầy dạ dày trống rỗng, đã có điện thoại của trợ lý đạo diễn, thông báo với hắn ba ngày sau là tiệc mừng, Lục Diễm đáp ứng sẽ tham dự, liền cúp điện thoại.

Ba ngày rất nhanh trôi qua.

Tiệc rượu tổ chức ở một khách sạn lớn, không hổ là công ty to, chi tiền rất mạnh tay.

Lục Diễm mặc tây trang mà hai ngày trước cố ý đi mua, không phải là hàng hiệu đặc biệt đắt tiền gì, kiểu dáng có vẻ trẻ trung, khiến cho Lục Diễm lại càng xuất chúng.

Lục Diễm vừa đến một lúc buổi tiệc liền bắt đầu. Sau khi lãnh đạo đọc diễn văn thì bắt đầu khai tiệc, tiệc đứng đồ ăn rất nhiều, Trung Quốc và phương Tây kết hợp, rực rỡ muôn màu, chỉ nhìn cũng đã đủ no mắt. Có mặt trừ bỏ các vị cấp cao trong công ty, còn lại đều là nhân viên đoàn phim, làm việc với nhau ba tháng đều đã quen thuộc lẫn nhau, không có người ngoài cho nên cũng thoải mái.

Không khí buổi tiệc rất tốt, mọi người tốp năm tốp ba uống rượu tán gẫu, rất thư thả. Bị vây nhiều nhất đương nhiên là các vị cấp cao cùng với Lý đạo diễn, cơ hồ mỗi người đều phải cầm ly rượu đi đến nói vài câu, nhất là lãnh đạo công ty tối cao Tô Quyết cùng Tô Mạc.

Nói thật, Tô Quyết xuất hiện ở đây đều nằm trong dự kiến nhưng Tô Mạc xuất hiện lại làm Lục Diễm có chút giật mình, theo dõi trước hắn biết, sau khi Tô Mạc thành lập Tinh Không rồi đi vào quỹ đạo, vấn đề quản lý đều giao cho Tô Quyết, trừ bỏ một ít vấn đề quan trọng cần anh quyết định, trên cơ bản sẽ không tham gia vào công việc của Tinh Không chứ đừng nói tham gia một bữa tiệc nhỏ như thế này.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Lục Diễm cũng không qua chào hỏi, hắn đã có quyết định của chính mình, chỗ nào không cần thiết thì tự nhiên cũng không cần lôi kéo làm quen. Huống chi hiện tại, hắn chỉ ước gì Tô Quyết đã quên có người như hắn, thế nên tự mình sẽ không tìm đến cửa.

Lặng lẽ lấp đầy bụng, cùng vài người quen biết nói chuyện vài câu, Lục Diễm liền cầm ly rượu tìm góc tương đối khuất ngồi xuống. Lúc trước, Lục Diễm vốn định tìm Cốc Dương xác nhận muốn ký hợp đồng với Hoàn Vũ và vài chuyện về bộ phim kia, ai biết hôm nay Cốc Dương có việc tới không được, đành phải để khi khác. Tâm tình không tốt đương nhiên sẽ không có hứng thú nói chuyện.

Ánh đèn trong bữa tiệc sặc sỡ, bóng người rực rỡ, ăn uống linh đình, càng ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì góc bên này lại yên tĩnh bấy nhiêu. Lục Diễm lơ đãng lắc ly rượu đỏ trong tay, nhàn rỗi nghĩ hương vị rượu đỏ thật sự không tồi, hẳn là cũng lâu năm rồi đây, xem công ty hào phóng như vậy, quả nhiên là nhiều tiền, có chút nhàm chán, đợi lát nữa tìm cơ hội về trước...

Lục Diễm đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, không để ý có người ngồi xuống bên cạnh mình, cho đến khi có giọng nói trầm thấp bên tai mới hay “Lục tiên sinh như thế nào lại ngồi một mình ở chỗ này?”

Lục Diễm có chút ngoài ý muốn, từ thế giới của mình phục hồi lại tinh thần, hắn cho rằng người tới là Tô Quyết, không nghĩ đến lại là Tô Mạc, chẳng lẽ thay em trai làm thuyết khách? Thật đúng là huynh hữu đệ cung a, có chút ý tứ. Nhưng sau đó Lục Diễm liền phát hiện mình nghĩ sai rồi.

“Nơi này rất yên tĩnh,” Lục Diễm xoa xoa đầu mình, nhìn thoáng qua cảnh tượng náo nhiệt kia nói “Còn có chút không quen.”

“Về sau còn rất nhiều tiệc xã giao như vậy, từ từ rồi sẽ quen.” Tô Mạc thản nhiên nói.

Lục Diễm nghiêng đầu nhìn anh, bởi anh ngồi quay lưng về phía ánh sáng, ánh đèn chiếu trên mặt anh có chút mờ ảo, ngũ quan sắc bén nhẹ nhàng, ánh mắt lại kiên định như trước.

Khóe miệng Lục Diễm nhẹ nhàng gợi lên, cười như không cười mà nói, “Tô tiên sinh không phải là cũng không quen đó chứ?”

“Tôi rất ít tham gia tiệc như vậy.” Tô Mạc nói xong hơi hơi rũ mi mắt. Lục Diễm phát hiện lông mi anh khá dài, hơn nữa rất dày, có thể dễ dàng tạo ra bóng tối trước mắt, cũng may không quá cong, sẽ không tạo cho người ta ảo giác mềm mại.

Mà lấy địa vị cùng thân phận Tô Mạc như vậy, dĩ nhiên không ai có đủ khả năng ép buộc anh làm chuyện mình không thích, tiệc tùng gì đó, chỉ cần anh không muốn đi không ai có thể ép.

Lục Diễm có chút ngưng ngừng, thuận miệng hỏi một câu, “Vậy trường hợp như hôm nay, tại sao Tô tiên sinh lại xuất hiện?”

“Vì anh!” Tô Mạc không quanh co lòng vòng, nhìn thẳng vào hắn, nhiệt ý trong mắt khiến cho trái tim Lục Diễm luôn luôn lạnh nhạt nhện không được đập nhanh một nhịp.

Lục Diễm rất nhanh ý thức được vừa rồi mình nghĩ sai, Tô Mạc lần này đến không phải vì Tô Quyết mà vì bản thân anh. Lục Diễm lại một lần nữa có chút ngoài ý, tâm tình của hắn không tốt lên mà ngược lại càng nóng giận, anh em Tô gia rốt cuộc coi hắn là cái gì! Tất nhiên người ta có quyền không xem trọng hắn, hoặc là trong mắt người ta, hắn bất quá là diễn viên có thể tùy thời bị thu mua cùng đùa bỡn.

Suy nghĩ như vậy làm Lục Diễm thật sự không kiềm chế được tức giận, thậm chí có chút chán ghét, hắn giận dữ cười lại, “Tô tiên sinh có ý gì?”

Tô Mạc không để ý thái độ của hắn, thản nhiên như trước nói, “Anh diễn xuất rất tốt, không chỉ như thế, cách hành xử cùng năng lực của anh không giống một diễn viên mới vừa tốt nghiệp. Tôi tin tưởng chỉ cần cho anh cơ hội thì qua một thời gian giới giải trí nhất định sẽ là của anh.”

“Như vậy Tô tiên sinh chuẩn bị cho tôi cơ hội sao?” Ngữ khí Lục Diễm trào phúng.

“Đương nhiên, chỉ cần anh muốn.” Tô Mạc giống như không nghe được hắn châm chọc, nghiêm túc đáp lại.

“Như vậy, chi phí là bao nhiêu? Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, tôi hẳn cũng phải trả giá, trả cái gì? Chính mình sao?”

“Không nên sao?” Tô Mạc hỏi lại.

“Nên, rất nên.” Lục Diễm cười ha ha vài tiếng, “Ồ thương giới, Tô tiên sinh không hổ là thương nhân thành đạt. Lại nói tiếp coi như là tôi có lợi.”

“Như vậy, anh đáp ứng?” Ánh mắt Tô Mạc nhất thời sáng ngời.

Lục Diễm nhướng mày mỉm cười, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, chậm rãi đến gần, có chút ác liệt mà cảm thụ hô hấp Tô Mạc dần dần trầm trọng, ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói, “Tôi không biết thì ra mình còn rất có mị lực. Chẳng qua chuyện đời khó nói rõ, Tô tiên sinh muốn mua, nhưng có người lại không muốn bán. Cho nên, đáp án của tôi là...” Lục Diễm tạm dừng một chút, ngồi thẳng người, như đinh đóng cột mà phun ra một chữ, “NO!”

Nói xong, cũng không đợi Tô Mạc đáp lại, Lục Diễm đứng lên, vỗ vỗ nếp gấp ở vạt áo, cung kính nói, “Xin lỗi, tửu lượng của tôi không tốt, đi trước.”

Đi ra cửa chính của khách sạn, bị gió đêm thổi, đầu có chút đau đã tỉnh táo lại, tâm trạng nặng nề tức giận cùng chán ghét trong lòng cũng vơi đi không ít.

Rất kỳ quái, rõ ràng không uống nhiều rượu, lại hơi say. Mới rồi phản ứng cũng quá kích động, cách Lục Diễm xử sự có chút không thích hợp, không thể nói rõ là vì cái gì, lúc ấy chỉ cảm giác trong lòng không thoải mái. Hắn là vì mình đã từng bội phục Tô Mạc cho nên ít nhiều có chút thất vọng đi.

Lục Diễm cười khổ một chút. Chỉ mong độ lượng khoan dung của Tô Mạc cũng sẽ lớn như thành công của anh, sẽ không cùng một nhân vật nhỏ bé như mình so đo.

Trở lại chỗ ở, hắn nhận được điện thoại của Cố Dương, trong điện thoại có nói nhân vật hắn thử vai đã được chọn, mấy ngày nữa đoàn phim sẽ gọi điện thông báo xác nhận, tự mình gọi điện báo tin tốt trước,

mặt khác hợp đồng với Hoàn Vũ cũng đã chuẩn bị xong, khi nào có thời gian qua liền ký luôn. Phần điều kiện đã giúp hắn xem, không tính là quá tốt bất quá cũng không phải quá kém, giống như các nghệ sỹ mới khác, với năng lực của Lục Diễm nói không chừng rất nhanh có thể ký một hợp đồng khác tốt hơn.

Lục Diễm cảm ơn cúp điện thoại, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, cuối cùng không hẳn toàn là tin xấu, không phải sao.

Hoàn chương 10

(*) Nguyên văn: Sát thanh tửu hội – tiệc rượu hơi khô thê tre: ví với việc hoàn thành một tác phẩm.

11. Chương 11

Sau khi Lục Diễm rời đi, Tô Mạc vẫn ngồi ở vị trí cũ, không hề di chuyển, cũng không có biểu tình gì.

Tô Quyết rất nhanh đi tới, thấp giọng hỏi, “Anh, thế nào?”

Tô Mạc rút cuộc động đậy, khẽ thở dài một cái, “Anh ta cự tuyệt.”

“Sao có thể chứ...” Tô Quyết có chút kinh ngạc, “Do cảm thấy điều kiện chưa đủ tốt sao? Lạ lắm buộc chặt?”

Tô Mạc ngẩng đầu nhìn cậu, lắc đầu, “Anh thấy không giống.”

“Vậy tiếp theo, làm như thế nào?”

“Quên đi.” Thật lâu sau, Tô Mạc phun ra một câu này, sau đó đứng lên, cầm áo khoác trên tay Tô Quyết, “Đi về trước đi.”

Hai người một trước một sau rời đi, Tô Quyết lái xe, Tô Mạc ngồi ghế phó lái. Anh em Tô gia đều không thích dùng tài xế, bình thường nếu không có tình huống gì đặc biệt, đều tự mình lái xe. Dọc đường đi, Tô Mạc không nói một câu, chỉ ngăn người nhìn chằm chằm ngoài cửa xe.

Xe đi về nhà cũ của Tô gia, kỳ thật gần mấy năm qua, bởi vì bận việc công ty, hai anh em phần lớn thời gian đều ở riêng bên ngoài, chẳng qua cứ một thời gian lại cùng về nhà cũ.

Tô Quyết dừng xe trước cửa, định chờ Tô Mạc xuống thì lái xe đến gara.

Xe dừng lại một hồi lâu, vẫn không thấy Tô Mạc có động tĩnh gì, ngay khi Tô Quyết nhịn không được muốn mở miệng nhắc nhở, anh thấp giọng nói, “Ngày mai anh đi công tác, bên Châu Âu có một hợp đồng đang thời kỳ quan trọng, anh phải đi xem xem. Đại khái đi khoảng một tuần, trong khoảng thời gian này việc trong công ty em quản lý, có gì không chắc thì để lại cho anh, việc khẩn cấp thì gọi điện.”

Chờ Tô Quyết đáp ứng, anh cởi bỏ dây an toàn trên người, mở cửa xe đi ra ngoài.

Tô Quyết không lập tức tắt động cơ xe, mà là ghé vào tay lái lặng lẽ nhìn bóng dáng Tô Mạc. Dáng người Tô Mạc cao lớn, thân thể cũng khá rắn rỏi, kết hợp cùng tây trang được cắt may tỉ mỉ càng hiển lộ vai rộng eo nhỏ mỏng hẹp, tuyệt không thua kém người mẫu nam đi trên sàn catwalk. Bước đi của anh trầm ổn trước sau như một, Tô Quyết lại cảm thấy tầm lưng kia có chút cô đơn, đột nhiên có chút khổ sở.

Từ nhỏ đến lớn, Tô Quyết vô số lần nhìn thấy bóng dáng Tô Mạc, từ lúc gầy yếu cho tới bây giờ cao ngất, trong ấn tượng, bóng dáng này luôn luôn ở phía trước bảo vệ che chắn cho mình.

Tô Quyết vĩnh viễn đều nhớ rõ, khi cha mẹ đột nhiên qua đời, chỉ có một mình cậu ở nhà, anh trai còn học ở nước ngoài, các bác các chú không để ý đến việc cậu đau buồn khi vừa mất đi cha mẹ, chỉ nghĩ cách chia tài sản cùng chiếm lấy công ty, những anh em họ hàng bình thường bị nhà họ áp chế cũng đứng một bên châm chọc khiêu khích khi người gặp họa, Tô Quyết nhịn không được cùng bọn họ đánh một trận, nhưng lại bị cho ăn đòn. Lúc ấy bất lực, anh hai giống như thiên sứ xuất hiện, nhìn vết thương trên người cậu nhú nhú mảy, chỉ nói một câu, không phải sợ, đã có anh, về sau không ai có thể bắt nạt em. Quả nhiên,

về sau, Tô Quyết không còn bị bắt luận kẻ nào khi dễ. Sau đó Tô Quyết mới biết được, Tô Mặc biết tin tức trong nhà, vội vàng kết thúc việc học, dùng tốc độ nhanh nhất mà trở về, từ đó về sau dùng thân thể niên thiếu đồng dạng gây yếu của anh mà gánh vác hết thảy gánh nặng.

Trong cảm nhận của Tô Quyết, anh hai cơ hồ là không gì không làm được, không có bất cứ việc gì có thể gây khó dễ cho anh ấy, ngoại trừ phương diện tình cảm. Bản thân Tô Quyết phong lưu không kèm chế được, kết giao cả trai lẫn gái, nhiều không đếm xuể. Nhưng mà cậu lại chưa từng nhìn thấy Tô Mặc cùng bất kì kẻ nào kết giao, cho dù là nam hay nữ, đều không có, thậm chí ngay cả 419 đều không. Thậm chí có đôi khi Tô Quyết nhìn không được mà phỏng đoán, khi có nhu cầu anh hai sẽ giải quyết như thế nào? Sẽ không phải là DIY chứ, Tô Quyết run rẩy, có chút không tưởng tượng được.

Quả thật, ngay từ đầu, Tô Quyết cũng hơi hứng thú với Lục Diên, nhưng cũng chỉ là ở mức hứng thú mà thôi, bên cạnh Tô Quyết mỹ nhân vô số, thêm một người không nhiều mà bớt đi một người cũng chẳng ít. Nhưng Tô Mặc lại không giống, Tô Quyết biết anh của cậu kỳ thật có chút khiết phích trong chuyện tình cảm, nếu không cũng sẽ không độc thân nhiều năm như vậy, hiện nay cũng đã gần ba mươi, Tô Quyết còn chưa thấy có ai làm cho anh động tâm, lần này khó khăn lắm mới gặp được người có thể làm anh có chút cảm giác, vì vậy không thể dễ dàng buông tha.

Cho tới nay, đều là anh hai vì mình chống đỡ tất cả trời đất, hiện tại cũng nên vì anh làm cái gì đó đi. Ánh mắt Tô Quyết mờ ám, yên lặng bắt đầu tính toán.

Cho nên nói, kỳ thật Lục Diên cũng đen đủi. Nếu người hấn cự tuyệt là Tô Quyết, tuy rằng Tô Quyết sẽ không nâng đỡ hấn, nhưng cũng không ngáng chân hấn; bất quá lại là Tô Mặc, hấn từ chối cũng đã từ chối, Tô Mặc lại không phải là người thích giở trò sau lưng, anh đã nói quên đi thì sẽ quên đi. Chính là tình hình hiện giờ, chỉ có thể nói, luyện huynh cái gì đó, thật sự là hại người không ngớt a.

Vì thế, ba ngày sau Lục Diên không nhận được thông báo của đoàn phim, mà lại nhận được điện thoại của Cốc Dương.

Trong điện thoại Cốc Dương có chút lo lắng hỏi hấn dạo gần đây đắc tội với ai?

Lục Diên sững sốt một chút, trong lòng trầm xuống, “Làm sao vậy Dương ca?”

Cốc Dương thở dài, “Buổi sáng đạo diễn gọi điện cho tôi, nói vai diễn có người thích hợp, nhờ tôi nói với cậu một tiếng, về sau nếu có cơ hội sẽ cùng hợp tác. Mặt khác, việc hợp đồng với Hoàn Vũ có thể bị hoãn lại.”

Lục Diên cúi đầu, lẳng lặng mà nghe, trong lòng giống như bị cái gì đó đập một cú, có chút nặng nề, thật lâu sau, chờ bên kia không có thanh âm, mới mở miệng, “Em đã biết.”

“Tiểu Lục, thật sự xin lỗi, không thể giúp gì cho cậu.” Thanh âm Cốc Dương tràn ngập xin lỗi.

Lục Diên cười một chút, “Đừng nói như vậy Dương ca, anh đã giúp em rất nhiều.”

Cốc Dương ở bên kia muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn nói ra, “Tiểu Lục, đừng trách tôi nhiều chuyện, cậu cần thận trọng, có đắc tội với ai không, nếu có thì liền hạ mình một chút, cậu còn trẻ, đừng hành động theo cảm tính. Cái vòng lẩn quẩn này chính là như vậy, chờ cậu có tiếng nói, không cần phụ thuộc người khác.”

Lục Diên cười khổ một chút, thầm nghĩ chuyện cũng không đơn giản như vậy, miệng lại đáp, “Em biết rồi, cảm ơn Dương ca.”

Cốc Dương có chút bất đắc dĩ, “Về sau nếu muốn tôi giúp việc gì cứ nói.”

Lục Diên cười cười, “Em sẽ.”

Sau khi cúp máy, Lục Diên có chút thất thần. Không nghĩ lại thất nghiệp như vậy, cũng may thù lao bộ phim đã nhận, tuy rằng không coi là nhiều, nhưng ít ra trong khoảng thời gian này không cần lo lắng vấn đề kiếm sống.

Chẳng qua Tô Mặc không độ lượng như vậy a, thật đúng là làm Lục Diên có chút không thể tưởng tượng được, hoặc là anh ta muốn dùng phương thức này để cảnh cáo mình, ép mình đi vào khuôn khổ? Nếu là như vậy, khóe miệng Lục Diên gợi lên nét cười châm chọc, tính toán của anh ta tuyệt đối phải thất bại.

Lục Diễm đã không giống kiếp trước là một diễn viên nhỏ với hai bàn tay trắng, một lần sống lại chính là lợi thế cho hắn làm cần, sống lâu hơn vài năm nên hắn biết rất nhiều bí mật bây giờ còn chưa ai biết, đó cũng là lý do mặc dù hắn đắc tội với Tinh Không cũng không đáng sợ.

Tinh Không mặc dù là hiện nay là công ty giải trí lớn nhất, nhưng không phải duy nhất, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nó bây giờ là Hoa thị. Tuy rằng mấy năm qua, Tinh Không mới vùng lên ẩn ẩn có chút áp chế Hoa thị, nhưng Hoa thị dầu sao cũng là công ty giải trí nổi tiếng lâu đời, chung quy nội lực vẫn rất vững chắc.

Mặc dù trên thương trường, không có bạn bè mãi mãi cũng không có địch nhân vĩnh viễn, tình hình hiện tại, mặc dù là đối thủ cạnh tranh, Hoa thị cũng sẽ không vì một diễn viên chưa nổi danh như Lục Diễm mà trở mặt với Tinh Không, nhưng nếu trên tay Lục Diễm nắm giữ bí mật thì tình huống sẽ khác.

Chủ tịch Hoa thị bên ngoài nuôi “vợ bé” nhiều năm, ngay cả con trai cũng đã lên đại học, chuyện này phải tới vài năm sau, mọi người mới biết, bởi vì khi đó chủ tịch Hoa thị đã công khai thừa nhận vợ bé cùng con trai. Chẳng qua hiện tại, vợ cả của hắn còn chưa bị bệnh nặng qua đời, đây chính là quả bom ngầm, một khi công khai, lực sát thương tuyệt đối không nhỏ.

Không phải đắc dĩ, Lục Diễm cũng không muốn dùng tới kế này, dù sao dùng thủ đoạn như vậy tuy rằng có thể đạt được ích lợi tạm thời nhưng dù sao ai cũng không muốn mình bị người khác uy hiếp, nhất là những kẻ tự cho mình ở địa vị cao.

Lục Diễm quyết định chờ một chút, nhìn xem Tinh Không đến tột cùng còn làm gì với mình. Cũng lắm thì xuất ra nước cờ cuối cùng này, Lục Diễm tin tưởng vì bảo vệ bí mật này, chủ tịch tập đoàn Hoa thị sẽ không để ý mà đắc tội với Tinh Không. Tuy rằng sẽ lưu lại ấn tượng xấu, nhưng Lục Diễm cũng có tin tưởng, với bí mật này có thể mượn cơ hội như vậy thể hiện năng lực của mình, đến lúc đó nếu như mình có thể mang đến lợi ích cho công ty, thương nhân đều là kẻ trực lợi, tự nhiên sẽ không đo đo chút chuyện nhỏ.

Bởi vì có đường lui, giờ phút này trong tưởng tượng Tô Quyết sẽ nghĩ hắn hẳn là sút đầu mẻ trán, khăn cầu khắp nơi mà không có cửa, Lục Diễm thì lại như trước có thể thoải mái mà nhàn hạ, vừa xem phim điện ảnh mà mình yêu thích vừa thưởng thức đồ ăn ngon, giống như một người vô lo vô nghĩ!

Hoàn chương 11

.

Phily : Nói một chút về bản edit của mình, mấy chỗ ‘Lục ca’, ‘Dương ca’... có thể dịch lại là anh... chỉ là bạn nhỏ Phily rất rất thích từ ‘ca’ này cho nên lựa chọn dùng từ đó ^____^

~,

12. Chương 12

.

Một tuần sau, Tô Mạc đi công tác trở về, sau khi xuống máy bay không về nhà nghỉ ngơi, mà là tới công ty nhìn xem. Đối một kẻ cuồng công việc mà nói, công ty vĩnh viễn so với nhà có càng nhiều cảm giác tồn tại.

Tô Mạc ngồi ở bàn làm việc rộng rãi thoải mái, lật báo cáo trong tay, tốc độ xem của anh rất nhanh,

cơ hồ chỉ cần liếc mắt qua, lại không sót bất luận một chi tiết gì, đây là bản lĩnh mười mấy năm qua làm việc luyện ra, sau lưng bất kì ánh hào quang nào đều phải bỏ mồ hôi nước mắt ra mà trả.

Tô Quyết ngồi trên ghế sa lông đối diện, gác chân biểu tình vui vẻ, nhìn như thả lỏng nhưng trong mắt lại lộ ra khẩn trương, đây không phải là lần đầu tiên cậu thay Tô Mạc xử lý việc công ty, từ đầu không thuận thực đến hiện tại tập mãi thành thói quen, nhưng mỗi một lần đều có chút nơm nớp lo sợ, giống như một đứa trẻ khát vọng được người lớn công nhận.

Tô Mạc buông báo cáo trong tay xuống, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, “Xử lý rất tốt, tiểu Quyết hiện tại càng ngày càng có thể một mình đảm đương công việc.”

Tô Quyết lập tức lộ ra đắc ý khi được khen ngợi. Cũng chỉ có trước mặt Tô Mạc, cậu mới có thể biểu hiện ra một mặt như vậy.

Tô Mạc khẽ gật đầu, ý bảo Tô Quyết có thể tùy ý, lại vùi đầu xử lý công tác trên bàn, những đề án Tô Quyết lưu lại cho anh tương đối quan trọng cùng khó có thể quyết định.

Tô Quyết đứng lên, vốn muốn đi ra ngoài, nghĩ nghĩ, lại trở về, đi đến bên người Tô Mạc, “Anh hai, anh còn nhớ Lục Diên kia không?”

Tô Mạc ngừng đầu, có chút kinh ngạc cậu sao đột nhiên nhắc tới người này, gật gù đầu, “Đương nhiên. Làm sao vậy?”

Tô Quyết khoe miệng giật giật, “Em tìm người điều tra một chút, Lục Diên này rất không đơn giản mà, mới cùng diễn một bộ phim mà đã cùng anh để Cốc Dương kết giao bạn bè, không chỉ để cử hán diễn vai nam thứ trong bộ phim Ngụ Thành kia, còn thúc đẩy hán kí hợp đồng với Hoàn Vũ.”

Tô Mạc buông xuống tài liệu trong tay, ngửa đầu ý bảo Tô Quyết, “Sau đó thì sao?” Anh biết Tô Quyết muốn nói khẳng định không ngừng như thế.

Quả nhiên, Tô Quyết giao hoát mà mỉm cười, tựa như tranh công thấp giọng nói, “Sau đó em gọi một cuộc điện thoại, hán cái gì cũng không còn. Hơn nữa em đã tìm người thả ý, phỏng chừng hiện tại không có mấy công ty dám ký với hán.”

Tô Mạc có chút bất đắc dĩ, “Làm gì phải nhằm vào anh ta như vậy.”

Tô Quyết giương mi lên, “Hán nếu dám can đảm cự tuyệt anh, liền phải chịu hậu quả. Anh có thể không thêm để ý, em không thể cái gì cũng không làm, anh cứ chờ hán ngoan ngoãn tới cầu xin anh đi.”

Tô Mạc lãnh tĩnh mà hỏi lại, “Vậy hán có đến sao?”

Tô Quyết “Ách” một tiếng, có chút ử rữ mà lắc đầu, “Không có.” Sau đó lại chắc chắn nói, “Nhưng mà em tin tưởng chờ thêm vài ngày hán sẽ khuất phục.”

Tô Mạc nhìn Tô Quyết cười như không cười, ngữ khí thực khẳng định, “Anh ta sẽ không, chờ bao lâu cũng sẽ không.”

“Anh hai làm sao biết ??”

Tô Mạc như có điều suy nghĩ mà gõ gõ bàn, “Người này, so với em tưởng tượng, lại càng không đơn giản. Anh quan sát mấy lần, anh ta rất lãnh tĩnh, cũng thực lý trí, không phải cái loại sẽ nhất thời xúc động. Nếu anh ta khuất phục, như vậy ngay từ đầu sẽ không cự tuyệt, nếu không tuyệt đối sẽ không cúi đầu.”

Tô Quyết nhất thời nói không nên lời, Tô Mạc đứng lên, đi tới, “Tiểu Quyết, chuyện này, em làm không tốt. Xem hiện nay, Tinh Không tuy rằng phát triển không tệ, nhưng không phải một nhà độc đại, quả thật có vài công ty nhỏ sẽ không dám đắc tội Tinh Không, nhưng đừng quên những đối thủ cạnh tranh của chúng ta. Lục Diên là một nhân tài, qua một thời gian tất thành châu báu, bức anh ta nóng nảy, chẳng khác nào đẩy qua cho đối thủ, chung quy sẽ có người không sợ đắc tội Tinh Không, thậm chí chẳng sợ vì muốn khiến em khó chịu mà nguyện ý nâng đỡ anh ta. Chờ anh ta đủ lông đủ cánh, trong giới giải trí có được chút địa vị, việc hôm nay em làm chẳng những khiến cho chúng ta thiếu một nhân tài, còn tạo thêm một kẻ địch, mất nhiều hơn được.”

Tô Quyết thấp giọng than thở, “Nhưng mà hán đối với anh...”

Tô Mạc một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai cậu, ngắt lời cậu, “Công việc là công việc, tư tình là tư tình. Em không phải luôn luôn phân rất rõ ràng sao?” Cũng là bởi vì như vậy, anh chưa từng hỏi về sinh hoạt cá nhân của Tô Quyết.

Tô Quyết cúi đầu, có chút ảo não, “Thực xin lỗi, anh hai, em làm sai.”

Tô Mạc trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ôn nhu nói, “Không quan hệ, có anh ở đây, em có thể phạm sai lầm.”

Anh xoay người trở lại trước bàn làm việc, “Chuyện này anh sẽ xử lý, về sau chuyện có liên quan tới Lục Diễm em không cần nhúng tay.”

Tô Quyết gật gật đầu, “Em rõ rồi, em ra ngoài trước.”

Chờ sau khi Tô Quyết rời đi, Tô Mạc nghĩ nghĩ, gọi điện thoại nội bộ.

Vào đêm, Lục Diễm lại nhận được một cuộc điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi là Lục Diễm Lục tiên sinh sao?”

“Là tôi, xin hỏi ai vậy?”

“Chào anh, Lục tiên sinh, tôi là trợ lý đặc biệt của ngài Tô Mạc, tôi tên Lô Vũ. Xin hỏi Lục tiên sinh ngày mai buổi sáng có bận gì hay không, nếu không có chuyện gì xin mời đến giải trí Tinh Không một chuyến, Tô tiên sinh có chuyện quan trọng muốn thương lượng với anh.”

“Có thể, tôi không có vấn đề.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục Diễm cố ý nhìn xuống đồng hồ đeo tay, trước sau không đến một phút đồng hồ, không khỏi cảm khái, không hổ là người công ty lớn, chính là gọn gàng lưu loát.

Nhận được cú điện thoại này, Lục Diễm không phải quá bất ngờ, hoặc là có thể nói, hắn đang chờ điều này, hắn thậm chí ở trong lòng đưa ra một kỳ hạn, nếu trong kỳ hạn vẫn không nhận được điện thoại, hắn liền chuẩn bị tìm phương thức liên lạc với chủ tịch Hoa thị.

Mặc kệ nói như thế nào, nếu đối phương liên hệ mình trước, như vậy ít nhất, trên tay mình cũng nhiều hơn một phần quyền chủ động. Đối với chuyện ngày mai gặp mặt, Lục Diễm có một chút chờ mong, giống như võ tướng ngày hôm sau phải ra chiến trường, ngay cả nhiệt huyết đều có chút sôi trào.

Sáng ngày tiếp theo, Lục Diễm đúng giờ xuất hiện tại giải trí Tinh Không. Giải trí Tinh Không đặt tại trung tâm thành phố, là một tòa cao ốc hai mươi bảy tầng, bên ngoài thoát nhìn to lớn hoa lệ, bên trong cũng rất tráng lệ, mỗi một chi tiết đều sắp đặt thời thượng. Mà đây chỉ là công ty con của tập đoàn Tô thị. Cao ốc ba mươi tám tầng đối diện giải trí Tinh Không, niên đại càng lâu đời mà có vẻ trầm ổn kia mới là tổng bộ tập đoàn Tô thị.

Chỉ với hai tòa nhà lớn này, đã có thể thấy được Tô Mạc không đơn giản, mà những thứ anh nắm giữ, tuyệt đối không chỉ như thế. Lục Diễm cũng không bởi vậy mà có suy nghĩ cúi đầu, nhưng không khỏi lại một lần nữa sinh ra tâm lý bội phục.

Vừa mới đi vào sảnh lầu một, đã bị bảo an lễ phép ngăn lại, “Xin chào, vui lòng đưa ra thẻ công tác của ngài, nơi này không phải nhân viên không được đi vào.”

Lục Diễm cũng không ghét quy tắc như vậy, Tinh Không làm công ty điện ảnh và truyền hình giải trí, ra vào phần lớn đều là nghệ sĩ minh tinh, nếu tùy tiện tiện tiện có thể tiến vào, chỉ sợ sớm đã bị nhóm fan theo đuôi dồn ép.

Lục Diễm lãnh tỉnh mà đáp lại, “Tôi có hẹn với Tô tổng.”

“Nói như vậy, mời ngài đến quầy lễ tân bên này liên hệ một chút.” Bảo an khách khí mà dẫn hắn đi qua.

Trước quầy nhân viên tiếp tân xinh đẹp lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, làm cho người ta có cảm giác như gió xuân, “Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?”

Lục Diễm cũng lễ phép mà nở nụ cười, “Tô tiên sinh hẹn tôi gặp mặt.”

Cô gái sau quầy rất nhanh gọi một cú điện thoại, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt vài phần, vẫn là khách khí mà nói, “Không biết ngài có nhớ nhầm thời gian hay không, Tô tổng chúng tôi hiện tại không có ở công ty.”

Lục Diễm sững sốt một chút, như là nhớ tới cái gì, thấp giọng nói, “Không phải Tô Quyết, là Tô Mạc.”

Cô nàng cũng sững sốt một chút, lại nhanh chóng gọi một cú điện thoại, sau đó tươi cười lần thứ hai nhiệt tình hẳn lên, “Thật ngại quá, Tô đồng đang chờ ngài, ngài có thể từ thang máy bên này đi lên, văn phòng Tô đồng tại tầng hai mươi tám.”

Cửa thang máy vừa đóng lại, hai người con gái trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh liền bu lại, “Oa, người này thật đẹp trai a, trước kia chưa từng thấy qua, có phải công ty ký hợp đồng với nghệ sĩ mới ?”

Vừa rồi Lucy tiếp đãi Lục Diễm lắc lắc đầu, “Không rõ lắm.”

Tiểu Mỹ lộ ra vẻ mặt mê trai, “Nếu là nghệ sĩ mới thì tốt rồi, về sau có thể thường xuyên nhìn thấy. Cái loại hình suất ca này chính là khẩu vị của tui a.”

Tư Giai nhẹ nhàng đụng cô một chút, khẽ cười nói, “Ít mê giai lại đi, người ta có đẹp mấy nàng cũng nhìn được thôi. Đúng rồi, anh ta là tìm Tô tổng sao?”

“Không phải nha,” Lucy đề thấp thanh âm thần bí nói, “Là hẹn Tô đồng.”

“Oa, không phải chứ,” tiểu Mỹ nhẹ nhàng kêu lên, “Tô đồng một năm cũng khó được đến Tinh Không mấy lần đâu.”

Ba người liếc nhìn nhau, lẫn trong mắt nhau đều lộ ra chút ái muội, nhẹ giọng cười cợt vài câu, lại tán gẫu sang những thứ bát quái khác.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng ở tầng hai mươi tám, Lục Diễm không cần tìm văn phòng Tô Mạc ở nơi nào, bởi vì tầng này chỉ có một gian phòng.

Trước cửa văn phòng, lại là một nhân viên xinh đẹp tuổi còn trẻ, Tinh Không không hổ là công ty giải trí, dung mạo nhân viên tiếp tân đều đạt tiêu chuẩn cao.

Lục Diễm đi qua, lễ độ mở lời, “Chào cô, tôi cùng Tô tiên sinh có hẹn.”

Daisy đi ra, mỉm cười nói, “Là Lục tiên sinh đúng không, Tô đồng đã đến.” Nói xong đi đến trước cửa văn phòng, nhẹ nhàng gõ gõ, hơi đề cao một chút âm lượng, “Tô đồng, Lục tiên sinh đến.”

Bên trong truyền đến hai chữ hơi có vẻ trầm thấp, “Mời vào.”

Daisy dời qua chỗ khác đem cửa đẩy ra, lại làm động tác mời, Lục Diễm liền đi vào.

Sau bàn làm việc Tô Mạc đang gọi điện thoại, nhìn thấy Lục Diễm tiến vào, ý bảo hẳn ngồi trước.

Lục Diễm một bên ngồi vào trên ghế sa lông một bên yên lặng đánh giá, gian phòng này rất lớn, ánh sáng tràn vào cũng tương đối tốt, bố trí đơn giản lại không có vẻ trống trải.

Lúc đang quan sát, Daisy đẩy cửa đi đến, trong tay bưng một chén nước, đặt tới trước mặt Lục Diễm, hơi cúi người hỏi, “Lục tiên sinh xin hỏi muốn uống chút gì không? Cà phê hay là đồ uống khác?”

“Pha cho Lục tiên sinh chén trà.” Lục Diễm còn chưa kịp trả lời, bên cạnh có thanh âm nói tiếp. Tô Mạc nói chuyện điện thoại xong đã đi tới.

Daisy gạt đầu lui ra ngoài, Tô Mạc ngồi vào ghế sa lông bên cạnh, ngữ khí tuy rằng khách khí, toàn thân lại không tự giác mà có một loại thói quen phát ra khí thế, “Lần trước tại phim trường nhìn thấy Lục tiên sinh tựa hồ rất thích uống trà. Lục tiên sinh không để ý tôi tự chủ trương chứ.”

Lục Diễm nở nụ cười, “Khách tùy ý chủ, Tô tiên sinh thật sự là cẩn thận tỉ mỉ.”

Hoàn chương 12

,

13. Chương 13

Daisy nhanh chóng bưng một chén trà cùng một ly cà phê tiến vào.

Lục Diễm cũng không khách khí, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, khen ngợi, “Trà ngon.”

Tô Mạc gật gật đầu, giống như vốn nên như thế, “Lục tiên sinh là người biết thưởng thức.”

Lục Diễn nhợt nhạt cười, không nói tiếp, chậm rãi uống trà.

Lặng im trong chốc lát, Tô Mạc mở miệng, không nhanh không chậm, “Lần này mời Lục tiên sinh đến, đầu tiên muốn giải thích với Lục tiên sinh. Chuyện mấy ngày hôm trước khiến Lục tiên sinh chịu tổn thất, hy vọng anh đừng để trong lòng.”

Lục Diễn như trước cười cười không nói gì.

Tô Mạc đưa lên một phần văn kiện, “Cái này là tôi biểu đạt thành ý xin lỗi.”

Lục Diễn nghi hoặc, “Là cái gì?”

“Hợp đồng với Tinh Không.”

Lục Diễn hơi có chút chần chờ, Tô Mạc nói tiếp, “Lục tiên sinh đừng vội cự tuyệt, không ngại xem trước điều khoản một chút.”

Lục Diễn cũng không lưỡng lự, tiếp nhận hợp đồng nhìn kỹ.

Nhìn hết hợp đồng, Lục Diễn trong lòng âm thầm hút một hơi, không phải bởi vì điều khoản hà khắc, mà là bởi vì điều kiện thật sự thật quá tốt.

Kỳ hạn hợp đồng là ba năm, hợp đồng quy định, trong ba năm, Tinh Không hàng năm ít nhất phải vì Lục Diễn tiếp hai bộ phim, làm đại diện cho một nhãn hiệu, ba cái quảng cáo hoặc là công tác tương đương. Nếu Tinh Không có ý đóng băng hoặc là áp chế Lục Diễn, liền tính vi phạm hợp đồng, phải bồi thường rất nhiều tiền, mà Lục Diễn nếu đối với sắp xếp của công ty có bất mãn, tiền trả vi phạm cho công ty lại ít hơn rất nhiều. Mặt khác công ty bảo đảm cung cấp tối thiểu tuy rằng không nhiều lắm nhưng Lục Diễn có thể từ công tác đạt được thành tựu so với nghệ sĩ thông thường khác thì hơn rất nhiều, thậm chí có thể bắt kịp nghệ sĩ đang nổi tiếng. Có thể nói, bản hợp đồng này hoàn toàn đứng về phía lợi ích của Lục Diễn mà định ra, quả thực chính là miếng bánh có nhân trên trời rơi xuống.

Lục Diễn không thể nói rõ nên có biểu tình như thế nào, “Phần hợp đồng này, khiến người ta không có bất luận chỗ trống nào để cự tuyệt. Chính là tôi không rõ, tại sao phải cho tôi điều kiện hậu đãi như vậy.”

Tô Mạc là khi làm việc luôn luôn nghiêm túc, “Đầu tiên, là vì tôi mới nói muốn thể hiện thành ý. Sau đó là bởi vì, anh đáng giá. Tôi là thương nhân, chỉ bàn lợi nhuận, tôi có thể cho anh điều kiện tốt như vậy, chính là tin tưởng anh có thể mang đến càng nhiều ích lợi cho công ty. Chẳng lẽ Lục tiên sinh đối với mình không có lòng tin sao?”

Lục Diễn nhướng mày cười nói, “Tôi nếu nói không có tin tưởng, chẳng phải là rất cô phụ ánh mắt của anh sao. Chẳng qua, Tô tiên sinh sẽ không sợ tôi bội ước sao?”

Tô Mạc bất vi sở động, thản nhiên nói, “Tôi tin tưởng anh sẽ tìm không thấy một công ty khác chấp nhận cho anh hậu đãi như vậy.”

Cùng người thông minh nói chuyện quả thực rất thú vị, “Tôi có thể hỏi một chút người đại diện của tôi là ai?”

“Tần Phong. Có hài lòng không?” Tô Mạc hỏi.

Tần Phong là người đại diện số một của Tinh Không, nghệ sĩ qua tay hắn, không có một ai không nổi tiếng.

“Rất vừa lòng.” Lục Diễn gật gật đầu, thực lòng mà nở nụ cười, “Tôi thật sự nghĩ không ra còn có lý do gì để không tiếp nhận.”

“Như vậy Lục tiên sinh có thể đem hợp đồng mang về cẩn thận xem xét, có thể ký hợp đồng liền liên hệ trợ lý Lô Vũ của tôi, ngày hôm qua hai người đã nói chuyện điện thoại.”

“Không cần, “Lục Diễn vừa nói vừa cầm lấy cây bút trên bàn xoay xoay ký tên của mình trên hợp đồng, “Tôi đồng vui vẻ thẳng thắn, tôi cũng không phải kẻ lười nhát.”

Hợp đồng gồm hai bản, sau khi Lục Diễm ký xong, một bản cho Tô Mạc, một bản khác do hắn tự mình cất kỹ.

“Như vậy, hoan nghênh gia nhập Tinh Không, hợp tác vui vẻ!” Tô Mạc vươn tay.

Lục Diễm nhẹ nhàng nắm một chút, “Hợp tác vui vẻ!”

Lục Diễm đứng lên, “Tô đồng sự vụ bận rộn, tôi không quấy rầy nữa.”

Tô Mạc nhìn hắn muốn đi, không biết làm sao, đột nhiên thốt lên, “Sắp đến giờ cơm trưa, muốn hay không cùng ăn một bữa cơm.”

“Cái này, cũng không cần đi.” Lục Diễm có chút khó xử mà cự tuyệt.

Tô Mạc nhìn bộ dáng của hắn, rốt cục nhịn không được nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, trêu chọc, “Tôi nghĩ anh ít nhất sẽ tìm lý do gì đó, ví như hẹn lúc khác.”

Lục Diễm nhún vai, “Tôi nghĩ anh sẽ càng muốn nghe lời nói thật.”

Tô Mạc gật gật đầu, lại nghiêm túc mà nói một câu, “Nếu tôi nói, chuyện trước kia, đều không phải là chủ ý của tôi, anh có tin không?”

Lục Diễm khẳng định nói, “Tôi tin.”

“A, vì sao? Anh chẳng lẽ không cho rằng đây là tôi tiên ức hậu dương (trước ức hiếp sau nâng đỡ) sao?” Tô Mạc hiểu kỳ nói.

Lục Diễm cười cười, thấp giọng nói, “Nếu Tô đồng cũng chỉ có thủ đoạn cùng khí lượng như vậy, tôi đây thật nên vì tiền đồ của mình lo lắng một chút.”

Tô Mạc lẳng lặng nhìn cánh cửa mở ra lại bị nhẹ nhàng đóng lại khi Lục Diễm rời đi, như có điều suy nghĩ.

Anh không phủ nhận Lục Diễm là một người có chút đặc biệt, lần đầu tiên tại phim trường nhìn thấy hắn, đã bị bình tĩnh cùng cảm xúc nội liêm không hợp tuổi của hắn khiến cho xúc động, người trẻ tuổi thích ra vẻ lão luyện Tô Mạc không phải chưa từng thấy qua, nhưng Lục Diễm bất đồng, ổn trọng của hắn giống như thật sự từng trải qua nhiều năm tháng mà lẳng đọng lại, rõ ràng hắn còn trẻ như vậy. Mà sau đó, nhìn hắn trong vai diễn tự do biến chuyển, đối với cảm xúc nắm chắc, ánh mắt sinh động phảng phất như có thể lột tả tang thương trong chốn hồng trần vô tận, đặc biệt ánh mắt diễn tả cảnh lâm vào cái chết, cả trái tim Tô Mạc đều siết lại, ần ần phát đau.

Gần ba mươi năm chưa bao giờ có xúc động, Tô Mạc không khỏi thừa nhận, anh có chút động tâm.

Tô Mạc chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương, cũng chưa cùng bất luận kẻ nào kết giao. Thứ nhất bởi vì công tác thật sự bận rộn, thứ hai bởi vì cảm thấy không thú vị. Thân ở tại vị trí này, chưa bao giờ thiếu tuần nam mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ anh nhưng anh hoàn toàn không có hứng thú, thậm chí ngay cả hứng thú thử một lần cũng không có, anh không thích tùy tiện cùng người khác tiếp xúc thân thể, nói dễ nghe thì gọi là khiết phích, nói thật ra có lẽ là lãnh cảm.

Tại thương trường chém giết nhiều năm, Tô Mạc cho tới bây giờ không phải một người không quả quyết, đã có cảm giác, liền thay đổi hành động, anh nghĩ cho dù chỉ là một lần hiếm thấy lay động, chỉ cần Lục Diễm đồng ý, anh sẽ cho hắn mọi thứ tốt nhất. Không ngờ Lục Diễm lại cự tuyệt, trực tiếp mà rõ ràng.

Tô Mạc giống như không phải quá ngoài ý muốn, thậm chí ần ần có một loại cảm giác nhẹ nhàng thở ra, nói thật, qua nhiều năm như vậy đã quen không chế hết thấy, anh không quá thích ứng loại cảm xúc không thể nắm bắt này, anh không sợ hãi, nhưng cũng không muốn tràn ra. Cho nên anh bảo với Tô Quyết quên đi, đó là thật sự quên đi, ước chừng về sau cũng sẽ không lại xuất hiện. Ai biết Tô Quyết nào loạn như vậy, thời điểm Tô Mạc vừa nghe đến, trong lòng hiện qua một tia không đành lòng, lý do nói với Tô Quyết là sự thật nhưng cũng không thể phủ nhận có nhân tố không nữ trong đó, nếu không với thủ đoạn của Tô Mạc, sao có thể e ngại khiêu chiến gì đó chứ.

Đem Lục Diễm kéo vào Tinh Không cũng là quyết định tự mình sắp xếp, với Tô Mạc mà nói không phải không có khiêu chiến, khiêu chiến với khả năng khống chế tình cảm của mình. Đường như khởi đầu liền có

điểm bất lợi, Tô Mạc cười khở nghĩ, ảnh hưởng của Lục Diễm đối với mình so với chính mình nghĩ còn muốn lớn hơn, tỷ như mới vừa rồi lời mời cùng lời giải thích cuối cùng kia, không phải phong cách của anh.

Lục Diễm tâm tình vô cùng tốt, thời điểm đi ra thang máy liền nở nụ cười với cô nàng sau quầy tiếp tân chỉ dẫn cho hắn, đặc biệt xán lạn, nghe được phía sau truyền đến vài tiếng thét gào thấp thấp, tâm tình càng tốt.

Tinh Không làm việc hiệu suất thật sự rất cao, sau khi trở về không lâu liền nhận được điện thoại của Tần Phong, hẹn hắn ngày hôm sau đến công ty gặp mặt.

Lần thứ hai đứng trong đại sảnh cao ốc Tinh Không, tâm tình cùng ngày hôm qua hoàn toàn khác biệt.

Lần này Lục Diễm không chờ bảo an đến hỏi, trực tiếp đi đến trước quầy tiếp tân, “Xin hỏi văn phòng của Tần Phong Tần tiên sinh ở tầng mấy?”

Cô nàng trước quầy vẫn là người ngày hôm qua, hiển nhiên là nhận ra hắn, lộ ra tươi cười nhiệt tình, “Là anh ạ, văn phòng Tần tiên sinh tại tầng mười lăm, anh có thể từ thang máy bên kia đi lên.”

Lục Diễm gật gật đầu, nói tiếng cảm ơn.

Đang chuẩn bị rời đi, Lucy kêu một tiếng, “Có thể xin hỏi quý tính của anh không?”

Lục Diễm quay đầu lại mỉm cười, “Họ Lục, Lục Diễm.”

Lục Diễm mới vừa đi không lâu, tiểu Mỹ cùng Tư Giai lại tụ tập, “Là người tuổi trẻ ngày hôm qua nha, anh ấy cười thật mê người, tui sắp bị điên đảo rồi.” Tiểu Mỹ khoa trương mà kêu lên.

Tư Giai cũng nhiều chuyện hỏi han, “Hôm nay anh ta lại tới tìm ai nha? Hôm nay Tô đồng cũng không đến.”

Lucy thần bí mà mỉm cười, vươn tay chọc đầu tiểu Mỹ đầu một chút, “Như nàng mong muốn nha, anh ta tìm chính là Tần Phong.”

“Oa, người đại diện kim bài của chúng ta nha~~. Sao mờ hung tàn vậy nè, vừa mới vào công ty liền cùng Tần Phong, tuyệt đối có ẩn tình.”

“Hehe, đừng quên ngày hôm qua anh ta tìm ai, chính là Tô đồng a.”

“Nàng là nói...”

Bị nhẹ nhàng đụng một cái, cho ánh mắt ngằm hiểu trong lòng.

Ba cô nàng trẻ tuổi không biết bọn họ nhiều chuyện đoán bừa kỳ thật đã sắp tiếp cận chân tướng.

Vừa ra khỏi thang máy, liền đụng tới người quen.

Ngạn Thiều Huy thấy người tới cũng hết sức kinh ngạc, “Lục Diễm? Anh sao lại đến nơi này?”

Còn không chờ Lục Diễm trả lời, ngữ điệu cậu ta có chút bình tĩnh đại ngộ, “A, thì ra anh ký hợp đồng với Tinh Không. Không tồi nha, không hổ là người Lý đạo đều khen không dứt miệng, có tiền đồ.”

Lục Diễm cười cười, giống như không nghe ra ý châm chọc khiêu khích của cậu.

Ngạn Thiều Huy cho rằng Lục Diễm không đáp lời, càng dững cậm, “Anh tới tầng này là tìm người đại diện đi? Thế nào? Sắp xếp người đại diện nào mang anh? Nói cho anh biết anh là ma mới, người đại diện phù hợp chẳng khác nào thành công một nửa. Anh nếu đối với sắp xếp của công ty không hài lòng, muốn hay không em thay anh đi nói một câu, đối người có kinh nghiệm.”

Lục Diễm định lên tiếng, cậu ta lại giành nói trước, “Chút lòng thành không cần cảm ơn em, chúng ta dù sao từng làm chung một bộ phim, ít nhiều cũng có giao tình.”

Lục Diễm nhìn thấy người đàn ông đeo kính mắt từ phía sau Ngạn Thiều Huy đi tới đứng lại sau cậu, nhẹ nhàng khụ khụ, “Người đại diện của Lục Diễm hiện tại là tôi, nếu hắn có cái gì không hài lòng, tôi tự nhiên sẽ nói cùng công ty, không phiền đến cậu.”

Lục Diễm tinh tường nhìn ra thời điểm Ngạn Thiếu Huy nghe thấy thanh âm này sắc mặt đều thay đổi, lúc trắng lúc xanh, xác thực phần khích, thời điểm xoay người còn tươi cười khó coi, “Phong ca, em đang cùng Lục Diễm nói giỡn mà, anh chớ để trong lòng. Em còn có việc không quấy rầy các anh nữa.”

Chỉ còn lại hai người, Tần Phong vươn tay, có chút thờ ơ, “Tần Phong.”

Lục Diễm không kiêu ngạo không siểm nịnh bắt tay lại, đồng dạng ngắn gọn mà giới thiệu, “Lục Diễm.”

Hoàn chương 13

14. Chương 14

Hai người đồng thời đến văn phòng Tần Phong, đóng cửa lại, Tần Phong đi thẳng vào vấn đề, “Công ty an bài tôi dẫn cậu, nói thực ra, tôi không quá tình nguyện, tôi đã thật lâu không theo người mới. Có điều Tô đồng tự mình an bài, tôi như thế nào cũng phải nể mặt, nhưng nếu cậu không thể phối hợp, cho dù Tô đồng ra mặt, tôi cũng sẽ đổi người.”

Lục Diễm cười cười, tỏ vẻ lý giải, “Tôi hiểu được, khiến Phong ca hao tâm tổn trí.”

Tần Phong đối với thái độ của hắn coi như vừa lòng, “Cậu cũng không cần có tâm lý gánh nặng, tôi nếu tiếp nhận cậu thì sẽ phụ trách đối với cậu, cậu không cần lo lắng tôi sẽ ngáng chân cậu trong công việc. Mặc kệ nói như thế nào, tôi cũng sẽ không tự đập bể danh tiếng của mình.”

Lục Diễm thản nhiên đáp lời, “Phẩm đức phong phạm thường ngày làm việc của Phong ca trong giới tiếng lành đồn xa, tôi tự nhiên không có gì lo lắng.”

Tần Phong gật gù đầu, “Điều kiện ngoại hình của cậu rất tốt, trong giới giải trí hỗn loạn, này chính là cơ sở. Trước đây cậu mới đi theo Lý đạo diễn một bộ phim, đáng tiếc còn chờ hậu kỳ chế tác, bộ phim này giai đoạn trước tuyên truyền cơ bản không có, hậu kỳ tuyên truyền còn chưa bắt đầu, cho nên cậu bây giờ còn là một người mới triệt để. Đối với cậu mà nói, hiện nay quan trọng nhất là làm sao tiến vào tầm nhìn đại chúng, đề cao nổi tiếng. Hiện tại muốn lộ diện thì tham gia các loại tuyển chọn hoặc các tiết mục giải trí là nhanh nhất, nhưng tôi không đề nghị cậu làm như vậy, việc này chỉ kéo thấp đẳng cấp của cậu. Hiện tại vừa lúc là giai đoạn lên kế hoạch quay phim, tôi cảm thấy cậu có thể hướng phương diện này cố gắng một chút. Nghe nói Lý đạo diễn đối với cậu rất tán thưởng, như vậy diễn xuất của cậu hẳn là không tồi.”

Lục Diễm không quá mức e dè khiêm tốn, “Cũng được.”

Tần Phong càng vừa lòng, “Nói như vậy, tôi sẽ đối với cậu càng tin tưởng. Công ty đang lập kế hoạch quay phim là của Vương Thụy Đông Vương đạo diễn, nam chính đã xác định là Đan Sở Du, tôi giúp cậu tranh thủ lấy vai nam chính thứ hai, kịch bản ngày mai liền sẽ cho cậu. Bộ phim này quay xong thì hậu kỳ phim của Lý đạo lúc trước cậu tham gia hẳn là bắt đầu tuyên truyền, đến lúc đó hai bút cùng vẽ, tranh thủ có thể ngay lần đầu liền thành công. Trước đó, cậu tốt nhất không cần tiếp nhận phỏng vấn trên truyền thông, cũng tận lực không cần lộ diện, có vấn đề gì không?”

“Tôi không có vấn đề, hết thấy theo Phong ca an bài.”

“Tốt lắm, làm một người mới, đầu tiên phải làm chính là nghe lời, cậu rất được. Kế tiếp tôi mang cậu đi làm quen công ty một chút, còn phải làm thẻ nhân viên, về sau tiến ra vào công ty, có điều chờ sau khi cậu nổi tiếng rồi, mặt của cậu chính là giấy thông hành.” Tần Phong khó được mà nói đùa.

Dọc theo đường đi, Lục Diễm càng ngày càng cảm thán, Tần Phong không hổ là người đại diện kim bài, mỗi một chi tiết đều chiếu cố vô cùng thỏa đáng. Về phần ngay từ đầu hắn nói những lời kia, Lục Diễm cũng không để trong lòng, so với kẻ hai mặt, trước mặt một vẻ sau lưng một kiểu, Lục Diễm càng thích Tần Phong trực tiếp như vậy, dù sao nếu như không có gì ngoài ý muốn, bọn họ ít nhất phải hợp tác ba năm, cho dù không thể thành thật với nhau, tốt nhất cũng không cần có quá nhiều dè dặt lẫn nhau.

“Cậu hiện tại ở chỗ nào?” Tần Phong đột nhiên hỏi.

Lục Diễm nhanh chóng nói ra một cái địa chỉ.

Tần Phong nhíu mày, “Nơi đó không được, quá xa. Như vậy đi, trước tôi giúp cậu vào ký túc xá công ty, điều kiện sẽ không quá tốt, chỉ có lợi ở chỗ tiện đi lại. Về sau chờ cậu nổi rồi, có thể đổi chỗ ở tốt hơn. Người trẻ tuổi không cần quá sốt ruột, ở trong này, có thể nổi tiếng mới là tất cả.”

Lục Diễm gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Mặt khác, tốt nhất an bài cho cậu một trợ lý. Trên tay của tôi còn có vài minh tinh khác, không thể luôn đi theo cậu, có một trợ lý sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

“Tôi có thể tự mình lựa chọn trợ lý không?” Lục Diễm hỏi.

“Sao vậy, cậu có người rồi sao?”

Lục Diễm có chút chần chờ, “Có một, nhưng tôi không biết cậu ta có thể tới hay không. Chính là trợ lý trước kia đóng phim của Lý đạo diễn từng được sắp xếp cho tôi, Tống Huy, chúng tôi ở chung mấy tháng, tôi cảm thấy cậu ta rất tốt.”

“Người của đoàn phim a,” Tần Phong trầm ngâm trong chốc lát, “Như vậy đi, tôi giúp cậu liên hệ một chút, nếu cậu ta nói không được, tôi sẽ an bài cho cậu một người khác.”

Lục Diễm cười nói, “Cảm ơn Phong ca.”

Ngày hôm sau liền nhận được kịch bản.

Là một bộ cổ trang hài kịch nhẹ nhàng. Nội dung chính kể về con cháu thế gia Viên Bảo bởi vì bất mãn bị ép duyên, không nguyện ý lấy một nữ tử chưa từng gặp mặt làm vợ mà trốn nhà, ở trên đường ma xui quỷ khiến thế nào mà gặp vị hôn thê Chu Tử nữ phần nam trang cũng không hài lòng bị ép duyên rời nhà trốn đi cùng với biểu ca Trầm Thiên bởi vì lo lắng cho biểu muội mà đuổi theo, ba người bởi vì hiểu lầm mà quen biết, sau lại kết làm bạn tốt, trong tình huống không biết thân phận lẫn nhau làm bạn đồng hành. Viên Bảo vui vẻ hoạt bát cùng một Chu Tử luôn bị nuôi dưỡng trong khuê phòng rốt cuộc làm ra một ít chuyện hỗn loạn, Trầm Thiên trầm ổn già dặn thì phụ trách giải quyết hậu quả cho bọn họ. Trong quá trình này, Viên Bảo dần dần yêu thích Chu Tử, khi không biết đối phương là nữ phần nam trang còn cho là mình thích nam nhân, lại đủ loại tự gây sức ép gây ra đủ màn dở khóc dở cười, cuối cùng tất nhiên là kết thúc có hậu, mọi người đều vui vẻ, nếu như bỏ qua ánh mắt cuối cùng có chút phiền muộn khi Trầm Thiên nhìn Viên Bảo cùng Chu Tử thành thân kia.

Câu chuyện tương đối theo khuôn sáo, cũng may nhiều đoạn coi như mới mẻ, hơn nữa hài hước không theo lối cũ.

Tuy rằng Trầm Thiên đối biểu muội Chu Tử kia tựa như có tình yêu mà cuối cùng vì hạnh phúc biểu muội mà ẩn giấu tâm tư tác hợp cho đôi trẻ có lạm dụng tình tiết ngôn tình, nhưng nếu diễn viên ngoại hình tốt cộng thêm vài ánh mắt vừa thâm tình lại vừa u buồn liền đủ để cho một đám fan nữ yêu thương.

Ngoài ra còn có nội dung Viên Bảo nhầm tưởng mình thích nam nhân mà lôi kéo Trầm Thiên uống rượu kể khổ, thậm chí vì xác nhận mình không thích nam nhân mà thiếu chút nữa hôn môi Trầm Thiên, cũng đủ để đạt được một số lớn cảm tình của hủ nữ.

Bám theo thị hiếu của hủ đã trở thành một loại xu thế, không theo quả thực có lỗi với người xem, chút điểm ái muội nho nhỏ này thật đúng là chút lòng thành. Đương nhiên nếu diễn viên là hai anh chàng siêu cấp đẹp trai hiệu quả tự nhiên sẽ càng cao.

Lục Diễm đóng vai nam chính thứ hai Trầm Thiên, mà nam nhân vật chính Viên Bảo thì do Đan Sở Du đóng.

Đan Sở Du là thần tượng đang nổi, cũng là nghệ sĩ dưới trướng Tinh Không, tuy rằng còn chưa có duyên với danh hiệu ảnh đế, nhưng hần hiện tại lượng yêu mến cũng không thấp hơn bất luận một ảnh đế nào. Gương mặt hần có vẻ đặc biệt trẻ con, tuy rằng năm nay đã gần ba mươi nhưng thoát nhìn tựa như mới hơn hai mươi, thời điểm cười lộ lên vô cùng sáng chói, sắm vai Viên Bảo nghịch ngợm vô cùng thích hợp. Mà Lục Diễm tuy rằng tương đối trẻ tuổi, nhưng khí chất càng trầm ổn, diễn vai Trầm Thiên lớn tuổi hơn cũng không có vấn đề.

Lần đầu tiên tại phim trường nhìn thấy Đan Sở Du hoặc là nói hẳn tự đến chào hỏi trước, lúc ấy Lục Diễm đang xem kịch bản, đột nhiên bị người từ phía sau dùng sức vỗ một chút, quay người lại liền gặp một khuôn mặt tươi cười xán lạn, giọng tay lớn tiếng kêu hẳn, “Hey, ‘Biểu ca’!”

Lục Diễm sửng sốt một chút không kịp phản ứng, hẳn lại ha ha nở nụ cười, “Lục Diễm đúng không, không dọa cậu đi, tôi là Đan Sở Du.”

Lục Diễm khoe miệng khê cong, có chút bồn chồn, “Sao có thể chứ, tiểu Bảo.”

Đan Sở Du nhận tình sáng lên, “Ai nha, Lục Diễm cậu thật thú vị, tôi thích.”

“Không phải là nên gọi biểu ca sao?” Nháy mắt mấy cái.

“Được a, nhìn đoán không ra bộ dáng cậu nghiêm trang chừng chặc như vậy, so với tôi còn thích diễn hơn.”

Lục Diễm lúc này mới nói chuyện bình thường.

Đan Sở Du quả nhiên cùng trong lời đồn vô cùng vui vẻ sáng sủa, về phần có dễ ở chung hay không, tự nhiên tùy người khác nhận xét đi. Lục Diễm biết hẳn đối với mình thái độ như vậy đa phần là bởi vì Tần Phong trước đó từng chào hỏi, hẳn cũng không tự kỷ đến mức cho rằng mị lực của mình quá cường đại. Mà có thể tồn tại trong showbiz cho tới bây giờ, Đan Sở Du cũng tuyệt đối không đơn thuần giống như gương mặt của hẳn.

Đan Sở Du thích diễn cả ở đời thực, thích đóng giả nhân vật trong phim, vừa vặn lần này nhân vật Viên Bảo thuộc loại hoạt bát nhanh nhẹn, thời điểm tại phim trường thích đùa giỡn, nhất là đối với Lục Diễm. Lục Diễm đã không là thiếu niên non nớt, kinh nghiệm trải qua hai đời, am hiểu sâu sắc đạo diễn nhân xử thế, cũng hiểu được gặp người nào nói cái gì làm chuyện gì, cho nên cũng không để ý cùng điên với hẳn, dù sao trong lòng biết rõ ràng. Ở đây đâu có thăm dò lẫn nhau, cũng ở chung vô cùng thoải mái.

Có lẽ bởi vì quay là bộ phim hài kịch nhẹ nhàng, hơn nữa tính cách Vương đạo diễn tương đối hiền hoà, không nóng nảy giống Lý đạo, rất ít mắng chửi người, toàn bộ đoàn phim không khí đều vô cùng tốt, giữa các diễn viên cùng nhân viên ở chung rất hòa thuận.

Trong bầu không khí này, Lục Diễm cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra, không gò bó giống khi diễn bộ phim đầu kia.

Lục Diễm thái độ xử thế cùng với người đại diện Tần Phong bối cảnh như vậy cộng thêm một minh tinh Đan Sở Du ưu ái, khiến cho hẳn tại đoàn phim rất không tệ, lại không có ai nói năng lỗ mãng với hẳn, cho dù có vài vai nhỏ đồ mất mặt của hẳn thì ở trước mặt hẳn cũng luôn luôn cung kính, mà ngay cả nữ chính Tống Diễm Diễm đều nguyện ý theo Đan Sở Du vui đùa gọi hẳn một tiếng “Ca”.

Tống Huy dưới sự sắp xếp của Tần Phong trở thành trợ lý cá nhân của Lục Diễm, mỗi ngày đi theo, mọi chuyện đều an bài hết sức thỏa đáng. Tần Phong tuy rằng không thể thường xuyên theo Lục Diễm đến phim trường, chuyện quan trọng đều sẽ sắp xếp báo trước, cũng đỡ lo nhiều thứ. Lục Diễm chỉ cần phụ trách diễn phim của hẳn là đủ rồi. Có thể nói, trong khoảng thời gian này, là những ngày vui vẻ nhất từ lúc Lục Diễm sống lại đến nay.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, quay phim dần tới thời điểm kết thúc, tuyên truyền của bộ <> cũng bắt đầu, chính là bộ phim lúc trước của đạo diễn Lý Nhiễm mà Lục Diễm tham gia kia.

Một bên là bởi vì gần kết thúc mà tiết tấu quay phim nhanh hơn, một bên là chiêng trống rùm beng quảng bá phim mới, Lục Diễm mỗi một ngày lịch trình đều bị sắp xếp kín mít, thời gian nhàn nhã trước đây quả thực giống như cách xa cả một đời vậy. Nhưng mà Lục Diễm một chút cũng không ghét bận rộn như vậy, dùng cách khác mà nói chính là đau cũng đau đến khoái hoạt.

Trong khoảng thời gian này, Tần Phong làm người đại diện cũng đem trọng tâm công việc đặt trên người Lục Diễm, hẳn không ngừng cùng đoàn phim phối hợp thời gian, tận lực không cho Lục Diễm bỏ qua bất luận một lần quảng bá nào. Lục Diễm làm một người mới, lấy tư thái cùng cường độ xuất hiện trước công chúng như thế nào, đối với Tần Phong người đại diện kim bài mà nói, đây là một chiến dịch không được phép xem nhẹ.

Hoàn chương 14

15. Chương 15

Nơi tuyên truyền đầu tiên bố trí ở H thị.

Trước đó, Tỉnh Không đã quảng bá thông qua internet cùng với các kênh truyền thông lớn về thời gian công chiếu cùng dàn diễn viên chính của . Áp-phích lớn cũng dán đầy các bến tàu điện ngầm cùng rạp chiếu phim. Chỉ qua một thời gian ngắn ngủi trên trang chủ lượng truy cập đã vượt quá ngàn vạn. Lần này tuyên truyền là tiểu tổ quen thuộc của Lý Nhiễm, hợp tác cùng nhau không dưới mười lần, mỗi một giai đoạn quy trình đều nằm lòng, cũng ăn ý vô cùng.

Làm cho Lục Diễm ngạc nhiên chính là, trên áp-phích tuyên truyền, Cốc Dương dĩ nhiên là chiếm vị trí dễ thấy nhất, nhưng mà hẳn chỉ đóng vai phụ quan trọng cùng với nam chính thứ hai Ngạn Thiệu Huy thì bất luận là vị trí hay độ lớn nhỏ đều không thua kém bao nhiêu, chỉ nhìn áp-phích một cách đơn thuần, nếu nói Lục Diễm là nam chính thứ hai cũng chưa đủ. Mà trong số những hình ở trang chủ còn có một cái lấy Lục Diễm làm nhân vật chính, tư thế oai hùng bùng bùng phần chấn, khí phách đạt dào cùng với thân ảnh ngã xuống khi kết thúc âm nhạc hình thành đối lập mãnh liệt, không ít dân mạng nhìn thấy tâm nát đầy đất, ngao ngao kêu muốn biết nam nhân anh tuấn suốt khí lại cô độc làm cho lòng người đau xót này tên là gì. Trong ngắn ngủi vài ngày, Lục Diễm liền từ kẻ vô danh tiểu tốt biến thành có chút danh tiếng, thậm chí ngay cả trang fan chính thức cũng được thành lập.

Sự tình trên Internet, Lục Diễm đương nhiên bận đến không có thời gian đi chú ý, Tống Huy làm việc xứng đáng vai trò một trợ lý giỏi, việc đáng làm thì phải làm mà thức thời báo cáo lại, vì vậy Lục Diễm cũng sẽ không hoàn toàn không biết gì cả, cho nên, tại địa điểm quảng bá ở H thị, khi nhìn thấy rất nhiều bảng tên viết tên mình Lục Diễm cũng không có quá mức kinh ngạc.

Càng ngày càng nhiều phóng viên cùng fan phủ kín địa điểm tổ chức. Tổng cộng tuyên truyền có năm ghế chính, bao gồm đạo diễn Lý Nhiễm, nam chính Cốc Dương, nữ chính Mộc Hiểu, nam chính thứ hai Ngạn Thiệu Huy, cùng với Lục Diễm. Sau lưng là áp-phích cực lớn, vị trí sắp xếp cũng rất có ý tứ, Lý Nhiễm dĩ nhiên là đứng ở chính giữa, bên tay trái là Cốc Dương, bên cạnh Cốc Dương là Lục Diễm, bên kia là Mộc Hiểu cùng Ngạn Thiệu Huy.

Người chủ trì theo thông lệ mở màn cùng giới thiệu một chút, mỗi khi giới thiệu đến một người fan dưới đài liền hú hét, trong đó Cốc Dương cùng Ngạn Thiệu Huy đạt được tiếng hét lớn nhất, không hổ là ảnh đế cùng ca sĩ nổi tiếng.

Sau đó là đến phần phỏng vấn. Lý Nhiễm là kiểu người lạnh lùng ít nói, những câu không liên quan đến phim ảnh, về vấn đề riêng một câu cũng không đáp, người chủ trì sớm đã thành thói quen với thái độ của hắn, hỏi không được thì cho qua. Cốc Dương làm tán ảnh để tự nhiên trở thành đối tượng được chú trọng nhất, người chủ trì từ hỏi trong phim cho đến vấn đề bên ngoài, từ tâm tình được giải thưởng đến đời sống tình cảm, càng ngày càng đào sâu chuyện cá nhân, Cốc Dương cũng không tức giận, thủy chung treo một khuôn mặt tươi cười, ngôn ngữ hài hước khôi hài, đánh thái cực đến mức người chủ trì cũng không thể giận dữ, không dám hỏi tiếp quá nhiều vấn đề riêng. Mộc Hiểu cùng Ngạn Thiệu Huy cũng là trường hợp như vậy, nói cười vui vẻ, cái gì nên nói không nên nói đều phân rõ ràng, người chủ trì cũng có phần khéo léo, thấy hiện trường nhiều fan của Ngạn Thiệu Huy, cố ý bỏ thêm chút câu hỏi nho nhỏ tăng hứng thú cho nhóm fan.

Cuối cùng là Lục Diễm, người chủ trì cũng không bởi vì Lục Diễm là người mới mà xem nhẹ hắn, phỏng chừng trước cũng đã chuẩn bị kĩ, vừa mở miệng liền tỏ vẻ đã xem qua trang chủ, đối với vai diễn của Lục Diễm rất ngạc nhiên cũng thực chờ mong, nói đùa hy vọng Lục Diễm có thể tiết lộ một chút. Lục Diễm khẽ mỉm cười, tỏ vẻ đó là một nhân vật rất tuyệt, thực cảm tạ Lý đạo diễn cùng đoàn phim có thể cho mình cơ hội này, về phần cụ thể thế nào, đến lúc đó mọi người tới rạp chiếu phim tự nhiên có thể thấy được. Một câu trả lời thực chung chung, nhưng thái độ cùng ngữ khí của Lục Diễm lại làm cho người nghe cảm giác được sự chân thành. Sau mấy vấn đề, Lục Diễm trả lời cũng làm cho người ta thực vừa lòng, hoàn toàn không giống vẻ người mới luống cuống hoặc là không biết nặng nhẹ.

Kế tiếp là vấn đề mẩu chốt.

Chủ đề hơn phân nửa đều là vây quanh Cốc Dương cùng Ngạn Thiều Huy, không thể không nói, ngay từ đầu liền xác định lấy tâm ảnh để cùng ca sĩ thần tượng lần đầu đóng phim làm trọng điểm tuyên truyền thật sự là rất sáng suốt.

Ở đây người nữ duy nhất Mộc Hiểu cũng được chiếu cố rất nhiều, hơn nữa các phóng viên đối với quan hệ giữa cô và phó tổng Tinh Không cảm thấy hứng thú, thậm chí có người truy vấn mấy ngày hôm trước bóng dáng bị chụp cùng nhau đi vào hội quán sa hoa có phải bọn họ hay không. Mộc Hiểu chỉ mỉm cười nói một câu, hôm nay chúng tôi là diễn viên của phim, xin mọi người hỏi những vấn đề có liên quan đến điện ảnh, tức thì tất cả đều bị ngăn trở. Nhưng mà về mặt không buồn bực ngược lại có chút ý xấu hổ cùng ngọt ngào của cô tựa hồ tại tỏ rõ đáp án. Có thể diễn vai nữ chính duy nhất trong một bộ phim mà còn biểu hiện rất đáng tán dương, Mộc Hiểu vốn không phải đơn giản như vậy.

Khó được chính là, người mới Lục Diễn cũng không bị quên lãng ở nơi đây, thực nhanh đã có người đem vấn đề chuyển dời sang hắn.

“Nghe nói Lục Diễn tiên sinh là học viên xuất sắc của học viện XX, lần đầu tiên đóng phim liền nhận nhân vật có phân lượng như vậy, không biết là có nguyên nhân đặc biệt gì chăng?”

Đây là ám chỉ hắn có bối cảnh chống lưng, thủ đoạn không quang minh.

Lục Diễn cười cười, “Đương nhiên, này thì phải cảm tạ thầy Trần Học Minh, là ông đề cử tôi với đạo diễn Lý, mới cho tôi một cơ hội lớn thế này.”

Lý Nhiễm ngồi bên tự nhiên chứng thực chuyện này.

“Trên mạng trang chủ hé lộ trong đó một cái là cắt nối biên tập với anh làm chủ chốt, đây là không phải nói, anh mới nam chính số hai trong phim sao?”

Ngạn Thiều Huy bên cạnh lập tức thay đổi sắc mặt. Lục Diễn nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cảm thán cậu ta cùng với Mộc Hiểu sao mà đẳng cấp kém cỏi thế này, thiếu kiên nhẫn cũng không biết che giấu suy nghĩ trong lòng.

Lục Diễn không nóng không vội, “Tôi nghĩ mấy điều này đều chỉ là vì yêu cầu tuyên truyền, đương nhiên tôi cũng muốn cảm tạ biên tập viên ưu ái với nhân vật của tôi. Về phần những phỏng đoán khác, hoan nghênh vị phóng viên này đến lúc đó tới rạp chiếu phim tìm ra chân tướng.”

Làm người mới duy nhất ở đây, bị làm khó dễ đương nhiên tránh không được, dù sao nếu tin tức quá mức ôn hòa thì rất nhạt nhẽo, mà người còn lại không phải danh hiệu ảnh đế thì là thần tượng đông fan, quả thực nổi tiếng được ưu ái hơn là chuyện thường tình.

Lục Diễn thành thực, cũng không tức giận, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ nhẫn nhục chịu đựng, đối phương xuất ra chiêu gì hắn đều tiếp, điềm nhiên đàm mạc mà khiến người không lời nào phản bác lại. Trải qua một hồi, mọi người cũng biết, diễn viên mới này không dễ bị chèn ép như vậy.

May mắn là cũng có vài người mang thiện ý, nhất là mấy kênh truyền thông có giao tình không tồi với Tinh Không, biết Lục Diễn đã ký hợp đồng với Tinh Không, tự nhiên sẽ cho vài phần mặt mũi, hướng chỉ lấy tổ chức người mới này, đại khái không cần bao lâu sẽ có thành tựu, tạo quan hệ tốt chung quy sẽ không thua thiệt.

Nhanh chóng có người hỏi về cái nhìn của Lục Diễn đối với đạo diễn Lý Nhiễm. Lục Diễn biết đây là cơ hội cho hắn trước mặt mọi người tỏ thái độ, tự nhiên biết nghe lời phải, “Lý đạo diễn là một người rất ưu tú. Tuy rằng tất cả mọi người cảm thấy hắn tương đối nghiêm khắc, nhưng đó là bởi vì yêu cầu mà hắn đặt ra cho bộ phim rất cao, mà ý tưởng của hắn luôn có nhiều chỗ độc đáo, có thể hợp tác cùng Lý đạo, tôi học được rất nhiều thứ. Đương nhiên, nếu Lý đạo nguyện ý cười nhiều một chút tôi nghĩ nhất định sẽ càng được hoan nghênh.”

Một câu cuối cùng mang theo ý tứ đùa giỡn, phóng viên đặt câu hỏi cũng hiểu ý mỉm cười, tỏ vẻ đồng ý.

Tiếp theo thực tự nhiên lại hỏi Lý Nhiễm đối với diễn viên mới Lục Diễn có nhận xét gì.

Lý Nhiễm ăn ngay nói thật, không chút keo kiệt mà khích lệ vài câu, cũng làm cho các phóng viên biết rõ tính nết Lý Nhiễm lấp bắp kinh hãi. Lập tức có người hỏi hấn có suy xét qua mời Lục Diễm đóng vai nam nhân vật chính trong phim của hấn hay không, Lý Nhiễm cũng không chút lưỡng lự mà tỏ vẻ nếu có kịch bản thích hợp sẽ mời ngay.

Sau lại có người hỏi Lục Diễm cùng ảnh đế Cốc Dương cảm nhận đối với đối phương, hai người rất phối hợp mà nở nụ cười tán dương lẫn nhau, khiến cho người tinh tường cảm giác quan hệ của hai người thật sự rất tốt.

Kể có tâm đã âm thầm kinh ngạc, cảm thán Lục Diễm này không phải có bối cảnh sau lưng thì chính là thật sự hiểu đạo lý đối nhân xử thế, trong thời gian ngắn ngủi có thể lấy được cảm tình của đạo diễn nổi danh Lý Nhiễm cùng với ảnh đế Cốc Dương, tận hết sức lực mà nói tốt về hấn, phải biết hai người kia chính là nhân vật nổi danh trong giới giải trí không dễ mua chuộc, nhất là Lý Nhiễm, muốn hấn khen ngợi một câu còn khó hơn lên trời.

Về phần Ngạn Thiếu Huy ở một bên vẫn luôn đen mặt, chàng ca sĩ này cũng làm quá bản thân mình đi, bày sắc mặt cho ai nhìn chứ, bên ngoài nhìn cậu thật gọn gàng xinh đẹp, như mặt trời ban trưa, người trong nghề sao lại không nhìn ra, cái gọi là thần tượng dựa vào khuôn mặt thanh xuân kiếm cơm trong giới giải trí này nào có thiếu, không phải là hết lớp này đến lớp khác sao, bây giờ còn nổi tiếng mọi người đương nhiên tung hô, chờ tới khi nào tỏ thái độ quá đáng, còn chẳng phải bị dẹp sang một bên, người tính tình tốt vẫn sẽ cho chút mặt mũi, tính tình cứng rắn ai còn để ý người chứ.

Lại nói tiếp, ở giới giải trí, hiện thực luôn tàn khốc như vậy, nhưng nếu không chịu nổi từng lớp lại từng lớp người đè ép thì tránh xa đi. Nếu đã lựa chọn, vậy phải chịu đựng, bất luận là nguyện ý hay không nguyện ý.

Kế tiếp chính là chuỗi ngày đoàn phim cùng tuyên truyền, có đôi khi Lục Diễm vừa mở mắt ra, cũng không biết mình và đoàn phim đang ở thành phố nào. Nếu không có Tần Phong lúc nào cũng nhắc nhở hành trình cùng với Tống Huy xử lý việc vặt, đều chẳng biết nổi hôm nay ngày gì.

Đương nhiên, trả giá như vậy cũng có thu hoạch.

Lần này Tinh Không đối với việc quảng bá cho phim có thể nói đầu tư lớn. Áp-phích bao trùm trên khắp phố lớn ngõ nhỏ, rạp chiếu phim, tàu điện ngầm, mà ngay cả địa phương trực tiếp tuyên truyền cũng hơn trước đây tới tám thành thị. Dưới đủ loại tuyên truyền, thời gian chiếu phim lại được sắp xếp vào cuối tháng mười một. Tin tức rầm rộ lan tràn, lại chậm chạp mãi không tới lúc chiếu phim, quả thực khiến người chờ mong nóng ruột xoắn xuýt cả lên, cơ hồ có thể coi là đói khát cầu phim. Trên Internet khảo sát về việc có tới rạp xem phim hay không, người phản hồi đã vượt qua tám mươi lăm phần trăm.

Theo từng đợt tuyên truyền, Lục Diễm càng ngày càng trở nên nổi tiếng. Từ lần đầu tiên chỉ có vài nhóm fan cầm bảng ủng hộ, càng về sau đến mỗi một thành phố đều có fan tổ chức thành đoàn ra sân bay đón đưa. Tần Phong lập cho hấn trang chủ chính thức ngày đầu tiên đã đột phá trăm vạn, tin tưởng chờ đến lúc phim công chiếu, số lượng fan còn có thể đạt mức đỉnh điểm. Giá trị của Lục Diễm cũng theo nước lên thì thuyền lên, những thứ khác tạm thời chưa thấy, nhưng nơi ở của hấn đã chuyển từ tập thể ký túc xá đến một căn hộ riêng, thời điểm Tần Phong xin giúp hấn hoàn toàn chẳng tốn chút công sức nào.

Hoàn chương 15

,

16. Chương 16

.

Bộ phim tuyên truyền gần đến thời điểm kết thúc, tuyên truyền cho phim cũng sắp bắt đầu tiến hành.

Quay phim đã tiến vào giai đoạn cuối, bộ phim này không thần bí giống quay xong mới quảng bá, từ khi bắt đầu bấm máy liền thả ra không ít tin tức, các loại trang tuyên truyền, định ngày công chiếu, phỏng vấn ngoài lề đoàn làm phim, chỉ cần lưu ý đều có thể tìm được trên mạng. Vốn định tuyên truyền chính thức trễ

một chút, nhưng Lục Diễm góp mặt trong cả hai phim, hơn nữa đầu tư đều là Tinh Không, mức độ đầu tư tuyên truyền cho rất cao, đoàn làm phim Kim ngọc cũng liền ăn theo, sớm bắt đầu đẩy mạnh tuyên truyền.

Cứ như vậy, Lục Diễm liền thành kẻ thu lợi lớn nhất, trong khoảng thời gian này tần suất xuất hiện cực cao.

Không giống với tuyên truyền hiện trường thực tế, đem trọng điểm tuyên truyền đặt ở các chương trình lớn, tuy rằng tương đối thoải mái, nhưng khó tránh khỏi bồn ba qua lại giữa các thành phố.

Vừa mới kết thúc hành trình một ngày, may là Lục Diễm tuổi trẻ sức lực dẻo dai, trong khoảng thời gian này cường độ công tác lớn như vậy, cũng có chút chịu không nổi, cũng may sắp tới tiết mục thu tại thành phố này, ngày mai có thể nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng có thể thở xả hơi một chút.

Vị trí căn hộ mà công ty cung cấp rất tốt, quang cảnh tĩnh lặng, phương tiện giao thông đầy đủ, tuy rằng không ở trung tâm thành phố, cũng may giao thông coi như tiện lợi, lại nói hiện tại mỗi khi Lục Diễm có công tác đều có xe đặc biệt đưa đón, càng không có gì bất tiện.

Xe đang định tiến vào tiểu khu, một luồng ánh sáng đèn xe bỗng nhiên chiếu lại đây, Lục Diễm đang ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần cũng bị hoảng đến mở ra mắt, lại càng không cần nói lái xe Tống Huy, may mắn giờ phút này tốc độ xe đã rất chậm, liền dứt khoát ngừng lại.

Lục Diễm theo ánh đèn nhìn qua, một chiếc Lexus màu đen lẳng lặng đậu dưới tàng cây ở cổng tiểu khu, nếu không phải ánh đèn chói lọi này, cơ hồ cùng bóng đêm hòa thành một thể, giống như một con báo ngủ đông trong bóng đêm chờ đợi con mồi. Người ngồi ở ghế lái Lục Diễm tuyệt không ngờ sẽ xuất hiện ở chỗ này, người nọ một tay cầm tay lái, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua, lại tự động tạo cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Lục Diễm thở dài trong lòng, trong khoảng thời gian này hẳn bạn đến cơ hồ đã quên có một người như thế, chính là người này một khi xuất hiện trước mắt, ký ức liền chen chúc dồn dập mà ủa đến, là một sự tồn tại làm cho không một ai có thể xem nhẹ.

Lục Diễm khẽ bảo Tống Huy đi về trước, rồi mở cửa xuống xe. Tống Huy luôn luôn biết chừng mực, cái gì cũng không hỏi, gật gật đầu đáp ứng, chờ Lục Diễm xuống xe, liền khởi động xe lẳng lặng rời đi.

Thanh âm bánh xe cùng mặt đất ma sát dần dần cách xa, Lục Diễm chậm rãi bước về hướng chiếc Lexus kia. Hắn hôm nay mặc một bộ âu phục nhạt màu hữu nhân, nút thắt âu phục cởi bỏ, lộ ra áo sơ-mi bên trong, tao nhã mang theo chút ngạo nghễ bất kham. Hắn từng bước một đi tới, không nhanh không chậm, rất có tiết tấu, ngũ quan mơ hồ ngược hướng ánh sáng, thân thể lại càng có vẻ cao ngất, khí định thần nhàn.

Lục Diễm đi đến cửa sổ bên cạnh ghế lái, “Rè rè” một tiếng, cửa sổ xe rất nhanh mở xuống.

Lục Diễm hơi hơi cúi người, thản nhiên nói với người trong xe, “Tô đồng đêm khuya tới đây là có gì muốn làm sao?”

Tô Mặc hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn, “Đêm dài đằng đẵng, không biết Lục tiên sinh có cho tôi hân hạnh được mời một ly cà phê hay không?”

Lục Diễm đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Tô Mặc, “Ở chỗ này?”

“Không,” Tô Mặc lắc đầu, “Lên xe.”

Lục Diễm không nói gì nữa, chậm rãi vòng qua đầu xe đi đến vị trí phó lái, kéo ra cửa xe ngồi xuống.

Tô Mặc thay đổi đèn, khởi động xe.

Ban đêm chín giờ hơn, chính là thời điểm đẹp nhất của thành phố, mọi nơi ngập tràn ánh đèn điện, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Dọc theo đường đi hai người đều không nói gì, chiếc xe trong trầm mặc tiến vào khu trường đại học.

Lục Diễm hơi có chút kinh ngạc, hẳn cho rằng thân phận Tô Mặc như vậy, muốn mời người uống cà phê hẳn sẽ lựa chọn quán cà phê trên tầng cao khách sạn năm sao nào đó.

Tô Mặc tìm nơi đậu xe, hướng Lục Diễm ra hiệu mời đi, hai người đồng thời xuống xe.

Dọc theo đường trong khu đại học, Tô Mạc mang theo Lục Diễm rẽ vào một ngõ nhỏ, con đường này chật hẹp hơn, xe cộ qua lại rất nhỏ, cửa hàng hai bên chủ yếu là quán nhỏ vắng khách, mặc dù là tại khu trường đại học đông đúc học sinh sinh viên, cũng có vẻ phá lệ yên tĩnh, ngược lại là nơi các cặp đôi dạo chơi, thỉnh thoảng có thể thấy được một đôi nam nữ thân mật dựa sát vào nhau.

Trường Lục Diễm học tuy là ở bản địa, nhưng học viện nghệ thuật cũng không ở nội thành, cơ hồ hẳn chưa từng tới đây, cũng vô cùng xa lạ. Ngược lại Tô Mạc giống như là biết rất rõ, quen thuộc vô cùng, thực nhanh liền mang theo Lục Diễm tới một quán nhỏ, mùi cà phê nồng đậm xông vào mũi, khiến cho Lục Diễm bởi vì mỗi một mà có chút đau đầu nhất thời thanh tỉnh không ít.

Quán cà phê này tên là “Nhân phẩm”, không gian không lớn không nhỏ, bao gồm hai tầng, bố trí cũng có chút lịch sự tao nhã, trong quầy hai nhân viên trẻ tuổi tuấn tú, mặc đồng phục, vẻ mặt phấn chấn, vừa thấy chính là sinh viên ở lân cận làm việc thêm ngoài giờ.

Hai người đều là tây trang giày da, tại một quán cà phê đơn giản ở khu đại học thực chẳng phù hợp, hơn nữa cả hai người ngoại hình đều nổi bật, một đường thu hút vô số ánh mắt liếc nhìn. Cũng may hai người đều không phải chưa thấy qua cảnh đời, đối ánh mắt ngoại giới cũng không quá để ý, thản nhiên bước đi.

Vào trong quán, Tô Mạc dẫn Lục Diễm tìm vị trí vắng vẻ lại không chật chội ngồi xuống, nhân viên cửa hàng rất nhanh đưa lên menu, Tô Mạc nhìn nhìn Lục Diễm, ánh mắt hỏi ý kiến có muốn gọi gì hay không, Lục Diễm làm cái thủ thế xin cứ tự nhiên, Tô Mạc liền thấp giọng gọi hai ly cà phê.

Nhân viên cửa hàng nhẹ giọng nói vui lòng chờ một chút liền lui xuống.

Không khí vẫn trầm mặc như trước, nhất thời không biết làm sao đánh vỡ thế cục thì tốt, Lục Diễm nhìn quanh mọi nơi, lúc này là thời gian loại quán nhỏ này buôn bán được nhất, trong quán cơ hồ đầy ngập khách, bất quá bởi vì bố cục rất tài tình, cũng không cảm thấy chật chội, khách trong quán phần nhiều là sinh viên, phần lớn là các đôi yêu nhau, ngẫu nhiên có mấy bàn ba bốn nữ sinh ngồi vây quanh khe khẽ nói nhỏ, thấp giọng tán gẫu. Đều là người có học, tố chất không tồi, cho nên cũng không ồn ào náo động.

Lục Diễm nhìn chung quanh một vòng, quay đầu hướng ánh mắt Tô Mạc đang lẳng lẳng nhìn hắn, ảm đạm cười, “Nơi này không tồi.”

Tô Mạc gật gật đầu, “Nơi này cà phê cũng ngon, đều là thủ công sơ chế thành, còn nguyên liệu tất cả đều là nhập khẩu, mùi vị rất thuần khiết.”

Lục Diễm cuối cùng nhịn không được hỏi, “Tô đồng tựa hồ đối với nơi này rất quen thuộc?”

“Năm đó học đại học ở đây quán này đã có, tính ra cũng gần mười năm.”

“Tôi chỉ biết Tô đồng tốt nghiệp Worton, không biết ngài còn học ở đây.”

“Kỳ thật tại Worton tôi còn chưa kịp tốt nghiệp đã về nước, ngược lại ở chỗ này thì tốt nghiệp rồi.” Thanh âm Tô Mạc nhẹ nhàng gió thoảng thoảng như mây, Lục Diễm lại biết đây tuyệt đối là một đoạn chuyện cũ kinh tâm động phách.

“Mười năm quán nhỏ này vẫn còn tồn tại, chứng tỏ nó rất được hoan nghênh, tôi cũng bắt đầu có chút mong đợi.”

Tô Mạc khó thấy mà hơi cong cong khóe miệng.

Bên kia mấy nữ sinh vừa vào cửa liền liên tiếp chăm chú nhìn hai người, rốt cuộc cổ lấy dũng khí đi tới, trong đó một nữ sinh đeo kính tóc ngắn mỉm cười với hai người, sau đó đối với Lục Diễm thật cẩn thận hỏi, “Xin chào, xin hỏi anh là Lục Diễm sao?”

Lục Diễm gật gật đầu, mỉm cười, biết đại khái là đụng phải fan, trong khoảng thời gian này, gặp mặt như vậy đã không phải là lần đầu, “Là tôi.”

Nữ sinh ánh mắt rõ ràng sáng ngời, phía sau cô mấy nữ sinh khác cũng phối hợp mà phát ra vài tiếng ríu rít vui mừng, vừa hưng phấn lại kích động.

Vẫn là nữ sinh kia đại diện cho những người khác mở miệng, “Chúng em đều thực thích phim của anh, xin hỏi có thể cho tụi em xin chữ ký?”

“Đương nhiên.” Lục Diễm gật đầu.

Mấy nữ sinh cao hứng phấn chấn mà đưa ra giấy bút đã chuẩn bị sẵn, Lục Diễm kí tên cho từng người, còn sẵn sóc mà hỏi xem có yêu cầu viết câu gì hay không, khiến cho mấy nữ sinh càng thêm hưng phấn.

Ký xong xuôi, mấy người vẫn chưa rời đi, lần thứ hai thật cẩn thận mà đề xuất yêu cầu, “Xin hỏi, có thể cho tụi em chụp ảnh chung được không ạ?”

Lục Diễm quay đầu lại nhìn Tô Mạc, Tô Mạc tỏ vẻ tùy ý rồi thoáng tránh ra một chút.

Lục Diễm quay đầu lại, mỉm cười, “Đương nhiên, là vinh hạnh của tôi.”

Bốn nữ sinh lần lượt cùng Lục Diễm chụp ảnh chung, cuối cùng còn nhờ Tô Mạc trợ giúp chụp một tấm cho cả năm người.

Mấy nữ sinh rất cuộc cảm thấy mỹ mãn, tỏ vẻ đã quấy rầy rồi, trước khi đi còn biểu lộ rất chờ mong cùng , nhất định sẽ đến rạp chiếu phim ủng hộ.

Lục Diễm có qua có lại nói câu cảm ơn, toàn bộ đều mỉm cười, không có một chút nào tỏ vẻ không kiên nhẫn. Thái độ cùng phong độ như vậy không chỉ làm cho mấy nữ sinh từ đối với hắn có chút yêu thích lập tức chuyển thành fan, mà còn trở thành fan trung thành vô tận.

Vào đêm, diễn đàn giải trí BBS của đại học X xuất hiện một bài post mới, “Kích động! Có hình có chân tướng, Lục Diễm xuất hiện tại ‘Nhân phẩm’, người bên ngoài so với màn ảnh càng đẹp trai hơn, thái độ siêu tốt siêu thân thiện siêu phong độ”, nội dung chính của bài post là một màn lúc này trong quán cà phê. Phần hồi đáp có người thán phục kinh ngạc, có người hâm mộ ghen tỵ, có kẻ trách cứ PS nhạt quá, có kẻ cầu tường thuật kỹ càng tỉ mỉ, có kẻ lại hỏi Lục Diễm là ai, rồi lại có người hảo tâm phổ cập kiến thức cho, chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền có mấy trăm lượt phản hồi, kết quả là, Lục Diễm cơ hồ càn quét toàn bộ tình cảm của nữ sinh đại học X quan tâm giải trí.

Hết thấy những chuyện này Lục Diễm tự nhiên không thể nào biết được, mà bây giờ hai người còn đang trong quán cà phê.

Tô Mạc nhìn Lục Diễm, trong mắt lộ ra một chút ý cười, “Phim còn chưa công chiếu, đã thu hoạch vô số fan, không hổ là người tôi nhìn trúng.”

Lục Diễm mỉm cười, giống như không nghe được đối phương một câu hai nghĩa, “Là công ty làm tốt tuyên truyền.”

Lục Diễm lại nói, “Kỳ thật trong lòng tôi vẫn có chút nghi vấn, muốn mời Tô đồng lý giải một chút.”

“Anh nói đi.”

Ngón tay Lục Diễm nhẹ nhàng gõ gõ, “Tôi suy nghĩ, với một người mới không có bất luận bối cảnh cái gì mà nói, đãi ngộ của tôi tựa hồ quá tốt.”

Tô Mạc lập tức hiểu được ý tứ của hắn, “Anh là muốn hỏi, trong đó có phải hay không có gợi ý của tôi?”

Lục Diễm gật đầu.

Tô Mạc không chính diện trả lời, ngược lại đầy hưng trí hỏi, “Như vậy, anh hy vọng đáp án là gì? Có hay là không có?”

Lục Diễm cười cười, hắn cũng không trực tiếp trả lời, chỉ lẳng lặng mà nhìn anh, giống như không để ý đáp án là cái gì.

Hoàn chương 16

,

17. Chương 17

“Mỗi người đều có một mặt không muốn để người khác biết, mấu chốt là người đó nguyện ý để ai nhìn thấu mà thôi.”

...

.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Tô Mạc không cách nào từ trên nét mặt Lục Diển nhìn ra thái độ của hắn, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, ăn ngay nói thật, “Không có. Tôi đưa cho anh, chỉ có một phần hợp đồng kia, cùng với Tần Phong. Tôi cũng dặn dò Tô Quyết không cần can thiệp chuyện của anh. Làm một thương nhân, tôi cũng muốn biết, tôi đầu tư có đáng giá hay không.”

“Như vậy, anh hiện tại có đáp án rồi sao?”

“Tôi tin tưởng, anh chính đầu tư tốt nhất trong những năm qua của tôi.” Tô Mạc khẳng định chắc chắn.

Lục Diển mỉm cười, “Tôi cũng tin tưởng, ánh mắt Tô đồng sẽ không sai.”

Tô Mạc nhìn hắn, “Sau này, tôi cũng sẽ không làm gì, trừ phi anh mở miệng.”

Lục Diển hơi hơi mỉm cười, “Có lẽ có chút bất kính, nhưng tôi hy vọng không có cơ hội như vậy.”

Tô Mạc khe khẽ thở dài, “Trong khoảng thời gian này, tôi xem phim anh quay, bao gồm cả những cảnh bị cắt không xuất hiện trong phim cùng với tất cả cảnh NG.”

Lục Diển cũng không kỳ quái Tô Mạc có thể lấy được những đoạn phim đó, làm ông chủ của Tinh Không đây vốn là việc dễ dàng, hắn cũng không hỏi Tô Mạc vì sao lại đi xem những cái đó, hắn tin tưởng Tô Mạc cũng không cần hắn nói gì.

Quả nhiên, Tô Mạc tự mình nói tiếp, “Tôi là lần đầu tiên, nghiêm túc như vậy mà xuyên qua màn ảnh nhìn một người.”

Lại ngừng trong chốc lát, vẫn là Tô Mạc mở miệng, “Lục tiên sinh, tôi vì đêm hôm đó đường đột cùng mạo muội cảm thấy rất có lỗi.”

Đề tài biến chuyển có chút nhanh, nhưng cũng không gây trở ngại lý giải của Lục Diển, hắn vẫn không nói tiếp, bởi vì hắn tin tưởng Tô Mạc vẫn chưa nói hết.

Lúc này đây trầm mặc có hơi lâu, bất quá Lục Diển cũng không thiếu kiên nhẫn.

Tô Mạc ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ cân nhắc từ ngữ chậm rãi nói, “Nếu, tôi không phải lấy thân phận tổng tài của Tô thị, mà chỉ là một nam nhân bình thường hy vọng có thể cùng Lục tiên sinh tiến thêm một bước, không biết ý anh như thế nào?”

Lúc này đây, người trầm mặc đổi thành Lục Diển, Tô Mạc cũng giống hắn, không thiếu kiên nhẫn.

Anh ta thực sự nghiêm túc. Lục Diển nghĩ như vậy. Cho tới bây giờ, bọn họ tổng cộng gặp qua bốn lần, bỏ qua lần đầu tiên ánh mắt trao đổi không nói, mỗi một lần sau này, người trước mặt đều cho Lục Diển cảm giác không đồng dạng. Mà lúc này đây, rõ ràng nói xong lời khẩn cầu, nhưng trong mắt đối phương, trong giọng nói, lại không có nửa điểm khẩn cầu.

Lục Diển cũng không thể phủ nhận chính mình đối với Tô Mạc có thương thức, cũng rõ ràng thành ý của người này, thậm chí xét về mặt lợi ích mà nói, đây là một cơ hội vô cùng tốt. Nhưng mà Lục Diển không thừa nhận cũng không được, hắn thật sự cũng là người ích kỷ đến gần như lãnh khốc, hơn nữa trong chuyện tình cảm tuyệt không ủy khuất chính mình.

Cho nên, hắn cuối cùng cũng chỉ là chậm rãi nói, “Thành ý của Tô đồng làm người ta cảm động. Chính là, thực đáng tiếc, tôi không thích nam.”

Thần thái trong mắt Tô Mạc tối sầm, chỉ là thoáng chốc như vậy, giống như không lưu tâm mà nói, “Như thế... vậy thật sự là, rất đáng tiếc...” Ngữ khí của anh vô cùng lạnh nhạt, giống như không phải tỏ tình bị cự tuyệt, mà chỉ là một dự án râu ria bị phủ quyết.

Nếu không phải cảm xúc dao động mới rồi, ngay cả Lục Diễm cũng cơ hồ tin tưởng anh không chút để tâm. Trầm mặc còn chưa kịp lan tràn, nhân viên hợp thời đưa cà phê lên, “Xin lỗi, có chút chậm, đây là ông chủ tự mình pha chế cho hai vị.”

Tô Mạc nghe vậy ngẩng đầu, “Ồ? Diệp Duyên cũng ở đây?”

Theo đó là một tiếng cười nhẹ, “Thế nào, học trưởng không tin độ chuyên nghiệp của tôi sao?”

Lục Diễm lập tức nhìn thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi tới, hần phất phất tay với nhân viên, thực tự nhiên mà ngồi xuống bên người Tô Mạc, thoạt nhìn có chút quen thuộc.

Diệp Duyên khi nhìn đến Lục Diễm ánh mắt nhất thời sáng rực, nhiệt tình nói, “Vị này chính là Lục Diễm Lục tiên sinh đi, cậu gần đây trên mạng rất nổi tiếng a. Đợi lát nữa chụp chung tấm ảnh để tôi treo thu hút khách được không?”

Lục Diễm khiêm tốn mà mỉm cười, “Đương nhiên, nếu anh cảm thấy có tác dụng.”

“Tuyệt đối sẽ hữu dụng, tôi đây cảm ơn cậu trước.” Diệp Duyên cười nói. Nhìn ra được là một người biết cách ở chung với người khác, nhiệt tình lại không mất chừng mực.

Tiếp đó Diệp Duyên chỉ chỉ ly cà phê bốc khói nghi ngút trên bàn, ý cười dạt dào, “Đây là cà phê tôi mới nghiên cứu chế tạo, hai người nếm thử đi.”

Lục Diễm dưới ánh mắt chờ mong của đối phương bưng cà phê lên uống một ngụm, “Tuy rằng tôi không am hiểu cà phê, bất quá hương vị quả thật rất ngon, vừa vào miệng cảm giác rất tốt. Ngay cả kẻ không yêu cà phê như tôi cũng cảm thấy không có gì để mà chê trách.”

Diệp Duyên cười ha ha, “Này là đánh giá từng được nghe mà tôi thích nhất.”

Tô Mạc cũng nhấm nháp thử cà phê, thản nhiên nói một câu, “Tay nghề của cậu lại tiến bộ.”

Diệp Duyên ý cười thêm một phần nghiêm túc, “Học trưởng cũng nói như vậy, tôi an tâm.”

Đối phương câu nào cũng gọi học trưởng, khiến cho Lục Diễm có chút nghi hoặc, tuy rằng Tô Mạc khí chất trầm ổn, nhưng thoạt nhìn tuổi cũng không lớn hơn hẳn.

Có lẽ là nhìn thấu thắc mắc của Lục Diễm, Diệp Duyên cười nói, “Có phải có chút kỳ lạ hay không, tôi nhìn giống như không thể nhỏ tuổi hơn học trưởng?”

Lục Diễm hơi xin lỗi mà cười cười.

Diệp Duyên vui đùa, “Cũng không phải là bởi vì tôi lớn lên già trước tuổi a, trên thực tế, tôi quả thật lớn tuổi hơn học trưởng. Lục tiên sinh đại khái không biết, học trưởng chính là thiên tài chân chính, anh ta học vượt ở đại học, hai năm liền học xong, kỷ lục này ở trường chúng tôi từ xưa tới nay còn chưa có ai phá vỡ. Lúc tôi thi lên đại học học trưởng đã chuẩn bị tốt nghiệp.”

Lục Diễm theo bản năng mà nhìn Tô Mạc, bị người khen ngay trước mặt như vậy, anh cũng không có chút cảm giác ngại ngùng, phảng phất tựa như đang nói vốn là một chuyện thường tình.

Diệp Duyên nói khá nhiều, thần bí mà nói với Lục Diễm, “Sẽ nói cho cậu biết một bí mật, quán cà phê này năm đó là do học trưởng đầu tư.”

Điều này thật sự làm Lục Diễm kinh ngạc.

Có lẽ là rốt cục nhìn thấy biểu tình khác ngoài mỉm cười ở Lục Diễm, Diệp Duyên sung sướng mà nở nụ cười, “Sau khi tốt nghiệp, học trưởng cũng rất ít tới nơi này, càng là lần đầu tiên dẫn người đến, Lục tiên sinh cùng học trưởng quan hệ đại khái rất tốt đi?”

Tô Mạc vẫn ngồi im lặng bên cạnh đột nhiên thản nhiên mở miệng, “Diệp Duyên, anh không cần đi chiêu cố khách khác sao?”

Diệp Duyên nhất thời thu hồi tâm tình nhiều chuyện, cười cười với hai người, “Học trưởng, Lục tiên sinh, hai người ngồi trước, tôi qua bên kia nhìn một chút.”

Sau khi Diệp Duyên tránh đi, Lục Diễm nhìn Tô Mạc, có chút ngạc nhiên, “Tôi ngược lại không nghĩ tới, Tô đồng còn đầu tư quán nhỏ như vậy.”

“Thế nào, Lục tiên sinh cho rằng tôi chỉ làm hàng những phi vụ trên trăm vạn sao?” Tô Mạc trêu chọc.

“Chuyện làm ăn tôi không biết, bất quá tôi trước đây đúng là cho rằng như vậy.” Lục Diễm ngược lại thành thực.

Tô Mạc rũ mi cười cười, “Muối dẫu nhỏ cũng là miếng thịt, có thể kiếm tiền là được, không quản lớn nhỏ. Huống chi, cho dù là một người làm ăn toàn thân đầy hơi tiền, ngẫu nhiên cũng sẽ có ý tưởng muốn chút văn nghệ.”

“Tô đồng thoát nhìn không giống người làm ăn.” Lục Diễm vui lòng khen tặng.

Tô Mạc nhấp một ngụm cà phê nóng, chậm rãi nói, “Khi đó tôi mới vừa ở thị trường chứng khoán kiếm ít tiền, Diệp Duyên mới lên đại học muốn tự gây dựng sự nghiệp, mở một gian cà phê, lại bất hạnh không có tài chính. Sau khi tôi nghe được, tìm hắn nói chuyện, nhìn kế hoạch của hắn, đúng là người làm việc nghiêm túc, mà ý tưởng tại thời điểm kia có chút thú vị tôi cũng rất thích, cho nên quyết định đầu tư cho hắn. Quán nhỏ này lúc ấy tôi trực tiếp mua, hiện giờ giá trị tăng gấp bội. Mấy năm nay Diệp Duyên kinh doanh càng ngày càng tốt, tôi cái gì cũng không cần lo liệu, hàng năm lấy ba phần, sớm đã thu hồi phí ban đầu. Đây là đầu tư đầu tiên trong đời tôi, tuy rằng không cách nào đánh đồng cùng những kế hoạch lớn của tập đoàn Tô thị, tôi lại có phần cảm thấy kiêu ngạo.”

Lục Diễm lẳng lặng nghe xong, chỉ nói một câu, “Tô đồng ánh mắt trước sau đều tốt như vậy.”

Tô Mạc nhợt nhạt mỉm cười, “Chuyện cũ năm xưa, khiến Lục tiên sinh chê cười.”

“Sẽ không, rất thú vị.” Lục Diễm thành thật, “Tôi chỉ là không nghĩ tới, Tô đồng còn có một mặt như vậy.”

“Mỗi người đều có một mặt không muốn để người khác biết, mấu chốt là người đó nguyện ý để ai nhìn thấu mà thôi.” Tô Mạc trả lời rất có thâm ý.

Sau hai người lại tùy ý hàn huyên những thứ khác, cả hai đều không phải người nói nhiều, trò chuyện cũng coi như vui vẻ, khó được chính là trên nhiều khía cạnh, quan điểm hai người đều có chút tương tự.

Chờ đến khi cà phê uống cạn, Tô Mạc nâng tay nhìn đồng hồ, “Trễ rồi, tôi đưa anh về.”

Trước khi đi chào tạm biệt Diệp Duyên, Lục Diễm cũng đúng như đã hứa chụp vài tấm ảnh, Diệp Duyên quả thực đem số ảnh này treo trong quán, nghe nói sau đó thật sự có rất nhiều người vì hâm mộ mà đến.

Trên đường hai người không nói chuyện với nhau, thời điểm Tô Mạc lái xe luôn luôn chuyên tâm. Đã hơn mười một giờ, trên đường người đi đường cùng xe cộ khá ít, ngọn đèn như trước sáng ngời, lại thiếu đi không khí ồn ào náo động.

Khi xe sắp tiến vào tiểu khu, Lục Diễm đột nhiên mở miệng, “Tới đây thôi, tự tôi đi vào. Làm phiền Tô đồng.”

Tô Mạc không có kiên trì, chậm rãi ngừng xe lại.

Thời điểm Lục Diễm cởi bỏ dây an toàn, Tô Mạc nhẹ nhàng kêu tên của hắn, tiếng nói trầm thấp ở trong bóng đêm hơi hơi quanh quẩn.

Lục Diễm ngẩng đầu nhìn anh.

Tô Mạc lẳng lặng mà nhìn hắn, thật lâu sau, đôi môi mỏng cuối cùng thốt ra hai chữ, “Tạm biệt!”

Lục Diễm gật gật đầu, không nói gì nữa, mở cửa xuống xe.

Đèn xe sáng lên, vì hắn chiếu sáng một đoạn đường, Lục Diễm cũng không khỏi vì sắc sảo của Tô Mạc mà hơi hơi động dung.

Sau khi trở về Lục Diễm ngủ một giấc thật ngon.

Ngày hôm sau không có công tác, trong khoảng thời gian này tới nay, khó được có một ngày nhàn hạ có thể ngủ thẳng đến tận tỉnh.

Thức dậy đã là chín giờ sáng Lục Diễm đột nhiên mở to mắt, hoảng hốt chốc lát mới nhớ tới bây giờ đang ở căn hộ của mình.

Đứng dậy kéo ra bức màn, sáng sớm ngày đông mặt trời còn chưa thức giấc, ánh mặt trời lại sáng rực, đẩy ra một góc cửa sổ thủy tinh, không khí mát lạnh phả vào mặt, khí lạnh lôi cuốn hơi hơi ẩm ướt, hít một hơi thật sâu, tinh thần mới thoải mái trở lại.

Lục Diễm rửa mặt thay quần áo, đi tới phòng bếp làm bữa sáng cho mình.

Mồ côi cha nên Lục Diễm hiểu chuyện rất sớm, hơn nữa trạng thái tinh thần của mẹ không quá tốt, từ nhỏ Lục Diễm đi học sẽ tự mình chiếu cố chính mình, sau còn phải chiếu cố người mẹ tinh thần có chút thất thường, mãi đến khi bà bị tai nạn xe qua đời. Mấy chuyện nấu cơm gì đó đối với Lục Diễm mà nói vốn là chuyện thường tình, hẳn không quá thích đồ ăn bên ngoài, có thời gian càng nguyện ý tự mình làm, cho nên trước đó đã nhờ Tống Huy giúp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Hoàn chương 17

,

18. Chương 18

Đơn giản ăn xong bữa sáng, điện thoại đúng lúc vang lên.

Gọi điện thoại tới là Tống Huy. Ngày hôm sau phải tham gia tiết mục quan trọng, Tần Phong cũng rất chú trọng, vì thế bảo Tống Huy buổi chiều đón Lục Diễm đến công ty làm chuẩn bị trước.

Lục Diễm dặn Tống Huy sau giờ cơm trưa lại đây đón hẳn, liền cúp điện thoại. Một ngày nghỉ yên ổn lại biến thành nửa ngày, Lục Diễm cũng không oán than, hành trình này chính là như vậy, muốn có trạng thái tốt nhất trước mặt người khác, thì phải trả càng nhiều cố gắng.

Buổi chiều thời điểm đến công ty Đan Sở Du cùng Tống Diễm Diễm cũng có mặt. Ngày mai cả ba người đều xuất hiện trong chương trình, cho nên nhìn thấy bọn họ Lục Diễm cũng không kinh ngạc.

Ngày mai tiết mục họ tham gia tên là “Bí mật hậu trường”, MC Thư Hàng là người dẫn chương trình chuyên nghiệp hàng đầu, hành nghề gần hai mươi năm, các giải thưởng lớn nhỏ đều thu hết vào tay. Tuy rằng chỉ là tiết mục nói chuyện, nhưng bởi vì đều mời khách quý, ai cũng nổi tiếng nhiều người hâm mộ, hơn nữa phong cách của Thư Hàng sắc bén lại không mất đi vẻ hài hước, vẫn luôn có tỉ lệ xem rất cao.

Mọi người dự liệu trước mấy vấn đề trọng tâm ngày mai có khả năng sẽ bị hỏi, sau đó thương thảo một chút nên ứng đối như thế nào vừa không mất chừng mực cũng sẽ không khiến người cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Sau đó thì tùy ý mà hàn huyên, thời gian một buổi chiều, tuy rằng là vì tiết mục đến làm chuẩn bị trước, kỳ thật phần lớn là tự tập nói chuyện phiếm, bất quá tăng tình cảm tăng độ ăn ý vốn cũng là một trong những mục đích. Trước đây đều là gặp tại đoàn phim, quen thuộc thì có quen thuộc, nhưng hiếm khi rảnh rỗi tán gẫu như vậy. Sau khi kết thúc liền cùng nhau ăn tối, cơm nước xong Đan Sở Du đề nghị thời gian còn sớm tìm quán bar dạo chơi. Lục Diễm ngày thường rất ít đặt chân tới những chỗ này, bất quá khi còn ở trường học, một đám thanh niên cũng không ít lần kéo nhau ra ngoài nhậu nhẹt, thay đổi nơi chốn mà thôi không có gì không thể thích ứng, chẳng qua gần đây mệt đến muốn chết, liền sớm kết thúc trở về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau thời gian thu hình là vào buổi tối, có điều mọi người chưa tới ba giờ chiều đã đến đài truyền hình, tính thời gian trang điểm cùng với làm quen các quy trình linh tinh, thành ra cũng không quá sớm.

Trước khi bắt đầu ghi hình, gặp được MC Thư Hàng. Đồi trước Lục Diễm trong giới giải trí giẫy dụa gần mười năm cũng không có đủ tư cách tham gia tiết mục của Thư Hàng, không thể tưởng được hiện tại mới đóng hai bộ phim liền có cơ hội này, quả nhiên tình thế vẫn cường đại hơn con người.

Thư Hàng tuy rằng đã qua tuổi bốn mươi, nhưng diện mạo hẳn có vẻ trẻ trung, trên mặt luôn mang theo tươi cười, người cũng hiền hoà, dễ ở chung, cho nên nhân duyên trong giới vô cùng tốt. Khi hẳn dẫn chương trình tuy rằng thỉnh thoảng sẽ đưa ra một ít vấn đề xảo quyệt, nhưng hẳn cũng giỏi về việc giải vây khi khách mời khỏi xấu hổ, tóm lại sẽ không dễ dàng làm cho người ta bẽ mặt. Cho nên tiết mục của hẳn bắt

lượn là loại hình gì cũng tương đối dễ dàng mời đến đủ kiểu khách quý, mà có khách mới nổi tiếng lại có thể gia tăng tỉ lệ người xem, tỉ lệ xem cao liền có càng nhiều nghệ sĩ nổi tiếng nguyện ý tham dự tiết mục của hắn, tóm lại là một kết quả tuần hoàn.

Mỗi khi đài truyền hình muốn bày ra chương trình gì mới, luôn thích để cho Thư Hàng đến dẫn đầu tiên, chờ đến khi tiết mục đã hút người xem mới đổi những MC khác. Qua nhiều năm như vậy, vì người khác làm bàn đạp đã phát sinh rất nhiều lần, Thư Hàng lại chưa từng tức giận hay bất mãn, không chỉ luôn vui lòng phối hợp mà còn trong mấy chục năm làm hết phận sự vô cùng chuyên nghiệp. Đài truyền hình đối với hắn vừa nể trọng lại áy náy, địa vị của hắn dĩ nhiên không thể dao động.

“Bí mật hậu trường” vẫn luôn là tiết mục do Thư Hàng chủ trì, có thể thấy được mức độ quan trọng của nó. Tên chương trình tuy có hơi bình thường nhưng không ngăn được nội dung hấp dẫn cùng đẳng cấp của MC và khách mời, mỗi một kỳ đều thu hút lượng người xem rất cao.

Lục Diễn sau khi tự mình tham gia chuẩn bị càng cảm nhận được sức nóng của tiết mục này, khán giả đều là mời sinh viên từ các trường lân cận, MC vừa ra liền lấy được ủng hộ nhiệt tình cùng tiếng hoan hô vỗ tay nồng nhiệt. Chờ đến khi khách mời lên sân khấu, lại là một lần bùng nổ, lần thứ hai nhìn thấy tên của mình xuất hiện trên bảng đèn lấp lánh trong thính phòng, Lục Diễn tuy rằng đã khá quen nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thực vi diệu.

Đầu tiên là phần tự giới thiệu, tiếp theo là vài trò chơi nho nhỏ, không khí lập tức càng hưng phấn hơn, thực tự nhiên mà tiến vào phần thăm hỏi.

Ngay từ đầu đề tài được nhắc đến đều là về bộ phim sắp công chiếu cùng với sự tình trong đoàn phim, ba người thậm chí kể ra điểm xấu cùng những tình huống hài hước của nhau dẫn tới hiện trường vang lên từng trận tiếng cười.

Cho tới khi hỏi đến quan hệ của ba người trong phim, Đan Sở Du tích cực lên tiếng, “Ba người chúng tôi quan hệ trong phim rất phức tạp.”

Thư Hàng, “Là loại quan hệ tam giác sao? Hai người các cậu đều thích Diễm Diễm?”

“Không chỉ thế đâu,” Đan Sở Du nháy mắt mấy cái, cười đến thực đáng yêu, hắn một tay choàng vai Lục Diễn ngồi bên cạnh, “Tôi cùng người này trong phim còn có một đoạn thân thiết đó.”

“Óa aa! ...” Trường quay ồ lên, nghe ra được đa phần tiếng hét đều là của nữ sinh.

Lục Diễn trầm ổn mà cười cười, “Không khoa trương như vậy, chỉ là cùng uống rượu, hôn một cái, à, còn chưa tính là hôn thật đâu.”

Thư Hàng trêu chọc, “Nghe ra tựa hồ có chút tiếc nuối.”

Đan Sở Du thuận thế gật đầu, “Là rất đáng tiếc, nếu hôn thật, nụ hôn đầu của người này trên phim sẽ thuộc về tôi nha. Bất quá tôi sợ sẽ bị fan của cậu ta đuổi giết quá.”

Lục Diễn cười phản bác, “Fan của anh so với tôi nhiều hơn thì sao, người nên sợ bị đuổi giết phải là tôi mới đúng.”

Thư Hàng cười sâu xa, “Quan hệ hai cậu thoát nhìn thực tốt, không giống như là lần đầu tiên hợp tác.”

Tổng Diễm Diễm rốt cục bắt lấy cơ hội chứng tỏ sự tồn tại của mình, “Bọn họ nha, thời điểm quay phim cứ như vậy, quả thực mù mắt người mà, có đôi khi em cũng hoài nghi em mới là bên thứ ba.”

Thư Hàng cười theo vài tiếng, sau đó đem đề tài kéo lại, “Tôi ngược lại tò mò dưới tình huống thế nào mà hai cậu thiếu chút nữa hôn nhau.”

Đan Sở Du, “Cái này hử, đương nhiên phải giữ bí mật, đến lúc đó anh tới rạp chiếu phim xem sẽ biết.”

Thư Hàng cười nói, “Sở Du quả nhiên chuyên nghiệp a, tùy thời không quên tuyên truyền. Như vậy các bạn nữ mới hú hét lúc này, nhớ rõ chờ khi phim công chiếu nhớ tới xem ủng hộ a.”

Phía dưới thanh âm đáp ứng hàng loạt.

Giữa chừng lại xen vào một trò chơi nhỏ. Năm nay vừa đúng tròn mười năm Đan Sở Du ra mắt, vài fan trước đó đã được an bài mang hoa tươi cùng quà đi lên sân khấu tặng cho Đan Sở Du, từng người ôm chầm nói lời chúc mừng, thực nhanh có người cảm động đỏ hốc mắt, không khí trường quay lập tức trở nên ấm áp cảm động.

Chờ nhóm fan trở lại chỗ ngồi, vì để điều tiết không khí, Thư Hàng nói, “Tôi nhớ rõ thời điểm Sở Du mới ra mắt là ở vai trò ca sĩ. Mười năm trước, khi đó Lục Diễm còn là một học sinh trung học đi?”

Lục Diễm gật gật đầu, “Đúng vậy, còn đang học trung học.”

Thư Hàng, “Năm đó album của Sở Du nổi tiếng khắp cả nước, không biết khi đó Lục Diễm có từng nghe qua chưa?”

Lục Diễm cười cười, “Ca khúc chủ đề đầu tiên hẳn tên là Bóng đêm.”

“Đúng không?” Thư Hàng hỏi.

Đan Sở Du ánh mắt sáng ngời, gật gật đầu.

Thư Hàng, “Còn nhớ rõ hát như thế nào không? Lục Diễm hát cho mọi người hai câu đi.”

Lục Diễm cũng không ngần ngại, cất giọng hát phần điệp khúc.

Đan Sở Du năm đó ra mắt tuổi còn nhỏ, giọng nói còn tươi mới, Lục Diễm thanh âm trong mà sâu sắc lại mang theo từ tính, hát bài hát này mang lại một cảm giác rất khác.

Tiếng ca vừa dứt, Thư Hàng đi đầu vỗ tay khen ngợi, vui đùa mà nói, “Không nghĩ tới Lục Diễm ca hát tốt như vậy, càng không nghĩ tới là bài hát mười năm trước cậu còn nhớ rõ, nếu không phải trước đó đã nói, tôi chỉ có thể thốt lên, đây là tình yêu đích thực a.”

Hiện trường cũng rộ lên tiếng cười, lúc sau lại rất đồng đều “Cùng một chỗ, cùng một chỗ...”

Thư Hàng nắm giữ tiết tấu chuẩn xác vô cùng, sự việc nho nhỏ qua đi, lại chậm rãi chuyển về đề tài phim ảnh.

Thư Hàng, “Trong phim, hình như Sở Du cùng Diễm Diễm thường xuyên gặp rắc rối, xảy ra đủ loại tình huống, đều là Lục Diễm hỗ trợ giải quyết hậu quả. Trong đời thực có phải cũng như vậy không?”

Đan Sở Du cười nói, “Tôi bình thường có chút tùy tiện, nhưng không có khoa trương giống trong phim. Diễm Diễm cũng chỉ là có chút ngây thơ mơ màng. Bất quá Lục Diễm là thật sự rất biết chiều cố người khác, còn có trợ lý của cậu ấy thật sự rất chu đáo, thật muốn đem cậu ta kéo về đội của mình.”

Lục Diễm cười nói, “Tôi sẽ nói cho Tống Huy anh khen cậu ấy, có điều dụ dỗ người thì anh đừng hòng, tôi cũng thật vất vả mới đoạt người từ tay Lý đạo đó.”

Thư Hàng, “Lý đạo là chỉ đạo diễn Lý Nhiễm sao?”

Lục Diễm gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Thư Hàng khen, “Tuyên truyền phim tôi cũng xem, thực đáng khen ngợi. Vai quân nhân kia thực khiến người ta cảm động chảy nước mắt a. Bất quá lại nói tiếp, hai nhân vật của cậu tuy rằng khí chất khác biệt, nhưng đều là hình tượng trầm ổn, lấy tuổi của cậu mà nói có phải quá thành thực hay không?”

Lục Diễm cười cười, “Có lẽ đạo diễn chính là cảm thấy tôi tương đối thành thực đi.”

Thư Hàng đầu đề câu chuyện biến chuyển, “Điều này cùng với hoàn cảnh mô cô cha của cậu có liên quan sao?”

Lục Diễm sững sốt, nhân vật của công chúng không có quyền riêng tư, tổ tông mười tám đời cũng có thể bị đào ra, huống chi chút bí mật không đáng kể này, Lục Diễm cho tới bây giờ không kiêng kỵ cái gì, chẳng qua có chút ngoài ý muốn vào lúc này lại nhắc tới. Hắn rất nhanh phục hồi tinh thần, nụ cười trên môi cũng nhạt đi, “Có lẽ vậy. Thân thể mẹ tôi không tốt, tôi sớm phải tự chiếu cố chính mình.”

Thư Hàng ngữ khí mang thương tiếc, “Tôi nghĩ nhất định là rất vất vả.”

Lục Diễm trong lòng thầm tán thưởng, không hổ là MC hàng đầu, khơi gợi chuyện mà bất động thanh sắc như vậy, bất quá hẳn cho tới bây giờ cũng không tính toán đi theo con đường kể khổ, ngược lại mỉm cười, “Hạnh phúc gia đình đều giống nhau, bất hạnh gia đình thì bất đồng. Có điều tôi cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu bất hạnh, cuộc sống nhào nặn con người, là vì làm cho con người càng kiên cường.”

Sau lại hàn huyên chút chuyện khác, liền kết thúc buổi ghi hình.

Tiết mục chiếu vào cuối tuần sau.

Vào đêm, sau khi tiết mục chiếu, trên trang web khá nổi tiếng xuất hiện một bài post, “Ai hôm nay xem ‘Bí mật hậu trường’, tin vui sốt dẻo, Đan tiểu thụ rất cực tìm được tiểu công tốt! Fan thuần khiết chó nhào vô”, sau bài post là các lượt phản hồi, từ việc lần đầu tiên Đan Sở Du hợp tác với nam minh tinh từ khi ra mắt tới nay, cho đến trực tiếp nêu danh Lục Diễm.

Tiết mục qua đi, về thân thể Lục Diễm cũng bị đào mộ đến rành mạch, mồ cô cha cho đến mẹ ngoài ý qua đời hay là tự mình nuôi sống bản thân, mà câu nói của hắn trong chương trình kia, thì trở thành đại biểu cho sự chuyên tâm cố gắng của hắn.

Kết quả là Lục Diễm trên internet lại nổi lên thành đề tài nóng sốt, mà bộ phim <> cũng nhanh chóng chính thức công chiếu.

Hoàn chương 18

,

19. Chương 19

.

Lần đầu tham gia buổi lễ do công ty điện ảnh lớn nhất thành phố cử hành, khiến cho có chút long trọng. Trong công ty, chỉ cần có nghệ sĩ nào rảnh rỗi đều tham dự, rất nhiều minh tinh lớn xuất hiện làm cho bên truyền thông hưng phấn không thôi, mà khi Mộc Hiểu khoác tay Tô Quyết đi tới, lại càng “giết chết” hàng loạt cuộn phim.

Một trận ánh sáng cùng với truyền thông xuất hiện liên tiếp ở mọi nơi, khách và chủ đều vui mừng phấn khởi.

Đợi được đến lúc rốt cuộc có thể ngồi xuống xem phim, Lục Diễm cảm thấy khuôn mặt luôn mỉm cười thành thói quen của mình đã có chút cứng ngắc, lại càng không phải nói đến đôi chân đứng gần một ngày, nghệ sĩ thật không hổ là công việc yêu cầu thể lực a.

Tìm được chỗ ngồi đã được an bài trước, chỗ bên cạnh đã có người ngồi, sừng mặt tinh xảo hoàn mỹ của người này dưới quãng sáng mờ mờ của ánh đèn trong phòng phá lệ hấp dẫn.

Lục Diễm không cảm thấy bất ngờ lắm, tuy rằng thời điểm đón tiếp vừa nãy không nhìn thấy, nhưng từ sau đêm hôm đó đối phương nói: “Tạm biệt”, vô luận người này xuất hiện trước mắt mình từ lúc nào, cũng sẽ không khiến mình cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Lục Diễm lười nhác lại có lệ cười một cách công thức hóa, chỉ thản nhiên nói: “Vừa nãy ở bên ngoài, thật không nhìn thấy Tô đồng.”

Tô Mạc vẫn như cũ nhìn về phía trước, dường như không phải là vì đáp lại lời của hắn, giọng nói cũng không chút gợn sóng: “Tôi không thích quá náo nhiệt, cho nên liền trực tiếp tiến vào.”

Lục Diễm không biết rõ vì sao đối phương đến, Tô Mạc cũng không giải thích nguyên nhân mình đến đây, trong lòng hai người đều biết rõ, mà lại hiển nhiên như vậy, Lục Diễm ngay cả một chút phản cảm cũng không có, ngược lại cảm thấy đó là đương nhiên.

Những chỗ bên cạnh rất nhanh có người lấp kín, mãi cho đến tận lúc phim bắt đầu chiếu, hai người cũng không nói với nhau thêm câu nào nữa.

Thời điểm màn ảnh chiếu phim, Lục Diễm nhìn hết sức chăm chú, đây cũng là lần đầu tiên hắn được xem trọn vẹn bộ phim.

Mặc dù bộ phim được chuẩn bị hơn ba tháng, gần như mỗi một cảnh phim Lục Diễm đều rất quen thuộc, song có điều khi nó bị cắt ghép chọn lọc để biên tập lại một lần nữa, sau đó kết hợp với hiệu ứng âm thanh, hiệu quả đã hoàn toàn khác biệt.

Có lẽ bởi vì sự tái sinh của Lục Diễm giống như tạo nên hiệu ứng bướm bướm, Lục Diễm cảm thấy lần này mình tham gia đóng phim so với đời trước có đôi chút khác biệt, Lục Diễm cảm giác được rất rõ ràng, tuy rằng cảnh quay không tăng thêm bao nhiêu, nhưng vai diễn của mình trong nội dung bộ phim so với đời trước có phần quan trọng hơn, Lục Diễm tin tưởng bộ phim này tuyệt đối có thể từ từ mang đến cho mình càng nhiều vai quan trọng về lâu dài hơn so với đời trước. Mãi đến lúc bộ phim kết thúc, Lục Diễm vẫn còn ở trong trạng thái kích động và phấn chấn, chỉ có điều hắn từ trước đến nay giỏi về che giấu tâm tình của mình, cho nên từ nét mặt cũng không thể nhìn ra cái gì.

Bộ phim kết thúc, biển người từ từ tản ra, cả đại sảnh nguyên bản chật ních người dần dần trống trải, đến tận lúc chỉ còn dư lại lác đác mấy người, Tô Mạc mới động thân, Lục Diễm lúc này cũng mới nhúc nhích theo.

Đèn trong đại sảnh đã sáng lên, đây là lần đầu tiên Tô Mạc đưa ánh mắt nhìn về phía Lục Diễm trong buổi tối hôm nay, trong ánh mắt của anh có rung động cùng cảm khái nhàn nhạt, “Thì ra xem phim ở rạp chiếu phim cùng với xem ở nhà quả nhiên không giống nhau.”

Lục Diễm có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ Tô đồng đây là lần đầu tiên tới rạp chiếu phim sao?”

“Hơn mười năm trước từng đi, có điều khi đó rạp chiếu phim tương đối đơn sơ, không có sa hoa thế này.”

Lục Diễm mỉm cười: “Sợ rằng không ai tin, ông chủ của công ty giải trí Tinh Không lại vài chục năm chưa từng đi xem phim.”

Tô Mạc cũng cười, “Bác sĩ còn không tự mình chữa bệnh, ai nói ông chủ của công ty giải trí thì nhất định bình thường phải tới rạp chiếu phim.”

Tạm dừng một lát, Tô Mạc nghiêm túc nói, “Phim rất đặc sắc, Lục tiên sinh diễn, càng đặc sắc hơn.”

Lục Diễm cười nhạt, cũng không quá chân thành mà khiêm tốn một câu, “Quá khen!”

Thời điểm Tô Quyết cùng Lý Nhiễm đi tới tìm, hai người kết thúc cuộc đối thoại với nhau, Tô Mạc đi đến gần Lục Diễm một chút, nói khẽ với hắn câu tam biệt, liền xoay người đi, giống như đêm nay anh thực sự chỉ đơn giản là đến xem một bộ phim điện ảnh, nhưng đã lưu lại ở đáy lòng Lục Diễm một chút rung động mà ngay cả chính hắn cũng chưa ý thức được.

Lý Nhiễm nhìn thấy Tô Mạc thì phá lệ kích động, vẫn theo thói quen gỡ gỡ đầu làm cho một đầu tóc được thợ trang điểm tạo hình biến thành lộn xộn, “Tô lão đại, cậu rốt cuộc lần đầu tiên đến xem tôi, tôi thật sự rất cao hứng!”

Tô Quyết ở một bên nhìn không được hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lục Diễm vẫn chưa rời đi, ý vị thâm trường nói, “Sự thật luôn tàn khốc, tôi sẽ không đả kích anh.”

Hai người từ nhỏ đã có thói quen chọc phá lẫn nhau, Lý Nhiễm cho rằng cậu lại đang nói mấy câu vớ vẩn, chỉ coi như không nghe thấy.

Tô Mạc cười cười, ôn hòa nói, “Phim rất tuyệt, tôi rất thích.”

Lý Nhiễm nghe vậy toét miệng cười, chỉ thiếu chút nữa hươ tay múa chân, mong đợi nói, “Chờ chút nữa còn có một bữa tiệc ăn mừng, Tô lão đại có muốn đi chung hay không?”

Tô Mạc suy nghĩ một lát, vẫn là lắc đầu, “Tôi không đi được, mọi người chơi vui vẻ là được.”

Tô Quyết nói, “Anh, vậy em đưa anh về.”

“Không cần”, Tô Mạc ngăn cậu lại, “Em cũng đi chơi đi, anh tự lái xe về.”

Tại tiệc mừng không nhìn thấy Tô Mạc, Lục Diễm thật ra có một chút thất vọng, thời điểm ý thức được việc này, ở trong lòng không khỏi ngạc nhiên cùng buồn cười, đúng là điên mà, thói quen quả nhiên là một thứ đáng sợ.

<> ngay ngày đầu công chiếu giành thắng lợi, theo công tác thống kê ban đầu, bán được ba nghìn tám trăm vạn vé, rốt cuộc chỉ là một con số tương đối, mà theo như Lục Diễm biết, thành tích này thậm chí còn tăng lên nữa, Lục Diễm nhớ kỹ lúc đó <> trong đời trước ngày đầu bán vé là ba ngàn năm trăm vạn, bây giờ nhiều hơn ba trăm vạn, Lục Diễm cũng không ngại đem công lao này thuộc về việc mình tham gia diễn xuất.

Sau phòng bán vé xu thế cũng thực tốt, bản thân bộ phim không tồi, hơn nữa năng lực tuyên truyền so với những phim khác chiếu cùng thời điểm không cùng một cấp bậc, tuy rằng thời gian chiếu phim vào thứ tư, cũng vẫn giữ được vị trí đầu bảng như trước ở tuần này, sau mấy tuần càng tiếp tục đi lên. Đợi đến lúc bộ phim chính thức hạ nhiệt, công tác thống kê của phòng bán vé đạt tới gần tám vạn, so với đời trước chỉ có hơn bảy vạn cao hơn gần một vạn, thời điểm Lục Diễm nghe được kết quả này, cảm thấy hết sức hài lòng. Hắn biết thành tích như vậy không chỉ bởi vì bộ phim có chút thay đổi nhỏ, cũng bởi vì so với đời trước tuyên truyền càng thêm long trọng.

Tuy rằng nói tương đối thì, tám vạn thu được cũng không phải thành tích quá cao không thể đạt tới, thế nhưng xét đến tình hình thời gian cùng với đề tài của các bộ phim được chiếu trong nước, đã là tương đối khá, huống chi còn bán DVD và bản quyền nước ngoài, bên đầu tư nhất định có thể kiếm được đầy bát đầy bồn.

Ngay sau đó, <> cũng được xếp lịch để công chiếu.

Hài kịch nhẹ nhàng luôn luôn được hoan nghênh, hơn nữa tổ hợp đại soái ca cùng mỹ nữ, tuy rằng khuôn sáo cũ lại vẫn được mọi người yêu thích, huống chi còn có nhiều tình tiết gây cười liên tiếp xuất hiện, mỗi lần chiếu phim, cả đại sảnh đều tràn ngập tiếng cười, thực sự hợp với không khí năm mới. Có thêm một vài người hâm mộ cùng bạn bè thân thích liên tục đến xem, phòng bán vé dĩ nhiên là không cần lo lắng.

Chỉ mỗi tội cùng lúc có nhiều bộ phim cạnh tranh với nhau, hơn nữa bản lậu xuất hiện, không chạy theo hiệu ứng âm thanh hình ảnh khiến phim nhựa bị ảnh hưởng khá lớn, cuối cùng thành tích của phòng bán vé trong nước cố định bảy vạn rưỡi. Cân nhắc đến phí tổn, tiền lời thậm chí so với <> cũng xem là rất tốt.

Lúc chiếu phim, tuy rằng không cần đi tuyên truyền nữa, thế nhưng Lục Diễm cũng không vì thế mà có thời gian rảnh rỗi, trái lại bận rộn hơn rất nhiều. Thông báo một người tiếp một người, các loại tạp chí phỏng vấn, chụp ảnh trang bìa, thương lượng tiết mục... Thậm chí ngay cả Tết âm lịch cũng trải qua với hàng đồng công việc, bất quá đối với Lục Diễm mà nói, cái này cũng không có gì không tốt, ít nhất không cần như năm vừa trước đây một người đơn độc nhìn người khác cả nhà đoàn tụ.

Trong lúc này, Tần Phong giúp Lục Diễm nhận vài quảng cáo, hiện tại được mời làm phát ngôn cũng có mấy chỗ, bởi vì tương đối thận trọng, cho nên vẫn chưa hề quyết định. Đối với một người mới vào nghề chưa đến một năm mà nói, thành tích như vậy là đã tương đối tốt.

Sáng sớm ngày mừng 5, Lục Diễm một mình đi ô tô đến công ty. Đêm hôm trước Tết âm lịch, Lục Diễm liền cho Tống Huy nghỉ phép, lộ trình mấy ngày nay đều là đi cùng với trợ lý tạm thời, không đủ ăn ý không nói, tiểu tử này vẫn còn trẻ lại khá cầu thả, thường vút đồ lung tung khắp nơi, Lục Diễm còn phải luôn nhắc nhở hắn nên làm cái gì, nếu không phải trong lúc làm việc cần người giúp đỡ lấy nước các loại, Lục Diễm thật hận không thể tự mình đi lấy. Cho nên đối với những việc kiểu như vậy trong công ty, Lục Diễm liền tự mình làm.

Tống Huy rời đi đến lúc này mới được vài ngày, sự nhịp nhàng lúc đầu đến bây giờ đã có chút lộn xộn. Lục Diễm không khỏi nhũn mày, xem ra cần phải tìm thêm hai người thích hợp làm phụ tá, không cần chu đáo như Tống Huy, có thể làm tốt phận sự của bản thân là được. Có lẽ là do tính cách, hay do bởi kiếp trước đã trải qua việc bị phản bội, nội tâm Lục Diễm cũng không quá tin tưởng người khác, lại càng không muốn quá mức ỷ lại vào bất cứ người nào. Tống Huy quả thật có năng lực, nhưng hắn cũng không thể luôn luôn ở bên mình, mà cái cảm giác thiếu một người như vậy thật rối loạn, thực sự không tốt.

Một đường đi thẳng đến công ty, bởi vì lễ mừng năm mới, tòa nhà cao tầng vốn náo nhiệt giờ lại có vẻ lạnh lẽo, chỉ có mấy người bảo vệ phải trực ở đại sảnh tuần tra. Nhìn thấy Lục Diễm đi vào, vẻ mặt tươi cười

mà kêu một tiếng Lục ca, để cho hắn ấn nút mở cửa thang máy. Lục Diễm mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn. Lục Diễm bây giờ, quả thực giống như Tần Phong nói lúc đó, mặt của hắn chính là giấy thông hành, đương nhiên không cần đeo cái thẻ nhân viên gì nữa, cho dù là nhân viên công tác mới tới, cũng không thể không biết hắn.

Trực tiếp lên đến tầng mười lăm là phòng làm việc của Tần Phong, đối phương đã ở bên trong chờ hắn. Thật ra ở Tinh Không Lục Diễm cũng có phòng làm việc của riêng mình, bất quá cơ hội dùng đến tương đối ít, phần lớn thời gian hắn ở Tinh Không, đều là ở trong phòng làm việc của Tần Phong thảo luận và sắp xếp công việc.

Tần Phong vừa thấy Lục Diễm đến, liền đặt tư liệu đang xem trong tay xuống, nói thẳng vào vấn đề, “Lục Diễm, hôm nay tôi tìm cậu tới là muốn thương lượng một chút chuyện.”

Lục Diễm gật đầu, hắn rất hài lòng cách thức làm việc như vậy, gọn gàng lưu loát, không cần khách sáo giả dối, “Phong ca có chuyện gì?”

Tần Phong chỉ vào tài liệu lúc nãy đang nhìn, “Hiện có mấy người chủ động tìm tới, bất quá phần lớn là được phẩm chăm sóc sức khỏe các loại, còn có một cái là đồ uống. Ý kiến của tôi là, những thứ này... không nhận.”

Lục Diễm không phản đối, Tần Phong nói tiếp, “Nếu như là quảng cáo thì cũng được, nhưng mà đại diện phát ngôn rất không thích hợp, nhất là được phẩm các loại, dễ rước lấy phiền phức. Cậu hiện nay còn đang trong giai đoạn phát triển, tốt nhất không nên để xảy ra mấy chuyện thị phi.”

Lục Diễm tán thành, “Phong ca lo lắng rất đúng, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Hoàn chương 19

,

20. Chương 20

.

Tần Phong bỗng nhiên cười nhẹ nói, “Lục Diễm, cậu nếu không quá thiếu tiền, tôi đề nghị cậu về sau cũng ít nhận những việc như đại diện phát ngôn đi, muốn nhận liền nhận việc có đẳng cấp. Hình tượng của cậu khá ổn, khí chất cũng tốt, nhưng nếu như nhận mấy việc tạp nham thế này quá nhiều, thì những công việc đẳng cấp cao thật sự có lực ảnh hưởng cũng sẽ không đến lượt cậu.”

Lục Diễm mỉm cười, “Tôi là một người độc thân, một mình ăn đủ no, cả gia đình không bị đói bụng, cũng không có nợ nần gì cần phải trả. Tiền sao, mặc dù nhiều một chút cũng tốt, thế nhưng ít một chút, cũng không có vấn đề gì. Cho nên, Phong ca anh định đoạt là được rồi.”

Tần Phong cười nói, “Lục Diễm, cậu là một người rất có ý tứ.”

Lục Diễm thiêu mi, “Phong ca vì sao nói như vậy?”

Tần Phong bình thản nói, “Lúc đầu thời điểm tôi tiếp nhận cậu, trong lòng tôi đúng là có chút không tình nguyện, việc này tôi cũng đã nói với cậu, dù sao rất nhiều năm Tô đồng không trực tiếp bảo tôi mang theo ai hay người nào. Ngay từ đầu tôi cho rằng cậu có bối cảnh chống lưng gì đó, sau mới biết không phải, lúc xem hồ sơ cá nhân của cậu cảm thấy điều kiện của cậu cũng không tệ lắm, lại lo lắng cậu tuổi còn quá trẻ, liền nói vài câu mĩ mai, tôi thậm chí làm tốt chuẩn bị chờ cậu bất mãn kháng nghị, ai biết cậu chỉ đơn giản phối hợp. Chúng ta hợp tác tới nay, cậu đối với tôi gần như là nói gì nghe nấy, tất cả đề nghị của tôi cậu đều đồng ý. Tôi nghĩ cậu cũng không phải là không có ý kiến của riêng mình, vì sao chưa bao giờ đưa ra ý kiến khác?”

Lục Diễm lạnh nhạt nói, “Bởi vì tôi tin tưởng Phong ca sẽ vì tôi mà làm ra bài tốt nhất.”

Tần Phong ngẩn ra, hình như không ngờ rằng sẽ nhận được đáp án như vậy. Hắn trầm mặc một hồi, nói đầy ẩn ý, “Lục Diễm cậu thực sự là một người thông minh. Tôi chưa từng gặp qua người trẻ tuổi nào, có khí

chất trầm tĩnh giống như cậu, lại biết tiến lùi sao cho thích hợp. Có đôi khi tôi cũng phải hoài nghi, cậu có phải thật sự chỉ hai mươi ba tuổi hay không, à, đã qua năm mới, hẳn phải coi là hai mươi tư tuổi.”

Lục Diễm nghĩ thầm trong lòng, cũng có thể coi là như vậy, tôi quả thực không chỉ hai mươi tư tuổi, tâm lý đã hơn nhiều lắm rồi.

Tần Phong mỉm cười, lần này trong nụ cười mang theo hàm ý trêu chọc đùa giỡn, “Kỳ thật ngay từ đầu tôi vẫn còn nghi, Tô đồng có phải coi trọng cậu hay không, cho nên mới bảo tôi dẫn dắt cậu, sau lại cảm thấy không đúng, hơn nữa tôi cũng tin tưởng Tô đồng không phải người như vậy. Cho nên mới nói, Tô đồng phải có con mắt tinh tường thế nào mới phát hiện ra cậu, nhãn lực của anh ta luôn tốt như vậy.”

Lục Diễm thầm nghĩ chân tướng thật ra giống như suy nghĩ lúc đầu của anh a, bất quá hẳn đương nhiên sẽ không nói ra, vẫn trầm mặc như trước nghe Tần Phong nói hết.

Tần Phong có chút hoài niệm, “Thật ra tôi lúc đầu cũng là bởi vì Tô đồng mới vào Tinh Không.”

Lục Diễm biết hẳn đang nhớ lại chuyện cũ, rất phối hợp mà hỏi, “Phong ca cũng là do Tô đồng mời đến Tinh Không làm việc sao?”

Tần Phong gật đầu, “Khi đó tôi còn chưa vào công ty mà lại chỉ là một nhân viên công tác bình thường, đi theo một người đã từng là minh tinh, mỗi ngày đều chạy theo giúp hắn làm mấy việc vặt vãnh, bình thường còn toàn bị hắn vênh mặt hắt hăm sai khiến. Về sau lại gặp được Tô đồng, khi đó Tinh Không cũng vừa mới thành lập chưa được bao lâu, thế nhưng lại có xu hướng phát triển rất tốt, hơn nữa có tập đoàn Tô thị làm hậu thuẫn, rất nhiều người đều nguyện ý vào làm việc ở Tinh Không, tôi cũng không ngoại lệ. Tô đồng hỏi lý tưởng của tôi là gì, tôi nói tôi muốn làm một người đại diện kim bài, đào tạo ra minh tinh xuất sắc nhất, sau đó Tô đồng đã giúp tôi thanh toán tiền phá bỏ hợp đồng, mời tôi vào Tinh Không. Ngay từ đầu anh ta đã giao cho tôi mấy nghệ sĩ, phần lớn là ngôi sao hạng hai, hạng ba, anh ta bảo nếu như tôi có gì cần anh ta sẽ cố hết sức cung cấp, thế nhưng không can thiệp vào bất kỳ công việc gì của tôi, anh ta nói như vậy, cũng thật sự làm như thế. Tôi không biết anh ta chọn người theo tiêu chuẩn gì, thế nhưng sự thật chứng minh, mắt nhìn người của anh ta không hề lầm. Tôi của hôm nay ở trong giới cũng xem như là một người đại diện nổi tiếng, mà nghệ sĩ Tô đồng giao cho tôi lúc đầu, tất cả cũng đều thành đại minh tinh.”

Tần Phong nhìn Lục Diễm hỏi, “Kỳ thực mấy năm này, không phải là không có những công ty khác muốn mời tôi đến chỗ họ làm việc, thậm chí còn vì vậy mà ra giá cao gấp đôi, thế nhưng tôi chưa từng động tâm, cậu biết tại sao không?”

Lục Diễm suy nghĩ một chút, nói, “Bởi vì trả ơn Tô đồng?”

Tần Phong mỉm cười, “Tôi quả thật không phải một người vong ân phụ nghĩa, nhưng cũng không hề cao thượng như vậy. Tôi không chịu rời khỏi Tinh Không, là bởi vì tôi biết chỉ có ở Tinh Không tôi mới có thể có cơ hội phát triển năng lực tốt nhất, tài nguyên nhận được tốt nhất, có nhiều tự do cho riêng mình. Tô đồng là một ông chủ tốt khó có được, anh ta không chỉ biết nhìn người, còn biết dùng người. Tuy rằng anh ta sớm đã bỏ mặc công việc cụ thể của Tinh Không, nhưng chỉ cần một ngày anh ta còn là chủ của Tinh Không, tôi cũng sẽ không rời đi.”

Lục Diễm nghĩ đến những gì hắn biết về Tô Mặc, nhin không được gật đầu, giống như đương nhiên mà thấp giọng nói, “Anh ta thật sự tài giỏi.”

“Cho nên,” Tần Phong đổi chủ đề, “Từ lúc Tô đồng không hề xử lý công việc cụ thể của Tinh Không nữa, qua nhiều năm như vậy, cậu là người duy nhất khiến anh ta mở miệng muốn tôi dẫn dắt, tôi tin tưởng ánh mắt của Tô đồng không hề sai, mà chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, cậu cũng đã chứng minh được điều này rồi. Lục Diễm, cậu có biết ước mơ của tôi là gì hay không?”

“Là gì?”

“Tôi muốn đào tạo ra một thiên hoàng siêu sao, loại mà từ trước đến nay chưa từng có.” Trong mắt của Tần Phong lóe sáng, “Mà bây giờ, cậu chính là mục tiêu của tôi. Cậu tin tưởng tôi, tôi cũng sẽ không phụ lòng tin nhiệm của cậu. Hiện tại cậu nói cho tôi biết, có nguyện ý cùng tôi đạt được mục tiêu như vậy hay không?”

Lục Diễm kiềm chế kích động và phần chấn mãnh liệt trong lòng, độ cong nơi khóe miệng lại không nhịn được càng lúc càng rõ ràng, chậm rãi phun ra bốn chữ, “Vô cùng vinh hạnh!”

Lục Diễm có chút đoán được thái độ Tần Phong đột nhiên thay đổi đại khái là bởi vì mình vừa mới nói câu kia, kỳ thực hẳn cũng không phải tín nhiệm Tần Phong, mà là hẳn phải tín nhiệm. Trên thực tế, tất cả quyết định của Tần Phong, cũng đều phù hợp với lợi ích của Lục Diễm, hẳn thật sự xứng đáng với chức vụ người đại diện. Lục Diễm lại thật không ngờ, hẳn chỉ thuận miệng nói một câu như vậy, lại đúng lúc khiến Tần Phong xúc động, làm cho hắn đưa ra quyết định, mà chính vì quyết định này, sau này đã tạo nên một thiên hoàng siêu sao không ai có thể sánh bằng.

Vài ngày sau, Lục Diễm lại một lần nữa ngồi ở phòng làm việc của Tần Phong.

Tần Phong thoát nhìn rất vui vẻ, vẫn như cũ đi thẳng vào vấn đề, “Lục Diễm, có một tin tức tốt.”

“Tin tốt gì? Liên quan tới chuyện làm đại diện phát ngôn sao?”

“Đoán đúng rồi.” Tần Phong nói về công ty chế tạo trang sức hàng đầu M, là một công ty sản xuất đồng hồ của Thụy Sĩ, “Thời gian trước, có tin đồn nói rằng, công ty này đang tìm người phát ngôn mới ở Châu Á, tôi liền thử liên hệ một chút. Hai ngày trước bọn họ trả lời tôi, nói là xem qua hồ sơ cá nhân của cậu, rất có hứng thú. Tuy rằng cậu bây giờ danh tiếng còn chưa đủ, nhưng bọn họ chú trọng hình tượng cá nhân và khí chất của cậu hơn, cũng như độ phù hợp với sản phẩm. Ý của bọn họ là, trước hết mời cậu chụp ảnh thử, nếu như thích hợp, xin ý kiến chính thức ký hợp đồng.”

Lục Diễm biết Tần Phong nhất định mất rất nhiều công sức, dùng rất nhiều tiền bạc mới tranh thủ được cơ hội này, không khỏi cảm kích nói, “Cảm ơn Phong ca.”

Tần Phong khoát khoát tay, “Hiện tại chúng ta cùng đứng trên một con thuyền, tôi nói rồi tôi sẽ giúp cậu, đây là vì cậu, cũng là vì bản thân tôi.”

Lục Diễm cười cười, “Dù vậy, tôi vẫn cần phải cảm ơn anh.”

Tần Phong cũng cười cười, tiếp tục nói: “Đây là cơ hội rất tốt. Công ty này tuy rằng không phải là loại cao cấp nhất, nhưng cũng thuộc nhóm hàng đầu, điều này cũng có nghĩa, khách hàng của họ càng rộng rãi. Quan trọng hơn là, bọn họ lần này tìm đại diện phát ngôn khu vực Châu Á, mà không chỉ là đại diện phát ngôn trong nước. Nếu như ký được hợp đồng này, danh tiếng của cậu lập tức tăng cao không ngừng, không đề cập đến chỗ tốt là, đẳng cấp của những quảng cáo mời cậu làm đại diện phát ngôn sau này cũng sẽ không quá thấp.”

Lục Diễm gật đầu, “Như vậy tôi hiện tại phải làm những gì, lúc nào thì tiến hành chụp ảnh.”

Tần Phong nói, “Mấy ngày này tôi sẽ dừng hết các hoạt động của cậu, cậu trước tiên nghỉ ngơi cho thật tốt, lúc tôi đem kế hoạch của bọn họ tới, cậu chuẩn bị bắt đầu làm.”

“Được.” Lục Diễm không có ý kiến.

“Được rồi, tôi hiện tại trong tay có mấy kịch bản truyền hình, chờ giải quyết xong việc làm đại diện phát ngôn, cậu có thể chọn diễn một bộ thích hợp nhất. Trước có hai bộ phim có tiếng vang tốt, ở mảng phim truyền hình, cũng có thể thừa thế mà tiến lên. Thiên hoàng siêu sao chân chính, là phải phát triển nhiều mặt, ngoài ra cậu hát thế nào?”

“Hẳn coi như không tệ. Trước đây tham gia cuộc thi hát cá nhân ở trong trường học được giải nhất.”

“Như vậy tốt lắm. Tôi tìm người viết cho cậu mấy bài hát, trước tiên ra một EP, xem phản ứng thế nào. Đương nhiên, những thứ này cũng không vội, tôi sẽ sắp xếp tốt, nói cho cậu biết trước, là để cho cậu chuẩn bị tâm lý. Trong khoảng thời gian này quan trọng nhất là việc đại diện phát ngôn này.”

“Tôi hiểu rồi, Phong ca anh sắp xếp là được rồi.”

Đối phương nếu đã đưa ra thành ý, Lục Diễm cũng tự nhiên không ngại giao phó tín nhiệm.

Thời điểm chuẩn bị rời công ty, gặp được một người, một cổ nhân.

Đối phương từ phía sau tới gần, giống như lúc bình thường ở trong trường học cũng thích làm như vậy, đột nhiên vỗ một cái trên vai hắn, sau đó một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện ở trước mắt, “Lục Diễm, thật là cậu a.”

Lục Diễm giật mình, cũng may đối phương lộ diện đúng lúc, hắn theo bản năng bắt lấy tay của đối phương, “Vĩnh Chu?”

Từ Vĩnh Chu cười nói, “Là tôi. Vừa nhìn bóng lưng đã cảm thấy giống cậu. Thật là trùng hợp, tới công ty một thời gian, lần đầu tiên chạm mặt cậu.”

Lục Diễm cười cười, “Tôi còn không biết, cậu cũng ký hợp đồng với Tinh Không đấy.”

Mấy ngày nay vẫn bề bộn nhiều việc, mỗi lần tới công ty đều là đến đi vội vàng, hướng hồ Lục Diễm từ trước tới nay cũng không thích đi nghe người khác tám chuyện, công ty mới nhận nghệ sĩ nào, hắn tạm thời còn chưa biết.

Lần thứ hai nhìn thấy Từ Vĩnh Chu, Lục Diễm có chút hoảng hốt. Từ khi hắn rời khỏi trường học tham gia vào phim <>, hai người chưa từng gặp lại, sau do Lục Diễm tận lực tránh, ngay cả liên lạc cũng gần như không có, tính toán thời gian, cũng đã hơn nửa năm rồi.

Ở Tinh Không nhìn thấy Từ Vĩnh Chu, Lục Diễm cũng không quá kinh ngạc, dù sao đời trước Từ Vĩnh Chu cũng là ký hợp đồng với Tinh Không, chỉ mỗi tội bởi vì thời gian và bận rộn đã tạm thời phủ đầy bụi lên ký ức cùng tâm tình, lại ở lần gặp lại này mà nháy mắt đã cuộn cuộn trào dâng, làm cho Lục Diễm cảm giác có chút phức tạp.

Từ Vĩnh Chu nhẹ nhàng đập vai của hắn một chút, cười nói giỡn, “Lục đại nhân thật là quý nhân bận rộn a, tôi năm trước thì tới Tinh Không. Thời gian gần đây đều thấy cậu xuất hiện trên báo chí ti-vi, đại khái cậu quá bận rộn căn bản không để ý đến tin tức của người bạn học cũ này đi.”

Lục Diễm giả vờ áy náy cười cười, vô tình hay cố ý không chú ý đến giọng điệu ghen tuông như có như không của đối phương, “Tôi sai rồi, vậy lúc nào rảnh rồi mời cậu ăn cơm coi như bồi thường đi.”

“Giờ cũng không sai biệt lắm”, Từ Vĩnh Chu nói, “Tôi thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, cũng sắp đến giờ cơm trưa, cậu nếu không có việc gì khác, cùng đi ăn một bữa cơm?”

“Được.” Lục Diễm rất dứt khoát gật đầu.

Hoàn chương 20

21. Chương 21

.

Hai người vào khách sạn gần đó tìm một gian ghé lô.

Bởi vì lân cận Tinh Không thường xuyên có một số minh tinh nghệ sĩ hay ghé tới, phần lớn đều chú trọng riêng tư của khách, nhân viên cũng rất chuyên nghiệp. Cho nên hai người kia, một người là diễn viên mới nổi gần đây chạm tay có thể bỏng, một người là thần tượng nam thứ nổi danh trong phim, tuy rằng vừa vào cửa đã bị nhận ra, nhưng không đưa tới chấn động náo loạn. Nhân viên biểu tình hưng phấn cũng chỉ chuyên nghiệp dẫn hai người đến ghé lô, đưa ra giấy bút lễ phép xin chữ kí hai người.

Nhân viên phục vụ đóng cửa rời đi, Từ Vĩnh Chu tháo xuống kính râm nguy trang, hướng Lục Diễm cười nháy mắt mấy cái, “Cảm giác thế này, kỳ thật khá tốt đi.”

Lục Diễm cười cười, không nói gì.

Từ Vĩnh Chu ngược lại nhẹ nhàng oán giận, “Lại nói tiếp, Lục Diễm cậu cũng quá không có suy nghĩ, đổi số điện thoại di động cũng không nói cho tôi biết.”

Lục Diễm thuận miệng giải thích, “Lúc mới đổi số bận quá, ai cũng chưa kịp thông báo, chờ khi tôi liên hệ, cậu cũng đổi số rồi.”

“Ai, kia thật là có chút không khéo.” Từ Vĩnh Chu đáp, cũng không kiên trì theo đuổi vì sao cả hai đều không thông qua bạn học xin số điện thoại của đối phương. Có một số việc, nếu đã thay đổi, cả hai cũng không có ý định nói rõ, đơn giản hồ đồ một chút, ngầm hiểu trong lòng.

Trên thực tế, Lục Diễm là cố ý không nói cho Từ Vĩnh Chu số mới của hắn.

Lục Diễm kỳ thật cũng không chuẩn bị trả thù cái gì, cuộc đời của hắn có mục tiêu quan trọng hơn, không có thời gian cùng tinh lực lãng phí trong cừu hận cùng trả thù vô vị.

Nhưng Lục Diễm cũng không phải thánh nhân, đối với kẻ đã từng thương tổn, hắn thủy chung không cách nào tiêu tan. Tuy rằng những chuyện “đã từng” này đối với đối phương mà nói còn chưa phát sinh.

Về phương diện khác, Lục Diễm trong lòng có khúc mắc, hắn tuy rằng không chuẩn bị trả thù, nhưng lại càng không cho phép người khác qua mặt hắn. Từ Vĩnh Chu đối với hắn tạo thành uy hiếp nặng nề dần xuống đáy lòng. Hắn không biết Từ Vĩnh Chu vì cái gì đối với mình như vậy, mà quan trọng hơn, không biết hắn có còn năng lực gây trở ngại đến mình hay không. Biện pháp tốt nhất, chính là tự mình đứng ở chỗ cao, đứng ở độ cao bất luận thế nào đối phương cũng không thể với tới.

Tại thời điểm vùi đầu hăm hở hướng đến mục tiêu, Lục Diễm khó tránh khỏi xem nhẹ tìm hiểu tin tức đối phương, không nghĩ tới Từ Vĩnh Chu nhanh như vậy liền xuất hiện trước mặt, điều này làm cho đáy lòng hắn âm thầm cảnh giác.

Hai người tùy ý trò chuyện, Từ Vĩnh Chu kể về hơn nửa năm vừa qua của mình, giống như trước khi chết Lục Diễm nghe được, vốn Từ Vĩnh Chu tới một đoàn phim thử vai phụ, thậm chí ngay cả thử vai cũng không tính, hắn nên gọi là tới nhận vai quần chúng, bản thân hắn cũng không quá coi trọng, chỉ ăn mặc lịch lãm một chút thôi. Ai biết vận khí tốt như vậy, vốn diễn viên diễn vai nam số hai ngại quy mô đoàn phim này không đủ lớn, bỏ đến một bộ phim khác đóng vai nam phụ, phim đều chuẩn bị bấm máy, khi đoàn phim gọi người tới, người đại diện chỉ lạnh lùng nói một câu diễn viên không diễn nữa liền phẩy tay chạy lấy người. Đạo diễn trong cơn tức giận, hơn nữa nhất thời cũng khó tìm được nghệ sĩ đủ danh khí lại có thời gian, dứt khoát quyết định bắt đầu dùng người mới, vừa vặn trông thấy Từ Vĩnh Chu, hình tượng khí chất đều ăn khớp, hỏi thăm lại biết là xuất thân chính quy, quả thực không thể phù hợp hơn, thế là liền quyết định cho Từ Vĩnh Chu diễn vai nam chính thứ hai.

Càng làm cho người ta không nghĩ tới, vốn là phim thần tượng thông thường, ngay cả nam nữ diễn viên chính cũng không phải thần tượng đang nổi, cũng không biết chọt trúng chỗ nào của tâm tình người xem, mấy tập đầu còn hưởng ứng thường thường, về sau bắt đầu thu hút càng đông, tự nhiên liền ưu ái mấy diễn viên chính trong phim, nhất là Từ Vĩnh Chu vai nam thứ, ôn nhu thâm tình, yên lặng trả giá mà chờ đợi nữ chính, càng thu được rất nhiều yêu mến của khán giả. Thú vị hơn chính là, diễn viên nam số hai trước đó bỏ bộ phim này, sau khi phát sóng lại thủy chung không gây được chút thu hút nào, nhìn đến kết quả như vậy quả thực muốn học máu, lại chẳng thể làm gì, ai bảo hắn lúc trước tự mình bỏ.

Tóm lại, bởi vì này bộ phim thần tượng này mà một lần nổi tiếng, Từ Vĩnh Chu cứ như vậy thuận lợi mà ký kết với Tinh Không, hiện nay đang tiếp nhận một bộ phim thần tượng khác, đương nhiên, lần này không còn đóng nam thứ, mà là nam chính.

Lục Diễm yên lặng nghe, ngẫu nhiên đáp lại mấy câu. Về phần chuyện hắn trải qua, căn bản không cần hắn nói, mấy tháng qua truyền truyền rầm rộ khắp nơi, muốn xem nhẹ đều khó, huống chi hiện giờ Từ Vĩnh Chu cũng cùng công ty quản lý.

Từ Vĩnh Chu nói xong chuyện của mình, nở nụ cười, nửa nghiêm túc nửa vui đùa nói, “Tôi đã cho tôi đủ may mắn rồi, đánh bậy đánh bạ một bộ phim thần tượng liền nổi, còn được vào Tinh Không. Không nghĩ tới Lục Diễm cậu vĩnh viễn cao hơn một bậc a, liền tiếp hai bộ phim đắt khách, chỉ sợ hiện giờ ở Trung Quốc này người không biết tới cậu cũng chỉ là thiểu số đi.”

Lục Diễm mỉm cười giễu cợt, “Xem cậu nói kia, nào có khoa trương như vậy.”

Từ Vĩnh Chu cũng cười cười, sau đó có chút nhiều chuyện, “Bất quá nói thật, tôi hâm mộ nhất ở cậu cũng không phải cái này, mà là người đại diện của cậu cư nhiên là Tần Phong. Tần Phong a, người đại diện lý tưởng nhất trong cảm nhận của tất cả nghệ sĩ. Lục Diễm này, cậu đến tốt cùng là vận khí thế nào mà Tần Phong một pho tượng đại thần nguyện ý tự mình theo cậu a?”

Lục Diễm ra vẻ cao thâm, “Cậu nói xem?”

Từ Vĩnh Chu nháy mắt mấy cái, thăm dò, “Nghe nói đạo diễn Lý Nhiễm rất thường thức cậu a, mà Lý đạo cùng Tinh Không quan hệ nghe nói không đơn giản đâu.”

Lục Diễm cười cười, từ chối cho ý kiến.

Kỳ thật không chỉ Từ Vĩnh Chu, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng, Lục Diễm có thể thu được người đại diện kim bài Tần Phong vào tay, là bởi vì Lý Nhiễm.

Dù sao khi tuyên truyền, Lý Nhiễm chưa từng che giấu thường thức đối với Lục Diễm, chuyện này trước đây vô cùng hiếm thấy. Mà quan hệ giữa Lý Nhiễm và Tinh Không cũng làm cho mọi người không chút nghi ngờ lực ảnh hưởng của hắn đối với người đại diện số một tại Tinh Không.

Về phần Tô Mạc đứng sau, anh thật sự quá mức ẩn giấu, thậm chí nghệ sĩ của Tinh Không nhà mình đều hiếm khi gặp anh, dĩ nhiên có rất ít người đem Lục Diễm liên hệ với chủ nhân chân chính đứng sau màn này. Về phần hai lần sớm công khai tiếp đón Lục Diễm, lúc trước cũng chỉ là lời truyền miệng vô tâm, lại nói sau đó Tô Mạc cũng giống thường ngày không tới Tinh Không nữa, cơ hồ đều quên một đoạn kia.

Lục Diễm vốn không định giải thích.

Không phải hắn cảm thấy cùng Tô Mạc xảy ra quan hệ có cái gì không tốt, hoàn toàn tương phản, nếu người trong giới biết hắn được Tô Mạc ưu ái, dĩ ngộ của hắn chỉ biết sẽ càng tốt hơn. Về phần người đổ mắt ngầm giễu cợt chuyện này cũng sẽ càng nhiều, ai quản cơ chứ, chỉ có kẻ bị vây ở chỗ thấp mới ôm cảm xúc ghen tức như vậy. Mục tiêu của Lục Diễm cho tới bây giờ đều tại chỗ cao, sẽ không nhìn xuống phía dưới.

Hắn không tính toán giải thích đơn giản bởi vì không quan trọng. Thứ nhất hắn nói người khác chưa chắc sẽ tin, có khi còn cho rằng hắn vọng tưởng; vả lại hắn tuy rằng sẽ không cự tuyệt Tô Mạc cung cấp tiện lợi, lại không nghĩ chủ động lợi dụng.

Huống chi, trước mặt đối thủ kiêng kỵ tự lộ ra con át chủ bài, chuyện như vậy Lục Diễm tự nhiên sẽ không làm.

Cho nên đối với phỏng đoán của Từ Vĩnh Chu, Lục Diễm chỉ trầm mặc, không nói phải, cũng không nói không phải.

Từ Vĩnh Chu tự nhiên cho rằng hắn đang ngầm thừa nhận.

Hai người cứ như vậy dùng cơm, trò chuyện hồi lâu. Từ Vĩnh Chu khơi mào đủ loại đề tài, Lục Diễm như có như không chẳng để ý lại không cho người ta cảm giác có lệ mà đáp lại, tựa như thời gian trước đây bọn họ ở trong trường học.

Nhưng mà chung quy có chút khác biệt, Lục Diễm có thể rõ ràng cảm giác Từ Vĩnh Chu thay đổi, hơn nữa hắn biết, bản thân hắn kỳ thật cũng vậy, cho dù chưa trải qua những chuyện như đời trước.

Không biết làm sao, Lục Diễm cảm giác một chút thương cảm nhàn nhạt. Hắn dường như nhìn thấy cảnh tượng khi quan hệ bọn họ thiết, ban đêm trộm mua bia đến sân thượng uống rượu, trò chuyện về tương lai, nói bất luận tương lai phát triển như thế nào, vĩnh viễn đều là anh em tốt. Lời nói còn vang vọng bên tai, sự đời đã biến chuyển.

Đến tốt cùng có thứ gì, là có thể vĩnh hằng? Hoặc không tồn tại lòng tham không đáy, cả cuộc đời này không thay đổi, có sao?

Chờ đến khi rời khỏi khách sạn, bị khí lạnh bên ngoài ngấm vào thân thể, nhìn Từ Vĩnh Chu một lần nữa đeo lên kính râm ngụy trang, những cảm xúc khó hiểu đó, đã bị Lục Diễm quẳng ra sau đầu.

Nhân sinh trên đời, vốn không có gì là vĩnh hằng bất biến, những sầu não ngẫu nhiên đó, không cần phải lưu lại quá lâu. Nếu đã nhận định mục tiêu, vậy không cần ngoảnh đầu lại, hãy cứ bước tiếp thôi.

Mấy ngày kế tiếp, quả nhiên nhàn hạ hơn rất nhiều, Tần Phong từ chối hết một vài thông cáo không quan trọng, hơn nữa rất nhanh liền đem đến tư liệu sản phẩm, sáng tạo và đặc điểm mới của sản phẩm cùng ý nghĩa chính của quảng cáo.

Lục Diễm mỗi ngày vẫn như cũ sớm thức dậy, giống rất nhiều năm qua dường thành thói quen, chạy bộ nửa giờ, sau khi nghỉ ngơi tự mình chuẩn bị bữa sáng. Thông cáo không nhiều có khi vào buổi sáng có khi lại rơi vào buổi tối, những lúc khác hẳn liền xem tư liệu, lên mạng tìm video, nghe nhạc, tìm chút cảm giác.

Công ty đồng hồ nam M luôn luôn nhằm vào đối tượng khách hàng chính là tình anh trong thương giới, mang đến cho người ta cảm giác nghiêm cẩn, tự khắc chế lại lãnh tĩnh, già dặn, mà nó thiên về giá cả tầm trung, rất được thành phần tri thức ưu ái.

Nhưng mà sản phẩm đồng hồ mới cũng thuộc chuỗi thương vụ lưu nhàn, nhấn mạnh thể hiện chính là loại cảm giác công tác rất nhiều nhưng vẫn thanh thản nhàn hạ lại không mất đi tao nhã.

Cũng bởi vì vậy, công ty M mới muốn tìm người phát ngôn ở châu Á, ý đồ dung hợp loại cảm giác này.

Thời gian hẹn chụp ảnh là ba ngày sau, địa điểm ngay tại phòng làm việc công ty M.

Lục Diễm đến trước nửa giờ so với thời gian hẹn, người phụ trách công ty M Gavin là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, cái bụng phệ cùng nụ cười vô cùng thân thiết, khiến cho người vừa thấy liền sinh hảo cảm, là một thương nhân trời sinh, hẳn đối với sự chuyên nghiệp của Lục Diễm hết sức hài lòng.

Người châu Âu làm việc càng chú trọng hiệu suất, sau khi gặp mặt lẫn nhau, không hàn huyên nhiều chuyện, Gavin trực tiếp đem đám người Lục Diễm đến Studio.

Ngọn đèn đạo cụ trong Studio cũng đã chuẩn bị tốt, nhiếp ảnh gia đang xem xét màn ảnh, tìm kiếm góc độ tốt nhất.

Nhiếp ảnh gia là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, đầu đỉnh gọn gàng, làn da bị phơi nắng sạm đen, có lẽ hẳn là thường xuyên tiến hành hoạt động ngoài trời. Ngoài ý muốn đó lại là một người Trung Quốc, mà còn là người Lục Diễm quen biết.

Nhìn thấy Lục Diễm, nhiếp ảnh gia nở một nụ cười trong sáng, mở miệng chào đón, “Chào anh, Lục Diễm phải không, tôi là hôm nay là người chụp ảnh cho anh.”

Lục Diễm mỉm cười đáp lời, “Tôi biết cậu, Nhâm Nghiêm Phi, sách ảnh địa lý quốc gia thường xuyên có tác phẩm của cậu, tôi rất thích ảnh do cậu chụp.”

Hoàn chương 21

,

22. Chương 22

Nhâm Nghiêm Phi thoát nhìn có chút ngạc nhiên, “Thật không nhìn ra Lục tiên sinh đối với chụp ảnh cũng có nghiên cứu a.”

Lục Diễm mỉm cười, “Chỉ là có hứng thú mà thôi, chưa tới mức nghiên cứu. Tôi rất thích tác phẩm tràn đầy sức sống và cảm giác ấm áp của Nhâm tiên sinh.”

“Đừng gọi tôi là Nhâm tiên sinh, gọi Nhâm Nghiêm Phi hoặc Nghiêm Phi là được rồi. Tôi tin rằng ngày hôm nay chúng ta nhất định có thể hợp tác vui vẻ.”

Hai người đang trò chuyện, Gavin đã đi tới, dùng tiếng Anh cùng Nhâm Nghiêm Phi nói mấy câu. Tiếng Anh của Lục Diễm khá tốt, hai người cũng không có ý định tránh đi, chột nghe đến bọn họ hàn huyên vài câu, ngữ điệu có vẻ thân quen, Gavin hỏi cảm giác như thế nào, Nhâm Nghiêm Phi trả lời rất tốt.

Lục Diễm ý thức được bọn họ có lẽ đang nói chuyện cá nhân, cảm thấy nếu nghe nữa thật không tốt, liền chủ động đi ra ngoài.

Một lúc sau, Nhâm Nghiêm Phi tới tìm hẳn, giải thích sơ qua một chút, “Tôi và Gavin quen biết nhau nhờ khoảng thời gian cùng nhau làm việc ngoài trời, chúng tôi quen nhau đã nhiều năm. Hẳn biết tôi là một nhiếp ảnh gia tự do, cũng xem qua tác phẩm của tôi, thấy tôi có tài năng liền mời tôi đảm nhiệm chức vụ nhiếp ảnh gia lần này, mong rằng anh sẽ không cảm thấy không thỏa đáng, Gavin thực sự rất coi trọng lần hợp tác này của các anh.”

Lục Diễm chân thành nói, “Sẽ không, tôi tin tưởng sự chuyên nghiệp của cậu, cũng tin tưởng thành ý của Gavin.”

“Vậy thì thật tốt quá”, Nhâm Nghiêm Phi nở nụ cười, “Tôi trước tiên nói cho anh biết chủ đề chụp ảnh lần này.”

Tiến vào trạng thái làm việc về mặt Nhâm Nghiêm Phi càng thêm phấn khởi, Lục Diễm nguyên bản chính là một người có thái độ làm việc cực kỳ nghiêm túc, rất nhanh liền tiến nhập trạng thái.

Mấy bức ảnh cần chụp lần này gần như là ảnh thường, Lục Diễm trước đã có kinh nghiệm làm qua người mẫu, cảm ứng với ống kính rất tốt, Nhâm Nghiêm Phi điều chỉnh một chút cảm xúc dâng lên liền càng thêm dễ dàng. Hơn nữa Lục Diễm đối với chụp ảnh từng nghiên cứu qua, cho nên Nhâm Nghiêm Phi dùng một ít thuật ngữ chuyên ngành, hẳn đều có thể hiểu được.

Chụp ảnh tiến hành vô cùng thuận lợi. Theo kế hoạch vốn là cần tốn một ngày, kết quả kết thúc trước khi đến bữa trưa.

Nhâm Nghiêm Phi lật một vài bức ảnh đẹp xem thoáng qua, đối Lục Diễm giơ ra ngón tay cái, “Quá tuyệt vời, hiệu quả vô cùng tốt, tôi rất ít khi chụp thuận buồm xuôi gió thế này.”

Đứng bên ngoài quan sát toàn bộ quá trình Gavin cũng thẳng thắn đối hai người kêu “Good”, đồng thời mời bọn họ cùng đi ăn trưa.

Nhâm Nghiêm Phi quơ quơ camera trong tay, “Tác phẩm tốt như vậy tôi phải quay về đi xử lý gấp, trong vòng ba ngày cho anh thành quả. Bữa trưa tôi sẽ không đi ăn với các anh, tôi không có kiên nhẫn để chờ các anh, có lẽ tôi cứ dứt khoát tùy tiện ăn gì đó là xong.”

Gavin xem chừng hiểu rất rõ tính cách của cậu, nhún vai một cái cũng không cưỡng bách cậu, ngược lại đem ánh mắt mong chờ nhìn về Lục Diễm.

Thịnh tình không thể từ chối, dù sao công việc hôm nay đã hoàn thành, hơn nữa tương lai có thể cùng ông chủ nâng cao mối quan hệ cũng vô cùng quan trọng, Lục Diễm cùng liền tiếp nhận lời mời này.

Ba ngày sau, Lục Diễm nhận được thành phẩm đã sửa xong của Nhâm Nghiêm Phi do công ty M gửi tới, thật sự khá ổn, Lục Diễm cảm thấy hết sức hài lòng, hẳn tin tưởng công ty M cũng sẽ có cùng cảm giác như hắn.

Quả nhiên, ngày tiếp theo liền nhận được biểu đạt chính thức của công ty M, hy vọng Lục Diễm có thể ký hợp đồng làm đại diện phát ngôn khu vực Châu Á trong vòng hai năm.

Thời điểm nhận được tin tức Lục Diễm đang ở trong phòng làm việc của Tần Phong, hai người nhìn nhau cười, chiến dịch thứ nhất thành công.

Sau đó chính thức ký hợp đồng, đây cũng là công việc đại diện phát ngôn lần đầu tiên trong đời của Lục Diễm.

Một tháng sau đó, công ty M ở thành phố S tổ chức buổi họp báo công bố sản phẩm mới, đến lúc đó đem thân phận đại diện phát ngôn mới của khu vực Châu Á của Lục Diễm chính thức công bố với những người đến dự buổi họp, mà trước đó, chỉ cần chụp tốt sản phẩm quảng cáo mới là được.

Ý tưởng quảng cáo cũng phù hợp với sản phẩm trong nước, miêu tả chính là gánh nặng của những tình anh chôn thương trường được hạ xuống lúc ở nhà và rảnh rỗi. Lục Diễm diễn giải mang tới loại cảm giác thành thực, ung dung tự tại giống như từ trong xương cốt.

Chụp ảnh từ đầu đến cuối tổng cộng mất hơn một tuần lễ, phần lớn là cảnh trong nước, tiết kiệm được công sức và thời gian, chụp vô cùng tinh tế khéo léo. Đồng thời đoàn chụp ảnh lại hợp tác với nhau đã bao năm nay, bất luận là độ ăn ý hay sự chuyên nghiệp đều khỏi chê.

Thời điểm nhận được mấy tấm ảnh mẫu, tổng giám đốc của công ty M khu vực Châu Á bày tỏ mình cảm thấy rất tuyệt, đối đại diện phát ngôn mới là Lục Diễm hoàn toàn hài lòng.

Cùng lúc đó, Tần Phong cũng vì Lục Diễm chọn trước mấy bộ phim truyền hình hàng đầu.

Đó là một bộ phim tình yêu đô thị, cũng chính là đề tài đang được yêu thích hiện nay.

Bộ phim có cái tên đậm chất thơ <>. Nói về một họa sĩ lưu lạc tuổi còn trẻ cùng một cô gái nhà giàu gặp nhau trên một con phố ở nước ngoài, từ lúc bắt đầu đôi bên hơi có thiện cảm bởi vì một vài lần trùng hợp gặp nhau mà dần dần nảy sinh tình yêu. Hai người bởi vì ái tình non trẻ mà cưới nhau, nhưng sau khi kết hôn bởi vì tuổi tác, bối cảnh, kinh tế, tư tưởng khác nhau mà dần nảy sinh hiềm khích, tâm tư mỗi người không biết làm thế nào ngoài ly dị. Nhiều năm sau, họa sĩ công thành danh toại cùng người phụ nữ đã chia tay kia gặp lại, đôi bên thổn thức cảm khái, lại chỉ có thể để lại cho đối phương một bóng lưng mờ ảo.

Cốt truyện tuy nói là đơn giản và khuôn sáo có chút hơi cũ, nhưng nếu vào tay đạo diễn Quan Mẫn Chi thì lại khác biệt. Ở mảng phim truyền hình, cho tới bây giờ cũng chưa có chuyện xấu gì, chỉ có thủ đoạn thể hiện thôi nát.

Quan Mẫn Chi là một đạo diễn rất đặc biệt, cực kỳ am hiểu việc nắm bắt chi tiết, đối với tình yêu lại càng biết cách xử lý vô cùng tinh tế tỉ mỉ. Hẳn nắm được cốt truyện, nếu như chỉ là nghe người ta kể lại, sẽ cảm thấy rất bình thường, nhưng lúc bạn đi xem thật sự, lại bị những chi tiết kia làm cảm động rất dễ dàng.

Thời điểm xem kịch bản, Lục Diễm cũng cảm thấy bình thường mà thôi, nhưng sau khi chính thức bắt đầu quay phim, Lục Diễm cảm thấy mình thật sự bị rung động.

Địa điểm nước ngoài nội dung bộ phim chọn để quay là ở Barcelona, nơi này được xưng là “Bông hoa của Châu Âu” ngập tràn phong cảnh trữ tình của Tây Ban Nha thời Trung Cổ và là thành phố lớn thứ hai của Tây Ban Nha.

Lục Diễm đóng vai họa sĩ trẻ tuổi lang thang tại đầu đường người người qua lại của thành phố Barcelona mà vẽ tranh, nội dung từ con người đến phong cảnh từ khác biệt đến tương đồng. Hẳn sáng sủa mà đẹp trai, trên mặt có sự cố chấp và kiêu ngạo đặc thù của thanh niên, mà đôi môi đang nhếch lên và ánh mắt chuyên tâm lại càng làm hắn thêm phần bí ẩn. Người qua đường đều đối với chàng trai phương Đông xinh đẹp này có phần thân thiện, nơi thành phố tràn đầy khí tức nghệ thuật này đối với hắn đúng là gần gũi mà quen thuộc, song lại không cách nào làm dấy lên nhiệt huyết tuổi trẻ và sự xao động trong tâm hồn của hắn, mà tất cả, đều được giấu dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh.

Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi bay bức tranh được xếp một bên, họa sĩ trẻ tuổi vội vã buông bút vẽ, đuổi theo cơn gió. Giống như vận mệnh đã an bài, sau đó bức tranh rơi xuống bị một đôi giày cao gót giẫm lên, để lộ ra một đôi chân xinh xắn. Họa sĩ trẻ tuổi đang muốn nhặt, một bàn tay mềm mại cùng với những sợi tóc dài nương theo cánh tay yên lặng rũ xuống nhẹ nhàng cầm bức tranh lên, đưa tới trước mặt của người họa sĩ đang có phần ngầy ngẩn, kèm theo một nụ cười rạng rỡ, “Anh vẽ thật đẹp!”

Họa sĩ trẻ tuổi bị sự rạng rỡ này hạ gục, ngơ ngẩn nhận lấy bức tranh, mãi đến lúc đối phương xoay người rời khỏi, cũng quên nói một tiếng cảm ơn.

Đây là chi tiết lần đầu gặp nhau của hai nhân vật nam nữ chính, có thể nói là tình cờ gặp gỡ. Đạo diễn Quan đối với chi tiết yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, từ góc độ của cảnh quay, mức độ gió thổi bay làn váy, hướng bức tranh rơi xuống... toàn bộ đều yêu cầu độ mỹ cảm, mà thậm chí vai nam chính ngay cả một lời thoại cũng không có, tất cả tâm tình đều dựa vào ánh mắt và động tác để truyền đạt. Thế cho nên ngay cả Lục Diễm là diễn viên chuyên nghiệp, cũng không tránh khỏi phải quay lại nhiều lần.

Chỉ có điều, đêm hôm đó khi kết thúc công việc cùng nhau xem lại cảnh đã quay, Lục Diễm không thể không bội phục ánh mắt của đạo diễn Quan, quả thực vô cùng đẹp, ngay cả sự mệt mỏi do mấy lần NG liên tục trước đó cũng đều tiêu tan. Lục Diễm tin tưởng cảnh tượng thế này nhất định sẽ làm rung động khán giả.

Mấy ngày kế tiếp, nam nữ nhân vật chính ở những trường hợp khác nhau mà tình cờ gặp nhau liên tục. Quán cà phê đầu đường, trước nhà thờ lớn, ngày lễ quốc khánh... Từ kinh ngạc lúc mới bắt đầu đến mỉm cười mỗi khi gặp mặt, cho đến cuối cùng ở trong đoàn người tâm trạng hưng phấn, cũng không biết là ai kéo tay của ai trước, hai người cầm tay của đối phương rất chặt, cùng nhau chạy ra khỏi đoàn người đông nghịt, trong tiếng chuông đang vang vọng của nhà thờ, ôm thật chặt.

Cảm tình từ không tới có, cả quá trình giống như một vò rượu ngon lên men từ từ, hương vị thuần túy tinh khiết bền lâu. Mà toàn bộ phần ám muội như có như không trước đó đều chưa từng làm rõ, giống như những sợi tơ mềm mại, khiến cho người ta canh cánh trong lòng, muốn ngừng mà không được.

Người đóng vai nữ nhân vật chính tên là Triệu Diễm Nhi, bề ngoài cao gầy xinh đẹp, là một mỹ nữ. Chỉ có điều vẻ đẹp của cô không giống kiểu xinh đẹp động lòng người, ngược lại có điểm sắc sảo. Cho nên trước đó khi đóng mấy loại phim thần tượng đều là diễn vai nữ phụ độc ác bắt nạt nữ chính, thật sự diễn rất chuyên nghiệp.

Nhưng thật ra bản thân cô lại là một người thoải mái phóng khoáng, có một vẻ bề ngoài giống kiểu chị hai. Bộ phim truyền hình này là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai nữ chính, cô diễn vai một cô gái thuộc thành phần tri thức thời thượng thành thực cùng Lục Diễm đóng vai họa sĩ trẻ tuổi lang thang ở nơi đất khách quê người trình diễn một chuyện tình chị em rung động nhân tâm.

Diễn viên cố gắng hết sức cộng thêm đoàn làm phim trên dưới nỗ lực, toàn bộ nội dung của bộ phim ở Barcelona hoàn thành trước kế hoạch ba ngày, vừa tiết kiệm kinh phí lại thêm hiệu quả quay phim khiến đạo diễn hết sức hài lòng mà vui tay, cho tất cả mọi người nghỉ ngơi thoải mái một ngày, có thể tự do thăm quan “Iberia bán đảo minh châu” nơi được coi là thành phố nổi tiếng nhất nhì, sau đó sẽ thu dọn về nước.

Tất cả mọi người hoan hô một tiếng, hô lớn đạo diễn anh minh, sau đó giống như chim muông tan tác mà lên kế hoạch đi chơi ở Barcelona.

Lục Diễm cũng vô cùng vui vẻ, hẳn là lần đầu tiên tới Barcelona, đối với thành phố cực kỳ nổi tiếng này cũng rất tò mò, trước kia quay phim tuy rằng có đi qua mấy nơi phong cảnh đẹp, thế nhưng là để làm việc, căn bản không có nhiều cơ hội tham quan, khó có được một ngày rảnh rỗi, tất nhiên không thể bỏ qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, không ngoài ý muốn thấy rất nhiều thành viên trong đoàn làm phim đang đứng thành đoàn để chuẩn bị xuất phát, sau khi từ chối lời mời cùng đi đây thiện ý của Triệu Diễm Nhi và mấy nhóm người, cũng để trợ lý Tổng Huy nghỉ ngơi một ngày, Lục Diễm vẫn là quyết định tự mình đi dạo.

Lục Diễm không có mục đích riêng gì, phong cảnh nổi tiếng ở Barcelona rất nhiều, nếu muốn trong vòng một ngày xem xong căn bản là không thể, Lục Diễm cũng không thích việc ngắm cảnh vội vã, hẳn đối với phong cảnh trữ tình nơi đất khách quê người cảm thấy rất hứng thú, hơn nữa kiến trúc của Barcelona nổi tiếng toàn cầu, mà tùy ý có thể thấy được các loại kiến trúc cũng rất đặc biệt, không nhất định cứ phải cùng người khác chen chúc xem.

Cho nên Lục Diễm thả lỏng mà đi dạo trên đường phố Barcelona, tùy ý đi một lúc lại dừng một lúc, cảm thấy hứng thú liền ngừng chân nhìn kỹ, thậm chí còn dùng tiếng Tây Ban Nha không quá quen thuộc giao lưu đơn giản với dân bản xứ, cũng hết sức vui vẻ.

Đến trưa, Lục Diễm cảm thấy bụng đói đến kêu vang, cũng không quá kén chọn, tùy tiện ngồi xuống một quán ăn bên đường, nếm thử chút mỹ thực địa phương đặc biệt tươi ngon.

Lục Diễm không tính là một người yêu thích mỹ thực, cuộc sống sinh hoạt lúc nhỏ khiến hẳn yêu cầu đầu tiên đối với thức ăn chính là no bụng, bất quá hẳn cũng rất vui lòng dưới tình huống điều kiện cho phép nếm thử hương vị món ngon khác, trong lúc đó tìm kiếm một loại cảm giác kinh ngạc vui sướng và kích thích đơn giản.

Khoảng thời gian còn lại, Lục Diễm thông thả ung dung ở trên con đường lạ lẫm mà hưởng thụ mỹ thực, cho đến tận khi đối diện có một người ngồi xuống.

Lúc đầu Lục Diễm không để ý lắm, quán ăn bên đường nhiều khách như vậy, chỗ ngồi lại không nhiều, ngồi cùng một bàn là chuyện thường xảy ra. Kỳ quái là vị thực khách này không gọi đồ ăn, mà Lục Diễm lại cảm giác có ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào mình, rốt cuộc nhìn không được từ giữa món ăn ngẩng đầu lên.

Không thể không nói, Lục Diễm có một chút bị kinh hách.

Hoàn chương 22

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm thấy tình cảm phát triển quá chậm. Quả thực, tình cảm phát triển đúng là chậm chạp từ từ “nóng” lên, bởi vì tác giả mong muốn bọn họ cùng một chỗ cả đời mà không phải chỉ là một hồi nói chuyện tình yêu, mà tình cảm của người trưởng thành, phải cân nhắc suy xét tương đối nhiều, huống hồ Lục Diễm còn là một người tương đối đặc biệt. Chỉ có một điều duy nhất tác giả có thể cam

đoạn chính là, chỉ cần bạn kiên trì đọc tiếp, tình cảm phát triển sau này của bọn họ nhất định sẽ không làm bạn thất vọng... đáng để đợi chờ và mong đợi ^^

,

23. Chương 23

Người ngồi đối diện chính là Tô Mạc.

Áo sơ-mi nhạt màu bên ngoài là áo khoác màu thẫm, khác với mỗi một lần nhìn thấy trong dĩ vãng đều là âu phục, sợi tóc cũng không giống thường ngày được tỉ mỉ xử lý, mà là hơi chút hỗn loạn rũ xuống trán, thiếu chút nghiêm cẩn, lại không giảm đi nét sắc sảo, ánh mắt chuyên chú trước sau như một.

Lục Diễm có chút muốn cười.

Người này, vì cái gì cứ tại thời điểm mình cơ hồ muốn quên đi bỗng nhiên xuất hiện, nắm bắt thời cơ đến như vậy, quả thực khiến cho Lục Diễm hoài nghi đối phương có phải hay không đặt một cái máy theo dõi trong lòng mình.

Lục Diễm nhìn Tô Mạc mặt không đổi sắc như trước, cười như không cười, “Hóa ra Tô đồng cũng có nghiệp vụ ở Barcelona sao?”

Tô Mạc nhẹ nhàng lắc đầu, “Tô thị tuy rằng phát triển không tệ lắm, nhưng tay chân còn chưa đuổi dài như vậy. Tôi tới nơi này, không phải vì công việc.”

Không phải công việc, vậy là tư tình.

Lục Diễm ở trong lòng chắc một tiếng, người này, phương thức nói chuyện vẫn trực tiếp như vậy, lại vô cùng hàm súc.

Lục Diễm thay đổi đề tài, “Tô đồng làm sao biết tôi ở chỗ này?”

Lục Diễm quả thật có chút tò mò, hành trình hôm nay của hắn không nói cho bất luận kẻ nào, bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình chuẩn bị đi đâu.

Tô Mạc như trước lắc đầu, “Tôi không biết.”

Lục Diễm có chút kinh ngạc.

Tô Mạc tiếp tục nói, “Điện thoại của anh tắt máy, tôi gọi Tống Huy, cậu ấy cũng không biết anh ở chỗ nào.”

Lục Diễm lấy điện thoại ra xem, ra là điện thoại tắt nguồn, “Xin lỗi, đại khái tối hôm qua quên sạc pin.”

“Không sao,” Tô Mạc nhợt nhạt mỉm cười, “Anh cũng không biết tôi sẽ tới tìm anh.”

“Như vậy, Tô đồng làm sao tìm được đến đây?” Lục Diễm vẫn tò mò.

“Không biết anh ở nơi nào, tôi chỉ tùy tiện đi một chút, hy vọng có thể ở chỗ nào đó gặp được anh. Quả nhiên tôi gặp được anh.” Tô Mạc nói xong, lần thứ hai nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lục Diễm cũng có chút muốn cười, nếu là dưới ngòi bút miêu tả của một tác gia đào đạt tình cảm, phỏng chừng sẽ cho trùng hợp như vậy một cái tên xinh đẹp, gọi là —— duyên phận!

“Ba giờ nữa, phải bay về. Nếu còn không tìm thấy anh, tôi cũng chỉ có thể rời đi. Thực may...” Tô Mạc thở dài một tiếng, ánh mắt anh càng thêm chuyên chú, chậm rãi phun ra từng chữ, “Không để tuột mất anh.”

“Không phải vừa mới đến sao?” Lục Diễm theo bản năng hỏi.

Tô Mạc hẳn là vừa đến Barcelona để tìm mình, điểm tự tin ấy Lục Diễm còn có.

Tô Mạc thản nhiên nói, “Trong khoảng thời gian này, công ty có mấy phi vụ lớn, tương đối bận. Tôi chỉ dành ra thời gian một ngày.”

Lục Diễm há miệng, lại nói không ra lời.

Hắn muốn nói nếu chỉ có thời gian một ngày, vì cái gì phải bỏn ba qua lại. Barcelona cách Trung Quốc không gần, mặc dù là đi máy bay, cũng không phải lộ trình ngắn ngủi.

Nhưng mà hắn nói không nên lời, bởi vì hắn tình tường hiểu rõ vì sao Tô Mạc làm như vậy. Phần tình ý này, hắn có thể không tiếp nhận, lại không có tư cách chà đạp, cũng không muốn chà đạp.

Nhất thời trầm mặc.

“Lục Diễm,” Phá vỡ trầm mặc trước là Tô Mạc, đây là lần đầu tiên Lục Diễm nghe được Tô Mạc gọi thẳng tên của hắn, trước đây là khách khí mà gọi hắn Lục tiên sinh, không khỏi rất lạ lẫm. Tô Mạc vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, “Tôi không phải một người dễ dàng buông tay. Tôi sẽ chờ anh, chờ một ngày nào đó anh thay đổi chủ ý.”

Lời này như trước hàm súc nhưng Lục Diễm sẽ không nghe không hiểu. Hắn đột nhiên có chút không đành lòng, “Nếu tôi vẫn luôn không thay đổi chủ ý thì sao?”

Tô Mạc hàng mi giương lên, có một cổ tiêu sái quang minh, “Thì đó là chuyện của tôi.”

“Sẽ không phải...” Lục Diễm trầm ngâm, châm chọc từ ngữ, “...Quá mạo hiểm sao?”

Tô Mạc mỉm cười, “Mỗi lần chúng ta làm dự án, đều sẽ phác họa trước kết quả tồi tệ nhất. Nhưng chúng ta chưa bao giờ sẽ vì kết quả như vậy, mà không làm dự án kia. Đời người, vốn chính là một hồi mạo hiểm.”

Lục Diễm có chút ngạc nhiên, không biết nói cái gì mới thích hợp, buông lỏng tay, “Tôi không biết có nên nói chúc anh may mắn hay không.”

Tô Mạc rũ mắt, “Nếu không phải lời thật tâm thì không cần nói. Nếu mỗi lời chúc phúc vô tâm đều có thể thực hiện, sẽ không có nhiều bất đắc dĩ như vậy.”

Một trận gió nhẹ thổi qua khó mà thấy được trong cơn nóng sau buổi trưa thế này. Lục Diễm ngẩng đầu nhìn lá cây ven đường bị thổi tạo lên thanh âm xào xạc, trong lòng có một dòng cảm xúc khó hiểu, không biết nên hình dung như thế nào, chỉ có thể xác định rõ là, đây không phải bất đắc dĩ.

Lục Diễm quay đầu nhìn về phía Tô Mạc không còn lên tiếng nữa, đột nhiên hỏi, “Đã ăn cơm chưa?”

Ngay cả xưng hô đều không có, ngữ khí có hơi chút thân mật, Tô Mạc sững sốt một lúc, sau đó lắc đầu, “Còn chưa.”

Lục Diễm mỉm cười, “Lần trước cảm ơn Tô đồng mời tôi uống cà phê, có qua có lại, hôm nay để tôi mời Tô đồng bữa cơm đi.”

Tô Mạc khoe miệng khe khẽ, “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tô Mạc không quá thích cũng không quen phương thức nấu ăn của cơm Tây, nhưng bữa trưa hôm nay mang theo dày đặc phong vị Tây Ban Nha lại làm cho anh cảm thấy hết sức ngon miệng. Anh nhớ tới mẹ từng nói qua, mỹ thực, kỳ thật là ở tâm tình.

Hai người chậm rãi hưởng thụ cơm trưa. Lục Diễm không thích nói nhiều trong lúc ăn, lễ nghi mà Tô Mạc dùng cơm cũng không thể xoi mói, cho nên một bữa ăn, nói chuyện với nhau cũng không nhiều. Nhưng Lục Diễm lại một chút cũng không cảm thấy câu nệ xấu hổ, ngược lại, hắn rất hưởng thụ bầu không khí như vậy.

Nếu bỏ qua những tình cảm khác, Tô Mạc thật là một người đáng giá để thâm giao. Đương nhiên, tiền đề là, anh ta nguyện ý cùng bạn kết giao.

Chỗ bọn họ ăn cơm cách sân bay cũng không quá gần, lái xe phải hơn một giờ. Cho nên dùng xong cơm trưa, hai người dứt khoát chia tay, Tô Mạc nên khởi hành.

Lục Diễm thay anh gọi taxi, đưa anh lên xe, lại sẵn sóc mà thay anh đóng cửa xe. Trong lúc đó Tô Mạc không nói thêm gì, giống như đương nhiên mà hưởng thụ Lục Diễm phục vụ, thẳng đến trước khi đóng cửa xe, mới hơi hơi gật đầu, nói tiếng cảm ơn.

Lục Diễm nhìn theo taxi rời đi, mãi đến khi bóng dáng cũng không còn thấy được, mới xoay người dọc theo ngã tư chậm rãi tản bộ.

Tô Mạc vội vàng mà đến, lại vội vàng mà đi, ngần ngừ hơn một giờ, nói mấy câu, lại giống như một cơn gió nhẹ thoảng qua trái tim Lục Diễm, thổi gợn lên một hồ nước xuân, thật lâu thật lâu sau đó cũng không thể bình tĩnh.

Thật sự là Tô Mạc quá mức thông minh.

Trên thực tế, Lục Diễm là một người mềm cứng đều không ăn. Nhưng mà Tô Mạc vừa không dựa vào thân phận dùng sức mạnh bức bách hắn, cũng không quá cúi người mềm giọng cầu xin. Có thể nói, mặc kệ là loại nào, đều sẽ chỉ làm Lục Diễm phản cảm sinh chán ghét.

Tô Mạc trực tiếp nói ra tình cảm của mình, sau đó đem quyền quyết định giao cho Lục Diễm. Nhưng mà anh cũng không phải bị động chờ đợi, nếu đem chuyện này biến thành một hồi chiến dịch, anh mỗi một lần ra quân đều là vừa vặn, vừa không quá phận, cũng không phải không có lực, đậm nhiên trực tiếp, một kích trực diện. Tại lúc Lục Diễm chưa thực sự đáp ứng, đã muốn bứt ra mà đi.

Có thể đây kỳ thật vốn là bản tính Tô Mạc, mặc dù bị vây hãm trong ái tình, cũng có tự tôn, kiêu ngạo cùng kiềm chế, đồng thời còn có lãnh tĩnh cùng hành động. Đối với Lục Diễm, anh không chỉ thưởng thức và ái mộ, càng nhiều là tôn trọng.

Lục Diễm vốn chẳng phải ý chí sắt đá, đối với Tô Mạc như vậy, tự nhiên không thể vô tình không động lòng. Nhưng mà Lục Diễm có khúc mắc.

Sống hai kiếp, Lục Diễm chưa từng trải qua chuyện yêu đương. Với điều kiện của hắn, dĩ nhiên không thiếu người ái mộ, chưa từng yêu vừa vì chưa gặp được đối tượng khiến hắn động tâm, vừa là vì hắn không muốn.

Lục Diễm là mồ côi cha, từ nhỏ không ít lần vì vậy mà bị bọn nhóc cười nhạo là đứa con hoang không cha. Càng tệ hơn chính là, thân nhân duy nhất, người mẹ của hắn tinh thần có chút không bình thường, cho nên trên lưng lại bị bêu danh con trai kẻ điên.

Lục Diễm biết, mẹ của hắn không phải từ nhỏ đã không bình thường, mà là vì người kia, cũng chính là cha đẻ Lục Diễm, bà tự khúc mắc mà đem mình bức điên. Ái tình là lưỡi dao sắc bén, ngay khi bạn yêu thương một người, liền tương đương với tự tay đem lưỡi dao có thể thương tổn mình giao vào tay đối phương. Nếu yêu người không thuộc về mình, vậy quả thực chính là tai họa.

Suốt đời một con người có thể trải qua rất nhiều tình yêu, trong cái vòng luân chuyển đó đi tìm một người thích hợp cuối cùng cho mình; mà có những người lại chỉ có thể trải qua một lần ái tình, kết cục không phải mỹ mãn, thì chính là bị hủy diệt. Mẹ Lục Diễm thuộc loại người sau.

Trong quá trình chăm sóc mẹ, Lục Diễm thỉnh thoảng mắt lạnh nhìn mẹ thất thường đủ loại điên cuồng, vừa xót thương, vừa oán giận, thậm chí khi cuối cùng mẹ bởi vì tai nạn xe cộ mà bỏ mình, Lục Diễm trong lòng đều là bình tĩnh, hắn cảm thấy đối với mẹ mà nói, có lẽ đây mới là giải thoát.

Nhưng Lục Diễm biết, kỳ thật trong cốt tủy, hắn có sự điên cuồng đồng dạng với mẹ. Không yêu thì thôi, yêu thì toàn tâm toàn lực. Hắn không tin người, hắn không muốn bị hủy diệt, cho nên liền lựa chọn không yêu. Không yêu, sẽ không bị thương tổn.

Lục Diễm không phải yếu đuối, mà là khinh thường. Đối với hắn mà nói, ái tình không phải thứ cần thiết, mà đó là sự nghiệp.

Cho nên đối với Tô Mạc, Lục Diễm mặc dù có động lòng, nhưng chỉ là động lòng mà thôi.

Mãi cho đến khi đèn đường trên phố sáng lên, Lục Diễm mới trở lại khách sạn.

Tổng Huy ngồi trên ghế sa lông ở sảnh chính khách sạn, vừa thấy hắn, liền tiến lên đón, nhìn bộ dáng hắn đã đợi rất lâu.

Tổng Huy đi thẳng vào vấn đề, “Lục ca, buổi sáng Tô đồng điện nói tìm anh, di động của anh tắt nguồn, em cũng không biết anh đi nơi nào...”

Lục Diễm đưa tay ý bảo cậu ngừng, “Anh biết rồi, di động tối hôm qua quên sạc, anh đã gặp Tô đồng.”

Tống Huy kinh ngạc, cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Tô Mạc hỏi tìm Lục Diễm, tưởng có chuyện gì quan trọng, không nghĩ tới là quan trọng như vậy, ngay cả bản thân đều đến đây.

Tống Huy có chút rối rắm, không biết có nên hỏi Tô đồng hiện tại ở đâu, có cần lo liệu khách sạn hay không. Chính là Lục Diễm nếu không đề cập tới, cậu cũng không hỏi nhiều, đành phải nói sang chuyện khác, “Lục ca, ngày mốt chính là lễ giới thiệu sản phẩm mới của công ty M tại S thị, buổi sáng Phong ca gọi điện báo, ý tứ của anh ấy là chúng ta trực tiếp đi S thị chuẩn bị. Lúc ấy tìm không thấy anh, em đã đặt vé sáng mai bay tới S thị. Anh xem còn có yêu cầu gì nữa không?”

Lục Diễm vừa nghe đến công tác tinh thần liền phấn chấn lên, toàn bộ buổi chiều cảm xúc bởi vì Tô Mạc mà xao động cũng nhanh chóng ổn định lại, hắn gật đầu, “Được rồi, anh đã biết, cậu làm tốt lắm, những chuyện khác chờ chúng ta từ S thị trở về rồi nói sau. Trước anh đã sắp xếp cùng Quan đạo, cho nên không có vấn đề. Cậu cũng sớm về nghỉ ngơi đi, ngày mai đến S thị sẽ bận rộn đấy.”

Tống Huy gật đầu, hai người liền về phòng của mình nghỉ ngơi.

Hoàn chương 23

,

24. Chương 24

Sáng sớm hôm sau, Lục Diễm chào hỏi Quan đạo rồi cùng Tống Huy tới sân bay trước, những người khác trong đoàn phim cũng không gấp nên buổi chiều mới bay về nước.

Đến S thị, Tần Phong đã chờ sẵn, chỗ ăn ngủ cũng đều an bài ổn thỏa, ngược lại đỡ cho Tống Huy không ít việc. Cùng ngày Lục Diễm nghỉ ngơi một chút, đem mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Buổi lễ mặc dù vào buổi tối, nhưng từ sáng sớm đã bắt đầu bận rộn.

Làm tạo hình, chọn lựa trang phục, nhớ quy trình... Mỗi một việc đều phải tiêu phí thời gian rất dài, thêm vào đủ thứ việc vặt, thời gian còn không quá đủ.

Buổi chiều trước năm giờ, hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, đi xe tới trước hội trường khách sạn, buổi lễ lúc này mới bắt đầu.

Sản phẩm mới sắp công bố lần này, có thể nói là lần chuyển đổi mô hình của công ty M, cũng là muốn mở rộng khu vực kế tiếp, buổi lễ này sẽ là thời cơ chính thức tuyên bố với thế nhân, công ty M đương nhiên vô cùng chú trọng, mời không ít minh tinh cùng với doanh nghiệp lớn tham dự.

Đi thăm đồ tự nhiên là không thể tránh khỏi. Một đoạn đường ngắn ngủi, tinh quang rực rỡ, càng có thể kiểm nghiệm một minh tinh đến tột cùng có bao nhiêu nổi tiếng, đương nhiên cũng có không ít nghệ sĩ vì cố nắm bắt cơ hội, vắt hết óc mà tận dụng lần này.

Một nữ minh tinh đi trước Lục Diễm, mặc váy dạ hội cúp ngực, mang giày cao gót hơn mười phân, vừa đi vừa không ngừng phát tay chào truyền thông cùng fan hai bên, mặt treo vẻ mỉm cười ngọt ngào rụt rè, quả nhiên là tao nhã cao quý. Bất quá bản thân không phải minh tinh thực sự nổi danh, nhóm truyền thông cũng chỉ theo chụp mấy tấm ảnh, không quá nhiệt tình. Ai biết vị nữ minh tinh này đi được một nửa, không biết làm sao dưới chân khẽ khụy, ngã thẳng xuống, không khéo chính là thời điểm té ngã lần váy bị cuốn lên, cảnh xuân lộ hết ra ngoài. Vốn truyền thông không chút để ý nhất thời giống như ong phát hiện mật ngọt, máy chụp hình trong tay giơ lên, ánh đèn flash chớp lóe liên hồi, thanh âm “tách tách tách tách” không dứt.

Nữ minh tinh nắm chặt mắt cá chân bị đau, một mặt cố gắng kéo váy che lấp, có điều váy khá ngắn, được bên này lại mất bên kia, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, nhìn về phía bốn phía xin giúp đỡ, lã chã chực khóc, khiến cho người ta thấy mà thương.

Giờ phút này trừ bỏ truyền thông cùng fan hai bên, Lục Diễm cách cô gần nhất, hắn âm thầm nhíu mày, nhưng không thể không đi nhanh vài bước tiến lên nâng người dậy.

Nữ minh tinh lộ ra thần sắc cảm kích, hai tay gắt gao mà níu tay Lục Diễm, mượn lực đứng lên, còn chưa đứng vững, dưới chân lại khụy xuống, cả người đảo hướng về Lục Diễm, Lục Diễm đành phải đỡ cô, cuối cùng cơ hồ là nửa đỡ nửa ôm mà đem người đưa đến một chỗ khác, cũng may cuối cùng trợ lý của đôi phương liền đi lên đón người, Lục Diễm mới âm thầm nhẹ nhàng thả ra.

Chẳng qua, một đường hai người vừa đi, máy ảnh trong tay truyền thông loang loáng chụp không ít, tuy rằng Lục Diễm cố gắng muốn giữ một khoảng cách, nhưng nữ minh tinh kia mềm mại không xương lại cứ dựa vào, tư thế của hai người muốn bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu ái muội, xem ra không lên trang nhất báo ngày mai cũng khó, Lục Diễm cơ hồ có thể tưởng tượng ngày mai báo chí sẽ viết thành cái dạng gì.

Nhưng mà vừa rồi tình huống như vậy, Lục Diễm nếu không ra tay hỗ trợ, chỉ sợ bị kẻ có tâm nhảy ra, sẽ nói càng khó nghe.

Chính là bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, Lục Diễm cũng không rảnh rỗi đi lo lắng những cái đó, rất nhanh điều chỉnh tốt cảm xúc, tiếp nhận truyền thông phỏng vấn.

Buổi lễ hôm nay, Lục Diễm cũng coi như nửa nhân vật chính, chuyện hẳn cùng với công ty M ký hợp đồng làm người đại diện phát ngôn còn chưa chính thức công bố, nhưng tin tức luôn luôn linh động, truyền thông tự nhiên đã phong phanh nghe thấy, hôm nay sau lễ giới thiệu sản phẩm mới, có một việc quan trọng chính là nghi thức công ty M cùng Lục Diễm ký hợp đồng.

Lục Diễm hôm nay trang phục lựa chọn rất đặc biệt, trọng điểm chính là vì thể hiện đồng hồ trong tay của công ty M kia. Hẳn không tận lực biểu hiện cái gì, nhưng lúc giờ tay nhắc chân, chung quy sẽ làm tiêu điểm tầm mắt mọi người tập trung ở trên tay hắn, truyền thông hoá nhân kim tinh tự nhiên không bỏ qua.

“Xin hỏi trên tay Lục Diễm tiên sinh đeo đồng hồ là sản phẩm mới của công ty M hôm nay muốn giới thiệu sao?”

Mặt lộ vẻ mỉm cười, “Đúng vậy.”

“Đây không phải đại biểu cho việc Lục tiên sinh đã là người phát ngôn cho công ty M sao?”

Mỉm cười như trước, “Cái này, tôi nghĩ chúng ta chờ một lát sẽ biết.”

“Lục tiên sinh, xin hỏi anh cảm thấy công ty M vì cái gì sẽ tìm anh làm người phát ngôn?”

Lục Diễm không nhượng bộ, “Vấn đề này, tôi nghĩ vị này phóng viên này vui lòng đến hỏi người phụ trách công ty M sẽ càng rõ hơn.”

“Lục tiên sinh vừa rồi cùng cô Thiệu thân mật như vậy, quan hệ hai người có phải rất tốt không?”

Đến rồi, Lục Diễm trầm nghĩ, trong lòng hắn đã chuẩn bị, tuy rằng không nghĩ đến nhanh như vậy, “Chúng tôi trước chưa từng quen biết, hôm nay là lần đầu tiên gặp.” Tiếp cố ý tự giấu mà trêu chọc, “Tôi tự nhận là làm một chuyện tốt, không nghĩ tới đã có người hiểu lầm. Tôi chỉ biết hiện giờ quý bà có chồng ngã xuống không thể đỡ, nhưng không biết hóa ra mỹ nữ cũng không thể nha.”

Một câu nói xong, người bên cạnh phần lớn nở nụ cười, phóng viên hỏi vấn đề kia thoáng đỏ mặt, vội vàng giải thích, “Lục tiên sinh hiểu lầm, tôi không phải ý tứ kia.”

Đề tài rất nhanh chuyển sang thứ khác, Lục Diễm tự nhiên lại càng không ôm riết chuyện đó không tha.

Phỏng vấn ngắn gọn chấm dứt, Lục Diễm thông dong đi xuống kí tên.

Thăm dò lần thứ hai truyền đến một trận xô xao, hẳn lại là vị nào có danh tiếng, Lục Diễm không đợi người chủ trì báo thân phận, quay đầu nhìn lại.

Đi tới không phải bất luận minh tinh nào, nhưng cũng được xưng là tai to mặt lớn, phó tổng công ty giải trí Tinh Không, Tô Quyết.

Khác với anh trai, Tô Quyết làm việc không hề khiêm tốn, tuy rằng cũng không quá khoa trương, nhưng đối tượng cậu kết giao phần lớn đều rất nổi danh, mà những người đang cùng cậu qua phần lớn đều hận không thể chiêu cáo mối quan hệ này cho toàn thiên hạ, hơn nữa cậu đẹp trai giàu có tự nhiên thu lợi từ

cậu không ít. Cho nên nhóm truyền thông đối với cậu truy đuổi tuyệt không thua bất luận một minh tinh nổi tiếng nào.

Giờ phút này cùng Tô Quyết đi trên thảm đỏ chính là tổng giám đốc chi nhánh châu Á công ty M, hai người thoạt nhìn quan hệ rất tốt, Lục Diễm phỏng đoán này không chỉ bởi vì Tô Quyết là phó tổng Tinh Không, cũng bởi vì tập đoàn Tô thị sau lưng cậu.

Bên vẻ ngoài đã qua trung niên của tổng giám đốc công ty M, David, Tô Quyết càng có vẻ phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn tiêu sái, mà cậu tùy ý giơ tay nhắc chân cùng với tươi cười bên môi cơ hồ trở thành thương hiệu làm cho cậu càng thêm mị lực vài phần, không ít fan nữ vậy xem hai bên đã la hét hoảng lên.

Nhìn thấy Tô Quyết, Lục Diễm bất giác nghĩ tới Tô Mạc. Hai anh em họ, tuy rằng phong cách khí chất vô cùng giống nhau, nhưng không thể phủ nhận, đều là vẻ đẹp trời sinh.

Lục Diễm âm thầm ở trong lòng so sánh một chút, rất nhanh đưa ra kết luận, ừm, vẫn là anh trai đẹp mắt hơn một chút. (tình nhân trong mắt hóa Phan An =)))

Hiện trường buổi lễ cũng chật ních phóng viên, Lục Diễm được nhân viên công tác dẫn đường đến vị trí đã an bài trước.

Bên cạnh đứng lúc là Tô Quyết.

Tuy rằng là người của Tinh Không, nhưng kỳ thật Lục Diễm rất ít đụng độ Tô Quyết, một thời gian không thấy, cậu ngược lại càng thêm khí phách phần chắn.

Tô Quyết nhìn thấy Lục Diễm, trực tiếp nói, “Anh tôi gần đây rất bận, tôi thay anh ấy đến xem.” Khóe miệng gợi lên ý cười mang theo nghiền ngẫm.

Lục Diễm đối với ám chỉ của cậu từ chối cho ý kiến, hiển nhiên Tô Mạc cũng không đem tình trạng giữa bọn họ nói cho Tô Quyết, nếu không thái độ Tô Quyết đối với hắn có lẽ sẽ không hòa hảo như vậy.

Chẳng qua sau khi biết Tô Mạc không thể tới, Lục Diễm ít nhiều vẫn có chút thất vọng, tuy rằng hắn không quá muốn thừa nhận, nhưng hắn đích xác ẩn ẩn có một tia chờ mong. Đối với trạng thái tâm lý như vậy, Lục Diễm cũng muốn xem cái loại cảm giác muốn thấy người kia đến tận cùng sẽ thành cái gì.

Qua bảy giờ, đèn hội trường tối sầm xuống, đồng thời trên ánh sáng sân khấu tập trung lại.

Nháy mắt liền yên tĩnh.

Không có người dẫn chương trình lên tiếng. Mà là một đoạn nhạc nhẹ nhàng vang lên, trên màn ảnh xuất hiện một gian phòng, một chàng trai trẻ tuổi mở mắt, giống như mới từ trong một giấc mộng đẹp thức tỉnh, khóe miệng hơi hơi cong, thông dong đứng dậy. Rửa mặt, chạy bộ, tắm, dùng cơm... thay quần áo rồi đến trước cửa tự nhiên cầm lấy đồng hồ tinh xảo trên bàn đeo vào tay, ánh mắt hơi hơi rũ xuống, tươi cười tự tin cuốn hút. Đồng thời tiếng nói trong quảng cáo vang lên, chi phối thời gian, nắm giữ thế giới.

Ngắn ngủi hơn một phút đồng hồ, đem người tiến vào thoải mái cùng tự tin. Từ đầu tới đuôi không có xuất hiện tên sản phẩm, lại càng làm cho người xem có chút chờ mong.

Quảng cáo chấm dứt, ngọn đèn đồng loạt sáng lên, tiếng vỗ tay cũng vang lên.

Tô Quyết một bên vỗ tay một bên tiến đến bên tai Lục Diễm thấp giọng nói, “Rất tuyệt!”

Nhân vật nam trong quảng cáo tất nhiên là Lục Diễm. Tuy rằng trước đã từng xem qua, nhưng đột nhiên chiếu như vậy, ngay cả Lục Diễm cũng thấy được, hiệu quả quả thực không đồng nhất.

Điều này, dĩ nhiên xác thực tin đồn Lục Diễm là người đại diện cho sản phẩm.

Người chủ trì trong tiếng vỗ tay bước lên sân khấu, sau đó chính là tuyên bố nội dung chương trình như thường lệ. Tuy rằng thời điểm chuyên gia giải thích thiết kế, ý tưởng cùng đặc điểm sản phẩm mới bởi vì ngôn ngữ bất đồng mà có chút nặng nề, bất quá sau đó tặng một số quà tặng mẫu thì vẫn rất được hoan nghênh.

Cuối cùng là phân đoạn ký hợp đồng. Công ty M vì muốn thể hiện sự coi trọng cố ý an bài nghi thức ký kết hợp đồng, mà trước đó từng ký hợp đồng tạm thời, chứng tỏ khi chính thức ký kết hợp đồng nó liền trở thành phế thải.

Lục Diễm dưới ánh đèn cùng âm nhạc đi lên sân khấu, Tô Quyết làm chủ công ty quản lý cũng cùng bước lên.

Theo thông lệ đọc diễn văn cùng lời cảm ơn, liền chính thức bắt đầu ký hợp đồng, ký xong hai bản hợp đồng phân biệt, song phương cùng mỉm cười chụp ảnh chung. Ánh chớp máy ảnh không ngừng nhấp nháy, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Lục Diễm tin tưởng, số ảnh này sẽ trở thành tiêu đề chính trong báo giải trí cùng tài chính kinh tế.

Phải nói, trừ bỏ chút ngoài ý muốn ở thăm đồ kia, buổi tiệc đêm nay có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng mà cố tình lại có một chút sự việc xen vào như vậy.

Lúc trở về, Tống Huy lái xe, Lục Diễm cùng Tần Phong ngồi ghế sau.

“Phong ca, chuyện trên thăm đồ kia, anh thấy thế nào?” Lục Diễm nhắc tới câu chuyện trước.

“Cậu lo lắng truyền thông sẽ viết lung tung đào bới chuyện này sao?”

Lục Diễm gật đầu, “Tuy rằng không nhất định là chuyện nghiêm trọng gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút bất an. Nếu người có ý đồ muốn nhằm vào việc này, tôi lo lắng sẽ có chút ảnh hưởng. Dù sao tôi vừa mới cùng công ty M ký hợp đồng, mà công ty M rất chú trọng hình tượng người phát ngôn.”

“Ừ, cậu suy xét rất có lý.” Tần Phong có cùng cái nhìn với hấn, “Chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Cậu hiện tại là đề tài nóng hổi nhất, khó tránh khỏi có người ghen tức muốn đào móc. Có điều cậu cũng không cần quá lo lắng, dưới tình huống có kẻ cố ý, chúng ta chưa chắc sẽ thua. Trong cái giới showbiz này lẩn lộn nhiều năm như vậy, tôi ít nhiều vẫn có chút quan hệ. Hơn nữa lúc phỏng vấn cậu ứng đối không tồi, nếu thật sự có người muốn gây sự, có lẽ chúng ta còn có thể mượn cơ hội này, chuyển xấu thành tốt.”

Lục Diễm cười cười, “Phong ca đã nói như vậy, tôi đây an tâm.”

Hoàn chương 24

,

25. Chương 25

Quả nhiên, ngày hôm sau trang nhất các báo đều là Công ty M giới thiệu sản phẩm mới, mà hình Lục Diễm cùng bọn họ ký hợp đồng được đặt ở vị trí vô cùng bắt mắt.

Đa phần tin đưa đều chính diện thậm chí còn có một tờ báo chuyên về xu hướng thời trang khen Lục Diễm có óc thẩm mỹ từ trang phục cho đến kiểu tóc.

Đương nhiên, cũng luôn có một ít tin lật vật khác, chứng minh Lục Diễm lo lắng không phải không có lý. Có mấy nhà truyền thông tiêu đề tuy rằng cũng là Lục Diễm, nhưng ảnh chụp không phải hình tuyên bố ký kết hợp đồng mà là tấm ảnh đỡ vị nữ minh tinh họ Thiệu trên thăm đồ kia. Phần lớn là một số báo nhỏ, chuyên đưa các loại tin tức vặt vãnh, lấy tin đồn riêng tư của nghệ sĩ để câu khách, am hiểu nhất chính là cất câu lấy nghĩa, đổi trắng thay đen. Bất quá trong đó cũng có một tờ báo lực ảnh hưởng khá lớn, giải trí Nhất Chu, lực sát thương không phải những tờ báo hạng ba đó có thể so sánh.

Vốn ảnh chụp cũng không có gì, tuy rằng hai người tư thế thân mật, nhưng trừ bỏ cho người ta người mơ màng suy diễn ra thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Chẳng qua tựa như Tần Phong lo lắng vậy, có lẽ là Lục Diễm gần đây quá mức nổi bật, có chút nhức mắt những kẻ này, mà Lục Diễm bình thường giữ mình trong sạch, không có lịch sử đen tối gì, cho nên hiếm khi bắt được một cơ hội liền lợi dụng thêm mắm thêm muối.

Sở dĩ sẽ bị cho là thật là bởi vì giải trí Nhất Chu cũng nhảy vào quấy rối, đây là một báo khác với những tờ báo nhỏ hạng ba kia, tuy rằng cũng đưa tin đồn về đời tư của nghệ sĩ làm chính, có điều trên cơ bản coi như có lý, mức độ người xem tin tưởng cũng càng nhiều. Quan trọng nhất là, giải trí Nhất Chu cùng với đối thủ lâu năm của Tinh Không, Hoa thị, có quan hệ không đơn giản, mà Hoa thị gần đây tiến hành nâng đỡ người mới, vốn là xu hướng không tồi, lại hoàn toàn bị Lục Diễm đoạt mất nổi bật. Hơn nữa sau khi Lục Diễm cùng Công ty M kí hợp đồng làm người đại diện phát ngôn, giá trị con người lại càng tăng thêm, đối phương có thể nói là thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Nếu chỉ là một tấm ảnh chụp thì còn chưa tính, nhưng giải trí Nhất Chu phụ thêm đưa tin ám chỉ Lục Diễm mượn cơ hội chiếm tiện nghi của người ta, còn kém không trực tiếp gọi danh xưng ‘yêu râu xanh’ mà thôi. Vừa không nhắc tới Lục Diễm chỉ là xuất phát từ lòng tốt, cũng không đề cập tới sau đó lập tức buông tay. Càng quá đáng chính là, còn đưa thêm tin về mấy kẻ háo sắc trong giới giải trí mấy năm qua, tuy rằng không có trực tiếp liên hệ, nhưng ý tứ ám chỉ đã rõ như ban ngày.

Họa vô đơn chí chính là, khi có người phỏng vấn nữ minh tinh kia, cô ta cái gì cũng không muốn nói, chỉ post bài trên Weibo kèm ảnh chụp ủy ủy khuất khuất, lê hoa đài vũ, mặt trên viết, “Tôi cũng không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi.” Quả thực khiến người ta không thể không ác ý liên tưởng.

Nếu chuyện này bị xác định, vậy không phải là tin đồn yêu đương mà là vấn đề phẩm hạnh, chỉ sợ về sau phạm là có chuyện cùng loại phát sinh, Lục Diễm đều bị lôi ra mắng chửi một vòng.

Chiêu thức này xác thực đủ ngoan độc.

Lục Diễm khi thấy được tin tức, sự thật bị bịa đặt như vậy quả thực liền muốn nổi giận, người này sao có thể vô sỉ đến nước này. Bất quá Lục Diễm trong lòng không kích động, hần tin tưởng Tần Phong nhất định đã làm tốt ứng đối.

Mà chuyện này kỳ thật nháo loạn đến mức lớn nhất càng có lợi, nếu đối phương chỉ đưa ra tin đồn yêu đương, truyền scandal nho nhỏ, Lục Diễm bọn họ còn thật không dễ làm sáng tỏ, bởi vì loại chuyện này không dễ nói rõ ràng, anh càng giải thích người ta càng cho rằng anh đang che giấu, đối với loại chuyện nhỏ không ảnh hưởng toàn cục thế này, mọi người lại càng thích nhiều chuyện một phen.

Nhưng nếu liên quan đến vấn đề nhân phẩm thì có thể giống trống khua chiêng mà phản bác, thậm chí kiện bọn họ tội phỉ báng cũng còn nhẹ. Huống chi lần này giải trí Nhất Chu gây ảnh hưởng sâu sắc đến mọi người, còn liên lụy không ít nghệ sĩ khác, chỉ sợ người bị liên lụy cũng sẽ không hiền lành. Nhất định là không thể không xuất chiêu trả đũa.

Khiến cho Lục Diễm có chút ngoài ý muốn cùng cảm động chính là trong khoảng thời gian này, vài người bạn kết giao trong giới khi nhận được tin tức, liền tiếp gọi điện an ủi hần, cũng tỏ vẻ tuyệt đối tin tưởng trong sạch của hần, ngay cả Triệu Diễm Nhi mới diễn chung một phim cùng đạo diễn Quan Mẫn Chi cũng không bỏ rơi hần, thậm chí Cốc Dương cùng Đan Sở Du còn cố ý hỏi ý kiến có cần hỗ trợ hay không.

Lục Diễm nhất nhất cảm ơn cũng như từ chối ý tốt của bọn họ, hần không có gì đáng ngại mà hần cũng tin tưởng Tần Phong có thể xử lý tốt. Nếu Tần Phong ngay cả việc nhỏ như vậy cũng xử lý không xong, liền uổng danh xưng người đại diện kim bài. Mà những người muốn mưu hại Lục Diễm, tựa hồ cũng quên, Lục Diễm tuy rằng xem như là người mới, nhưng sau lưng của hần chính là một người đại diện tài giỏi.

Rất nhanh, giải trí Nhất Chu liền nhận được đơn kiện từ luật sư Tinh Không, kiện bọn họ tội phỉ báng, cũng muốn đòi bồi thường tổn thất danh dự.

Mà báo chí truyền thông uy tín khác cũng lập tức góp tay, tỉ mỉ kỹ càng đưa tin chuyện đã xảy ra lúc ấy, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, thậm chí ngay cả vấn đề khi đó phóng viên hỏi Lục Diễm đều không quên. Bản tin đúng lúc mà hợp lý nhanh chóng đưa ra như vậy hiển nhiên không phải lâm thời viết ra.

Bên kia, nữ minh tinh họ Thiệu cũng rất nhanh post một bài khác trên Weibo, tỏ vẻ bài post trước đây trên Weibo bảo mình xui xẻo kia, chỉ là ý nói mình xui xẻo té ngã khi đi trên thảm đỏ, không nghĩ tới sẽ bị truyền thông bóp méo thành như vậy, cuối cùng còn đặc biệt chân thành tỏ vẻ cảm kích với Lục Diễm lúc đó đã giúp đỡ cô.

Hai loại thái độ trước sau hoàn toàn khác biệt tự nhiên rước lấy bất mãn cùng trào phúng của dư luận, nhất thời, Weibo của cô bị cộng đồng mạng dùng câu nói mà Lục Diễm trả lời phóng viên lúc đó, “Tôi chỉ biết hiện giờ quý bà có chồng ngã xuống không thể đỡ, nhưng không biết hóa ra mỹ nữ cũng không thể nha” oanh tạc mấy vạn lần.

Bất quá chế giễu như vậy nữ minh tinh cũng không để ý, dù sao phương thức này thu hút chú ý như thế, sao lại để ý mấy lời châm chọc không nhỏ bé cũng chẳng có lực sát thương cơ chứ. Quan trọng hơn là, cô mượn cơ hội này mà nổi lên một phen, mục đích tăng sự nổi tiếng đã đạt tới. Về phần nổi tiếng theo cách nào, có quan hệ gì đâu, nếu ngày sau có cơ hội, nhất định vẫn sẽ không bỏ qua.

Về phần nữ minh tinh vì cái gì sửa miệng nhanh như vậy, thật lâu sau, Lục Diễm mới biết được trong đó Tô Mạc có nhúng tay vào. Nhưng mà vào thời khắc này, khi quan hệ của bọn họ còn bị vây trong trạng thái mơ hồ không rõ, Tô Mạc cũng không đến tranh công, ngay cả một câu cũng không nhắc đến.

Chuyện này không chỉ nhảy mắt xoay ngược tình thế trong hiện thực, trên internet cũng đồng dạng nổi phong ba.

Cơ hồ khi giải trí Nhất Chu đưa tin ra, đồng thời tại một số trang về chuyên mục giải trí cũng yên lặng post bài, nói về chuyện này, giọng điệu cùng giải trí Nhất Chu cơ hồ không khác biệt, mấy lần bình luận phía sau càng thối phồng loại lí do thoái thác này, lại có vài cái gọi là “Tri nhân tình”, “Người trong giới” nhảy ra đem Lục Diễm từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới bôi xấu một trận, hoặc uyển chuyển hoặc trực tiếp, ngữ khí hoặc ủy khuất phiến tình hoặc hiên ngang lẫm liệt, quả thực liền muốn đem Lục Diễm biến thành tên khốn xấu xa nhất mọi thời đại.

Ngay từ đầu còn cũng có vài quần chúng không rõ chân tướng vây xem nửa tin nửa ngờ, nhìn đến phần sau tất cả đều bình tĩnh đại ngộ, a, thì ra chính là một đám antifan a, tự nhiên đối với lí do thoái thác này hoàn toàn không tin. Sau lại có fan Lục Diễm phát hiện bài post này, tức giận không chịu nổi, đủ các loại nói có sách mách có chứng, đem chân tướng sự tình cho tất cả quần chúng vây xem phổ cập một lần, thuận tiện lại nhấn mạnh các phẩm chất của Lục Diễm từ khi ra mắt tới nay. Trong lúc nhất thời người xem như hiểu rõ chân tướng, danh khí Lục Diễm tại internet cũng lên như điều gặp gió, khó được chính là, cơ hồ thanh danh đều nghiêng về chiều hướng tốt.

Sau, lại có người ở trong này tuyên bố một ít mặt trái tin tức của Lục Diễm, thì trực tiếp đã bị định tính là antifan.

Cuối cùng, trận phong ba này lấy giải trí Nhất Chu công khai phát biểu giải thích nói rõ kết quả cùng xin lỗi mới kết thúc.

Sau khi sự tình chấm dứt, Lục Diễm trở lại đoàn phim tiếp tục quay bộ phim<>.

Hắn vào đoàn phim, lại thu nhận đủ loại quan tâm, Quan Mẫn Chi vỗ vai hắn an ủi, “Người nổi tiếng nhiều thị phi. Có người đổ mắt ghen tức muốn bôi xấu cậu, chúng tôi cậu nổi. Chớ để trong lòng.”

Lục Diễm cười cười, “Yên tâm đi Quan đạo, một chút việc nhỏ, tôi căn bản không để ý, lại càng không làm ảnh hưởng đến cảm xúc quay phim.”

Quan Mẫn Chi ha ha cười một tiếng, lộ ra một bộ cậu thực thấu tình đạt lý, “Thế thì tôi yên tâm.”

Quan đạo luôn luôn nghiêm túc khó được lộ ra một mặt vui vẻ đùa giỡn như vậy, mọi người cũng nhin không được nở nụ cười, Triệu Điềm Nhi ở bên cạnh kéo kéo hắn, “Lục Diễm, trước Quan đạo rất lo lắng cho cậu, sợ cậu tuổi trẻ không trải sự đời, trong lòng có gánh nặng, còn muốn chuẩn bị thật nhiều biện pháp khuyên bảo cậu đấy.”

Quan Mẫn Chi xùy xùy đuổi cô, cố ý nghiêm mặt trách mắng, “Cô gái nhỏ nhiều chuyện quá.”

Mọi người lần thứ hai ha ha nở nụ cười.

Lục Diễm càng chân thành mà nói một câu, “Thật sự cảm ơn Quan đạo, cảm ơn mọi người quan tâm.”

Bắt đầu công tác, mọi người đều thu hồi tâm tư vui đùa mà trở nên nghiêm túc.

Nội dung bộ phim khác với phong cách lãng mạn trong nước trước kia, bắt đầu đi theo phong cách hiện thực, không khí quay phim cũng hơi có vẻ áp lực. Sau khi kết hôn, hai người vẫn ngọt ngào, nhưng mà theo các loại việc vặt trong sinh hoạt cùng với công việc không thuận lợi, đem cô gái thời thượng Triệu Diễm Nhi giày vò hoàn toàn thay đổi, mà họa sĩ Lục Diễm vẫn cứ bị vây trong cái dầy của sự nghiệp, hoặc là nói, còn ở giai đoạn khởi nghiệp. Sinh hoạt không đẹp như mong ước, mà biến thành đủ loại bất đắc dĩ, theo những cảm dỗ không ngừng xuất hiện, tình cảm hai người cũng bắt đầu xuất hiện vết rách, cuối cùng vẫn là rơi vào nông nổi không thể挽 hồi.

Màn cuối cùng là nhiều năm sau hai người gặp lại, ký ức tại một khắc gặp mặt kia tái hiện, lúc ban đầu tâm động vẫn cứ chôn giấu tại đáy lòng, nhưng mà đã không có khả năng quay đầu lại, tiếc nuối chung quy chỉ có thể là tiếc nuối. Cảnh tượng như vậy thật sự là người xem không tránh khỏi thổn thức, mà câu chuyện cũng kết thúc trong yên lặng này. Cuộc sống, vốn không có nhiều đại đoàn viên.

Phim truyền hình vốn chính là theo kiểu mì ăn liền, mặc dù phong cách Quan Mẫn Chi luôn luôn tinh tế, cũng trong thời gian nửa tháng hoàn thành hết thấy bộ phim, đương nhiên điều này nhờ ở sự cố gắng của nhân viên trong đoàn.

Nửa tháng quay phim này, Lục Diễm thỉnh thoảng phải thu vài tiết mục, nhận mấy bài phỏng vấn, rồi thì phỏng vấn, tham ban trong quá trình quay phim tự nhiên cũng không ít, không bao giờ còn nhàn hạ như lúc trước nữa. Nhưng mà Lục Diễm vẫn không thả lỏng việc tôi luyện diễn xuất của mình, bởi vì hần tin tưởng, tất cả thành công đều là kết quả của vận khí cộng với sự nỗ lực không ngừng. Trước khi có được cơ hội một bước lên mây, hần muốn tận hết khả năng mà làm tốt hết thấy chuẩn bị.

Hoàn chương 25

,

26. Chương 26

.

Sau khi quay phim Mùa gió thổi chấm dứt, Lục Diễm lại trở về bổ sung vài quảng cáo phát ngôn cho công ty M.

Tại phim trường ngoài ý gặp được Nhâm Nghiêm Phi.

“Hi, Lục Diễm, lại gặp mặt.” Nhâm Nghiêm Phi cười mở lời chào.

Lục Diễm có chút kinh hỉ, “Nhâm Nghiêm Phi? Sao lại là cậu!”

“Mấy bức ảnh lần trước tôi giúp anh chụp công ty M nói cảm giác rất tốt. Cho nên chính thức mời tôi đảm nhiệm lần này. Vì vậy, xin được tiếp tục chỉ giáo.” Nhâm Nghiêm Phi vừa nói vừa khôi hài làm động tác ôm quyền.

Lục Diễm mỉm cười, “Thế nào, rốt cục quyết định muốn yên ổn rồi? Chuẩn bị cùng công ty M ký hợp đồng sao?”

“Kia thì không có,” Nhâm Nghiêm Phi nhún vai, “Tôi càng thích cảm giác tự do tự tại. Huống chi công ty M cũng không cần một nhiếp ảnh gia riêng đâu.”

Tiếp đó Nhâm Nghiêm Phi đánh giá Lục Diễm một chút, vui đùa nói, “Ài, nếu như là anh mời, tôi ngược lại có thể suy xét một chút buông tha tự do.”

Lục Diễm mỉm cười, “Thật sự là vinh hạnh! Chẳng qua đáng tiếc chính là, tôi bây giờ còn chưa mời nổi một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

“Đây là vấn đề sớm hay muộn, anh một ngày nào đó sẽ cần một nhiếp ảnh gia riêng thôi.” Nhâm Nghiêm Phi ngược lại không tiếc lời khen tặng.

Lục Diễm trong mắt thần quang chợt lóe, “Nhận lời tốt lành của cậu, nếu thực sự có một ngày như vậy, tôi nhất định mời cậu làm nhiếp ảnh gia riêng của tôi.”

Nhâm Nghiêm Phi cười ha ha nói, “Vậy trước tiên cảm ơn anh nhé. Bất quá lời cảnh báo phải nói trước, cho dù là người quen cũ, tôi cũng sẽ không khách khí với anh đâu, tôi bản thân cũng không thấp a.”

Lục Diễn khoe miệng cong lên, “Cậu yên tâm, nhất định xứng đáng giá trị con người cậu.”

Nói thật, Lục Diễn đối với lời đề nghị thuận miệng của Nhâm Nghiêm Phi vẫn rất để tâm.

Hắn từ trước đã thích chụp ảnh, lại nói làm một diễn viên thành công, làm sao khiến cho mình ăn hình ăn ảnh, cũng là một môn học. Mà mỗi nhiếp ảnh gia ưu tú, đều có phong cách riêng, cùng một phong cảnh, cùng một nhân vật, nhiếp ảnh gia khác nhau sẽ tạo ra góc độ cùng hiệu quả không giống nhau. Nếu như có thể cùng hợp tác với một nhiếp ảnh gia phù hợp, vậy hiệu quả tự nhiên sẽ càng cao.

Nhâm Nghiêm Phi làm một nhiếp ảnh gia tự do, tác phẩm của cậu có thể thường xuyên xuất hiện trong sách địa lý quốc gia hay tạp chí, như vậy đã chứng tỏ trình độ của cậu. Mà trải qua lần hợp tác trước, Lục Diễn cảm thấy giữa bọn họ vẫn rất ăn ý, ít nhất Lục Diễn nhận thấy những bức ảnh cậu chụp hiệu quả đến nỗi công ty M lại mời cậu đến lần nữa. Đương nhiên, không phải vấn đề kỹ thuật, mà là nằm ở cảm giác. Hiển nhiên công ty M cũng có cảm giác như thế, cho nên lần này mới có thể cố ý mời Nhâm Nghiêm Phi tới đảm nhiệm đi.

Nếu như có thể có một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp như vậy, nhất định sẽ làm ít mà vẫn hiệu quả, dù sao nghệ sĩ chính là công việc liên quan tới ống kính rất nhiều.

Nhưng mà, Lục Diễn hiểu rõ, ý tưởng như vậy hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Lấy tình huống của hắn hiện tại nuôi không nổi một nhiếp ảnh gia riêng, chẳng qua ngẫu nhiên hợp tác thì vẫn có cơ hội.

Vì thế Lục Diễn thuận thế trao đổi phương thức liên lạc cùng Nhâm Nghiêm Phi, Nhâm Nghiêm Phi cũng hứa hẹn khi Lục Diễn có yêu cầu, nếu cậu có thời gian nhất định gọi là sẽ đến.

Quả nhiên, cùng nhiếp ảnh gia ăn ý hợp tác quả thật thoải mái, Nhâm Nghiêm Phi đặc biệt có thể bắt giữ khoảnh khắc của Lục Diễn rất tốt, mỗi một góc độ, ánh sáng đều càng có thể xuất ra khí chất của Lục Diễn, cơ hồ là ba trăm sáu mươi độ không một góc chết.

Nhìn ảnh chụp, Lục Diễn cũng phá lệ vừa lòng, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải mau chóng đạt tới trình độ có được nhiếp ảnh gia riêng của chính mình.

Thời gian ba ngày, liền đem quảng cáo còn lại bổ sung đầy đủ. Ba ngày nay, trừ bỏ đi ngủ, Lục Diễn đều ở tại Studio, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không rời đi, mà đối với cường độ công tác như vậy, một câu than thở đều không có.

Nhâm Nghiêm Phi đối với thái độ chuyên nghiệp của hắn bội phục vô cùng, đồng thời đối với lời đề nghị thuận miệng kia cũng bắt đầu nghiêm túc hơn.

Trên thực tế, không chỉ diễn viên yêu cầu một nhiếp ảnh gia hiểu bọn họ, một nhiếp ảnh gia ưu tú cũng cần một người mẫu giỏi cùng sáng tạo ra những kiệt tác. Nhâm Nghiêm Phi thích du lịch khắp nơi, tác phẩm của cậu cũng chủ yếu là chụp phong cảnh, ngẫu nhiên xuất hiện con người thì đều rất đặc sắc. Trước là đáp ứng lời mời của Gavin đến hỗ trợ một tổ ảnh chụp, cậu vốn không quá nguyện ý, nhưng không chịu nổi bạn tốt quen biết nhiều năm thỉnh cầu, kết quả đã có kinh hỉ.

Lục Diễn là một người mẫu giỏi, hắn nắm chắc màn ảnh, đối với yêu cầu của nhiếp ảnh gia lý giải đều thực đúng chỗ. Nhâm Nghiêm Phi lần đầu tiên cảm thấy, chụp ảnh cho người cũng rất thú vị, so với phong cảnh tĩnh lặng còn thú vị hơn nhiều. Cho nên thời điểm công ty M lần thứ hai mời cậu, cậu biết đối tượng vẫn là Lục Diễn, lập tức liền đáp ứng dẫu cho cậu đã lập kế hoạch đi Châu Phi chụp sư tử rồi.

Trước cậu cùng Lục Diễn nói giỡn mà nhắc tới chuyện làm nhiếp ảnh gia riêng, ngay từ đầu thật sự chỉ là thuận miệng nói, nhưng Lục Diễn tựa hồ rất có hứng thú, hơn nữa cậu cũng tin tưởng Lục Diễn có thực lực, hắn lại rất chuyên nghiệp cùng cố gắng, một ngày nào đó có thể đứng đến độ cao kia, vì thế Nhâm Nghiêm Phi cũng bắt đầu nghiêm túc mà suy xét về đề nghị này.

Rất nhiều năm sau này, khi mà Nhâm Nghiêm Phi trở thành một nhiếp ảnh gia nổi danh thế giới, nghĩ về quãng thời gian này, luôn cảm thấy thực may mắn khi đó chính mình đưa ra đề nghị kia.

Quảng cáo chụp xong xuôi, Lục Diễm còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút nào đã bị Tần Phong xách vào phòng thu âm.

Trên đường Tần Phong giải thích cùng Lục Diễm, “Trước không phải bảo cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt, tìm cơ hội thu một EP(*) sao. Trong khoảng thời gian này tôi ủy thác người viết ca khúc cho cậu, hiện tại rất cực viết xong, vừa lúc hôm nay cậu rảnh, liền đi phòng thu âm hát thử xem hiệu quả thế nào, nếu có cái gì không ổn cũng có thể chỉnh sửa.”

Lục Diễm gật đầu, hẳn đương nhiên nhớ rõ Tần Phong từng hứa hẹn muốn cho hắn trở thành một thiên hoàng siêu sao chân chính, cũng nhớ rõ Tần Phong nói qua một thiên hoàng siêu sao thì phải phát triển toàn diện. Kỳ thật Lục Diễm hứng thú lớn nhất vẫn là đóng phim, giấc mộng của hắn là một ngày kia có thể tạo ra một bộ phim có thể vang danh toàn thế giới. Nhưng hắn càng biết đạt được mục tiêu có bao nhiêu gian nan, nhất là lấy thân phận hắn hiện tại, cho nên bất luận là đóng phim truyền hình, làm người đại diện phát ngôn, tham dự các loại hoạt động, còn có thu băng đĩa nhạc, đều là vì thu hẹp khoảng cách đến mục tiêu này. Lục Diễm biết, vì giấc mộng, chính mình không có quyền bỏ đồng.

Nếu mục tiêu đã nhất trí lại đạt thành nhận thức chung, Lục Diễm liền đem hết chuyện an bài công tác đều giao cho Tần Phong, hẳn tin tưởng tại phương diện này, không ai tài giỏi hơn Tần Phong, mà hắn càng tin tưởng, Tần Phong sẽ thay hắn sắp xếp thật tốt. Chẳng đến khi vào phòng thu, Lục Diễm mới chính thức nhận rõ Tần Phong vì hắn mà sắp xếp có bao nhiêu tốt.

Thời điểm bọn họ tới, trong phòng thu âm đã có hai người đang chờ. Hai người tuổi cũng không lớn, hẳn là cũng chỉ hơn ba mươi, một người ăn mặc tùy ý, khá lồi thối, đầu tóc tán loạn khiến Lục Diễm không khỏi nghĩ tới Lý Nhiễm; một người khác thì hoàn toàn tương phản, thu thập vô cùng chỉnh tề, mặc đường trang màu trắng, vừa thấy còn tưởng rằng là thư sinh thời cổ đại, cảm giác hết như từ trong sách bước ra.

Tần Phong vừa thấy hai người, liền cười ghênh đón, bồi tội nói, “Tịch gia, Mộc tử, xin lỗi để hai người đợi lâu.”

Người mặc đường trang màu trắng nhìn bọn họ một cái, chậm rãi nói, “Thời gian vừa vặn, chúng tôi cũng mới đến.”

Người đầu tóc hỗn loạn thì không kiên nhẫn xua tay, “Chớ nói nhảm, có mang người tới không?” Ngữ khí này, không biết xảy ra chuyện gì khéo còn tưởng rằng gặp phải xã hội đen.

Tần Phong đem Lục Diễm đi lên phía trước, cười nói, “Đây là Lục Diễm.”

Lục Diễm mỉm cười gật đầu với hai người.

Tần Phong lại chỉ vào hai người kia nói với Lục Diễm, “Hai vị này vô cùng nổi danh, cậu có lẽ chưa từng thấy qua, nhưng tên của bọn họ cậu nhất định nghe qua. Vị này chính là Bạch Tịch, thường gọi Tịch gia; vị này chính là Lâm Mộc, bất quá hắn càng thích người ta gọi hắn Mộc tử.”

Người áo trắng chính là Bạch Tịch, một đầu tóc rối bù chính là Lâm Mộc.

Lục Diễm đương nhiên nghe danh bọn họ, trên thực tế, khi vừa rồi Tần Phong mở miệng xưng hô, Lục Diễm trong lòng cũng đã ngỡ ngàng, chờ đến lúc Tần Phong chính thức giới thiệu mới thật sự xác nhận.

Chỉ cần người có hứng thú nhất định với âm nhạc, sẽ không thể không biết hai người bọn họ.

Một là người viết lời nổi danh trong nước, một là nhà soạn nhạc nổi tiếng nhất nhì.

Nghe đồn Bạch Tịch đã soạn nhạc gần mười năm, tổng cộng viết hơn hai ngàn ca khúc, chia đều thì hàng năm viết hai trăm bài, cơ hồ là không đến hai ngày liền viết một ca khúc. Mà trong hơn hai ngàn bài hát của hắn, có một phần ba đều làm người ta biết rõ, mà trong đó có hơn ba trăm bài trở thành hit.

Mà Lâm Mộc, tuy rằng thời gian sáng tác không bằng Bạch Tịch, nhưng cũng gần năm năm, hàng năm trong cơ cấu bình chọn mười ca khúc hay nhất, có một nửa đều là tác phẩm của Lâm Mộc.

Hai người kia, vô luận là tác phẩm của ai cũng đều là ngàn vàng khó cầu, mà bọn họ hợp tác, càng được xưng là “tổ hợp Mộng ảo”, là điều tất cả ca sĩ đều tha thiết ước mơ. Chẳng qua gần mấy năm qua, có thể đồng thời mời được hai người bọn họ cũng không có nhiều người.

Lục Diễm biết, bài hát hôm nay bất luận là ai tới hát, chỉ cần biết là do hai người này soạn, đã định trước sẽ gây sóng gây gió. Mà Lục Diễm không biết chính là, vì để mời hai người kia, Tần Phong đến tột cùng trả giá bao nhiêu nhân tình.

Lâm Mộc cao thấp đánh giá Lục Diễm một chút, đưa cho hắn một tờ giấy, mặt trên là một ca khúc viết tay.

Hiển nhiên vẻ xuất sắc bề ngoài của Lục Diễm cũng không khiến cho hắn được thêm ưu ái, ngược lại khiến Lâm Mộc nhíu nhíu mày, hắn thấy nhiều loại nghệ sĩ diễn giỏi hát dở, bề ngoài càng xuất chúng ca hát càng khiến người không thể nhẫn nhịn, cố tình thái độ còn đặc biệt cao ngạo, “Trước lạ sau quen, đợi lát nữa hát thử một đoạn. Khuông nhạc xem có hiểu không? Có cần tôi đổi thành giản phổ hay không?”

“Không cần, tôi có thể xem hiểu.” Lục Diễm khiêm tốn mà cười cười, “Cảm ơn Lâm tiên sinh.”

Lâm Mộc ngược lại đối với thái độ của hắn có chút ngoài ý muốn, khẩu khí cũng dịu xuống, “Ai nha, chớ gọi Lâm tiên sinh, chẳng tự nhiên chút nào, gọi tôi Mộc tử đi.”

“Được, Mộc tử lão sư.” Lục Diễm cười cười, biết nghe lời phải.

Lâm Mộc hiển nhiên thực vừa lòng, “Vây cậu trước nhìn xem, có cái gì không hiểu liền hỏi tôi.”

Bạch Tịch chỉ đứng một bên mắt lạnh nhìn, một câu cũng không nói.

Hoàn chương 26

(*) EP: Extended play: là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để gọi là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn dưới 10 phút và một album có khoảng 30 – 80 phút.

,

27. Chương 27

Lục Diễm đã từng có một thời gian chơi đàn vi-ô-lông, cho nên nhìn khuông nhạc hoàn toàn không có vấn đề.

Khi còn bé Lục Diễm kỳ thật có thiên phú âm nhạc, nghe qua một lần ca khúc được yêu thích, hắn có thể hát lại đầy đủ mà không sai lệch bao nhiêu. Thầy dạy nhạc đặc biệt thích hắn, nói hắn năm ngón tay thon dài, là một người sinh ra để chơi đàn dương cầm. Nhưng học đàn dương cầm quá đắt đỏ, thời điểm đó hai mẹ con dựa vào công việc của một mình mẹ hắn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh hoạt, căn bản không có tiền đưa hắn đi học nghệ thuật.

Thầy dạy nhạc cảm thấy thực đáng tiếc, đưa cho hắn một cây đàn vi-ô-lông cũ, giới thiệu cho hắn một ông lão chơi nhạc. Ông lão đó khi còn trẻ đã từng kéo đàn vi-ô-lông trong rạp hát quốc gia, ông thấy Lục Diễm có thiên phú, người lại khiêm tốn hữu lễ, liền ngoại lệ nhận hắn, cũng không thu tiền, chỉ để hắn mỗi cuối tuần hỗ trợ dọn dẹp vệ sinh trong nhà, coi như làm học phí.

Lục Diễm cứ như vậy đi theo ông, mãi cho đến sau đó ông sinh bệnh qua đời, duyên phận thầy trò giữa hai người mới chấm dứt.

Lục Diễm nghiêm túc nhìn khúc phổ trong tay, trong lòng nhẹ nhàng ngâm nga.

Ba người kia vì không quấy rầy hắn, đến bên kia góc phòng thấp giọng trò chuyện với nhau.

Hơn nửa giờ sau, Lục Diễm từ trong khúc phổ ngẩng đầu lên, đi đến chỗ ba người.

Lâm Mộc đầu tiên kịp phản ứng, cho rằng Lục Diễm có chỗ nào xem không hiểu, trong lòng nghĩ quả nhiên vẫn không được đi, hiện tại người trẻ tuổi không có nền tảng chuyên nghiệp cũng sẽ không nhìn khuông nhạc, nhất là những diễn viên muốn đi hát, hắn nhiều lần bị yêu cầu đem khuông nhạc sửa thành giản phổ, cho nên rất rất chán ghét tiếp nhận công tác như vậy, quả thực là khinh nhờn với âm nhạc. Lần này cũng là không có biện pháp, bởi vì nợ Tần Phong, hơn nữa điều kiện đưa ra hắn cũng không cự tuyệt được, vì thế hiểu rõ hỏi, “Có phải chỗ nào xem không hiểu không?”

Lục Diễm lắc lắc đầu, cười nói, “Tôi đã chuẩn bị tốt. Hai vị lão sư muốn tôi hát như thế nào?”

“Nhanh như vậy?!” Lâm Mộc căn bản không tin, “Cậu thật sự đều xem hiểu, chuẩn bị xong rồi?”

Bạch Tịch tuy rằng vẫn là không nói gì, ánh mắt cũng mang theo hoài nghi, chỉ có Tần Phong đối với hắn là tràn đầy tin tưởng.

Lục Diễm vẫn cười gật gật đầu, lần thứ hai hỏi, “Hai vị lão sư muốn tôi hát như thế nào?”

Bạch Tịch trước Lâm Mộc một bước mở miệng, “Vậy hát trước một đoạn đi, hát điệp khúc là được.”

Lâm Mộc vốn cũng có ý này, đồng ý mà gật gật đầu.

Lục Diễm không dị nghị, hắng giọng một cái, liền mở miệng hát lên.

Yêu cầu này của Bạch Tịch là có chút làm khó người. Vốn ca hát đối với người bình thường mà nói tưởng dễ mà cũng chẳng dễ, hơn nữa đây là một ca khúc mới, trực tiếp hát từ điệp khúc thiếu một quá trình nổi lên cảm xúc, mà bài hát này lại hoàn toàn là một khúc tình ca, càng cần mang theo cảm xúc. Cũng may Lục Diễm không phải người bình thường, làm một diễn viên xuất sắc, cảm xúc nổi lên với hắn mà nói không phải vấn đề gì lớn, nắm bắt tình cảm lại càng dễ dàng đúng chỗ.

Thanh âm Lục Diễm đầy từ tính vang lên trong phòng thu yên tĩnh, một bài tình ca hắn hát đến lương lự uyển chuyển, triền miên sâu thẳm, mỗi một người nghe giống như đều có loại cảm giác được yêu sâu sắc.

Lục Diễm hát xong, Lâm Mộc đã có chút bị rung động đẩy mạnh phòng thu âm, “Cậu vào bên trong hát lại một lần, bắt đầu từ đầu, tôi đệm nhạc cho cậu.”

Chờ Lục Diễm từ phòng thu âm đi ra, hắn đã bị yêu cầu hát vài lần, Lâm Mộc vừa nhìn thấy hắn ra liền nói với hắn một câu, “Ồi chào, Lục Diễm, cậu có từng nghĩ qua trực tiếp chuyển sang làm ca sĩ không, âm sắc với nhạc cảm như vậy không chuyên tâm làm âm nhạc quá lãng phí.”

Lục Diễm còn chưa kịp nói chuyện, Tần Phong ở một bên cười nói, “Lục Diễm nếu thật chuyển sang làm ca sĩ, nhóm đạo diễn sẽ khóc. Cho nên Mộc tử cậu quên đi, đừng làm khó cậu ta.”

Lâm Mộc kỳ thật cũng là thuận miệng nói giỡn, hắn biết muốn Lục Diễm chuyển thành ca sĩ là không có khả năng, có điều về sau tìm nhiều cơ hội thu mấy đĩa nhạc vẫn rất có triển vọng, “Bất quá kỹ xảo phát ra tiếng cậu phải luyện thêm. Tần Phong, tôi thấy cậu nên cho cậu ta báo danh lớp thanh nhạc đi, học tập một chút mấy thứ căn bản, về sau sẽ có chỗ dùng.”

“OK, cái này khẳng định nghe lời cậu.” Tần Phong sáng khoái nói.

Lâm Mộc hướng Lục Diễm muốn lấy lại khúc phổ kia nói, “Vừa rồi nghe cậu hát, tôi có một ít ý tưởng mới, cho nên bài hát này tôi muốn trở về sửa chữa một chút, ba ngày sau cậu lại đến, chúng ta một lần nữa chính thức thu âm.”

Lục Diễm gật đầu, “Được, cảm ơn Mộc tử lão sư.”

Lâm Mộc lại chuyển hướng Tần Phong hỏi, “Trước đây cậu nói, lần này tính toán thu ba bài làm một EP, hai bài kia có rồi sao?”

Tần Phong vốn định gật đầu nói đã tìm công ty sáng tác viết, đột nhiên ý thức được Lâm Mộc hỏi như vậy khả năng có ý khác, vội vàng lắc đầu, như thật như đùa, “Còn chưa có đâu, muốn tìm người viết một bài hay cũng không dễ dàng. Nếu không, Mộc tử cậu bao hết đi?”

Lâm Mộc nhẹ nhàng ở một tiếng, “Kỳ thật, cũng không phải là không thể được.”

Tần Phong nội tâm mừng như điên, vội vàng đánh rần tùy gậy, “Chỉ cần cậu đáp ứng, điều kiện ban đầu thêm gấp ba.”

Lâm Mộc lập tức nói, “Vậy quyết định như thế, cậu không được phép chơi xấu. Cho tôi năm ngày tôi sẽ đem cả ba bài giao cho cậu.”

Tần Phong cao hứng mà nói, “Một lời đã định.” Ngược lại lại nhìn về phía Bạch Tịch, cười tủm tủm hỏi, “Như vậy, Tịch gia thì sao?”

Bạch Tịch có chút không còn gì để nói mà nhìn Lâm Mộc cứ như vậy đem mình bán, sau lại nhìn nhìn Tần Phong cùng Lục Diễm, cuối cùng mở miệng đáp, “Chờ ca khúc viết xong, lấy đến cho tôi xem thử.”

“OK.” Tần Phong tươi cười càng xán lạn.

Trên đường trở về, Tần Phong cười đến đặc biệt vui vẻ, “Lập tức lấy được từ hai tên kia ba bài hát, thật sự quá sung sướng. EP này của cậu nhất định có thể thành công vang dội.”

Lục Diễm cũng rất vui vẻ, hẳn đương nhiên biết một EP mà có cả bài hát của Lâm Mộc cùng Bạch Tịch là có nghĩa gì, “Đây đều là nhờ Phong ca.”

“Này thì không phải,” Tần Phong cười nói, “Ngay từ đầu làm cho bọn họ đáp ứng viết nhạc cho cậu thật đúng là không dễ dàng, tôi cơ hồ dùng hết ân tình trước đây mới nhờ được bọn họ. Không nghĩ tới hôm nay cậu hát một đoạn, liền thu phục tất cả. Biết thế sớm đem cậu đến hát trước mặt bọn họ một lần là xong. Cho nên nói, Lục Diễm đều là nhờ cậu.”

Lục Diễm đại khái có chút hiểu được vì cái gì thái độ Lâm Mộc cùng Bạch Tịch chuyển biến lớn như vậy, đại để làm nghệ thuật đều có tâm bồi dưỡng người tài như vậy(*), tựa như lúc trước ông lão dạy đàn vi-ô-lông miễn phí cho hắn. Bất quá Lục Diễm vẫn khiêm tốn mà nói, “Kia cũng phải nhờ Phong ca mới được. Đúng rồi, tôi có chút tò mò, Phong ca đáp ứng Mộc tử lão sư điều kiện là cái gì?”

Tần Phong ha ha nở nụ cười, “Cái này a, tên kia, tựa như nhóc con ấy, thích sưu tập hình hải tặc vương, đáng tiếc bắt đầu thu thập tương đối trễ, có mấy cái thời kì đầu không sưu tập được, vừa vặn chỗ cháu trai tôi có, tôi liền nói với hắn, hắn viết một ca khúc, tôi liền giúp hắn lấy một cái.”

Không nghĩ tới Lâm Mộc bề ngoài thoạt nhìn nghiêm túc còn có tính trẻ con như vậy, Lục Diễm cũng không khỏi mỉm cười, “Như vậy, đứa cháu kia không có ý kiến sao?”

“Thằng nhóc đó a, chỉ cần mua cho nó laptop apple thì đủ rồi.” Tần Phong cười nói.

“Phong ca, thật sự rất cảm ơn anh.” Lục Diễm chân thành nói.

Tần Phong đáp lại, “Tôi nói rồi, chúng ta trên một chiến thuyền. Nếu cậu thật sự muốn báo đáp tôi, vậy cố gắng làm cho mình càng thành công đi.”

“Nhất định!” Lục Diễm mỉm cười kiên định nói.

Ca khúc thu âm xong, giai đoạn hậu kỳ chế tác liền không còn việc của Lục Diễm, chỉ chờ đến chính thức tuyên bố tuyên truyền thôi.

Kết thúc một ngày làm việc, Lục Diễm đeo kính râm đi đến trước tòa nhà chờ Tống Huy lái xe lại đây.

Một chiếc Lexus màu đen lẳng lặng dừng lại bên cạnh hắn, cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra gương mặt gần đây thanh thoả sẽ thoả hiện trong đầu hắn.

Tô Mạc từ cửa sổ xe hơi hơi ngửa đầu nhìn người đứng bên ngoài, thanh âm trầm thấp trước sau như một, “Lục tiên sinh, mời lên xe.”

Lục Diễm không chần chờ, kéo cửa ngồi lên, thuận tay liền nhấn cho Tống Huy một tin, bảo cậu về trước.

Xe chạy được một đoạn hai người đều chưa nói gì.

Thời điểm dừng lại chờ đèn đỏ, Tô Mạc nhin không được mở miệng, “Lục tiên sinh cũng không hỏi xem, chúng ta đây là muốn đi đâu sao?”

Lục Diễm cười khẽ, “Tô đồng sẽ không đến mức, đưa tôi đem đi bán chứ.”

Tô Mạc nghe vậy khóe miệng cũng gợi lên, “Đương nhiên.” Tiếp lại thấp giọng nói một câu, “Sao nữ bán được.” Âm lượng giống như tự nói thầm nếu Lục Diễm không luôn luôn tai thính mắt tinh hẳn liền bỏ qua.

Lục Diễm hơi hơi có chút , đột nhiên nghe được Tô Mạc nói ra loại này, ách, cùng loại với lời tán tỉnh, chung quy cảm giác có chút quái dị.

Tô Mạc từ dư quang khóe mắt thoả thấy biểu tình hắn hơi có chút vụn vặt, quan tâm hỏi, “Làm sao vậy?”

Lục Diễm nhìn anh một cái, cúi đầu nghĩ nghĩ, “Cảm thấy..... có chút lạ đi.”

Tô Mạc thông minh như thế, nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ của hắn, nhin không được có chút ngưỡng ngưỡng, “Ừm, kỳ thật tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Lục Diễm đang nghĩ nói gì đó giảm bớt không khí một chút, điều chỉnh tư thế thì cảm thấy bên chân đụng trúng cái gì, lấy tay nhặt lên xem, là một quyển sách nhỏ, trên ghi năm chữ lớn Ba ngàn câu tỏ tình . (cười chết tôi =)))

Lục Diễm mi mắt khẽ chớp, hỏi, “Đây là cái gì?”

Tô Mạc ánh mắt thoáng hoảng hốt, rất nhanh lại trấn định, “Đại khái là của Lô Vũ để đó.”

Lô Vũ là trợ lý đặc biệt của Tô Mạc, Lục Diễm còn nhớ rõ, bất quá lý do như vậy hắn hiển nhiên không tin, tiếp tục cười như không cười mà nhìn Tô Mạc.

Hiển nhiên Tô Mạc cũng không quen nói dối, thản nhiên nói thẳng mới phù hợp tác phong của anh, “Kỳ thật là Daisy cho tôi, cô ấy bảo muốn theo đuổi một người, trước hết phải học nói một ít lời ngon tiếng ngọt.”

Lục Diễm cảm thấy có chút buồn cười, tưởng tượng Tô Mạc thỉnh giáo nữ thư kí xinh đẹp kinh nghiệm theo đuổi, lại ả ả cảm thấy có chút đáng yêu, “Như vậy Tô đồng cảm thấy có tác dụng sao?”

Tô Mạc quay đầu nhìn hắn một cái, thản nhiên cười nói, “Hiển nhiên, anh và tôi đều không cho là như vậy. Tôi nghĩ đem sách trả lại cho Daisy thì hơn.”

Nói xong, đèn xanh sáng lên, xe lần thứ hai khởi động, không khí đã không còn nặng nề.

Tô Mạc vừa lái xe vừa nói, “Đại khái còn nửa giờ, muốn nghe nhạc không?”

Lục Diễm tỏ vẻ tùy ý, Tô Mạc liền vươn tay ấn mở CD trong xe.

Một đoạn nhạc êm dịu phát ra, Lục Diễm nghe khúc nhạc dạo lại cảm thấy có chút quen tai, chờ đến khi ca sỹ cất giọng hát, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàn chương 27

(*) Nguyên văn chỗ này là Bá Lạc đích tình kết: Bá Lạc – người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể. => Phily chuyển hóa thành câu để mọi người dễ hiểu ^^

,

28. Chương 28

.

Lục Diễm nhìn khỏe miệng cùng sườn mặt Tô Mạc, ngọn đèn dọc theo hàng mi thật dài của anh tạo nên bóng mờ nho nhỏ, đột nhiên thêm một tầng mỹ hoặc, xinh đẹp nói không nên lời.

“Nhanh như vậy hậu kỳ đã làm xong sao? Công ty hiệu suất thật sự khiến người ta kinh ngạc.”

Ca khúc mình mới thu xong hai ngày trước dĩ nhiên là quen thuộc.

“Kỳ thật còn chưa xong,” Tô Mạc giải thích, “Tôi bảo người xử lý đặc biệt một chút, mặc dù ngày sau EP tung ra thị trường, đó cũng là bản độc nhất vô nhị.” Nói xong lại nở nụ cười, tựa như có chút đắc ý, “Mà tôi cũng là người đầu tiên nghe ca khúc này sau mấy nhân viên thu, rất êm tai.”

Lục Diễm cũng nghe ra, bản này xử lý đặc biệt chính là làm nhạt nhạc nền, càng thêm bộc lộ giọng hát ca sĩ, mà còn giọng điệu, giống như tình nhân ở bên tai ngân nga khẽ hát.

Nói không cảm động là giả, Tô Mạc dụng tâm đến mức này, Lục Diễm ngược lại một câu đều không nói nên lời.

Dọc theo đường đi chỉ im lặng nghe nhạc, không cần nhiều ngôn ngữ. Hai người đều thực hưởng thụ cảm giác như thế.

Lúc này đây Tô Mạc không mang Lục Diễm đến nơi không thể tưởng tượng, ngược lại là quán bar tư nhân mà người có thân phận như anh sẽ thường xuyên tới.

Nói là quán bar, kỳ thật cũng không phô trương như vậy, địa điểm tới gần ngoại ô thành phố, hoàn cảnh rất thanh tịnh. Không gian không lớn, bố trí lại vô cùng tinh xảo.

Tô Mạc sau khi vào cửa, đưa cho bồi bàn một tấm thẻ, xem ra là thẻ hội viên.

Bên trong người cũng không nhiều lắm, trừ bỏ Lục Diễm cùng Tô Mạc có hai bàn khác. Khách ở hai bàn kia Lục Diễm không quen biết nhưng nhận ra, đều là gương mặt thường xuyên nhìn thấy trên tạp chí tài chính và kinh tế.

Quán bar này quả nhiên không đơn giản. Lục Diễm trong lòng yên lặng mà nghĩ, nhưng cũng không cảm thấy lạ lẫm hay mất tự nhiên.

Hai người mới vừa ngồi xuống, bồi bàn mang tới một chai rượu đỏ. Mặc dù Lục Diễm không hiểu biết nhiều về rượu, cũng có thể ném ra đây không phải là loại thông thường.

Lục Diễm nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, “Nơi này rất tốt.”

Tô Mạc gật gù đầu, “Nơi này đồ uống cũng không tồi.”

Đối thoại như vậy khiến Lục Diễm nhớ tới lần trước ở quán cà phê, nói đùa, “Lẽ nào nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Tô đồng?”

Tô Mạc hỏi ngược lại, “Nếu tôi nói không phải, anh sẽ cảm thấy ngoài ý muốn sao?”

Lục Diễm nhướn nhướn mày, “Tôi đại khái sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối.”

Tô Mạc nở nụ cười, “Như vậy, tôi sẽ suy xét thu mua nó hoặc là nhập cổ phần.”

Lục Diễm nghe ra được đó cũng chỉ là lời nói đùa.

Những thứ khác giống hệt như Tô Mạc nói, hương vị không tồi nhưng cũng thật quý.

Tô Mạc thần nhiên nói, “Nơi này một buổi tối tiêu phí đại khái gần bằng một năm thu nhập của một người bình thường. Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, nơi này mỗi ngày chỉ nhận ba suất hẹn trước. Mà hẹn trước gần đây đã sắp xếp đến nửa năm sau.”

Lục Diễm mỉm cười, “Vậy Tô đồng thì sao?”

Hắn tất nhiên không cho là Tô Mạc cũng đã đặt chỗ từ nửa năm trước.

Tô Mạc thần bí mỉm cười, “Tôi dĩ nhiên bất đồng, tôi cùng với chủ nơi này có quen biết.”

Lục Diễm nghĩ nghĩ, mới nói, “Tôi nghĩ đến một câu chuyện. Truyền thuyết kể rằng vào thời Tống, có một cao tăng, ông làm đồ ăn chay đặc biệt ngon, hết thấy quan to quyền quý ở kinh thành thường xuyên ghé tới, cao tăng liền lập ra nhiều quy củ, một ngày chỉ làm một bữa, mà còn tiêu tốn rất nhiều bạc. Dù vậy, vẫn là cung không đủ cầu. Kỳ thật tất cả mọi người đến đó không hẳn vì thức ăn, mà là vì phật hiệu cao tăng.”

Tô Mạc gật đầu, “Anh nói không sai. Nơi này đồ ăn nấu ngon miệng, cũng không đáng giá cùng tốn công tốn sức như vậy. Cho nên, người đến nơi này, cũng không hẳn chỉ vì đồ uống nơi đây, mà là có thể gặp người nào. Hơn nữa có thể ở trong này, cũng thể hiện đẳng cấp thân phận.”

Tiếng cười sang sảng đột nhiên truyền đến, Lục Diễm nhìn thấy một nam tử cổ áo mở rộng, lộ ra vòm ngực mang theo hương vị cuồng dã bước lại đây, ngồi xuống bên cạnh Tô Mạc, một bàn tay tự nhiên thân thiết mà khoác lên vai anh, cười nói, “Tô đồng đem nơi này của tôi cho là chốn nào?”

Tô Mạc hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, miệng khẽ cong mỉm cười, “Nơi làm ăn đứng đắn.”

Trong giọng nói là sự quen thuộc cùng thân mật mà Lục Diễm cho tới bây giờ chưa từng nghe được từ anh, không hiểu sao ngực cảm thấy có chút không thoải mái.

Tô Mạc cũng không bởi vì gặp gỡ người quen mà xem nhẹ Lục Diễm, ngược lại rất nhanh thay hai người giới thiệu, “Hạ thiếu gia, đây là Lục Diễm.”

Nam tử được xưng là Hạ thiếu gia gật gật đầu với Lục Diễm, tỏ vẻ đã biết.

Tô Mạc lại hướng Lục Diễm nói, “Lục Diễm, Hạ gia ở thủ đô anh hẳn là nghe qua, vị này chính là cậu ba của Hạ gia, có điều tất cả mọi người quen gọi hẳn Hạ thiếu gia.”

Hạ gia ở thủ đô, mặc dù Lục Diễm không phải người trong giới thượng lưu, cũng từng nghe qua, nếu như là cậu ba của Hạ gia thì có thể mở được quán bar đặc biệt như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

“Gọi Hạ tam là được rồi.” Lục Diễm còn chưa mở miệng, Hạ thiếu gia đã giành nói trước.

Tuy rằng đối phương nói như vậy, nhưng Lục Diễm cũng không phải người không có mắt nhìn, như trước không kiêu ngạo không siểm nịnh mà gọi một tiếng, “Hạ thiếu gia.”

“Hôm nay Tô đồng sao lại có hứng trí đến nơi nhỏ bé này của tôi vậy?”

“Sao có thể nói là nhỏ bé chứ. Vừa rồi Lục Diễm còn nói với tôi, nơi này lịch sự tao nhã, là một chốn hiếm gặp đấy.”

“Thế nào, cậu có hứng thú sao? Tôi nói rồi, cậu nếu có hứng thú tôi có thể tặng cho cậu.” Hạ thiếu gia nhìn Tô Mạc cười nói.

Tô Mạc cũng mỉm cười, “Nếu tôi nói muốn, sẽ là mua. Cậu tặng tôi, tôi cũng không nhận. Cậu cũng đừng tưởng đơn giản như vậy liền chiếm được ân tình của tôi. Tương lai nhân tình của người kế thừa Hạ gia đáng giá hơn nhiều so với nơi thanh tịnh này chứ. Huống chi, thiếu đi Hạ tam cậu, nơi này dù tốt, cũng sẽ biến thành vắng vẻ, mà không phải đông đúc như thế này.”

Hạ thiếu gia lắc lắc tay ngón trỏ, “Quả nhiên là gian thương.”

Sau Tô Mạc dẫn dắt đề tài, để Lục Diễm cùng Hạ thiếu gia bắt chuyện với nhau.

Cách nói năng, kiến thức và nhất là thái độ của Lục Diễm đều hợp khẩu vị Hạ thiếu gia, hơn nữa lại là người Tô Mạc dẫn đến, rất nhanh liền quen thuộc.

Đến lúc này, Lục Diễm tự nhiên cũng hiểu được mục đích thực sự hôm nay Tô Mạc dẫn hẳn đến đây, chỉ sợ sẽ là vì Hạ thiếu gia trước mắt này. Lục Diễm biết rõ bất luận ở đâu, muốn đặt chân lên đỉnh cao, quen biết là điều không thể thiếu, nhất là người có bối cảnh như vậy, Tô Mạc hao tâm tổn trí thay hẳn an bài hẳn tự nhiên sẽ không cô phụ ý tốt của đối phương.

Nhìn mặt mà hành động vốn chính là bản lĩnh của Lục Diễm, hai bên trò chuyện hợp ý, rất nhanh lấy được cảm tình của Hạ thiếu gia. Thậm chí còn nói giỡn với Tô Mạc cậu bạn thú vị thế này sao không sớm mang đến làm quen. Hai người rất nhanh trao đổi phương thức liên lạc, hẹn có thời gian lại cùng uống rượu chơi bóng.

Khách và chủ đều vui vẻ.

Lúc rời đi thời gian đã không còn sớm, giữa chừng khách hai bàn kia cũng lại đây chào hỏi, quả nhiên đều là hướng về phía Hạ thiếu gia mà tới. Chẳng qua so với Tô Mạc cùng Lục Diễm, thái độ Hạ thiếu gia đối với bọn họ có thể nói lãnh đạm vô cùng.

Bởi vì phải lái xe, Tô Mạc không uống bao nhiêu rượu; Lục Diễm tuy rằng uống không ít, nhưng hẳn tửu lượng cao. Cho nên khi ngồi vào xe, hai người đều còn rất tỉnh táo.

Có điều Tô Mạc cũng không quen nói nhiều khi lái xe, cho nên bọn họ như trước trầm mặc trở về.

Đến cửa tiểu khu lần trước đưa Lục Diễm về, Tô Mạc ngừng xe lại, Lục Diễm lúc này mới trầm ngâm mở miệng, “Đêm nay... Tô đồng hao tâm tổn trí rồi.”

Tô Mạc thần nhiên đáp, “Giới giải trí là chốn phức tạp, anh đi được càng cao lại càng nhiều người muốn kéo anh xuống, muốn xem anh bị chê cười. Mặc dù Tinh Không trong giới có lực ảnh hưởng nhất định, nhưng có một số việc lại không dễ công khai ra mặt. Quen biết nhiều với anh mới có lợi.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Tôi hiểu.”

Tô Mạc tiếp tục nói, “Hạ Minh không chỉ có bối cảnh thâm hậu, bản thân hắn cũng là một người rất có bản lĩnh. Năm đó trong ba anh em Hạ gia, hắn là người không được xem trọng nhất, nhưng hiện giờ, hắn cũng là người duy nhất có đủ khả năng kế thừa Hạ gia, có thể thấy được bản lĩnh ở hắn. Bất quá người này cũng rất có nghĩa khí, chỉ cần hắn xem là bạn bè, liền sẽ không tiếc mạng sống. Hơn nữa hắn kết giao bạn bè, chưa bao giờ nhìn thân phận bối cảnh, chỉ nhìn hợp hay không hợp khẩu vị của hắn, cho nên hắn quen biết đủ hạng người. Quan trọng nhất là, hắn đối với phim ảnh cũng rất hứng thú, nói không chừng hai người về sau thực sự có cơ hội hợp tác. Chỉ cần được hắn tán thành, những thế lực ngầm sẽ không dám không khách khí với anh.”

Lục Diễm nghĩ thầm rằng chẳng lẽ là bởi vì sóng gió thảm đò lần trước? Lúc ấy sự tình có thể nhanh như vậy mà giải quyết trọn vẹn hắn chỉ cho là Tần Phong sớm làm chuẩn bị, cũng không hỏi cụ thể là làm như thế nào, không biết lúc ấy Tô Mạc có biết nội tình cũng như tác động vào hay không. Hôm nay xem ra khả năng là có, mà còn còn cố ý an bài như vậy, Lục Diễm có chút không biết nên nói gì cho phải.

Nếu Tô Mạc không nói rõ, Lục Diễm cũng không tiện hỏi, liền thuận miệng nói, “Thoạt nhìn Tô đồng cùng Hạ thiếu gia giao tình rất tốt.”

Tô Mạc cười cười, “Vào lúc hắn nghèo túng nhất, tôi đã từng giúp đỡ, cho nên hắn vẫn luôn nhớ kỹ phần ân tình này, đối với tôi cũng thực khách khí.”

Lục Diễm cảm thán, “Tô đồng mắt nhìn người vĩnh viễn đều tốt. Như vậy Tô đồng làm sao lại biết tôi có thể cùng Hạ thiếu gia kết giao?”

Tô Mạc nghiêng đầu nhìn hắn, “Chỉ cần anh nguyện ý, tôi tin tưởng anh cùng bất luận kẻ nào đều có thể ở chung thật tốt.”

Lục Diễm nhướn mày, “Tô đồng đối với tôi tin tưởng vậy sao?”

Tô Mạc cười cười, “Anh cũng nói qua mắt nhìn người của tôi rất tốt, điểm này tôi chưa bao giờ phủ nhận. Qua nhiều năm như vậy, tôi còn chưa nhìn lầm một ai, tôi tin tưởng anh cũng sẽ không phải ngoại lệ.”

Lục Diễm cũng cười cười, không nói gì thêm.

Hai người trầm mặc ngồi trong xe, tùy ý ánh trăng thanh lãnh xuyên thấu qua kính chắn gió đọng lại trên người.

Bầu không khí như vậy quá mức tốt đẹp.

Tô Mạc không muốn rời đi, Lục Diễm chẳng biết tại sao cũng không nói ra phải về.

Thật lâu sau, vẫn là Tô Mạc mở miệng trước, thanh âm của anh trong bóng đêm an tĩnh càng có vẻ trầm thấp, lại thêm một phần hấp dẫn, “Lục Diễm, anh có nguyện ý nghiêm túc suy xét một chút đề nghị lần trước của tôi?”

Lục Diễm giống như bị loại cảm giác này mê hoặc, nhin không được nói, “Tôi sẽ thận trọng suy xét.”

Tô Mạc âm thầm cong lên khóe miệng, rũ mắt đáp xuống, “Như vậy, ngủ ngon, tạm biệt!”

Lục Diễm cũng thấp giọng nói câu “Ngủ ngon”, rồi cục mở cửa xe đi ra ngoài.

Lúc này đây, Lục Diễm không để cho Tô Mạc dùng đèn soi đường cho hắn, mà là đứng ở chỗ cũ nhìn xe của anh đi xa.

Thẳng khi tiếng động cơ không còn nghe thấy, Lục Diễm mới xoay người đi vào tiểu khu.

Nếu đem trận giằng co này so sánh thành một chiến dịch, Lục Diễm nghĩ, hắn đã không còn nắm chắc phần thắng. Chính là nếu thật sự thua, hắn là cũng là vui vẻ chịu đựng, thậm chí chỉ sợ đó mới chính là chiến thắng.

Chính là, bây giờ còn chưa phải thời điểm, còn chưa đủ!

Lục Diễm lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ thật sự thua không hẳn là chuyện xấu.

Hoàn chương 28

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn các bạn ủng hộ, yêu mọi người, moa moa tazz. Mặt khác không ai cảm thấy thụ quân cổ gắng học lời tỏ tình kỳ thật có chút manh sao? ^^

,

29. Chương 29

Ngày hôm sau trở lại trạng thái công tác Lục Diễm tạm thời buông xuống tâm tình xúc động bởi vì Tô Mạc xuất hiện. Công tác một thời gian, kế tiếp còn có nhiều cơ hội hơn đang chờ hắn.

Lục Diễm từ trong tay Tần Phong tiếp nhận vài kịch bản nghiêm túc chọn lựa.

Lục Diễm bây giờ, tuy rằng còn chưa đạt tới mức nổi tiếng ngút trời, nhưng danh khí đã không còn coi là nhỏ, kịch bản để lựa chọn vẫn luôn có rất nhiều. Tỷ như vài kịch bản này, cũng đã được Tần Phong sàng lọc qua, trên cơ bản mỗi câu chuyện cùng đội hình làm phim cũng sẽ không quá khó coi.

Thời điểm Lục Diễm nhìn đến một cuốn cuối cùng, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

Kịch bản vốn tên gọi là Tay súng bắn tỉa, câu chuyện cũng không phức tạp, nội dung chính là một người trong rừng cây tụt lại phía sau làm sao ngăn chặn quân địch đang tập kích cùng với tung đòn phản kích cuối cùng, cuối cùng thuận lợi cứu nữ nhân vật chính cùng nhóm bộ đội. Bởi vì nhân vật chính đa phần đều dưới tình huống độc lập chiến đấu, cho nên lời kịch cũng không nhiều, điều này cũng có nghĩa đặt nặng vào ngôn ngữ hình thể và biểu cảm trên mặt, trên thực tế là càng thử thách diễn xuất. Địa điểm câu chuyện phát sinh trong rừng, đó cũng là điểm đáng chú ý của bộ phim điện ảnh này, sẽ có phần lớn miêu tả về những mối nguy hiểm cùng với sinh tồn trong rừng. Về phương diện tình cảm, nam nữ chính chỉ vào lúc cuối cùng anh hùng cứu mỹ nhân mà gặp nhau, phân đoạn của nữ chính ít đến đáng thương, tình cảm phát triển cũng xem như không đáng kể. Ngược lại nam chính cùng thủ lĩnh địch quân đấu trí đấu dũng trong rừng vô cùng gay cấn.

Đề tài điện ảnh như vậy, ở thị trường trong nước kỳ thật cũng không quá thu hút, cùng lúc khuyết thiếu đạo diễn có thể thực hiện, một mặt khác cũng bởi vì thói quen thẩm mỹ của người xem. Nhưng phim điện ảnh như vậy, nếu làm tốt, sẽ thực sự cuốn hút, hơn nữa dễ dàng đạt được sự quan tâm ở thị trường nước ngoài.

Trên thực tế, bộ phim điện ảnh này quả thật ở liên hoan phim Cannes đạt được vinh dự cực cao.

Lục Diễm nhớ rất rõ ràng, thời điểm bộ phim này ở trong nước vừa mới công chiếu, thành tích thật sự rất kém cỏi, cơ hồ không đến một tuần liền hạ giá. Nhưng mà bộ phim như vậy lại tại liên hoan phim điện ảnh đạt được giải phim nhựa xuất sắc nhất, tin tức truyền về nước, trên internet gây nên một hồi sóng to gió lớn, các rạp chiếu phim chủ động yêu cầu một lần nữa chiếu phim, lúc này phòng vé thu hoạch vô cùng tốt. Loại chuyện này xưa nay chưa từng có khiến cho Lục Diễm chặt chẽ nhớ kỹ bộ phim điện ảnh này, Lục Diễm nhớ lúc ấy hắn cũng tới rạp xem hai lần.

Lục Diễm nhớ rằng bộ phim điện ảnh này đạo diễn là Chu Ảnh Tài, là một đạo diễn trẻ tuổi mới gia nhập, vốn chỉ là kẻ vô danh, bởi vì một bộ phim mà hưởng vinh dự cả trong và ngoài nước, trèo lên vị trí đạo diễn hàng đầu trong nước, những bộ phim sau đó của hắn Lục Diễm cũng chú ý một chút, nhưng không có tác phẩm nào kinh điển như vậy nữa.

Mà nam nhân vật chính trong phim, Lục Diễm cũng nhớ rõ, tên là Tống Liễm, vốn là diễn viên quanh quẩn ở hạng ba, bởi vì bộ phim điện ảnh này mà được vinh danh ảnh đế, về sau con đường sự nghiệp rộng mở xán lạn, vận khí xác thực không tồi.

Lục Diễm căn bản không nghĩ đến bản thân sẽ có cơ hội cùng bộ phim truyền kỳ này tạo nên mối liên hệ. Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì mà cải biến, có lẽ hoàn toàn chính là bởi vì Lục Diễm sống lại tạo ra hiệu ứng bướm bướm, nếu cơ hội đến trước mắt, Lục Diễm tuyệt không buông tha.

Vì thế Lục Diễm không chút do dự rút ra kịch bản này, nói với Tần Phong, “Phong ca, tôi muốn nhận phim này.”

Tần Phong vừa liếc thấy kịch bản, mày hơi hơi nhăn lại, “Cái này sao, câu chuyện có ý mới nhưng đạo diễn không có chút danh khí cũng không biết có thể làm phim tốt hay không, hơn nữa thị trường trong nước giống như không phải thực thích ứng đề tài như vậy. Cậu muốn suy nghĩ thêm một chút không, tôi cảm thấy phim Bí mật tối cao này cũng không tồi, đạo diễn là Trương Kỳ, nữ chính Sở Văn là ảnh hậu, nghe nói còn sẽ có vài minh tinh nổi danh làm khách mời. Đối với cậu hiện tại mà nói, có phải thích hợp hơn không?”

Lục Diễn đối với phán đoán của Tần Phong tất nhiên là tin phục, mà cuối cùng phim Bí mật tối cao phòng bán vé cũng quả thật nghiệm chứng điểm này. Chính là ai bảo Lục Diễn nắm trong tay lợi thế nghịch thiên sống lại cơ chứ, so với danh ảnh để hấp dẫn như thế, doanh thu phòng vé cao tới đâu cũng không đủ, cho nên này căn bản không cần phải lưỡng lự.

Lục Diễn chỉ khó xử làm sao thuyết phục Tần Phong, dù sao chuyện sống lại bất luận thế nào cũng không có khả năng tiết lộ cho người khác, mà từ tình huống trước mắt, thế nào cũng là Tần Phong lựa chọn phù hợp hơn.

Lục Diễn nghĩ nghĩ, vẫn là nói rằng, “Phong ca, tôi cảm thấy bộ phim này có đặc sắc riêng, bỏ qua không biết còn có cơ hội gặp lại hay không. Dù sao chu kỳ quay phim hẳn sẽ không quá dài, để cho tôi thử đi.”

Tần Phong có chút kỳ quái Lục Diễn kiên trì như vậy, thường ngày ý kiến của bọn họ đa phần đều là nhất trí, ngẫu nhiên có bất đồng, Lục Diễn cũng sẽ đồng ý theo lựa chọn của hắn, lúc này đây lại có chút khác thường.

Bất quá Lục Diễn nói không sai, hướng chỉ người trẻ tuổi mà, có chút nhuệ khí chung quy cũng tốt, dù sao nếu phim này thành tích không tốt ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn, Tần Phong liền gật gật đầu, “Vậy được rồi, liền nhận phim này, tôi đi liên hệ.”

Lục Diễn nhất thời âm thầm thở phào một hơi, hắn còn đang suy xét nếu Tần Phong không đồng ý thì nên như thế nào không bại lộ mà tiếp tục thuyết phục, không nghĩ tới Tần Phong sẵn khoải đáp ứng như vậy.

Đối phương đại khái thật không ngờ Lục Diễn sẽ nhận bộ phim này, thời điểm bắt đầu phát ra lời mời chỉ là cảm thấy hình tượng Lục Diễn cùng nhân vật thực thích hợp, nhưng dù sao cũng là bộ phim chế tác không có chút danh khí, chỉ sợ Lục Diễn không thêm để mắt, không nghĩ tới lại được nhận.

Tần Phong cùng đối phương xác nhận thời điểm, cảm giác ngữ khí đối phương ngoài ý muốn đến độ vui mừng muốn khóc, liên tục nói cảm ơn, lúc thuật lại còn đùa Lục Diễn vài câu. Lục Diễn cười cười không nói gì, trong lòng lại nghĩ kỳ thật người nên cảm tạ hẳn là mình mới đúng.

Bất quá phim còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, nhân vật khác đều còn chưa xác định, không nhanh vào đoàn phim như vậy. Vừa lúc EP mà Lục Diễn thu cũng lập tức muốn xuất bản, thời gian tuyên truyền xong vừa lúc có thể đóng phim.

Hậu kỳ ba ca khúc làm tốt, Lục Diễn và Bạch Tịch, Lâm Mộc cùng thử nghe một chút, hiệu quả tuyệt vời vô cùng, thanh âm Lục Diễn hòa với âm nhạc hoàn mỹ mà dung hợp một chỗ, nghe vô cùng thoải mái.

Bạch Tịch cùng Lâm Mộc đều thực vừa lòng, người trước cho rằng Lục Diễn biểu đạt đầy đủ cảm xúc tình cảm trong ca từ của hắn; Lâm Mộc thì cảm thấy Lục Diễn đem ca khúc của hắn diễn giải vô cùng sâu sắc.

Lục Diễn chính mình cũng thực hài lòng, hắn nghĩ mặc dù trước mặt hai nhân vật vĩ đại, tiếng ca của hắn cũng không thua kém một phần nào.

Bất quá không biết tại sao, nghe hậu kỳ hoàn mỹ như vậy, Lục Diễn lại bất giác nhớ tới khúc nhạc ngày đó trên xe Tô Mặc nghe được, không hoàn mỹ nhưng lại có cảm giác rung động nhân tâm. Hắn hơi hơi nhắm mắt lại, lúc ấy sườn mặt Tô Mặc mang theo lưu luyến xuất hiện trong đầu, phảng phất còn có thể cảm nhận được hàng mi khẽ run run.

Vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, người này quả thật đã từng chút từng chút tiến vào chiếm giữ trái tim mình.

Tần Phong rất nhanh cùng bộ phận tuyên truyền của công ty sắp xếp xong xuôi kế hoạch quảng bá.

Đầu tiên trên internet phát bản nghe thử của ba bài hát, tại các trang nhạc đẩy mạnh lực tuyên truyền, nhóm fan tự nhiên khỏi cần lo lắng, chủ yếu hấp dẫn thêm người nghe khác. Về sau khi phát hành bản chính thức sẽ tổ chức mấy buổi ký tặng.

Hưởng ứng với bản nghe thử trên mạng vô cùng tốt, ngày đầu tiên liền đột phá ngàn vạn, lực lượng mà Bạch Tịch và Lâm Mộc liên thủ kêu gọi quả nhiên không giống người thường. Chờ nghe xong, ngay tức khắc liền bị thanh âm Lục Diễm thuyết phục, rất nhiều fan sôi nổi kêu la hóa ra nam thần hát hay như vậy. Lục Diễm tại Weibo của mình post bản nghe thử tiếp theo, tức khắc trở thành bài được chia sẻ nhiều nhất trong ngày.

Buổi ký tặng tổ chức tại ba nơi, lần lượt tại S thị, G thị cùng C thị. Mỗi lần khoảng cách là một ngày, ngược lại có chút gấp gáp, bất quá thời gian không đợi người, thời điểm ban đầu chung quy dễ kích khởi tình cảm mãnh liệt từ fan nhất.

Lễ ký tặng tổ chức rất thành công. Thời tiết dần dần nóng lên, nhóm fan không chút thuyên giảm tình cảm mãnh liệt, mỗi một buổi đều là người đến tấp nập, khiến cho tay Lục Diễm cũng muốn gầy.

May mà thành tích khả quan, Lục Diễm chứng minh hẳn thực lực ngoài khả năng diễn xuất của hắn, mà cách mục tiêu thiên hoàng siêu sao của bọn họ thì càng gần thêm một bước.

Sau khi EP phát hành, Lục Diễm lại bắt đầu quãng thời gian liên tục làm việc, thời gian tới công ty liền ít đi rất nhiều, cũng xem nhẹ mấy việc chú ý người khác. Đôi lúc vô tình chạm mặt không phải có bao nhiêu trùng hợp mà là đối phương căn bản không có ý tứ che giấu.

Cũng phải, tần suất Tô tổng đối bạn tuy rằng không tính đặc biệt cao, nhưng cũng không hề thấp. Về phần bên cạnh cậu đối thành một người nam nhân đối với kẻ biết rõ bản tính Tô tổng nam nữ đều ăn mà nói cũng không kỳ quái, khiến cho Lục Diễm dâng lên cảm giác nguy cơ chính là, bên người Tô Quyết là Từ Vĩnh Chu. (Philly : chú ý một chút Mạc Mạc là Tô đồng, Tô Quyết là Tô tổng nha mọi người ^^)

Lục Diễm đứng ở chỗ rẽ trong bãi đỗ xe công ty, lẳng lặng nhìn Từ Vĩnh Chu cách đó không xa ngồi trên xe Tô Quyết, hai người thái độ thân mật, vừa thấy liền biết có ái muội.

Hai người kia, cuối cùng vẫn là qua lại với nhau. Biết rõ chuyện lúc trước nên Lục Diễm nhìn thấy bọn họ tự nhiên không quá kinh ngạc, chỉ là có chút tiếc nuối, chính mình sống lại mang đến hiệu ứng bướm bướm nhưng không có ảnh hưởng tới trên người bọn họ.

Lục Diễm suy xét một vấn đề khác là, nếu Từ Vĩnh Chu lợi dụng quan hệ Tô Quyết để đối phó mình, còn có thể thực hiện được hay không?

Lục Diễm đang suy tư, không phát hiện một thân ảnh nhỏ bé từ phía sau tới gần, “Bộ dáng của anh thoát nhìn không quá tốt.”

Lục Diễm nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Mộc Hiểu lẳng lặng đứng ở nơi đó. Một đoạn thời gian không gặp, cô gầy đi rất nhiều.

Thấy Lục Diễm không nói lời nào, Mộc Hiểu ngược lại nhẹ nhàng cười cười, như trước là loại tươi cười không đạt đáy mắt, nâng nâng cằm, chỉ hướng xe Tô Quyết xe, “Anh giống như có chút giật mình.”

Lục Diễm nhất thời không cách nào phán đoán thái độ Mộc Hiểu, đơn giản cái gì cũng không nói.

Quả nhiên, sắc mặt Mộc Hiểu ra vẻ bình tĩnh có chút buông lỏng, khẽ thở dài một cái, “Cùng uống một chén không?”

Lục Diễm rốt cục mở miệng, ngữ khí thực nhạt, “Có gì quan trọng sao?” Bọn họ giao tình vốn không thân thiết, Mộc Hiểu đã từng mang thái độ không ôn hòa tuy rằng Lục Diễm sẽ không để trong lòng, nhưng cũng sẽ không duy trì khách sáo đối trá với cô.

Mộc Hiểu tự giễu mà cười cười, “Coi như vì an ủi kẻ thất tình như tôi một chút đi.”

Lục Diễm nghĩ nghĩ, hắn cũng có chút chuyện cần hỏi Mộc Hiểu, liền gật đầu đáp ứng.

Hoàn chương 29

.

Phily : Mộc Hiểu là cô nàng đóng phim với LD lúc trước, bồ cũ của bạn nhỏ tiểu Quyết đó, nhắc khéo lỡ bạn nào quên ^^

,

30. Chương 30

.

Lục Diễm đi theo Mộc Hiểu đến một quán bar gần đó. Lúc này quán bar người không phải rất nhiều, hai người theo thói quen mà tìm vị trí trong góc ngồi xuống.

Bồi bàn rất nhanh đưa rượu lên, Lục Diễm chỉ gọi một ly rượu bình thường, Mộc Hiểu gọi một ly rượu pha chế “Lam sắc tâm tình”, nghe tên đã cảm thấy giá cả sẽ không rẻ.

Mộc Hiểu lắc lắc rượu màu xanh trong ly, uống từng ngụm từng ngụm, ánh mắt dần dần có chút mê ly.

Lục Diễm mắt lạnh nhìn cô, hắt ngay từ đầu nhấp một ngụm rượu liền không uống nữa, cũng không nói lời nào. Dù sao người chân chính có lời muốn nói cũng không phải hắt, hắt chỉ yên lặng chờ.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, khách trong quán rượu dần dần nhiều hơn, rượu trong tay Mộc Hiểu đã là ly thứ ba. Cô còn chưa mở miệng, Lục Diễm cũng không vội, lại trầm mặc suy nghĩ về tới cảnh tượng vừa rồi nhìn thấy.

Xem ra hai người kia đã cùng một chỗ một thời gian, không biết lúc này đây bọn họ là thế nào mà vừa mắt nhau, quan trọng nhất, là ai chủ động...

Lục Diễm đang nghĩ, Mộc Hiểu lại đột nhiên mở miệng, câu nói đầu tiên khiến Lục Diễm nhin không được chân mày khẽ cau lại.

“Lúc đó tôi còn tưởng rằng, người sẽ làm tôi thất tình phải là anh.” Khi nói chuyện mê ly trong mắt Mộc Hiểu đã rút đi, miệng của cô mang theo ý cười, ngữ khí cũng giống như đang đùa giỡn, nhưng Lục Diễm biết cô cũng không phải đang nói giỡn.

Lục Diễm không tiếp lời, hắt tin tưởng đối phương cũng không cần hắt nói cái gì.

Mộc Hiểu tiếp tục nói, “Tôi vào đoàn phim rồi sau đó hắt thấy anh, hắt liền hỏi tôi, anh là người như thế nào, bộ dáng của hắt thoát nhìn đối với anh rất có hứng thú. Tôi cùng hắt một chỗ thời gian không tính dài, cũng không phải rất ngắn, trước cũng không phải không có người khác yêu thương nhưng nhớ hắt, hắt đều không tiếp nhận. Hắt tuy rằng phong lưu, nhưng có một ưu điểm, chính là thời điểm hắt cùng một người một chỗ liền tuyệt đối trung thành. Hắt luôn luôn chấm dứt tình cũ thì mới có tình mới. Mỗi một cô gái, khi đối mặt với tình cảm lãng tử của hắt, đều sẽ ảo tưởng mình chính là người cuối cùng của hắt, tôi cũng không ngoại lệ. Cho nên khi tôi nhận thấy hắt có hứng thú với anh, tôi cảm thấy thực phần nộ, cũng thực sợ hãi. Tôi thật sự yêu hắt.”

Hắt trong lời cô là chỉ ai, Lục Diễm dĩ nhiên rõ ràng.

Nói tới đây, Mộc Hiểu hướng Lục Diễm mà cười cười xin lỗi, “Cho nên khi đó, thái độ của tôi với anh thực không ôn hòa, hy vọng anh đừng để trong lòng, xin anh thông cảm một cô gái bị hãm trong tình yêu không ổn định không lý trí.”

Lục Diễm nghĩ thầm rằng cô gái này quả thật không đơn giản, bất luận thời điểm nào cũng không quên làm ra lựa chọn đối với mình có lợi nhất. Hắt cũng không hoài nghi thành ý muốn qua lại thân quen của Mộc Hiểu với hắt lúc này, người như Mộc Hiểu, vốn sẽ không dễ dàng cùng người trở mặt, huống chi Lục Diễm đang nổi danh như vậy, là người tương lai không thể không mong đợi. Cô nếu chủ động yêu thế, mặc dù Lục Diễm không phải một kẻ rộng lượng, cũng sẽ không cùng cô so đo.

Bất quá Lục Diễm cũng không phải một kẻ dễ dàng bị người nắm mũi dẫn đi, không phải cô nói trở mặt liền trở mặt, cô nói thân thiết liền thân thiết, cho nên hắt chỉ cười cười, không tỏ thái độ.

Mộc Hiểu hiển nhiên cũng biết ngừng đúng mực, không được một tắc lại muốn tiến một thước, chính mình đem đề tài nói tiếp, “Kỳ thật thời điểm cùng hần một chỗ, tôi cũng đã dự liệu đến kết cục hôm nay. Lại nói tiếp, tôi cũng không chịu thiệt, khi còn bên nhau, hần đối xử với tôi rất tốt, cũng cho tôi rất nhiều trợ giúp, chúng tôi, cũng coi như theo như nhu cầu đi. Tôi chỉ là, có chút không cam lòng mà thôi. Lại nói tiếp, tôi còn thật tình nguyện người làm tôi thất tình là anh.”

Mộc Hiểu nói xong, một đôi mắt lóng lánh ánh nước nhìn về phía Lục Diễm.

Lục Diễm bất vi sở động, thản nhiên nói “Tôi có thể cho rằng cô là đang châm ngòi không?”

Mộc Hiểu cũng không che giấu dụng tâm của mình, cô biết Lục Diễm là một người thông minh, tự nhiên là không dễ lừa gạt, cô thu hồi phong tình trong mắt, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc, “Cũng coi như thế đi. Bất quá tôi ngược lại có một lần vô ý nghe được tiểu tử kia nhắc tới anh, giống như đối với phát triển của anh hiện tại không quá chịu phục.”

Lục Diễm không phải thực tin tưởng lời Mộc Hiểu, bởi vì hần biết Từ Vĩnh Chu không phải người dễ nắm bắt, Từ Vĩnh Chu càng tuyệt đối không thể ở thời điểm chưa có thực lực mà công khai biểu lộ bất mãn với mình.

Bất quá Lục Diễm cũng có chuyện muốn hỏi Mộc Hiểu, cho nên không vạch trần cô, “Vậy cô biết bọn họ, là như thế nào... Ừm, đồng thời đến với nhau sao?”

Mộc Hiểu cười khẽ, “Anh là muốn nói ai dụ dỗ ai sao? Đừng ngại, tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi đại khái biết một ít, chi tiết cụ thể không rõ lắm, nhưng hình như là Từ Vĩnh Chu chủ động tìm tới, thật không biết xấu hổ.”

Lục Diễm thản nhiên cười nhạo một tiếng, cô gái này thật sự là lòng dạ hẹp hòi, người cùng Tô Quyết một chỗ, tám chín phần đều là tự mình dâng lên cửa, chỉ sợ chính cô ta cũng không ngoại lệ, lại ở trong này nói kẻ khác không biết xấu hổ.

Bất quá Lục Diễm chung quy đã hỏi ra đáp án bản thân muốn, liền cũng không kiên nhẫn theo cô thương cảm nữa, đưa tay nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, muốn tôi đưa cô về không?”

“Không cần,” Mộc Hiểu cười nói, “Anh đi trước đi, chờ lát nữa trợ lý đến đón tôi.”

Lục Diễm gật gật đầu, không tiếp tục ra vẻ thân sĩ, đứng dậy rời đi.

“Mặc kệ nói như thế nào, cảm ơn anh. Cùng anh nói mấy thứ này, trong lòng dễ chịu hơn nhiều.” Mộc Hiểu đột nhiên lại nói một câu.

Lục Diễm quay đầu nhìn cô, miệng cô mỉm cười, trong mắt lại tràn ngập một cổ bi thương.

Cô chung quy là thật lòng, cho nên phần thương tổn này cũng không dễ dàng mất đi, mặc dù cô nói ra dễ dàng tiêu sái như vậy.

Lục Diễm lại không có nhiều tâm tư để dùng trên người cô, không nói thêm gì nữa, vẫn là đi trước một bước.

Tuy rằng đối với Từ Vĩnh Chu có thêm một tầng cảnh giác, nhưng Lục Diễm cũng không có thời gian đi chú ý, bởi vì Tay súng bắn tỉa mà hần tiếp nhận đã hoàn thành chuẩn bị, bắt đầu giai đoạn quay phim.

Đối với bộ phim điện ảnh này, Lục Diễm rất coi trọng, sớm liền tới đoàn phim, gặp được đạo diễn Chu Ảnh Tài.

Chu Ảnh Tài không phải người dễ ở chung, có chút cảm giác cây tài khinh người, trừ bỏ phim ảnh còn không đối với người khác đều có chút xa cách. Bất quá người này cũng thực sự có tài, cho nên mới có thể tạo ra tác phẩm kinh điển như Tay súng bắn tỉa. Đại khái có chút tài lại làm nghệ thuật nhiều người cũng có tính tình quái gở, Lục Diễm thấy nhưng không thể trách. Dù sao chính như Tô Mặc đánh giá về hần, chỉ cần Lục Diễm nguyện ý, hần có thể cùng bất luận kẻ nào ở chung vô cùng tốt, vậy cũng là tài năng của hần. Cho nên tổng thể mà nói, không đến nỗi tệ lắm.

Bởi vì câu chuyện phát sinh chủ yếu trong rừng, cho nên quay phim mất ba tháng, đoàn phim cơ bản đều trải qua ở trong rừng xa xôi hẻo lánh. Lại là ngày nóng nhất trong năm, chờ hoàn thành quay phim, Lục Diễm cả người đều đen đi không ít, cũng gầy đi không ít, nhưng thân thể rèn luyện tinh nhuệ hơn. Thậm

chỉ tại thời điểm đóng máy, còn có người đùa giỡn mà nói Lục Diễm có phải còn chưa thoát khỏi vai diễn, trên người sao mà còn mang sát khí.

Lục Diễm cũng thừa nhận chính mình đối với bộ phim điện ảnh này nhập tâm rất nhiều, thế cho nên thời điểm thoát ly cũng chậm hơn so với bình thường. Nhưng hiệu quả cũng thực rõ ràng, nếu như nói Chu Ảnh Tài chỉ đạo có thể nói là kinh diễm, như vậy Lục Diễm biểu hiện quả thực gọi người xem chỉ có thể ca thán không ngừng.

Trong lúc quay phim đã xảy ra một chuyện rất quan trọng.

Phim quay được một nửa, bên đầu tư đột nhiên ngừng đầu tư, nguyên nhân gì thì cũng không rõ ràng lắm, nhưng tóm lại là tiền không đến nơi.

Không có tiền liền không có kinh phí quay phim, cố gắng trước đó cũng sẽ toàn bộ trở thành phế thải. Chu Ảnh Tài gấp đến độ miệng chửi rủa không ngừng, Lục Diễm cũng không dễ chịu, hẳn chính là ký thác kỳ vọng cao vào bộ phim này. Nhưng mà đời trước hẳn không tham dự quay phim, cũng không biết lúc ấy có phải cũng trải qua thời kì này không, có thể viên mãn mà giải quyết hay không, trong lòng không khỏi nôn nao.

Ngay tại lúc đoàn phim đã sắp chuẩn bị dẹp đường về nhà, mà Lục Diễm cũng đang nghiêm túc suy xét có nên hướng Tô Mặc xin giúp đỡ hay không, rốt cục truyền đến tin tức tốt, giám chế không biết từ nơi nào lại kéo được nhà đầu tư, lúc này đây tài chính đến đúng chỗ. Không cần buồn phiền cuốn gói về nhà, phim có thể thuận lợi quay hết, Lục Diễm cũng thở phào một hơi. Lúc này, nếu không giành thật nhiều giải thưởng về cho phim, quả thực rất có lỗi với biến đổi bất ngờ này.

Sau khi phim đóng máy, giám chế nói nhà đầu tư mới muốn mời vài nhân vật chủ chốt tụ hội, mọi người dĩ nhiên không có dị nghị, Lục Diễm cũng rất muốn trông thấy người mang than sưởi ấm ngày tuyết cho họ này.

Chờ sau khi trở về, rất nhanh liền hẹn xong thời gian, địa điểm cũng là chọn quán bar nổi danh.

Nhà đầu tư này ngược lại rất có ý tứ, hẹn ở nơi thế này, có lẽ hẳn là tuổi cũng không lớn.

Lục Diễm đúng giờ tới nơi hẹn, thời điểm nhìn đến người đầu tư mới, Lục Diễm không khỏi cảm khái thế giới thật nhỏ, duyên phận thật kỳ diệu. Thì ra nhà đầu tư trong lúc nguy nan ra tay tương trợ chính là cậu ba nhà họ Hạ, Hạ Minh, người mà Lục Diễm mới nhận thức không lâu.

Hạ Minh vạt áo mở rộng ngồi trên ghế sa lông, vắt chân, trong tay lắc lắc ly rượu, vẫn là bộ dáng cuồng dã không kềm chế được. Nhìn thấy đám người Lục Diễm tiến vào, tùy ý phát tay, “Ngồi đi, đừng câu nệ tiểu tiết.”

Chu Ảnh Tài có chút kích động, tự giới thiệu xong, nắm tay Hạ Minh không buông mà nói cảm tạ, quả thực hẳn đối với Hạ Minh ra tay trợ giúp cứu hắn cái từ hồi sinh dĩ nhiên là vô cùng cảm kích.

Lục Diễm thì bình tĩnh hơn nhiều, gật gật đầu, gọi một tiếng, “Hạ thiếu gia.”

Hạ Minh nâng ly cười với hắn, “Lại gặp mặt. Lần trước nói có thời gian rảnh cùng uống rượu, hiện tại cuối cùng thực hiện được.”

Lục Diễm cũng cười cười, “Hóa ra Hạ thiếu gia còn nhớ rõ.”

Giám chế làm người giới thiệu có chút ngạc nhiên, “Các cậu sớm đã quen biết rồi sao?”

Hạ Minh cười nói, “Mới quen không lâu, bất quá rất hợp ý. Nói thực ra, nếu không biết Lục Diễm là nam chính trong phim các người lần này, tôi còn chưa chắc sẽ đầu tư đâu.”

Lục Diễm thất sự không biết còn có chuyện này, nghe vậy nâng ly nói, “Nhận được Hạ thiếu gia quan tâm, tôi mời anh một ly.” Nói xong một hơi uống cạn.

Hạ Minh cũng một hơi cạn rượu còn lại trong ly, cười nói, “Tôi thích điểm dứt khoát này của cậu, đàn ông nên như vậy, chứ lẽ mẽ.”

Chu Ảnh Tài ngồi bên lập tức mặt đỏ bừng, há mồm, lại cái gì cũng chưa nói.

Giám chế vội vàng giảng hòa, “Đến đến đến, chúng ta cùng kính Hạ thiếu gia một ly, cảm tạ cậu ra tay lúc nguy nan, để phim của chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành.”

Hạ Minh mặc dù là con cháu thế gia, lại bởi vì tính cách cùng những việc trải qua trước kia, trên người có hương vị cuồng dã ngộ nghịch, làm việc theo yêu thích. Hắn nhìn người bảo thích hợp thì tức là hợp, hắn nhìn không vừa mắt, liền mặc kệ không quản. Người ta thân phận như thế, chỉ có người khác lấy lòng hắn không có chuyện hắn phải đi chiều cố người khác. Cho nên toàn bộ quá trình, hắn đa phần chỉ cùng Lục Diễm nói chuyện, những người khác cơ bản đều làm nền.

Chu Ảnh Tài trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không có biện pháp, kẻ chi tiền là lớn nhất, huống chi hắn dấu kiêu ngạo hơn nữa, cũng biết có vài người đắc tội không nổi. Một buổi tối chỉ rầu rĩ ngồi uống rượu, cũng may giám chế làm người cũng không tệ lắm, thường thường cùng hắn qua lại mấy câu.

Hoàn chương 30

31. Chương 31

“Tôi chỉ biết, nếu Tô Mạc có ý với tôi, cho dù tôi là thằng, cũng nguyện ý bị bẻ cong.”

.

Lúc cuộc vui chưa tàn, Chu Ảnh Tài đã uống rượu say mềm, cả người ngay cả đứng cũng không vững, người giám chế đành phải hướng Hạ Minh bồi tội, đảm đương nhiệm vụ mang người về nhà.

Hạ Minh không thêm để ý mà phát phát tay, giám chế liền đỡ người ra ngoài.

Vài người khác ngược lại uống không nhiều lắm, nhưng dưới khí thế cường đại của Hạ Minh quả thực nói cũng không dám nói nhiều, thấy đạo diễn cùng giám chế đi rồi, cũng vội vàng mượn cớ cáo từ, Hạ Minh đương nhiên không phản đối.

Rất nhanh cũng chỉ còn lại hai người Hạ Minh cùng Lục Diễm.

Không còn ai nữa, Hạ Minh chuyển đề tài, hỏi, “Tô Mạc gần đây khỏe không? Sau lần trước liền chưa thấy qua cậu ấy. Người này, có việc cũng chẳng bao giờ tìm tôi, chẳng thú vị gì cả.”

Lục Diễm giật mình một chút, kỳ thật hắn cũng đã lâu không gặp Tô Mạc, trước còn không cảm thấy gì, Hạ Minh vừa hỏi nhất thời có loại cảm giác khó tả, dù sao là cảm giác không thoải mái, “Tôi cũng không rõ ràng lắm, mấy tháng này vẫn luôn quay phim, lần trước cũng là lần gần đây nhất nhìn thấy Tô đồng.”

Hạ Minh có chút kinh ngạc, “Không gặp mặt thì thôi, ngay cả liên hệ cũng không có?”

Lục Diễm lắc đầu, cảm xúc không thoải mái dưới đáy lòng càng lan tràn.

Hạ Minh nhìn bộ dáng Lục Diễm, ái muội mà cười cười, “Như thế nào, các người còn không phải loại quan hệ đó?”

Lục Diễm phục hồi lại tinh thần, ra vẻ không hiểu hỏi lại, “Loại quan hệ đó là quan hệ gì?”

Hạ Minh ngón trỏ chỉ chỉ Lục Diễm, “Giả bộ! Vừa mới khen cậu thẳng thắn, lập tức liền vòng vo với tôi, tưởng tôi nhìn không ra sao? Tôi cùng Tô Mạc quen biết rất nhiều năm, cậu ta thật sự tình quái, chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, cũng chưa bao giờ thích nợ người khác. Cho dù có yêu cầu người khác hỗ trợ, cậu ta cũng nhất định sẽ đáp trả ích lợi tương ứng, thường thường làm đến cuối cùng vẫn là người khác thiếu nhân tình cậu ấy. Tôi năm đó nợ cậu ta một ân tình lớn, qua nhiều năm như vậy, cậu ta cho tới bây giờ chưa cho tôi cơ hội hoàn trả. Lần trước cậu ấy mang cậu đến chỗ tôi, đây chính là lần đầu tiên cậu ta chủ động dẫn người tới gặp tôi, tôi hiểu ý tứ của cậu ấy, vừa lúc tính tình cậu cũng thực hợp ý tôi, coi như kết giao thêm một người bạn. Tô Mạc thoạt nhìn lạnh lùng lãnh khốc, kỳ thật rất trọng tình trọng nghĩa, nói thực ra, nếu không phải bởi vì tôi không thích nam, đã sớm theo đuổi cậu ấy.”

Lục Diễm lẳng lặng nghe xong, nở nụ cười, “Vậy Hạ thiếu gia lại dựa vào cái gì cho rằng tôi thích nam cơ chứ?”

Hạ Minh cười nói, “Cậu có thích nam hay không tôi không biết, nhưng tôi nhìn ra được, Tô Mạc có tình cảm với cậu.”

“Vậy thì thế nào?”

“Tôi chỉ biết, nếu Tô Mạc có ý với tôi, cho dù tôi là thằng, cũng nguyện ý bị bẻ cong.” Hạ Minh cười đến ý vị sâu xa, “Người thanh niên, cơ hội tốt cũng đừng bỏ lỡ, nếu không tương lai lại hối hận.”

Lục Diễm không tiếp lời Hạ Minh, chỉ khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng chút khó chịu kia dần dần tiêu tán.

Hai người lại hàn huyên chốc lát, liền chuẩn bị rời đi.

Lục Diễm cùng Hạ Minh đều là tự mình lái xe tới, cùng đi đến cửa quán bar, chuẩn bị tự đi lấy xe.

Mới vừa đi tới cửa, liền nhìn thấy bên cạnh có một đôi nam nữ đang lôi kéo. Hai người ăn mặc đều vô cùng thời thượng, cô gái còn trang điểm tỉ mỉ, nhưng không biết vì cái gì ở chỗ này đây đưa mắt thể diện như vậy.

Lục Diễm vốn không muốn xen vào việc của người khác, lúc tùy ý thoáng nhìn lại nhận ra cô gái kia, cau mày nghĩ nghĩ, Lục Diễm cảm thấy chính mình không thể cứ như vậy tránh đi, quay đầu thấp giọng nói với Hạ Minh một câu, “Bên kia là bạn bè của tôi, tôi đi qua nhìn xem có cần hỗ trợ hay không.”

Hạ Minh gật gật đầu, vốn chuẩn bị rời đi cước bộ cũng ngừng lại.

Lục Diễm đi đến lôi kéo một trong hai người, thấp giọng hỏi, “Chị Diễm Nhi, cần giúp đỡ không?”

Triệu Diễm Nhi nghe được tiếng nói vội quay đầu lại, nhìn thấy Lục Diễm, lập tức lộ ra biểu tình kinh hãi xin giúp đỡ, “Lục Diễm, là cậu.” Trên tay giấy dựa cũng càng dùng sức hơn.

Nam nhân kia mắt thấy sắp thực hiện được, lại nửa đường xuất hiện Trình Giảo Kim lập tức hung ác mà trừng mắt, “Mày là ai, tao khuyên mày tốt nhất chớ xen vào việc của người khác.”

Người nam nhân này bộ dáng lớn lên cũng không tệ, đáng tiếc vẻ mặt lệ khí hiện ra dữ tợn.

Lục Diễm nhăn mày lại, kiềm chế mà nói, “Này cậu, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không nên thô bạo với con gái như vậy, mong cậu mau buông tay ra.”

Nam nhân quát, “Tao kéo bạn gái tao mắc mớ gì tới mày.”

“Không phải, chúng tôi đã sớm chia tay.” Triệu Diễm Nhi nhìn thấy Lục Diễm biểu tình biến đổi lập tức liền giải thích.

Nghe được Triệu Diễm Nhi nói, Lục Diễm một lần nữa trầm xuống, “Bất luận hai người là quan hệ như thế nào, cô ấy không đồng ý, cậu không nên miễn cưỡng. Tôi lặp lại lần nữa, cậu nhanh buông tay ra.”

“Tao cứ không buông đây mày làm được gì?!” Nam nhân càng dùng sức kéo, Triệu Diễm Nhi bị đau đến mức nhắm mắt.

Lục Diễm không nói gì nữa, trực tiếp ra tay nắm cổ tay người kia, kéo tay hắn rút ra.

Nam nhân bị nắm cổ tay phát đau, không tự chủ được mà buông tay, bị Lục Diễm từng chút một kéo ra xa.

Lục Diễm thả tay người kia, nâng Triệu Diễm Nhi bởi vì mất kiềm chế có chút thoát lực đứng dậy, nhìn cũng không nhìn nam nhân kia, chuẩn bị rời đi.

Người kia ở phía sau hét to một tiếng, “Mày chính là vì thằng này muốn chia tay tao đúng không!”

Triệu Diễm Nhi căn bản không muốn để ý đến hắn.

Lục Diễm bỗng nhiên cảm giác phía sau có nguy hiểm, vội nghiêng thân, tránh thoát một quyền nam nhân đột nhiên đánh úp tới, trở tay bắt lấy nắm đấm chưa kịp thu kia, trên tay dùng sức một cái, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, nam nhân nhất thời kêu la thảm thiết.

Triệu Diễm Nhi nghe được tiếng vang, quay đầu lại nhìn thấy nam nhân ôm tay đau đến mức ngồi bệt xuống đất, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, cô cũng không phải cảm thấy Lục Diễm ra tay quá nặng, mà là lo lắng hắn sẽ gặp phải phiền toái.

Quả nhiên, nam nhân kia vừa kêu thảm thiết vừa uy hiếp, “Mày có biết tao là ai không, mày dám đánh tao, tao nhất định sẽ làm cho mày cút khỏi cái thành phố này.”

Lục Diễm hí mắt trên cao nhìn xuống, hần còn chưa mở miệng, phía sau đã có người lên tiếng, “Tổng thiếu gia khẩu khí thật lớn, tùy tiện liền muốn đuổi người khỏi thành phố, không biết ông Tổng nghe được sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Hạ Minh khước miệng ngậm xì gà, chậm rãi bước tới, trêu tức mà nhìn nam nhân còn đang kêu rên, “Chẳng qua Tổng thiếu gia muốn đuổi đi chính là bạn bè của Hạ tam tôi, về sau tôi muốn gặp cậu ấy chẳng phải là rất bất tiện, không biết Tổng thiếu gia có thể làm sao cho thuận tiện đây.”

Tổng Cảnh mặt mũi trắng bệch, lần này không phải đau mà là bị dọa sợ, hần chẳng thể nghĩ đến sẽ chọc tới vị sát tinh Hạ Minh này, so với tranh giành tình nhân, đương nhiên vẫn là mệnh quan trọng hơn, vội vàng biện giải, “Hạ... Hạ thiếu gia, tôi... là tôi nói giỡn, anh chớ, chớ để trong lòng. Tôi chỉ là đi ngang qua, đi ngang qua, lập tức đi.. đi ngay.” Nói xong liền nghiêng ngả lão đảo mà bỏ chạy.

Lục Diễm nhìn Hạ Minh cười nói, “Anh lại giúp tôi một lần.”

Hạ Minh nhả một vòng khói, “Không có gì. Tôi không ra tay thì cậu cũng có thể giải quyết, tôi chỉ là cảm thấy đùa rất vui.”

Nói xong lấy xì gà chỉ chỉ Triệu Diễm Nhi, “Này thì sao?”

Lục Diễm hướng Triệu Diễm Nhi hỏi, “Chị Diễm Nhi, tôi giúp chị gọi xe nhé?”

Triệu Diễm Nhi thoát nhìn còn sợ hãi, ngại ngần mà mở miệng nói, “Lục Diễm, cậu có thể đưa tôi về được không?”

Lục Diễm gật gật đầu, “Có thể.”

“OK, tôi đây cũng phải đi, có việc gọi điện thoại cho tôi.” Hạ Minh nói xong phất tay rời đi.

Lục Diễm đỡ Triệu Diễm Nhi đi, chỗ này cách bar có chút xa, cũng may đêm tối trên đường người đi đường cũng không quá nhiều, một đường thông thuận.

Mới đầu Triệu Diễm Nhi cái gì cũng không nói, xe chạy được một đoạn đột nhiên mở miệng, “Tôi cùng Tổng Cảnh quen nhau ba năm.”

Lục Diễm đang lái xe, lập tức không kịp phản ứng, một lát sau mới hỏi lại, “Chính là người vừa rồi?”

“Ừ.” Triệu Diễm Nhi gật gật đầu, cũng không thêm để ý Lục Diễm đang lái xe có thể nhìn thấy không, tự mình nói tiếp, “Ngay từ đầu là hần theo đuổi tôi, tôi mới đầu không nghĩ để ý hần, sau lại chậm rãi bị hần ôn nhu nhiệt tình đã động, lúc ấy bạn bè của tôi còn khuyên nhủ tôi, nói hần là hoa hoa công tử, vui đùa một chút mà thôi sẽ không nghiêm túc. Khi đó tôi không nghe, còn khờ dại cho rằng tôi và hần có thể thiên trường địa cửu, kết quả không đến hai năm, hần bắt đầu thói cũ. Tôi mới đầu còn ôm hy vọng hần sẽ quay đầu lại, sau lại rốt cục chịu không nổi liền đề xuất chia tay. Ai biết sau khi tôi đòi chia tay hần lại không chịu buông tay. Nửa năm này vẫn luôn quấn lấy tôi, hôm nay may mắn gặp cậu, không thì tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Sau khi nói xong không đợi Lục Diễm trả lời, lại tự giễu mà cười, “Thật ngại, để cậu nghe mấy cái này. Hôm nay không biết làm sao, chỉ là muốn tìm người tâm sự.”

Lục Diễm sẵn sàng đáp, “Không quan hệ, chị Diễm Nhi không sợ tôi không biết giữ miệng là được.”

Triệu Diễm Nhi cười nói, “Có cái gì mà tôi tới bây giờ còn sợ người khác biết, bắt quá tôi tin tưởng cậu không phải người như vậy. Lại nói tiếp, trước nhìn cậu đều là phong thái nhã nhặn, không nghĩ tới đánh nhau lợi hại như vậy.”

Lục Diễm cười cười, thuận miệng đáp, “Mỗi người đều có một mặt không muốn người khác biết.”

Câu này vừa nói xong, Lục Diễm trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, cảm giác thực quen thuộc. Đúng rồi, là nghe Tô Mặc nói qua, khi đó tại quán cà phê ở khu đại học, phần sau của câu nói kia là, mấu chốt là người

đó nguyện ý để ai nhìn thấu mà thôi. Đồng thời nhớ tới còn có vẻ mặt Tô Mạc lúc đó, không biết tại sao ngực muộn phiền, không còn hưng trí nói chuyện.

Đưa Triệu Diễm Nhi đến dưới lầu, Lục Diễm sẵn sóc thay đổi phương mở cửa xe, Triệu Diễm Nhi lần thứ hai hướng hần nói lời cảm tạ, “Đêm nay thật sự là cảm ơn cậu.”

Lục Diễm cười cười, “Chị đã cảm ơn rồi.”

Triệu Diễm Nhi cũng cười, hào phóng nói, “Có muốn đi lên uống chén trà hay không?”

Lục Diễm lắc đầu, “Không, vẫn là nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được rồi, cậu trên đường cẩn thận.”

Triệu Diễm Nhi vào nhà, Lục Diễm cũng không lập tức lái xe rời đi, ngược lại dựa vào đầu xe đứng trong chốc lát, ánh trăng nhu hòa lẳng lặng lan tràn trên người của hần, trong lòng hần cũng là một mảnh mềm mại.

Vừa rồi nghe Triệu Diễm Nhi kể chuyện của cô cùng Tống Cảnh, Lục Diễm trong lòng cũng nảy lên một ý niệm trong đầu, nếu như là Tô Mạc, nhất định sẽ không như vậy.

Không rõ là vì cái gì, hần đối với Tô Mạc liền có tin tưởng mãnh liệt như vậy, trong tin tưởng này thậm chí là mang theo một chút kiêu ngạo, một loại kiêu ngạo bí ẩn lại ngọt ngào không thể cùng người nói.

Kỳ thật tính đến cùng, số lần hần cùng với Tô Mạc chân chính gặp mặt cũng không nhiều, mỗi một lần cũng rất ngắn ngủi, nhưng giữa bọn họ lại giống như sớm có ăn ý, đối với nhau đều có một loại hiểu biết vượt trội. Trên cái thế giới này có một số người như vậy, không cần thời gian lắng đọng, không quá thâm giao, lại có thể là tri kỷ.

Lục Diễm xác định chính mình cũng không thích nam, bởi vì tại thời gian hai kiếp người của mình, chưa từng gặp một nam nhân có thể làm cho hần động tâm, nhưng đồng dạng, hần cũng chưa bao giờ gặp một cô gái có thể làm cho hần động tâm. Hần không phủ nhận ngay từ đầu chính là lấy cớ này cự tuyệt Tô Mạc, hần cũng không xác định, thời điểm chân chính rơi vào ái tình, có thể hay không chỉ là vì người kia, mà không quan nam hay nữ. Nếu quả như thế, cũng có thể xem là một loại lãng mạn.

Lục Diễm có thể xác định chính là, đối với chuyện tình cảm, hần là kẻ thận trọng, hần tựa như một thợ săn ẩn mình trong bóng đêm, chờ thời cơ mà động, một kích tất thắng. Hần sẽ thận trọng mà lựa chọn, kiên nhẫn chờ đợi, thẳng đến khi xác định người kia là đúng người, nếu vĩnh viễn cũng không gặp được đúng người, hần tình nguyện trong hoang mạc tình cảm cô độc một mình. Cả cuộc đời chỉ mong có một lần yêu, một khi xác định, liền sẽ không quay đầu lại, cho nên tuyệt sẽ không dễ dàng giao phó.

Lục Diễm đột nhiên sinh ra một cổ xúc động, rất muốn gặp người kia một lần.

Nhưng mà cho đến lúc này, Lục Diễm mới phát hiện, hần cư nhiên không có phương thức liên lạc với Tô Mạc. Những lần gặp mặt trước kia, đều là Tô Mạc chủ động tìm hần, cho tới bây giờ đều là đột nhiên lại thỏa đáng mà xuất hiện trước mặt hần, thế cho nên hần chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có tình cảnh hôm nay, hần muốn gặp anh nhưng không cách nào nhìn thấy.

Lục Diễm có chút uể oải, tuy rằng hần biết, thông qua một ít phương thức vẫn có thể tìm tới Tô Mạc, nhưng hần lại không nghĩ làm như vậy. Cuối cùng cũng chỉ dựa vào đầu xe yên lặng đứng, rồi trở về nhà.

Chưa từng nghĩ tới ngày hôm sau người mà hần muốn gặp sẽ xuất hiện ở trước mặt hần.

Hoàn chương 31

,

32. Chương 32

.

.

Ngày hôm sau đánh thức Lục Diễm chính là chuông điện thoại đing tai nhức óc.

Tối hôm trước uống nhiều rượu, lại dây dưa chuyện Triệu Diễm Nhi, khi về đến nhà đã muộn, tắm rửa xong đi ngủ cũng đã hơn hai giờ, cho nên cũng dậy trễ hơn so với ngày thường.

Ngo ngậy quơ lấy điện thoại nhìn, đã có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của Tần Phong. Lục Diễm trong lòng căng thẳng, không có chuyện đặc biệt quan trọng Tần Phong tuyệt đối sẽ không làm phiền sớm như vậy, đang định gọi lại, chuông điện thoại mới ngừng chưa đến nửa phút lại vang lên.

Lục Diễm vội vàng nghe.

Đầu kia Tần Phong thanh âm có chút nghiêm túc, “Lục Diễm, đã xem báo hôm nay chưa?”

“Báo gì? Còn chưa xem, để tôi gọi Tổng Huy nhanh đưa máy tờ lại đây.”

“Quên đi, cậu mở máy tính, xem mấy trang báo giải trí luôn đi.”

Lục Diễm không nói thêm nữa, xoay người vào thư phòng mở máy tính.

Căn bản không cần hần mắt công tìm, mấy tin tức đã tự mình chễm chệ trên trang nhất, tiêu đề màu đen thật to đặc biệt nổi bật, “Diễn viên Lục Diễm cùng công tử nhà giàu đánh nhau, nghi án tranh giành tình nhân!”

Nhấp chuột vào xem, còn có mấy tấm ảnh chụp, đúng là cảnh tượng tối hôm qua gần quán bar, tấm đầu tiên là Tổng Cảnh cùng Triệu Diễm Nhi lôi kéo nhau, Lục Diễm ở một bên cau mày; tấm thứ hai là Lục Diễm kéo tay Tổng Cảnh; tấm thứ ba là Lục Diễm đỡ Triệu Diễm Nhi, Tổng Cảnh từ phía sau một quyền đánh tới; cuối cùng là Tổng Cảnh cong người ôm tay, Lục Diễm nhìn hẩn, Triệu Diễm Nhi sắc mặt trắng bệch. Sau còn có hai hình, một là Lục Diễm đưa Triệu Diễm Nhi về nhà, cuối cùng lại là bộ dáng một mình buồn bã thất vọng của Lục Diễm đứng ở dưới lầu nhà Triệu Diễm Nhi. Góc độ ảnh chụp đều vừa vặn tài tình, kèm theo tiêu đề và nội dung minh họa, quả thực có thể trực tiếp dựng thành bộ phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ. Nói thực ra, nếu Lục Diễm không phải đương sự, cũng muốn tin bài báo này là sự thật.

Rốt cuộc là đã đánh giá thấp bọn paparazzi, không nghĩ tới sẽ bị chụp đến tận nước này.

Không chỉ như thế, sau tin này còn có mấy bài liên quan.

“Phim giả tình thật, hay là bộc lộ chân tình? Lục Diễm cùng Triệu Diễm Nhi gắn bó sau Mùa gió thổi ”

“Phim giả tình thật? Triệu Diễm Nhi tán dương Lục Diễm, phải yêu người như anh”

“Điểm lại moment lãng mạn của cặp đôi Lục Diễm và Triệu Diễm Nhi trong Mùa gió thổi ”

....

Vào lúc này, Mùa gió thổi đang tại thời điểm quảng bá rầm rộ. Trước khi tuyên truyền, Lục Diễm bởi vì đang quay phim Tay súng bắn tỉa, chỉ ghé đến hiện trường tuyên truyền hai lần. Nhưng bởi vì Lục Diễm cùng Triệu Diễm Nhi là nhân vật chính trong phim, phân đoạn diễn chung rất nhiều, thời điểm cùng nhau làm hoạt động tuyên truyền cơ hồ đều là bị buộc chung một chỗ.

Dưới tình hình tuyên truyền phim tình yêu, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ tạo ra scandal giữa nam nữ nhân vật chính, cũng là vì để phim càng hút khách. Hơn nữa Lục Diễm trời sinh dáng nam nhân anh tuấn khí suất, luôn chiều cổ cho phái nữ, thời điểm chụp ảnh hay quay phim lại càng không mượn cơ hội chiếm tiện nghi nữ diễn viên, lấy được hảo cảm cực lớn từ Triệu Diễm Nhi, lúc quảng bá cho phim, liên nhin không được khen hẩn vài câu. Truyền thông tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này, nhất thời, hai người bởi vì diễn chung mà rơi vào tin đồn yêu đương, lan truyền ồn ào huyền ảo.

Tuy rằng nhóm fan cuồng phim rất kích động, nhưng đa phần mọi người cũng chỉ là nhìn xem mà thôi, scandal thế này chờ phim kết thúc liền sẽ dần dần phai nhạt.

Nhưng mà hiện tại náo loạn như vậy vừa lộ ra, hiệu quả đã có thể hoàn toàn khác biệt.

Vốn chỉ là tin tức râu ria không đáng kể, giống như trong một đêm đã được xác thực.

Đối mặt với tình huống như vậy, đủ loại ý kiến bình luận trái ngược.

Nhóm trạch nam thì cảm khái, nữ thần không hổ là nữ thần, có hai chàng đẹp trai vung tay đánh nhau vì cô tranh giành.

Fan của Lục Diễn tự nhiên cảm thấy nam thần nhà mình làm gì cũng đều tốt, giận dữ ngập nào nói ra tay vì hồng nhan gì đó, quả thực không thể đẹp trai hơn!

Antifan thì bốn phía dậy sóng lên án người của công chúng lại ra tay đánh nhau, ảnh hưởng quá xấu.

Mấy kẻ qua đường nhảy vào góp vui thì tỏ vẻ không biết thương thế cậu ấm nhà giàu kia ra sao, có thể sống tiếp mà cưới vợ không. (làm quá à >"<) lục=" diễn=" yên=" lạng=" nhìn=" bên=" tai=" điện=" thoại=" tần=" phong=" còn=" chưa=" cúp=" "lục=" diễn=" tin=" tức=" đưa=" ra=" là=" sao?= " đêm=" qua=" xảy=" ra=" chuyện=" gì?"=" tần=" phong=" tự=" nhiên=" sẽ=" không=" tin=" mấy=" tin=" đồn=" mà=" báo=" chí=" tung=" ra=" đó,=" lục=" diễn=" có=" yêu=" ai=" hay=" không,=" người=" đại=" diện=" hân=" nếu=" hoàn=" toàn=" không=" biết=" gì=" thì=" cũng=" quá=" không=" tròn=" chức=" trách.= " lục=" diễn=" liên=" đem=" sự=" tình=" đã=" xảy=" ra=" tại=" quán=" bar=" đêm=" qua=" đơn=" giản=" kể=" lại=" một=" lần.= " tần=" phong=" nghe=" xong,=" trầm=" mặc=" một=" lúc=" lâu,=" sau=" đó=" bảo,=" "như=" vậy=" thì=" còn=" phải=" xem=" bên=" triệu=" điềm=" nhi=" nói=" thế=" nào.= " tóm=" lại,=" khi=" cô=" ta=" chưa=" lên=" tiếng=" trước,=" cậu=" tốt=" nhất=" cũng=" không=" cần=" nói=" gì,=" xem=" tình=" huống=" rồi=" tính=" tiếp.= " về=" phần=" tổng=" cảnh=" kia,=" đã=" có=" hạ=" thiếu=" gia=" làm=" chỗ=" dựa=" giúp=" cậu,=" cậu=" ta=" hân=" sẽ=" không=" dám=" giở=" trò=" gì=" đâu.= " lục=" diễn=" đáp=" một=" tiếng,=" hân=" kỳ=" thật=" cũng=" nghĩ=" như=" vậy.= " "chờ=" lát=" nữa=" tổng=" huy=" sẽ=" qua=" đón=" cậu,=" cậu=" tới=" công=" ty=" trước=" đi,=" công=" việc=" hôm=" nay=" tôi=" đi=" với=" cậu.= " tần=" phong=" tại=" đầu=" kia=" điện=" thoại=" dặn=" dò.= " lục=" diễn=" không=" có=" dị=" nghị.= " thực=" nhanh=" thu=" thập=" xong=" chính=" mình,=" ăn=" bữa=" sáng=" đơn=" giản,=" chờ=" tổng=" huy=" lại=" đây=" đón=" hân.= " hôm=" nay=" phải=" tham=" dự=" một=" buổi=" trình=" diễn=" thời=" trang.= " quả=" nhiên,=" vừa=" đến=" hội=" trường,=" liên=" có=" một=" đám=" phóng=" viên=" xông=" tới,=" đa=" số=" đều=" hỏi=" chuyện=" tới=" hôm=" qua=" ở=" cửa=" quán=" bar.= " lục=" diễn=" mỉm=" cười,=" không=" đáp=" lại.= " tần=" phong=" ở=" bên=" cạnh=" vừa=" che=" chắn=" micro=" duỗi=" tới=" vừa=" nói,=" "chuyện=" này=" chúng=" tôi=" tạm=" thời=" không=" thể=" trả=" lời,=" sau=" sẽ=" có=" trả=" lời=" chính=" thức,=" mời=" các=" vị=" truyền=" thông=" lưu=" ý.= " rất=" cuộc=" chen=" khoi=" đám=" đông,=" trên=" người=" hai=" người=" đều=" có=" chút=" chật=" vật,=" không=" khoi=" nhìn=" nhau=" cười.= " tần=" phong=" trong=" khổ=" mua=" vui=" mà=" đùa,=" "nhiều=" người=" chú=" ý=" thế=" này,=" chúng=" tỏ=" cậu=" thật=" sự=" quá=" nổi.= " lục=" diễn=" cũng=" cười=" nói,=" "cái=" giá=" của=" sự=" nổi=" tiếng,=" tôi=" hiểu.= " hôm=" nay=" buổi=" lễ=" thời=" trang=" có=" chút=" long=" trọng,=" trừ=" bỏ=" rất=" nhiều=" minh=" tinh,=" còn=" có=" nhiều=" doanh=" nghiệp=" hàng=" đầu=" đều=" đáp=" ứng=" lời=" mời=" tham=" dự,=" cho=" nên=" ở=" trong=" này=" nhìn=" thấy=" tô=" mặc,=" lục=" diễn=" cũng=" không=" phải=" thực=" kinh=" ngạc.= " vị=" trí=" hai=" người=" khá=" cách=" xa,=" cả=" hai=" cũng=" không=" đi=" qua=" chào=" hỏi.= " vào=" nháy=" mắt=" lục=" diễn=" nhìn=" thấy=" tô=" mặc,=" giống=" như=" cảm=" ứng=" được=" lẫn=" nhau,=" tô=" mặc=" cũng=" vừa=" lúc=" xoay=" đầu=" lại,=" hai=" tâm=" mắt=" bắt=" gặp=" giữa=" không=" trung,=" tạm=" dừng=" trong=" chốc=" lát,=" khẽ=" gật=" đầu=" với=" nhau,=" liên=" tiếp=" tách=" ra.= " buổi=" biểu=" diễn=" vẫn=" thực=" phần=" khích,=" chẳng=" qua=" lục=" diễn=" có=" chút=" không=" yên=" lòng,=" xem=" được=" một=" nửa,=" đứng=" dậy=" đi=" toilet.= " cũng=" không=" có=" ý=" làm=" gì,=" chỉ=" là=" đi=" ra=" cho=" thoáng=" khí,=" cho=" nên=" đơn=" giản=" rửa=" sạch=" tay=" liên=" ra=" ngoài.= " trong=" hành=" lang=" im=" ắng,=" lúc=" này,=" mọi=" người=" đều=" còn=" ở=" hội=" trường=" xem=" biểu=" diễn.= " lục=" diễn=" mở=" cửa,=" ngoài=" cửa=" đã=" có=" một=" người.= " người=" kia=" đứng=" trong=" bóng=" tối=" ở="

chỗ=" ngoặt=" khê=" cú=" đầu=" không=" biết=" đang=" suy=" nghĩ=" gì=" nghĩ=" đến=" nhập=" thần=" ngay=" cả=" thanh=" âm=" mở=" cửa=" cũng=" không=" nghe=" thấy=" lục=" diễn=" lẳng=" lẳng=" nhìn=" anh=" một=" lát=" thấy=" anh=" không=" chút=" hoàn=" hồn=" liền=" chậm=" rãi=" đi=" tới=" dừng=" lại=" bên=" người=" anh=" nhẹ=" nhàng=" gọi=" một=" tiếng=" "tô=" đồng=" tô=" mặc=" chậm=" rãi=" ngẩng=" đầu=" ngon=" đèn=" chiếu=" lên=" cái=" mũi=" xinh=" đẹp=" của=" anh=" tạo=" nên=" một=" quãng=" tới=" cả=" người=" có=" vẽ=" càng=" thêm=" thâm=" thúy=" anh=" hướng=" lục=" diễn=" cong=" cong=" khéo=" miệng=" thấp=" giọng=" nói=" "lục=" tiên=" sinh=" thanh=" âm=" của=" anh=" vốn=" đã=" trầm=" thấp=" giờ=" phút=" này=" lại=" tận=" lục=" đề=" thấp=" xuống=" quanh=" quần=" bên=" tai=" quả=" thực=" khiến=" tâm=" trí=" người=" ta=" say=" mê=" chìm=" đắm=" lục=" diễn=" nắm=" tay=" đặt=" ở=" bên=" môi=" nhẹ=" nhàng=" khụ=" khụ=" hai=" tiếng=" lờ=" đi=" phút=" thất=" thần=" ngẩn=" ngủ=" kia=" chỉ=" chỉ=" nơi=" mình=" vừa=" đi=" ra=" "tô=" đồng=" muốn=" vào=" sao?" "tô=" mặc=" lắc=" đầu=" "không=" tôi=" nhìn=" thấy=" anh=" đứng=" dậy=" mới=" cùng=" tới=" lục=" diễn=" cũng=" không=" tiếp=" tục=" quanh=" co=" lòng=" vòng=" "tô=" đồng=" có=" chuyện=" nói=" với=" tôi=" sao?" "tô=" mặc=" gật=" gật=" đầu=" mới=" vừa=" rồi=" trông=" thấy=" lục=" diễn=" ý=" cười=" còn=" chưa=" đạt=" đạt=" mắt=" liền=" tiêu=" tan=" anh=" nhìn=" chăm=" chăm=" lục=" diễn=" sắc=" mặt=" nghiêm=" túc=" giống=" như=" đang=" cân=" nhắc=" nên=" mở=" miệng=" như=" thế=" nào=" thật=" lâu=" sau=" lại=" nói=" một=" câu=" "đã=" lâu=" không=" gặp=" gần=" đây=" có=" khỏe=" không?" "đúng=" vậy=" đã=" lâu=" không=" gặp=" hình=" như=" đã=" bốn=" tháng=" kể=" từ=" lần=" gần=" nhất=" rồi=" đi=" bọn=" họ=" quen=" biết=" tới=" nay=" đến=" hiện=" tại=" cũng=" bắt=" quá=" mới=" một=" năm=" bốn=" tháng=" quả=" thật=" có=" thể=" được=" cho=" là=" đã=" lâu=" nhưng=" mà=" lục=" diễn=" biết=" anh=" muốn=" nói=" căn=" bản=" không=" phải=" cái=" này=" nghe=" anh=" nghĩ=" một=" đằng=" nói=" một=" nẻo=" lục=" diễn=" trong=" lòng=" nổi=" lên=" chua=" xót=" không=" đành=" lòng=" rồ=" ràng=" đối=" phương=" hoàn=" toàn=" không=" biểu=" hiện=" ra=" bộ=" dáng=" quần=" bách=" lục=" diễn=" vẫn=" biết=" trong=" lòng=" anh=" đang=" giãy=" dựa=" giống=" như=" nguyên=" vẹn=" trái=" tim=" anh=" đều=" dào=" ra=" cho=" hấn=" nhìn=" lục=" diễn=" như=" trước=" lựa=" chọn=" nói=" thẳng=" hấn=" nhìn=" chăm=" chăm=" đôi=" mắt=" tô=" mặc=" có=" chút=" ánh=" sáng=" chớp=" tắt=" lãnh=" tỉnh=" hỏi=" "tô=" đồng=" là=" muốn=" hỏi=" chuyện=" trên=" báo=" của=" tôi=" hôm=" nay?" "tô=" mặc=" hơi=" hơi=" sừng=" sốt=" rồi=" lại=" trăn=" định=" dứt=" khoát=" thừa=" nhận=" "đúng=" vậy=" lục=" diễn=" vốn=" muốn=" nói=" nếu=" chuyện=" kia=" đúng=" lá=" sự=" thật=" anh=" chuẩn=" bị=" làm=" gì=" nhưng=" mà=" lời=" sắp=" ra=" khỏi=" miệng=" hấn=" lại=" nuốt=" trở=" vào=" hấn=" nhớ=" tới=" tới=" hôm=" qua=" tâm=" tình=" hấn=" cũng=" từng=" nồng=" nhiệt=" muốn=" gặp=" người=" này=" trong=" thể=" giới=" tình=" cảm=" yêu=" một=" người=" trước=" không=" nhất=" định=" sẽ=" thua=" nhưng=" đã=" định=" trước=" nhất=" định=" sẽ=" chịu=" dày=" vò=" khi=" chưa=" được=" đáp=" lại=" tình=" cảm=" phàm=" là=" một=" chút=" gió=" thổi=" cỏ=" lay=" liền=" thấp=" thòm=" bắt=" an=" cho=" dù=" là=" tô=" mặc=" cường=" thể=" giống=" như=" nắm=" trong=" tay=" mọi=" chuyện=" cũng=" không=" thể=" tránh=" khỏi=" trong=" chuyện=" tình=" yêu=" chúng=" sinh=" bình=" đẳng=" lục=" diễn=" có=" chút=" không=" đành=" lòng=" rồ=" cuộc=" không=" cách=" nào=" tàn=" nhẫn=" mà=" coi=" thường=" cảm=" thụ=" đối=" phương=" vì=" thế=" nói=" thẳng=" "mỗi=" lần=" tuyên=" truyền=" phim=" mới=" luôn=" quen=" ghép=" đôi=" nam=" nữ=" chính=" trong=" showbiz=" chuyện=" như=" vậy=" thực=" khó=" tránh=" khỏi=" có=" lẽ=" tô=" đồng=" hấn=" là=" cũng=" hiểu=" được=" về=" phần=" tới=" hôm=" qua=" tôi=" chỉ=" là=" ngẫu=" nhiên=" giúp=" người=" đã=" từng=" hợp=" tác=" cũng=" chỉ=" như=" vậy=" lúc=" ấy=" hạ=" thiếu=" gia=" cũng=" có=" mặt=" "giống=" như=" băng=" tuyết=" tan=" rã=" tô=" mặc=" biểu=" tình=" trên=" mặt=" dịu=" xuống=" khéo=" mắt=" cũng=" hơi=" hơi=" cong=" cong=" "tôi=" hiểu=" được=" kỳ=" thật="

anh=" vón=" sê=" không=" tin=" những=" tin=" đồn=" đó,=" nhưng=" mà=" có=" thể=" tự=" mình=" được=" lục=" diễn=" xác=" nhận=" hay=" không,=" cảm=" giác=" lại=" không=" đồng=" dạng,=" lục=" diễn=" nói=" tiếp,=" “vậy,=" tô=" đồng,=" tôi=" đi=" vào=" trước,=" rời=" đi=" quá=" lâu=" chung=" quy=" không=" lẽ=" phép.”=" tô=" mặc=" gât=" gât=" đầu,=" lục=" diễn=" liền=" đi=" qua=" anh.=” đọc=" theo=" đường=" đi=" lục=" diễn=" không=" quay=" đầu=" lại,=" bắt=" quá=" hấn=" lại=" có=" thể=" cảm=" giác=" được=" một=" ánh=" mắt=" thủy=" chung=" đôi=" theo=" mình,=" mãi=" đến=" tận=" khi=" nhìn=" không=" thấy=" nữa=" mới=" thôi.=” thời=" điểm=" trở=" lại=" hội=" trường,=" buổi=" biểu=" diễn=" đã=" gần=" kết=" thúc,=" tần=" phong=" thấp=" giọng=" hỏi,=" “sao=" đi=" lâu=" vậy?=" lục=" diễn=" mím=" cười,=" “gặp=" được=" một=" người=" quan=" trọng,=" hàn=" huyền=" vài=" câu.”=” tần=" phong=" thuận=" miệng=" hỏi,=" “người=" quan=" trọng=" nào?=" lục=" diễn=" ý=" vị=" sâu=" xa=" mà=" nhìn=" hấn,=" không=" trả=" lời,=" tâm=" tình=" vô=" cùng=" tốt.=” tần=" phong=" cũng=" không=" phải=" kể=" nhiều=" chuyện,=" thấy=" lục=" diễn=" không=" trả=" lời,=" cũng=" không=" hỏi=" gì=" thêm.=” chỉ=" chốc=" lát=" sau,=" lục=" diễn=" liền=" lưu=" ý=" đến=" tô=" mặc=" cũng=" trở=" về=" hội=" trường.=” bắt=" quá=" lúc=" này=" đây,=" ánh=" mắt=" hai=" người=" không=" giao=" lưu,=" cả=" hai=" đều=" an=" tĩnh=" cho=" đến=" khi=" buổi=" biểu=" diễn=" chấm=" dứt.=” hoàn=" chương=" 32="">>

33. Chương 33

Cùng ngày Triệu Diễm Nhi thông qua truyền thông làm sáng tỏ chuyện này, cô hào phóng mà thừa nhận cùng bạn trai cũ có chút gút mắc, may mắn Lục Diễn ở đó hỗ trợ giải vây, không nghĩ tới lại rước lấy hiệu quả như vậy. Cùng lúc xin lỗi Lục Diễn, về phương diện khác cũng giải thích vì đã khiến hấn rước lấy phiền toái. Sau còn công khai chuyện tình cảm của mình, dời đi tầm mắt đại chúng.

Khi Lục Diễn nhìn thấy tin tức này trong lòng có chút không quá dễ chịu, tuy rằng Triệu Diễm Nhi nói đều là sự thật, nhưng Lục Diễn cảm thấy chính mình cũng không phải hoàn toàn không có trách nhiệm, huống chi để phụ nữ gánh vác luôn luôn không phải phong cách của hấn, cho nên ngay sau đó hấn cũng lên tiếng giải thích xong quá trình sự việc, cũng ra mặt ủng hộ đối với Triệu Diễm Nhi.

Về phần Tống Cảnh, đêm đó bị Hạ Minh cảnh cáo, tất nhiên là không dám xuất hiện làm càn.

Vụ scandal cứ như vậy trôi qua, về phần còn có bao nhiêu người âm thầm tỏ vẻ hai người đã có ái muội thì hấn phải có sự tình khác, vốn loại tin tức quan hệ bất chính này là đề tài mọi người rảnh rỗi hay bàn tán, có đôi khi sự thật thì lại không quá quan trọng.

Sau đó Triệu Diễm Nhi lại post bài trên Weibo, lấy giọng điệu trêu chọc nói với nhóm fan của Lục Diễn, nam thần của các bạn là một nam tử rất có khí khái thân sĩ, là người đáng giá để các bạn yêu thích cùng ủng hộ. Bài viết này tất nhiên được fan Lục Diễn điên cuồng chia sẻ. Mà Lục Diễn cũng trở về hồi đáp trên Weibo, tỏ vẻ cảm ơn chị Diễm Nhi khích lệ, bất quá chiều cổ phụ nữ vốn là việc nam nhân phải làm. Không cần phải nói dưới bài post này đương nhiên là có một đám fan tại tru lên, tỏ vẻ nam thần quá ngầu. Sau hai người tại Weibo ăn ý trò chuyện qua lại, anh tới tôi đi, giọng điệu là các loại trêu chọc vui đùa giữa bạn bè thân quen.

Nhìn đến hai người công nhiên hỗ trợ nhau, trò chuyện với nhau như vậy, quần chúng vốn đang có chút hoài nghi cũng đánh mất hứng thú. Vốn những tin tức mà đường sự càng che lấp mọi người càng có hứng thú, bọn họ hào phóng tỏ vẻ không sai chúng tôi chính là quan hệ rất tốt như vậy đấy, mọi người ngược lại không có cảm giác gì.

Có điều, trải qua chuyện này, quan hệ giữa Lục Diễn và Triệu Diễm Nhi thật sự lại trở nên thân thiết chứ không chỉ còn là quan hệ từng hợp tác một bộ phim nữa.

Công tác lúc trước cũng đã chấm dứt, Lục Diễn lại tiếp tục chuẩn bị cho công việc mới.

Lúc này đây Tần Phong đặc biệt thận trọng.

Đã qua thời điểm giữa năm, nửa năm này công tác của Lục Diên trừ bỏ làm người đại diện phát ngôn cùng phát hành EP, chỉ đóng một bộ phim truyền hình cùng một bộ điện ảnh. Phim truyền hình thì đang phát hành rộng rãi, thành quả cũng vượt ngoài mong muốn, coi như là không tồi. Về phần bộ phim điện ảnh kia, nói thật Tần Phong không quá xem trọng, hẳn thậm chí đã có thể tiên đoán được sau khi công chiếu phòng bán vé sẽ thảm đạm thế nào. Vốn là thành tích một bộ phim cũng không thể chứng tỏ cái gì, chỉ là Lục Diên năm trước nhận hai bộ điện ảnh kia phòng vé đều quá tốt, nếu năm nay không có thành tích tương ứng, chỉ sợ sẽ bị người ta nói là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng mà muốn tìm được phim thích hợp không phải dễ dàng.

Thống kê bên phòng vé ai cũng không đoán được chính xác. Có đôi khi anh cảm thấy là một bộ phim tuyệt hay, người xem lại không bị thu hút; có đôi khi anh cảm thấy nó bình thường, nhưng người xem lại rất yêu thích.

Bất quá cuối cùng vẫn chọn được một phim phù hợp.

Tần Phong thay Lục Diên lựa chọn một bộ phim thể loại trinh thám phá án.

Kỳ thật trong nước phim thể loại này từ trước đến nay nhận xét đều giống nhau. Có lẽ liên quan đến vấn đề vị trí quốc gia, từ trước tới nay, kịch bản phim trinh thám trong nước luôn luôn là trọng điểm để người mê điện ảnh ném đá, không phải kịch bản yếu kém, tình tiết cứng nhắc thiếu lô-gic thì là không tạo ra cảm giác bí ẩn, cuốn hút, do đó phòng vé cũng không phải thực tốt.

Nhưng mà bộ phim Tần Phong chọn thì khác, bởi vì đạo diễn của nó là Cao Hi Triết. Cao Hi Triết cũng là đạo diễn mấy năm qua lui thân ẩn tích, khác với Chu Ảnh Tài, hẳn hàng năm ở nước ngoài lưu học, được hun đúc từ điện ảnh Âu Mỹ. Mà bản thân hẳn lại là kẻ thuần túy mê trinh thám, thích nhất phong cách phá án này.

Học thành về nước, Cao Hi Triết làm một bộ phim chính là đề tài trinh thám. Lúc ấy rất nhiều người cũng không xem trọng, cảm thấy rất nhiều đạo diễn nổi danh đều không làm nên một bộ phim trinh thám nào thỏa mãn người xem trong nước, một tên nhóc mới ra đời kia thì có bản lĩnh gì. Kết quả lại làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, phim của Cao Hi Triết tình tiết ăn khớp nghiêm mật, lô-gic hợp lý, nội dung vở kịch chặt chẽ, câu chuyện cuốn hút, xây dựng nhân vật cũng đầy đặn, phá bỏ khuyết điểm tính cách nhân vật trong phim trinh thám chỉ có một màu. Về phương diện khác, bởi vì chịu ảnh hưởng điện ảnh Âu Mỹ, trong phim của hắn lại tăng thêm không ít yếu tố thương nghiệp, càng tăng thêm sức thu hút.

Năm đó khi một bộ phim của Cao Hi Triết công chiếu liền được fan của dòng phim này tán dương hết lời, thậm chí có người hô to mùa xuân của phim trinh thám trong nước rốt cuộc đã tới. Bất quá rất nhiều bình luận lại không xem trọng, cho rằng hẳn chẳng qua là vận khí tốt đụng trúng kịch bản hay mà thôi. Kết quả Cao Hi Triết lấy tốc độ một năm một bộ, mà mỗi một bộ đều càng đặc sắc hơn, dùng sự thực đập tan những ánh mắt đổ kị ghen ghét của những kẻ đó.

Vài năm qua, Cao Hi Triết đã được trong nước công nhận là bậc thầy dòng phim trinh thám, thậm chí có người đem hắn xưng là “Hitchcock(*)” của Trung Quốc. Hiện giờ hắn đã có được một chỗ đứng vững chắc trong giới điện ảnh, mỗi một bộ phim của hắn một khi công chiếu, nhất định cháy vé. Thậm chí có không ít người mê điện ảnh vì tìm kiếm manh mối bị xem nhẹ trong phim mà không ngừng quay lại xem thêm nhiều lần.

(*) Alfred Hitchcock (13/8/1899 – 29/4/1980) là một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh. (theo wikipedia)

Cao Hi Triết năm nay chọn nhà đầu tư là Tinh Không, mà Tinh Không yêu cầu nhân vật chính phải là nghệ sĩ phía Tinh Không. Lục Diên năm trước quay Ngọn gió Cao Hi Triết cũng xem qua, hẳn đối với đạo diễn Lý Nhiễm luôn luôn vô cùng sùng bái, hai người giao tình cũng rất tốt, đối với việc Lý Nhiễm tán thưởng Lục Diên dĩ nhiên cũng rất có ấn tượng. Cho nên Tinh Không đề xuất yêu cầu này, người đầu tiên Cao Hi Triết nghĩ đến chính là Lục Diên, trực tiếp liền gửi lời mời đóng phim tới hắn.

Phim do Cao Hi Triết thực hiện tự nhiên là đủ phân lượng, Tần Phong lập tức tiếp nhận. Bản thân Lục

Diễn cũng là người yêu thích trình thám, đối với phim của Cao Hi Triết luôn rất thưởng thức, có thể có cơ hội như vậy đương nhiên cầu còn không được.

Ai biết kịch bản cũng đã xem qua, các phương diện khác cũng thỏa thuận xong, còn thiếu ký hợp đồng mà thôi, sự tình lại phát sinh biến cố.

Tần Phong tiếp điện thoại xong sắc mặt có chút không dễ nhìn.

Lục Diễn trực tiếp hỏi, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Tần Phong cân nhắc một chút, nói, “Bộ phim của Cao đạo có chút vấn đề.”

Lục Diễn trong lòng lộp bộp một cái, cũng có chút khẩn trương, “Vấn đề gì?”

Tần Phong thở dài, “Trước không phải thảo thuận xong rồi sao, cậu diễn nam chính. Vừa rồi Cao đạo gọi điện thoại cho tôi, nói có lẽ phải thử vai rồi mới đưa ra quyết định.”

Lục Diễn nghe xong nở nụ cười, “Tôi còn tưởng là chuyện gì chứ, thử vai thôi mà, Phong ca chẳng lẽ không có tin tưởng tôi sao?”

“Tôi đương nhiên tin tưởng cậu. Nhưng cậu có bao giờ nghĩ qua, vì cái gì đột nhiên phát sinh biến cố.” Tần Phong hiển nhiên không có lạc quan như vậy.

Lục Diễn không phải một kẻ ngây thơ, lập tức cũng nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, sắc mặt ngưng trọng, “Phong ca là nói, có người gây khó dễ?”

“Rất có thể.” Tần Phong đáp, “Mặc kệ thế nào, dù sao không thể một tay che trời, chỉ đòi được cơ hội thử vai. Để xem tình huống phát sinh rồi tính tiếp, bộ phim này chúng ta nhất định phải tranh thủ giành được.”

Lục Diễn gật gật đầu, trong lòng đã có dự cảm bất ổn, chuyện này, có thể hay không, liên quan tới Từ Vĩnh Chu?

Không thể không nói, Lục Diễn trực giác vẫn thực sắc bén, hoặc nói, là bởi vì hắn cho tới bây giờ cũng không buông xuống cảnh giác với Từ Vĩnh Chu.

Cho nên vào lúc thử vai trông thấy Từ Vĩnh Chu, Lục Diễn một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí có một loại cảm giác quả nhiên là như vậy, nhẹ nhàng thở ra. Không biết đối phương vào lúc nào, như thế nào ra tay vĩnh viễn đều làm cho người ta khẩn trương hơn so với trực diện khiêu chiến.

Nhìn thấy Lục Diễn, Từ Vĩnh Chu còn cười chào hỏi, “Lục Diễn, không nghĩ tới lần này chúng ta cùng cạnh tranh một nhân vật.”

Lục Diễn cười cười, bất luận nội tâm cuộn cuộn như thế nào, trên mặt đều là vẻ điềm tĩnh gió êm sóng lặng, so tài diễn xuất sao, hắn từ trước tới giờ chưa từng thua Từ Vĩnh Chu, “Đúng vậy, thật là trùng hợp.”

Từ Vĩnh Chu mang theo ý cười, đáy mắt phẳng phát lóe lên hàm ý, “Còn nhớ rõ lúc đi học, chúng ta đều nói, hy vọng có một ngày có thể đóng phim của Cao đạo diễn. Không nghĩ đến nhanh như vậy một trong hai chúng ta sẽ có cơ hội này.”

Từ Vĩnh Chu cũng là kẻ mê truyện trinh thám, tự nhiên giống hệt Lục Diễn, vô cùng tôn sùng Cao Hi Triết.

Hôm nay thử vai chỉ có hai người bọn họ, Từ Vĩnh Chu nói dĩ nhiên không sai, mà là ai giành được lại càng không thể đoán trước.

Từ Vĩnh Chu còn nói thêm, “Còn nhớ rõ lần trước cùng tham gia thử vai, tôi ngay cả cơ hội thử cũng chưa có liên thua, không biết lần này kết quả có thể thay đổi hay không.”

Từ Vĩnh Chu trong mắt dâng lên sự tự tin giống như đã nắm chắc phần thắng, Lục Diễn lại đột nhiên cảm thấy buồn cười, hắn thần nhiên nói, “Kết quả như thế nào, đương nhiên phải thử qua mới biết được.”

Từ Vĩnh Chu không tiếp tục nói chuyện, chính là nhìn ánh mắt của hắn lại giống như mang theo cười nhạo, mang theo thương hại.

Lúc này đây thử vai trước là Từ Vĩnh Chu.

Khi hần bước ra, nụ cười trên mặt càng xán lạn, “Lục Diễm, tới phiên cậu.”

Lục Diễm mở cửa đi vào, thời gian giống như quay về năm ngoái khi hần lần đầu tiên tới tham gia thử vai, bên trong cũng có ba người đang ngồi, đạo diễn Cao Hi Triết, trợ lý đạo diễn, cùng với một người không xa lạ, Tô Quyết.

Nụ cười trên mặt Tô Quyết như trước là nghiền ngẫm mang chút thiếu nghiêm túc, cậu nhìn về phía Lục Diễm ánh mắt có chút ý vị sâu xa.

Lục Diễm không bị ánh mắt cùng ý cười này nhiễu loạn tinh thần, như trước thực thuận lợi hoàn thành phân cảnh được yêu cầu diễn thử, thậm chí hoàn thành càng xuất sắc. Bất luận kết quả như thế nào, hần chỉ cần chứng minh thực lực của bản thân.

Kết thúc thử vai, Cao đạo còn chưa nói gì, Tô Quyết đứng lên trước, cậu gật đầu nói với Cao Hi Triết, “Tôi đi trước.”

Thời điểm đi ngang qua Lục Diễm, Tô Quyết khẽ thấp thanh âm nói một câu, “Lục Diễm, anh hai của tôi đến tốt cùng có chỗ nào không tốt?”

Nói xong cậu không đầu không đuôi này, cậu lập tức rời đi.

Xem ra Tô Quyết đã biết trạng thái giữa mình cùng Tô Mạc. Lục Diễm nghĩ thầm, đại khái lần này thật sự phải thua rồi.

Tại giây phút đó, Lục Diễm sinh ra một ý niệm trong đầu, nên hay không tìm Tô Mạc? Nhưng mà hần rất nhanh liền đánh mất suy nghĩ này. Luôn miệng nói cự tuyệt, lại tại thời khắc quan trọng yêu cầu giúp đỡ, cảm giác như thế có chút vô sỉ, mà bạc nhược yếu đuối như vậy Lục Diễm cũng làm không được. Huống chi, Lục Diễm cũng không biết, trong cảm nhận của Tô Mạc, mình cùng Tô Quyết, ai nhẹ ai nặng hơn? Dù sao máu mủ tình thâm, Lục Diễm không nắm chắc phần thắng.

Bên này Lục Diễm còn đang suy nghĩ, bên kia Cao Hi Triết lên tiếng, “Lục Diễm, chúng tôi còn muốn nghiên cứu một chút, cậu về trước, ngày mai sẽ cho các cậu câu trả lời thuyết phục.”

Lục Diễm gật gật đầu, lễ phép chào tạm biệt, rồi rời đi.

Ngày hôm sau khi vào công ty, hần gặp Tô Quyết.

Hai người đứng trong thang máy trống, cả hai không chút khách sáo mà miễn luôn chào hỏi lẫn nhau.

Tô Quyết nhìn Lục Diễm cười như không cười, “Nghe Từ Vĩnh Chu nói, anh cùng hần là bạn học thời đại học, cũng là bạn cùng phòng bốn năm?”

Lục Diễm gật đầu, loại chuyện này không có gì phải giấu giếm.

Tô Quyết trong mắt nổi lên một tia châm chọc, “Quan hệ của các anh có vẻ không tốt như vậy đi. Thế nào, bị bạn thân mật sau lưng đâm một dao cảm giác như thế nào? Rất khó chịu đi.”

Tô Quyết nói trực tiếp như vậy khiến Lục Diễm có chút ngoài ý muốn, nhưng thật đáng tiếc, nếu Tô Quyết muốn mượn điều này đả kích hần thì tính sai rồi. Lục Diễm cười cười, thản nhiên nói, “Tôi tổng chính là muốn nói với tôi mấy thứ này thôi sao? Tôi biết.”

Tô Quyết cũng nhếch miệng cười, không nói gì thêm.

Thẳng đến khi Lục Diễm muốn bước ra khỏi thang máy, Tô Quyết lại ở phía sau kêu một tiếng, “Lục Diễm..”

Lục Diễm quay đầu lại nhìn cậu.

Tô Quyết lại lộ ra ánh mắt sâu xa, “Anh là một người may mắn. Anh tốt nhất biết quý trọng phần may mắn này.”

Để lại một câu khó hiểu, cửa thang máy đóng lại, đem Tô Quyết lên tầng trên.

Đến văn phòng Tần Phong, Lục Diễm mới hiểu được ý trong câu nói của Tô Quyết.

Tần Phong nhìn thấy hần câu đầu tiên chính là, “Lúc sáng Cao đạo gọi điện thoại đến, cuối cùng quyết định nam chính là cậu.”

Hoàn chương 33

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: về phong cách trinh thám, các bạn thân mến có hứng thú có thể tự mình tìm hiểu một chút. Bản thân tác giả cũng coi như kẻ cuồng trinh thám, thích nhất cũng là đề tài trinh thám. Hoan nghênh cùng nhau thảo luận ^^

Kết cục của Từ Vinh Chu chương tiếp theo sẽ công bố. Về phần bộ phim điện ảnh trước kia xảy ra việc ngoài ý muốn, ừm, kỳ thật cùng với Từ Vinh Chu không quan hệ nha, dù sao hần mới không có khả năng như vậy đâu.

Mặt khác mọi người đừng chán ghét cậu nhóc Tô Tô đi, cậu ta cũng không có giúp Từ Vinh Chu a, huynh không vẫn là thực manh nha.

,

34. Chương 34

.

Lục Diễm nghe được tin tức này, thoáng sửng sốt một chút.

Tần Phong một bàn tay chụp lên vai hần, cười nói, “Như thế nào, vui phát ngốc luôn rồi? Phản ứng không kịp?”

Lục Diễm lắc đầu, cười cười, “Có chút bất ngờ.”

Tần Phong nói tiếp, “Đúng vậy, tôi cũng rất ngạc nhiên. Vốn là bàn bạc xong rồi đột nhiên liền thay đổi nói muốn thử vai, cứ ngỡ không diễn được rồi, lại một lần nữa biến chuyển. Tôi nghĩ trong chuyện này khẳng định có uẩn khúc, mà thôi, mặc kệ thế nào, bộ phim này cuối cùng vào tay chúng ta, đáng chúc mừng.”

Lục Diễm có chút không yên lòng gật đầu, “Ừ, không tồi.” Nghĩ nghĩ vẫn nói, “Phong ca, tôi có chút việc, công việc hôm nay có thể giúp tôi từ chối không?”

Tần Phong lúc này mới chú ý tới vẻ mặt của hần không đúng lắm, “Làm sao vậy? Trông cậu không quá cao hứng, có chuyện gì à?”

Lục Diễm miễn cưỡng nở nụ cười, “Một chút việc riêng, xử lý thì tốt rồi.”

“Được rồi, cậu đi đi, hôm nay không có việc gì không thể không đi, tôi sẽ giúp cậu từ chối hết.” Tần Phong tuy rằng nghi hoặc, vẫn tôn trọng riêng tư Lục Diễm, rất nhanh liền đồng ý.

“Vậy làm phiền Phong ca.” Lục Diễm nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đi đến dưới lầu công ty, hít sâu một hơi, Lục Diễm lấy điện thoại ra bấm số, trong điện thoại truyền đến một đoạn nhạc quen thuộc, đây là lúc trước hần hỏi Lục Diễm thuận miệng đề nghị, không nghĩ tới đối phương thay đổi số điện thoại nhưng không đổi nhạc chờ.

Tiếng nhạc nhanh chóng bị ngắt, điện thoại rốt cuộc có người bắt, đầu kia truyền đến thanh âm quen thuộc khàn khàn hơn bình thường một chút, ngữ khí cũng đặc biệt trầm, “Alo, ai vậy?”

Không biết đối phương là không nhìn màn hình hiển thị hay căn bản là không lưu số của mình trong máy.

Ánh mắt Lục Diễm lảng lạng mà nhìn về xa xa, bên kia có hai thiếu niên khoác vai nhau, trong đó một người trong ngực còn ôm quả bóng rổ, thần thái rạng rỡ tràn đầy sức sống, mới nhớ tới hiện tại đã nghỉ hè, ngữ khí của hần đặc biệt bình tĩnh, “Là tôi, Lục Diễm.”

Người bên kia điện thoại bèn nhón mồm cười, “Là cậu, còn tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Diễm vẫn như cũ thản nhiên nói, “Cậu ở đâu? Tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

“Vừa lúc, tôi cũng có chút chuyện muốn nói với cậu,” đầu kia ngừng một lúc mới lên tiếng, “Tôi ở nhà, cậu lại đây đi.” Sau đó báo địa chỉ.

Lục Diễm cúp điện thoại, chậm rãi để điện thoại di động xuống, khi định thần nhìn lại, bóng dáng hai thiếu niên kia đã biến mất.

Lục Diễm đón xe đến địa chỉ Từ Vĩnh Chu đã nói, hắn đeo kính râm ngồi phía sau, dọc theo đường đi lái xe không giống mấy bác tài xế taxi thích bắt chuyện với khách, Lục Diễm cho rằng ông không nhận ra mình. Thẳng đến lúc thanh toán tiền, lái xe mới đột nhiên đưa ra một quyển vở cùng bút, có chút ngại ngùng mà nói con gái ông là fan của Lục Diễm, có thể cho ông xin chữ ký được không. Lục Diễm khẽ mỉm cười, tiếp nhận giấy bút, hỏi tên con gái tài xế, sau đó viết vài câu chúc phúc, ký tên của mình, lái xe cao hứng rời đi.

Cho dù trong lòng có trầm trọng hơn nữa, thời điểm đối mặt fan cũng phải bảo trì phong độ tốt đẹp, làm nghệ sĩ, đây là một loại thái độ đúng mực, càng là chức nghiệp rèn luyện hàng ngày.

Từ khi sống lại tới nay vẫn luôn dây dưa với nghi hoặc của mình, có lẽ hôm nay sẽ vạch trần đáp án. Lục Diễm không rõ là hắn đang chờ mong nhiều hơn hay là bất đắc dĩ nhiều hơn.

Ấn chuông cửa, Lục Diễm cảm thấy lòng mình thực bình tĩnh, bình tĩnh đến mức căn bản không giống vẻ khởi bình hồi tị, mà chỉ là tới thăm một người bạn cũ. Trên thực tế, hắn cũng chỉ là tới hỏi mấy vấn đề mà thôi.

Cửa rất nhanh liền mở ra, Từ Vĩnh Chu còn mặc áo sơ-mi ngày hôm qua đi thử vai, đã có chút nhả nhúm, trong mắt có tơ máu, thoát nhìn giống như một đêm không ngủ, tóc cũng thực hỗn loạn, hơn nữa cái người mặt không đổi sắc, luôn luôn chú trọng hình tượng giờ phút này lại có vẻ chật vật luộm thuộm vô cùng. Từ Vĩnh Chu trong ấn tượng luôn luôn sáng sủa tươi trẻ giống như trong một đêm đã biến mất.

Từ Vĩnh Chu mở cửa nhìn thấy Lục Diễm liền xoay người đi vào, ngay cả mở miệng chào cũng không chào.

Lục Diễm trầm mặc đi theo, tùy tay đóng cửa lại.

Từ Vĩnh Chu ngồi vào ghế sa lông, đốt một điếu thuốc, trên bàn trà cạnh sofa chất đầy tàn thuốc, trong phòng cũng sặc mùi khói thuốc. Trước kia cùng nhau học ở trường, bọn họ ngẫu nhiên cũng hút thuốc, nhưng rất ít, càng không đến mức độ nghiện.

Từ Vĩnh Chu như lúc này, Lục Diễm chưa từng thấy qua.

Từ Vĩnh Chu nhả một vòng khói, vừa mở miệng thanh âm khàn đặc, “Nói đi, cậu muốn hỏi cái gì?”

Vào lúc này, đã không cần những đối trá khách sáo cùng làm bộ thân thiết, ngữ khí Lục Diễm bình tĩnh khiến chính hắn cũng bất ngờ, “Tôi chỉ có một vấn đề, vì sao?”

Từ Vĩnh Chu không trả lời ngay, hắn yên lặng mà hút hết điếu thuốc, sau đó dụi dụi đầu lọc vào gạt tàn, nơi đó đã sớm chất đầy tàn thuốc.

Từ Vĩnh Chu ngẩng đầu, trong mắt hàm chứa mỉa mai, thanh âm cũng trở nên bén nhọn, “Vì sao? Cậu hỏi tôi vì sao? Tôi từ nhỏ chính là thiên chi kiêu tử, người người cũng khen tôi lớn lên đẹp trai, thông minh, lại có một gia đình giàu có. Tôi cũng vẫn luôn tự cho mình là giỏi nhất, nhưng Lục Diễm cậu xuất hiện. Cậu rõ ràng cái gì cũng không có, tôi biết cậu là con riêng, mẹ cậu còn là một kẻ điên, nhưng cậu nơi nơi chốn chốn đều vượt qua tôi, thầy giáo thích cậu, bạn học kính yêu cậu, mà ngay cả thư tình nhận được cũng nhiều hơn tôi.”

“Tôi không phục, cũng không cam lòng, tôi chỉ muốn thắng cậu một lần, một lần là đủ. Nhưng mà không chỉ năng lực của cậu hơn tôi, ngay cả vận khí cũng may mắn hơn tôi. Thử vai cho Ngọn gió bại bởi cậu tôi không có gì để nói, sau tôi tùy tiện đóng vai quần chúng liền được vai nam chính số hai, một lần là nổi tiếng, tôi cho là mình đã thực may mắn, chính là cậu, liên tiếp hai bộ phim cháy vé, còn được đạo diễn nổi danh Lý Nhiễm cùng ảnh đế Cốc Dương ưu ái. Tôi thuận lợi mà ký kết với Tinh Không, cậu thì sao, không chỉ vào Tinh Không, còn có kim bài Tần Phong làm người đại diện. Phim của Cao đạo tôi cũng rất có hứng thú nhưng mà hắn không cần suy nghĩ liền chọn cậu. Chẳng lẽ tôi ngay cả một chút tư cách để so với cậu cũng không có sao?”

“Tôi không cam lòng. Cậu không phải có Lý Nhiễm làm chỗ dựa sao? Tôi có thể tìm Tô Quyết, vừa lúc cậu ta cũng có hứng thú với đàn ông. Thời gian tôi cùng cậu ta một chỗ, cậu ta rất tốt với tôi, chúng tôi cũng thực ăn ý, tôi cơ hồ sẽ thật sự yêu cậu ta, cũng gần như cho rằng cậu ta thật sự yêu thương tôi. Tôi dùng danh nghĩa cậu ta gọi điện thoại cho Cao đạo, yêu cầu một lần nữa cho thử vai, Cao đạo đáp ứng, sau đó cậu ấy biết, cũng không nói gì thêm, tôi cho rằng cậu ấy nhất định sẽ giúp tôi.”

Từ Vĩnh Chu thanh âm dần dần thấp đi, Lục Diễm nghe ra được hẳn thật sự thương tâm.

Thật lâu sau, Từ Vĩnh Chu lại ngẩng đầu, trong mắt của hắn tơ máu dường như đỏ hơn, nghiêng răng nghiêng lợi mà gào lên, “Lục Diễm, mày đến tột cùng có mị lực gì? Rõ ràng người bên cạnh cậu ấy là tao, thế nhưng cậu ấy không đứng về phía tao, ngược lại bởi vì tao làm vậy với mày, mà muốn chia tay. Cậu ấy vì mày, quảng tao!”

Lục Diễm lúc này còn có thể bình tĩnh mà nghĩ, cậu ta cũng không phải vì tôi, mà là vì Tô Mạc. Hắn trước có đoán nguyên nhân Từ Vĩnh Chu cùng Tô Quyết một chỗ, hiện tại chứng thực từ miệng đối phương, rồi lại có một loại khó chịu mơ hồ, hẳn thật không ngờ chấp niệm của Từ Vĩnh Chu thâm sâu như vậy.

Lục Diễm thở dài, “Tôi cũng không muốn so sánh gì với cậu.”

Từ Vĩnh Chu cười cay đắng, “Mày đương nhiên chưa bao giờ nghĩ qua, bởi vì không cần so, mày chung quy lúc nào cũng hơn tao một bậc. Lục Diễm mày vẫn luôn đều là như vậy, ánh mắt của mày mãi mãi đều là hướng về phía trước. Nếu đối mày là tao, vĩnh viễn có người trên đầu mày, mày còn có thể bình tĩnh như vậy sao?”

Lục Diễm đột nhiên nghĩ đến những năm tháng ở đời trước, hắn nhìn Từ Vĩnh Chu từng bước từng bước đi tới chỗ cao, mà chính mình thủy chung quần quanh một chỗ, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa, chính mình dần có thúc ngựa cũng không kịp. Hắn nhớ tới những đêm đen, một mình đối mặt với gian phòng lạnh lẽo yên ắng, cũng từng bị những cảm xúc khó nói thành lời đó dây dưa, không thể hít thở, không thể trở mình. Nhưng mà, hắn có thể xác định một điều, mặc dù thân tại đáy vực, hắn cũng sẽ không làm những việc bỉ ổi đó. Không có bất luận kẻ nào bắt cứ chuyện gì, đáng giá để hắn vấy bẩn hai tay của mình, đảo điên sự kiên định của mình.

Vì thế Lục Diễm chậm rãi nói, “Đúng vậy, cậu nói không sai. Có lẽ đổi chỗ cho nhau, tôi cũng sẽ có ghen tị, cũng sẽ không phục, không cam lòng. Nhưng mà... bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không, phản bội bạn bè!”

Từ Vĩnh Chu nghe được những chữ trước, trong mắt còn mang theo ý cười châm chọc, đầu hơi hơi ngửa, giống như đang nói, xem đi, mày với tao, chẳng qua là một loại người. Nhưng khi nghe được một câu cuối cùng, sắc mặt của hắn thoáng chốc tái nhợt, đúng vậy, bọn họ chung quy không phải một loại người!

Lục Diễm nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói, “Mặc kệ như thế nào, cảm ơn cậu tháo gỡ nghi hoặc trong tôi. Kể từ giây phút này, chúng ta không còn là bạn bè.”

Nếu đã muốn lật mặt, từ nay về sau trở thành người xa lạ, đại khái chính là kết quả tốt nhất.

Lục Diễm tay phải đặt trên nắm cửa định kéo ra, Từ Vĩnh Chu đột nhiên gọi một tiếng, “Lục Diễm, mày vĩnh viễn có thể đều trấn định lạnh nhạt như vậy sao? Tao thật muốn nhìn một chút bộ dáng thất kinh của mày.”

Lục Diễm buông cửa ra, chậm rãi xoay người, nhìn bộ dáng Từ Vĩnh Chu có chút điên cuồng, thốt ra từng chữ từng chữ, “Cho dù có ngày như vậy, tôi cũng sẽ không để cậu nhìn thấy.”

Nói xong, không chút do dự mở cửa rời đi.

Lục Diễm không đi thang máy, mà là đi vào lối thoát hiểm, hai mươi một lầu, hắn bước từng bước. Hắn cẩn thận hồi ức lại cảnh tượng mỗi một lần cùng Từ Vĩnh Chu gặp mặt ở đời trước, cuối cùng thở phào một hơi, bởi vì hắn tinh tường nhớ rõ, vô luận hắn rơi vào khốn cảnh nào cũng chưa từng thất thủ trước mặt Từ Vĩnh Chu. Đây là tôn nghiêm duy nhất còn lại của hắn, mà hắn dù thế nào cũng phải giữ gìn.

Nhưng tâm tình Lục Diễm cũng không bởi vậy mà thoải mái, sống lại tới nay đáp án hắn vẫn luôn muốn tìm đã có được, cũng không có lý kỳ rắc rối cỡ nào, nguyên nhân đơn giản như vậy, lại làm cho không kẻ nào có thể tiêu tan.

Lục Diễm cũng không biết, cùng Từ Vĩnh Chu triệt để chấm dứt, hoặc là vẫn luôn duy trì mặt ngoài hài hòa, cái nào sẽ tốt hơn. Hắn chỉ biết, kết quả như thế này, hắn không muốn chứng kiến.

Lục Diễm biết mình không phải một kẻ tuyệt tình, bốn năm sớm chiều ở chung, từng cùng nhau đổ mồ hôi, cùng khóc cùng cười, tất cả cũng không phải đều là giả.

Đi hết hai mươi một tầng, lòng Lục Diễm nặng trĩu như trước, thậm chí ngay cả hô hấp đều giống như bị đè nặng. Ngày mùa hè mặt trời sáng chói, Lục Diễm ra khỏi tòa nhà, nhưng không chút cảm thấy ấm áp.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy một chiếc Lexus màu đen lẳng lặng đậu trước cửa, cùng với một người tĩnh lặng đứng ở đầu xe mà nhìn phía hắn. Xe đã tắt máy, thoạt nhìn hắn là đã chờ được một lúc lâu.

Tô Mạc như trước mặc tây trang cắt may tỉ mỉ, tinh xảo vừa người, mà giờ khắc này ấm áp trong mắt của anh lại dụ đi một thân nghiêm cẩn cùng lạnh lùng kia, anh hơi hơi cong khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Đột nhiên muốn tìm người cùng đi hóng gió, không biết Lục tiên sinh có thể nể mặt hay không?”

Lục Diễm quả thực cảm thấy khóe mắt mình muốn trào nước, hắn kiềm chế tâm tình có chút nhảy nhót, nhượng nhượng mày, chậm rãi đáp, “Vinh hạnh của tôi.”

Hoàn chương 34

,

35. Chương 35

.

Tô Mạc lái xe đưa Lục Diễm đến một đỉnh núi cảnh quan rất đẹp gần đó.

Trên núi đường đi xây dựng rộng rãi, mặc dù là nghỉ hè, nhưng không phải cuối tuần cho nên lúc này lượng xe cũng không quá nhiều.

Tô Mạc chạy xe đến đỉnh núi, độ cao trên núi so với mặt nước biển không cao lắm, nhưng đủ để thấp hơn mấy độ so với nhiệt độ dưới chân núi, gió thổi loạn sợi tóc cùng góc áo, lại làm cho tâm tình nặng nề dần dần thư thái hơn.

Tô Mạc tắt máy, hai người cùng tựa vào đầu xe còn hơi hơi nóng, nhìn ngắm hàng cây cổ thụ xa xa tạo thành một vệt dài màu xanh tựa như dòng sông.

Tô Mạc giữ lại góc áo bị gió thổi bay, chậm rãi nói, “Mỗi khi có phiền não hoặc là gặp phải vấn đề khó giải quyết, tôi thích đến nơi này. Sức mạnh thiên nhiên to lớn sẽ làm nhân loại cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng, mà những phiền não cùng nan đề thì càng là muối bỏ biển, không đáng nhắc tới.”

Lục Diễm hỏi, “Như vậy Tô đồng thường xuyên đến nơi đây sao?”

Tô Mạc cười cười, “Không phải thực thường xuyên.”

“Bởi vì Tô đồng rất ít gặp phiền não hoặc là việc khó giải quyết sao?”

“Có thể nói như vậy,” Tô Mạc tự tin đáp, “Đa số vấn đề đều có thể giải quyết, mà rất nhiều phiền não chẳng qua chỉ là lo sợ không đâu.”

Lục Diễm chậm rãi thở dài, thấp giọng nói, “Đã là người thường, làm sao có thể tự thoát khỏi muộn phiền chứ.”

Tô Mạc nghiêng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Lục tiên sinh cho tới bây giờ không phải là người thường.”

Lục Diễm mỉm cười, cúi đầu. Thật lâu sau, trầm giọng hỏi, “Tô đồng, đã từng bị người thân phản bội chưa?”

“Anh nghĩ sao?” Tô Mạc hỏi lại, không đợi Lục Diễm trả lời, anh nói tiếp, “Đương nhiên là có. Khi đó tôi mới vừa tiếp nhận Tô thị không lâu, tất cả mọi người đều không phục, nhất là những chú bác cùng anh em họ. Vì muốn tôi rút đài, một người anh họ của tôi mua sáng ý của công ty, đem một phần thiết kế rất quan trọng bán cho công ty đối thủ. Khi đó Tô thị chính bởi vì thể lực cũ mới luân phiên rung chuyển mà bất ổn,

không cẩn thận một chút liền có thể tiêu tan, nói là sinh tử tồn vong cũng không quá lời. Thời điểm quan trọng như vậy, lại bị người thân trong nhà ở sau lưng hung hăng đâm một dao.”

“Vậy sau đó thì sao?” Lục Diễm hỏi. Đó cũng không phải lần đầu tiên hắn nghe được Tô Mạc nhắc tới chuyện gây dựng sự nghiệp của anh, lần trước ở quán cà phê trong khu đại học, bọn họ cũng từng nhắc qua. Khi đó ngữ khí Tô Mạc cũng chậm rãi như vậy, thanh âm cũng bình tĩnh như vậy, nhưng mà Lục Diễm lại vẫn có thể tưởng tượng năm đó Tô Mạc còn niên thiếu một tay chống đỡ gian nan của cả một công ty. Mà khi đó Tô Mạc bị người thân phản bội, lại không có một người, giống như anh hôm nay đến trấn an Lục Diễm.

“Sau đó, tôi giải quyết nguy cơ kia, cũng chứng minh năng lực của mình. Tuy rằng không thể nói thuận buồm xuôi gió, nhưng kẻ phản đối dần dần ít đi. Đó không chỉ là một lần nguy cơ, mà còn là một cơ hội.” Giọng điệu Tô Mạc vẫn như cũ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, cuối cùng lại nhẹ nhàng trào phúng một câu, “Rất nhiều thời điểm, trước mặt lợi ích, thân tình, thì có là cái gì.”

“Người anh họ kia thì sao?” Lục Diễm lắng lắng nghe xong, sau đó hỏi, “Hắn thế nào, anh tha thứ cho hắn?”

“Làm sao có thể tha thứ.” Tô Mạc ngẩng đầu, ánh mắt trở nên sắc bén, “Hắn phản bội không chỉ là tôi mà là toàn bộ gia tộc. Nhưng dù sao trên người hắn cũng chảy dòng máu của Tô gia, không thể đuổi tận giết tuyệt, cho nên tôi trực xuất hắn ra nước ngoài, trừ phi chết, đời này không cho phép hắn đặt chân về nước, cũng không cho hắn tham dự bất kỳ nghiệp vụ nào của Tô thị. Nếu không, hắn sẽ mất đi hết thầy trợ giúp mà Tô thị dành cho hắn.”

Đủ ngoan độc! Lục Diễm nghĩ thầm.

Nói đến đây, trên người Tô Mạc bất giác toát ra khí thế nghiêm cẩn, có một loại bề ngỗ thiên hạ, giống như một vị vương giả chân chính.

Lục Diễm hơi hơi mỉm cười, “So sánh với Tô đồng, tôi căn bản bé nhỏ không đáng kể.”

“Sao có thể,” Tô Mạc nhìn về phía hắn, trên người khí thế nháy mắt biến mất, ánh mắt cũng nhu hòa hẳn lên, “Chuyện xảy ra với mỗi người, với đương sự mà nói, đều là nghiêm trọng nhất. Quan trọng là, không cần vì sai lầm của kẻ khác mà trừng phạt chính mình, đối phương càng muốn thấy thì càng không được cho nó phát sinh. Người khác không nghĩ anh sống dễ chịu, anh lại càng phải sống vui vẻ. Rất nhiều thời điểm, không quan tâm, chính là phản kích lớn nhất.”

Lục Diễm trầm mặc một hồi, mới nói, “Chuyện giữa tôi và Từ Vinh Chu, Tô đồng hẳn cũng biết đi.”

Tô Mạc không phủ nhận, “Tôi biết, Tô Quyết đều nói cho tôi.”

“Tô tổng tựa hồ rất không vừa lòng với tôi.” Lục Diễm thuận miệng nói.

“Đây cũng là bởi vì tôi. Tôi cũng không cảm thấy quan hệ của chúng ta hiện tại có cái gì không tốt, nhưng nó không cho là vậy.” Tô Mạc có chút áy náy mà cười cười, “Nó đại khái nói nhiều lời khó nghe, hy vọng Lục tiên sinh bỏ qua cho.”

“Nếu tôi nói tôi để ý, có phải thực keo kiệt hay không?” Lục Diễm cố ý hỏi.

“Sẽ không,” Tô Mạc cười đáp, “Để ý là chuyện thường tình, không để ý thì là anh rộng lượng.”

Lục Diễm chân chính nở nụ cười, “Tô đồng thực biết cách nói, như vậy xem ra tôi chỉ có thể ngoan ngoãn làm người rộng lượng rồi.”

Đúng vậy, không cần vì sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình. Một lần chết đi sống lại, không phải vì cái nút thắt này. Sự tình nếu nhất định phải phát sinh, sớm giải quyết chẳng phải là càng tốt sao. Ông trời nếu cho mình một cơ hội làm lại, tự nhiên hẳn phải nắm chắc, cả đời này, hẳn còn có mục tiêu to lớn hơn, vì vậy, hẳn phải không ngừng cố gắng.

Nghĩ như vậy, Lục Diễm cả người đều khoan khoái hẳn lên, tảng đá lớn trong ngực cũng buông xuống.

Cảm giác thoải mái qua đi, lòng hiếu kỳ cũng theo đó mà đến, nhìn không được hỏi, “Tô đồng, làm sao biết tôi ở đó?”

Tô Mạc cười cười, “Tôi đoán.”

“....” Lục Diễm hiển nhiên không quá tiếp thu đáp án này.

“Anh không phải đã nói tôi nhìn người thực chuẩn, kỳ thật tôi còn am hiểu đoán nhân tâm. Chính là cũng không có bao nhiêu người đáng giá để tôi tiêu phí tâm tư đi đoán mà thôi.”

Tô Mạc ánh mắt sáng lấp lánh, Lục Diễm cơ hồ chống đỡ không nổi.

Vẫn là Tô Mạc dời ánh mắt đi trước, “Lúc tôi gọi điện thoại cho Tần Phong, anh đã ra ngoài. Tôi nghĩ lúc đó anh đại khái không có tâm tình nghe điện thoại, mà tôi phân tích một chút, cảm thấy nơi đó là chỗ có khả năng anh sẽ đi nhất. Tôi nghĩ sau đó anh hẳn sẽ cần thả lỏng một chút, cho nên liền tới đó chờ anh.”

“Nếu anh đoán sai thì sao?” Lục Diễm trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, cùng loại với rung động, lại có chút cảm động.

“Sự thật là, tôi đoán đúng, không phải sao?” Tô Mạc thản nhiên cười nói.

Lục Diễm nói không ra lời.

Tô Mạc đứng lên, bước vài bước đón gió núi, quay đầu, nói với Lục Diễm, “Lục Diễm, anh nhìn như đậm mạc, kỳ thật là một người trọng tình. Nhưng mà anh lựa chọn con đường này, đã định trước rất nhiều thời điểm phải dẹp bỏ. Có một ngày khi anh đạt tới mục tiêu, có lẽ anh sẽ chân chính cảm nhận được cái gì gọi là ở chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh. Càng đứng ở địa vị cao, lại càng cô đơn.”

Câu nói phía trước rất quen thuộc, Lục Diễm nhớ rõ Hạ thiếu gia từng đánh giá Tô Mạc như vậy, cho nên kỳ thật, bọn họ, là một loại người!

“Như vậy, Tô đồng cô đơn sao?” Lục Diễm hỏi.

“Tôi thực may mắn,” Tô Mạc mỉm cười, “Bởi vì tôi có anh em tốt, bạn bè tốt.”

Lục Diễm nghĩ đến Tô Quyết, Lý Nhiễm, còn có Hạ thiếu gia, nhin không được nói, “Bởi vì Tô đồng đối với người khác rất chân thành.”

Tô Mạc không lên tiếng, tiến gần vài bước, mới chậm rãi nói, “Bất kể là lúc nào, Lục Diễm, tôi ở chỗ này chờ anh. Chờ anh đến gần, hoặc là rời đi.”

Lúc này hai người cách rất gần, Lục Diễm hơi hơi hạ mắt, liền nhìn thấy đôi môi nhạt màu của Tô Mạc, khác với đôi môi mỏng của Lục Diễm, bờ môi Tô Mạc thiên về đầy đặn, giữa lúc hé mở, hơi hơi mang theo ánh nước.

Chính là đôi môi này, lời nói này, mãi mãi luôn sẵn sóc như vậy, lại khiến người ta rung động tâm can, Lục Diễm không khỏi nghĩ không biết hôn lên cánh môi này sẽ có cảm giác gì.

Một cơn gió thoảng qua, thổi tan tâm tư bỗng nhiên náo loạn của Lục Diễm.

Lục Diễm bất động thanh sắc mà tách ra một chút, nếu chỉ bởi vì nhất thời xúc động, như vậy đối với cả hai người đều rất không tôn trọng.

Ngày đó hai người ở trên núi cho đến chạng vạng, giống mỗi một lần trước đây, tán gẫu không nhiều lắm nhưng cũng rất thoải mái.

Khi trở lại thành phố, Lục Diễm đã hoàn toàn buông xuống phần uể oải cùng khổ sở kia.

Dù sao ngày mai, mới là quan trọng nhất.

Phim mới của Cao Hi Triết tên là Ván cờ , một cái tên rất đậm chất trinh thám.

Lục Diễm nghiêm túc xem hết kịch bản, nhất thời hứng thú vô cùng, đối với một kẻ mê trinh thám mà nói, không có gì làm cho người phấn chấn hơn là quỹ kế cao minh cùng bố cục sắp đặt. Mà quan trọng hơn là, phim trinh thám thông thường, kết thúc trong kịch bản không phải là kết cục đã định, trong quá trình quay phim, đạo diễn thậm chí cả diễn viên đều có khả năng thay đổi toàn bộ câu chuyện. Cho nên lúc này đây, chính mình không chỉ làm người đứng xem, mà có thể tham dự vào trong đó, quả thực không thể thú vị hơn.

Rất nhiều thời điểm, sức cuốn hút của việc đóng phim có thể cho người ta thể nghiệm nhân vật khác biệt, cuộc sống khác biệt, giống như cuộc đời con người có vô số khả năng, mà bạn còn có vô số cơ hội có thể làm lại.

Rất nhanh Lục Diễn liền chuẩn bị đầy đủ mang theo Tống Huy vào đoàn phim.

So với Chu Ảnh Tài, Cao Hi Triết dễ ở chung hơn rất nhiều, vị đạo diễn bị lỗi sống Âu Mĩ hun đúc, tư tưởng rộng rãi, tư duy thoải mái, nói chuyện thì khôi hài, làm người không câu nệ tiểu tiết. Thú vị hơn chính là, hắn còn giữ khuôn mặt râu quai nón, mới nhìn còn tưởng rằng Trương Phi tái thế, ai có thể nghĩ bề ngoài hung dữ như vậy lại có tâm tư cực kỳ tinh tế nghiêm cẩn cơ chứ.

Cao Hi Triết nhìn thấy Lục Diễn thì thật cao hứng, cùng lúc vì chuyện thử vai mà tỏ vẻ xin lỗi, rồi lại tán thưởng Lục Diễn biểu hiện khi thử vai cực kỳ xuất sắc, hắn vỗ vỗ bả vai Lục Diễn cười nói, “Lúc Lý Nhiệm nghe nói tôi tìm cậu quay phim, khen cậu nức nở, nói cậu diễn cảm vô cùng tốt, tiến nhập nhân vật rất nhanh, ngày đầu tiên thử vai đã khiến cho hắn chấn kinh. Tôi còn chưa tin, cho rằng hắn nói quá lên, không nghĩ tới ngày đó xem cậu đóng, quả thực tuyệt vời. Tuy rằng cái người trẻ tuổi kia cũng không tồi nhưng mà tôi vẫn vừa ý cậu hơn.”

Lục Diễn cười cười, “Quy tắc của công việc, tôi hiểu được, Cao đạo chó để ở trong lòng. Lại nói tiếp tôi còn là fan của Cao đạo đấy, rất rất thích phim của Cao đạo, lần này có thể có cơ hội hợp tác, thật sự là vinh hạnh.”

Cao Hi Triết đối với người thanh niên diễn xuất hay lại khiêm tốn này ấn tượng càng tốt, vốn thời điểm Lý Nhiệm đề cử hắn đã cảm thấy không tồi, Lý Nhiệm là một kẻ không dễ khen người khác, con mắt chuyên nghiệp của hắn càng không cần phải nói. Mấy rắc rối lúc sau Cao Hi Triết cũng thấy có lỗi, nhưng bên đầu tư là lớn nhất, điểm này hắn cũng không có biện pháp, cũng may cuối cùng vẫn là lựa chọn Lục Diễn, hắn cũng không cần phải rồi rấm nữa. Mà thái độ Lục Diễn hắn cũng hết sức hài lòng, người trẻ tuổi có thể trầm ổn như vậy trong cái giới này đúng là không nhiều lắm.

Sau khi chính thức khởi quay, Cao Hi Triết lại một lần nữa khắc sâu cảm nhận được một diễn viên ưu tú đối với đạo diễn mà nói là quan trọng cùng cỡ tổn sức nhường nào.

Hoàn chương 35

,

36. Chương 36

.

Đạo cụ bối cảnh đầy đủ mọi thứ, ánh sáng quay phim toàn bộ cũng vào đúng vị trí, sau một tiếng “Action” của đạo diễn, máy quay bắt đầu thông thả chuyển động.

Đầu tiên tiến vào màn ảnh chính là một ngọn đèn nhỏ, bởi vì tấm rèm quá dày mà căn phòng u ám có vẻ loang loáng ánh sáng từ ngọn đèn, khiến người ta cảm thấy thả lỏng, cùng an tâm.

Màn ảnh dần dần kéo xa, trong căn phòng không lớn chỉ có một bàn làm việc cùng một cái ghế dựa. Trên ghế là một người tuổi còn trẻ, cậu mặc áo sơ-mi ca-rô, tóc nhuộm màu sắc đẹp mắt, hai tay của cậu đan cài trước bụng, hai mắt nhắm chặt, đồng tử lại bất an mà chuyển động.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng bên cạnh cậu, hơi hơi cúi người dùng tiếng nói tràn ngập từ tính trấn an cậu, rất nhanh, người trẻ tuổi trầm tĩnh lại, nhắm mắt như trước, bắt đầu thông thả trấn thuật.

Màn ảnh lần thứ hai kéo xa, sau đó chậm rãi đưa tới gần, lúc này đây trực tiếp tiến vào ống kính chính là chính diện của người bác sĩ. Bên trong áo blouse trắng là áo sơ-mi nghiêm túc cùng quần tây, trên gương mặt anh tuần lấp lánh kính mắt viền vàng. Theo những gì người trẻ tuổi tự thuật, biểu tình trên mặt vị bác sĩ dần dần biến hóa, phẫn nộ, bi thương, thống hận, ngoan lệ... Cuối cùng dần trở về tĩnh lặng.

Thanh âm người trẻ tuổi ngừng lại, bác sĩ lần thứ hai đi qua, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Tôi đếm tới ba, nghe được một tiếng ‘tách’, cậu có thể tỉnh lại.”

Người trẻ tuổi quả nhiên chỉ sau một tiếng ‘tách’ liền mở mắt, biểu tình trên mặt bác sĩ đã hồi phục ôn hòa bình tĩnh, tựa như vừa rồi hết thấy cảm xúc lộ ra ngoài đều là một hồi ảo giác.

Bác sĩ ôn hòa hỏi han, “Cậu hiện tại cảm giác thế nào?”

“Tốt hơn nhiều,” Cậu ta nói, “Cảm ơn bác sĩ.”

“Xem ra trị liệu như vậy rất có hiệu quả,” Bác sĩ tươi cười thân thiết, hần lật xem hồ sơ ghi chép, sau đó nói, “Như vậy, ba ngày sau, cậu lại đến tái khám đi.”

“Vâng.” Người trẻ tuổi cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng, nụ cười trên mặt bác sĩ lập tức lạnh xuống, hần nhìn chăm chăm cánh cửa khép chặt một hồi, sau đó chậm rãi cúi đầu mở ngăn kéo, bên trong có một cái khung ảnh, bác sĩ nhẹ nhàng vuốt ve khung hình, giống như đang nhớ lại hồi ức gì đó, trên mặt lộ ra biểu tình ôn nhu cùng hoài niệm. Dần dần, biểu tình kia chậm rãi động lại, cuối cùng hóa thành khe nhếch khóe miệng, toát ra hơi lạnh cùng sự sắc bén.

“Cắt” một tiếng, một cảnh quay đã hoàn tất, vẫn như trước thuận lợi một lần là qua.

Lục Diễm cũng trầm tĩnh lại, thu hồi vẻ bén nhọn lúc nãy, đứng dậy kéo kéo vạt cùng áo dài, đi ra khỏi khung cảnh quay phim chỉ có ba mặt tường.

Cao Hi Triết hướng về phía hần giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng cười nói, “Lục Diễm, cừ lắm, phân đoạn diễn thêm cuối cùng kia rất phần khích.”

Lục Diễm cười cười, khôì hài nói, “Đột nhiên có một chút ý tưởng, hy vọng không lãng phí phim nhựa của Cao đạo.”

“Ha ha,” Cao Hi Triết cười càng lớn tiếng, “Ý tưởng bộc phát như vậy thêm nhiều một chút là chuyện tốt, chút phim nhựa đó có là gì. Có điều tiểu tử nhà cậu không ra hiệu trước một chút liền diễn thêm, cũng không sợ tôi không lưu ý trực tiếp hô cắt sao, kia suýt chút nữa lãng phí rồi nha.”

Lục Diễm cười nói, “Đột nhiên có cảm hứng, nhất thời dừng không được, cũng may Cao đạo không có thật sự ngắt ngang.”

“Được rồi được rồi,” Cao Hi Triết xua xua tay, “Chúng ta cũng chớ nói nhiều. Đến đến đến, nhìn xem phân đoạn tiếp theo, cậu có ý kiến gì không?”

Lục Diễm hơi hơi nhếch môi, “Về đoạn này, tôi thực sự có một chút ý tưởng.”

Sau đó hai người liền cùng nhau thảo luận.

Sau khi Cao Hi Triết chính thức cùng Lục Diễm tiếp xúc, phát hiện Lục Diễm cũng là kẻ mê trình thám, hơn nữa đối với phim trình thám cũng có lý giải độc đáo của riêng mình, thậm chí mấy bộ phim trước đây mà Cao Hi Triết làm, hần đều nói ra một số chỗ còn cứng nhắc cùng với chi tiết người xem không dễ dàng phát hiện kèm thêm những điểm sáng nhất mà hần nhận thấy, có thể thấy được cũng là dày công nghiên cứu, quả thực họ có chút giống kiểu chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Lần này vừa lúc đồng thời hợp tác, buổi tối ngày đầu tiên liền lôi kéo Lục Diễm đem kịch bản thảo luận một lần nữa, ở một số chi tiết xử lý càng hoàn hảo. Mà trong quá trình quay phim, Lục Diễm cũng thường thường cho hần kinh hỉ. Giống như Lý Nhiễm từng nói với hần, Lục Diễm diễn cảm rất tuyệt, nhập diễn rất nhanh, chỉ điều này đã vô cùng không tồi, càng khó được chính là, mỗi diễn viên đồng chung với Lục Diễm, đều sẽ bất tri bất giác chịu ảnh hưởng này, biểu hiện so với bình thường sẽ càng tốt hơn, kết quả rõ ràng nhất chính là chỉ cần cảnh có Lục Diễm, số lần NG liền ít đi rất nhiều, hiệu quả cũng sẽ càng thêm hoàn mỹ. Về phần bất chợt xảy ra diễn thêm, cũng không phải lần đầu tiên, mà mỗi một lần linh cảm bùng nổ, đều có thể càng làm nổi bật ý tưởng mà Cao Hi Triết muốn biểu đạt.

Cao Hi Triết biết, kết quả như thế không phải ngẫu nhiên, bởi vì hần phát hiện, Lục Diễm đối với kịch bản nghiên cứu nghiêm túc cùng lý giải, căn bản không thua kém tác giả như hần, có thể tưởng tượng đối phương đến tận cùng tốn bao nhiêu thời gian cùng tinh lực để nghiên cứu cùng lý giải từng chi tiết. Trong ấn tượng của Cao Hi Triết tựa hồ chỉ có những nhân tài của thể hệ trước có thể xưng là nghệ thuật gia mới tích cực như vậy, năm đó một bộ phim truyền hình chu kỳ quay thường thường đều là vài năm, mà không

giống thời đại bây giờ theo kiểu mì ăn liền, mấy tháng một bộ phim truyền hình liền ra lò. Cho nên, hiện tại diễn viên trẻ giống như Lục Diễm chịu nghiêm túc khổ công học hỏi cũng rất hiếm. Nếu không phải thật lòng đam mê, thực khó trả giá như vậy.

Bản thân Cao Hi Triết cũng là người cực độ đam mê điện ảnh, cho nên đối với Lục Diễm càng thêm thường thức cùng yêu thích.

Rất nhanh, cảnh quay kế tiếp cũng chuẩn bị hoàn tất.

Khi đối mặt với diễn viên cùng đóng chung phân đoạn này, tâm tình Lục Diễm có chút phức tạp. Thời điểm lần đầu tiên hắn thấy đối phương tại phim trường, liền sửng sốt một chút, không nghĩ đến trùng hợp như vậy, cư nhiên lại đụng mặt ở bộ phim này.

Diễn viên khiến Lục Diễm có chút phức tạp, chính là Tống Liễm.

Vào lúc này Tống Liễm vẫn như trước còn là một diễn viên hạng hai hạng ba, có thể trở thành nam thứ trong phim Cao Hi Triết đã là thành tựu lớn.

Mà Lục Diễm cũng rất rõ ràng, nếu mình không tham gia Tay súng bắn tỉa nam nhân vật chính hẳn phải là hắn, mà hắn cũng ở liên hoan phim Cannes năm sau nhận về danh hiệu ảnh đế, từ đó khai sáng cho nền nghệ thuật nước nhà. Nhưng hết thảy những điều này đều bởi vì Lục Diễm mà cải biến.

Lục Diễm cũng không cho là mình làm sai, hắn không phải thánh nhân, không có lý do gì biết rõ cơ hội đến còn đem nó dâng cho kẻ khác, huống chi cơ hội này vẫn là tự lăn đến trước mặt hắn, đây chính là cái được gọi thiên dư bất tải, phần thụ kỳ cữu. (trời cho không lấy, sẽ phải chịu tội ; đến lúc mà không làm, ắt chịu tai ương)

Nhưng mà tất cả những điều này đương nhiên cũng không thể ngăn cản Lục Diễm khi đối mặt với người này, sẽ có cảm giác có lỗi khó nói thành lời.

Cho nên Lục Diễm sẽ nhịn không được chú ý hắn nhiều một chút.

Tống Liễm vốn dĩ diễn xuất cũng không tồi, nếu không cho dù bộ phim xuất sắc như Tay súng bắn tỉa cũng không nhất định có thể lấy được danh hiệu ảnh đế. Ngoại hình của hắn thuộc loại khỏe mạnh xán lạn, cũng thực phù hợp với thân phận nhiệt huyết sắc bén trong bộ phim điện ảnh này.

Tống Liễm ra mắt sớm hơn Lục Diễm vài năm, nhưng trong showbiz thì không chỉ chú ý tư lịch, càng chú ý danh khí. Tình huống hiện tại là, mực độ nổi tiếng của Lục Diễm so với Tống Liễm cao hơn rất nhiều, huống chi hắn lại là nam chính trong phim, cho nên thời điểm gặp mặt, Tống Liễm vẫn thực khách khí mà gọi Lục Diễm một tiếng “Lục ca”.

Cảnh hôm nay là bọn họ cùng diễn.

Như trước một tiếng “Action”, máy quay đã vào chỗ.

Bác sĩ mặc một thân blouse trắng mỉm cười ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, “Ngài cảnh sát đột nhiên đến thăm, không biết có gì có thể trợ giúp ngài?”

Vị cảnh sát mặc thường phục ngồi ở đối diện, hỏi thẳng, “Có một người tên Hứa Viễn anh có quen không?”

“Tên này có chút quen thuộc, để tôi nghĩ,” Bác sĩ lộ ra một bộ dáng suy tư, “Nếu tôi không nhớ lầm, tôi có một người bệnh tên thế này. Chỉ có điều cậu ta đã ba tháng không đến tái khám, xin hỏi cậu ta xảy ra chuyện gì sao?”

“Cậu ta đã chết.” Vị cảnh sát nói thẳng, một bên gất gao nhìn chăm chăm biểu tình bác sĩ.

“Chết?!” Bác sĩ thực kinh ngạc, nhíu mày, “Chết như thế nào?”

Cảnh sát có chút thất vọng phát hiện hắn không cách nào từ trên mặt vị bác sĩ trẻ này nhìn ra sơ hở gì ngoài biểu tình kinh ngạc, nếu nói đây là diễn kịch thì bác sĩ trẻ này diễn xuất quả thực có thể lấy danh hiệu đế được rồi, “Chết cùng cậu ta còn có năm người thanh niên khác, chết kiểu này, có chút kỳ lạ.”

Chân mày vị bác sĩ nhăn lại không giãn ra, “Tôi thật sự rất tiếc. Như vậy, ngài tới tìm tôi là vì chuyện gì?”

Cảnh sát nói, “Tôi muốn xem nhật ký chữa trị của Hứa Viễn.”

“Thật xin lỗi,” Bác sĩ cự tuyệt nói, “Bảo vệ bí mật riêng tư người bệnh là đạo đức nghề nghiệp cơ bản của chúng tôi. Đương nhiên, nếu ngài có giấy khám xét thì khác.”

“Được, tôi sẽ tự mình xin lệnh điều tra.” Cảnh sát nói xong đứng lên, vươn tay với bác sĩ, “Cám ơn anh đã hợp tác.”

Bác sĩ mỉm cười mà bắt tay cảnh sát, “Đây là việc nên làm.”

Cảnh sát đi tới cửa, đột nhiên quay đầu, hỏi một câu, “Anh còn nhớ rõ Phương Vũ Thần chứ?”

“Ai cơ?” Bác sĩ lộ ra một biểu tình kinh ngạc cùng nghi hoặc thích hợp, “Phương Vũ Thần là ai?”

Cảnh sát thất vọng nói, “Không có gì, tôi tùy tiện hỏi thôi.”

Cửa mở rồi khép lại, biểu tình trên mặt bác sĩ lần thứ hai trở về yên lặng, nhưng mà ánh mắt của hắn lại phá lệ sâu xa.

“Cắt”. Cao Hi Triết gơ tay, máy quay ngừng chuyển động.

Hai người đi qua, Cao Hi Triết cao hứng nói, “Không tồi, Tổng Liễm hôm nay biểu hiện khá trầm ổn.”

Tổng Liễm lộ ra ngại ngùng không tương xứng với ngoại hình của hắn, “Tôi cũng thấy hôm nay tâm tình đặc biệt tốt. Không biết có phải vì diễn chung với Lục ca hay không, cảm giác cả người đều bị cuốn theo.”

“Đừng nói như vậy,” Lục Diễm cười nói, “Là bản thân cậu diễn xuất rất tốt.”

“Hai người các cậu mau thôi a,” Cao Hi Triết hào sảng mà mỗi tay vỗ vào vai một người, “Chớ thối phồng nhau nữa đi. Hôm nay trạng thái mọi người rất tốt, nhiệm vụ đều hoàn thành, không bị NG lần nào, kết thúc công việc trước thời gian, cho nên buổi tối mời các cậu uống rượu.”

“Ngày mai còn phải quay phim mà,” Lục Diễm cười nói, “Uống nhiều cũng không thành vấn đề sao?”

“Tôi là đạo diễn, tôi nói không sao là không sao. Đi, đêm nay không say không về.” Cao Hi Triết vung tay, đặc biệt sáng khoái.

Thời gian sau đó, Lục Diễm đều như cá gặp nước. Đóng phim vốn chính là việc hắn đam mê cuồng nhiệt, mà có thể trong quá trình tăng thêm phần lý giải của mình, khiến cho ý tưởng của mình cũng thành một phần của bộ phim, cảm giác thật sự quá tốt. Hơn nữa bộ phim này là thể loại trinh thám, mỗi một cảnh tượng, mỗi một đạo cụ, thậm chí mỗi một câu thoại một ánh mắt, đều có khả năng là nơi bí mật ẩn giấu, là một vấn đề, một sự chờ đợi, một câu đố khiêu chiến người xem kiến giải.

Lục Diễm ngoài lúc đóng phim, nhiều nhất chính là cùng Cao Hi Triết nghiên cứu kịch bản, như thế nào làm cho nội dung càng hợp lý, khiến cho câu đố càng khó phá giải, mưu mô giết người thiết kế như thế nào để có thể càng thêm hấp dẫn đồng thời vẫn giữ tính lô-gic nhất định.

Thời gian thực nhanh đến tháng mười, quay phim cũng bắt đầu tiến nhập giai đoạn nước rút, Lục Diễm trừ bỏ tất những việc không thể từ chối còn không thì luôn ở đoàn phim. Lục Diễm đối với sinh hoạt gian khổ trong đoàn phim ngược lại vui vẻ chịu đựng, chính là chỉ tội Tổng Huy thường xuyên phải chạy đi chạy lại hai bên thay Lục Diễm sắp xếp ăn mặc các thứ.

Mà tháng mười còn có một việc trọng đại Lục Diễm không thể bỏ qua, đó là lễ trao giải điện ảnh Bách Thảo.

Hoàn chương 36

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin không cần phỉ nhổ tên lễ trao giải điện ảnh nha, tác giả gọi là vô năng, Sad

,

37. Chương 37

“Tình yêu, nếu có thể tùy tâm khống chế, vậy có lẽ cũng không phải là tình yêu chân chính.”

.

Trong nước hai giải thưởng điện ảnh lớn nhất có lực ảnh hưởng nhất, một cái là giải Kim Ngưu, một cái là Bách Thảo. Trong đó Kim Ngưu là do các chuyên gia trao giải còn Bách Thảo là do khán giả bình chọn, bởi vì hai giải thưởng lớn này phân biệt cách một năm tổ chức một lần, sau lại hợp hai cái tên thành một, gọi tắt là lễ trao giải điện ảnh Kim Ngưu Bách Thảo. Năm nay được tổ chức là giải Bách Thảo.

Giải Bách Thảo bởi vì phương thức bình chọn đặc biệt, phần lớn đều trao giải vào tháng mười, mà các loại lễ trao giải rực rỡ muôn màu thì từ tháng ba đã bắt đầu lục tục khai triển.

Trước Tần Phong đề nghị với Lục Diễm, hẳn hiện tại phân lượng còn chưa đủ, cho dù tham gia nhiều mấy lễ trừ bỏ làm khách mời trao giải ra thì cũng không có gì tốt, đơn giản liền không đi.

Giải Bách Thảo thì khác, bởi vì Ngọn gió đã được đề cử phim nhựa xuất sắc nhất năm, Lục Diễm cũng được đề cử hạng mục nam diễn viên phụ xuất sắc. Đời trước Từ Vĩnh Chu cũng là vì bộ phim này mà được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, đáng tiếc cuối cùng hắn thất bại, Lục Diễm không biết chính mình có khả năng thay đổi kết quả này hay không.

Bởi vì còn bận quay phim, các hoạt động khác của lễ trao giải lần này Lục Diễm đều không tham gia, chỉ trực tiếp tham dự là buổi lễ trao giải quan trọng nhất.

Thảm đỏ vĩnh viễn đều là bước đầu không thể thiếu trong các lễ trao giải, mà lễ trao giải điện ảnh thì thảm đỏ càng là tinh quang rạng rỡ. Lục Diễm hiện giờ đã quá quen thuộc với thảm đỏ, đi như thế nào có thể bình thản thân thiện mà thu hút được nhiều sự chú ý đã là việc đơn giản như uống nước hàng ngày.

Trên thảm đỏ hôm này đều là nhân vật trong phim, làm nữ nhân vật chính Mộc Hiểu không lựa chọn cùng đi với nam chính, ngược lại là khoác tay đạo diễn Lý Nhiễm đi ở phía trước. Mộc Hiểu mặc váy cúp ngực, mặt mang nụ cười ngọt ngào ôn nhu, bên người cô Lý Nhiễm sửa quần áo luộm thuộm bình thường thành chính trang, bất quá hẳn hiển nhiên không phải thực thích như vậy, mặt như trước không đổi sắc.

Lục Diễm cùng Cốc Dương đồng thời bước theo sau, hai nam nhân cao lớn vừa bước ra, liền dẫn tới tiếng thét ầm ỹ, nhất là Lục Diễm, nhóm fan cơ hồ đều la hét vỡ cổ họng.

Hai người đã lâu chưa gặp mặt, chỉ là thỉnh thoảng ngẫu nhiên có liên hệ thôi, bất quá giao tình không bị ảnh hưởng. Cốc Dương thấp giọng trên choker, “Chỉ ngắn ngủi một năm, Lục Diễm cậu hiện tại nổi tiếng quá a.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, Cốc Dương không còn gọi “tiểu Lục tiểu Lục” mà là trực tiếp xưng hô tên Lục Diễm.

Lục Diễm mặt lộ vẻ mỉm cười, thấp giọng trả lời một câu, “Đây là nhờ mọi người dìu dắt.”

Về phần Ngạn Thiếu Huy, không biết nguyên nhân gì mà không đến tham dự lễ trao giải lần này.

Đi đến trước chỗ nhóm fan kí tên, mấy nhà truyền thông xông tới, đám diễn viên rất phối hợp mà pose ra mấy dáng chụp ảnh.

Micro của các phóng viên rất nhanh nhao nhao chuyển tới, lúc này vấn đề hỏi khá đơn giản là đối với việc được đề cử có cảm tưởng gì, có lòng tin lấy được thưởng hay không.

Lý Nhiễm thực rõ ràng mà nói một câu “Có tin tưởng” liền chấm dứt tất cả vấn đề.

Cốc Dương nhún nhún vai, cười nói, “Lần này đại thần Hàn Uyên cũng được đề cử, tôi nghĩ là tôi không có hy vọng, hôm nay đơn thuần đảm đương vai trò quần chúng là được.”

Lục Diễm trả lời thì cẩn thận trước sau như một, “Tôi nghĩ có thể lấy được giải thưởng là điều mỗi một diễn viên được đề cử đều hy vọng, có điều cuối cùng hoa rơi vào nhà ai tất nhiên phải xem ý kiến khán giả.”

Sau đó đoàn phim rất nhanh bước qua thăm dò, vì thế nhóm truyền thông lại chuyển sang nhóm người tiếp theo. Trước khi kết quả công bố, mỗi một người được đề cử đều có cơ hội giành giải, tự nhiên cũng không thể buông tha một ai, chờ kết quả cuối cùng công bố cũng sẽ không tới mức bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Từ năm giờ hơn đã bắt đầu đi thăm dò, lễ trao giải thì chờ đến bảy giờ rưỡi mới chính thức bắt đầu.

Lần này MC của lễ trao giải là Thư Hàng cùng Đồng Lan. Thư Hàng là cây cỏ thụ trong giới, Đồng Lan thì từng là biên tập viên nổi danh của CCTV, tự nhiên đều vô cùng có lực ảnh hưởng.

MC đã vô cùng thu hút, khách quý đến trao giải càng thêm được chờ mong cùng chú ý.

Đầu tiên chính là trao giải nhạc phim hay nhất, khách quý trao giải là diễn viên hài kịch uy tín lâu năm Chu Hoàn cùng đạo diễn Tưởng Trường Vũ, hai người vừa lên sân khấu chính là gây thêm nhiều tiếng cười, giảm bớt không ít không khí khẩn trương.

Lục Diễn cũng bị chọc cho vui vẻ, tâm tình theo đó thả lỏng không ít.

Màn hình lớn sau lưng hai vị khách hiện ra năm bộ phim được đề cử, bắt đầu hé lộ đáp án cuối cùng. Giải Bách Thảo phương thức bình chọn có chút đặc biệt, bởi vì là do khán giả bình chọn, đương nhiên lấy ý kiến quần chúng làm tiêu chuẩn cuối cùng, trước khi bình chọn thì qua một thời gian dài không nói, cuối cùng còn nghiêm khắc chọn lựa ra một trăm lễ một khán giả quyết định, cho nên thời gian sẽ tốn hơi lâu một chút.

Rất nhanh, trên tay khách mời trao giải liền có kết quả cuối cùng.

Giây phút đáp án sắp công bố, Lục Diễn đột nhiên lòng có dự cảm, quay đầu nhìn lại, vị trí thứ hai gần lối đi nhỏ chỗ hắn ngồi, trước vẫn là trống, lúc này lại vừa vịn ngồi xuống một người, giống như cảm ứng được ánh mắt Lục Diễn, người nọ cũng quay đầu lại đây, nhìn thấy Lục Diễn, hơi gật đầu chào.

Ngọn đèn trong hội trường sáng rực, đôi mắt đen láy của người nọ lại tựa hồ so với ngọn đèn này còn sáng hơn, Lục Diễn nhìn không được trái tim nhảy dựng.

Lần thất thần này đã bỏ lỡ giây phút công bố kết quả, bên người vang lên một trận tiếng vỗ tay, Lục Diễn nhìn thấy Lý Nhiễm đứng lên đi đến trên đài, mới biết được lấy được giải thưởng là phim Ngọn gió .

Lý Nhiễm đọc diễn văn có chút đơn giản, hẳn đối với việc lấy được giải thưởng sớm đã nhìn quen, hướng chỉ nhạc phim hay nhất chỉ là giải nhỏ mà thôi.

Sau đó chính là hậu kỳ xuất sắc nhất và quay phim xuất sắc nhất, lần lượt là phim Thiên Sơn cùng Ngọn gió đạt được.

Tiếp đó chính là công bố nam nữ phụ xuất sắc nhất.

Nữ phụ xuất sắc nhất sẽ được công bố trước, đoạt giải là nữ diễn viên Phương Thần trong phim Hãy nói yêu em .

Thực trùng hợp, khách trao giải cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất là Cốc Dương, hắn vừa đi đến trên sân khấu liền nói thẳng, “Kỳ thật hôm nay tôi đặc biệt không nghĩ lên làm khách mời trao giải thế này, bởi vì hiện tại lên đây có nghĩa là lát nữa lên không được a.” Lời nói hài hước kèm theo biểu tình vui vẻ lần thứ hai khiến hội trường cười vang, MC Thư Hàng ở một bên phối hợp mà cười nói, “Tôi nghĩ chúng ta đều có thể hiểu được, bởi vì Cốc tiên sinh được đề cử nam diễn viên xuất sắc nhất đúng không?”

Cốc Dương nhún vai, sau đó lại nói, “Vốn lúc chủ sự Phương bảo tôi đến trao giải tôi rất không tình nguyện, có điều biết là trao hạng mục này tôi liền không có ý kiến. Bởi vì tôi thực hy vọng một người có thể lấy được giải thưởng, mà nếu cậu ấy thật sự được giải, như vậy do tôi tuyên bố tôi sẽ cảm thấy đặc biệt có ý nghĩa.”

Thư Hàng phối hợp nói, “Tôi đại khái có thể đoán được Cốc tiên sinh nói tới ai.”

“Cái này hẳn là thực rõ ràng.” Cốc Dương cười nói.

Thư Hàng cười tiếp lời, “Như vậy chúng ta xem đề cử trong hạng mục nam diễn viên phụ xuất sắc nhất một chút, tuy rằng rất nhiều người hẳn là đã biết.”

Màn hình lớn lần thứ hai sáng lên, được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lần lượt là Ngọn gió Lục Diễm; Thiên Sơn Trầm Kỳ; Đại mại tràng Vu Thuật Xa; Quyết chiến Trần Thành cùng với Lan Lăng vương Chu Bằng.

Rất nhanh hình ảnh chấm dứt, kết quả cũng đưa đến trong tay Cốc Dương.

Cốc Dương nhìn thoáng qua cái tên giành giải, không chần chừ làm hồi hộp người xem, trực tiếp giơ lên danh sách trong tay, cao hứng mà nói, “Tôi vô cùng phấn khởi có thể chính miệng nói ra tên của người này, đạt được giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Bách Thảo lần thứ 58 chính là —— Lục Diễm!”

Cuối cùng cái tên kia Cốc Dương đặc biệt lớn tiếng, khí thế mười phần, giống như người lấy được thưởng là chính mình vậy.

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay như sấm, Lục Diễm trong tiếng vỗ tay hân hoan này đứng lên, người bên cạnh hắn cũng sôi nổi đứng dậy hướng hắn vươn tay tỏ vẻ chúc mừng, Lục Diễm một bên mỉm cười cùng bọn họ bắt tay một bên chậm rãi đi ra ngoài.

Khi đi đến bên cạnh vị trí kia, Tô Mạc đã đứng lên ở nơi đó vươn tay chờ hắn, Lục Diễm nắm chặt tay anh, lực đạo so với khi bắt tay người khác đều mạnh hơn một ít, hắn cũng nói không rõ là vì cái gì, rõ ràng đi lối bên kia càng gần hơn, hắn lại tình nguyện thêm vài bước mà đi lối bên này.

Thời điểm Tô Mạc cùng hắn bắt tay, nhẹ nhàng giật giật môi, thấp giọng nói, “Chúc mừng.”

Lục Diễm nhẹ nhàng néo lòng bàn tay của anh, xoa người đi đến sân khấu.

Lục Diễm bước lên sân khấu trước tiên ôm chầm Cốc Dương, hai người đều vỗ vỗ vai đối phương, giao tình tốt đẹp khiến kẻ khác ngưỡng mộ.

Buông lỏng ra, Lục Diễm tiếp nhận cúp từ tay Cốc Dương, Cốc Dương lần thứ hai ôm vai hắn nói câu “Chúc mừng” mới xuống sân khấu trước.

Lục Diễm giơ cúp lên, trước bình phục tâm tình.

Nói không kích động là giả, mặc dù Lục Diễm đối với mình có thể lấy được giải thưởng vẫn rất có lòng tin, nhưng là biết có thể lấy được giải thưởng cùng thật sự lấy được, cái loại cảm giác này thực sự vẫn không đồng dạng.

Lục Diễm tay phải cầm cúp, hơi hơi cúi xuống nói vào micro, “Đầu tiên tôi muốn cảm ơn đạo diễn Lý Nhiệm cùng với toàn bộ đoàn phim Ngọn gió , nếu như không có họ hôm nay tôi sẽ không có cơ hội đứng ở chỗ này; tiếp đó tôi muốn cảm ơn tất cả khán giả ủng hộ bình chọn cho tôi, không có các bạn tán thành cũng không có tôi của giờ phút này; cuối cùng tôi muốn cảm ơn chính là bản thân mình, bởi vì tôi biết, để giờ khắc này có thể đứng ở đây, tôi từng trả giá bao nhiêu cố gắng. Đây là sự khởi đầu cho tôi. Cảm ơn!”

Lục Diễm giơ cao cái cúp, cúi đầu với cả thính phòng một cái, tiêu sái đi xuống sân khấu. Hắn lên tiếng ngắn gọn, lại vô cùng hữu lực, giống như đã từng vô số lần luyện diễn, chỉ có Lục Diễm mới rõ, một khắc kia, hắn còn không biết phải nói cái gì mới tốt.

Trao giải vẫn còn tiếp tục, kế tiếp chính là biên kịch xuất sắc nhất, lấy được thưởng vẫn là phim Ngọn gió , thời điểm Ngôn Trầm lên đài lĩnh thưởng rất thông dong, làm biên kịch hàng đầu, số lần hắn đạt được giải thưởng này cũng không ít.

Tiếp sau đó lại là một giải thưởng đáng giá chờ mong, diễn viên mới xuất sắc nhất, cũng được gọi là giải tài năng mới triển vọng.

Giải thưởng này có tính chất đặc biệt, bởi vì không phải mỗi một năm đều sẽ có diễn viên mới đầy đủ ưu tú xuất hiện mà mỗi một năm số lượng xuất hiện cũng không giống nhau, cho nên giải thưởng này không có quy định danh sách đề cử, nhưng nhiều nhất không vượt quá năm người. Năm nay đề cử cho hạng mục này chỉ có ba người, lần lượt là Ngọn gió Lục Diễm; Quyết chiến Quách Tiểu Phi và Hãy nói yêu em Vưu Truân.

Lúc này đây khách mời trao giải không giống Cốc Dương dứt khoát nói ngay, ngập ngừng nửa ngày mới công bố đáp án, đoạt giải thưởng không hề nghi ngờ, vẫn là Lục Diễm.

Lục Diễm đêm nay lần thứ hai trong tiếng vỗ tay đứng dậy, nhất nhất bắt tay cùng người chúc mừng bên cạnh, đi nghênh đón giải thưởng quan trọng thứ hai trong cuộc đời hân. Thời điểm đi ngang qua Tô Mặc, đôi mắt của anh càng sáng ngời, tươi cười càng sâu, lúc Lục Diễm cầm tay anh, nhịn không được dùng lực kéo một cái, cho anh một cái ôm ngắn ngủi. Giờ phút này, trong lòng Lục Diễm vui sướng cùng kích động bứt bứt muốn chia sẻ với người.

Tiếp nhận cúp từ trong tay khách mời trao giải, Lục Diễm còn chưa mở miệng, MC Thư Hàng đứng bên cạnh đã cười hỏi, “Lục Diễm, hôm nay lần thứ hai đứng ở nơi này cảm giác thế nào?”

Lục Diễm cười cười, “Tôi chỉ muốn nói hai chữ, rất tốt! Vô cùng tốt!”

“Này giống như không chỉ hai chữ.” Thư Hàng cười nói.

Lục Diễm như trước mỉm cười, “Có thể thấy được tôi đã kích động đến đếm cũng đếm sai nha.”

Đùa vui nho nhỏ qua đi, Lục Diễm cúi xuống nói vào micro, “Vừa mới nói ‘Khởi đầu’, không nghĩ đến nhanh như vậy có thể nói ‘Tiếp tục’. Nói cảm ơn bao nhiêu lần cũng sẽ không không đủ, tôi như cũ vẫn muốn cảm ơn mọi người ưu ái tôi, điều tôi có thể làm, chính là càng cố gắng mà tạo ra nhiều tác phẩm báo đáp ưu ái của mọi người. Cảm ơn!”

Đương nhiên, Lục Diễm không phải người đêm nay lên sân khấu nhiều nhất, kế tiếp đạo diễn xuất sắc nhất cùng với phim điện ảnh xuất sắc nhất đều là vào tay Ngọn gió , thêm hai lần này, Lý Nhiễm đã lên sân khấu bốn lần.

Về phần giải quan trọng là nam nhân vật chính xuất sắc nhất cùng với nữ nhân vật chính xuất sắc nhất thì phân biệt thuộc về Quyết chiến Hàn Uyên cùng Thiên Sơn Hề Đình.

Cho nên, đêm nay người thắng lớn nhất là đoàn phim Ngọn gió , cộng cả nhạc phim hay nhất, quay phim, Nam diễn viên phụ, biên kịch, diễn viên mới, đạo diễn cùng với phim điện ảnh xuất sắc nhất thì tổng cả có tới bảy giải, ảm trọn hơn phân nửa giải thưởng của buổi lễ.

Theo lời đồn đại, phim của Lý Nhiễm dễ dàng lấy được giải thưởng, quả nhiên không phải thổi phồng. Quan trọng hơn là, giải lần này là do khán giả bình chọn, chứng tỏ khán giả rất ủng hộ, mà họ tán thành có nghĩa như thế nào, đương nhiên là phòng bán vé, là tiền lời.

Giống như thành tích này, Tinh Không làm ông chủ của Lý Nhiễm tự nhiên không thể không tỏ ý, cho nên, sau khi lễ trao giải chấm dứt, lần thứ hai triệu tập thành viên đoàn phim cùng nhau chúc mừng một phen.

Chúc mừng đương nhiên không thể thiếu rượu có thể giúp vui vẻ, chỗ ngồi đồ ăn thức uống mênh mông, đương nhiên, vốn không cần tiền của mình, ông chủ sẽ chi trả, chỉ là dạ dày chung quy là của mình a, nhưng hiển nhiên, không có ai ý thức được điểm này.

Bị chúc nhiều nhất trừ bỏ Lý Nhiễm chính là Lục Diễm.

Bình thường mọi người không dám chúc đạo diễn như vậy, khó được có một cơ hội đạo diễn tuyệt đối sẽ không so đo, đương nhiên là có thù báo thù, có oán báo oán, cơ hồ mỗi người đều kính ba chén mới xong.

Mà Lục Diễm, không cần phải nói, bộ phim đầu tay liền đạt được hai giải tốt nhất nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng diễn viên mới xuất sắc nhất, không nói chưa từng có ai như vậy, sau này phỏng chừng cũng khó có người đạt được, dù sao nam diễn viên phụ xuất sắc nhất dễ đoạt, diễn viên mới xuất sắc nhất cũng không khó, khó chính là đồng thời đạt được. Dưới đủ loại hâm mộ ghen tỵ, Lục Diễm cũng thành mục tiêu tập kích của mọi người.

Về phần Tô Mặc ngồi một chỗ im lặng không lên tiếng, mọi người thế mới biết người nam nhân xinh đẹp lãnh đạm nghiêm túc này chính là ông chủ lớn nhất của Tinh Không, ông chủ uy nghi ở nơi ấy, tự nhiên ai cũng không dám chạm vào, trừ bỏ ngay từ đầu Lý Nhiễm kính anh một chén rượu, sau thì một ngụm cũng không uống qua.

Lúc kết thúc cuộc vui, tất cả mọi người gục xuống, trừ bỏ Tô Mặc chỉ uống một ít.

Nhóm nghệ sĩ tất nhiên có trợ lý tới đón, nhóm làm phim uống say mềm cũng chỉ khổ sở mà tự mình đánh xe trở về, chờ đến Lý Nhiễm cũng được lái xe riêng đón đi thì chỉ còn lại Tô Mặc, Lục Diễm, cùng với Tổng

Huy tới đón Lục Diễm.

Lục Diễm hiển nhiên uống rất nhiều, hẩn dẫn cho tửu lượng cao, cũng không chịu nổi bị người người chuốc rượu như vậy, hưởng chi lại là rượu nặng độ. Tàn cuộc rồi hẩn vẫn luôn ngồi một bên, nhắm mắt lại, một tay chống trên đầu gối xoa huyết thái dương, tính tình lúc say rượu ngược lại vô cùng tốt.

Tổng Huy hỗ trợ xử lý xong tàn cuộc, đang chuẩn bị đỡ Lục Diễm đứng dậy, Tô Mạc đột nhiên nói, “Tổng Huy, cậu đi trước đi, để tôi đưa anh ấy về.”

Tổng Huy sững sốt, có chút không biết làm sao. Tuy rằng Tô Mạc là ông chủ lớn của Tinh Không, nhưng Lục Diễm mới là cấp trên trực tiếp của cậu nha, ông chủ lớn nói không thể không nghe, ý kiến cấp trên cũng không thể không để ý.

Phải trái đều khó hết sức, Tổng Huy thấp giọng kêu một tiếng, “Lục ca...”

Lục Diễm gật gật đầu, Tổng Huy xem như Lục Diễm cũng đồng ý, vì thế đứng dậy nói, “Vậy làm phiền Tô đồng, tôi đi về trước.”

Tô Mạc gật đầu.

Tổng Huy đi rồi, Tô Mạc lại ngồi trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy đến bên người Lục Diễm, cúi xuống thấp giọng nói, “Lục tiên sinh, có thể tự mình đi không?”

Qua một hồi lâu, Lục Diễm mới mở to mắt, trong mắt của hẩn còn có chút men say mông lung, lại cố gắng nháy mắt mấy cái làm cho mình thanh tỉnh. Hẩn hướng về phía Tô Mạc gật gật đầu, chậm rãi đứng dậy.

Đứng lên, Lục Diễm lại đứng tại chỗ một lúc, sau đó mới từng bước một đi ra ngoài, hẩn mỗi một bước đều cực an ổn nhưng mỗi một bước đều thật chậm.

Tô Mạc trầm mặc đi bên cạnh hẩn, ngay từ đầu còn nghĩ có nên đỡ hẩn hay không, sau lại nhìn hẩn đi an ổn coi như xong.

Đi ra khỏi cửa khách sạn, Lục Diễm còn muốn tiếp tục đi về phía trước, Tô Mạc nhẹ nhàng lôi kéo khuỷu tay hẩn, thấp giọng nói, “Ồ chỗ này chờ tôi, tôi đi lấy xe.”

Lục Diễm lại trừng mắt nhìn, giống như đang cố gắng lý giải ý tứ của anh, sau đó gật gật đầu, đứng lại.

Tô Mạc thực nhanh lái xe lại đây, Lục Diễm đứng bên cạnh xe không hề động, Tô Mạc đành xuống xe đi tới giúp hẩn mở cửa ra, lại thấp giọng ghé vào lỗ tai hẩn nói, “Lên xe đi.”

Lục Diễm liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tô Mạc cúi đầu đem thân mình tham tiến vào bên trong giúp hẩn thắt dây an toàn, hô hấp ấm áp của Lục Diễm vừa lúc dừng ở chỗ cổ anh, Tô Mạc khẽ run lên, giống như bị bỏng, vội vàng lui thân ra, đóng chặt cửa xe.

Tô Mạc trở lại ghế điều khiển, thắt dây an toàn, hơi hơi bình phục một chút hô hấp, lúc này mới một lần nữa khởi động xe.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lục Diễm ngồi ngơ ngác, nhin không được trong lòng nổi lên ý cười, không thể tưởng được bộ dáng khi uống rượu của hẩn đáng yêu như vậy, cùng bình thường một chút đều không giống.

Tô Mạc lẳng lặng mà lái xe về nhà Lục Diễm, ước chừng nửa giờ sau, tay phải đặt trên bánh lái đột nhiên bị nắm một chút. Tô Mạc không chuẩn bị mà cả kinh, quay đầu nhìn thấy Lục Diễm đã mở to mắt, nở nụ cười với anh, chậm rãi nói, “Không về nhà, đi hóng gió.”

Có lẽ bởi vì có chút say, nụ cười này của Lục Diễm phá lệ xán lạn, còn có một chút ngây thơ ở bên trong. Tô Mạc chưa từng thấy qua Lục Diễm như vậy, lại càng chưa từng thấy hẩn cười như thế, tim đập càng lúc càng nhanh. Vốn bình thường sẽ không cự tuyệt yêu cầu của hẩn, hưởng chi đó cũng là điều mình cầu còn không được, Tô Mạc gật gật đầu, ừ một tiếng liền quay đầu đi về đỉnh núi trước đây họ từng đi.

Đêm đã khuya, trừ bỏ vài chiếc xe lẻ tẻ trong đêm, trên đường cơ bản không có người đi bộ, cũng không có nhiều xe. Bên người chỉ còn lại hô hấp đều đều, Tô Mạc lại cảm thấy an tâm vô cùng, hận đoạn đường này không thể dài vô tận, hai người có thể cứ mãi cùng một chỗ.

Tô Mạc dẫu thả chậm tốc độ xe, đỉnh núi vẫn dần dần xuất hiện trước mắt, mặc kệ đường xa cỡ nào, chung quy sẽ có điểm cuối.

Tô Mạc dừng xe, tắt đèn, ngay cả tiếng động cơ cũng không có, chung quanh càng thêm an tĩnh, mà người bên cạnh kia hô hấp thì càng thêm rõ ràng.

Vừa qua ngày mười lăm, vầng trăng vẫn còn tròn trịa. Trên núi không có đèn điện, ánh trăng nghiêng nghiêng xuyên thấu cửa sổ đằng trước giúp Tô Mạc thấy rõ bộ dáng người bên cạnh.

Lục Diễm nhắm mắt lại, lúc này mới thanh tỉnh một chút, nói một câu xong lại ngủ say.

Tô Mạc lẳng lặng nhìn Lục Diễm ngủ say không hề phòng bị, không đánh thức hẳn. Hình ảnh này quá mức tốt đẹp, anh không nỡ phá vỡ.

Không biết như vậy qua bao lâu, Lục Diễm lông mi dài run lên, tròng mắt chuyển chuyển giống như muốn tỉnh lại, Tô Mạc vội vàng quay đầu đi chỗ khác giống như mới làm chuyện gì đui lý vậy.

Nhưng mà Lục Diễm thoáng nghiêng người cũng không tỉnh lại, Tô Mạc nhin không được lại quay đầu nhìn hẳn. Mặc dù đắp lên lớp phấn mỏng, vẫn có thể nhìn đến quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt hẳn. Tô Mạc biết, trong khoảng thời gian này Lục Diễm rất vất vả. Nhưng hẳn vui vẻ chịu đựng, anh lại càng không có quyền can thiệp.

Anh thường xuyên thông qua Lô Vũ hỏi thăm Tống Huy về tình trạng cùng với hành trình của Lục Diễm, Lục Diễm mỗi ngày phải làm cái gì, anh có lẽ so với Lục Diễm còn nắm rõ hơn, cho nên anh luôn có thể nắm bắt thời cơ tốt nhất mà xuất hiện trước mặt đối phương, tần suất vừa không quá cao, cũng không quá thấp, vừa không làm đối phương cảm thấy phiền, cũng sẽ không bởi vì thời gian cách lâu mà làm cho đối phương quên mất anh. Anh cho tới nay chưa từng vì một người mà hao tâm tổn trí như vậy.

Lúc ban đầu vì sao lại rung động, Tô Mạc đã không muốn miệt mài theo đuổi đáp án. Sau một lần lại một lần tiếp xúc, càng thêm hiểu biết một chút, hẳn làm cho anh không thể tự kiềm chế mà hãm vào càng ngày càng sâu. Từ ngay lần đầu, anh không nghiêm túc kháng cự phần xúc động này, cũng không ngăn cản chính mình đi tách khỏi người này. Mà càng hiểu biết, lại càng buông tay không được, anh mặc kệ cảm giác này của mình, anh cũng biết không thể không chế nổi.

Tình yêu, nếu có thể tùy tâm không chế, vậy có lẽ cũng không phải là tình yêu chân chính.

Nhưng mà chuyện tình cảm, lại không đơn giản giống như quyết đấu trên thương trường, không phải cứ anh bỏ ra, liền nhất định sẽ có hồi báo. Tô Mạc rất rõ ràng, anh không thể cưỡng cầu, hơn nữa đối tượng là người như Lục Diễm, cho nên anh đành phải nhẫn nại, cùng chờ đợi.

Không biết là đã chờ đợi bao lâu, tuy rằng thời gian không phải thực dài, nhưng dày vò trong lòng lại như sống một ngày bằng một năm. Tại đây ánh trăng sáng rọi trọng đêm, tại đây gió đêm phảng phất thổi qua đỉnh núi, người bên cạnh ngủ say bình yên như vậy, Tô Mạc đột nhiên cảm thấy không cách nào nhẫn nại. Ánh mắt của anh theo sườn mặt anh tuấn của Lục Diễm hạ xuống, dừng trên cánh môi mỏng, anh nhin không được chậm rãi cúi người qua, nhẹ nhàng hôn lên.

Vừa khẽ chạm vào, Tô Mạc kiềm chế dục vọng muốn thăm dò vào trong, cưỡng chế chính mình rời đi. Anh nhìn nhìn sắc môi Lục Diễm bởi vì nụ hôn nhẹ nhàng mà có chút trơn bóng, khi chính mình còn có thể không chế được vội mở cửa xe đi ra ngoài.

Ánh trăng cùng đêm lạnh dập tắt khô nóng dâng lên trong lòng anh, Tô Mạc đi đến vòng bảo hộ cách đó không xa, lấy ra thuốc lá không thường sử dụng, đốt một điếu ngậm vào miệng.

Hoàn chương 37

,

38. Chương 38

Lục Diễm chậm rãi mở mắt.

Kỳ thật hẳn đã sớm tỉnh. Lúc xe mới vừa dừng, hắn liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, chẳng qua trong đầu còn có một ít mộng cho nên không nguyện ý mở mắt.

Lục Diễm thể chất đặc biệt, mặc dù uống rượu say, chỉ cần nghỉ ngơi một chút cũng có thể giảm bớt rất nhanh, hắn mơ hồ nhớ ra chuyện vừa rồi, cũng nhớ rõ là do chính mình đề xuất muốn đi hóng gió.

Hôm nay, phải nói là hôm qua mới đúng, thật sự là một ngày hưng phấn, Lục Diễm lần đầu tiên trong đời nhận được giải thưởng điện ảnh, nhưng lại một lúc lấy liền hai giải. Có lẽ trong mắt người ngoài Lục Diễm là kẻ vô cùng may mắn, có thể trở thành diễn viên vừa ra mắt quay bộ phim đầu tiên liền lấy luôn giải nam phụ xuất sắc và diễn viên mới xuất sắc nhất. Nhưng mà Lục Diễm biết, vì ngày nay, hắn từng trả giá bao nhiêu cố gắng, hết thảy đầy sâu cùng dày vò đời trước giống như đều là vì giờ khắc này. Lục Diễm cảm thấy thực may mắn, mặc dù tại thời điểm gian nan nhất, hắn cũng không buông tay. Ông trời sẽ không bạc đãi người kiên trì cố gắng, cho nên hắn có cơ hội vẫn hồi.

Sống lại, không chỉ là cơ hội sự nghiệp, còn có tình yêu bất chợt xảy đến.

Đối với chuyện tình cảm, Lục Diễm vốn không ôm kỳ vọng, chuyện mẹ hắn trải qua khiến hắn đối với tình yêu vừa bài xích lại thất vọng. Hắn ngẫu nhiên nghĩ qua cùng lắm thì tìm một cô gái thuận mắt, kết hôn, sinh con. Không có tình yêu cũng không có vấn đề gì, sinh hoạt vốn không cần nhiều tình cảm mãnh liệt như vậy, bình bình đạm đạm mới là chân thật. Lục Diễm tin tưởng mình sẽ là người chồng tốt người cha tốt, xuất phát từ trách nhiệm cùng đạo nghĩa, hắn cũng sẽ có trách nhiệm với gia đình của mình.

Nhưng Tô Mạc xuất hiện.

Nam nhân cường thế lại kiêu ngạo này dùng thành ý cùng kiên nhẫn từng chút từng chút làm tan chảy ý chí Lục Diễm. Lục Diễm từ đầu bài xích đến hiện tại trong đáy lòng cũng sinh ra một tia khát vọng, vô luận như thế nào đều kiềm chế không nổi.

Lục Diễm không biết Tô Mạc vì cái gì lại yêu mình, nhưng hắn biết anh thật sự nghiêm túc. Trong cốt tủy kỳ thật bọn họ là một dạng người, một khi nhận định, tuyệt không thể cứu vãn. Tô Mạc một lần lại một lần vừa vụn xuất hiện, khiến cho nỗi chờ mong trong đáy lòng Lục Diễm từng chút từng chút sâu sắc hơn, cho đến dưới đáy lòng có một thanh âm kêu gào, mà có thể thử tin tưởng một lần, một khi bỏ qua, có lẽ cả đời tiếc nuối.

Nếu như nói trên thế giới này còn có người nào sẽ mãi mãi không đổi tâm, Lục Diễm tin tưởng Tô Mạc nhất định là một trong số đó. Người nam nhân này tâm chí kiên định, hơn nữa đầy đủ cường đại, mà những gì anh sở hữu chính là điều rất nhiều người cả đời đuổi không kịp, điều này cũng có nghĩa anh sẽ không bị dục vọng thế tục hấp dẫn. Mà những thứ này, là điều Lục Diễm rất muốn, tìm một người, có thể cả đời bên nhau.

Cho nên, tại thời khắc cực kỳ quan trọng trong đời, Tô Mạc lại một lần vừa vụn mà xuất hiện, Lục Diễm nhận không được muốn cùng anh chia sẻ. Hắn đột nhiên ý thức được, nếu hết thảy thành tựu cùng vui sướng đều không có người để chia, như vậy mặc dù đứng ở chỗ cao nhất cũng chỉ là một kẻ cô độc, lạc thú sẽ thiếu rất nhiều.

Vì thế, mặc dù ý thức còn có chút hỗn loạn, hắn cũng theo bản năng mà không nghĩ tách ra.

Tuy rằng nhắm mắt, Lục Diễm vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt Tô Mạc nóng rực giăng co trên người mình, hắn giật giật thân thể, nghĩ phải như thế nào tỉnh lại mới có thể càng tự nhiên. Đột nhiên xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại dừng ở trên môi, vừa chạm vào lướt qua, Lục Diễm còn không kịp lưu luyến đã rời đi, đáy lòng thế nhưng sinh ra tiếc nuối.

Khi ý thức được đó là cái gì, trong đầu Lục Diễm “Ầm” một tiếng, tim đập không khống chế nổi mà trở nên kịch liệt, hô hấp cũng không cách nào bảo trì vững vàng. Nhưng mà lúc này, Lục Diễm nghe được tiếng cửa xe mở ra sau đó đóng lại, người bên cạnh đã rời đi.

Lục Diễm mở to mắt.

Ánh trăng sáng như tuyết, Lục Diễm nhìn thấy Tô Mạc dựa lưng vào vòng bảo hộ trên đỉnh núi, lấy ra một điều thuốc châm lửa rồi ngậm vào trong miệng, sau đó chậm rãi phun ra một vòng khói. Lục Diễm cũng là lần đầu tiên trông thấy Tô Mạc hút thuốc, hắn nhớ ngón tay Tô Mạc sạch sẽ thon dài, cũng không bị mùi

thuốc lá đọng lại hương vị, hẳn biết Tô Mạc không thường hút thuốc. Mà giờ khắc này, Tô Mạc dưới ánh trăng một mình hút thuốc, Lục Diễm cảm thấy có loại xinh đẹp nói không nên lời. Chính là biểu tình đối phương giờ phút này lại rõ ràng viết nên hai chữ cô đơn, Lục Diễm đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, hẳn vỗ về trái tim còn đang bang bang nhảy loạn trong ngực, bỗng chốc toát ra một ý tưởng, nếu đôi mắt xinh đẹp tựa như có thể thấy rõ tình đời kia không còn nhìn về phía mình, thậm chí nhìn về phía người khác, hẳn nhất định sẽ có xúc động muốn giết người.

Lục Diễm nhớ tới từng chi tiết từ khi quen biết tới nay, trong lòng có một loại chua xót bí ẩn lại ngọt ngào.

Tình yêu là như thế, khi bạn còn thờ ơ, đối phương làm được nhiều hơn nữa bạn cũng không có cảm giác; nhưng mà một khi bạn cũng bắt đầu động tâm, như vậy hết thảy chi tiết đã từng xảy ra liền sẽ hóa thành cơn sóng, nháy mắt bao phủ bạn.

Lục Diễm bình phục một chút hô hấp, cởi bỏ dây an toàn, đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Tô Mạc nghe được tiếng vang ngắc đầu, ánh mắt có chút mê ly, sau khi thấy rõ là Lục Diễm, thấp giọng nói một câu, “Anh tỉnh.”

Thanh âm của anh vốn trầm thấp bởi vì hút thuốc mà hơi khô sấp, nghe vào trong tai Lục Diễm lại cảm thấy thêm một tầng hấp dẫn.

Lục Diễm đi đến trước mặt anh, nhìn sợi tóc vốn xử lý chỉnh tề đã bị gió núi thổi loạn, nhỏ vụn thưa thớt rũ xuống trên trán, làm cho Lục Diễm sinh ra một loại ảo giác yếu ớt. Hẳn nhìn không được gờ tay lên, nghĩ muốn vuốt lên những sợi tóc hỗn độn, lại tại ánh mắt nghi hoặc của Tô Mạc mà chuyển phương hướng, đứng ở trước mắt anh, lấy một tư thế vươn tay, “Còn thuốc lá không?”

Tô Mạc không nghi ngờ, gật gật đầu, đưa một điếu thuốc cho hẳn, đang định bật lửa cho hẳn, Lục Diễm đã đem thuốc lá bỏ vào miệng, ghé đầu lại.

Tô Mạc sững sốt một chút, lại vẫn là đem thuốc lá đang cháy bỏ vào miệng, Lục Diễm hơi nghiêng đầu tới gần, phần đầu hai điếu thuốc liền chạm vào nhau.

Một hít một thở, thuốc đã được châm lửa.

Hai người đều hơi hơi rũ mắt suy nghĩ, tư thế có vẻ rất thân mật, hô hấp lần lượt thay đổi, cả hai đều có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương phả vào trên mặt.

Thân cận quá! Tô Mạc nghĩ, đầu óc có chút văng vất, kỳ thật Lục Diễm cũng vậy.

Lục Diễm lui ra phía sau một bước, sau đó quay người cũng tựa vào vòng bảo hộ.

Một khi xác định tâm ý, ngược lại không biết nên mở miệng thế nào. Lục Diễm nhìn rừng cây lơ mơ trong núi, trong đầu nghĩ ngợi lung tung.

Bên kia Tô Mạc đã hút hết điếu thuốc, anh lấy ra hộp thuốc lá, đem đầu mẫu thuốc lá hút xong nhét vào.

Giống như mỗi một lần trước đây, trầm mặc giữa bọn họ lan tràn, nhưng lúc này bầu không khí lại thêm ái muội một chút.

Vẫn là Tô Mạc mở miệng trước, “Lục tiên sinh, còn chưa nói chúc mừng anh đạt được hai giải thưởng lớn.”

Lục Diễm hai khuỷu tay chống lên vòng bảo hộ, hơi hơi nghiêng thân nhìn anh, “Anh đã nói, tại thời điểm kia, tôi có nghe được.”

Tô Mạc nhớ tới khi đó Lục Diễm nắm chặt tay anh, còn có cái niết không nhẹ không nặng trong lòng bàn tay, trong đầu nóng lên, nhưng không biết Lục Diễm là cố ý hay là vô ý.

“Tôi thật cao hứng,” Lục Diễm nhìn ánh mắt của anh phá lệ chuyên chú, “Giây phút ấy, anh đã ở đó.”

Tô Mạc cảm thấy tim đập nhanh đến mức có chút mất tự nhiên.

Lục Diễm trước ánh mắt nóng rực của Tô Mạc chậm rãi kề sát vào, hơi hơi nghiêng đầu, khẽ chạm vào môi anh, rất nhanh liền rời đi.

Tô Mạc ngây ngẩn cả người, Lục Diễm liếm liếm môi, giả hoạt mỉm cười, “Vừa rồi là đáp lễ.”

Tô Mạc cảm thấy cả người đều có chút không ổn cho lắm.

Lục Diễm như không có việc gì đi về phía xe, nhẹ nhàng mà bỏ xuống một câu, “Trở về đi, không còn sớm nữa.”

Hoàn chương 38.

,

39. Chương 39

Ngày hôm sau nghỉ ngơi nửa ngày, Lục Diễm trở về đoàn phim.

Vừa đến đoàn phim tự nhiên liền thu hoạch vô số lời chúc mừng, Lục Diễm nhất nhất mỉm cười nói cảm ơn. Cao Hi Triết như trước phóng khoáng vỗ vào vai hắn, cười lớn nói, “Lục Diễm, giỏi nha, một lúc liền cầm hai giải tốt nhất, quá tuyệt vời!”

Lục Diễm khiêm tốn đáp lại hai câu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, này mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

Quay phim đã đến gần kết thúc, quý khách giết người cùng với triển khai câu đố lúc trước đều quay rất tốt, tin tưởng qua khâu hậu kỳ cắt nối biên tập hiệu quả khẳng định sẽ càng cao, hiện tại trọng điểm chính là làm sao cố bỏ câu đố thật tuyệt vời cùng với lưu một cái kết cục càng thêm ý vị là đủ.

Về điểm này, Lục Diễm cùng Cao Hi Triết cũng tiến hành thảo luận cẩn thận.

Trước màn ảnh, bác sĩ trẻ không còn mặc áo blouse trắng nữa, trên tay lại đeo một cái bao tay màu trắng, hắn từ trên cao nhìn xuống người thanh niên cả người đầy máu đang cuộn mình trên mặt đất còn không ngừng run rẩy, mặt không đổi sắc, môi mỏng mím thật chặt, mắt kính viền vàng dưới ánh sáng lóe lóe, cả người lộ ra một cỗ lãnh ý. Người trẻ tuổi kia như trước mặc áo sơ-mi ca-rô, tóc nhuộm màu đẹp mắt.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt trên người, người trẻ tuổi gian nan ngẩng đầu, nhìn thấy người đứng bên cạnh, ánh mắt sắp lâm vào tử vong phút chốc lộ ra một tia hy vọng, dục vọng muốn sống khiến cậu cố gắng vươn tay, tựa như muốn bắt lấy thứ gì, miệng đứt quãng van xin, “Bác sĩ... Cứu... Cứu cứu... Cứu tôi...”

Bác sĩ hơi nghiêng người tránh được cái tay kia, sau đó ngồi xổm xuống, ghé bên tai người trẻ tuổi thấp giọng nói, “Mày còn nhớ Phương Vũ Thần không? Là cô gái bị bọn mày giết chết.”

Người trẻ tuổi đồng tử mãnh liệt co rút, trong mắt chứa đựng tuyệt vọng cùng sợ hãi, “Anh... anh.... đến tột cùng... là ai?”

Bác sĩ tàn nhẫn nở nụ cười, “Tao là anh trai của cô bé ấy, anh ruột, là thân nhân duy nhất của nó.”

Người trẻ tuổi càng khấn cấp mà rút lui lại, run rẩy biện giải, “Tôi... Tôi không có... không có giết cô ta, không, tôi chỉ là... chỉ là... không cứu cô ta... mà thôi...”

Bác sĩ chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh như băng, “Cho nên, tao cũng sẽ không giết mày, tao chỉ là, không cứu mày mà thôi.”

Nói xong, bác sĩ cuối cùng dùng một ánh mắt thương hại đầy thống hận nhìn thoáng qua người trẻ tuổi, xoay người ra ngoài, còn sấn sóc mà đóng cửa lại.

Ở trong màn ảnh người trẻ tuổi dần dần ngừng run rẩy.

Màn ảnh dừng lại, người trẻ tuổi còn nằm trên mặt đất, mãi đến khi có người lại đây đá đá cậu, mới lăn lông lốc rồi đứng lên, ánh mắt còn có một chút mê man.

Người đá cậu nhìn thấy bộ dạng này, nhin không được cười nói, “Như thế nào, còn luyến tiếc đứng lên a, hay cho là mình chết thật rồi.”

Người trẻ tuổi nhanh chóng lui một chút, thiếu chút nữa giơ chân, “Phi phi phi, đại cát đại lợi đại cát đại lợi, anh chớ nói xui a, tôi đây gọi là nhập diễn, nhập diễn anh hiểu không? Hừ, nhìn anh là biết không hiểu.”

Người kia không thèm để ý mà cười cười, “Ồ, còn nói nữa, vừa rồi phân cảnh kia diễn không tồi, so với ban đầu tiến bộ rất nhiều.”

Người trẻ tuổi được khen như vậy ngược lại có chút ngại ngùng, gãi gãi cái ót ha ha nở nụ cười.

Đang chuẩn bị đi gội rửa máu giả trên người, người trẻ tuổi trông thấy Lục Diễn từ bên kia đi đến, cũng không quản toàn thân còn bẩn, vội vàng đuổi theo, “Lục ca.”

Lục Diễn quay đầu lại nhìn thấy người trẻ tuổi, ôn hòa mỉm cười, “Tiểu Hứa, có chuyện gì sao?”

Cậu thanh niên trẻ tuổi này tên là Hứa Quân, hàng năm tại các đoàn phim lớn đóng vai quần chúng, thường xuyên diễn một ít vai du côn linh tinh, lần này không biết gặp cái vận cứt chó gì, được Cao Hi Triết nhìn trúng giao cho một nhân vật coi như quan trọng. Bất quá Lục Diễn ngược lại cảm thấy Cao Hi Triết thật tinh mắt, Hứa Quân tuy rằng diễn xuất hơi non nớt nhưng lại rất có tiềm lực. Mà quan trọng nhất là thái độ của cậu rất biết điều, tuy rằng có lẽ bởi vì diễn nhiều vai lưu manh, thoát nhìn có chút cà lơ phất phơ, nhưng trên thực tế lại nghiêm túc cố gắng, vì thế Lục Diễn khi nhận hạ cũng chỉ điểm thêm một ít cho cậu, Lục Diễn như vậy có chút tâm tính tiền bối, cơ hồ đã quên, trên thực tế hẳn cũng không lớn hơn cậu ta mấy tuổi.

Hứa Quân cười rộ lên híp hết cả mắt, “Không có gì. Chính là ánh mắt của Lục ca vừa rồi thật đáng sợ, em thiếu chút nữa cho là mình thật sự phải chết.”

Khen ngợi như vậy Lục Diễn đã nghe qua rất nhiều, cười cười không nói gì.

Hứa Quân lại nói tiếp, “Lục ca anh thật sự là quá lợi hại, không chỉ chính mình diễn hay, lần trước anh dạy em làm sao nhập diễn, em thử làm, cảm giác diễn so với trước kia thật sự đã khá nhiều.”

Lục Diễn gật gù đầu, “Cậu mấy cảnh sau quả thật tiến bộ hơn trước kia rất nhiều.”

Hứa Quân cười nói, “Đã phiền Lục ca chỉ điểm.”

Lục Diễn vỗ vỗ bờ vai cậu, “Là do cậu rất cố gắng, cố lên!”

“Em sẽ, cảm ơn Lục ca.”

Phân cảnh kế tiếp là ngoại cảnh.

Nắm mồ trong vườn, bác sĩ mặc áo gió màu đen đứng trước bia mộ, trầm mặc thương tiếc.

Vị cảnh sát mặc thường phục không biết khi nào xuất hiện, chậm rãi đi đến bên cạnh.

Bác sĩ đầu cũng không quay lại, thản nhiên nói, “Ngài cảnh sát cũng tới tảo mộ sao?”

“Không phải, tôi đến tìm một người.”

“Tìm được chưa?”

Cảnh sát gật gù đầu, “Tìm được.” Cảnh sát nhìn ảnh chụp trên bia mộ cùng với tên người lập bia, hỏi, “Vị này chính là lệnh đường sao? Rất đẹp.”

Bác sĩ “Ừ” một tiếng, “Đúng là người mẹ đã khuất. Cảm ơn khách lệ.”

Cảnh sát thuận tay đặt đóa hoa cúc trắng trước bia mộ, đứng dậy chấp tay vái ba cái.

Bác sĩ kỳ quái nhìn hắn, vẫn lễ phép nói, “Cảm ơn!”

“Lại nói tiếp, lệnh đường cùng cô gái tên Phương Vũ Thần rất giống nhau, cô gái đó cũng chôn tại vườn này.” Cảnh sát ra vẻ không chút để ý mà nói.

“Ồ, phải không, cũng thật trùng hợp.” Bác sĩ nói vô cùng bình tĩnh.

“Anh quen biết cô Phương Vũ Thần sao?” Cảnh sát nhìn chằm chằm vẻ mặt của hắn hỏi.

“Không biết.” Bác sĩ rút cục xoay người nhìn cảnh sát, cười như không cười, “Chính là lần trước nghe ngài cảnh sát nhắc một lần, trí nhớ của tôi luôn rất tốt.”

“Nghe nói bác sĩ có một em gái, trùng hợp là cô Phương cùng lệnh đường đáng vẻ rất giống nhau.” Cảnh sát có chút ám chỉ.

Bác sĩ cười cười, “Trên thế giới người giống nhau lại không có bất cứ quan hệ nào không ít. Tôi quả thật có một em gái cùng mẹ khác cha, có điều em gái tôi tên không phải Phương Vũ Thần, mà là Chu Hiểu Lâm. Rất nhiều năm trước em tôi mất tích, tôi vẫn luôn tìm không thấy nó, nếu ngài có tin tức của nó, xin báo cho tôi biết, vô cùng cảm kích.”

Cảnh sát nhìn bác sĩ biểu tình thản nhiên, bất đắc dĩ chỉ có thể thay đổi đề tài, “Nguyên nhân cái chết của Hứa Viễn đã điều tra xong.”

“Ồ, cậu ta chết như thế nào?” Bác sĩ lộ ra vẻ tò mò thích hợp.

Cảnh sát không trực tiếp trả lời, ngược lại nói, “Hứa Viễn là bạn tốt của Phương Vũ Thần, một năm trước, bọn họ cùng gặp mặt năm người khác. Năm người kia xuất phát từ đùa dai không cẩn thận lại hại chết Phương Vũ Thần, Hứa Viễn tuy rằng không tham dự, nhưng cậu ta thấy chết mà không cứu. Có lẽ là đã bị lương tâm khiển trách, Hứa Viễn xuất hiện vấn đề trong lòng, cho nên mới đi tìm bác sĩ trị liệu, không nghĩ tới cậu ta cuối cùng lại tính toán tự mình thay Phương Vũ Thần báo thù, nhưng trong quá trình, cũng bị những người đó gây thương tích, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết.”

Bác sĩ nghe xong thở dài một tiếng, “Tôi còn tưởng rằng đã chữa khỏi cho cậu ấy, thật sự là đáng tiếc, nếu tôi kiên nhẫn nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn, có lẽ có thể tránh được bi kịch này.”

“Chính là rất kỳ quái,” cảnh sát nhìn chằm chằm bác sĩ, “Hứa Viễn chỉ là tên côn đồ không học vấn không nghề nghiệp, sao có thể nghĩ ra nhiều thủ đoạn giết người cao minh như vậy.”

“Nói như vậy, quả thật có chút kỳ quái,” Bác sĩ cũng ngẫm nghĩ rồi gật đầu, sau đó cười cười, “Nhưng ngài cảnh sát khẳng định có điều tra rồi đi.”

Quả thực không hề sơ hở, cảnh sát thực không cam lòng, nhưng vẫn nói, “Cậu ta thường xuyên tham dự diễn đàn thảo luận phương pháp giết người hoàn mỹ rồi sử dụng những thủ pháp tại diễn đàn đó áp dụng vào thực tế.”

Bác sĩ giống như gạt mình, “A, thì ra là như vậy. Xem ra phía cảnh sát vẫn nên tăng mạnh giám thị với loại diễn đàn này a.”

Cảnh sát cơ hồ học máu, nhin không được nói, “Tôi lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Không biết bác sĩ đối với phản thôi miên thấy thế nào? Chính là khi bác sĩ thôi miên người bệnh, đem ý chí của bác sĩ đó gia nhập vào trong tư tưởng người bệnh, để bệnh nhân đi làm chuyện thay mình.”

“Nếu thôi miên có thể có tác dụng lớn như vậy, chỉ sợ những kẻ thôi miên trên thế giới sẽ không tự do như vậy.” Bác sĩ làm bộ như mới hiểu được, cười cười, “Thì ra ngài cảnh sát hoài nghi tôi thôi miên Hứa Viễn?”

Cảnh sát không tiếp tục quanh co lòng vòng, nói thẳng, “Bác sĩ chẳng lẽ thật không tạo chút ảnh hưởng nào sao?”

Bác sĩ cười đến thẳng thắn thành khẩn, “Pháp luật là coi trọng chứng cứ. Nếu cảnh sát có thể tìm chứng cứ thì có thể bắt tôi, nếu không có, tôi không thể trả lời.”

Cảnh sát nhăn mày, kiên định nói, “Tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

Bác sĩ cười cười, “Chúc anh may mắn!”

Bác sĩ nắm thật chặt áo khoác bị gió thổi bay, xoay người rời đi, cảnh sát phía sau hẳn không cam lòng mà kêu lên, “Bất luận kẻ nào đều phải vì sai lầm của hắn mà trả giá, không ai có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Bác sĩ đối mặt với ống kính mỉm cười châm chọc, thật sự là ngây thơ a!

Bác sĩ sờ sờ sợi dây chuyền trước ngực, mặt trên có một hộp nhạc nhỏ xíu, nhẹ nhàng uốn cong, một đoạn đồng dao vang lên, thanh âm của cô gái nhỏ phá lệ hồn nhiên.

Bác sĩ giống như nghe được từ chốn xa xôi truyền đến thanh âm của cô gái nhỏ.

“Anh ơi, anh ơi, con không đi, con muốn anh hai. Anh ơi....”

“Anh hai, chờ em trưởng thành, em sẽ tới tìm anh. Chúng ta cùng sống với nhau, không bao giờ tách ra nhé.”

“Anh hai, em nhớ anh!”

“Anh hai....”

...

Còn có cái đêm lạnh như băng, cô gái trưởng thành trong nỗi sợ hãi cùng bất lực không thể thốt ra tiếng kêu, “Anh hai, cứu em, anh hai...”

Trong mắt vị bác sĩ chậm rãi hiện lên một tầng hơi nước, bi thương tột cùng giống như muốn bao phủ cả người.

Mặc dù giết chết những kẻ đó đẩy họ xuống địa ngục, thế nhưng em vĩnh viễn không thể trở về.

“Cắt” một tiếng, ống kính ngừng chuyển động. Nhưng toàn bộ phim trường đều không có ai lên tiếng, mọi người giống như đều chìm đắm trong ánh mắt ngơ ngẩn bi thương cuối cùng của bác sĩ, giống như thật sự có một cô bé ngọt ngào hồn nhiên trong đau khổ của thân nhân mà mất đi sinh mệnh tuổi trẻ.

Một lúc lâu sau, phim trường trầm mặc mới một lần nữa sôi trào lên.

Cao Hi Triết đi tới vỗ vỗ Lục Diễm, “Quá tuyệt vời. Những cảnh còn lại chắc một tuần là quay xong, trong khoảng thời gian này cậu vất vả rồi.” Cao Hi Triết nói xong có chút hưng phấn, “Tôi có dự cảm, bộ phim này nhất định sẽ càng phấn khích, càng đắt khách hơn mấy bộ trước, Lục Diễm cậu chính là công thần số một a.”

Lục Diễm nói giỡn, “Vậy lúc đó phòng vé bội thu, nhớ rõ chia phần tôi nhiều một chút thì tốt rồi.”

Cao Hi Triết cười ha ha, “Tiền nào có lọt được vào mắt cậu a, cậu chỗ nào còn thiếu chút tiền ấy.”

“Không thiếu,” Lục Diễm cười nói, “Nhưng có ai ngại nhiều tiền đâu.”

Cao Hi Triết tay nắm một nhịp, “Kế tiếp cảnh của cậu không nhiều lắm, đem mấy phân đoạn của bọn họ cân nhắc gọt giũa thêm, đến lúc đó cậu thay tôi kiểm duyệt nha.”

“Này a...” Lục Diễm cố ý trầm tư nói, “Bắt tôi kiêm chức giám chế, chính là phải tăng lương nha.”

“Đi, đi, mời cậu ăn cơm. Chúng ta mở tiệc nhỏ.” Cao Hi Triết vừa nói vừa ôm vai Lục Diễm.

Cao Hi Triết tuổi tương đương Lý Nhiễm, so với Lục Diễm thì cũng hơn nhiều, hai người không thể xưng là bạn vong niên. Có điều tính cách Cao Hi Triết ngay thẳng, cùng Lục Diễm cũng coi như hợp nhau, hơn nữa có chung yêu thích, thời gian quen biết tuy rằng không lâu, giao tình cũng đã tốt hơn hẳn so với người bình thường.

Lần này hợp tác, Cao Hi Triết cũng dạy Lục Diễm rất nhiều, làm một đạo diễn hàng đầu, rất nhiều nhắc nhở của Cao Hi Triết đều nằm ở điểm mấu chốt, hơn nữa với kinh nghiệm của hắn, Lục Diễm thật sự được lợi rất nhiều. Lục Diễm thủy chung có một mục tiêu, hy vọng mình có thể tạo ra một bộ phim có thể làm cho cả thế giới đều chú ý, tuy rằng hắn cũng không tính toán kiêm chức đạo diễn, nhưng ít nhiều có thể giúp hắn tiếp cận mục tiêu của mình đương nhiên sẽ càng có lợi.

Phân cảnh của Lục Diễm đã hoàn tất toàn bộ, có điều đáp ứng thỉnh cầu của Cao Hi Triết, hắn cũng không rời phim trường trước. Hôm nay là ngày quay phim cuối cùng, còn có một cảnh liên chính thức đóng máy. Vốn dĩ đều sẽ kết thúc vui vẻ, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Màn quay cuối chính là một phân đoạn của diễn viên phụ không quá nhiều đất diễn nhưng cũng rất quan trọng, Cao Hi Triết cố ý mời diễn viên gạo cội Tưởng Bội Văn làm khách mời, bởi vì Tưởng Bội Văn mấy năm gần đây đã gần như tránh bóng, rất ít khi nhận đóng phim, vì không để bà qua lại bốn ba, Cao Hi Triết cố ý đem phân diễn của bà đều sắp xếp vào một lần.

Nghệ sĩ gạo cội quả không phải danh bất hư truyền, chỉ vài cảnh liền đem hình tượng nhân vật phác hoạ vô cùng rõ nét, Lục Diễm ở một bên cũng hứng thú theo dõi.

Chờ đến khi quay phim chấm dứt, Lục Diễm liền đi qua thỉnh giáo lão tiền bối. Tưởng Bội Văn cũng xem qua Lục Diễm đóng Ngọn gió, đối với diễn viên trẻ tại giải thưởng Bách Thảo năm nay đạt được hai giải tốt nhất rất có ấn tượng, hơn nữa Lục Diễm cách nói năng khéo léo cùng cách lý giải điện ảnh sâu sắc, hai người có thể nói là trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Chuyện ngoài ý chung quy luôn tới bất ngờ không kịp đề phòng.

Một nhân viên công tác phụ giúp đem một dàn đạo cụ lớn lui qua phía sau Tưởng Bội Văn, không cẩn thận nghiêng ngã, toàn bộ đạo cụ lay động rơi xuống, mắt thấy liền muốn đập lên trên đầu Tưởng Bội Văn, người nghe được động tĩnh đều bị dọa sững sờ, nhân viên công tác gây họa càng sợ tới mức không thể động dậy.

Lúc này cách Tưởng Bội Văn gần nhất trừ bỏ nhân viên công tác bị dọa ngây ngốc chính là Lục Diễm, Lục Diễm cái gì cũng không kịp nghĩ, tay mất lạnh lẽo mà ôm cổ Tưởng Bội Văn, nhanh chóng xoay người, đồng thời đem thân thể cúi xuống, né qua đầu.

Đạo cụ to lớn đổ ầm xuống, Lục Diễm chỉ cảm thấy vai cùng chân trái truyền đến một trận đau nhức, cả người đều mất đi ý thức.

Hoàn chương 39.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta thề là ta thật không phải mỗi một lần đều cắt tại điểm máu chốt, thật là viết đến đủ số lượng từ liền tự động không còn động lực T^T, đây là bệnh, phải trị, ta sẽ tự chấn chỉnh lại.

Mặt khác chương trước thiếu số lượng chữ đã bổ sung *mắt sáng rực nhìn mọi người* cầu khen ngợi!

,

40. Chương 40

Lúc Lục Diễm tỉnh lại, đầu tiên là cảm thấy nơi bị đập trên người một trận đau đớn, sau liền có một loại cảm giác bị bó buộc rất chặt. Hắn chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt chính là một màu trắng thuần, hắn là đang ở bệnh viện, bả vai bị thương đã được băng bó, từng lớp từng lớp băng vải hết như bị thương kính khùng lăm. Nhưng Lục Diễm rất rõ ràng, nơi này cũng không quá nghiêm trọng, nghiêm trọng chính là chân trái bị dàn đạo cụ đập lên, ước chừng là xương đã gãy. Nhưng hiện tại lại cảm thụ không đến, bởi vì bị thạch cao thật dày bao bọc, đại khái thuốc tê vẫn còn chưa tan.

Lục Diễm đang muốn ngồi dậy, còn chưa bắt đầu giãy dụa, Tống Huy canh giữ bên cạnh phát hiện hắn tỉnh, lập tức chạy lại, kinh hỉ mà kêu một tiếng, “Lục ca, anh tỉnh!”

Lục Diễm miễn cưỡng nhếch khóe miệng, vẫn muốn ngồi dậy, một bàn tay ấm áp hữu lực nhẹ nhàng đặt lên bên vai không bị thương của hắn, thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai, “Anh đừng động.” Sau đó nói với Tống Huy, “Tống Huy, nâng giường lên một chút.”

Tống Huy vâng một tiếng, Lục Diễm liền cảm giác thân thể theo giường chậm rãi được nâng lên.

Tô Mạc hơi cúi xuống, một bàn tay xuyên qua dưới nách Lục Diễm, ôm vai hắn, thoáng dùng sức đem người nâng lên một chút, một tay khác lấy qua một cái gối, nhẹ nhàng nhét vào sau cổ hắn.

Lục Diễm nhìn gương mặt đối phương gần trong gang tấc, lông mi dài dài giống như hai phiến quạt, ở trong lòng Lục Diễm nhẹ nhàng quét qua, một mặt cảm thấy khó nhìn, một mặt cảm thấy an lòng.

Nhìn thấy Tô Mạc có mặt ở chỗ này Lục Diễm cũng không cảm thấy kỳ quái, anh luôn luôn vừa vặn xuất hiện như thế, từng chút từng chút cạy mở trái tim của hắn, lôi kéo hắn cùng nhau trầm luân.

An trí ổn thỏa, Tô Mạc liền buông tay. Khoảng cách lập tức kéo xa, Lục Diễm trong lòng có chút thất vọng, đối phương tiếp đó lại tiến gần, bàn tay ấm áp khô ráo dò xét trên trán hắn, dừng lại trong chốc lát, cảm thụ một chút, sau đó thấp giọng nói, “May quá, không phát sốt. Tống Huy, rót chén nước đến.”

Tổng Huy sớm đã rót sẵn một chén nước chờ ở bên, nghe vậy vội vàng dâng lên.

Tô Mạc cũng không đưa chén cho Lục Diễm, mà là trực tiếp đưa đến bên môi hắn, Lục Diễm thực tự nhiên mà ngay trên tay anh uống một hơi, nhuận nhuận cổ họng đã có chút khô khốc.

Uống nước xong, Lục Diễm cảm thấy khôi phục một chút tinh thần, mở miệng hỏi, “Cô Tưởng thế nào? Cô ấy không có việc gì chứ?”

Tổng Huy ở một bên đáp, “Cô Tưởng không sao, chỉ bị trầy da một chút, có điều bị kinh hách, ngày hôm qua đến bệnh viện kiểm tra rồi đi về trước. Cô ấy nói chờ Lục ca tỉnh thì sẽ trở lại thăm anh.”

Vừa rồi lúc Tô Mạc nâng Lục Diễm dậy thuận tay ấn chuông bên giường, lúc này bác sĩ trưởng đã dẫn một chuỗi y tá nối đuôi nhau đi vào.

Tô Mạc cùng Tổng Huy lui qua một bên, nhường chỗ cho bác sĩ làm kiểm tra.

Một lát sau, kiểm tra hoàn tất, bác sĩ tháo xuống ống nghe bệnh, thoải mái mà nói, “Tỉnh lại rồi thì không có việc gì. Trên vai và trên lưng cũng chỉ là một ít ứ thương, Bôi thuốc vài ngày thì tốt rồi. Chân trái bị gãy cùng rạn nứt xương, sẽ tương đối phiền toái, có điều chú ý điều dưỡng tốt cũng tầm hai ba tháng sẽ lành.”

Tô Mạc mặt không đổi sắc hỏi, “Có lưu lại di chứng gì không?”

Bác sĩ nghĩ nghĩ, “Xem tình trạng hiện tại, hẳn là sẽ không. Đúng rồi, thuốc chỗ vai anh ta cần thay đổi, ai theo tôi đi lấy?”

Tổng Huy vội vàng đáp, “Tôi đi.”

Rất nhanh trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại hai người Lục Diễm cùng Tô Mạc.

Nhất thời có chút an tĩnh.

Lục Diễm nằm phòng bệnh riêng, điều kiện rất tốt, tất cả phòng bếp phòng tắm cái gì cần có đều có, nếu không phải trên giường bệnh lằng nhằng dây dợ chữa bệnh, cùng với chân trái Lục Diễm bị treo lên cao, quả thực có lẽ đã cho rằng đó là một phòng nghỉ tư nhân sa hoa. Phòng bệnh như vậy có đôi khi không phải cứ có tiền liền có thể nằm, về phần là do ai an bài, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Tô Mạc nhìn Lục Diễm khẽ thở dài một cái, “Sao lại xúc động như vậy.” Trong giọng nói ẩn chứa bất đắc dĩ, cũng không phải trách cứ.

Lục Diễm cười cười, “Lúc ấy tình huống khẩn cấp, cũng không nghĩ được nhiều. Huống chi tôi tuổi trẻ thân thể khỏe mạnh, cùng lắm thì nằm viện mấy tháng, nếu là cô Tưởng, không chừng còn tổn hại tính mạng.”

Tô Mạc gật gật đầu, “Anh nói không sai, lần này may mắn có anh, nếu không Tinh Không thật sự có khả năng gặp phải phiền toái lớn. Tôi thay công ty cảm ơn anh.”

Lục Diễm cố ý nói, “Cho nên, Tô đồng ở lại chỗ này, cũng là bởi vì công ty?”

Tô Mạc liếc hắn một cái, Lục Diễm cảm thấy giống như đọc được một chút oán trách từ cái liếc mắt kia, Anh biết rõ, không phải.”

Lục Diễm không tiếng động mà nở nụ cười. Tuy rằng trên người còn rất đau, thể nhưng tâm tình rất sáng khoái.

Tổng Huy nhanh chóng lấy thuốc trở về, Tô Mạc đang chuẩn bị giúp Lục Diễm đổi thuốc, ngón tay vừa mới đụng tới băng vải trên vai Lục Diễm, lại bị hắn nhẹ nhàng đè lại, Lục Diễm ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười, “Tô đồng, để cho Tổng Huy làm đi.”

Tô Mạc nhìn hắn, không nói gì thêm, chỉ lui sang một bên. Tổng Huy có chút xấu hổ mà đi tới, tiếp nhận công việc đổi thuốc.

Băng vải một tầng lại một tầng cởi bỏ, lộ ra vết máu ứ đọng lớn trên bả vai, nổi bật trên làn da trắng, phả lệ gây chú ý.

Tô Mạc lẳng lặng nhìn chốc lát, không tự giác mà chuyển dời ánh mắt. Anh đưa tay nhìn đồng hồ, mở miệng nói, “Tổng Huy, tôi phải đến công ty, nơi này giao cho cậu, chú ý chiều cố anh ấy, buổi tối tôi lại đến.”

Tổng Huy vội vàng vâng một tiếng.

Tô Mặc lại quay đầu nhìn Lục Diễm, thấp giọng nói, “Anh nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lục Diễm cười gật gật đầu, anh liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy Tô Mặc đi rồi, Tổng Huy trong lòng thở phào một hơi, động tác trên tay cũng không cứng ngắt nữa.

Lục Diễm phát hiện biến hóa của cậu, cảm thấy có chút buồn cười, “Sao thế, trông cậu giống như thực khách trưởng?”

“Đúng vậy,” Tổng Huy gật đầu nói, “Bị Tô đồng nhìn chăm chăm, em cảm giác tay chân cũng không biết phải để chỗ nào.”

Lục Diễm cười khê ra tiếng, “Anh ta đáng sợ như vậy sao, cậu bình thường cũng không phải kẻ nhát gan a.”

Tổng Huy vội nói rõ, “Này không phải do em nhát gan, thật sự là khí thế Tô đồng quá cường đại. Cũng không phải là đáng sợ, nhưng mà khiến người ta cảm thấy khấn trương, rất sợ ở trước mặt anh ấy phạm sai lầm.”

Đổi thuốc xong, Lục Diễm một lần nữa lại nằm xuống, Tổng Huy lôi ra một cái hộp giữ ấm, “Đây là Tô đồng cho người làm, anh ấy nói sau khi anh tỉnh lại khẳng định sẽ đói, thức ăn trong bệnh viện hương vị bình thường, sợ anh ăn không quen.”

Hộp giữ ấm vừa mở ra, mùi thức ăn thơm ngào ngạt xông vào mũi, là cháo hầm xương, thịt được băm thành khối nhỏ, trông vô cùng ngon miệng, gạo trắng ninh thật nhuyễn, mặt trên cho một ít rau thơm, đảo nhẹ nhàng một cái, mùi càng đậm.

Tổng Huy đảo đảo cháo trong bát, kéo bàn ăn qua, Lục Diễm dùng cái tay không bị thương cầm thìa chậm rãi múc ăn, hương vị xác thực không tồi, làm cho dạ dày trống rỗng của Lục Diễm dần ấm lên.

Lục Diễm ăn vài miếng, khen, “Hương vị thật không tồi, mua chỗ nào vậy?”

Tổng Huy cười nói, “Làm gì có chỗ nào bán mà mua nha, là một bác gái sáng sớm đưa tới. Bác ấy lúc đầu còn tưởng là Tô đồng nằm viện, gấp gáp muốn chết, bác ấy gọi Tô đồng là cậu cả, hẳn là người giúp việc trong nhà Tô đồng đi.”

Lục Diễm nhìn cậu một bộ nước miếng sắp rơi xuống đất, chỉ chỉ hộp giữ ấm, “Cậu cũng chưa ăn phải không, cùng nếm thử đi?”

“Không không,” Tổng Huy vội vàng xua tay, “Đây chính là tâm ý của Tô đồng, em chờ lát nữa xuống mua cái gì ăn là được rồi.”

Lục Diễm cười cười, không kiên trì ép cậu.

Một chén cháo vào bụng, cảm giác cả người đều sống lại.

Lục Diễm bảo Tổng Huy đi ăn chút gì trước, sau khi trở về hỏi cậu tình trạng ngày hôm qua.

Tổng Huy liền nói, “Ngày hôm qua sau khi Lục ca hôn mê thì phim trường hỗn loạn luôn, Cao đạo lập tức cho người gọi 120. Em ngoài chờ xe cứu thương cũng chẳng biết làm gì, Phong ca lại cùng Tề ca đi Paris, nhất thời cũng không kịp trở lại. Em sốt ruột liền gọi điện thoại cho trợ lý Lô Vũ, kết quả Tô đồng còn nhanh hơn cả xe cứu thương, rất nhanh liền đưa anh đến bệnh viện này, sau đó hết thấy đều sắp xếp ổn thỏa, giải phẫu cũng là mời bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện. Ngày hôm qua một buổi tối anh không tỉnh, Tô đồng cũng ở nơi này trông anh cả đêm.”

Lục Diễm như có điều suy nghĩ gật đầu, không nói gì.

Tổng Huy lặng lẽ nhìn hắn, giống như không chút để ý mà nói, “Lục ca, Tô đồng đối với anh thật là tốt a. Em nghe trợ lý Lô nói, vốn là ngày hôm qua Tô đồng phải đi Manhattan(*) tham dự một hội nghị quan trọng, người đều đến sân bay rồi, vừa nghe tin của anh lập tức liền trở về, dọc theo đường đi còn bắt lái xe vượt không ít đèn đỏ đó.”

(*)Manhattan: là một trong 5 quận của thành phố New York, chủ yếu nằm trên phần cửa sông Hudson. Nơi đây là trung tâm của thương mại, tài chính, văn hóa của Hoa Kỳ và cả thế giới. (theo wikipedia)

Lục Diễm cố ý không để ý tới ý tứ khác trong lời cậu, ngược lại cười như không cười mà nhìn cậu, “Cậu có vẻ rất thân với trợ lý Lô ha.”

“Hà? Ai, không có không có, chính là trước đây trợ lý Lô từng tới hỏi em về lịch trình của anh, rồi bảo em lưu số điện thoại, nói anh nếu có chuyện gì thì có thể trực tiếp liên hệ với anh ấy, những thứ khác thật sự không thân quen.” Tống Huy vội vàng giải thích.

“Nói như vậy, lịch trình của tôi đều là cậu lộ ra? Trước tôi còn tưởng là Phong ca.” Lục Diễm nói.

“Vâng,” Tống Huy thành thật gật đầu, “Em nghĩ anh biết, cho nên không cố ý nhắc tới với anh, Lục ca anh sẽ không trách em chứ.”

“Sao có thể,” Lục Diễm cười cười, “Dù sao Tô đồng mới là ông chủ chân chính của cậu mà.”

“Lục ca, em thật không có suy nghĩ như vậy.” Mặt Tống Huy lập tức đỏ lên, cuống quýt giải thích, “Trước kia khi ở phim trường, em cũng theo vài nghệ sĩ, nhưng không có một ai giống Lục ca tôn trọng em, đối tốt với em như vậy. Sau đó anh cho em theo anh, em thật sự vô cùng, vô vô cùng cao hứng, lúc ấy em đã nghĩ, chỉ cần Lục ca còn cần em, em nhất định sẽ đi theo anh mãi mãi. Lục ca, tự tiện lộ ra lịch trình của anh là em không đúng, về sau em tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cho dù là Tô đồng tự mình đến hỏi, chỉ cần anh không đồng ý, em cũng tuyệt sẽ không nói.”

Lục Diễm mỉm cười trấn an cậu, “Đừng lo lắng, anh cũng không trách cậu. Nếu anh đã chọn cậu thì chính là tin tưởng cậu, không chỉ tin tưởng năng lực, mà cũng là tin tưởng phán đoán của cậu. Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đối với người nào có thể lộ ra tin tức gì, anh tin cậu sẽ biết chừng mực. Về sau trợ lý Lô còn hỏi chuyện của anh, cậu cứ dựa theo thực tế mà nói là được.”

Tống Huy thoát nhìn thực cảm động, nghiêm túc nói, “Lục ca anh yên tâm, em hiểu.”

Lục Diễm đương nhiên cũng không ngại Tô Mạc biết lịch trình của hắn, điều hắn để ý là ai lộ ra tin tức.

Nếu như là Tần Phong, Lục Diễm không có gì để nói. Bởi vì hắn biết rõ, mặc dù mình đã cùng Tần Phong đạt thành nhận thức chung, nhưng trong lòng Tần Phong, thủy chung càng là tín nhiệm Tô Mạc, bọn họ nhiều năm thân thuộc ăn ý như vậy không phải Lục Diễm một thời gian ngắn có thể so sánh.

Nhưng Tống Huy thì không được.

Tống Huy là người Lục Diễm tự mình chọn lựa, hơn nữa là người hắn dự định mang theo bên cạnh.

Huống hồ trợ lý cá nhân cũng khác với người đại diện, trợ lý cá nhân là tồn tại càng thân mật hơn người đại diện, Lục Diễm đang làm gì, gặp người nào, cùng người nào quan hệ tốt một chút, kém một chút, trợ lý cá nhân đều sẽ nắm rõ. Tựa như Tần Phong có lẽ cũng không biết về quan hệ giữa Lục Diễm cùng Tô Mạc, nhưng Lục Diễm biết, Tống Huy nhất định hiểu được.

Cho nên nếu trợ lý cá nhân không đáng tin cậy, tựa như bên người chôn quả bom hẹn giờ, không chừng thời điểm nào đó liền sẽ rước lấy phiền toái vô cùng vô tận.

Lục Diễm kỳ thật vẫn tin tưởng Tống Huy, nếu không hắn sẽ trực tiếp đổi người khác, mà không phải giống như bây giờ. Chẳng qua mặc dù là người tin tưởng, có đôi khi nên nhắc nhở vẫn phải nhắc nhở, sự thật chứng minh hiệu quả cũng rất tốt, cho nên Lục Diễm thực vừa lòng.

Hoàn chương 41

,

41. Chương 41

.

Sau khi Lục Diễm tỉnh lại, ngoại trừ Tống Huy và Tô Mặc vẫn trông coi ở bên người, người đầu tiên tới thăm hẳn là Cao Hi Triết cùng Tưởng Bội văn. Hai người cũng không biết là đã thương lượng từ trước hay là đúng lúc gặp nhau, dù sao cũng là cùng xuất hiện ở trong phòng bệnh.

Cao Hi Triết mang theo một giỏ hoa quả to đùng, Tưởng Bội văn đi theo phía sau cùng với con trai của cô, cầm một bó hoa to.

Cao Hi Triết vừa nhìn thấy Lục Diễm, liền cười ha hả, hẳn vốn lớn giọng, đến bệnh viện rồi liền cố ý giảm thanh âm xuống, “Lục Diễm, cậu đã tỉnh thì tốt rồi. Ngày hôm qua thực sự là làm tôi sợ muốn chết, cũng may cậu không có việc gì.”

Lục Diễm ngồi dựa ở trên giường, một chân bó thạch cao bị treo lên, cười một cái nói, “Tôi phúc lớn mạng lớn, may không có chuyện gì. Ngược lại làm cho mọi người lo lắng sợ hãi một trận.”

Cao Hi Triết vỗ nhẹ Lục Diễm, “Mặc kệ nói thế nào, lần này may là có cậu. Cũng may phim đã quay xong toàn bộ, hậu kỳ cắt ghép biên tập cậu không cần lo lắng, tôi sẽ lo liệu ổn thỏa. Thời gian chiếu phim tôi dự định dời đến năm sau, may ra có thể kịp ngày lễ tình nhân.”

Lục Diễm hiểu rõ dụng tâm của hẳn, vì vậy cười nói, “Chiếu phim vào ngày lễ tình nhân không có vấn đề chứ? Đến lúc đó các cặp đôi yêu nhau không mua vé, con át chủ bài của anh liền thất bại. Tôi nghĩ có lẽ vẫn nên theo kế hoạch ban đầu chiếu vào dịp tết âm lịch đi.”

Cao Hi Triết nói. “Việc này cậu không cần lo lắng, tôi đối với phim của mình rất tự tin, hơn nữa trước sau chỉ kém nhau có một tháng, chậm một chút cũng không sao. Mặc kệ nói thế nào, lúc trước quảng bá phim cậu không đến được, tôi mong cậu ít ra có thể tới tham dự buổi họp báo đầu tiên.”

Lục Diễm có chút cảm động, “Anh yên tâm, buổi họp báo đầu tiên tôi dù thế nào cũng sẽ tham dự.”

Hai người lại trò chuyện mấy câu, Tưởng Bội Văn đứng phía sau đi lên, cô nhẹ nhàng kéo cái tay còn lại không bị thương của Lục Diễm, trong mắt tràn đầy cảm kích, “Tiểu Lục a, cảm ơn cậu nhiều, lần này nếu không có cậu, tôi đây một bà già lớn tuổi có thể sẽ sớm đi gặp Diêm vương rồi.”

Lục Diễm như trước mỉm cười, “Cô Tưởng đừng nói như vậy, người là cát nhân thiên tướng, cho dù không có tôi cũng không có việc gì.”

Con trai Tưởng Bội văn đứng ở bên giường gặp người trước Lục Diễm, hoa trong tay hẳn đã để Tống Huy cầm đi cắm vào bình rồi, “Lục tiên sinh, lần này cảm ơn anh cứu mẹ tôi, đại ân không thể chỉ nói cảm ơn, sau này nếu cần tôi trợ giúp cái gì, xin cứ việc nói.”

Con trai của Tưởng Bội văn tên là Khúc Song Hoa, là tiến sĩ viện khoa học và xã hội, toàn thân tản ra phong độ của người trí thức, ngay cả nói chuyện cũng mang theo chút vẻ nho nhã cổ xưa.

Lục Diễm nghe ngữ khí của hẳn có chút buồn cười, nhưng đáng về người ta rất nghiêm túc, hẳn cũng không thể quá lỗ mãng, chỉ nín cười nói, “Khúc tiên sinh không cần khách khí. Việc này cũng không là gì, nếu đổi lại là người nào khác ở đây, cũng sẽ không đứng nhìn cô Tưởng bị thương.”

Khúc Song Hoa lắc đầu, nghiêm túc nói, “Lục tiên sinh phẩm chất cao thượng, cũng không phải bắt kể người nào trong lúc nguy cấp đều có thể xả thân cứu người, Khúc tôi bội phục.”

Hai bên lại khách sáo với nhau thêm mấy câu, ba người liền thuận tiện lấy lý do không tiếp tục quấy rầy Lục Diễm nghỉ ngơi, tạm biệt ra về.

Sau khi ba người kia rời đi, Tống Huy thuận miệng nói, “Khúc tiên sinh kia, nói chuyện rất mắc cười.”

Lục Diễm cười cười, “Đừng xem thường người ta, anh ta chính là tiến sĩ viện khoa học và xã hội, ứng cử viên sáng giá cho giải Nobel văn học sắp tới.”

“Ồ, Lục ca làm sao anh biết được rõ ràng như vậy a?” Tống Huy ngạc nhiên nói.

Lục Diễm thuận miệng nói, “Cuộc đời của cô Tưởng, sáng tác trên trăm quyển sách đấy”. Cũng không thể nói, hai năm sau Khúc Song Hoa thực sự mang về một giải Nobel văn học, trong nước đưa tin hàng loạt, là chuyện không ai không biết.”

Một buổi sáng, Lục Diễm nhận được không ít điện thoại hỏi thăm, người có quan hệ thân thiết khá quan trọng Lục Diễm liền tự mình nhận điện thoại trò chuyện đôi câu, người không quan trọng liền trực tiếp để cho Tống Huy đối phó. Về phần yêu cầu nói muốn tới thăm, hẳn lấy lý do vết thương hiện nay chưa được ổn định cần phải nghỉ ngơi thật tốt để ngăn cản. dù sao thương gân động cốt cũng phải một trăm ngày, Lục Diễm... ít nhất... còn phải ở viện ngay ngốc hai ba tháng, sau này muốn đến thăm vẫn còn có nhiều cơ hội.

Vừa làm xong phẫu thuật vẫn còn có chút mệt, hơn nữa vết thương mới vừa rồi khá đau, Lục Diễm liền nằm xuống nghỉ một lát.

Đến trưa, Tống Huy đang chuẩn bị đi mua cho Lục Diễm một ít đồ ăn, liền thấy một người phụ nữ xách theo hộp đựng thức ăn đưa tới phòng bệnh.

Tống Huy vừa vội vã tiếp nhận hộp đựng thức ăn thoát nhìn hơi nặng, vừa nói, “Đại thẩm người lại tới nữa.”

Người nọ khoát khoát tay, “Đừng gọi tôi đại thẩm, tôi họ Phương, có thể gọi thím Phương.”

“Dạ vâng, thím Phương.”

Thím Phương thoát nhìn hơn năm mươi gần sáu mươi tuổi, tinh thần thể nhưng rất tốt, nói chuyện cũng có vẻ khéo léo.

Bà thấy Lục Diễm tỉnh, liền hỏi, “Lục tiên sinh tỉnh lúc nào, cháo buổi sáng đưa tới đã ăn chưa? Có hợp khẩu vị không?”

Lục Diễm vội vã đáp, “Ăn hết rồi, mùi vị rất ngon, cảm ơn thím Phương.”

Thím Phương cười đến nếp nhăn nơi khóe mắt đều có thể nở thành một đóa hoa, “Thích là tốt rồi, nghe nói Lục tiên sinh vì cứu một bà lão mà bị thương, thanh niên bây giờ tốt bụng được như vậy không nhiều lắm đâu. Bị thương đến đầu khớp xương là rất nghiêm trọng, quan trọng là phải dưỡng thật tốt, đều nói thuốc bổ không bằng thức ăn bổ dưỡng, sau khi cậu ăn đồ thím Phương làm, đảm bảo cậu không đến ba tháng là có thể chạy nhảy bình thường.”

Ánh mắt Tống Huy sáng lên, lấy lòng nói, “Có thật không thím Phương, vậy sau này cháu có thể ăn ké một chút hay không, cháu ăn không nhiều đâu, thật đấy.”

Hương vị món cháo buổi sáng làm cho con sâu tham ăn trong bụng cậu bị gọi dậy, mặc dù chưa ăn đến miệng, nhưng ngửi mùi thôi đã muốn chảy nước miếng, thế cho nên khi mua đồ ăn thì đều cảm thấy mùi vị thật nhạt nhẽo.

Thím Phương cười nói, “Đương nhiên có thể, tôi làm nhiều chút, cũng không có vấn đề gì. Đúng lúc ngày hôm nay làm khá nhiều, tiểu Tống cũng ăn nhiều một chút.”

Lục Diễm lại có chút ngượng ngùng, “Như vậy thật phiền thím Phương quá, cháu có chút áy náy.”

“Không phiền không phiền”, thím Phương khoát tay nói, “Từ sau khi cậu cả cậu hai dọn ra ngoài ở, liền khó có được lúc quay về nhà cũ ăn cơm, thím Phương tôi cũng rảnh rồi đến mốc meo, hiện tại có người tình nguyện ăn đồ tôi làm, tôi vui còn không kịp. Hơn nữa tôi lại có cơ hội ra ngoài, một chút cũng không phiền.”

Lục Diễm đoán có lẽ là Tô Mặc nói gì đó, cho nên cũng không khách sáo nữa, nói cảm ơn rồi tiếp nhận phần ý tốt này.

Lúc xế chiều Tần Phong rút cuộc trở về, hẳn vừa xuống máy bay chưa kịp quay về thay quần áo liền trực tiếp chạy tới bệnh viện. Mãi cho đến khi nhìn thấy Lục Diễm không có gì đáng lo mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm qua Tần Phong còn cùng Tề Duệ tham gia tuần lễ thời trang ở Paris, Tề Duệ là nghệ sĩ nổi tiếng hiện tại dưới tay Tần Phong. Nhận được tin Lục Diễm không may xảy ra tai nạn đã là ban đêm, chuyển bay cùng ngày đã hết, không thể làm gì khác hơn là mua vé chuyển bay sớm nhất vào ngày hôm sau, thời điểm Tần Phong lên máy bay Lục Diễm còn chưa tỉnh, hẳn mới xuống máy bay cũng không kịp hỏi thăm tình hình, bây giờ thấy người không có việc gì mới xem như là an tâm.

Tần Phong thấy tinh thần Lục Diễm cũng không tệ lắm, liền hỏi cặn kẽ một chút sự việc đã xảy ra, sau khi hiểu rõ, hướng Tống Huy hỏi, “Hai ngày nay có phóng viên muốn tới phỏng vấn hay không?”

“Có ạ”, Tống Huy nói, “Lục ca vừa được đưa đến bệnh viện, liền có một đám phóng viên bám theo, cũng may công việc bảo an của bệnh viện này làm rất tốt, không để cho bọn họ tiến vào. Lục ca sau khi tỉnh lại, hay nói nhất là chờ Phong ca trở về rồi quyết định làm như thế nào, cho nên đến bây giờ vẫn chưa đồng ý tiếp nhận bất cứ phỏng vấn nào.”

“Ừ, mọi người làm tốt lắm”. Tần Phong vừa lên kế hoạch vừa nói, “Như vậy cậu đi chuẩn bị một chút, chọn mấy nhà truyền thông danh tiếng khá tốt lại có lực ảnh hưởng lớn, để cho bọn họ đến phỏng vấn, thời gian là nửa tiếng, câu hỏi cố gắng rút gọn hết mức có thể.”

“Được”. Tống Huy vừa lên tiếng liền đi ra ngoài làm việc.

Tần Phong nói với Lục Diễm, “Mặc dù cơ thể bị thương tổn, nhưng mà vẫn có chỗ tốt. Trong hai ba tháng này, mức độ nổi tiếng của cậu nhất định sẽ tụt giảm nhanh chóng, đây là tình huống rất bất lợi. Tuy nhiên lý do cậu bị thương vô cùng chính nghĩa, chúng ta phải mượn “miệng” của truyền thông tuyên dương thật tốt, cố gắng nâng cao sự cảm động của mọi người, điều này đối với phát triển sau này của cậu rất có lợi.”

Lục Diễm cười gật đầu. “Phong ca lúc nào cũng lo nghĩ chu toàn.”

Tống Huy cuối cùng chọn truyền thông của Ngũ gia, cùng với Tam gia, hai nhà mạng, mỗi nhà hai người, một phóng viên và một nhiếp ảnh gia.

Mười người lần lượt tiến vào phòng bệnh, cũng may phòng bệnh hạng sang dành cho cá nhân không gian rất lớn, cùng một lúc nhiều người chen vào như vậy cũng không có vẻ quá chật chội.

Nhiếp ảnh gia trước tiên chụp một loạt ảnh, Lục Diễm từ đầu đến cuối mặt đều mỉm cười mà phối hợp.

Rất nhanh phóng viên liền bắt đầu vấn đề.

“Lục tiên sinh thoát nhìn bị thương không nhẹ, có thể hỏi tình huống cụ thể thế nào không?”

“Vấn đề này tôi nghĩ tốt nhất là đi hỏi bác sĩ của tôi, ông ấy so với tôi nhất định sẽ trả lời càng thêm chuyên nghiệp rõ ràng hơn.”

Tần Phong ở một bên chen vào một câu, “Các vị bạn bè truyền thông, bởi vì Lục Diễm vừa làm xong phẫu thuật đang trong thời kỳ hồi phục, không thích hợp trả lời phỏng vấn quá lâu, cho nên chỉ có nửa giờ, mong các vị nắm chắc thời gian. Một số vấn đề chuyên môn nên đi hỏi người chuyên nghiệp sẽ rõ ràng hơn.”

“Nghe nói Lục tiên sinh bị thương là bởi vì cứu người, xin hỏi đây là sự thực sao?”

“Lúc đó người ở chỗ này rất nhiều, tôi nghĩ tùy tiện tìm một người tới hỏi, đều có thể nhận được đáp án.”

“Thời điểm cứu người, Lục tiên sinh nghĩ như thế nào?”

“Lúc đó tình huống nguy cấp, tôi cái gì cũng chưa kịp nghĩ.”

“Như vậy, vì cái gì khiến cho Lục tiên sinh không chút do dự cứu người vậy?”

“Nếu như nhất định phải hình dung một thứ để nói, tôi nghĩ có lẽ là bản năng.”

“Quên mình cứu người là bản năng sao?”

“Phải nói là, làm một người đàn ông, ở lúc nguy cấp, theo bản năng phải ưu tiên cứu giúp phụ nữ, người già và trẻ em.”

“Nói cách khác, nếu như lúc đó gặp phải nguy hiểm là một người đàn ông trưởng thành giống như Lục tiên sinh, ngài sẽ không ra tay cứu giúp sao?”

“Việc này, rất khó nói. Tôi nghĩ tôi có thể sẽ do dự.”

Nửa giờ rất nhanh thì kết thúc, các phóng viên đều có chút chưa thỏa mãn. Bất quá người ta có lý do rất chính đáng, người bị thương cần phải nghỉ ngơi. Vì vậy khi Tần Phong hứa hẹn chờ vết thương của Lục

Diễn khá hơn một chút sẽ lại thu xếp thời gian phỏng vấn, các phóng viên thu được tin tức trong tay mới hưng phấn mà rời đi.

Chờ sau khi các phóng viên đều rời đi, Tần Phong nhìn Lục Diễn, trầm tư một lúc nói, “Tôi đã đoán trước được, ngay sau khi tin tức được phát ra, sẽ dẫn tới sóng to gió lớn thế nào.”

Lục Diễn cười cười, dáng vẻ có chút thâm sâu.

Tần Phong lập tức nói, “Cậu là cố ý?”

Lục Diễn cũng không phủ nhận, “Hiện tại hình tượng quá mức cao thượng cũng không phổ biến, mà người có nhiều chuyện khác thường mới được hoan nghênh. Có tranh luận mới có trọng tâm câu chuyện, có đề tài mới có tin tức giá trị, có tin tức giá trị mới lưu lại trong tầm mắt của công chúng, đây chẳng phải là điều chúng ta mong muốn sao? Huống chi, tôi nói, đều là lời nói thật.”

Lục Diễn cười đến vô cùng thâm trầm.

Hoàn chương 41.

,

42. Chương 42

Tần Phong xem như nhận thức rõ Lục Diễn cũng không thuần lương giống như thoát nhìn, có điều Lục Diễn thể này hẳn càng thích. Trong giới giải trí như cái chảo nhuộm lớn này, có thể vẫn luôn bảo trì thuần lương, không phải gốc thì chính là giả bộ, mà hai loại người này đều thực khó đạt tới đỉnh cao. Người thông minh còn hiểu biết tiến lui, hơn nữa tính tình chân thật cùng một chút mưu lược, cộng thêm vận khí, nếu không có thành tựu thực khó, Lục Diễn hoàn toàn chính là người như vậy.

Sự tình sắp xếp ổn thỏa, Lục Diễn sẵn sàng nói, “Phong ca sáng sớm lên máy bay trở về, còn phải thay tôi suy xét mọi chuyện, thật sự là vất vả. Tôi cũng không có việc gì, Phong ca sớm về nghỉ ngơi đi.”

Tần Phong có chút do dự, “Có cần tôi ở lại trông buổi tối không?”

Lục Diễn cự tuyệt, “Không cần, nơi này có Tống Huy là được rồi.”

Tống Huy cũng ở bên cạnh xen vào, “Đúng vậy đúng vậy, em sẽ ở lại chỗ này, Phong ca chẳng lẽ đối với em mà còn lo lắng sao, lại nói bệnh viện sắp xếp y tá đặc biệt hôm nay cũng sẽ tới, anh cứ yên tâm đi.”

Tần Phong cũng biết hẳn ở lại cũng sẽ không hơn Tống Huy bao nhiêu, huống chi hôm nay gấp gấp trở về quả thật có chút mệt mỏi, cũng không kiên trì, dặn dò Lục Diễn nghỉ ngơi cho tốt, dặn Tống Huy chú ý chăm sóc hẳn rồi mới rời đi.

Sau khi Tần Phong đi rồi, Tống Huy nháy mắt mấy cái với Lục Diễn, lộ ra một cái tươi cười ngầm hiểu trong lòng.

Lục Diễn âm thầm lắc lắc đầu, cũng nhận không được mỉm cười. Tống Huy này, lúc mới quen rõ ràng trung hậu thành thật như vậy, đi theo mình một thời gian, ngược lại càng ngày càng thông minh, rất nhiều chuyện không cần Lục Diễn nói cũng biết làm như thế nào, mặc dù có lúc sẽ tự chủ trương thế nhưng cũng không quá phận.

Bữa tối vẫn là thím Phương đưa tới, mang theo hai cặp ***g phong phú vô cùng. Tống Huy vui vẻ vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi, khen đến nổi trên mặt thím Phương cũng muốn nở hoa, còn bảo ngày mai sẽ chuẩn bị càng nhiều đồ ăn ngon.

Tay nghề thím Phương quả thật rất giỏi, ngay cả Lục Diễn là người đối với ăn uống không có yêu cầu cao cũng nhận không được ăn nhiều một chút, chỉ có điều hẳn vừa ăn vừa suy nghĩ, nếu cứ ăn hoài như vậy, chỉ sợ chờ tới lúc xuất viện có khi béo thành quả bóng tròn lăn đi được rồi.

Nghệ sĩ đối với khuôn mặt cùng dáng người đều phải giữ gìn như bảo vệ miếng ăn của mình, bởi vì những thứ này cũng là cái vốn để kiếm cơm. Chẳng qua dù vậy, Lục Diễn cũng không cách nào cự tuyệt ý tốt của thím Phương. Từ sau khi mẹ qua đời, nhiều năm như vậy, tuy rằng Lục Diễn thân thể khỏe mạnh, nhưng

bởi vì trải qua một số công việc có tính nguy hiểm cao, cũng khó tránh khỏi có một hai lần phải nằm viện, mà mỗi một lần đều chỉ có thể ăn cơm bệnh viện, hiện tại nhớ tới cũng nhin không được có cảm giác buồn nôn.

Tô Mạc buổi tối tám giờ hơn mới đến bệnh viện, anh một tay cầm theo bao công văn, một tay kia mang theo một cái gói to, trên người đã thay đổi quần áo, tóc còn có chút ẩm ướt, hẳn là mới vừa tắm xong.

Lúc Tô Mạc đi vào phòng bệnh thì Tống Huy đang chuẩn bị gọt trái cây cho Lục Diễm, y tá đặc biệt của bệnh viện cho phòng bệnh tư nhân đã tới, nhưng Lục Diễm cảm thấy mình hiện tại không có việc gì, hơn nữa hẳn cũng không quen có người lạ cứ đứng trong phòng mình, cho nên đã bảo người đi nghỉ ngơi, có yêu cầu gì sẽ gọi cô.

Tống Huy nhìn thấy Tô Mạc tiến vào, lập tức buông xuống dao gọt đứng lên, “Tô đồng.”

Tô Mạc gật gật đầu, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Tống Huy, buổi tối tôi ở lại, cậu vất vả một ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Cái này.....” Tống Huy nghe vậy quay đầu nhìn Lục Diễm. Cậu đương nhiên biết Tô Mạc sẽ đến, cho nên phối hợp dụ khéo Tần Phong đi, hơn nữa bệnh viện buổi tối không cho thăm bệnh, cũng không cần lo lắng sẽ có ai tới. Tống Huy vẫn luôn đi theo bên người Lục Diễm, đối với ái muội nho nhỏ giữa hai người tự nhiên thấy rất rõ ràng, mắt thấy còn thiếu một bước nữa là thành rồi, cậu tin tưởng Tô Mạc khẳng định sẽ nắm chắc cơ hội, nhưng cậu cũng không nghĩ đến Tô Mạc muốn lưu lại ban đêm, nháy mắt trong đầu lướt qua một ít ý tưởng không hài hòa, bất quá nghĩ lại thì cảm thấy quá mức suy tưởng rồi, Lục Diễm hiện tại bộ dạng thế này, đương nhiên là muốn làm cái gì cũng làm không được.

Lục Diễm ngược lại không có biểu hiện kinh ngạc, tự nhiên mà nói với Tống Huy, “Cậu đi về nghỉ ngơi trước đi, trong khoảng thời gian này còn một cậu chạy đi chạy lại nhiều, ngày mai nếu dậy không nổi, tới trễ một chút cũng không sao.”

“Khó mà làm được,” Tống Huy được sự cho phép lập tức trầm tĩnh lại, nói giỡn, “Em còn phải tới ăn ké bữa sáng của thím Phương nữa.”

Tống Huy thu thập xong đồ dùng, nói với hai người, “Lục ca, Tô đồng, em về trước, hai người nghỉ ngơi nhé, có việc gọi điện thoại cho em.”

Chờ đến khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Tô Mạc mới bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Hai người hiện nay quan hệ còn mập mờ chưa rõ, nói không có tiến triển, hai nụ hôn lướt qua buổi tối hôm đó còn khắc ghi trong đầu, nhưng nếu nói có tiến triển, vậy cũng không phải, ít nhất Lục Diễm còn chưa tỏ rõ thái độ của hẳn. Hết thấy những việc trước đây, còn có thể nói là ông chủ quan tâm tâm nghệ sĩ, hoặc là bạn bè quan tâm lẫn nhau, nhưng chuyện ở lại ban đêm như vậy, ít nhiều có chút quá mức thân mật.

Tô Mạc thầm hối hận mình quá lỗ mãng. Vốn chỉ định lại đây thăm Lục Diễm một chút thì tốt rồi, nhưng thời điểm tắm dưới vòi sen, không biết như thế nào liền bộc phát suy nghĩ muốn ở cùng hẳn, làm thế nào cũng không kiềm chế được. Cho nên, hậu quả nhin không được chính là hiện tại đứng ở chỗ này mà xấu hổ, cũng may Lục Diễm không cự tuyệt, chứng tỏ đây là một bắt đầu tốt đẹp.

Tô Mạc rất nhanh dứt bỏ những tâm tư vi diệu đó, đem bao công văn đặt lên bàn, gói to mang theo thì cho vào trong tủ treo quần áo, Lục Diễm đoán bên trong hẳn là áo ngủ cùng với đồ rửa mặt, đương nhiên đợi lát nữa chứng minh hẳn đã đoán đúng.

Tô Mạc ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, cầm lấy dao gọt Tống Huy để một bên, thuận tay chọn một quả táo đỏ mọng trong giỏ, vừa rồi bởi vì Tô Mạc đột nhiên xuất hiện, Tống Huy còn chưa kịp giúp Lục Diễm gọt được quả nào.

Tô Mạc thủ pháp cực kỳ thuần thực, Lục Diễm có chút ngạc nhiên mà nhìn ngón tay trắng nõn thon dài linh hoạt của anh, gọt ra một vòng vỏ táo không dứt rời, tách ra thịt quả cũng không bị dính nhiều. Hẳn thật chưa bao giờ nghĩ qua Tô Mạc có thể có kỹ năng gọt trái cây giỏi đến như vậy. Khi còn niên thiếu, Lục Diễm cũng từng vì vui đùa mà khổ luyện một thời gian gọt trái cây, dưới tình trạng phá hỏng không ít hoa quả cuối cùng thì thành quả vẫn là vô cùng thê thảm, lúc từ bỏ không thể không cảm thán, hóa ra gọt trái

cây cũng cần thiên phú nha. Mà hiện giờ, hần tận mắt thấy một người rất có thiên phú, hần cũng không tin Tô Mạc sẽ có thời gian mà đi khổ luyện kỹ năng nhằm chán này.

Táo gọt xong, Tô Mạc cũng không trực tiếp đưa toàn bộ cho Lục Diễm, mà là tìm cái đĩa, cẩn thận cắt thành từng khối từng khối, cắm cây tăm vào rồi mới đưa tới trước mặt Lục Diễm.

Lục Diễm nhìn mỗi một khối thịt quả đều đều chỉnh tề giống như tác phẩm nghệ thuật, cơ hồ nhìn không ra bộ dáng nguyên bản của nó, nhìn không nửa đùa nửa khen, “Nếu không biết, còn tưởng rằng Tô đồng chính là chuyên gia gọt trái cây đấy.”

Tô Mạc cười cười, “Khi còn bé Tô Quyết thân thể không tốt lắm, mỗi lần sinh bệnh liền sẽ quần tôi đòi gọt táo cho nó ăn, dần dà, liền biến thành như vậy, thói quen thôi.”

Lục Diễm ở trong lòng lần thứ hai tán thưởng, quả nhiên là thiên phú!

Ăn xong hoa quả, Tô Mạc đưa khăn cho Lục Diễm lau tay.

Hai người lại hàn huyên một lát, sau nhìn thời gian cũng không còn sớm, Tô Mạc liền lôi từ trong tủ treo quần áo gói to lúc nãy, lấy ra một bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân mới tinh, hỏi Lục Diễm, “Trước gọt rửa nhé?”

Lục Diễm gật đầu đáp ứng.

Tô Mạc rất nhanh thay hần lấy kem đánh răng, rót cốc nước, chờ hần chải răng xong, lại bưng tới nước ấm, vắt khô khăn mặt cho hần lau mặt.

Tô Mạc một loạt động tác tự nhiên mà rất thuần thục, không chút ngập ngừng, tựa như đã từng làm qua rất nhiều lần.

Lục Diễm đưa trả khăn mặt, trêu chọc nói, “Người khác nếu nhìn thấy việc anh làm hiện tại, chỉ sợ cũng thực khó liên hệ anh với chủ tịch của Tô thị.”

Tô Mạc đem nước cùng khăn mặt vào phòng tắm, vừa đi ra vừa nói, “Thế nào, người bình thường cho rằng chủ tịch phải là cái dạng gì, mười ngón tay không dính chút nước?”

Tô Mạc nói xong nở nụ cười, sau đó lại nói, “Từ nhỏ người giúp việc trong nhà tuy rằng không ít, nhưng cha mẹ vẫn luôn giáo dục chúng tôi, chuyện của mình phải tự mình làm. Nếu quen được sinh hoạt chăm y ngọc thực, cũng phải qua được cuộc sống cháo hoa rau dại, như vậy mới không dễ dàng bị đánh bại. Tôi cùng Tô Quyết từ lúc lên trung học vẫn luôn ở ký túc trường học, mấy việc nhỏ này sớm đều quen thuộc.”

Lục Diễm nghe xong, trong lòng có chút xúc động, cho tới bây giờ đều không có người nói với hần những thứ này, hết thấy thói quen cùng kỹ năng sinh hoạt của hần đều là tự mình tôi luyện, cũng không thể không tự mình làm, hần không khỏi hâm mộ, “Hai người có cha mẹ thật tốt.”

Tô Mạc lộ ra vẻ mặt hoài niệm, “Đúng vậy, bọn họ với tôi mà nói, là cha mẹ tốt nhất, là đôi vợ chồng vô cùng ân ái.”

Lục Diễm lúc này mới nhớ tới cha mẹ anh đã qua đời, có chút áy náy khiến cho anh thương nhớ, “Xin lỗi, tôi không phải cố ý nhắc tới....”

Tô Mạc cười cười ngắt lời hần, “Không sao, tôi biết anh không cố ý. Đã qua nhiều năm như vậy, có đôi khi nhớ tới bọn họ, sẽ cảm thấy kỳ thật họ chẳng qua là đi du lịch phương xa mà thôi. Huống chi, cho dù đến thiên đường, bọn họ có nhau làm bạn, sẽ không cảm thấy tịch mịch. Bởi vì họ, tôi vẫn luôn cho rằng, nếu trên thế giới này có thể có một người, sống có thể cùng giường, chết có thể cùng huyệt, chính là điều hạnh phúc nhất.”

Lục Diễm không nói tiếp, tựa như có điều suy nghĩ.

Tô Mạc nhanh chóng đi qua giúp hần hạ thấp giường, thấp giọng nói, “Ngủ đi, tôi đã dặn y tá buổi tối không cần lại đây kiểm tra, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nói xong cũng tắt đèn.

Lục Diễm lẳng lặng nằm im, nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước, chỉ chốc lát sau, cửa mở ra, Lục Diễm quay đầu nhìn lại, nường theo ánh sáng từ phòng tắm chiếu ra hành lang, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Tô Mạc đã thay áo ngủ đi đến giường bên cạnh nằm xuống.

Đáng tiếc đèn tắt rồi, nhìn không thấy bộ dáng giờ phút này của anh. Lục Diễm nghĩ, hẳn chưa từng thấy qua Tô Mạc mặc quần áo gì khác ngoài chính trang, khó được có một cơ hội, thế nhưng thấy không rõ.

Phòng bệnh riêng ở bệnh viện đều có giường cho người chăm sóc, cấp bậc càng cao tự nhiên cũng càng thoải mái, tuy rằng so ra vẫn kém chăn đệm mềm mại trong nhà, nhưng so với phòng bệnh bình thường thì thoải mái hơn nhiều.

Để cho tiện ban đêm coi chừng người bệnh, hai cái giường tất nhiên là không cách quá xa.

Lục Diễm lẳng lặng mà nghe tiếng hít thở đều đều truyền đến từ người nằm trên cái giường cách đó không xa, trong lòng có một loại cảm giác thực vi diệu. Hẳn biết Tô Mạc thích mình, mà hiện tại bản thân hẳn đã có một thứ tình cảm nhất định, hai người như vậy, ở chung một gian phòng, bên cạnh nhau yên lặng ngủ, nói ra, chỉ sợ không có ai tin. Nhưng mà đây cũng là sự thật.

Lục Diễm mặc kệ suy nghĩ của mình giống như ngựa hoang thoát cương, đột nhiên hỏi, “Vì cái gì, kiên nhẫn với tôi đến vậy?”

Thanh âm kỳ thật rất nhỏ, nhưng trong phòng bệnh an tĩnh, lại phá lệ rõ ràng, thậm chí chính bản thân Lục Diễm cũng bị thanh âm này đột nhiên lọt vào tai mà chấn kinh.

Đối phương lại không trả lời ngay, thật lâu sau, lâu đến mức Lục Diễm cho rằng anh đã ngủ không nghe được câu hỏi, từ bên kia mới truyền đến giọng nói trầm thấp đáp lại, rất nhẹ, rất ngắn, cũng rất kiên định, “Bởi vì anh đáng giá.”

Lục Diễm trong bóng đêm cong lên khóe miệng, rất nhanh an tâm mà chìm vào mộng đẹp.

Hoàn chương 42

,

43. Chương 43

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tô Mạc đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sa lông xem công văn, Lục Diễm có chút tiếc nuối lại bỏ lỡ cơ hội nhìn đối phương mặc thường phục, bất quá còn nhiều thời gian, hẳn tin chắc về sau sẽ có cơ hội.

Tô Mạc thấy Lục Diễm tỉnh, rất nhanh liền mang đến bàn chải đánh răng và nước ấm, để Lục Diễm rửa mặt trước.

Chỉ chốc lát sau, y tá tới đổi thuốc, lúc này đây y tá chăm sóc đặc biệt cũng đã có mặt, sẽ không để Tô Mạc ra tay hỗ trợ.

Không đến tám giờ, Tống Huy cũng trở về bệnh viện, quả nhiên kịp lúc thím Phương đưa bữa sáng đến.

Sau khi Tống Huy có mặt, Tô Mạc liền chuẩn bị đi công ty, anh thấp giọng dặn Lục Diễm yên tâm nghỉ ngơi, buổi tối lại đến, liền rời đi.

Lục Diễm mỉm cười nhìn theo bóng dáng anh, cho đến khi thân ảnh biến mất sau cánh cửa, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Giường bệnh của Lục Diễm vừa lúc kê sát cửa sổ, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy toàn bộ bố cục bệnh viện, bãi đỗ xe cũng trong phạm vi tầm mắt. Quả nhiên, thân ảnh Tô Mạc rất nhanh lại lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn, Lục Diễm nhìn anh thông dong tào nhả lên xe, lưu loát lùi xe, cuối cùng tiêu sái rời đi. Thẳng đến khi hoàn toàn không nhìn thấy nữa, Lục Diễm mới thu hồi ánh mắt lưu luyến.

Tống Huy nhìn hai người mới trải qua một đêm, quan hệ liền ấm lên không ít, tâm tình nhiều chuyện lại nổi lên, chỉ ngại cả hai đều là cấp trên, ai cũng trên chọc không được, chỉ đành kiềm chế tâm tình đang xôn xao rạo rức.

Tần Phong khoảng mười giờ mới tối, còn mang đến mấy tờ báo hôm nay, mà trên internet cũng đồng bộ đưa tin, trên cơ bản vừa mở di động hoặc máy tính, lập tức sẽ hiện ra tiêu đề tin tức mới nhất.

Chính như dự đoán trước đó của bọn họ sau khi nhận phỏng vấn ngày hôm qua, tin vừa đưa ra, dư luận đã sôi nổi hẳn lên.

Đa phần đương nhiên là tỏ vẻ biểu dương đối với hành vi anh dũng cứu người của Lục Diễm, phần còn lại thì nhằm vào câu trả lời khi phỏng vấn của Lục Diễm mà triển khai thảo luận kịch liệt.

Có người nói Lục Diễm cứu người còn muốn chọn đối tượng, thật sự là... chắc chắn; có người liền phản bác đều là nam nhân dựa vào cái gì muốn người khác hy sinh chính mình đi cứu.

Có người nói Lục Diễm phát ngôn rất không có trách nhiệm, mặc dù anh thật sự nghĩ như vậy, làm nhân vật công chúng cũng phải chú ý ảnh hưởng, không nên nói thẳng; có người liền phản bác tôi thích Lục Diễm tính tình ngay thẳng như vậy đấy, dựa vào cái gì nhân vật công chúng liền không thể nói lời thật lòng, thế đạo này không cần giả dối có được không.

Thậm chí còn có người nhảy ra chỉ trích Lục Diễm quá mức thể hiện chủ nghĩa đàn ông, khinh thường giới nữ, miệt thị nữ quyền; người khác ngay cả phản bác đều lười, chỉ phun nước bọt nói Lục Diễm đó là hào hiệp chuộng nghĩa, khí chất thân sĩ, giữ gìn nữ quyền mà giữ gìn đến nước này thật sự là quá vô lý, người ta ưu tiên cứu giúp phụ nữ có gì sai, đối xử với phụ nữ giống hệt đàn ông mới cao hứng?!

Rất nhanh thảo luận liền trở thành đề tài đứng đầu Weibo, càng ngày càng nhiều người gia nhập.

Ngay từ đầu ngôn luận còn có phần lý tính, mặc dù nghi ngờ Lục Diễm cũng có thể tìm ra lý do để tránh. Sau nhóm antifan bắt đầu gia nhập náo loạn, nói Lục Diễm dối trá giả nhân giả nghĩa, nói Lục Diễm cứu người kỳ thật là vì có mục đích khác, thậm chí sau lại nói Lục Diễm giở thói ngôi sao, bắt nạt người mới, không tôn trọng tiền bối, tội danh giả dối hư ảo gì đó đều ném hết lên trên người hắn.

Fan của Lục Diễm tự nhiên là tức giận nổi bão, nam thần bị bôi nhọ sao có thể nhẫn nhịn, tự nhiên là muốn mạnh mẽ phản bác. Nhưng là fan đông, khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn, kẻ lý tính còn có thể kiềm chế tính tình mà phản bác bằng lời lẽ có lý, kẻ có chút nhiệt huyết máu nóng lên não dứt khoát trực tiếp mở miệng mắng chửi, như vậy chính là hợp ý antifan, lập tức bắt lấy điểm này mà tranh luận kịch liệt, trực tiếp đem tố chất fan gộp chung với nghệ sĩ, nói thẳng có fan như thế, có thể thấy được Lục Diễm làm người cũng chẳng tốt đẹp gì. Trong nhóm antifan này không biết có bao nhiêu người nhận tiền làm việc chuyên nghiệp, thủ đoạn tự nhiên là cao minh, cũng may fan nhân số nhiều sức chiến đấu cũng mạnh mẽ, thay nhau ra trận, nếu không sớm đã bại trận. Qua vài ngày cãi nhau tranh luận gay gắt, người qua đường nhìn thấy cũng lắc đầu tỏ vẻ phát mệt.

Mấy vụ tranh cãi này đương nhiên là trên internet, bên phía truyền thông còn muốn lớn hơn, thêm vào đó người trong giới biết Lục Diễm cùng Hạ thiếu gia có quan hệ thân thiết, tự nhiên là không dám công khai bôi xấu hắn, chẳng qua có bao nhiêu người âm thầm ngầm ủng hộ antifan trên mạng thì cũng không biết được.

Tuy rằng ngôn luận trên internet không có chứng cứ xác thực có sức thuyết phục bằng truyền thông, nhưng cái gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng (chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn), tích hủy tiêu cốt, ít nhiều khó tránh khỏi tổn hại hình tượng Lục Diễm, huống chi có rất nhiều người chỉ là xem náo nhiệt không rõ sự thật.

Đề tài phát triển hệt như Lục Diễm cùng Tần Phong sở liệu, ảnh hưởng cũng không thể nói không nhỏ, nhưng hướng đi dần dần trái ngược xu thế. Mắt thấy nhóm fan sức chiến đấu chống đỡ không nổi, Tần Phong đang suy xét có nên tìm một ít dân chuyên nghiệp đến bẻ cong chiều hướng dư luận hay không thì một bài bình luận đột nhiên xuất hiện lại cải biến toàn bộ thế cuộc.

Bài viết này cũng không đơn giản, lưu loát mấy ngàn chữ, thông hiểu chuyện xưa am tường chuyện nay, nói có sách, mách có chứng, từ tư tưởng thánh nhân cổ xưa đến đạo đức quan niệm hiện đại, từ dư luận tự do đến ngôn luận sát thủ, cuối cùng dừng ở hành vi cứu người của Lục Diễm cùng công kích nhằm vào hắn trên mạng. Trong lời nói ẩn chứa ý tứ: Lục Diễm phẩm tính cao thượng, có thể xả thân cứu người, lại ăn ngay nói thẳng, nhóm antifan cũng chỉ bẻ cong sự thật, muốn hắt nước bẩn vào người tốt, quả thực chính là sâu mọt trong xã hội, người người đáng lẽ phải diệt trừ. Khó được chính là, ngôn từ tuy rằng hoa lệ, ý nghĩa lại

thông tục dễ hiểu, hơn nữa toàn văn không mang một chữ thô tục mà lại sắc bén hết như mũi dao, không hổ là tiến sĩ văn học.

Không sai, tác giả bài viết này chính là Khúc Song Hoa.

Bài viết được post trên trang mạng lớn nhất cả nước, cũng là nơi cuộc tranh luận diễn ra gay gắt nhất, bài viết vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý cực đại, không nói những trang mạng khác, ngay cả các bên truyền thông có máu mặt cũng sôi nổi đăng lại.

Khúc Song Hoa là tiến sĩ viện văn học, là ứng cử viên sáng giá cho giải Nobel văn học tiếp theo, cho dù không thể đại biểu toàn bộ văn nhân trong nước, cũng có thể xem như một người điển hình. Mà văn nhân thường tự cho mình rất cao, chuyện trong giới giải trí nghe nhiều đều cảm thấy khinh nhờn, lại càng không trộn lẫn vào trong đó. Cho nên giống như Khúc Song Hoa công nhiên lên tiếng thay một nghệ sĩ, có thể nói là chưa từng có. Hơn nữa bản thân hắn rất có lực ảnh hưởng, phân lượng tự nhiên không nhẹ.

Vốn chỉ có một Khúc Song Hoa mà thôi, ảnh hưởng dẫu lớn bao nhiêu cũng có hạn, dù sao hai tay khó địch tứ phía.

Bất quá Khúc Song Hoa dẫu đơn độc, cũng là một tiến sĩ viện văn học, hấn tốt nghiệp học vị cao nhất trong nước, trong ngành giáo cũng bởi vì học thức xuất chúng cùng phong độ nho nhã mà cực kì được hoan nghênh, trở thành nam thần trong lòng lớp lớp đàn em phía sau cũng như cả đàn anh đàn chị đi trước. Hắn sau khi vào viện văn học, còn đáp ứng lời mời của trường cũ đảm nhiệm kiêm chức giảng viên, nghe nói phàm là tiết học của hắn, đều là chật ních giảng đường.

Hiện giờ nam thần đã có động tác, đàn em tự nhiên không thể ngồi yên, chớ nói trong đó cũng không ít người cũng là fan của Lục Diễm, trong đó đương nhiên chiếm đa số là nữ sinh.

Nữ sinh nhập cuộc đương nhiên chiếm ưu thế, hưởng chi tất cả đều là trình độ đại học, mỗi lời mắng đều không mang nửa chữ thô tục, vả lại còn phong cách khác nhau, nghiêm túc có, đứng đắn có, vui vẻ châm biếm cũng có, dẫn chứng thuyết phục hào hùng, khôi hài, nhẹ nhàng có, có cả những bài đáng yêu, lại có những bài viết nghiêm mật ăn khớp, chứng minh sự thật.

Nhóm anti tuy rằng chuyên nghiệp, nhưng làm sao so với sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, rất nhanh liền bại trận. Nhất thời, các diễn đàn lớn đều bị chiếm lĩnh. Vả lại đừng nói Lục Diễm vốn là chứng chạc đoan chính, không có gì để soi mói, cho dù hắn chính là kẻ xấu tội ác tày trời thì cũng được tẩy trắng thành người tốt nhất.

Cho nên nói, có đôi khi chân tướng không quá quan trọng, ai có thể dẫn dắt phương hướng mới là trọng điểm.

Trận đại chiến này, Lục Diễm theo dõi tất cả. Cả ngày nằm trên giường bệnh, động cũng không có thể động, nhàm chán vô cùng, dạo xem mấy thứ này giết thời gian. Trong lúc đó còn post mấy bài trên Weibo tỏ vẻ chính mình vẫn ổn vẫn rất vui vẻ, nháy mắt lượng chia sẻ liền vượt quá một vạn, quả thực không thể không thần phục công sức của fan.

Khi Đan Sở Du tới thăm Lục Diễm, nhìn thấy hắn ngồi chơi vui vẻ, có chút lý giải không nổi, “Tôi nói chứ, người khác bôi xấu cậu, cậu cũng không tức giận sao?”

Lục Diễm đặc biệt trang nghiêm, “Có người nói xấu tôi, chứng tỏ tôi nổi tiếng. Không người ghét bỏ thì tức là tài trí bình thường, chẳng lẽ anh chưa từng bị người bôi xấu sao?”

Đan Sở Du lập tức vươn cổ, “Làm sao có thể! Nhớ năm đó, anh đây cũng người đàn ông vừa xuất hiện liền đẩy lên tinh phong huyết vũ trên giang hồ, chuyện gì mà chưa thấy qua? Đây chỉ là case nhỏ thôi.”

“Ồ,” Lục Diễm gật gù đầu, nói theo hắn, “Như vậy năm đó anh lớn Sở Du là ứng đối như thế nào?”

Đan Sở Du đặc biệt tiêu sái mà vung tay lên, “Bình tới tướng chặn, nước đến đất ngăn. Hết thấy phái phản động đều là hổ giấy, thời gian sẽ chứng minh tôi là kiểu đàn ông như thế nào, cần bản không cần để ý tới.”

“Cao kiến cao kiến, bội phục bội phục.” Lục Diễm tâm tình thực vui vẻ, phối hợp trêu đùa.

Đan Sở Du chọn quả táo mà Tống Huy đã rửa sạch đặt trong đĩa, cắn một miếng to, nhìn xung quanh một chút, có chút hàm hồ mà nói, “Có điều tôi nói, đãi ngộ của cậu cũng quá cao đi. Phòng bệnh tư nhân sang trọng như vậy, tôi cho tới bây giờ đều chưa từng nằm qua đâu.”

Lục Diễn chỉ chỉ trang web trong Ipad còn chưa tắt, như điều đương nhiên mà nói, “Tôi đây chính là tai nạn lao động. Xem xét sức chiến đấu của vị tiến sĩ Khúc này, tốn kém mời bác sĩ giỏi này, nếu thật sự mà cậu bị thương, sao có thể chịu yên ổn dần hòa. Tôi chính là vì công ty bớt đi rất nhiều chuyện đấy.”

Đan Sở Du nghĩ nghĩ cảm thấy rất có đạo lý, giơ ngón tay cái lên, “Anh hùng, dũng sĩ, công thần! Đúng rồi a. Tốt nhất bảo công ty trao cho cậu một cái huy chương mới được.”

“Cái này cũng được đấy,” Lục Diễn vui vẻ giả bộ, “Vậy phiền anh lớn Sở Du thay tôi đòi huy chương đi.”

“Bắt quá lại nói tiếp, tiểu tử nhà cậu cũng coi như trong họa có phúc. Thu được một nhóm fan cao như vậy cảm giác thế nào?”

“Cảm giác đặc biệt tốt,” Lục Diễn cười nói, “Về sau phóng mắt khắp giang hồ, xem ai dám bôi xấu tôi!”

“Tôi nói chứ, này không phải đều là do cậu thiết kế chứ. Cậu khẳng định điều tra qua gia đình Tưởng Bội Văn, biết cô có một đứa con ưu tú như vậy, sau đó sắp đặt chuyện ngoài ý trùng hợp như vậy, để nhà người ta chịu ân tình của cậu, cuối cùng để người ta ra mặt thay cậu lên tiếng. Nói luôn, những antifan đó có phải cũng là cậu tìm hay không?” Đan Sở Du càng nói càng giống như chuyện thực sự là vậy, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Bụng dạ đủ đen tối a.”

“Suy nghĩ nhiều quá biến kịch thiên tài Đan Sở Du à,” Lục Diễn tà mắt liếc hắn một cái, “Tôi nếu như có thể đoán trước mọi chuyện chuẩn xác như thế, còn làm diễn viên làm gì, trực tiếp đi làm thần tiên được rồi.”

Đan Sở Du cười ha ha, “Chỉ đùa một chút thôi, có điều vận khí của cậu cũng thật không tồi a, cậu xem việc này này biến chuyển thần kì như vậy. Tôi lúc đầu còn muốn xem cậu kết thúc như thế nào, chuẩn bị tới cười nhạo cậu nha, không nghĩ tới... Chắc chắc.”

Lục Diễn mi phong giương lên, “Vận khí cũng là một loại thực lực. Không phục thì tới đây!”

Nghĩ đến chính mình một lần trải qua chết đi sống lại, ai nói không phải chứ, còn có cái gì so điều này càng kỳ càng may mắn hơn?

Hoàn chương 43

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta thật là có chút bất đắc dĩ. Ta nghĩ văn án đã viết rất rõ ràng, truyện này, là chủ công! Chủ công ý tứ có thể đủ để hiểu chưa? Cho nên không cần lại nói vì cái gì Lục Diễn không là thụ, cũng không cần nói vì cái gì Tô Mặc thoát nhìn công như vậy lại là thụ. Trên thế giới có một loại thụ gọi là đế vương thụ, có một loại mạnh gọi tương phản mạnh, hứng thú to lớn nhất của tác giả chính là đẩy ngã hết thấy những người thoát nhìn không giống thụ trở thành thụ. Cho nên, xin nhấn mạnh một lần, trong truyện này, Lục công Tô thụ, hơn nữa không phản công, không hồ công!

Chương sau liền xác định quan hệ nha, xin lỗi lại viết một câu chuyện nội dung như vậy, tuy rằng có khả năng sẽ thực xa rời hiện thực, nhưng tác giả đã rất cố gắng ^^

,

44. Chương 44

Trong lúc nằm viện, trừ bỏ lúc đầu không thể nhúc nhích có chút khó chịu, còn lại hết thấy đều rất tốt. Ban ngày có Tống Huy ở cùng, thỉnh Phương một ngày ba bữa cơm yêu thương đúng giờ đưa tới, cơ hồ mỗi ngày đều có người đến thăm bệnh, mọi người hết như đã sắp đặt trước, hôm nay người này tới, ngày mai người khác sẽ đến, gần như không sót một ngày.

Tiến vào cái vòng luẩn quẩn này đã hơn một năm, phim Lục Diễn đóng không coi là nhiều mà cũng không quá ít, cũng đã thân quen với một số người, phần là những người có chút giao tình bất luận nông sâu ít nhất đều ghé qua một lần, những kẻ muốn tạo quan hệ cũng mượn cơ hội lộ diện.

Lục Diễm vốn có chút nhàm chán, mỗi ngày người đến thăm bệnh cũng không quá nhiều, cơ hồ ai đến cũng không cự tuyệt, dù sao có thể tìm tới nơi này cũng sẽ không là người bình thường. Cứ như vậy, trừ bỏ thời gian nghỉ ngơi cố định, cơ bản cũng không có khi nào nhàn rỗi. Lục Diễm ngược lại rất vừa lòng với trạng thái hiện tại, hẳn vốn cũng không phải người có thể chịu nổi nhàn hạ.

Người tới thường xuyên nhất ngoại trừ mẹ con Tưởng Bội Văn thì chính là Cao Hi Triết. Mỗi lần tới đều sẽ mang đến tin tức mới nhất của phim <>, từ tiến độ cắt nối hiệu chỉnh đến khâu thành hình, sau khi được biên tập còn đặc biệt vội đem tới cho Lục Diễm xem thử, khi hoàn thành toàn bộ cũng tới lấy ý kiến của hắn. Thời gian phim bắt đầu tuyên truyền, Cao Hi Triết cũng không còn rảnh rỗi đến bệnh viện nữa, nhưng mỗi một lần tuyên truyền xong đều sẽ gọi điện thoại cho Lục Diễm, nói cho hắn biết hiện trường nào nhiệt cỡ nào.

Để cho Lục Diễm cảm động cùng phần chân nhất chính là, tuy rằng hắn bởi vì bị thương không thể tham dự tuyên truyền, nhưng mỗi khi tổ tuyên truyền đến một địa phương nào đó, fan của Lục Diễm đều sẽ tổ chức giờ băng tên, áp-phích, ảnh chụp của hắn, giống như hắn cũng có mặt ở đó vậy. Nhóm fan tại hiện trường chụp ảnh liên tiếp về nhà đều sẽ post trên Weibo đặc biệt nhắc đến Lục Diễm, đồng thời vì hắn cầu phúc, chúc hắn sớm ngày khỏi bệnh, Lục Diễm đều nhất nhất trả lời lại.

Tần Phong sau khi biết chuyện này, quan sát người phụ trách nhóm fan trên mạng rất có tiếng. Sau khi cùng đối phương liên hệ thương thảo, để cho đối phương tổ chức một lần cho một đám fan tới thăm bệnh, số lượng khoảng mười người. Tin tức vừa tuyên bố trên mạng, fan lập tức kích động điên cuồng, cuối cùng tỉ mỉ chọn lựa mười người đều đã trải qua xem xét đủ phương diện, quan trọng nhất đương nhiên là mức độ trung thành.

Lúc này đây cuộc viếng thăm vô cùng thành công, mỗi một người sau khi gặp mặt Lục Diễm đều cảm nhận được sự thân thiết cùng với phong độ của hắn. Trở về, cơ bản đều viết cảm tưởng thật dài, tỏ vẻ fan có thể có thần tượng như vậy thật sự vô cùng vô cùng hạnh phúc. Trải qua lần này, tình cảm của fan đối với Lục Diễm càng tăng thêm, mà Tần Phong cũng tăng mạnh liên hệ cùng trưởng nhóm fan này.

Cốc Dương có giao tình tốt nhất với Lục Diễm khi biết tin đang ở nơi khác quay phim mà lúc ấy không cách nào lập tức trở về, sau khi Lục Diễm tỉnh lại cũng gọi điện thoại tới, lúc rảnh rỗi liền lập tức từ đoàn phim tự mình về thăm hắn.

Hai người bình thường kỳ thật cũng không gặp mặt nhiều, lần gặp mặt trước vẫn là lễ trao giải Bách Thảo, tần suất liên hệ cũng không cao, nhưng không ảnh hưởng tới giao tình hai người. Có những người, mỗi ngày ở chung một chỗ cũng không thấy quan hệ có bao nhiêu biến chuyển, lại có những người, không cần thường xuyên gặp mặt liên hệ cũng có thể trở thành bạn tri kỷ. Lục Diễm cùng Cốc Dương chính là loại người sau.

Cốc Dương đến còn mang theo một tin tức cho Lục Diễm, “Tôi gần đây nhận được một kịch bản, rất hay rất thú vị, hơn nữa kịch bản này là hai nam chính, tôi cảm thấy trong đó một nhân vật cậu diễn rất thích hợp, liền đề cử cậu với đạo diễn. Mấy ngày nay hẳn sẽ có người tới tìm các cậu, cậu lưu ý một chút.”

Lục Diễm thực cảm kích Cốc Dương có chuyện gì tốt đều nhớ tới hắn, nhưng đối với tình trạng hiện tại của mình có chút do dự, “Dương ca coi trọng nhất định là kịch bản hay, chính là hiện tại em thế này....”

“Yên tâm, bộ phim này mới ở giai đoạn trù bị, tôi là bởi vì thân quen với đạo diễn mới biết trước, muốn quay phim ít nhất phải chờ đến năm sau, khi đó cậu cơ bản cũng sẽ khỏi rồi đi. Có điều tôi cũng chỉ nói với cậu thế thôi, cụ thể muốn nhận hay không các cậu tự xem xét, nếu cảm thấy không thích hợp cũng đừng miễn cưỡng.”

“Cái này em hiểu được. Vậy cảm ơn Dương ca trước.”

“Khách khí cái gì.”

Đến buổi tối, bệnh viện không cho thăm bệnh. Mà lúc này, mới là thời khắc Lục Diễm mong chờ nhất.

Từ buổi tối đầu tiên, Tô Mạc mỗi đêm đều sẽ tới đây ngủ lại trông hắn, có khi tới sớm, có khi tới muộn, nhưng bất luận thế nào, chưa bao giờ vắng mặt. Sau lại Tống Huy nói với Lục Diễm, mấy ngày nay Tô Mạc tới trễ là bởi vì anh phải đến nơi khác công tác. Mỗi một lần trước đây, nếu đã trễ anh sẽ qua đêm ở đó,

nhưng trong khoảng thời gian Lục Diễm nằm viện này, bất kể có muộn bao nhiêu, anh đều sẽ gấp gấp trở về. Những điều này là Tống Huy lén lút hỏi thăm chỗ Lô Vũ.

Khó trách mấy ngày nay, Tô Mạc thoát nhìn đặc biệt mỗi mệ. Trong vòng một ngày bay hai ba chuyến, không phải ai cũng chịu nổi.

Lục Diễm cũng dần dần quen mỗi đêm chờ Tô Mạc đến rồi mới ngủ. Không thể không nói, thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, mấy ngày nay Tô Mạc tới muộn, Lục Diễm mặc dù sớm nằm xuống cũng không cách nào đi vào giấc ngủ. Nhiều năm trước đây, mặc dù là khi ở ký túc xá trường học, hắn cũng chưa từng bởi vì bên người thiếu hô hấp của một ai đó mà mất ngủ.

Lục Diễm biết, đây là bởi vì tâm tình của hắn đã thay đổi, rốt cuộc không thể nào bình tâm. (*)

Thời điểm qua năm mới, thạch cao trên đùi Lục Diễm đã được gỡ bỏ, bác sĩ kiểm tra bảo xương cốt liền lại rất tốt, không có bất luận chỗ nào sai lệch. Vì thế nhiệm vụ hàng ngày cần nhất chính là hồi phục, cũng có thể mỗi ngày trong thời gian ngắn đi ra ngoài một chút, không cần cứ mãi bị nhốt trong phòng bệnh.

Kỳ thật thời gian này đã có thể xuất viện, chẳng qua Lục Diễm ngại mỗi ngày phiền toái người khác đưa tới bệnh viện để làm phục hồi vận động, dù sao ông chủ cũng không đau lòng tiền viện phí, đơn giản ở lại cho đến khi hoàn toàn hồi phục rồi mới xuất viện cũng không sao. Về phần tâm tư nhỏ nhỏ muốn mỗi đêm có người làm bạn, tự nhiên là không thể nói không thể nói a.

Tết dương lịch đi qua, tết âm lịch liền không xa. Thời gian này chính là giai đoạn bận rộn nhất của mỗi một công ty, tập đoàn Tô thị tất nhiên cũng không ngoại lệ. Vì thế trong khoảng thời gian này, thời gian Tô Mạc đến bệnh viện càng ngày càng muộn, có khi thậm chí đã qua không giờ.

Kỳ thật đến lúc này, Lục Diễm sớm đã có thể tự lo, trừ bỏ đi bộ có chút gượng gạo còn lại thì không khác gì người khỏe mạnh. Ở lại trông ban đêm gì đó, căn bản đã có thể ngừng, lại nói bệnh viện còn có y tá chuyên trách, phòng bệnh còn lắp đặt máy quan sát đặc biệt.

Nhưng Lục Diễm có đôi khi sẽ bảo Tống Huy về nhà sớm một chút, lại chưa từng nói Tô Mạc không cần đến, Tô Mạc cũng chưa từng đề cập qua Lục Diễm có thể xuất viện. Hai người thực ăn ý mà duy trì hiện trạng, ai cũng luyến tiếc thay đổi, Tô Mạc vẫn như cũ mỗi đêm đều đến, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Thực nhanh đến đêm trước đêm giao thừa, Tô Mạc rốt cuộc có thể đến bệnh viện sớm một chút, công ty sau hôm nay cũng bắt đầu nghỉ Tết.

Tô Mạc thực tự nhiên mà đem áo bành tô treo vào tủ quần áo, bên ngoài trời rất lạnh, trong bệnh viện mở hệ thống sưởi hơi dĩ nhiên rất ấm áp. Lục Diễm ngồi trên ghế sa lông đọc sách, cũng chỉ là một thân quần áo bệnh nhân, hắn lại mặc ra cảm giác của người mẫu nam trên sân khấu.

Tô Mạc rửa sạch tay, đi ra gọt trái cây đưa cho Lục Diễm, lần này không cắt thành miếng nhỏ, vỏ trái cây vẫn như cũ đầy đủ xinh đẹp. Từ lần đầu tiên về sau, trừ khi trở về quá muộn, chuyện thứ nhất Tô Mạc làm chính là gọt trái cây cho Lục Diễm, mà Lục Diễm cũng thực hưởng thụ nhìn ngón tay anh linh động tung bay như đang nhảy múa.

“Mấy ngày nay sao không thấy Tống Huy?” Tô Mạc rút ra khăn tay lau nước quả dính trên tay.

Lục Diễm ngẩng đầu cười cười, “Sắp sang năm mới, tôi cho cậu ấy nghỉ, để cậu ấy về nhà sớm một chút, miễn cho đến lúc đó vé xe khó mua.”

Quê Tống Huy cách thành phố ước chừng năm giờ xe, xa thì không tính là quá xa, nhưng đi lại trong ngày Tết vé khó mua cũng là sự thật.

Tô Mạc nghe vậy không nói gì thêm, lại hơi hơi nhú nhú mày.

Lục Diễm nhìn ra thần sắc anh khác thường, hỏi, “Làm sao vậy?”

Tô Mạc nhìn hắn một cái, thấp giọng nói, “Đêm giao thừa hàng năm, người toàn bộ gia tộc đều phải về nhà cũ ăn một bữa cơm đoàn viên. Mà truyền thống của nhà chúng tôi là bất luận bình thường thế nào, giao thừa nhất định phải qua đêm ở nhà cũ. Qua nhiều năm như vậy, tuy rằng trong nhà chỉ còn lại tôi cùng Tô Quyết, nhưng chưa từng có ngoại lệ.”

Nói cách khác, đêm giao thừa ngày mai Tô Mạc không thể ở cùng Lục Diễm.

Lục Diễm thoáng sững sốt một chút, hẳn không phủ nhận chính mình từng âm thầm chờ mong có thể cùng Tô Mạc bên nhau trong thời khắc chuyển giao qua năm mới. Từ khi mẹ qua đời về sau, trong không khí cả nước cùng an vui, Lục Diễm liền không còn có thể hưởng qua tư vị đoàn viên. Một năm lại một năm một mình đối mặt với gian phòng thanh lãnh, hẳn dần dần học được không còn chờ mong. Qua nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới sinh ra một chút khát vọng, lại định trước sẽ thất vọng.

Nhưng Lục Diễm vốn không phải người không thấu tình đạt lý, huống chi hẳn bây giờ còn không có tư cách gì yêu cầu Tô Mạc, sau giây phút sững sờ ngẩn ngui, thực nhanh trở lại bộ dáng tươi cười nói, “Tôi đã khỏe rồi, có người hay không đều không có vấn đề gì, trong bệnh viện còn có nhiều bác sĩ y tá như vậy, tôi có thể chiếu cố chính mình.”

“Chính là một mình anh...” Tô Mạc như trước có chút do dự.

Lục Diễm cười cười, “Nhiều năm như vậy cũng đã quen rồi, không khác lúc này là bao.”

Tô Mạc muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là gật gật đầu, “Vậy ngày mốt tôi sẽ sớm lại đây với anh, chúng ta đi lên chùa dâng hương.”

“Được.” Lục Diễm dứt khoát nói.

Đây là có một lần nói chuyện trước kia, Tô Mạc nói rằng cha mẹ anh khi còn sống, đầu xuân năm mới đều sẽ lên chùa dâng hương bái Phật, khẩn cầu người một nhà cả năm đều bình an hỉ nhạc. Nhưng sau khi cha mẹ qua đời anh chưa từng đi nữa.

Tô Mạc lúc ấy nói về chuyện cũ biểu tình khó được có chút cô đơn, Lục Diễm nhìn bộ dáng của anh, không biết tại sao liền đề nghị không bằng năm nay cùng nhau đi đi. Vì thế có cái ước hẹn này.

Ngày hôm sau buổi chiều khoảng hai giờ Tô Mạc liền rời đi, cơm tất niên luôn luôn phải ăn sớm, huống chi là tiệc của gia tộc, đồ cần chuẩn bị khẳng định càng nhiều.

Lục Diễm như trước từ cửa sổ nhìn Tô Mạc lái xe đi, trong lòng có một chút tịch mịch.

Đêm giao thừa trong bệnh viện y tá phụ trách so với thường ngày ít đi rất nhiều. Bệnh viện này rất nhiều chỗ thú vị, y tá chính là một điều trong đó. Y tá ở đây chỉ có hai loại hình, một loại là lớn tuổi lại kỹ thuật vô cùng tốt, một loại khác chính là kỹ thuật không quá tài giỏi nhưng lại trẻ tuổi xinh đẹp. Bệnh viện đưa ra lí do là mấy năm nay các y tá tuy rằng kỹ thuật không quá tài giỏi, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, tâm tình tốt đối với việc điều trị bệnh tật cũng có tác dụng quan trọng, cho nên là yếu tố không thể thiếu. Về phần các cô kỹ thuật không đủ thì được các y tá lớn tuổi bù đắp lại, cho nên người bệnh tới bệnh viện này không có gì bất mãn, thậm chí có người đặc biệt vì nhìn mấy cô y tá xinh đẹp mà không tiếc công chạy đến bệnh viện cách xa này, vì thế nơi đây gia tăng càng nhiều lợi nhuận.

Bởi vì thân phận Lục Diễm đặc thù, phụ trách phòng bệnh của hắn đều là y tá lớn tuổi, sự thật chứng minh điều này thực tất yếu. Không chỉ đàn ông thích nhìn ngắm phụ nữ xinh đẹp, các cô gái cũng thích nhìn những anh chàng đẹp trai. Huống chi Lục Diễm không chỉ có ngoại hình, còn là minh tinh, những y tá trẻ tuổi xinh đẹp nhìn thấy hắn cơ bản đều bị mê hoặc, mà lực sát thương của hắn đối với các y tá lớn tuổi thì đỡ hơn một chút.

Hôm nay phụ trách phần lớn lại là y tá trẻ, dù sao nhóm con gái chưa lập gia đình đối với khát vọng đoàn viên cũng không quá mãnh liệt.

Nhóm nữ y tá hôm nay dường như nhắm mục tiêu là phòng bệnh của Lục Diễm, vì tới nhìn minh tinh đẹp trai này một cái, nói với hắn một tiếng chúc mừng năm mới, thậm chí còn có người cố ý chuẩn bị giấy bút xin chữ kí Lục Diễm, dù sao bình thường y tá trưởng rất nghiêm khắc, không cho các cô quấy rầy người bệnh, cho nên cơ hội tốt như vậy không thể bỏ lỡ.

Thái độ Lục Diễm luôn luôn ôn hòa, mấy cô gái càng riu rít cùng hắn hàn huyên, khiến cho phòng bệnh thiếu vắng một người sinh động không ít, thẳng đến khi có một y tá tò mò hỏi han anh đẹp trai sáng tối đều tới hôm nay tại sao không đến?

Cô hỏi dĩ nhiên là Tô Mạc. Người không biết Lục Diễm rất ít, quen biết Tô Mạc đều là giới thượng lưu, cho nên mấy cô gái này ngay cả tên của anh cũng không rõ. Con gái vốn hay nhiều chuyện, nhìn thấy hai anh đẹp trai đều có hình tượng có khí chất mỗi ngày ở chung như vậy, lòng hiếu kỳ đương nhiên nảy sinh. Chẳng qua bệnh viện này đãi ngộ rất tốt, yêu cầu cũng cao, trong bệnh viện nhiều chuyện tám nhảm thế nào cũng không sao, ra ngoài thì một lời cũng không dám, cho nên rất nhiều danh nhân, minh tinh đều sẽ lựa chọn nơi này.

Cô gái hỏi ra mới phát giác chính mình lẩm miệng, Lục Diễm như trước mỉm cười thản nhiên trả lời một câu, “Về nhà ăn cơm tất niên rồi.” Nhưng tâm tình của hắn rõ ràng trầm xuống.

Sau khi các y tá lần lượt rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại một mình Lục Diễm.

Ngày hôm nay phá lệ buồn chán, Lục Diễm nhìn đồng hồ, mới chưa tới mười giờ. Tuy rằng hoàn toàn không buồn ngủ, hắn vẫn tắt đèn. Nằm ở trên giường, đầu gối lên hai tay, lẳng lặng mà nghe bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo nổ, còn có ngẫu nhiên ánh sáng của pháo hoa chớp lóe ngoài cửa sổ.

Rõ ràng không khác gì những năm trước, lại khó chịu như thế. Lục Diễm trong lòng tự giễu, quả nhiên loại cảm xúc chờ mong này vô cùng dày vò, rồi lại khiến người ta dứt bỏ không được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Diễm bắt đầu có chút mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe được “cạch” một tiếng, hình như là thanh âm cửa mở. Rõ ràng bên ngoài pháo nổ rung trời, một chút tiếng vang nho nhỏ như vậy vốn không có khả năng bị phát hiện, nhưng giống như có linh cảm, Lục Diễm vẫn nghe được thanh âm tựa hồ đến từ chỗ sâu trong linh hồn kia.

Lục Diễm theo phản xạ nhìn về phía cánh cửa, người mở cửa đang cúi đầu cũng vừa lúc ngẩng đầu lên, bốn mắt trong nháy mắt giao nhau, trong không khí phảng phất có một tia lửa điện xuyên thấu qua ánh mắt giao triền, dừng lại ở nội tâm từng người.

Lục Diễm một câu cũng nói không nên lời, một chùm pháo hoa vừa mới nổ lên đã tán đi, trong bóng đêm chỉ nghe tiếng trái tim đập một tiếng lại một tiếng “Thình thịch thình thịch thình thịch” mạnh mà nhanh dữ dội, bên ngoài hết thấy tiếng động cùng hình ảnh đều biến thành phong nền, trong mắt Lục Diễm chỉ có người làm cho tim mình đập như nổi trống kia.

Tô Mạc rất lâu cũng không có động tĩnh, không biết anh có phải cũng bị bầu không khí này khiến cho bất động hay không, không nói nên lời, không thể động đậy, hận thời gian không thể ngưng đọng tại giây phút này, để khoảnh khắc này biến thành vĩnh hằng.

Lại một chùm pháo hoa nổ lên, Tô Mạc giống như từ trong mộng tỉnh lại, giật giật thân mình, tay còn nắm núm cửa khe động, triệt để đóng chặt cửa lại. Anh mở miệng đang định nói, lại kinh ngạc mà thấy Lục Diễm đột nhiên từ trên giường bật dậy, ngay cả dép cũng không mang, cứ như vậy chân trần đạp trên sàn nhà chạy về phía mình.

Lục Diễm cảm thấy cử chỉ của mình quả thực điên rồ, nhìn thấy đối phương hơi hơi hé môi, trong đầu sợi dây vẫn luôn căng thẳng kia lập tức đứt phứt, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã vọt tới, không thể chờ đợi được mà ngay cả dép cũng không kịp mang.

Lục Diễm mãnh liệt đem Tô Mạc đặt trên cánh cửa vừa mới đóng kỹ, một bàn tay chống bên tai anh, một bàn tay nắm vai anh thật chặt. Hai người thân cao xấp xỉ, ưu thế hai cm khiến Lục Diễm chỉ cần hơi hơi cúi đầu có thể dễ dàng bắt được đôi môi mềm mại của đối phương.

Bên ngoài có lẽ là mới đổ tuyết, tóc Tô Mạc còn có chút ẩm ướt, chạm vào khiến Lục Diễm cảm giác được hơi lạnh còn phảng phất, miệng lưỡi chạm nhau lại nóng bỏng vô cùng. Lục Diễm không cho đối phương bất luận cơ hội thoái lui nào, ngay từ đầu liền trực tiếp công thành chiếm đất, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng đối phương, quán lấy cái lưỡi nóng ẩm của đối phương, dây dưa, mút vào, lôi kéo, đến chết không ngừng.

Tô Mạc bất ngờ không kịp đề phòng, chân khe lui, thân thể đập vào trên cửa, đầu lại bị ép hơi hơi ngửa lên, cái gáy gắt gao mà đặt tại trên cửa, tiếp nhận tiến công của đối phương.

Sau một khắc đầu còn có chút cứng ngắc, Tô Mạc rất nhanh kịp phản ứng, anh vốn không phải một người có thể dễ dàng bị áp chế, bị động càng không phải nguyên tắc của anh. Anh hơi hơi nâng thất lưng, cũng

dính chặt vào Lục Diễm, hai tay vòng qua ôm lấy cả vai Lục Diễm, hơi dùng lực, đầu cũng dựa thế mà tách khỏi ván cửa, miệng lưỡi phản kích trở lại.

Trận địa dờn đi cũng không giảm bớt tình hình chiến đấu kịch liệt, hai đầu lưỡi trong khoang miệng liều chết triền miên, nước bọt không kịp nuốt xuống dính sát vào nhau theo khước môi chậm rãi chảy xuống, trong không khí tràn ngập nhiệt ý càng lúc càng dày đặc. Bên ngoài tiếng pháo nổ đều đã đi xa, chỉ nghe thấy tiếng tim đập cùng với hô hấp của nhau.

Sau vài phút kịch liệt, chân hai người đều có chút nhuyển, Lục Diễm hai tay đã chuyển qua ôm chặt eo Tô Mạc, kề sát vào nhau. Chờ đến rốt cục chấm dứt, hai người đều có chút hô hấp không thông, trán kề trán, chóp mũi chạm chóp mũi, cảm thụ hô hấp gấp gáp của đối phương, cảm giác so với vừa rồi hôn môi càng thân mật hơn.

Hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau, không khí quá mức tốt đẹp, ai cũng không muốn nói chuyện.

Hô hấp dần dần bình phục lại, Lục Diễm một bàn tay xoa sau đầu Tô Mạc, nhẹ nhàng vuốt phẳng sợi tóc mềm mại của anh, cái trán còn để cùng một chỗ, hơi thở cũng có thể cảm nhận được.

“Không phải đã nói không tới sao?” Giọng nói của Lục Diễm rất thấp, hơn nữa mới vừa rồi một phen động tình, thanh tuyến còn mang theo khàn khàn chưa bình phục, hai người lại tựa vào quá gần, nghe lên tựa như trực tiếp chui vào màng tai, phá lệ khiến người ta động tâm.

Tô Mạc ngẩng đầu, ánh mắt của anh trong bóng đêm sáng ngời, đôi môi bị hôn có chút sưng lên càng trơn bóng, anh hơi hơi cong lên khước miệng, thanh âm khàn khàn cũng không kém Lục Diễm, khe khẽ, nhẹ nhàng trả lời, “Tôi sợ tôi sẽ ngủ không được.” Ngừng trong chốc lát, lại nói, “Càng sợ anh ngủ không ngon.” Nói xong, khẽ cười cười.

Lục Diễm nghe hiểu ý tứ trong lời nói của anh, không trực tiếp đáp lại, mà là kéo anh cùng nhau ngồi vào bên giường.

Ngoài cửa sổ lại thêm một chùm pháo hoa nổ tung, khoảnh khắc chiếu sáng nửa bầu trời đêm, cũng tạo nên một bóng mờ trên gương mặt Tô Mạc, giờ phút này biểu tình trên mặt anh có chút ngưng trọng. Anh dự cảm chờ đợi lâu như vậy, tối nay anh sẽ có được một đáp án, mà đáp án này có phải điều anh muốn hay không, anh lại không nắm chắc mười phần.

Nhiều năm trải qua cuộc sống ở trên cao, Tô Mạc sớm hình thành thói quen nắm giữ hết thảy, anh kỳ thật cũng không thích cảm giác đem quyền quyết định giao cho người khác. Nhưng tình cảm vốn không phải anh đứng ở vị thế càng cao thì càng có được nhiều, đối với Lục Diễm, anh cam tâm tình nguyện chờ đợi, đem quyền quyết định giao cho đối phương, bởi vì anh tin tưởng, hẳn là người đáng giá chính mình làm như vậy.

Lục Diễm thật lâu ngưng mắt nhìn Tô Mạc, ánh mắt đã có chút quen với bóng tối cho dù không có khói lửa chiếu sáng ngoài cửa sổ cũng có thể thấy rõ biểu tình người đối diện, nhất là đối phương một đôi mắt thâm thúy sáng ngời kia.

“Vấn đề anh hỏi trước đây, tôi đã có đáp án.”

Quả nhiên, Tô Mạc nghĩ, không nói gì, giống như mỗi một lần dĩ vãng anh đều an tĩnh chờ đợi.

Lục Diễm chậm rãi lộ ra một nụ cười xán lạn, quá trình thông thả giống như nhìn một hạt mầm từ lúc gieo xuống đất cho đến khi mọc rễ nảy mầm, lại tại thời điểm cuối cùng nở rộ sáng rực, Tô Mạc có chút thất thần mà nghe từng câu từng chữ của cái đáp án chờ đợi đã lâu, “Chúng ta, cùng một chỗ đi.”

“Ầm” một tiếng, giống như pháo hoa trong lòng bất chợt nổ tung, nháy mắt lửa sáng phủ kín trái tim.

Tô Mạc yên lặng nhìn hắn, thanh âm có chút ngập ngừng, “Anh nói là thật?”

“Tôi cũng không lấy loại chuyện này ra đùa giỡn.” Lục Diễm đáp vô cùng nghiêm túc.

Tô Mạc trầm mặc thật lâu sau, “Anh xác định? Tôi sẽ không cho anh cơ hội đổi ý.”

Tô Mạc là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không bị động. Anh sẽ cho đối phương một cơ hội, sau đó chờ đợi một kết quả, một khi kết quả xác định, liền không cho phép thay đổi, anh sẽ không cho cơ hội lần thứ hai,

vô luận kết quả kia là cái gì. Anh cũng có kiêu ngạo của riêng anh, mặc dù hăm sâu vào tình yêu, cũng không cho phép chà đạp kiêu ngạo này.

Nụ cười Lục Diễm chất chứa một loại kiên quyết, “Anh xác định. Mà đó cũng là điều anh muốn nói, một khi đã tiếp nhận, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý.”

Tô Mạc cười cười, “Cầu còn không được!”

Tô Mạc nghĩ nghĩ lại nói, “Em hy vọng quyết định này là xuất phát từ tình yêu, mà không phải bởi vì những chuyện em đã làm trong khoảng thời gian này.”

Lục Diễm cười cười, “Em yên tâm, cảm động cùng tình cảm anh phân biệt rất rõ ràng. Em chẳng lẽ đối với bản thân không có tin tưởng sao?”

“Không,” Tô Mạc cười đến giao hoạt, “Em chỉ là, muốn chặt đứt đường lui của anh thôi.”

“Anh cũng không tính toán lưu lại cho mình bất luận đường lui gì.” Lục Diễm vừa nói vừa ghé qua, tại đôi môi hân mơn tưởng đã lâu nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Nụ hôn này không mang một chút sắc thái *** nào, chỉ tựa như hùng thú lưu lại ấn ký của mình trên người bạn lứa, tỏ rõ chủ quyền.

Hoàn chương 44

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin lỗi lại càng chậm, nhưng ta tin tưởng các nàng sẽ cảm thấy chờ đợi này đáng giá ^__^

Mặt khác lại xin nhấn mạnh một chút, truyện này là chủ công, cường thụ, không phản công, không hổ công, mọi người lưu ý!

(*) Nguyên văn: Tâm như chỉ thủy(), nghĩa là tâm tĩnh như “nước lặng”, mô tả một tâm thái tĩnh lặng thanh thần ngay cả trong hoàn cảnh sóng to gió lớn và hoàn toàn bất động trước những cảm xúc bình thường của con người.

,

45. Chương 45

.

Đêm nay trong tiếng pháo hoa nổ rải rác ngoài cửa sổ, bọn họ hàn huyên thật lâu, cụ thể hàn huyên những thứ gì, sau đó Lục Diễm cũng không nhớ rõ. Hắn chưa bao giờ nghĩ qua chính mình có một ngày cũng sẽ giống mấy cậu nhóc mới lớn, chỉ bởi vì cùng một người ở một chỗ, nói những lời không chút thú vị mà hưng phấn sung sướng không thôi. Nhưng cảm giác như thế kỳ thật cũng không quá tệ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Lục Diễm cảm thấy khác hẳn mọi khi, mở to mắt liền trông thấy dung nhan say ngủ gần trong gang tấc, hết thấy những chuyện phát sinh tối hôm qua vào sáng sớm còn có chút hỗn độn trong trí nhớ, giống như khung cảnh vô cùng ngọt ngào trong mơ. Mà may mắn, đó không phải một giấc mơ.

Đêm qua bọn họ không nhớ rõ cho tới khi nào bắt tri bắt giác liền ngủ, trên người Tô Mạc thậm chí còn mặc bộ quần áo lúc anh đến, căn bản chưa kịp thay đổi.

Lục Diễm nhìn gương mặt nhu hòa an tĩnh của Tô Mạc khi ngủ, trong lòng thoáng chốc bình yên. Có lẽ là cảm ứng được ánh mắt của hắn, chỉ chốc lát sau lông mi thật dài của Tô Mạc run run, tròng mắt dưới lớp da mỏng nhẹ nhàng nhúc nhích, chậm rãi mở ra.

“Chào buổi sáng!” Tay Lục Diễm chống đầu, mỉm cười mở lời chào.

“Sớm.” Tô Mạc cũng không bởi vì tư thế hai người quá mức thân mật mà không được tự nhiên, vô cùng thân nhiên mà mỉm cười đáp lại.

Quần áo bởi vì nằm một đêm mà có chút nhăn nheo dĩ nhiên không thể mặc lại, Tô Mạc gọi điện thoại bảo lái xe đưa tới một bộ quần áo, thuận tiện cũng đem bữa sáng của thím Phương lại đây luôn. Bữa tiệc gia đình hôm qua thím Phương tuy rằng không phải đầu bếp duy nhất, nhưng việc phải làm cũng rất nhiều, cho nên ba bữa đều là lái xe một mình đưa tới.

Kỳ thật Lục Diễm cũng nói qua hần hiện tại đã khỏe, không cần thím Phương mỗi ngày đưa cơm đến, nhưng thím Phương kiên trì, nói bà thích thấy có người thích ăn đồ bà nấu, hơn nữa hiện tại bà rất nhàn rỗi, không hề thấy chút phiền toái nào, Lục Diễm liền không kiên trì chối từ.

Thím Phương đại khái ít nhiều đoán được tâm tư cậu cả nhà mình đối với Lục Diễm, một lòng muốn giúp cậu cả ghi điểm trước mặt Lục Diễm, chẳng những hao hết tâm tư mỗi ngày đổi món ăn đa dạng, khiến cho tên tham ăn Tống Huy cũng bởi vì Tết âm lịch về nhà vài ngày không ăn được cơm của thím Phương mà ảo não không thôi, hơn nữa mỗi lần đến bệnh viện đều sẽ cố ý vô tình mà nói một ít chuyện lý thú khi còn bé của Tô Mạc, sau lại kín đáo mà khen anh vài câu.

Lục Diễm tự nhiên hiểu được dụng ý của bà, dưới tình huống Tô Mạc chính mình cũng không biết, Lục Diễm thậm chí ngay cả chuyện mấy tuổi anh bắt đầu hết tè dầm, trong trường học tham gia cuộc thi gì, đến chuyện giành bao nhiêu giải thưởng, thu được bao nhiêu thư tình của đàn em cũng biết rõ ràng tường tận.

Lục Diễm kỳ thật vẫn là có chút cảm khái, Tô Mạc không chỉ sự nghiệp thành công, làm người cũng cực kỳ thành công. Bao nhiêu người tay nắm quyền cao hoặc xuất thân tốt đẹp, thường thường sẽ bị bạn bè xa lánh, cô độc sống quãng đời còn lại, bên người không có một ai có thể tin tưởng. Mà bên người Tô Mạc lại có rất nhiều người chân thành hy vọng anh hạnh phúc. Nhân tâm là thứ không thể lừa gạt, mặc dù là Tô Quyết, thủ đoạn không quá quang minh, tấm lòng của cậu cũng khiến người ta không cách nào chán ghét.

Người xuất sắc lại cô đơn như vậy ưu ái mình hết mực, cho dù bình tĩnh như Lục Diễm, cũng khó tránh khỏi có chút đắc ý nho nhỏ. Mà hiện giờ, bọn họ tâm ý tương thông, yêu thương lẫn nhau, mình có thể đủ cam tâm tình nguyện mà đáp lại phần này tâm ý, thật sự là không còn gì tuyệt vời hơn.

Lục Diễm thậm chí ẩn ẩn có một loại cảm giác, có lẽ mình sống lại, chính là để gặp Tô Mạc.

Lái xe rất nhanh đưa quần áo tới, mà Lục Diễm cũng đã thay quần áo chuẩn bị sẵn trước đó để ra ngoài. Hai người hôm nay đều ăn mặc tương đối đơn giản, áo len quần tây cùng áo khoác dài, kiểu dáng đơn giản chất liệu thượng thừa, thoát nhìn rất có khí chất. Lục Diễm mặc màu sáng nhạt, mà Tô Mạc thiên về sắc màu tối hơn, hai người như vậy đứng chung một chỗ rất có hương vị trang phục tình nhân.

Lục Diễm vẫn là lần đầu tiên vào ban ngày nhìn thấy Tô Mạc mặc thứ khác ngoài tây trang, tuy rằng màu sắc thiên về u ám, nhưng thiếu đi dáng vẻ tây trang nghiêm cẩn cứng nhắc, cả người thoát nhìn có vẻ nhu hòa trẻ tuổi hơn nhiều. Lục Diễm nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Tô Mạc lưu ý đến ánh mắt của hần, có chút không hiểu mà trên dưới đánh giá chính mình, “Làm sao vậy, có cái gì không ổn sao?”

“Không có,” Lục Diễm cong cong chân mày, “Chính là cảm thấy, em thật là đẹp.”

Tô Mạc cũng hào phóng mà cười cười, “Anh cũng rất đẹp.”

Đối thoại như vậy phát sinh trên hai người đàn ông chung quy cảm thấy có chút quái dị, nhưng giữa bọn họ lại có vẻ thực tự nhiên. Bởi vì ai cũng không thể phủ nhận, bọn họ thật sự đều rất đẹp trai.

Trước khi rời đi hai người cùng đi hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ nói chỉ cần không đứng thẳng hoặc đi bộ quá lâu thì không có vấn đề gì, hơn nữa chân Lục Diễm cũng khôi phục rất khá, vận động thích hợp ngược lại càng có lợi cho việc hồi phục.

Đây là Lục Diễm lần đầu tiên ra ngoài từ lúc nhập viện tới nay, cùng lắm mới hai ba tháng mà đã cảm thấy toàn bộ thành thị đều xa lạ không ít, Lục Diễm ngồi trên xe cũng nhìn không được nhìn khắp nơi.

Tô Mạc nhìn thấy bộ dáng của hần, trêu chọc, “Như thế nào, không quen sao?”

Lục Diễm cười cười, thừa nhận, “Đúng vậy, vẫn cảm thấy giống như không quen thuộc, thật sự là nghỉ ngơi lâu lắm rồi.”

Tô Mạc an ủi, “Qua vài ngày có thể chính thức xuất viện.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Năng lực thích ứng của con người rất mạnh mẽ, anh tin anh rất nhanh có thể một lần nữa quen thuộc thành phố này, chính là chỉ mong nơi này còn không quên mất anh.”

“Sẽ không,” Tô Mạc khẳng định, “Cho dù quên, cũng rất nhanh sẽ lại nhớ tới.”

“Anh cũng tin sẽ như vậy!”

Nơi bọn họ tới chính là ngôi chùa thu hút khách viếng thăm nhất thành phố, nghe nói chùa này rất thiêng, thường thường có khách hành hương nơi khác ngàn dặm đến đây thắp hương cầu nguyện.

Tô Mạc trực tiếp chạy xe lên đỉnh núi, tuy rằng từ chân núi từng bước một đi lên mới càng thể hiện thành ý, cũng càng linh nghiệm. Nhưng hiện giờ tình trạng Lục Diễm hiển nhiên không thích hợp làm như vậy, hướng chỉ đối với Tô Mạc mà nói, chuyến đi này càng nhiều là tưởng nhớ, anh cũng không khẩn cầu gì với thần linh, cũng chẳng cần lo có thành ý hay không có thành ý.

Dọc theo đường đi, Tô Mạc ngẫu nhiên nói mấy câu, đều là về những năm cùng cha mẹ đi chùa bái tế.

Anh em Tô Mạc cùng cha đều là người theo thuyết vô thần, nhưng mẹ của bọn họ lại là một người thành kính với Phật, thường xuyên nói tin Phật sẽ được Phật phù hộ, mỗi lần đến một ngôi chùa nhất định phải vào thăm viếng, hàng năm cũng quyên tặng không ít tiền nhang đèn, lại còn nghe theo kinh Phật răn dạy một lòng hướng thiện, làm rất nhiều việc thiện. Nhưng mà thần linh cũng không phù hộ bọn họ, tuổi trẻ như vậy liền bởi vì ngoài ý muốn mà cả hai đều qua đời.

Khi Tô Mạc nói đến đây, là vẻ mặt lạnh lùng cùng châm chọc mà Lục Diễm chưa từng thấy qua, anh có lẽ cũng không thật sự hoàn toàn tiêu tan sự việc ngoài ý của cha mẹ.

Lục Diễm nghĩ nghĩ, nói rằng, “Có lẽ kỳ thật thần linh đã phù hộ bọn họ, nếu không có thể sự tình lúc đó lại càng tồi tệ hơn.”

Tô Mạc rõ ràng sững sốt một chút, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, chậm rãi nói, “Có lẽ anh nói đúng, nếu mẹ còn sống, bà nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy. Ngày đó, vốn Tô Quyết cũng muốn đi theo, nhưng trước một ngày nó đột nhiên sinh bệnh, mới tránh thoát một kiếp, hơn nữa từ đó về sau, thân thể nó liền dần dần khỏe mạnh hơn.”

Tô Mạc nở nụ cười, “Lục Diễm, cảm ơn anh. Ông trời dù sao để lại cho em một thân nhân quan trọng. Đi thôi, theo em vào thắp nhang.”

Khi bọn họ nói chuyện thì cũng đi tới ngoài đại điện.

Dọc theo đường đi có không ít người chào mời mua nhang đèn, Tô Mạc vốn không để ý tới, cho đến lúc này mới có hứng thú. Nhang chia làm rất nhiều loại, được ưa chuộng nhất chính là nhang cầu nguyện cùng nhang cảm tạ, cũng là thứ hấp dẫn khách hành hương nhất của nơi này. Nhưng Tô Mạc chỉ mua loại nhang bình thường.

Lục Diễm có chút kỳ quái, “Em không mua một ít nhang cầu nguyện sao?”

“Em không có nguyện vọng muốn khẩn cầu, thứ em muốn, em sẽ tự mình cố gắng giành lấy.” Tô Mạc nói xong nở nụ cười, có một cỗ khí thế bề thế thiên hạ.

Lục Diễm nghĩ nghĩ, cũng mua một ít nhang.

Tô Mạc hiếu kỳ nói, “Anh cũng tin Phật sao?”

Lục Diễm cười cười, “Không, anh không tin. Nhưng anh có chuyện muốn cảm tạ.”

Lời này nói ra rất mâu thuẫn, Tô Mạc cũng không kiên trì làm rõ, mỗi người đều có quyền lợi giữ lại một ít bí mật.

Ngôi chùa hàng năm hương khói thịnh vượng, mặc dù là đầu xuân năm mới thiếu rất nhiều khách hành hương nơi khác, cũng không mất đi vẻ náo nhiệt. Tới dâng hương đại bộ phận đều là người lớn tuổi nếu không thì chính là một nhà người lớn mang theo trẻ nhỏ, hai nam nhân giống như Tô Mạc cùng Lục Diễm như vậy có thể nói là vô cùng hiếm thấy, nhất thời, các loại ánh mắt tò mò liền dừng trên người bọn họ.

Cũng may những người này phần lớn là không quá quan tâm tới giải trí, càng sẽ không hâm mộ ngôi sao, cho nên mặc dù Lục Diễm không che giấu, cũng không kéo tới nhiều người vây xem.

Bất quá mọi việc luôn có một ít ngoại lệ. Hai người thấp nhang xong từ đại điện trở về, bởi vì cũng không sốt ruột liền thông thả dạo bộ, không từ đường cũ đi về, mà đi một con đường khác người ít lại càng hẻo lánh.

Thời điểm đi ngang qua cây nhân duyên, Lục Diễm đột nhiên dừng bước, “Chúng ta, xem như đang hẹn hò ha.”

Tô Mạc sững sốt một chút, anh chưa từng nghĩ qua vấn đề này, dù sao trong từ điển của anh còn chưa từng xuất hiện cụm từ ‘hẹn hò’ này, Tô đồng lần đầu tiên trong đời biết yêu thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc mà nói, “Đúng là vậy.”

“Như vậy, chúng ta liền làm một ít chuyện khi hẹn hò sẽ làm đi.” Lục Diễm đồng dạng là lần đầu tiên trong đời nói chuyện yêu đương nhưng chung quy thoát nhìn tương đối có kinh nghiệm, điều này lại không thể không tính công lao của nghề diễn viên, cái nghề mà rất liên quan đến tình yêu.

“Sao cơ?” Tô Mạc không hiểu liền hỏi.

Lục Diễm cười cười, nói một câu “Ổ chỗ này chờ anh.” rồi bước đi.

Tô Mạc đứng tại chỗ đợi trong chốc lát, Lục Diễm trong tay cầm một cái hà bao chạy tới, chính là cái túi hương nhỏ nhỏ mà công tử tiểu thư trong phim cổ trang thường treo bên hông hoặc giấu trong ngực.

Lục Diễm cầm một túi màu đỏ thẫm, đỏ tựa như màu sắc nam nữ thời cổ đại mặc khi thành thân, Lục Diễm giống như hiến vật quý mà mở hà bao, bên trong có hai tờ giấy đỏ, mặt trên đã viết hai cái tên, một cái là Lục Diễm, một cái là Tô Mạc.

Tô Mạc nhìn cái cây trước mắt treo đầy hà bao cùng loại, nhất thời hiểu được, chỉ chỉ hà bao, “Anh lấy ở đâu ra?”

Lục Diễm tùy tay chỉ phương hướng vừa rồi chạy tới, “Bên kia có người chuyên bán.”

“Làm sao anh biết?”

“Anh đoán. Vận khí tốt, tìm một chút liền thấy.” Lục Diễm cười đến hơi hơi nheo mắt. Hắn đương nhiên sẽ không nói thực ra bởi vì đã từng ở nơi này làm diễn viên chạy vật mới biết được, dù sao cả đời này hắn không còn đóng loại nhân vật kia, cũng sẽ không có cơ hội.

Tô Mạc dĩ nhiên sẽ không hoài nghi lời hắn nói, Lục Diễm tung tung hà bao trong tay, nhìn cây đại thụ nói, “Nghe nói cái hà bao này treo càng cao, tình cảm hai người càng kiên định càng dài lâu.”

Nghe nói như thế, Tô Mạc yên lặng tiếp nhận hà bao, “Để em ném cho.”

Tô Mạc đầu tiên là vịn vịn tay làm khởi động, sau đó ngấm trúng một cái chạc cây, tay phải xoay một vòng tròn lớn, vung tay ném ra.

Hà bao bay lên trên không trung tạo ra một độ cung xinh đẹp, sau đó vũng vàng mà mắc vào chạc cây trên cao kia. Nơi đó vừa vặn là chỗ cành cây kéo dài ra cao nhất, phía dưới nó hà bao gần nhất cũng có một khoảng cách lớn, cái hà bao kia cứ như vậy một mình tại chỗ cao nhất nhìn xuống chúng sinh.

Tô Mạc xoay người, lộ ra biểu tình đắc ý, giống như đang nói, nhanh khen em đi.

Lục Diễm bật ngón tay cái, “Lợi hại!”

Lục Diễm nhìn Tô Mạc khó được biểu tình sinh động như thế, trong lòng nhất thời nhảy dựng, đang thầm nghĩ hẹn hò thì nên làm một ít chuyện thiếu nhi không nên nhìn, đáng tiếc còn chưa kịp hành động, đã bị một tiếng gọi kinh hỉ đánh gãy ý niệm.

Một đôi nam nữ thanh niên xem ra cũng là đến treo túi nhân duyên, nữ sinh kia đột nhiên hưng phấn mà kêu lên, “Lục Diễm! Anh là Lục Diễm sao?”

Lục Diễm cũng không nghĩ khéo như vậy lần đầu tiên sau khi xuất viện liền đụng phải fan, hấn mồm cười gật gật đầu, “Tôi là Lục Diễm.”

Nữ sinh đã từ thất thố khi vô tình gặp được nam thần bình tĩnh lại, có chút ngại ngùng hỏi, “Nghe nói anh bị thương nằm viện, hiện tại khá hơn chút nào chưa ạ?”

“Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn bạn quan tâm.”

Bạn trai nữ sinh cũng đã đi tới, hai người yêu cầu được chụp ảnh cùng Lục Diễm lại quan tâm hỏi han vài câu liền phân ra.

Sau khi fan rời khỏi, Lục Diễm xoay người đi tìm Tô Mạc, mới vừa rời fan nữ kia vừa xuất hiện, Tô Mạc liền bất động thanh sắc mà tránh được, anh đương nhiên không quan tâm mình có bị nhìn thấy hay công khai chuyện này, anh chính là không muốn khiến cho Lục Diễm rước lấy phiền toái. Dù sao chỗ này hơi có chút miễn cảm, mà sự nghiệp Lục Diễm đang trên đà phát triển, không thích hợp đeo trên lưng scandal đồng tính.

Tô Mạc chờ cách đó không xa, Lục Diễm rất nhanh tìm thấy anh.

Lục Diễm không nói gì về hành vi né tránh của Tô Mạc vừa rồi, giữa cái lợi và hại, Lục Diễm so với anh càng rõ ràng hơn.

Bốn bề vắng lặng, Lục Diễm lặng lẽ nắm chặt tay Tô Mạc, hé ra tươi cười, “Đi thôi.”

Hoàn chương 45

,

46. Chương 46

Dọc theo đường đi không gặp thêm người nào đặc biệt, Lục Diễm lặng lẽ nắm tay Tô Mạc không buông, cứ nắm mãi như thế cho đến khi ra đến xe.

Đi bộ hơi lâu, chân của Lục Diễm bắt đầu có chút không chịu nổi, Tô Mạc đỡ hấn vào trong xe, ngồi xổm xuống thay hấn nắm bóp bắp chân bên trái có chút đau nhức.

Lực đạo của Tô Mạc nặng nhẹ vừa phải, Lục Diễm cảm thấy chỗ được anh nắm bóp căng đến ê ẩm, một cảm giác thoải mái xuất hiện rất nhanh làm dịu cơn đau nhức.

Lục Diễm cúi đầu một chút là có thể thấy đôi mắt rũ xuống cùng vẻ mặt chuyên chú vào động tác trên tay của Tô Mạc, trong lòng khẽ động, đưa tay ra đề lại tay của Tô Mạc.

Tô Mạc ngẩng đầu, có chút khó hiểu, “Sao thế, quá mạnh sao, làm đau anh?”

“Không”, Lục Diễm cười cười, “Được rồi, đã đỡ hơn nhiều.” Vừa nói tay đã chuyển qua trên vai đối phương, chậm rãi đè xuống, làm chuyện vừa rồi ở dưới tầng cây nhân duyên đã nghĩ muốn làm.

Môi mềm mại chạm vào nhau, bởi vì thời tiết quá lạnh nên còn vài phần lạnh lẽo, nhưng rất nhanh liền ấm lên. Ngay từ đầu chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng cọ sát qua lại, rất nhanh nước bọt liền thấm ướt đôi môi hơi khô nứt của cả hai, đầu lưỡi Lục Diễm nhẹ nhàng liếm một chút, đối phương liền thuận thể hơi hé môi, đầu lưỡi liền nhân cơ hội luồn vào trong, quấn quýt cùng một chỗ, mút vào ngậm lấy rất tự nhiên.

Là một cái hôn nhẹ nhàng mà triền miên.

Tuy rằng xe đỗ ở một góc khá vắng vẻ, chung quy vẫn là ở nơi công cộng, Lục Diễm hơi phóng túng trong chốc lát, nhanh chóng kết thúc nụ hôn này.

Sau khi được buông ra, Tô Mạc hơi lung lay suýt ngã, vô ý liếm liếm môi, cảm thấy có chút chưa thỏa mãn. Lục Diễm bị động tác của anh quyến rũ ánh mắt chột tới sầm, hận không thể hôn thêm lần nữa. Tô Mạc đã lấy lại tinh thần, hướng Lục Diễm cười cười, vòng qua đầu xe ngồi vào chỗ lái xe.

Rất nhanh về tới bệnh viện, Tô Mạc vẫn có chút lo lắng gọi bác sĩ tới, sau khi xem qua bác sĩ bảo không có việc gì mới thực sự yên tâm.

Buổi tối hôm đó Lục Diễm đăng lên weibo một tấm hình, trong hình là một cái cây nhân duyên, xa xa còn có thể thấy góc mái của đại điện, khiến cho người xem rất dễ nhìn ra là nơi nào, tấm hình còn kèm theo dòng chữ, “Mùng một đi lễ chùa đầu năm. Chưa tới một tuần nữa sẽ xuất viện, cảm ơn mọi người luôn bên cạnh không rời, mong rằng sớm gặp lại nhau.”

Weibo vừa đăng lên, nháy mắt được hàng loạt người chia sẻ, fan hâm mộ và bạn bè đều gửi tới lời chúc phúc.

Ngày hôm nay fan nữ ngẫu nhiên đụng phải kia quả nhiên cũng đăng trên weibo, trong bức ảnh là hình của Lục Diễm cùng với dòng chữ chú thích rất có ý tứ, “Gào khóc, đầu năm mùng một cùng bạn trai đi cầu duyên, tình cờ gặp được thần tượng, may mắn! Đã mua xổ số, chờ trúng thưởng!”

Vừa đăng lên bạn bè trên mạng liền biểu hiện đủ loại hâm mộ ghen tỵ oán hận, rất nhiều fan hâm mộ oán giận rằng nếu biết trước liền theo ông bà nội hoặc là ông bà ngoại đi lễ chùa, nói không chừng cũng có thể gặp được thần tượng.

Lục Diễm âm thầm mỉm cười, hẳn chính là đoán được fan hâm mộ nọ sẽ đăng lên weibo, cho nên cũng dứt khoát tự đăng hình trước, tránh cho có người hỏi tới.

Đầu tháng ba Tống Huy trở về, đáng lẽ còn được nghỉ thêm mấy ngày, nhưng mà ông chủ còn đang nằm viện, cậu không thể ngồi yên được, hơn nữa về nhà vài ngày lại đột nhiên nhớ tới đồ ăn ngon của thím Phương, nghĩ chờ đến lúc Lục Diễm xuất viện liền không được ăn nữa, thật hận không thể về sớm thêm hai ngày.

Sau khi Tống Huy trở về, Tô Mạc cũng sớm trở lại công ty bắt đầu công việc hằng ngày, làm cả ngày lẫn đêm. Khiến cho Lục Diễm không khỏi cảm khái, người thành công có lẽ đều có phẩm chất riêng biệt, thế nhưng trong đó chăm chỉ và nỗ lực nhất định không thể thiếu.

Ba ngày nay hai người cả ngày lẫn đêm đều ở cùng một chỗ, bởi vì vừa thổ lộ tâm tình, quan hệ lập tức nhảy vọt. Cũng may hai người đều là người thẳng thắn, cũng không có trải qua ngại ngùng lúng túng lằng nhằng, khi ở chung ngoại trừ thân thiết hơn so với trước kia, cũng không có gì khác biệt gì quá lớn.

Chỉ là hai người dù sao đều đang ở độ tuổi tràn đầy tinh lực, cũng đều là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, khó tránh khỏi muốn có thêm nhiều thời gian dính cùng một chỗ, làm một ít chuyện thân mật. Hôn môi ôm nhau, thậm chí ngủ cùng một giường cũng đã có, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa làm chuyện muốn làm nhất kia, thứ nhất chân của Lục Diễm vẫn chưa hoàn toàn bình phục như cũ, thứ hai bệnh viện thực sự không phải chỗ tốt để làm loại chuyện đó, mặc dù phòng bệnh tư nhân hạng sang có tính riêng tư nhất định, nhưng vẫn là không được.

Có đôi khi càng không được lại càng muốn, thỉnh thoảng hai người trong lúc vô ý đầu ngón tay chạm vào nhau, hoặc là ngay khoảnh khắc vừa ngẩng đầu một cái ánh mắt liền tương giao, đều giống như có một dòng điện truyền vào cơ thể, toàn thân tê dại, hết lần này tới lần khác phải kiềm chế. Có khi kìm nén đến mức, ánh mắt của hai bên đều đỏ lên, trần trụi, ánh nhìn giống như mang theo dã tính.

Lục Diễm cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có thời điểm khát khao một người như vậy. Ở phương diện này, hẳn gần như lý trí đến mức lãnh khốc, chưa bao giờ có khao khát đặc biệt mãnh liệt, thỉnh thoảng hưng phấn lên, cũng bắt quá là tự mình xử lý một chút hoặc tắm nước lạnh là giải quyết được. Trước khi tâm ý sáng tỏ, Tô Mạc ở trong mắt của hắn cùng những người khác không có gì khác biệt, cũng không có sức hấp dẫn đặc biệt gì, mà lúc xác định quan hệ rồi, toàn bộ thế giới cũng đổi thay, mỗi một hành động cử chỉ của đối phương trong mắt hắn đều tràn ngập mê hoặc, vô cùng gợi cảm. Quả nhiên ở Lục Diễm, dục vọng cùng tình yêu là không thể tách rời.

Tống Huy vừa mới trở về cảm nhận rõ ràng sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hai ông chủ của mình, xem ra trong mấy ngày này khi cậu không có ở đây, đã xảy ra chuyện vô cùng kinh khủng nha.

Khi Lục Diễm lại một lần nữa ẩn tình mà nhìn theo Tô Mạc lưu luyến không rời, Tống Huy rút cuộc nhìn không được hỏi, “Lục ca, anh và Tô đồng, các anh không phải là....” Vừa nói vừa cong cong hai ngón cái chạm vào nhau.

Lục Diễm mỉm cười, gật đầu, “Không sai, chính là điều mà cậu đang nghĩ.”

“....” Tống Huy khó có được lúc nói không ra lời.

Lục Diễm nhìn cậu vẻ mặt ngây ngô liền cảm thấy có chút buồn cười, “Thế nào, cậu giống như rất kinh ngạc, cậu không phải là vẫn luôn thúc đẩy sao?”

“Ai, Lục ca, em không phải là....” Tống Huy khoát tay một cái, suy nghĩ một chút vẫn là nói, “Ừm, em cảm thấy Tô đồng thật ra vô cùng tốt, nhất là anh ấy đối với anh đặc biệt tốt.”

Lục Diễm liếc mắt nhìn cậu, “Cậu sợ cái gì, em ấy tốt tôi tự nhiên hiểu rõ hơn người khác.”

Tống Huy cười nói, “Đó là đương nhiên.”

“Có điều, chuyện của chúng tôi, trước tiên không nên để lộ ra ngoài, nhất là chỗ Phong ca, nếu như anh ta không tự mình phát hiện, cũng không được nói trước.”

Tống Huy làm một cử chỉ kéo khóa miệng, nghiêm túc nói, “Lục ca yên tâm, miệng của em rất kín.”

“Được rồi, theo anh đi làm động tác phục hồi đi, anh muốn mau chóng xuất viện.”

Đến ngày thứ bảy, bác sĩ rút cuộc tuyên bố Lục Diễm đã hoàn toàn bình phục, có thể xuất viện, Lục Diễm nhất thời có một loại cảm giác được giải phóng.

Thủ tục xuất viện là Tần Phong tới làm, sau đó Lục Diễm không được về nhà ngay lập tức, mà là đi tới một buổi dạ tiệc.

Cao Hi Triết mấy ngày nay nghe nói Lục Diễm xuất viện, đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Bởi vì Lục Diễm đột nhiên ra ngoài, phim <> cũng chưa làm tiệc mừng đóng máy, đúng lúc Lục Diễm xuất viện, bởi vì còn đang trong mấy ngày nghỉ tết âm lịch, phần lớn nhân viên đoàn làm phim đều rảnh rỗi, Cao Hi Triết đơn giản đem mọi người triệu tập lại cùng một chỗ, mở tiệc ăn mừng, thuận tiện chúc mừng Lục Diễm xuất viện.

Cho nên Lục Diễm vừa ra khỏi bệnh viện đã bị kéo đến nơi tổ chức tiệc.

Lục Diễm vốn nhân duyên rất tốt, hơn nữa lần này hấn nhập viện là vì cứu người, mọi người đối với hấn lại càng thêm khâm phục, biết là để ăn mừng hấn xuất viện, gần như mọi người đều tới, Tưởng Bội Văn cùng con trai của bà Khúc Song Hoa cũng tới.

Lục Diễm nhìn thấy Khúc Song Hoa trước tiên trò chuyện đôi câu, sau đó liền nói thẳng: “Thời gian trước cũng may nhờ Khúc tiên sinh nói giúp tôi.”

Khúc Song Hoa khoát tay, “Việc này không tính là gì. Lục tiên sinh là vì cứu mẹ tôi mà bị thương, Khúc tôi sao có thể ngồi nhìn Lục tiên sinh bị người khác nói xấu, đây là chuyện Khúc tôi phải làm.”

Lục Diễm cười cười, “Khúc tiên sinh khách khí quá. Bất quá lại nói tiếp, Khúc tiên sinh thực sự là văn chương lai láng, lúc tôi xem cũng nhin không được vở bản ca ngợi.”

“Chút tài mọn, không đáng nhắc đến”. Khúc Song Hoa mặc dù miệng nói tùy ý, thế nhưng đáy mắt lại lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Lục Diễm đang muốn xin phép rời đi, Khúc Song Hoa đột nhiên lộ ra vẻ muốn nói lại thôi, “Có chuyện này không biết có thể nhờ Lục tiên sinh giúp đỡ hay không?”

“Chuyện gì?”

“Là thế này, tôi có một người bạn, mặc dù là người có chút quái dị, thế nhưng rất có tài năng. Anh ta vẫn luôn say mê với việc sáng tác kịch bản phim, nhưng bởi vì không có danh tiếng gì mà người lại lập dị, không có đạo diễn nào coi trọng kịch bản của hấn. Sau đó anh ta liền thề rằng nhất định phải viết ra một kịch bản gây chấn động nhất từ trước đến nay, mấy năm nay vẫn luôn chuyên tâm sáng tác, hiện tại kịch bản cuối cùng cũng có chút nội dung. Tôi nghĩ Lục tiên sinh danh tiếng lớn, biết cũng nhiều đạo diễn, có thể giúp một tay giới thiệu mấy vị đạo diễn xem kịch bản của anh ta hay không, nếu như thực sự không được, để anh ta sớm từ bỏ cũng tốt.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, đây chỉ là một việc nhỏ. Bất quá tôi có thể gặp bạn của anh trước hay không, xem kịch bản của anh ta, cũng có chút hiểu biết nhất định, dù sao phong cách và sở trường quay

phim của mỗi đạo diễn cũng không giống nhau.” Lục Diễm nghe Khúc Song Hoa nói như thế, đối với người bạn kia của hắn rất có hứng thú.

“Việc này đương nhiên có thể. Lục tiên sinh lúc nào rảnh rồi, tôi gọi bạn tới, anh ta hiện tại mỗi ngày đều ở nhà sửa lại kịch bản, lúc nào cũng có thời gian rảnh.”

“Thời gian cụ thể tôi sẽ sắp xếp, đến lúc đó sẽ lại liên lạc với Khúc tiên sinh.”

Lúc này Lục Diễm căn bản không nghĩ đến, lần gặp gỡ này sẽ làm cho giấc mộng của hắn thêm sáng chói rực rỡ.

Bởi vì Lục Diễm vừa xuất viện, không người nào dám rót rượu cho hắn, chỉ là mời uống mấy ly, đối với Lục Diễm từ lượng cao mà nói, căn bản không đáng kể.

Nhưng mà, đợi đến lúc buổi tiệc kết thúc, Lục Diễm nhận được điện thoại, tách khỏi mọi người, khi một mình đi tới bãi đỗ xe thấy người kia đang lặng lẽ đợi hắn, đột nhiên cảm thấy mình dường như có chút say.

Dọc theo đường đi, Lục Diễm cảm thấy Tô Mặc không chịu buông, nhìn anh cười không ngừng.

Tô Mặc không lay chuyển được hắn, không thể làm gì khác hơn là lái xe bằng một tay, “Anh làm sao vậy, uống rất nhiều sao?”

Lục Diễm lắc đầu, như trước nhìn chằm chằm anh, trong mắt lộ rõ khát vọng, “Uống không nhiều lắm, thế nhưng anh hình như thật sự có chút say.”

Tô Mặc nhất thời cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, không tự chủ được tăng nhanh tốc độ xe.

Xe rất nhanh đi tới cửa tiểu khu, ngày trước mỗi một lần, Lexus đều dừng lại ở chỗ này, thế nhưng đêm nay không cần. Tô Mặc gần như không giảm tốc độ mà chạy thẳng vào, cũng may bảo vệ nhận ra được chiếc xe này nên không ngăn cản, vòng vo mấy vòng, xe dừng lại trước biệt thự của Lục Diễm.

Nhanh chóng tắt máy, cũng không quản chỗ này đậu xe có đúng hay không, hai người đỡ nhau vài bước đã đi tới cửa. Không bị chỗ ngồi trong xe ngăn cản, thân thể càng thêm khát vọng được đụng chạm, Lục Diễm kích động đến mức có chút không cầm được chìa khóa, tay run run mở cửa, gần như là cùng nhau đi vào.

Hai cổ thân thể vừa chen vào cửa, Lục Diễm liền trở tay đóng sầm cửa lại, sau đó quay người lại đem Tô Mặc đè ở trên cửa, vội vã dán môi của mình lên đôi môi nóng rực của đối phương.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin lỗi “hàng” còn đang ninh nhừ, để bảo đảm mọi người có được “món ngon” tốt nhất, trước tiên khởi động đã, cho nên phần còn lại chưa thể đăng. Thuận tiện nghiên cứu một chút xem nên làm thế nào để mọi người có thể đọc được.

Trước tiên xem qua chương này nhớ lưu ý thông báo ở chương sau, nếu như đối món này không có hứng thú, bỏ qua là tốt rồi ^__^

(2): H

Editor: Linh Linh

Beta: Yến Phi Ly

.

Xe rất nhanh đi tới cửa tiểu khu, ngày trước mỗi một lần, Lexus đều dừng lại ở chỗ này, thế nhưng đêm nay không cần. Tô Mặc gần như không giảm tốc độ mà chạy thẳng vào, cũng may bảo vệ nhận ra được chiếc xe này nên không ngăn cản, vòng vo mấy vòng, xe dừng lại trước biệt thự của Lục Diễm.

Nhanh chóng tắt máy, cũng không quản chỗ này đậu xe có đúng hay không, hai người đỡ nhau vài bước đã đi tới cửa. Không bị chỗ ngồi trong xe ngăn cản, thân thể càng thêm khát vọng được đụng chạm, Lục Diễm kích động đến mức có chút không cầm được chìa khóa, tay run run mở cửa, gần như là cùng nhau đi vào.

Hai cổ thân thể vừa chen vào cửa, Lục Diễm liền trở tay đóng sầm cửa lại, sau đó quay người đem Tô Mặc đè ở trên cửa, vội vã dán môi của mình lên đôi môi nóng rực của đối phương.

Hai đôi môi vừa chạm vào nhau, giống như thiên lôi câu động địa hỏa, một luồng điện bùng nổ làm cho da đầu hai người tê dại, nhưng ai cũng không nỡ buông ra, ngược lại ôm càng chặt hơn.

Lục Diễm nương theo tư thế thuận lợi, hai tay đặt trên bả vai Tô Mạc mạnh mẽ đè anh trên cửa, đầu lưỡi tách môi của đối phương ra một chút liền xông vào, cái lưỡi linh hoạt ở trong khoang miệng của đối phương hoành hành ngang ngược, rất nhanh liền bắt được “mục tiêu” cùng dây dưa, hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, cùng nhau càn quét từng góc bên trong khoang miệng của đối phương, tiếng nước lép nhép vang lên trong gian phòng tối đen đặc biệt rõ ràng, hô hấp của hai người đan cài vào nhau, hơi thở giao hòa, triền miên nói không nên lời.

Tô Mạc bị hôn phải ngửa mặt lên, không thể không gắt gao ôm thật chặt cổ của Lục Diễm để ngăn chính mình không cẩn thận bị ngã ngồi xuống.

Không biết hôn bao lâu, hai người đều cảm thấy môi có chút tê dại, lúc này mới hơi bình tĩnh mà tách ra một chút.

Lục Diễm cởi áo khoác ngoài của mình, cũng giúp Tô Mạc đem áo vest cởi ra, hai người lôi kéo nhau lảo đảo đi về phía phòng ngủ, thỉnh thoảng còn trao nhau những nụ hôn nóng bỏng.

Đi tới phòng ngủ, vẫn như trước chưa kịp bật đèn, Lục Diễm bị đẩy nhẹ một cái, lập tức ngồi xuống mép giường, Tô Mạc vẫn theo sát thuận thế chen một bên đầu gối vào giữa hai chân của hắn.

Tô Mạc vừa nói lỏng nút thắt chặt chẽ của cà-vạt, vừa cúi người hôn nhẹ một cái lên môi của Lục Diễm. Lục Diễm đặt tay lên hông của anh, đem vạt áo sơ mi của anh kéo ra từ bên trong quần tây, một đôi tay liền vuốt ve dọc theo đường cong xinh đẹp của sườn eo lên phía trên.

Tô Mạc vất vả nói lỏng cà-vạt, muốn tự mình cởi bỏ nút thắt, lại bị sờ một cái khiến cho toàn thân giật nảy, ngón tay run lên, ngay cả sức lực cởi khuy áo cũng không có. Lục Diễm liền tiếp nhận công việc của anh, thật nhanh thay anh đem khuy áo cởi ra, lại không vội vã cởi áo sơ mi mà ngón tay ở trước vạt áo mở rộng lưu luyến vuốt ve ***g ngực của anh.

Tô Mạc khó khăn thở gấp, thấy quần áo trên người Lục Diễm vẫn mặc nghiêm chỉnh, liền không chịu yếu kém mà cũng giúp hắn đem vạt áo kéo ra ngoài. Lục Diễm mặc là áo len, hai tay hơi nhấc một chút, dưới sự trợ giúp của Tô Mạc áo liền rời khỏi người. Mặc dù là Tô Mạc cởi áo trước, nhưng thân trên trần trụi trước lại là Lục Diễm.

Hai tay Lục Diễm vẫn để ở trên hông của Tô Mạc, hơi dùng lực một chút, ngực cùng bụng của hai người liền dính sát vào với nhau, nóng đến mức cả người đều mềm nhũn. Hông của Tô Mạc lại bị vuốt ve khe khẽ, thả lỏng người một cái, cả người liền ngã về phía trước, Lục Diễm cũng thuận thế thả lỏng khí lực, ngã ngửa ra phía sau ở trên giường.

Tô Mạc cố gắng dùng khuỷu tay chống tại hai bên sườn của đối phương, lại cúi đầu hôn lên. Lục Diễm ngẩng đầu đáp lại nụ hôn của anh, hai đầu lưỡi chạm vào nhau, thử thăm dò quấn lấy nhau, quấn quýt liếm lộng, nước bọt nhịn không được mà tràn ra, lại hung hăng quấn riết lấy nhau, môi cùng môi không có một chút kẽ hở.

Tay của Lục Diễm ở trên lưng đối phương chậm rãi sờ xuống phía dưới, sờ thấy dây thắt lưng liền một mạch rút ra, sau đó đầu ngón tay hơi động một chút, quần ngoài cùng quần lót bên trong liền bị kéo ra, tính khí đã cương một chút hơi nhô ra ngoài, bị Lục Diễm nắm ở trong tay.

Bộ phận quan trọng bị nắm giữ, vừa nghĩ tới người làm như vậy là Lục Diễm, Tô Mạc quả thực có chút không tiếp nhận được, Lục Diễm lại bắt đầu di chuyển lên xuống, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đầu đỉnh hơi rỉ nước. Kích thích quá lớn làm cho tính khí lúc đầu chỉ cương một chút nhanh chóng cứng lên hoàn toàn, thân thể Tô Mạc run lên, mở to miệng thở gấp mấy cái, hôn môi đã khó có thể tiếp tục làm, khuỷu tay cũng có chút không nhịn được mà mềm nhũn.

Lục Diễm nâng eo của đối phương lên, hơi dùng lực một chút, lật cả người lại, vị trí trên dưới liền đảo ngược. Tô Mạc chỉ cảm thấy một hồi hoa mắt chóng mặt, đã bị đè xuống. Động tác trên tay Lục Diễm vẫn còn tiếp tục, hai chân quỳ ở hai bên thân thể của Tô Mạc, cúi người hôn nhẹ một cái lên đôi môi đã có chút sưng đỏ của anh, nước bọt liền theo đó chảy xuống phía dưới, cầm, cổ, xương quai xanh, liền tiếp liếm hôn qua, lưu

lại một vệt nước ẩm ướt, cuối cùng dừng lại ở hai điểm nhỏ trên ngực, đầu tiên là cắn nhẹ một chút, nơi bị cắn run rẩy mà đứng đứng trong không khí, lại bị hút mạnh một cái.

“Ách.....” Tô Mạc không chịu nổi từ cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ, lại lập tức cảm thấy quá mức xấu hổ mà cố gắng nhịn xuống, anh chưa từng nghĩ tới, nơi đó của nam nhân cũng sẽ nhạy cảm như vậy, cố tình Lục Diễm lại cảm thấy hứng thú, “chăm sóc” cả hai bên như nhau. Từng trận run rẩy theo nơi bị chạm vào truyền ra khắp toàn thân, Tô Mạc bị kích thích đến mức cả người như nhũn ra, hoàn toàn không có một chút khí lực, nhưng vẫn không nhịn được mà thở hổn hển. Bất tri bất giác, đã trao quyền chủ động vào tay đối phương.

Không biết qua bao lâu, dường như chỉ trong chốc lát, lại giống như đã thật lâu, thời gian trở nên gần như không còn ý nghĩa, Tô Mạc sau khi bị Lục Diễm lại một lần nữa mút vào thật mạnh, cơ thể run rẩy mãnh liệt, tính khí đã căng cứng run lên, bắn ra.

Lần đầu tiên trong đời được cảm nhận kích thích như vậy Tô Mạc đã hoàn toàn nói không nên lời, anh nhắm mắt lại lặng lẽ thở gấp, sợi tóc đã bị mồ hôi thấm ướt từ lâu, ngay cả lông mi thật dài cũng ẩm ướt hoàn toàn, không biết là mồ hôi hay là nước mắt thấm ướt.

Thoáng hồi phục một chút, Tô Mạc mở to mắt, trong mắt vẫn lờ mờ lưu lại dư vọng, khóe mắt ửng đỏ, quả thực phong tình vô hạn. Anh vừa mở mắt ra một chút liền đối diện với đôi mắt thâm tình đang nhìn mình chăm chú của Lục Diễm, trong mắt là dư vọng mãnh liệt không chút che giấu.

Tô Mạc biết chuyện chỉ vừa mới bắt đầu, anh đã tiết qua một lần, hơi giảm bớt khát vọng cùng khô nóng trong cơ thể, thế nhưng Lục Diễm còn chưa có. Anh cố gắng nâng nửa người trên lên, tay run run cởi thắt lưng của Lục Diễm. Tính khí đã hoàn toàn cương cứng từ trước vừa được cởi bỏ trói buộc một cái liền lập tức nảy ra ngoài, gần như đập lên trên mặt của Tô Mạc.

“Cậu nhỏ” của Lục Diễm thật kinh người, tuy rằng Tô Mạc cũng không có thời gian để suy xét nhiều, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với tính khí hoàn toàn cương cứng đến sung huyết ở khoảng cách gần như vậy, không khỏi ngẩn người. Nhưng anh rất nhanh thì hồi phục lại tinh thần, học theo động tác vừa nảy của Lục Diễm, hai tay nhẹ nhàng bao trọn tính khí trước mắt, khẽ chuyển động.

Lục Diễm lần này bị kích thích đến da đầu tê dại, hít sâu một hơi cố gắng nhịn xuống khát vọng muốn mạnh mẽ tiến vào, hần cúi người đem cằm tựa trên vai Tô Mạc, thuận thế đem người đè xuống giường lần nữa. Trên tay bị dính đầy chất dịch vừa mới bắn lên lúc này, cảm giác nhờn nhớt có chút kỳ quái.

Tay Lục Diễm hơi dùng sức một chút, một chân của Tô Mạc thoáng cái đã bị giơ lên, quần vốn là treo ở trên mắt cá chân bởi vì mất chỗ bám rốt cuộc tuột xuống. Lúc này trên người Tô Mạc ngoại trừ áo sơ mi hững hờ nơi cánh tay thì không có vật gì khác nữa, Lục Diễm lại tốt hơn nhiều, thân trên mặc dù là trần trụi, quần lại chỉ bị cởi một chút để lộ ra tính khí to lớn.

Hai tay của Lục Diễm ở trên cái mông co giãn của Tô Mạc bóp nhẹ một hồi, ngón tay lại lặng lẽ tìm đến phía sau, tại lối vào nhỏ nhỏ nhấn nhẹ một chút, thử khuấy đảo mà thăm dò. Thân thể Tô Mạc lập tức cứng đờ, nhưng không có ngăn cản động tác của Lục Diễm.

“Có được không?” Thanh âm của Lục Diễm vì cố gắng kiềm chế dư vọng mà phá lệ khàn khàn, cúi đầu ở bên tai Tô Mạc hồi ý kiến, hơi thở thổi ra chạm vào vành tai của Tô Mạc, kích thích đến mức phát run.

Tô Mạc cả trái tim đều tê dại, anh vốn không cự tuyệt được Lục Diễm, hơn nữa hiện tại đạn đã lên nòng, không thể không bắn, thật ra thì chính anh cũng muốn, mặc dù cũng đã phát tiết qua một lần nhưng vẫn không đủ. Tuy rằng anh chưa từng nghĩ tới tình huống mình phải nằm dưới, nhưng hai nam nhân cùng một chỗ, luôn có một người phải “tiếp nhận”, nếu như đối tượng là Lục Diễm, dường như cũng không có gì không thể chấp nhận, mà, cũng chỉ có thể là Lục Diễm.

Tô Mạc không hề uốn éo phản kháng hay tỏ ra khó chịu, vừa mới nảy anh không ngăn cản Lục Diễm, cũng là đã ngầm thừa nhận, thanh âm của anh bởi vì nhuốm dư vọng mà khàn khàn, “Đồ vật ở trong túi”.

Thân thể Lục Diễm lập tức ngửa về sau một cái, mò ở trong chiếc quần vừa mới tuột xuống, từ trong túi lôi ra hai món đồ, một thứ là lọ bôi trơn, một thứ khác là một hộp bao cao su. Có lẽ thời điểm Tô Mạc chuẩn bị những thứ này cũng không có nghĩ tới cuối cùng lại dùng đến trên người mình đi.

Lục Diễm rất nhanh mở nắp lọ bôi trơn, đổ gần nửa lọ lên trên tay, để lát nữa bôi lên nơi muốn đi vào. Tô Mạc lập tức cảm giác được phía sau một mảnh lạnh lẽo, theo phản xạ mà co rút lại một chút, một ngón tay của Lục Diễm đang đặt ở lối vào, thuận theo co rút này mà hơi chui vào, giống như anh đang chủ động hút vào vậy. Tô Mạc nhất thời cảm thấy có chút không ổn lắm, nhưng Lục Diễm thật ra tràn đầy hứng thú mà thuận thể đem một ngón tay dò xét bên trong, kem bôi trơn hiệu quả rất tốt, đầu ngón tay nhanh chóng trượt vào, nhưng nếu muốn tiến sâu thì có chút trở ngại. Lục Diễm liền đem đầu ngón tay dò xét bên trong nội bích mềm mại, nhẹ nhàng nhấn, xoay tròn chậm rãi đâm sâu, cho đến khi cả ngón tay đều chui vào. Sau khi tiếp nhận ngón tay thứ nhất, tiếp sau đi vào sẽ dễ dàng hơn nhiều, rất nhanh liền giãn rộng ra để cả ba ngón tay có thể tiến vào cùng một lúc.

Lục Diễm đã cương cứng hết mức, nhưng ngón tay lại luyến tiếc rời khỏi nơi khó khăn lắm mới đi vào được, liền dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Tô Mạc. Tô Mạc không chống cự được ánh mắt của Lục Diễm, không thể làm gì khác hơn là tự mình xé mở gói bao cao su, lấy ra một cái đeo vào tính khí của đối phương, tự mình làm việc này khiến cho Tô Mạc cảm thấy có chút lúng túng.

Lục Diễm lúc này mới rút thật nhanh ngón tay ra, thay bằng tính khí để ở miệng huyết, ở nơi đó chậm rãi đảo mấy vòng, liền vững vàng chậm rãi tiến vào.

Tiểu huyết bị tính khí lớn tạo ra cảm giác cũng không thoải mái gì, ba ngón tay cộng lại so ra vẫn kém thứ hiện tại đang xâm nhập trong lối vào của cơ thể, Tô Mạc muốn bên hít sâu một bên cố gắng thả lỏng hết mức, để cho đối phương có thể tiến vào càng thêm thuận lợi.

Thời điểm rốt cuộc cả tính khí đều có thể đi vào, hai người đều thở ra một hơi. Lục Diễm không bắt đầu di chuyển ngay lập tức, một mặt hẳn muốn cho Tô Mạc chút thời gian thích ứng, mặt khác đột nhiên kết hợp kích thích quá lớn, hẳn sợ rằng nếu lập tức chuyển động e rằng sẽ nộ vũ khí đầu hàng quá nhanh. Đợi đến khi hai người đều thích ứng được với loại cảm giác này, Lục Diễm mới bắt đầu uốn thẳng lưng mà chuyển động.

Ngay từ đầu động tác cũng không quá kịch liệt, nhưng rất có quy luật, mỗi lần đều là chậm rãi rút ra một chút, rồi lại chậm rãi đẩy mạnh vào, cho đến tận khi toàn bộ tính khí đều đi vào. Lục Diễm quần vẫn mặc hoàn hảo trên người, chỉ lộ ra tính khí, mỗi một lần thời điểm cả tính khí tiến vào, khóa kéo đều đánh vào trên cái mông mềm mại trần truồng của Tô Mạc, rất nhanh bị vỗ đến đỏ lên.

Lúc đầu Tô Mạc chỉ cảm thấy nơi tiếp nhận sưng trướng đến ê ẩm, Lục Diễm quan tâm mà thả chậm tốc độ cho anh nhiều thời gian để thích ứng hơn, thế nhưng dưới tình huống mông bị khóa kéo vỗ lên đến phát đau lại đem tới khoái cảm khác thường, loại cảm giác vừa đau vừa thoải mái này làm cho Tô Mạc dần dần có chút không chịu nổi, vừa muốn mở miệng bảo Lục Diễm dừng một chút, Lục Diễm lại đột nhiên tăng nhanh tốc độ, tính khí mạnh mẽ cọ xát qua một điểm nào đó trong cơ thể, trong nháy mắt khoái cảm dâng lên quả thực muốn đem Tô Mạc nuốt trọn, lời đến miệng còn chưa kịp nói ra liền bị đổi thành tiếng rên rỉ.

Nội bích theo một tiếng này mãnh liệt co rút lại một chút, Lục Diễm bị kẹp đến suýt chút nữa bắn ra, vội vã bóp hông của Tô Mạc mà rút ra một chút, sau đó còn chưa chờ Tô Mạc thả lỏng, lại mạnh mẽ đâm vào. Lần này Lục Diễm không dừng lại nữa, một lần so với một lần lại càng thêm dùng sức, một lần so với một lần lại đâm vào càng sâu, sức lực toàn thân đều đem ra, hận không thể đem cả người đều chôn vào.

Tô Mạc ngửa đầu, một câu cũng không nói được, mở miệng hoàn toàn đều là thở gấp và rên rỉ, hai chân anh bị kéo mở ra hai bên, Lục Diễm mỗi lần đâm vào luôn cọ xát qua điểm nhạy cảm, tính khí vừa tiết qua do kích thích mà chậm rãi cứng lên lần nữa, nhưng bởi vì không được an ủi, nên có chút chưa thỏa mãn, Tô Mạc lại toàn thân mềm nhũn, ngay cả một chút khí lực để tự mình an ủi cũng không có, trước sau khó chịu làm cho khóe mắt của anh trở nên ẩm ướt.

Lục Diễm đột nhiên cúi người, nhẹ nhàng liếm liếm khóe mắt của anh, một tay buông đùi của anh ra, chuyển qua xoa nắn tính khí của anh. Phía trước rốt cuộc cũng được chăm sóc đến, Tô Mạc thở dài, ngẩng đầu nhìn thần sắc chuyên chú của Lục Diễm, thân thể tuy rằng mệt mỏi, tâm lý lại thỏa mãn không nói nên lời, anh vươn hai tay ôm cổ Lục Diễm, hai chân cũng chủ động quấn lên hông của hắn.

Lục Diễm dường như là được hành động của anh khích lệ, động tác càng lúc càng nhanh, Tô Mạc bị xô xuyên đến mức cảm thấy giống như con thuyền nhỏ lắc lư trên biển rộng, dần dần tay chân cũng không quần được, thở gấp cũng càng lúc càng nặng.

Cuối cùng, lại ra vào mạnh mấy cái, Lục Diễm dừng động tác lại, Tô Mạc miễn cưỡng cảm nhận thấy tính khí trong cơ thể run lên, Lục Diễm thoải mái bắn ra. Lần này vừa vận chạm vào điểm nhạy cảm, cộng thêm động tác trong tay Lục Diễm, Tô Mạc cũng đồng thời tới cao trào.

Liên tục bắn tinh hai lần khiến Tô Mạc nhất thời một chút sức lực cũng không có, anh chỉ cảm thấy toàn bộ tính khí của Lục Diễm rời khỏi cơ thể mình, cùng với một tiếng “nhóp nhép” lượng lớn dịch bôi trơn cùng một chút dịch ruột non theo khe mông chảy ra ngoài. Mức độ xấu hổ quá lớn, cũng may là Tô Mạc không đỏ mặt.

Lục Diễm gỡ “áo mưa” vừa dùng xong ra, nhưng không lập tức rời đi, ngược lại tiến tới kiểm tra hạ thân nơi mình vừa điên cuồng tiến vào, miệng huyệt có chút sưng nhẹ, không nghiêm trọng lắm, thậm chí còn đang chậm rãi co rút lại, khiến người xem cảm thấy tâm tư ngứa ngáy. Trái lại phần mông bị khóa kéo đập vào đồ một mảng lớn, Lục Diễm nhất thời cảm thấy có chút yêu thương cùng ảo não, vừa nãy quá mức kích động, hẳn thật không có chú ý đến.

Lục Diễm cẩn thận từng chút xoa xoa chỗ bị chà xát đến đỏ lên, “Còn đau không? Xin lỗi, anh không chú ý tới”.

Tô Mạc đã hơi hồi phục lại, anh ngồi dậy, đối diện với Lục Diễm, mỉm cười, “Không sao, đã hết đau”.

Lục Diễm nhìn anh không giống như là đang an ủi mình, liền yên lòng, “Thật may không bị rách da”. Vừa nói ngón tay liền thuận theo xoa nhẹ miệng huyệt phía sau của đối phương, “Ồ đây thì cảm thấy thế nào?”

Bị hỏi trắng trợn như vậy, Tô Mạc cũng có chút xấu hổ, “Khá tốt”. Nói thật là, nơi đó cảm giác cũng không tốt gì, vừa rồi thời điểm bị lấp đầy vẫn không cảm thấy gì, bây giờ trống không, mới cảm thấy được nóng rát, quan trọng hơn là, lúc nãy bị nhồi chặt bây giờ còn nghĩ hình như phải có cái gì ở bên trong, có chút cảm giác trống rỗng, co rút lại một chút.

Lục Diễm rõ ràng nhận ra được một chút né tránh không nói ra trong lời nói của anh, ngón tay như trước đặt tại nơi nào đó, chậm chạp xoa nhẹ.

Vốn chỉ là đơn giản muốn giúp đối phương xoa dịu một chút, ai biết nơi đó xúc cảm quá tốt, ngón tay dè xuống lại có khát vọng, Lục Diễm cúi xuống ở bên tai Tô Mạc trưng cầu ý kiến, “Một lần nữa đi”.

Tô Mạc rõ ràng cũng bị khơi dậy hứng thú, hơi nheo mắt lại, cười nói, “Được!”

Lục Diễm lần này trước tiên cởi toàn bộ quần áo, sau đó đẩy thân thể Tô Mạc nằm xuống, lần thứ hai tách hai chân anh ra, để tính khí đã cương cứng ở miệng huyệt vừa mới bị chèn ép, chậm rãi vững vàng thẳng lưng đi vào, không biết là vô tình hay là cố ý, lần này Lục Diễm đã quên mang bao cao su.

Bởi vì đã tiết qua một lần, Lục Diễm lần này không nóng vội, sau khi đi vào không có động tác gì mạnh, chỉ là thông thả ung dung ma sát.

Tô Mạc lúc đầu nghĩ cảm giác như vậy không tệ, dần dần lại nổi lên chút bất mãn, anh hơi co rút một cái ra hiệu ngừng, Lục Diễm lại không có động tĩnh, vẫn cứ thông thả mà chuyển động như vậy.

Tô Mạc bắt đầu dỗi, đành phải dùng chân dụ dỗ, đầu ngón chân ở trên lưng đối phương gãi nhẹ một chút, khóe miệng cười một cái mang theo chút khiêu khích, “Nhanh một chút!”

Ánh mắt Lục Diễm tối sầm lại, thấp giọng nói, “Đợi lát nữa cũng đừng cầu xin anh buông tha”.

Nói rồi đem hai chân Tô Mạc tách rộng sang hai bên, cái mông gần như bị treo hẳn lên. Lục Diễm đem tính khí rút ra toàn bộ, sau đó hung hăng đâm vào, cứ làm như thế trên dưới mấy chục lần, chỉ nghe đến âm thanh tạo thành do bụng đập lên mông “ba ba ba”, cùng với tiếng thở gấp không thể đè nén của hai người.

Tô Mạc lần này sâu sắc cảm nhận được chân lý nam nhân trên giường tuyệt không thể khiêu khích, hai người thay đổi một vài tư thế, tính khí của Lục Diễm từ đầu đến cuối chôn ở trong cơ thể của anh, tốc độ và độ mạnh yếu chưa từng chậm lại.

Tô Mạc bị lấn qua lấn lại đến mức có chút không chịu nổi, trên người ảm ướt giống như mới vớt ra từ trong nước, áo sơ-mi đã sớm bị cởi ra lúc nào không biết, lưng bủn rủn đến lợi hại, lại nói không nên lời cầu xin tha thứ.

Một lần cuối cùng Lục Diễm đem anh kéo lên, dùng tư thế ngồi đâm sâu vào trong cơ thể anh, một bên mãnh liệt đâm về phía trước, một bên ghé vào tai của anh cực kỳ mập mờ mà thấp giọng nói, “Bên trong em chặt quá, kẹp anh thật thoải mái.”

Tô Mạc run lên, tính khí dễ ở trước bụng đối phương run rẩy, tâm lý cùng sinh lý đồng thời sáng khoái, dưới trạng thái hoàn toàn không được an ủi cứ như vậy bị làm đến mức bắn ra.

Lục Diễm cúi đầu cười có chút gian xảo, liền bởi vì nội bích co rút lại mà tới cao trào, lại dùng sức va chạm mấy cái, cũng bắn ra theo.

Mãi đến tận khi nội bích bị một dòng chất lỏng nóng bỏng phun vào, Tô Mạc mới hoảng hốt nghĩ, cư nhiên bị bắn vào bên trong.

Hoàn chương 46.

,

47. Chương 47

.

Ngày hôm sau khi Lục Diễm tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình hắn, hắn đột nhiên bật dậy, có chút mờ mịt, người đâu? Chẳng lẽ tối hôm qua chỉ là một hồi mộng xuân, hay là người đã đi rồi?

Đang nghĩ lung tung, phòng bếp truyền đến một trận tiếng vang, Tô Mạc bưng một ly sữa đứng ở cửa phòng ngủ, “Tỉnh rồi, dậy rửa mặt đi, đến ăn sáng.” Nói xong lại đi ra.

Lục Diễm tâm nhất thời bình ổn, đem hết thấy mọi chuyện phát sinh tối hôm qua nhớ lại một lần, nhện không được gọi lên khoe miệng, tâm tình sung sướng.

Tối hôm qua sau khi làm xong, hai người cùng vào tắm rửa, trong quá trình thiếu chút nữa sủng thương cướp cò lại đến một lần, chính là Lục Diễm suy xét hai người dù sao cũng là lần đầu tiên, sợ Tô Mạc không chịu nổi, chỉ đành từ bỏ, dù sao còn nhiều thời gian, về sau vẫn còn cơ hội.

Lục Diễm đuổi thất lưng lưng biếng, nhảy xuống giường vào buồng vệ sinh rửa mặt đánh răng, tối hôm qua linh hồn cùng thân thể được hưởng một bữa tiệc thịnh soạn, thực tận hứng, toàn thân thư thái, không nghĩ tới cùng người mình thích làm chuyện này là tuyệt vời như thế.

Thay quần áo ở nhà rồi đến nhà ăn, trên bàn cơm đã dọn xong hai phần bữa sáng gồm sữa, bánh mì, trứng ốp la cùng chân giò hun khói.

Lục Diễm ngửi được mùi thơm nhất thời cảm thấy thật đói, hắn đến đối diện Tô Mạc bưng ly sữa lên uống một hơi, còn nóng, “Những thứ này là do em làm sao?”

Tô Mạc giúp hắn cho trứng ốp la và chân giò hun khói vào trong bánh mì, gật gật đầu, “Nơi này của anh đầy đủ mọi thứ, đáng tiếc em chỉ biết làm cơm Tây, liền tìm mấy thứ này để làm.”

Lục Diễm khi có thời gian rảnh rỗi thích tự mình nấu cơm, cho nên trong nhà nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ, tuy rằng hôm qua mới từ bệnh viện về, nhưng biết rõ thói quen của hắn cho nên Tống Huy đã sớm thay hắn chuẩn bị hết thảy. Bất quá Lục Diễm thích ăn đồ Trung Quốc, cho nên trong nhà nguyên liệu nấu cơm Tây cũng không nhiều, mấy lát bánh mì phồng chừng là Tống Huy sợ hắn nhất thời đói bụng không kịp làm thức ăn, không nghĩ tới giờ lại phát huy công dụng. Tô Mạc nhìn đến nguyên liệu nấu ăn liền biết Lục Diễm bình thường thích đồ ăn Trung Quốc, cho nên mới tiếc nuối mà nói như vậy.

Lục Diễm cười cười, “Thỉnh thoảng ăn cơm Tây cũng rất tốt. Đồ ăn Trung Quốc anh biết làm, về sau nấu cho em ăn.”

“Được.” Tô Mạc cười nói.

Ăn xong bữa sáng, Tô Mạc đem chén đĩa bẩn vào phòng bếp, Lục Diễm cũng đi theo.

Tô Mạc nhét chén đĩa vào bồn nước, Lục Diễm từ phía sau dán sát vào, cầm nhẹ nhàng đặt trên vai anh, ngón tay tại cái mông của anh nhẹ nhàng bóp một chút, thanh tuyến ái muội dừng ở bên tai, “Nơi này, có khỏe không?”

“Ừm, đã tốt hơn nhiều.” Tô Mạc cũng không bởi vì động tác đối phương mà có vẻ mất tự nhiên, hai người làm đều làm rồi, lại đều là người thành niên, quan hệ yêu đương cũng xác định, thỉnh thoảng có một chút hành động thân mật, không có gì phải nhảu nhó.

Lúc này đây Tô Mạc thật sự không còn lưu lại cái gì. Tối hôm qua làm xong lúc tắm rửa Lục Diễm đã giúp anh giải quyết phía sau, buổi sáng bởi vì nhiều năm công tác hình thành thói quen, Tô Mạc luôn luôn thức dậy rất sớm, sau khi tỉnh lại trừ bỏ eo chân có chút bủn rủn, đã không có bất luận cảm giác khó chịu gì.

Lúc này Lục Diễm mới chú ý tới quần áo trên người Tô Mạc có chút quen mắt, nghĩ đến cũng đúng, tối hôm qua Tô Mạc tới không mang quần áo tắm rửa, ngày hôm qua một bộ trên người kia tự nhiên là không mặc lại, đành phải chọn từ tủ quần áo của Lục Diễm một bộ để mặc.

Hai người vóc người xấp xỉ, hai cm chiều cao hơn kém nhau không nhìn kỹ cơ bản đều đoán không ra, quần áo càng không mấy khác biệt, chẳng qua Tô Mạc tương đối gầy, hơn nữa eo nhỏ, cho nên quần áo Lục Diễm mặc trên người anh, trừ bỏ trên lưng có một chút rộng, mặt khác đều rất thích hợp.

Lục Diễm nhẹ nhàng néo néo thắt lưng anh, nghĩ đến đêm tiêu hồn hôm qua, lại có chút tâm viên ý mã, người mới nếm thử lần đầu khó tránh khỏi có chút muốn ngừng mà không được.

Đột nhiên ngón tay Lục Diễm xoa xoa xuống phía dưới tìm kiếm, như là nghĩ tới điều gì, “Bên trong thì sao, mặc cái gì?”

Tô Mạc lại bởi vì câu hỏi này mà mất đi vẻ trấn định, anh bắt được cái tay xấu xa của Lục Diễm đang mò xuống, hơi có chút xấu hổ mà ho khụ khụ, “Em tìm không thấy cái mới, lại không thể không mặc, cho nên.....”

“Cho nên mặc của anh.” Lục Diễm cười tủm tỉm thay anh nói hết câu, nhin không được vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai có chút phiếm hồng của đối phương, hắn có thể đoán được điểm ấy, bởi vì chưa bao giờ có người ngoài ngủ lại, cho nên hắn cũng không có thói quen chuẩn bị quần lót mới, vốn đang lo lắng Tô Mạc nên làm sao bây giờ, như thế này thì càng tuyệt, “Không quan hệ, anh thích như vậy. Em mặc của anh, thật giống như anh vẫn luôn theo bên cạnh em.”

Tô Mạc thuận miệng nói, “Vậy có phải có cơ hội cũng nên để cho anh mặc của em?” Tựa như là để cố che giấu thái độ quần bách.

“Được a, cậu còn không được.” Lục Diễm vui vẻ lập tức đáp lời.

Tô Mạc nhất thời không biết nói gì, những lời tán tỉnh này, anh đại khái vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của Lục Diễm.

Thời gian không sai biệt lắm, Tô Mạc trước đi công ty, đương nhiên kiện tây trang trên người kia cũng là của Lục Diễm, Lục Diễm đứng ở cửa nhìn theo anh rời đi, cười tủm tỉm, nhìn người yêu trên người mặc quần áo của mình, từ trong ra ngoài, cảm giác không phải cao hứng bình thường. Tô Mạc lại vừa lái xe vừa nghĩ, đợi lát nữa dặn Lô Vũ đi chuẩn bị mấy bộ quần áo, nhất là quần lót, ừm, phải chuẩn bị một tá, sau đó đưa đến nhà Lục Diễm.

Tô Mạc đi rồi, Lục Diễm bắt đầu thu dọn phòng ngủ, ngày hôm qua nệm giường bị thay thế còn vứt trong phòng tắm, trực tiếp ném vào máy giặt là xong. Tuy rằng nơi này có người giúp việc định kỳ đến quét tước, nhưng phòng ngủ là nơi tư mật, Lục Diễm càng có khuynh hướng tự mình xử lý, hơn nữa giờ đã có người yêu. Làm nhân vật của công chúng, rất nhiều thời điểm không có gì riêng tư, cho nên đối với chỗ cá nhân của mình, hắn lại càng không muốn hiển lộ, cho dù chỉ là người làm công.

Sau đó Tống Huy liền tới đón Lục Diễm đi Tinh Không. Đã nghỉ ngơi ba tháng, là thời điểm nên đi làm trở lại, nếu không sẽ thật sự bị quần chúng lãng quên, lại nói Lục Diễm cũng đã sớm không thể chờ đợi được, hắn vốn kẻ không chịu nổi nhàn hạ, khi còn nằm viện nghỉ ngơi là không có biện pháp, vừa ra viện liền hận không thể lập tức lao đầu vào công tác.

Tâm tình Lục Diễm vui vẻ tới mức ngay cả Tần Phong cũng cảm nhận được, bộ dạng này của hắn không chỉ đơn giản bởi vì xuất viện mà như vậy, “Trông cậu vui vậy, xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?” Tần Phong trực tiếp hỏi.

“Rõ ràng như vậy sao?” Lục Diễm không đáp hồi lại.

“Có,” Tần Phong gật gù đầu, “Hơn nữa cậu một bộ không ngừng phát ra hormone..... Cậu đang yêu??” Tần Phong khẳng định.

“A, quả nhiên không thể gạt được anh.” Lục Diễm cũng không tính toán phủ nhận. Tần Phong là người đại diện của Lục Diễm, nói lời chẳng may trước, hắn có quyền biết trạng thái tình cảm của Lục Diễm, để ngợnhở có đột phát tình huống, hắn sẽ không lâm vào tình thế hoàn toàn không biết gì cả.

Tần Phong nhún mày, “Chuyện khi nào? Đối phương là ai? Cậu nghiêm túc sao?”

Lục Diễm nhất nhất trả lời, “Đối với chuyện tình cảm, tôi luôn luôn đều rất nghiêm túc, chưa bao giờ nghĩ chỉ vui đùa một chút mà thôi. Xác định quan hệ mới mấy ngày nay, về phần đối phương là ai, thật xin lỗi tạm thời không thể nói cho anh biết, bất quá tôi cam đoan sẽ không ảnh hưởng tới công việc.”

Tần Phong mày nhăn như trước, “Cậu có thể bảo đảm đối phương với cậu là nghiêm túc sao?”

“Tôi có thể!”

“Được rồi,” Tần Phong thỏa hiệp, “Tôi cũng không có ý tứ phá uyên ương, cậu luôn là người có chừng mực, tôi tin tưởng cậu có thể xử lý tốt, nếu có gì cần tôi hỗ trợ thì cứ nói.”

“Vâng, cảm ơn Phong ca.”

“Như vậy kế tiếp, chúng ta đi nói nói chuyện kế hoạch công tác năm nay. Năm trước cậu tổng cộng đóng ba quảng cáo, nhận một cái làm người phát ngôn, ra một EP, một bộ phim truyền hình, hai bộ điện ảnh.” Tần Phong khép lại văn kiện trong tay, “Nói thật, tần suất công tác thế này cũng không cao.”

Lục Diễm gật gù đầu.

Tần Phong lại nói tiếp đi, “Ba cái quảng cáo bình thường, chuyện làm đại diện phát ngôn không tồi, lượng tiêu thụ EP rất tốt, tỉ lệ xem phim truyền hình cũng thuộc hạng cao, hai bộ phim điện ảnh, một cái còn chưa công chiếu, mà một bộ khác, chiếu phim không đến một tuần, liền thất thu toàn diện. Thành tích này không thể nói là tốt.”

Lục Diễm như trước không phản đối, tư liệu chỗ Tần Phong thực đầy đủ, hơn nữa hắn nhất định là trải qua phân tích kĩ càng mới nói với Lục Diễm.

“Bộ phim điện ảnh kia...” Tần Phong thở dài, “Thật không nghĩ tới sẽ thảm như vậy. Phim của Cao đạo năm nay mới chiếu, nói cách khác, toàn bộ một năm trước, cậu trên màn ảnh không có thu hoạch. Cũng may ở Bách Thảo mang về hai giải thưởng, cũng coi như có cái để nói.”

Lục Diễm cười cười, xem như đồng ý với của hắn. Lục Diễm biết Tần Phong đối với chuyện hắn nhận phim mà bỏ qua thủy chung cảm thấy có chút đáng tiếc, lượng vé bán ra của cũng không kém hơn bao nhiêu, chính là Lục Diễm cũng không có biện pháp nói ra sau này sẽ có biến chuyển thần kỳ.

“Được rồi, chuyện đã qua liền không quản nữa, chúng ta chung quy phải nhìn về phía trước.” Tần Phong nói xong mở ra một tập văn kiện khác, “Năm nay tôi có kế hoạch thế này, hợp đồng phát ngôn vẫn còn, cho nên chỉ cần duy trì là được. Quảng cáo có cái thích hợp thì nhận, nhiều nhất không thể vượt qua năm cái. Năm trước lượng hưởng ứng EP rất tích cực, cho nên năm nay thừa thắng xông lên, chúng ta trực tiếp làm một album đầy đủ, tôi đã hẹn Bạch Tịch và Lâm Mộc viết chủ khúc cho cậu, bọn họ ở album lần này nhiều nhất có thể viết ba bài, còn lại chúng ta tìm bên công ty viết mấy bài, thêm vào đó cũng lưu ý có bài nào trong dân gian thích hợp hay không.”

Lục Diễm gật gù đầu, hắn đối với an bài của Tần Phong không có ý kiến.

Tần Phong tiếp tục nói, “Làm diễn viên, công tác của cậu trọng tâm cần phải đặt ở màn ảnh. Cho nên tôi đề nghị năm nay cậu tiếp nhận hai bộ phim truyền hình, ba phim điện ảnh, nếu thời gian không nhất quán, lấy điện ảnh làm chính. Cậu thấy thế nào, có thể chịu nổi không?”

“Có thể, chỉ cần an bài không bị trùng lặp thời gian, tôi không có vấn đề.” Lục Diễm đáp.

Tần Phong cười cười, “Tôi biết cậu sẽ không có vấn đề mà. Lịch trình tôi sẽ điều chỉnh, nhận phim gì tôi cũng sẽ cân nhắc. Có điều Lục Diễm à, cậu vừa mới bắt đầu yêu đương liền bận rộn như vậy, vị kia có thể có ý kiến hay không?”

“Sẽ không.” Lục Diễm khẳng định mà cười cười, “Em ấy cũng là người cuồng công việc, tôi chuyên tâm với công tác em ấy nhất định sẽ càng thích.”

“Ồ...” Tần Phong có chút bị khơi mào tò mò, “Cô gái như thế cũng không có nhiều.”

Đáng tiếc trong tiếng Trung không có phân biệt He – She, nếu không Tần Phong sẽ nghe ra người được nhắc tới là hần, chứ không phải cô.

Hoàn chương 47

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đáng tiếc thật có bận đến đâu cũng không có bao nhiêu đổi mới, vì mọi người, ta liều mạng!

.

Phily: Mọi người đọc truyện nhiều chắc cũng hiểu mà ha, trong tiếng Trung ngôi thứ ba phát âm đều là [tā], chỉ có khi viết mới phân biệt thôi ^^

,

48. Chương 48

.

“Phải rồi, tin tức cậu xuất viện vừa truyền ra liền có vài chương trình muốn mời cậu tới tham dự, tôi thay cậu chọn lựa, cuối cùng chọn được ba cái, một là phỏng vấn trên truyền hình, một cái là truyền thông mạng, còn có một cái là hỏi đáp qua thư. Nếu mọi người quan tâm tình trạng của cậu như vậy liền giải quyết một lần luôn đi.” Tần Phong tiếp tục nói.

“Vâng.” Lục Diễm gật gật đầu, phương diện này Tần Phong luôn luôn sắp xếp rất chu đáo, hần như cũ đều không có ý kiến.

“Ngoài ra, trong lúc cậu nằm viện, bộ phim mà Cốc Dương đề cử cậu bởi vì vấn đề lịch trình nên một tuần trước Cốc Dương đã xác định không tham gia.”

“Cái này tôi biết, Dương ca đã gọi điện báo cho tôi.” Lục Diễm đáp lời.

Lúc ấy Cốc Dương xác định không thể tham dự liền gọi cho Lục Diễm bảo thật tiếc không thể lần thứ hai hợp tác. Lục Diễm cũng cảm thấy tiếc nuối, giao tình giữa hần và Cốc Dương tốt là một chuyện, về phương diện khác Lục Diễm xem qua kịch bản cũng hiểu được là một bộ phim không tồi, thêm vào đó là đôi nam chính, hai diễn viên thực lực tốt nhất không cần chênh lệch quá nhiều, như vậy cùng nhau diễn mới thỏa mãn. Thực lực Cốc Dương Lục Diễm rất rõ ràng, hơn nữa hai người từng hợp tác, cả hai đều rất ăn ý.

Đổi một người không biết sẽ là ai, trong showbiz bằng tuổi nhau, thực lực danh khí lại ngang ngửa với Cốc Dương không phải là không có, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Tần Phong gật đầu nói, “Chuyện này tôi cũng tin cậu sớm biết, cho nên tôi muốn nói không phải là cái này, hôm nay tôi muốn thông báo một tin, cậu có biết tiếp nhận nhân vật của Cốc Dương là ai không?”

“Là ai?” Lục Diễm đối với việc này quả thật rất có hứng thú cũng thực quan tâm.

Tần Phong thần bí mà mỉm cười, chậm rãi nói, “Hàn Uyên.”

“Hàn Uyên? Đại thần Hàn Uyên?” Lục Diễm có chút không dám tin.

“Trừ bỏ đại thần Hàn Uyên, còn có Hàn Uyên nào nữa.”

“Xác định sao?” Lục Diễn lo lắng hỏi lại.

“Phải, chắc chắn. Nghe nói hai bên đã thỏa thuận xong, chờ thêm hai ngày nữa ký hợp đồng thì sẽ công bố ra ngoài.” Tần Phong nhìn thấy Lục Diễn kích động nhin không được trêu chọc, “Thế nào, nghe nói đóng chung với đại thần Hàn Uyên kích động như thế?”

“Quả thật có chút,” Lục Diễn cũng không cảm thấy thừa nhận điểm này sẽ dọa người, “Tôi từ nhỏ xem phim của anh ấy lớn lên, nhìn anh ta từ một người mới trở thành đại thần, cảm giác có chút thần kỳ. Anh ta là một diễn viên ưu tú, một tiền bối cùng là một đối thủ đáng tôn kính, có thể cùng anh ta đóng phim tôi quả thật rất chờ mong.”

Tần Phong cười nói, “Cậu nghĩ như vậy thì rất tốt, tôi còn lo cậu sẽ bị áp lực, cùng Hàn Uyên đóng phim làm không tốt đôi nam chính liền biến thành nam số 2 thì tiêu.”

“Áp lực khẳng định sẽ có, nhưng ngược khó đi lên, gặp mạnh thì cường, mới là bản sắc của tôi.” Lục Diễn cười cực kỳ tự tin.

Tần Phong đồng ý, “Kỳ thật đây vừa là một sự khiêu chiến, cũng là một cơ hội. Nếu cùng Hàn Uyên đóng phim mà cậu cũng không rơi vào thế hạ phong, như vậy diễn xuất của cậu nhất định có thể chân chính được công nhận. Cơ hội, thường tồn tại song song với mạo hiểm.”

Hai ngày sau, đoàn phim <> quả nhiên tuyên bố tin tức ảnh đế Hàn Uyên gia nhập.

Tin tức vừa công bố, khiến cho dư luận khắp nơi xôn xao, phản ứng lớn nhất chính là fan của Lục Diễn.

Một tháng trước, đoàn phim đã tuyên bố Lục Diễn đem sẽ tham gia phim <> cùng với Cốc Dương đồng thời đảm nhận hai nam chính, lúc ấy nhóm fan cũng rất kích động.

Đạo diễn của <> được xưng là “Thiên tài” Từ Vệ, hần vô cùng am hiểu nội dung kịch bản cho đến hoạt động quay phim. Bộ phim điện ảnh này nghe tên đã cảm thấy rất có hy vọng, được đạo diễn thiên tài đảm nhận càng làm người ta thêm chờ mong. Có thể diễn vai nam chính nói lên thực lực của Lục Diễn đã được công nhận.

Sau đó Cốc Dương lại đột nhiên tuyên bố rút khỏi phim, fan Lục Diễn lại kích động một phen. Cùng lúc cảm thấy đáng tiếc, nhóm fan đều rõ quan hệ của ảnh đế Cốc Dương với nam thần nhà mình có bao nhiêu tốt, lúc trước Lục Diễn mới ra mắt tạm thời không nói, năm trước tại lễ trao giải Bách Thảo trắng trợn không chút che giấu, càng khiến fan kích động không thôi, cảm tình với vị ảnh đế này càng gia tăng, nghe nói hai người lần thứ hai hợp tác hơn nữa còn là đôi nam chính đều hưng phấn vô cùng, ai biết đảo mắt liền thành không. Một số fan khác lại chuyển toàn bộ hứng thú hướng sang việc ai sẽ tiếp nhận nhân vật của Cốc Dương, thậm chí có người liệt kê tất cả nam diễn viên có khả năng từ thời gian, tính cách, diễn xuất sắp xếp ra một danh sách được chờ mong nhất cùng có khả năng nhất.

Rốt cục sau khi xác định, nhóm fan lại là một phen sôi sục thảo luận.

Trước không phải không có người mong muốn người hợp tác là Hàn Uyên, nhưng đại đa số mọi người cảm thấy hy vọng quá xa vời, kết quả cư nhiên lại đúng như vậy.

Hàn Uyên là truyền kỳ trong giới. Tuổi của hần cũng không tính quá lớn, năm nay gần bốn mươi, nhưng hần ra mắt từ rất sớm, mười mấy tuổi đã xuất hiện trong phim với vai diễn lật lật. Trước kia đóng qua rất nhiều phim, phim hay phim dở đều có, chủ yếu vẫn là lấy phim hài làm chủ đạo. Diễn viên trong thời kì đó, quả thật rất khổ, vất vả không nói tiền kiếm được cũng ít, cơ bản cũng chỉ đủ sinh hoạt, nhưng lại thường xuyên bị người xem thường, cho rằng bất quá là con hát mà thôi, dẫu đổi hình thức cũng vẫn là con hát. Không giống như nghệ sĩ hiện tại, fan hâm mộ, thương gia nuôi, vừa ra khỏi cửa người người theo đuổi, nở mày nở mặt. Thời đó rất nhiều người không tìm được lối đi bèn rời bỏ, có thể kiên trì không phải vận khí vô cùng tốt thì chính là người nhiệt tình đam mê đóng phim, đam mê nghệ thuật.

Hàn Uyên hai thứ đó đều có, cho nên hần luôn kiên trì, cũng thành nhân vật thần thánh trong điện ảnh Hoa ngữ. Cốc Dương diễn xuất đã vượt trội, nhưng hần cùng Hàn Uyên căn bản không phải một đẳng cấp. Rất nhiều diễn viên đối với việc cùng đóng chung với Hàn Uyên là vừa chờ mong lại sợ hãi. Chờ mong tự

nhân không cần phải nói, thích điện ảnh hiếm ai không thích Hàn Uyên, có thể cùng thần tượng hợp tác tự nhiên tràn ngập hấp dẫn. Nhưng về phương diện khác, Hàn Uyên diễn xuất thật sự quá xuất sắc, mặc dù hẳn không phải cố ý, cũng thường thường áp chế diễn viên khác không thể phát huy.

Hàn Uyên bản thân hẳn cũng thực bất đắc dĩ, tư vị Độc Cô Cầu Bại cũng không dễ chịu, điện ảnh vốn cũng không phải thứ nghệ thuật chỉ một người, đáng tiếc hiện giờ trong giới điện ảnh Hoa ngữ diễn viên có thực lực có thể tương đương Hàn Uyên ít lại càng ít, bởi vì tồn tại mấy điều đó cũng bởi vì giá trị con người mà rất ít khi mới được hẳn.

Cho nên rất nhiều thời điểm, vì phối hợp hiệu quả chỉnh thể, Hàn Uyên không thể không khắc chế một chút thực lực của chính mình, rất nhiều chuyên gia sẽ phát hiện, Hàn Uyên một người độc diễn thường tốt hơn nhiều so với có người cùng diễn, cũng bởi vì điều này mà ảnh hưởng tới tần suất đạt giải tại các lễ trao giải của hẳn. Nhưng dù vậy, Hàn Uyên vào nghề hơn hai mươi năm đã mười ba lần đạt được danh hiệu ảnh đế.

Hiện giờ, cùng một người tài hoa như vậy hợp tác, Lục Diễn chính mình còn chưa tỏ vẻ gì, fan đã sôi trào.

Tình huống diễn viên cùng hợp tác với người khác không có gì xa lạ, fan Lục Diễn chia thành hai phe. Một bên là phái yên vui, đối với việc hai người hợp tác tỏ vẻ cực kì mong chờ, dù sao thân phận địa vị Hàn Uyên đặt tại nơi đó, có thể cùng hẳn hợp tác, danh khí ảnh hưởng tuyệt đối sẽ tăng vọt, nếu còn có thể được đại thần dìu dắt thì càng tuyệt vời. Một phe khác thì tự xưng là phái lý trí, đối với quan điểm của phái yên vui chỉ cười nhạt, tỏ vẻ diễn viên cùng Hàn Uyên hợp tác nhiều như vậy, chân chính được lợi lại có mấy ai? Hơn nữa đại thần danh khí cực đại, diễn xuất cũng là tiêu chuẩn cấp cao, vạn nhất Lục Diễn theo không kịp, vốn là hai nam chính lại bị áp chế thành nam thứ, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

Hai phái không ai nhường ai, từng người kiên trì quan điểm của mình, đến cuối cùng thiếu chút nữa gây chiến với nhau. Người phụ trách trang mạng vội vàng xuất hiện điều đình, tỏ vẻ tất cả mọi người đều là fan Lục Diễn, bất quá đều là hy vọng tốt đẹp cho Lục Diễn, bây giờ chưa biết thế nào, người một nhà lại tự chia rẽ nội bộ, chẳng phải là muốn để cho người khác xem trò cười. Mặt khác mọi người cũng nên tin tưởng Lục Diễn, thực lực của anh ấy mọi người rõ như ban ngày, sự tình nếu đã quyết định, chỉ cần vẫn luôn duy trì ủng hộ anh tin tưởng anh thì tốt rồi. Lúc đó mọi người mới yên ổn, ngược lại đồng thời liên tiếp lên tiếng tỏ vẻ ủng hộ Lục Diễn.

Fan bên này một hồi thuốc súng khó khăn lắm mới tiêu tan, phía Lục Diễn lại vẫn thực bình tĩnh.

Gần đây hẳn mới đi làm trở lại, công việc hơi nhiều, mỗi ngày đều bận đến khuya. Nhưng mặc kệ về nhà trễ bao nhiêu, đều có một ngọn đèn mở sẵn vì hẳn, chờ hẳn về nhà, cảm giác như thế thật sự quá tốt.

Lục Diễn chưa từng nghĩ qua ngày nào đó hẳn cũng sẽ có người đợi hẳn về nhà, khi sự tình thật sự phát sinh hẳn chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Trái ngược với Lục Diễn công tác thời gian bất định, Tô Mặc thì quy luật hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian này vừa lúc không cần đi công tác, mà chuyện xã giao gì đó, cho tới bây giờ không cần anh ra tay, trừ bỏ trường hợp đặc biệt quan trọng hoặc là bản thân anh cảm thấy hứng thú còn không Tô Mặc sẽ không tham dự bữa tiệc thương nghiệp đó.

Chiều nào anh cũng về nhà sớm, tuy rằng Lục Diễn gần đây rất bận, thời điểm về tới nhà đã khuya nhưng anh sẽ không nhàm chán, chuyện cần xử lý của Tô Mặc có rất nhiều, nhưng cũng không nhất định phải ở trong phòng làm việc. Anh bất quá là hưởng thụ loại tâm tình đợi chờ này, giống như khi còn bé, anh kiên nhẫn chờ cha mẹ công tác bận rộn về nhà.

Lúc Lục Diễn về đến nhà, Tô Mặc đang ngồi ở phòng khách đọc sách, hẳn đổi giày đi qua, cởi áo khoác vắt lên tay vịn của ghế, một đầu gối quỳ lên trên ghế sa lông bên cạnh đối phương, cúi xuống nhẹ nhàng nâng cằm đối phương, Tô Mặc thuận thế ngửa mặt lên, hai người trao nhau một cái hôn triền miên.

Cứ như vậy mỗi ngày đều phát sinh, mà bọn họ làm không biết mệt.

Chấm dứt nụ hôn dài, Lục Diễn như trước kẻ trán Tô Mặc, hơi có chút tiếc nuối mà nói, “Qua vài ngày nữa anh phải vào đoàn phim.”

Tô Mặc khép sách, “Chính là bộ phim Hàn Uyên cũng tham gia mà Từ Vệ làm đạo diễn kia?”

Lục Diễm gật gật đầu, cười nói, “Em biết rất rõ ràng đi.”

Tô Mạc cười cười, “Chuyện của anh, em đều rõ.”

“Như vậy, em thấy thế nào? Cùng Hàn Uyên đóng phim...” Lục Diễm trêu tức hỏi lại.

“Hàn Uyên cũng không phải mãnh thú hay nước lũ hung tợn, danh khí của anh ta rất lớn, cùng anh ta đóng phim đối với anh rất có lợi. Về phần có bị áp chế hay không...” Tô Mạc nhìn hấn, khẳng định, “Năng lực của anh, không hề thua kém anh ta.”

Lục Diễm mỉm cười, quả nhiên rất rõ ràng, “Tin tưởng anh vậy sao!”

Tô Mạc đưa tay ôm cổ hấn, “Em nói rồi, mắt nhìn người của em rất tốt, người em xem trọng, sẽ không thua bất luận kẻ nào, đại thần cũng thế.”

Tin tưởng mà Tô Mạc dành cho Lục Diễm, không phải bởi vì quan hệ hiện tại giữa hai người. Anh năm đó có thể một tay lập nên Tinh Không, đối với chuyện điện ảnh cũng không phải hoàn toàn không hiểu biết. Bởi vì nguyên nhân này, mỗi một bộ phim Lục Diễm tham gia, mỗi một màn ảnh có hấn anh đều nghiêm túc xem qua. Anh nhìn ra được, năng lực Lục Diễm tuyệt không phải như hết thấy hấn biểu hiện ra ngoài. Anh cũng nhìn ra được, trên người Lục Diễm có bí mật, nhưng nếu đối phương không muốn nói, mặc dù hai người bây giờ là người yêu, anh cũng sẽ không hỏi.

Anh mắt Lục Diễm khẽ động, lại thay đổi đề tài, “Vừa mới vào đoàn phim đại khái sẽ rất bận, anh có lẽ có một đoạn thời gian không thể về nhà.”

“Không sao,” Tô Mạc cười cười, “Em vừa lúc cũng về nhà cũ ở vài ngày, giao thừa không có ở nhà, khiến cho thím Phương cần nhằn đã lâu.”

Lục Diễm cũng không buông tha, có một chút xấu xa hỏi, “VẬY... nếu anh nhớ em thì phải làm thế nào?”

Tô Mạc trong mắt một mảnh nhu hòa, “Anh nhớ em, em liền đi tìm anh.”

“Được.” Lục Diễm cọ cọ khoe miệng của anh, “Không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

“Ừm.” Tô Mạc chỉ kịp trả lời một chữ, toàn bộ sau đó liền nói không nên lời.

Hoàn chương 48

,

49. Chương 49

< mật=’’’’ lệnh=’’’’ tuyệt=’’’’ đối=’’’’> là bộ phim mang tính chất thương mại.

Cảnh sát quốc tế nhận được mật báo, tổ chức khủng bố lớn nhất thế giới gài bom có sức công phá cực mạnh tại Las Vegas, nhiệm vụ của bọn họ chính là cải trang lẫn vào sòng bạc lớn nhất Las Vegas tìm ra cũng như ngăn cản hành vi phạm tội của tổ chức khủng bố. Tiếp nhận nhiệm vụ này chính là thành viên tổ đội chim Ưng, tổ trưởng của bọn họ Jo. Lý là một người Hoa, được xưng là cảnh sát ưu tú nhất trong lịch sử.

Cùng lúc đó, có người cung cấp manh mối, tên tội phạm lừa gạt khét tiếng nhất nước cùng đồng lõa đã tới Las Vegas chuẩn bị tiếp tục cho hành vi lừa gạt của chúng, đặc công Hướng Phi đang trà trộn ở Las Vegas cũng tiếp nhận mật lệnh truy tìm tóm cổ bọn tội phạm này, áp giải chúng về nước, vả lại tốt nhất không cần kinh động cảnh sát địa phương.

Dưới sai sót ngẫu nhiên, hai bên đều lầm đem đối phương là mục tiêu của nhiệm vụ, bắt đầu một loạt đấu trí đấu dũng, cuối cùng đương nhiên là tiêu trừ hiểu lầm, liên thủ với nhau hoàn thành nhiệm vụ.

Đóng vai cảnh sát quốc tế uy tín lâu năm Jo. Lý là Hàn Uyên, mà Lục Diễm tất nhiên thủ vai đặc công Hướng Phi, hai người trong phim có rất nhiều phân cảnh diễn chung, từ ban đầu đối chọi gay gắt thăm dò lẫn nhau đến cuối cùng bắt tay hợp tác.

Đạo diễn “Thiên tài” Từ Vệ am hiểu nhất chính là loại tình tiết phim như thế này, hơn nữa ảnh đế Hàn Uyên uy tín lâu năm cùng tân vương Lục Diễn gia nhập, phim còn chưa khởi quay đã nhận được sự chú ý. Fan đối với sự hợp tác giữa hai người thì vô cùng chờ mong.

Lục Diễn không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Uyên. Đời trước hắn từng đóng vai quần chúng trong phim của Hàn Uyên, chính là một nhân vật bé nhỏ không chút thu hút, nhưng có thể cùng đại thần Hàn Uyên góp mặt trong phim, lúc đó Lục Diễn kích động hưng phấn không thôi, tuy rằng giữa bọn họ cũng không có phân cảnh nào diễn chung.

Sau khi sống lại hai người cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, trừ bỏ cùng nhau tham dự lễ trao giải Bách Thảo, còn có một lần tham gia hoạt động thương mại, nhưng mà đều chưa chính thức trò chuyện.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, đây là lần đầu tiên hai bên chạm mặt tại đoàn phim, Hàn Uyên cũng không lộ ra biểu tình cao ngạo, mà là thực khách khí mở lời chào hỏi.

Bản tính của Hàn Uyên vốn là một người khá ôn hòa, thậm chí có thể nói có chút hướng nội. Khi không có cảnh quay của hắn, hắn đa phần đều là một mình ngồi lẳng lặng, rất ít chủ động trò chuyện với kẻ khác, nhưng nếu có người chủ động tìm hắn nói chuyện, hắn cũng sẽ lễ phép đáp lại. Chẳng qua bởi vì hắn là siêu cấp ảnh đế, đại đa số người cho rằng hắn rất cao ngạo lãnh đạm, cũng không dám chủ động tới quấy rầy. Chỉ có bạn bè quen thuộc của hắn mới biết được, hắn kỳ thật chính là không biết làm sao chủ động cùng người khác giao lưu mà thôi. Có rất ít người có thể tưởng tượng được Hàn Uyên trước kia đóng qua vô số phim hài, mang đến cho người ta đầy tiếng cười, kỳ thật lại là một người thật không thích nói chuyện.

Nhưng mà một khi đứng trước ống kính, cả người hắn đều thay đổi. Khôi hài vui vẻ, nghiêm túc lãnh khốc, cười hi hi ha ha hay tức giận mắng chửi, cuồng bá khốc suất.... nhân vật giao cho hắn tính cách như thế nào, hắn liền biến thành tính cách như thế đó. Trước màn ảnh, hắn đã không còn là Hàn Uyên, mà là người trong kịch bản. Bạn tốt trong giới của hắn, đạo diễn nổi danh Vương Dịch đánh giá giành cho hắn chính là, “Kẻ trời sinh làm diễn viên.”

Lục Diễn đối với Hàn Uyên là tôn kính cùng bội phục. Mỗi một bộ phim của Hàn Uyên, gồm cả những phim bị rất nhiều bình luận chê bai hắn đều xem qua, hắn từ trong quỹ đạo tìm hiểu đại thần Hàn Uyên từng bước một lột xác cùng trưởng thành. Có thể nói, Hàn Uyên đối với phim của bản thân có khi cũng không quen thuộc như Lục Diễn. Bởi thế cho nên, hiểu biết của Lục Diễn đối với Hàn Uyên sau màn ảnh so với bất luận kẻ nào đều sâu sắc hơn.

Thời điểm biết được cùng Hàn Uyên hợp tác, trong lòng Lục Diễn chỉ có hưng phấn, mà không có sợ hãi, hắn căn bản không lo lắng sẽ bị áp chế. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Lục Diễn hiểu biết về Hàn Uyên đã cực kỳ khắc sâu, mà Hàn Uyên đối với Lục Diễn, có thể nói rằng hiểu biết quá ít.

Chính như Tô Mặc còn cho rằng, biểu hiện của Lục Diễn trong mấy bộ điện ảnh trước, còn chưa phải là năng lực chân chính hắn. Không phải nói hắn cố ý giữ lại, mà là rất nhiều thời điểm, thực lực phô bày được hay không kỳ thật quyết định bởi với đối thủ của anh. Nếu đối thủ quá yếu, cho dù anh một giây là KO (knock out) đối phương nhưng cũng biểu hiện không hết được sự cường đại của anh. Mà nếu đối thủ, mạnh đến mức anh bị rơi vào thế hạ phong, lại cũng có thể giúp anh hiển lộ tài năng. Có thể đem anh bức đến cực hạn, bày ra thực lực chân chính, vĩnh viễn chỉ có thể là đối thủ cân tài cân sức mà thôi.

Đối với Lục Diễn mà nói, Hàn Uyên vừa là tiền bối cùng đối tượng học tập, lại vừa là đối thủ. Mỗi một người đàn ông có tâm huyết, đều khát vọng một cuộc chiến thống khoái, bất luận là hình thức gì. Mà một đối thủ ngang tài ngang sức, có đôi khi so với mười đồng đội trung thực tin cậy càng khó gặp hơn.

Hàn Uyên đối với Lục Diễn, cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, ít nhất hắn biết Lục Diễn là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng diễn viên mới xuất sắc nhất trong lễ trao giải Bách Thảo năm ngoái, tuy rằng giải Bách Thảo là giải thưởng quần chúng, nhưng trong quần chúng cũng có không ít người chân chính hiểu biết, không phải tất cả đều chỉ xem ngoại hình. Mà đạo diễn Lý Nhiễm nổi tiếng luôn luôn hà khắc cũng đã hết lời ngợi khen Lục Diễn, có thể thấy được người trẻ tuổi anh tuần này đúng là rất có thực lực.

Cảnh diễn chung đầu tiên giữa bọn họ phát sinh tại quán bar.

Một tiếng súng nổ, quán bar huyền ảo phút chốc trở nên an tĩnh, chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng còn đang chậm rãi vang lên. Hai tên cướp che mặt đột nhiên xuất hiện lập tức tản ra trong đám người, trong đó một

kẻ còn cầm súng trong tay, họng súng hướng về phía trước vẫn còn bốc khói, có thể thấy được một tiếng nổ vừa rồi chính là từ nó phát ra.

Không ai biết hai tên cướp này đầu óc thế nào mà chạy đến quán bar cướp bóc, nhưng sự tình đã phát sinh, nhất định cần phải giải quyết. Đám khách dưới sự uy hiếp của tên cướp bị dồn vào trong góc phòng, cảnh sát quốc tế cùng đặc công cải trang vừa lúc cùng đám người ở trong này hẹn gặp mặt cũng không ngoại lệ.

Tên cướp đã bắt đầu cưỡng ép khách giao tiền cùng đồ có giá trị, đặc công và cảnh sát đều yên lặng suy xét làm sao không thương tổn quần chúng vô tội lại có thể chế ngự kẻ cướp. Kẻ cướp có hai tên, hơn nữa trên tay đều có vũ khí, càng khó chính là bọn chúng vô cùng tinh táo mà dựa lưng vào nhau, nếu không thể đồng thời chế ngự cả hai có lẽ sẽ khiến cho càng rối loạn.

Hai người đều vừa quan sát động tĩnh chung quanh vừa suy nghĩ đối pháp, bỗng nhiên bốn mắt trên không trung gặp nhau, xuất phát từ một loại bản năng hai người đều hiểu được chuyện đối phương muốn làm, vì thế dù không hề thương lượng cả hai ngầm đưa ánh mắt ẩn ý, sau đó đồng thời ăn ý ra tay.

Hai tên cướp dưới sự liên thủ của hai vị cảnh sát rất nhanh đã bị chế ngự, đám người chen chúc đi lên trời bọn chúng lại, trước khi cảnh sát địa phương đến hai người lại đều yên lặng rời đi.

Đặc sắc nhất và cũng là quan trọng nhất trong cảnh diễn này dĩ nhiên là hai người đồng thời ăn ý chế ngự tên cướp. Thời điểm ánh mắt giao hội cùng với ra hiệu đều hoàn toàn không có đối thoại, cả phân cảnh hai người đều không nói một lời, nhưng sóng ngầm thủy chung lại bắt đầu khởi động, vô luận là nội tâm hay hành động.

Hàn Uyên đoán được Lục Diễn diễn xuất không tồi, lại thật không ngờ sẽ giỏi đến như vậy. Trước khi quay phim hẳn đã chuẩn bị khả năng sẽ NG, thậm chí đã lo lắng nếu đối phương lộ ra biểu tình uể oải hẳn là nên an ủi như thế nào cho thỏa đáng lại không thương tổn tự tôn của đối phương, cùng với nên từ góc độ gì mà nhắc nhở Lục Diễn có thể diễn tốt hơn. Ấn tượng hẳn dành cho Lục Diễn vẫn luôn rất tốt.

Kết quả sau khi quay phim, Hàn Uyên phát hiện hết thấy chuẩn bị trước đó đều không cần. Lục Diễn diễn cảm vượt xa dự liệu của hắn, hắn vốn dĩ còn có chút thu liễm diễn xuất của mình lại vào lúc ánh mắt Lục Diễn nhìn qua liền hoàn toàn bộc phát, hẳn ý thức được đây có thể là một đối thủ ngang sức ngang tài, cần bản không cần hẳn nhường. Ý thức được điểm này khiến cho Hàn Uyên cực độ hưng phấn, hẳn đã thật lâu không có cảnh diễn thỏa thích như thế này.

Sau đó hai người đều xuất hết thực lực, mỗi một phân cảnh đều cạnh tranh tóe lửa. Rất nhanh, diễn viên phụ và nhân viên công tác liền cảm nhận được dòng năng lượng này, người cảm nhận được trước tiên chính là đạo diễn Từ Vệ.

Từ Vệ không phải lần đầu tiên hợp tác với Hàn Uyên, đối với trạng thái Hàn Uyên vẫn tương đối hiểu biết, gần mấy năm qua, y rất ít nhìn thấy Hàn Uyên hưng phấn khi quay phim như vậy, hết như mới uống máu gà. Tựa như một cao thủ võ lâm, khi hắn đạt tới cảnh giới nhất định ngay cả tâm cũng sẽ bình tĩnh trở lại, thực khó có chuyện gì có thể làm cho hắn kích động. Hàn Uyên diễn xuất như trước là không thể xoi mói, nhưng chung quy vẫn khiến người cảm giác thiếu gì đó, Từ Vệ hiện tại nghĩ tới, đó là thiếu đi tình cảm mãnh liệt.

Nhưng hiện tại, phần tình cảm này trở nên cực kỳ mãnh liệt. Hàn Uyên như vậy, quả thực hoàn mỹ.

Từ Vệ rất nhanh cũng nhìn ra, Hàn Uyên thay đổi là do Lục Diễn xúc tác, ngay từ đầu y vẫn là có chút giật mình. Người thanh niên này, khi đối mặt đại thần Hàn Uyên không sinh ra lo sợ mà phát huy thất thường đã là không tồi, khi hai người diễn chung có thể không rơi vào thế yếu đã rất có bản lĩnh, cư nhiên còn có thể kích phát nhiệt tình của Hàn Uyên, quả thực không thể ngờ tới.

Nói thật, vừa mới quyết định tìm Hàn Uyên tới thay cho Cốc Dương bận rộn, Từ Vệ có chút do dự. Sau khi Cốc Dương đề cử Lục Diễn cho y, y cố ý đi tìm tài liệu về Lục Diễn để xem, hiểu rõ liền cảm thấy thực vừa lòng, hơn nữa y cũng xem phim hai người cùng đóng, phân cảnh diễn chung tương đối phần khích, nhìn ra được ăn ý giữa bọn họ, vì thế đối với chuyện hai người bọn họ cùng đảm đương hai nam chính rất có lòng tin.

Ai biết kế hoạch biến hóa quá nhanh, Cốc Dương nhất thời không thể tham gia, thật đúng là buồn chết Từ Vệ, mắt thấy sắp đến ngày khởi quay, nam chính lại chưa có, này là chuyện gì chứ! Thời gian cấp bách, tìm được người thích hợp mà còn phải có thời gian rảnh thì thật không dễ dàng. Vừa mới nghe nói Hàn Uyên gần đây có thời gian, tiếp xúc với nhau, đối phương cũng rất có hứng thú, lúc này Từ Vệ ngược lại có chút khó xử.

Y xem trọng Lục Diễm nhưng không phải không thừa nhận, trong mắt y, Lục Diễm cùng Hàn Uyên còn chưa phải chung một đẳng cấp, y cũng sợ Lục Diễm bị áp chế quá mức, phát huy không được, dù sao hắn chỉ là một người mới ra mắt hơn hai năm mà thôi.

Nhưng cuối cùng, Từ Vệ vẫn quyết định tìm Hàn Uyên, dù sao một pho tượng đại thần như vậy, có thể mời đến cũng đã thực không dễ dàng, còn suy xét nhiều như vậy làm cái gì. Cùng lắm thì, hai nam chính biến thành nam chính và nam thứ chính là được. Lục Diễm nếu thực lực không được, cũng không thể trách người.

Ai từng nghĩ quá, cư nhiên còn có kinh hỉ như vậy, Từ Vệ quả thực muốn vì chính mình anh minh thần võ mà âm thầm nhấn like một cái.

Hoàn chương 49

,

50. Chương 50

.

Quay phim thực thuận lợi, đối với Lục Diễm cùng Hàn Uyên mà nói, đây là một trận quyết đấu sáng khoái đỉnh cao. Trong phim, bọn họ vừa là địch thủ vừa là bạn bè, mỗi một màn diễn chung đều thực đã nghiền. Dần dần, quan hệ của bọn họ cũng không ngừng trở nên tốt hơn, Hàn Uyên không phải một người khó ở chung, mà Lục Diễm thì lại quá am hiểu cách sống cùng người khác.

Trong mắt Hàn Uyên, Lục Diễm là một hậu bối nghiêm túc cố gắng mà lại rất có thiên phú, lấy một thời gian nữa chắc chắn sẽ thu được thành tựu xuất sắc, hơn nữa thái độ làm người của hắn lại vô cùng thỏa đáng, điểm này thậm chí khiến Hàn Uyên vừa bội phục lại hâm mộ. Mà đối với Lục Diễm, có thể cùng Hàn Uyên kết giao bạn bè, chỗ tốt tự nhiên không cần nói cũng biết.

Thời điểm hai người cùng nhau, chủ đề tán gẫu nhiều nhất đương nhiên là về điện ảnh. Hàn Uyên kinh ngạc bởi Lục Diễm hiểu biết về tác phẩm của hắn, nhưng lại không chỉ là xem qua mà thậm chí có một trình độ nghiên cứu nhất định, hắn nói giỡn khó trách khi quay phim cậu đối với tôi có thể nắm giữ tiết tấu tốt như vậy. Lục Diễm cũng cười thừa nhận hắn quả thật chiếm ưu thế này, nếu hôm nay cùng hắn diễn đối thành một người khác có đẳng cấp như Hàn Uyên, hắn không chắc có thể làm tốt giống hiện tại. Hàn Uyên đối với Lục Diễm nói thẳng như thế càng thêm thưởng thức vài phần.

Chuyện ở chung cùng người khác, Lục Diễm trong lòng quả thật có một chút so đo, nhưng có liên quan với phương diện điện ảnh, hắn cũng thật sự thuần túy. Cho nên phàm là người thật tâm nhiệt tình yêu mến nghệ thuật, đều thực khó chán ghét Lục Diễm, đó cũng là nguyên nhân hắn có thể cùng nhiều nhân vật quan trọng gây dựng mối quan hệ tốt đến vậy.

Nửa tháng sau khi quay phim, trên cơ bản những cảnh cần quay cũng đã chấm dứt, dư lại một vài đoạn phải đem đến Las Vegas để quay, cho nên đoàn phim cũng tạm thời nghỉ vài ngày, cho mọi người một chút thời gian để sắp xếp cùng điều chỉnh.

Thực đúng lúc, lễ tình nhân cũng đến.

Vốn dĩ Lục Diễm hy vọng lễ tình nhân đầu tiên sau khi xác định quan hệ có thể ở bên Tô Mặc, nhưng bộ phim chính thức công chiếu vào ngày lễ tình nhân hôm nay, thời điểm Lục Diễm nằm viện cũng đã đã đáp ứng Cao Hi Triết sẽ tham dự lần đầu công chiếu, khi đó hắn còn chưa cùng Tô Mặc xác định, tự nhiên cũng không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ chẳng dễ thoát thác. Lại trùng hợp ngày lễ tình nhân Tô Mặc cũng phải đến nơi khác công tác, cùng nhau trôi qua gì đó, chỉ có thể chờ lần sau, cũng may cả hai đều là người trưởng thành, đối với mấy chuyện này kỳ thật cũng không phải quá coi trọng.

Lẽ ra mắt đầu tiên của phim khá long trọng, phim điện ảnh hàng năm của Cao Hi Triết ảnh hưởng không nhỏ, phàm là người có chút giao tình lại có thời gian đều góp mặt, ngay cả Lý Nhiễm cũng tham dự.

Lục Diễm nghe nói Lý Nhiễm gần đây đang quay một bộ phim kỳ lạ, diễn viên chính là người hắc từng biết đến ở đời trước, là người mà Lý Nhiễm tại ngã tư đường quan sát ba ngày thì chọn ra trong số những người qua đường. Xem ra uốn nắn người mới không phải thực thuận lợi, đầu tóc Lý Nhiễm càng rối loạn hơn trước đây vài phần, cả người thoát nhìn lại càng không dễ ở chung, cũng may Lý Nhiễm còn nhớ rõ đây là lần đầu tiên đóng phim của người kia, cho nên chịu đựng không bùng nổ. Bất quá Lục Diễm biết, hết thấy đều đáng giá, bởi vì cuối cùng thành tích bộ phim này của Lý Nhiễm tương đối không tồi, cũng bởi vì điều này, mới có thể khiến cho người may mắn kia một đêm lên mây, quên trời cao đất rộng quên luôn mình là ai, cuối cùng cũng chỉ tại giới giải trí sắm một vai rồi vụt tắt.

Hôm nay còn có tiệc rượu cảm ơn, Lục Diễm cầm ly rượu đi về hướng Lý Nhiễm, khó có được lúc hắc thần tình không kiên nhẫn mà vẫn chưa rời đi, Lục Diễm mỉm cười cùng đối phương cụng ly, “Lý đạo, đã lâu không gặp.”

Lý Nhiễm trừng mắt nhìn hắc thần một cái, giống như lúc này mới rõ hắc thần là ai, sau đó nhún mày, đem hắc thần kéo đến một góc không có người.

Lục Diễm có chút , phát triển này giống như có chút không đúng lắm, tuy rằng trước mặt là đạo diễn kỳ quái luôn luôn không thể nào dự đoán được.

Lý Nhiễm mở miệng câu nói đầu tiên liền trực tiếp, “Tôi nghe Tô lão nhị nói về chuyện của cậu cùng Tô lão đại, có thật không?”

Lục Diễm gật gật đầu, nghĩ thầm rằng hóa ra là việc này a, lấy quan hệ hắc thần cùng anh em Tô gia, biết được cũng không quá kỳ lạ, đại khái hắc thần ngại ngừng đến hỏi Tô Mặc, liền trực tiếp đi hỏi mình, “Là thật.”

Lý Nhiễm nhăn mày buông ra, “Ừ, xem ra Tô lão nhị lần này không gạt tôi.”

Phản ứng này quá mức bình tĩnh, Lục Diễm trái lại có chút không quen, nhin không được hỏi, “Lý đạo không phải muốn nói với tôi cái gì sao?”

Lý Nhiễm kỳ quái mà nhìn hắc thần, “Tôi không có gì muốn nói a. Tô lão đại nếu muốn cùng cậu một chỗ, vậy khẳng định có lý do của cậu ấy, mặc kệ là lý do gì, quyết định của cậu ấy cho tới bây giờ cũng sẽ không sai. Dù sao mặc kệ cậu ấy muốn cùng ai một chỗ hay muốn làm cái gì, tôi đều sẽ ủng hộ vô điều kiện. Bất quá lại nói tiếp, quan hệ hiện tại của hai người chuẩn bị công khai hay là không công khai? Công khai đối với cậu nhất định có chỗ tốt cũng sẽ có ảnh hưởng bất lợi, không công khai thì cũng không có gì. Dù sao mặc kệ công khai hay không công khai, ảnh hưởng tới Tô lão đại đều không lớn, không kể nào dám chỉ trích cuộc sống riêng tư của cậu ấy.”

Nói xong lời cuối cùng, còn có chút đắc ý, giống như người lợi hại như vậy là bản thân mình. Lục Diễm không khỏi bật cười, đây đại khái là một fan cuồng cảnh giới cao nhất đi, thật không biết Tô Mặc rốt cuộc làm cái gì, có thể làm cho Lý Nhiễm ngạo mạn trước mặt người khác lại quan tâm đến bọn họ như vậy, tựa như một thằng nhóc bị bệnh ngốc vậy.

“Tạm thời không tính toán công khai, bây giờ còn chưa phải lúc.”

Lý Nhiễm gật gật đầu, “Hiện tại quả thật không công khai thì tốt hơn. Có điều, cái giới này nhiều thứ hấp dẫn như vậy, cậu cũng không nên làm chuyện có lỗi với Tô lão đại nghe chưa.”

Lục Diễm dở khóc dở cười, “Lý đạo cảm thấy tôi là hạng người như vậy sao?”

Lý Nhiễm nghĩ nghĩ, mới nói, “Hắc thần không phải là. Người Tô lão đại coi trọng khẳng định sẽ không sai.”

Đấy, kết quả là vẫn là vì Tô Mặc.

“Được rồi, nghe nói cậu cùng Hàn Uyên cùng đóng chung mà khí thế một chút cũng không bị áp đảo, rất tốt.” Lý Nhiễm khó được chủ động chuyển đề tài.

Lục Diễm cười cười, “Quá khen, là tiền bối nhường tôi thôi.”

Lý Nhiễm cười khúc khích, “Lời này đủ dối trá, bắt quá trong cái giới này, nói như vậy rất tốt, không dễ dàng đắc tội người, cậu quả nhiên đủ tư chất để tồn tại trong showbiz.”

Cho nên nói, ai bảo Lý Nhiễm không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hẳn chính là thân phận đủ cao, không cần mà thôi.

Lý Nhiễm nghiêm mặt, “Có thời gian theo tôi đóng một bộ nữa đi, lần trước được nam phụ xuất sắc nhất, lần sau ít nhất cũng phải lấy danh hiệu ảnh đế về nhà.”

Xem xem, cũng chỉ có Lý Nhiễm mới dám không kiêng nể gì mà nói như vậy, một là bởi vì thực lực, hai là bởi vì thân phận.

Lục Diễm cười cười, “Được, đa tạ Lý đạo không vứt bỏ.”

“Thôi nha, với tôi thì chớ nói vậy. Cậu đã cùng Tô lão đại một chỗ, về sau chúng ta cũng là người một nhà.”

“Ừm.” Lục Diễm đáp lời.

“Phải rồi,” Lục Diễm đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Một thời gian trước, có một người bạn gửi cho tôi một kịch bản, nhờ tôi hỗ trợ xem có thể đề cử cho các đạo diễn hay không, tôi đang định mấy ngày nữa hẹn hẳn, Lý đạo muốn cùng đi xem không? Người bạn này rất lợi hại, năng lực bạn bè của hẳn hẳn là cũng sẽ không quá kém, nói không chừng là kịch bản hay.”

“Được a,” Lý Nhiễm sáng khoái đáp ứng, “Với mặt mũi của cậu, chỉ cần không quá kém, tôi đều nhận.”

Lục Diễm thời gian trước đang suy xét chuyện này, trải qua một lần đại chiến trên mạng, khiến cho Lục Diễm mở mang thêm kiến thức về văn nhân, nhất là lực lượng văn nhân cấp cao, hẳn có tâm cùng Khúc Song Hoa gây dựng quan hệ, nếu đối phương muốn đưa cơ hội nợ nhân tình cho hẳn, tự nhiên không thể buông tha.

Hắn vốn đang nghĩ không biết là dạng kịch bản thể nào, nếu đề tài quá nhàm chán thì nên làm cái gì bây giờ, hôm nay đụng tới Lý Nhiễm hẳn đột nhiên nghĩ đến, này không phải là người tốt nhất để thẩm định sao, Lý Nhiễm danh xưng “Quái tài”, cơ hồ dạng đề tài gì cũng có thể quay, hơn nữa cho dù có thể lập dị khác người, thì người mê điện ảnh sẽ vẫn theo hẳn. Vừa lúc Lý Nhiễm quan tâm quan hệ của Tô Mặc với mình liền thuận miệng đề nghị, Lý Nhiễm lại đáp ứng cực kỳ sáng khoái.

Tiệc rượu nhanh tới thời điểm chấm dứt, Hứa Viễn tìm được Lục Diễm tránh trong đám người, cậu uống hơi nhiều, đại khái là hưng phấn, “Lục ca, em mời anh một ly, cảm ơn sự trợ giúp của anh, em lần đầu tiên tại rạp chiếu phim nhìn thấy mình đó. Thật đã, cảm giác đóng phim, quá tuyệt vời!”

Hứa Viễn nói xong, trong mắt loe loe ánh sáng, Lục Diễm trong nháy mắt giống như nhìn thấy chính mình trước đây, cũng là nhỏ bé như vậy, lại nghiêm túc mà khát vọng cảm giác đóng phim như thế.

Lục Diễm cười cười, tiếp nhận ly rượu trong tay cậu, một hơi cạn sạch, “Không cần nói thế, chính cậu cũng thực cố gắng.”

Tại trước mặt tiền bối thì khiêm tốn, hòa ái với hậu bối, bất luận thời điểm nào, Lục Diễm đều không quên sắm vai nhân vật tốt.

Sau đó Hứa Viễn lại cùng Lục Diễm uống không ít, đa phần là cậu tự mình uống, Lục Diễm uống mấy chén. Kết quả lúc tiệc rượu chấm dứt, Hứa Viễn đã say đến đi không nổi.

Những người khác đều tản đi gần hết, Hứa Viễn vốn chỉ là nhân vật quần chúng, lại gặp vận may được diễn vai phụ khá quan trọng, những kẻ hâm mộ ghen tị với cậu đều không để ý cậu, Hứa Viễn cũng còn chưa kịp tạo quan hệ tốt với ai. Có thể nói, ở đây tương đối thân quen chỉ có Lục Diễm, cậu lại vẫn luôn lôi kéo Lục Diễm uống rượu, hiện tại say thành như vậy, Lục Diễm cũng không đành lòng để ý tới, đành phải nhíu mày nhăn nheo hỏi, “Hứa Viễn, cậu sống ở đâu? Tôi giúp cậu gọi taxi.”

Cũng may đối phương tuy rằng say nhưng vẫn chưa hoàn toàn mơ hồ, cậu ngã nghiêng trên ghế, khoát tay, “Không cần, cảm ơn Lục ca, em đặt phòng ở khách sạn đối diện, phiên Lục ca đưa em qua đó là được.”

Đối diện quả thật có một khách sạn, Lục Diễm thấy xe Tống Huy còn chưa đến, thở dài, chỉ đành tiễn Phạt tiền đến Tây thiên đem Hứa Viễn đỡ dậy.

Đưa Hứa Viễn vào phòng khách sạn, nhìn cậu nôn một đống trong bồn cầu, sau đó giúp cậu tùy tiện lau mặt đưa đến trên giường, Lục Diễm cuối cùng thở phào một hơi, “Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Lục Diễm đi tới cửa, đang định mở cửa, phía sau đột nhiên vang lên một câu, “Lục ca, thực xin lỗi!”

Lục Diễm mãnh liệt quay đầu lại, liền nhìn thấy Hứa Viễn vừa rồi nằm liệt trên giường đã ngồi dậy, trong hốc mắt tơ máu chẳng chịt, cũng đã không còn một chút men say nào, biểu tình mang theo áy náy cùng quật cường nhìn hắn.

Lục Diễm trong lòng chấn động, thầm nghĩ một tiếng không xong, vội vàng xông ra ngoài, nghĩ nhanh chóng rời khỏi khách sạn, nhưng đã không còn kịp, vừa ra thang máy liền nhìn thấy cửa khách sạn một đám phóng viên vây quanh, Lục Diễm theo bản năng mà tránh đi, không để cho đám phóng viên kia trông thấy hắn.

Lục Diễm nhanh chóng gọi điện thoại cho Tống Huy, bảo cậu đi xem xảy ra chuyện gì.

Tống Huy rất nhanh điện thoại trả lời, nói có người chụp được cảnh Triệu Điềm Nhi cùng một người đàn ông vào khách sạn, Triệu Điềm Nhi thần thái thoát nhìn có chút không thích hợp, người đàn ông kia có vẻ giống hệt như Lục Diễm.

Lục Diễm nháy mắt liền hiểu được, chính mình rơi vào cái bẫy của người ta.

Chỉ trách mình nhất thời mềm lòng, về phần là ai muốn hại mình, hiện tại cũng không phải thời điểm suy xét cái này, quan trọng nhất bây giờ là giải quyết chuyện này như thế nào.

Nếu như mình cứ như vậy đi ra ngoài, đợi lát nữa Triệu Điềm Nhi lại từ nơi này đi ra, thế thì cơ bản chuyện sẽ trở thành sự thật.

Mà quan trọng nhất, trong lời Tống Huy người chứng kiến nhìn thấy Triệu Điềm Nhi bộ dáng không đúng lắm, chỉ sợ không chỉ là scandal của nam nữ minh tinh ở khách sạn, làm không tốt có khi còn có án kiện hình sự.

Mặc kệ thế nào, trước tìm được Triệu Điềm Nhi mới là điều quan trọng. Lục Diễm hơi chút che giấu chính mình, né khỏi tai mắt đến chỗ lễ tân hỏi thăm, nói mình là bạn của khách thuê phòng mà lại quên số phòng, di động không liên lạc được nhờ cô tra thử, cũng may kẻ thuê phòng dùng giấy căn cước của Triệu Điềm Nhi, Lục Diễm rất nhanh liền một lần nữa tìm lên.

Hoàn chương 50

,

51. Chương 51

.

Tìm được phòng, gõ cửa nửa ngày cũng không có ai đáp lại, Lục Diễm bắt đầu có chút sốt ruột. Không biết là sai phòng hay là Triệu Điềm Nhi đã bất tỉnh.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm lười biếng, “Tôi còn tưởng rằng là kẻ nào xui xẻo chứ, ra là anh à.”

Giọng nói quen thuộc khiến Lục Diễm lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy Tô Quyết hai tay khoanh trước ngực tựa vào cửa phòng bên cạnh.

Lục Diễm nhìn cậu không nói gì, Tô Quyết nhếch môi mỉm cười, “Tôi cùng bạn uống rượu bên trên, nghe nói dưới cửa có rất nhiều phóng viên, hình như là có nam nữ minh tinh tới khách sạn. Tôi vừa nghe liền biết có bẫy, vô ý bị bắt gặp làm sao giống trống khua chiêng như vậy, tất cả mọi người đều muốn độc chiếm tin tức, nhiều phóng viên như thế nhất định là có người gọi tới. Tôi đang nhàm chán đây, liền xuống dưới nhìn xem, hóa ra kẻ xui xẻo lại chính là anh a.”

Khách sạn tầng cao nhất có một nhà hàng, Tô Quyết đến nơi này cũng không kỳ quái, trùng hợp chính là để cậu đụng phải loại sự tình này.

Lục Diễm cũng không lo lắng Tô Mạc biết sẽ nghĩ nhiều, việc này rõ ràng là hắn bị hãm hại, chính là bộ dáng chật vật của mình vừa vịn bị cậu em vợ thấy được, cảm giác có chút mất mặt.

“Bên trong là ai?” Tô Quyết quay đầu đi, hỏi.

“Triệu Diễm Nhi.” Lục Diễm trả lời.

“À, chính là nữ diễn viên từng tạo scandal với anh kia hả, khó trách.” Tô Quyết chợt nói, sau đó lấy điện thoại ra gọi, chỉ nói mình ở cửa gian phòng nào, bảo đối phương lập tức tới ngay.

Lục Diễm đang suy nghĩ có nên hỏi cậu điện thoại cho ai hay không, thì đã nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục quản lý dưới tầng trệt của khách sạn đi tới, xem ra là không cần phải hỏi.

Quản lý vừa nhìn thấy Tô Quyết liền cúi người chào, cười nịnh nọt, “Tô thiếu gia, cậu tìm tôi.”

Tô Quyết chỉ về cửa phòng Lục Diễm mới gõ kia, “Mở ra, bạn của tôi ở bên trong.”

Quản lý không nói hai lời lập tức lôi chìa khóa ra mở cửa.

Tô Quyết còn bảo, “Đi, giúp tôi tìm một nữ phục vụ đến, phải thành thật đáng tin.”

“Vâng, Tô thiếu chờ chút.” Quản lý nói xong lui xuống.

Chờ đến khi nữ phục vụ đến, ba người mới cùng nhau đẩy cửa đi vào.

Trong phòng quả nhiên là Triệu Diễm Nhi, một mình cô nằm trên giường, trên người đắp chăn, từ cánh tay cùng đầu vai lộ ra thì dưới chăn có khả năng không mặc gì. Tuy rằng thần thái cô ngủ không có gì dị thường, nhưng vừa rồi Lục Diễm đập cửa lớn tiếng như vậy cũng không đánh thức cô, có thể thấy được không bình thường.

Tô Quyết chỉ chỉ cô gái trên giường nói với nữ phục vụ, “Chị đem cô ta đưa vào phòng vệ sinh đi, mặc kệ dùng biện pháp gì, làm cho cô ta tỉnh.”

Nữ phục vụ mà quản lý tìm tới này có chút khỏe mạnh, cô không nói hai lời đi qua khiêng cô gái nằm trên giường vào buồng vệ sinh, chỉ chốc lát sau từ bên trong truyền đến tiếng nước cùng tiếng tát “ba ba”.

Lục Diễm tất nhiên không có tâm tình đi quản Triệu Diễm Nhi bị lay tỉnh như thế nào.

Tô Quyết cười như không cười mà nhìn hắn, “Xảy ra chuyện gì a, anh tại sao lại ở chỗ này?”

Lục Diễm có chút ảo não, “Tôi đưa một đồng nghiệp lại đây, không nghĩ tới cậu ta cố ý dụ tôi tới, định rời đi thì đã chậm, đành phải lên đây tìm người trước.”

Tô Quyết “Ồ” một tiếng, “Trước có một Từ Vĩnh Chu, hiện tại lại là ai ha? Anh còn rất nhiều kẻ thù hả.”

Lục Diễm lắc đầu, “Hiện tại còn chưa biết, nhưng đồng nghiệp này khẳng định cũng bị người mua chuộc, cậu ta không có bản lĩnh làm việc này.”

Tô Quyết đồng ý, “Làm loại sự tình này cũng sẽ không tự thân xuất mã.”

Lúc này, trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng ho khan dữ dội, cũng may không có tiếng thét.

Rất nhanh, Triệu Diễm Nhi khoác áo tắm của khách sạn được nữ phục vụ đỡ đi ra, tóc cô ướt sũng, sắc mặt tái nhợt, cả người còn không ngừng run rẩy, xem ra nữ phục vụ này rất thô bạo, bất quá lại rất có hiệu quả, Triệu Diễm Nhi thoạt nhìn đã thanh tỉnh.

Tô Quyết không có tâm tình thương hoa tiếc ngọc, bất quá Triệu Diễm Nhi bộ dạng này nói chuyện cũng khó khăn, càng hỏi càng không ra cái gì, liền nói với nữ phục vụ, “Chị lấy cho cô ta ly nước ấm.”

Nữ phục vụ rất nhanh lấy nước đến, Triệu Diễm Nhi cầm ly nước uống mấy ngụm nước mới chậm rãi bình tĩnh lại, cũng không còn run rẩy nữa.

Tô Quyết nhìn thấy cô đã ổn, từ trong ví rút ra năm tờ tiền đỏ chót, nhét vào tay nữ phục vụ, “Đi đi, nơi này không còn chuyện của chị. Nhớ kỹ, kín miệng một chút.”

Nữ phục vụ cúi người gật gật đầu, vô cùng cao hứng rời đi.

“Nói một chút đi, xảy ra chuyện gì?” Tô Quyết hắt cằm hỏi Triệu Diễm Nhi.

Triệu Diễm Nhi cũng không phải chưa trải sự đời, cô sau khi tỉnh táo lại trong phòng vệ sinh thì lập tức nhớ tới chuyện phát sinh trước khi té xỉu, vừa bước ra nhìn thấy Lục Diễm cùng Tô Quyết, đại khái cũng hiểu được xảy ra chuyện gì, cô ngẩng đầu, thanh âm có chút khàn khàn, “Là Tổng Cảnh. Hắn gọi điện thoại cho tôi, nói cái gì mà dễ hợp dễ tan, cùng ăn bữa cơm chia tay về sau liền không quần tôi nữa, tôi nghĩ như vậy cũng không tồi nên đáp ứng, ai biết hắn cho thuốc trong rượu, tôi nhất thời không phát hiện, sau khi tỉnh lại thì ở nơi này.”

Tô Quyết đột nhiên tiến lên nắm cằm cô ngửi ngửi, buông tay nói, “Cư nhiên là thứ này, đủ ngoạn độc. Lục Diễm, người ta đây là muốn chinh chết anh a, anh đến tột cùng đắc tội kẻ nào?”

Lục Diễm hỏi, “Là cái gì vậy?”

“Một loại thuốc mê, hàng cấm, bị bắt sử dụng cái này, cơm tù là không tránh được, cho dù không phải anh làm, điều tra ra cũng đủ hại anh, ít nhất thanh danh bị hủy hơn phân nửa. Đừng nhìn tôi, tôi cũng không chạm qua, chỉ là biết đến mà thôi.”

Sau đó nói với Triệu Diễm Nhi, “Cũng may chị dính không nhiều lắm, tỉnh lại hẳn không có việc gì. Bất quá đợi lát nữa tốt nhất vẫn nên đi bệnh viện súc ruột. Tôi nói bạn trai cũ của chị cũng thật là vô tình.”

Triệu Diễm Nhi trầm mặc một hồi, nhìn Lục Diễm, “Thực xin lỗi, lần này lại liên lụy đến cậu.”

Lục Diễm hít vào một hơi, chậm rãi nói, “Đừng nói như vậy, lần này có khi là tôi liên lụy đến chị. Cái này rõ ràng là nhằm vào tôi, chị chỉ là quân cờ.”

Triệu Diễm Nhi cười khổ, “Mặc kệ nói như thế nào, đều là bởi vì tôi sơ suất quá, cư nhiên lại đi tin tên bại hoại kia.”

“Người khác có tâm tính kẻ chị thì vô tâm, cũng thực khó không trúng chiêu. Chị cũng không phải cố ý.”

Tô Quyết cười chế nhạo, “Anh kỳ thật là đang nói chính mình đi. Bất quá anh nói cũng không sai, có ngàn ngày làm cướp chứ không có ngàn ngày phòng cướp, người ta ý định muốn nhằm vào anh chung quy có thể nghĩ đủ biện pháp. Vẫn là mau chóng làm rõ là ai muốn đối phó anh đi.”

Lục Diễm nhất thời trầm mặc.

Tô Quyết đứng thẳng thân, “Đi đi nơi này giao cho tôi, Lục Diễm tự anh nghĩ biện pháp đi ra ngoài.” Nói xong lại nhìn Triệu Diễm Nhi, “Vừa lúc tôi gần đây nhàm chán, tìm bạn gái xinh đẹp cũng không tồi.”

Triệu Diễm Nhi hiểu rõ Tô Quyết muốn giúp bọn họ giải vây, cùng Lục Diễm bị chụp ảnh theo sắp xếp của đối phương, còn không biết có cái gì đang chờ bọn họ, nhưng nếu như là Tô Quyết thì khác, hơn nữa nếu Tô Quyết chủ động thừa nhận bọn họ là quan hệ nam nữ, cho dù rất nhanh liền chia tay thì lợi ích tới với mình cũng không ít, mà quan trọng nhất là, như vậy Lục Diễm là có thể vô can, vì thế cảm kích nói, “Tô tổng, cảm ơn cậu.”

“Khỏi khách khí, tôi dù sao cũng không phải vì giúp chị. Anh nói đúng không?” Nói xong lời cuối cùng cười tròng mắt nhìn Lục Diễm.

Lục Diễm không để ý tới cậu, đột nhiên hỏi, “Cậu có thể tìm tới cho tôi mấy chai rượu nặng không?”

Tô Quyết gật gật đầu, “Đương nhiên, có điều, anh muốn làm gì?”

Lục Diễm cười lạnh một tiếng, trong mắt có chút ngoạn lệ, “Nếu muốn làm, không bằng liền làm lớn một chút.”

Rất nhanh đã có người đưa mấy chai rượu mạnh đến, Lục Diễm tiếp nhận sau đó không nói hai lời nhấc chân bước đi, thực nhanh tới đến gian phòng của Hứa Viễn lúc này, “Cộc cộc cộc” gõ cửa phòng.

Hứa Viễn buổi tối mặc dù là diễn trò, nhưng lúc đó uống hơi nhiều, bây giờ đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa rung trời, cũng không nghĩ nhiều, lắc lư lão đảo mà đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền nhìn đến vẻ mặt có chút ngoạn độc của Lục Diễm, lập tức sợ tới mức thanh tỉnh, lắp bắp hỏi, “Lục... Lục ca, anh sao.... sao... lại trở về.”

Lục Diễm một phen nhéo áo cậu, đem người đẩy vào trong phòng, sau đó một cước đá cửa phòng tắm, thanh âm băng lạnh đến mức không có một chút độ ấm, “Bởi vì cậu sinh bệnh.”

Hứa Viễn càng sợ hãi, Lục Diễm đã kéo cậu vào trong phòng vệ sinh, “Bệnh... Bệnh gì?”

“Trúng độc còn!”

Lục Diễm nói xong hung hăng quăng người xuống đất, một phen cởi áo khoác, cắn mở một bình rượu, một lần nữa xách người đứng lên, bóp cầm ép cậu mở miệng, đổ sạch rượu vào họng cậu ta.

Hai bình rượu mạnh xuống bụng, Hứa Viễn đã ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, Lục Diễm lúc này mới chậm rãi rửa sạch tay, vuốt vuốt tóc, bấm số gọi 120.

Gọi xe cứu thương xong, lại gọi điện thoại cho Tống Huy cùng Cao Hi Triết.

Tống Huy ngay tại cửa khách sạn, nhận được điện thoại Lục Diễm thì nhanh chóng trộm lên vào.

Cao Hi Triết cũng vẫn chưa đi xa, nhận được điện thoại Lục Diễm không nói gì thêm trước hết đuổi lại đây, thời điểm hần tiến khách sạn ngược lại không có giấu giếm, thoải mái công khai đi vào trước một đám phóng viên, làm đám phóng viên ngơ ngác nhìn nhau, hôm nay đây là diễn ra trò gì vậy a.

Vào phòng nhìn thấy Hứa Viễn lăn lộn trên đất rên rỉ, Cao Hi Triết hoảng sợ, “Lục Diễm, có chuyện gì vậy?”

“Cao đạo, hiện tại không có thời gian giải thích tỉ mỉ. Tóm lại, Triệu Diễm Nhi cũng đang ở khách sạn này còn bị người hạ thuốc, giữa chúng tôi từng có scandal anh đại khái cũng biết, mà tôi tới đây là do Hứa Viễn gạt tôi tới. Cho nên chờ chút nữa đừng phóng viên mong anh hỗ trợ làm chứng.”

Cao Hi Triết nhăn mày, hần mặc dù là đạo diễn, trong giới giải trí chút chuyện cón con này hần cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, gật đầu nói, “Cậu yên tâm đi Lục Diễm, cậu tín nhiệm kêu tôi đến, tôi biết nên làm thế nào.”

“Vậy cảm ơn Cao đạo trước.”

“Khách khí cái gì, cậu ở đoàn phim của tôi xảy ra loại sự tình này, tôi cũng phải chịu trách nhiệm.”

Lục Diễm biết Cao Hi Triết nói như vậy là vì trấn an hần, hần thật sự cảm kích sự sẵn sàng này.

Rất nhanh, xe cứu thương tới dưới lầu khách sạn, nhân viên cứu hộ xông lên đem Hứa Viễn nằm trên mặt đất mang ra ngoài, ba người Lục Diễm cũng đồng thời theo ra.

Dưới lầu các phóng viên nhìn thấy xe cứu thương đều lấp bắp kinh hãi, lại cảm thấy thực hưng phấn, oa, đều làm tới mức phải nhập viện, quả nhiên mạnh bạo ghê tởm, lần này tới đây rất đáng.

Kết quả người trong cáng được nâng ra hình như là đàn ông, chẳng lẽ phải nhập viện là Lục Diễm? Đang có người nghĩ như vậy, liền nhìn thấy Lục Diễm cùng Tống Huy, Cao Hi Triết đồng thời đi ra xe cứu thương.

Đây là tình tiết phát triển kiểu gì? Các phóng viên lại bắt đầu hai mặt nhìn nhau, sau đó do dự nên theo sau hay là lưu lại, nam nhân vật chính muốn đi rồi, nữ nhân vật chính còn chưa có đi ra đâu.

Kết quả là có một nửa phóng viên đi theo xe cứu thương, một nửa khác ở lại chờ đợi.

Hoàn chương 51

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thực tế thao tác có thể hay không ta không biết, dù sao tiểu thuyết mà, coi trọng chính là sáng ý, chi tiết hơi ảo cũng xin đừng so đo.

,

52. Chương 52

.

Những phóng viên đuổi theo xe cứu thương không dự đoán trước được sẽ gặp chuyện gì, trái ngược thì những kẻ lưu lại cảm thấy phát triển sau đó quá mức phấn khích.

Xe cứu thương mới vừa đi không lâu, liền có một người đàn ông trẻ tuổi nghiêng ngả xuất hiện tại cửa khách sạn, vọt tới trước mặt đám phóng viên, kéo kéo người này, giật giật người kia, miệng khóc lóc kể lể, “Bạn gái của tôi bị người đưa đến khách sạn này, cô ấy gọi điện thoại cho tôi tới cứu, kính nhờ mọi người hỗ trợ, giúp tôi cứu bạn gái ra.”

Có phóng viên tinh tường, liếc mắt một cái liền nhận ra kẻ này cố ý làm cho bản thân có chút lôi thôi, haha, đây không phải là người đó sao? Kẻ trong scandal lần trước cùng Lục Diễn hai nam tranh một nữ đến nỗi vùng tay đánh nhau, thiếu gia của Tổng gia. Chắc chắn, diễn xuất thật đáng khen, cũng một hấn cố gắng trước mặt phóng viên thân kinh bách chiến diễn trò. Quả nhiên sự tình hôm nay rất kỳ quái, nhưng ai quản cơ chứ, cái nghề này không phải dựa vào xui xẻo của người khác để kiếm cơm hay sao, mỗi ngày ca múa mừng cảnh thái bình, khán giả sẽ có ý kiến. Mấy vụ bê bối, nhất là của người nổi tiếng mới có thể làm người ta phấn chấn.

Các phóng viên canh giữ ở cửa hồi lâu cũng có chút không kiên nhẫn, nhưng loại khách sạn sang trọng này cũng không phải là nơi bọn họ tùy tiện tiện tiện có thể đi vào, hướng chỉ phòng nhiều như vậy, vào cũng không biết tìm ở đâu, chỉ có thể canh giữ ở cửa mà thôi. Hiện tại rất cực có kẻ dẫn đường, tất cả mọi người hưng phấn hẳn lên, bất chấp tất cả, theo vào đi rồi nói.

Vì thế một đám phóng viên kéo theo thợ chụp ảnh theo Tổng Cảnh xông vào khách sạn, nhân số rất nhiều, đua nhau mà lên, bảo an ngay cả ngăn đều ngăn không được. Rất nhanh, Tổng Cảnh liền mang theo một đám người vọt tới cửa phòng của Triệu Diễm Nhi, diễn trò phải làm đủ bộ, Tổng Cảnh vừa đến nơi thì bắt đầu gõ cửa, miệng còn gọi lớn, “Diễm Nhi, Diễm Nhi, mở cửa nhanh, anh tới cứu em đây.” Diễn xuất vụng về như vậy có vài phóng viên đều nghiêng đầu sang chỗ khác không đành lòng nhìn tiếp.

Tổng Cảnh sớm biết rằng Triệu Diễm Nhi đã hôn mê không có khả năng mở cửa, cũng không trông cậy vào việc cô tỉnh lại, đang chuẩn bị hô vài tiếng liền khuyến khích đám phóng viên đi tìm quản lý khách sạn thì đột nhiên cửa lại mở ra.

Tổng Cảnh kinh hãi, tay gõ cửa chưa kịp thu hồi còn dừng trong không khí, chẳng lẽ Triệu Diễm Nhi nhanh như vậy đã tỉnh? Sau đó hần liền thấy được người mở cửa, biểu tình lúc này hết như thấy quỷ.

Người mở cửa đương nhiên không phải quỷ, cũng không giống quỷ, trái lại, là một anh chàng vô cùng đẹp trai, cổ áo rộng mở, tóc hơi rối loạn, cả người có vẻ lười nhác lại khiêu gợi, Tô Quyết.

Nháy mắt cửa vừa mở, đèn flash của máy ảnh liền loang loáng tiếng “tách tách tách” vang lên không ngừng, Tô Quyết cũng hào phóng, đứng ở đó mặc cho họ chụp, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm một đám người trước mặt, nhìn không ra hỉ nộ. Các phóng viên bị nhìn có chút chột dạ, nhóm chụp ảnh cũng ngừng chụp, nhất thời không khí có chút lạnh lẽo.

Tô Quyết lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Tôi bắt quá cùng bạn gái thuê phòng, không biết các vị vì sao lại ở đây?” Sau giống như mới nhìn thấy Tổng Cảnh, vẻ mặt hứng thú mà nói, “Thế nào, Tổng thiếu gia cũng ở nơi này, không phải cậu đang bị cấm túc sao? Cậu tới đây, ông nhà có biết không?”

Tổng Cảnh lập tức quỳnh đứng lên, như ở trong mộng mới tỉnh, “Không không không, đừng nói cho ba tôi. Thực xin lỗi Tô nhị thiếu gia, tôi không biết anh ở trong này, tôi lập tức rời đi.” Nói xong cũng không đợi người đáp lại, vội vàng vàng bỏ chạy.

Các phóng viên vậy xem đều có chút nhìn không được, chỉ số thông minh cỡ này, can đảm cỡ này, cư nhiên cũng dám đi hăm hại người?

Các phóng viên đang do dự có nên yên lặng mà tránh đi hay không, lại có chút không cam lòng tổn công chờ một đêm tin tức cứ như vậy vụt bay, chưa kịp than thở, trong phòng truyền đến một giọng nữ khiêu gợi, “Ô tổng, người nào vậy a?”

Dứt lời, một mỹ nữ tuyệt sắc quần khăn tắm liền xuất hiện trước mắt, cô đi tới tựa vào trên người Tô Quyết, Tô Quyết cũng hào phóng mà ôm eo của cô, “Là mấy vị phóng viên, đại khái đang trách anh vì sao có bạn gái mới cũng không nói cho bọn họ biết.”

Mỹ nữ mỉm cười tươi tắn, quả nhiên có thể làm trăm hoa đều thất sắc, cô tựa đầu vào vai Tô Quyết, dịu dàng nói, “Vậy thật sự là anh không đúng rồi.”

Thao, đây mới là diễn xuất a! Các phóng viên đều có thể hiểu được chuyện gì xảy ra.

Có phóng viên phản ứng rất nhanh, tươi cười hỏi, “Tô tổng, có tiện cùng Triệu tiểu thư chụp mấy tấm ảnh được không?”

Không thu được tin tức sốt dẻo, lấy tin “bồ” mới của Tô Quyết trở về cũng có thể báo cáo kết quả công tác.

“Xin cứ tự nhiên.”

Vì thế lại là một trận đèn flash loang loáng.

Bên kia, Hứa Viễn bị đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, ba người Lục Diễm cũng bị phóng viên theo tới vây quanh.

“Xin hỏi chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có người nhập viện?”

“Xin hỏi vừa mới vào phòng cấp cứu là ai?”

“Xin hỏi Lục Diễm tiên sinh không phải cùng cô Triệu Diễm Nhi tới khách sạn sao? Vì cái gì hiện tại một mình ở trong này?”

“Xin hỏi cô Triệu Diễm Nhi có phải còn trong khách sạn hay không, hai người đang hẹn hò sao?”

...

Vấn đề ừn ừn kéo đến, Cao Hi Triết trước đứng ra khoát tay áo, ý bảo mọi người trật tự, sau đó mở miệng nói, “Bên trong chính là diễn viên Hứa Viễn của đoàn phim chúng tôi, đại khái là tại tiệc rượu uống nhiều quá, là tôi nhờ Lục Diễm đem cậu ta qua khách sạn, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như thế, may mắn Lục Diễm đúng lúc gọi cấp cứu, hy vọng không có việc gì. Chuyện chính là như vậy.”

Lục Diễm sau đó trả lời, “Sự tình giống như Cao đạo nói, tôi cùng Hứa Viễn vào khách sạn, theo dõi camera ghi hình có thể chứng minh. Về phần mọi người nói đến chị Triệu, thật xin lỗi tôi cũng không biết chị ấy cũng có ở khách sạn, chúng tôi càng không hẹn hò. Mấy tin đồn bóng gió này mong mọi người ăn nói cẩn thận, nếu không tôi không ngại kiện các người tội phỉ báng.”

Sau đó bác sĩ cấp cứu đi ra tuyên bố người bệnh trúng độc cần phải nằm viện, các phóng viên nhìn thấy không thu thập được tin gì hơn nữa nghe nói nhóm người bên phía khách sạn đào được tin “bồ mới” của Tô Quyết, ảo não mà lần lượt rời đi.

Hết thấy sau khi ổn định, Lục Diễm bình tĩnh trở lại. Hắn cảm ơn Cao Hi Triết rồi tiến hẳn rời đi, dẫn Tống Huy quay trở về phòng bệnh.

Hôm nay nằm viện cũng không có nhiều người, gian phòng bệnh ba người hiện tại chỉ có mình Hứa Viễn, vào cửa Tống Huy liền thuận thế khóa cửa lại.

Nghe được tiếng khóa cửa, thân thể Hứa Viễn giấu ở trong chăn run lên bần bật, Lục Diễm lạnh lùng mở miệng, “Cậu muốn tự mình đi ra, hay để tôi lôi cậu ra.”

Đại khái nghĩ đến những chuyện ban nãy, Hứa Viễn run rẩy chui ra khỏi chăn, cậu vừa mới súc ruột sắc mặt còn tái nhợt.

“Nói đi, vì cái gì hại tôi? Chúng ta ngày xưa không oán, gần đây không thù, tôi tự nhận đối với cậu coi như không tội, cậu báo đáp tôi như vậy?” Lục Diễm ngồi trên ghế cách xa, khoanh tay, Tống Huy đứng ở một bên trợn mắt nhìn, khí thế toát ra từ hắn muốn bức chết người.

“Lục ca, thực xin lỗi, nhưng em không phải cố ý muốn hại anh, em cũng là bị ép buộc.” Hứa Viễn run rẩy đôi môi, đáng thương tội cùng mà nhìn Lục Diễm.

Lục Diễm bất vi sở động, “Kể nào?”

“Em, em không biết.” Hứa Viễn thật cẩn thận nói.

Lục Diễm nhướn mày, “Không biết? Không biết là ai mà cậu liền giúp kẻ khác hại tôi?”

Trầm mặc một hồi, bị Tống Huy trừng, Hứa Viễn lại run run lên tiếng, “Người đó gọi điện thoại cho em, đáp ứng em chỉ cần đêm nay có thể đem anh vào khách sạn, thì sẽ cho em diễn nam chính.”

“Cậu cứ như vậy tin tưởng hần?”

“Hần tự mình tới đoàn phim tìm đạo diễn ký hợp đồng, em tận mắt thấy hợp đồng rồi, hần không có gạt em.” Hứa Viễn ngược lại nghiêm túc giải thích.

Lục Diễm cười lạnh, “Cậu cũng không ngu ngốc.”

“Lục ca van cầu anh,” Hứa Viễn đột nhiên xoay người quỳ xuống, cầu xin nói, “Em thật sự rất muốn đóng phim, trước làm diễn viên quần chúng căn bản là không thể xem như đóng phim, nhưng hiện tại, em đã biết diễn xuất là chuyện hạnh phúc như vậy, em rất muốn tiếp tục. Lục ca anh cũng nhất định có thể hiểu được tâm tình của em....”

“Tôi không hiểu,” Lục Diễm không kiên nhẫn mà ngắt lời, “Ít nhất tôi tuyệt đối sẽ không vì có thể đóng phim mà đi hãm hại một người vô tội.”

“Đó là bởi vì anh quá may mắn, ngay từ đầu liền thành công, anh sao có thể hiểu được bị ai cùng khát vọng của loại tiểu nhân vật như chúng tôi!” Hứa Viễn đột nhiên có chút điên cuồng mà gào lên.

“Ai nói tôi không thể hiểu? Chớ vì mình tiện mà tìm cớ, bất luận kẻ nào đều có khả năng gặp phải bất hạnh, nhưng không phải tất cả mọi người đều sẽ trở thành kẻ ác.” Lục Diễm khinh thường đứng lên, hướng Tống Huy gật đầu, “Đi thôi.”

Tống Huy vừa đi vừa cảm giận bất bình, “Lục ca, tên tiểu nhân này cứ như vậy buông tha nó sao?”

“Làm sao có thể” Lục Diễm cười lạnh, “Cậu ta hiện tại hai bàn tay trắng, đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, trừ phi giết cậu ta, có thể cho cậu ta cái dạng giáo huấn gì? Chi bằng để cậu ta tiến về phía trước đi, có được lại mất đi mới có thể càng làm cho con người thống khổ. Dù sao chỉ cần cậu ta còn tại cái giới này, về sau còn rất nhiều cơ hội xử lý.”

Tống Huy gật đầu, nhếch miệng cười nói, “Lục ca thực là cao kiến.”

Lục Diễm ánh mắt chợt lóe, “Ngược lại đã đánh giá thấp cậu ta rồi, diễn xuất tốt hơn những gì tôi nghĩ.”

Giảng cơ một hồi đến lúc về nhà đã quá nửa đêm, nhận được điện thoại của Tô Mặc.

Thời điểm thấy tên hiển thị, tâm Lục Diễm nóng nảy một buổi tối mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, bấm nghe rồi thấp giọng nói, “Vẫn chưa ngủ sao?”

“Chưa,” Thanh âm Tô Mặc giống như là vang lên bên tai, tuy rằng là lời cực kỳ đứng đắn, lại làm cho người ta cảm thấy nửa thân đều tê dại, “Vừa rồi Tô Quyết gọi điện thoại cho em, hiện tại tình huống bên anh thế nào? Muốn em trở về hay không?”

“Không cần, sự tình đã giải quyết ổn thỏa, anh không sao, em không cần khổ cực như vậy.” Lục Diễm ôn nhu nói.

Bên kia khe khẽ ừ một tiếng, sau đó lại nói, “Anh biết là ai muốn hại anh không?”

Thanh âm của Lục Diễm có chút trầm thấp, “Còn chưa biết.”

Bên kia ngừng trong chốc lát, lại nói, “Em nghe Tô Quyết đại khái nói sơ một chút, cảm thấy là do Tống Cảnh, cho nên em sai người điều tra xem hần gần đây qua lại cùng kẻ nào, kết quả có ba người, là Dịch Thuần, Tả Bân cùng Kha Dư Chúc. Ba cái tên này anh có từng nghe qua không?”

Nghe được một cái tên trong đó, Lục Diễm sửng sốt một chút, một loại cảm xúc vô danh cuộn cuộn dâng lên, cảm giác thanh âm bên tai cũng tựa như trôi đi rất xa. Thật lâu sau, hần mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi nói, “Anh nghĩ... anh... đại khái đã biết... là ai làm.”

Hoàn chương 52

,

53. Chương 53

Sau khi Lục Diễm nói xong, suy nghĩ của hắn lại rơi vào chuyện cũ, mọi thứ bên người hết thấy giống như đều trở nên xa xăm, thẳng đến khi đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói có chút lo lắng, “Lục Diễm, Lục Diễm, anh còn đó không?”

Lục Diễm phục hồi lại tinh thần, thấp giọng lên tiếng, “Ừ, anh đây.”

“Lục Diễm, cảm xúc của anh không đúng,” Bên kia thanh âm nghiêm túc hắn lên, Lục Diễm giống như có thể nhìn đến đầu mày xinh đẹp của người nọ hơi hơi nhăn lại, “Em lập tức quay lại, anh chờ em, em lập tức tới.”

Lời cự tuyệt còn chưa nói ra, đối phương đã cúp điện thoại, Lục Diễm dăm dăm nhìn di động, muốn gọi lại nói cho đối phương không cần đến, hắn không có việc gì, lại thủy chung không ấn dây số kia. Thật ra, lúc này hắn quả thật khát vọng người kia có thể ở bên cạnh.

Lục Diễm sau khi vào cửa chưa kịp bật đèn, hiện tại cũng không muốn bật, hắn đem di động tùy tay qua một bên, ngã ngồi trên ghế sa lông, hai tay mở ra, đầu tựa vào lưng ghế, cả đầu trống rỗng, một loại cảm xúc đen tối bao phủ hắn, làm cho hắn cái gì cũng không muốn nghĩ.

Không biết qua bao lâu, mơ hồ nghe được có thanh âm mở cửa, sau đó một bóng dáng quen thuộc ngồi xuống bên cạnh, không có bật đèn, cũng không nói gì, một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên đầu của hắn, ôn nhu mà vuốt ve.

Lục Diễm thuận thế đem đầu tựa vào trên vai đối phương, sau đó chậm rãi trượt xuống, gối lên trên đùi đối phương, hai tay ôm thắt lưng của anh.

Lặng lặng nằm trong chốc lát, Lục Diễm mở miệng hỏi, “Mấy giờ rồi?”

Tô Mạc lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua, màn hình lộ ra ánh sáng chiếu rọi mái tóc nhu thuận của Lục Diễm, rất nhanh lại tối sầm trở lại, “Ba giờ.”

“Nhanh như vậy!” Lục Diễm nhăn mày, “Em chạy xe nhanh vậy sao.”

Tô Mạc đi công tác ở thành phố khác lái xe trở về nhanh nhất cũng mất ba giờ, anh lại không đến hai giờ liền tới nơi.

“Ừm, hiện tại lúc này, đường cao tốc đã không còn người.”

Lục Diễm nắm chặt tay anh, “Về sau đừng như vậy, anh sẽ lo lắng.”

“Không sao,” Tô Mạc khẽ cười một tiếng, “Kỹ thuật lái xe của em rất tốt.”

“Đáp ứng anh!” Lục Diễm lại không để ý tới, dùng sức siết chặt tay anh, cường điệu giọng nói.

“Được.” Tô Mạc thận trọng đáp ứng.

Trong bóng đêm, Lục Diễm hơi hơi nghiêng thân, mặt hướng lên trên, đầu như trước gối lên đùi đối phương, hương vị quen thuộc bên cạnh khiến hắn cảm thấy an tâm, hắn nắm một bàn tay của anh, chậm rãi mười ngón cùng giao triền.

“Anh đã từng nói với em, về chuyện của cha anh chưa?” Thanh âm Lục Diễm có chút mệt mỏi.

Tô Mạc một tay khác vẫn vuốt ve mái tóc hắn, ôn nhu mà an ủi, “Anh hiện tại nói đi, em đang nghe.”

Lục Diễm trầm mặc một hồi, tựa hồ đang chỉnh lý phương thức tự thuật, một lát sau, mới chậm rãi lên tiếng, “Mẹ anh cùng ông ta quen nhau khi còn học đại học, ông ta là đàn anh trên hai khóa của mẹ, bọn họ từ lúc quen biết đến yêu nhau, là một quá trình thực lãng mạn. Mẹ anh ngẫu nhiên nhắc tới chuyện cũ, nói ông ta là một người rất ôn nhu. Ôn nhu?! Ha ha...” Lục Diễm cười nhạo một tiếng, lại tiếp tục kể.

“Mẹ anh cũng là một người cực kỳ mạnh mẽ, rất mạnh mẽ, cho nên mặc dù bà xinh đẹp tài hoa, người dám theo đuổi bà lại không nhiều lắm. Kỳ thật bọn họ cũng không biết, mẹ anh là một người cực độ khát vọng

yêu thương. Người kia liền dùng ôn nhu bắt giữ trái tim mẹ, mẹ anh tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, đâm đầu vào tình yêu say đắm cả đời này. Với mẹ khi đó, là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời bà.”

Lục Diên tạm dừng trong chốc lát, tiếp tục nói, “Sau lại, đó là một câu chuyện cực kỳ theo khuôn sáo cũ. Người kia, là người thừa kế của gia tộc, là con trai độc nhất trong nhà, gia đình như vậy, sẽ không thừa nhận người phụ nữ giống như mẹ anh. Khi đó, tình yêu u mê đầu óc của ông, ông ta thề với mẹ anh mãi mãi bên nhau, vì thế họ bỏ trốn. Rất nhanh, bọn họ liền có anh. Nhưng mà ngày vui chóng tàn, công tử sống an nhàn sung sướng sao có thể chịu nổi cơm canh đạm bạc nghèo khó qua ngày, hơn nữa khi đó, mẹ của ông ta giả bộ bệnh, dùng mẫu tử thân tình khẩn cầu ông trở về, ông liền ngoan ngoãn thỏa hiệp. Mới đầu mẹ thông cảm cho khổ tâm của ông mà còn yên lặng chờ đợi, thẳng đến khi truyền ra tin tức ông đính hôn với một vị thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối...”

“Mẹ cực kỳ phẫn nộ, cả đời này của bà, thứ không thể chấp nhận được nhất, chính là vứt bỏ cùng phản bội. Cho nên, trước khi đối phương tìm đến, bà ký giấy ly hôn gửi qua, đồng thời cự tuyệt chuyện đối phương muốn bồi thường một khoản tiền lớn cho bà. Sau đó người kia tìm lại tới, khẩn cầu mẹ tha thứ cho ông, ông ta nói ông không có biện pháp nhìn mẹ của mình bởi vì mình mà bệnh chết trên giường, ông còn nói về sau ông có thể chu cấp cho mẹ con anh có cuộc sống an nhàn. Nhưng mẹ làm sao có thể tha thứ ông ta, làm sao có thể tiếp thu bố thí của ông ta, ngay cả một xu cũng không nhận. Mẹ mang theo anh còn nhỏ tuổi rời đi, người kia lại tìm tới mấy lần, đều bị mẹ đuổi ra ngoài, sau lại dọn nhà mấy lần nữa, thẳng đến khi người kia sinh con trai, thì không còn tìm đến.”

Nghe đến đó, Tô Mạc đã hiểu đại khái. Anh tra được gần đây Tổng Cảnh liên hệ với ba người, Dịch Thuần, Tả Bán cùng Kha Dư Chúc, đều là con cháu gia tộc giàu có, cấy vào bối cảnh gia đình, công tử giàu có trong giới giải trí đều có lực ảnh hưởng nhất định. Tô Quyết cũng đã từng là nhân vật số một số hai trong cái vòng kia, sau lại tiếp nhận Tinh Không, cũng dần dần phai nhạt. Hiện giờ trong gia tộc Tô thị, cũng vẫn có người ở trong đó. Tô Mạc tuy rằng chưa bao giờ gia nhập nơi này, nhưng anh vẫn luôn là đối tượng siêu việt mà những nhị thế tổ trong đó sùng bái nhất cùng khát vọng nhất.

“Ông ta họ gì?” Tô Mạc thấp giọng hỏi.

“Họ Kha.”

Tô Mạc hiểu rõ, “Cho nên, kỳ thật Kha Dư Chúc là em cùng cha khác mẹ của anh?”

Lục Diên “A” một tiếng, “Người em này, anh cũng không dám nhận.”

Nói tới đây, Lục Diên đột nhiên nghĩ đến, đời trước hẳn thất bại như vậy, có phải cũng có công lao của Kha Dư Chúc hay không? Dù sao, chỉ với lực lượng một Từ Vĩnh Chu cáo mượn oai hùm làm sao có thể chen ép hẳn triệt để như vậy.

Đó cũng là một câu chuyện không khó tưởng tượng, đại khái là Kha Dư Chúc không biết từ chỗ nào biết được cha ở bên ngoài còn có một đứa con trai, đại để trong mắt thế gia công tử bọn họ, đây là một loại sỉ nhục không lời nào nói hết, huống chi, người kia còn không ngừng mà càng ngày càng nổi danh, càng ngày càng xuất sắc, cho nên liền muốn dùng biện pháp ác độc bóp chết hẳn.

Đáng tiếc, hiện giờ Lục Diên đã không còn là tiểu nhân vật vô danh có thể tùy tiện định đoạt ở kiếp trước, cho nên kết cục cũng đã định trước sẽ khác biệt.

Tô Mạc quay lại câu chuyện lúc này, “Vậy sau đó anh cùng mẹ thế nào?”

“Sau đó, mẹ chỉ có một thân một mình nuôi anh. Đoạn tình cảm kia khiến mẹ bị thương quá sâu, bà là một người quá mức chấp nhất, vừa không thể quên, lại không thể tha thứ, hơn nữa áp lực cuộc sống, dần dần ép cho tinh thần bà xuất hiện vấn đề. Trước khi bà qua đời vài năm, thời điểm bà thanh tỉnh càng ngày càng ít, nhưng bà là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể dễ dàng tha thứ chính mình biến thành một kẻ điên. Cho nên anh có chút hoài nghi, màn tai nạn dẫn đến cái chết của bà, kỳ thật cũng không hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Bất luận như thế nào, cuối cùng bà cũng đã giải thoát rồi.” Lục Diên nói xong lời cuối cùng, thanh âm tựa hồ cũng có chút nghẹn ngào, hẳn nâng lên một bàn tay che kín ánh mắt.

Tô Mạc trong lòng cũng nặng trĩu, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, thật lâu sau mới lên tiếng, “Như vậy, nhà ông bà ngoại của anh đâu? Đều mặc kệ hai người sao?”

Lục Diễm tay vẫn như cũ che kín ánh mắt, khoe miệng khê tạo ra một tia cười khỏ, “Mẹ anh là cô nhi. Hơn nữa, là bị người ta vứt bỏ tại cửa cô nhi viện, cho nên, bà mới thống hận sự vứt bỏ như vậy, cũng thể cho nên, tại thời điểm gian nan nhất, bà tuyệt đối cũng không vứt bỏ anh.”

Tô Mạc nhất thời trong lòng đau đến nói không ra lời, anh nhớ rõ mẹ Lục Diễm vào lúc hần mới vừa lên trung học thì qua đời, nhiều năm như vậy, hần một thân một mình là như thế nào sống sót? Anh thật hận không thể đảo ngược thời gian để cho anh có thể sớm một chút gặp được thiếu niên cô độc kia.

“Em có một đôi cha mẹ thực tốt, anh thật sự rất hâm mộ.” Lục Diễm đột nhiên nói như vậy.

Tô Mạc cúi đầu, trong bóng đêm tìm kiếm ánh mắt của hần, nghiêm túc nói, “Anh không cần hâm mộ, bởi vì hiện tại, bọn họ cũng là cha mẹ của anh, tuy rằng bọn họ đã không còn. Hơn nữa, anh có một người mẹ thực vĩ đại, bà đã giáo dục anh rất tốt. Em cảm tạ bà đã sinh hạ anh, giáo dưỡng anh, để em có thể gặp gỡ anh.”

Lục Diễm đem tay Tô Mạc kéo xuống, đặt ở bên môi khê hôn, mỉm cười nói, “Em nói không sai, có thể gặp gỡ em, anh đã thực may mắn, anh hần là nên cảm tạ. Cảm tạ cha mẹ em, mang em đến với thế giới này, đưa em đến bên cạnh anh. Cho nên, vào tết thanh minh, chúng ta cùng đi gặp họ nhé. Mẹ anh, còn có cha mẹ em nữa.”

“Vâng.” Tô Mạc cúi người, dùng đôi môi ướt át, tại bên môi hần đặt xuống một nụ hôn ấm áp.

Chờ tới khi Tô Mạc nghi hoặc Lục Diễm đã lâu không lên tiếng, mới phát hiện hần đã ngủ say, giữa chân mày của hần không còn nhíu lại, khoe miệng cũng còn treo một tia mỉm cười.

Tô Mạc thấp thấp khê gọi, “Lục Diễm, lên giường ngủ đi, nếu không ngày mai anh sẽ khó chịu.”

Lục Diễm vẫn như cũ ngủ say sưa, Tô Mạc bất đắc dĩ mà cười cười, đành phải đứng dậy đem người nửa ôm nửa dìu tới trên giường trong phòng, cởi quần áo cùng giày, để cho hần ngủ được thoải mái. Về phần tắm rửa gì đó, ngày mai rồi nói sau.

Lục Diễm ngày hôm sau khi tỉnh lại, đã là mười một giờ sáng, tối hôm qua tuy rằng ngủ rất trễ, nhưng lại ngủ thật ngon, bên người vẫn luôn có một loại cảm giác có thể làm cho hần an tâm.

Lục Diễm duỗi thắt lưng lưng lưng biếng, đứng lên đến phòng tắm tắm rửa, thay đổi một thân quần áo ở nhà, mang dép lê đi ra ngoài.

Vừa ra cửa phòng đã ngửi thấy hương thơm của thức ăn, ngủ một buổi sáng chưa ăn chút gì, bụng sớm đói đến mức thâm thì réo gọi. Lục Diễm theo mùi thơm tới phòng bếp, liền nhìn thấy Tô Mạc một tay cầm di động một tay thêm gia vị vào trong nồi.

Lục Diễm đi qua thực tự nhiên mà ôm thắt lưng đối phương, vừa nhìn vào trong nồi, là thịt bò xào ớt, “Không phải em không biết làm đồ ăn Trung Quốc sao?”

“Không biết có thể học nha, mà cũng không phải thực khó.” Trùm học tập Tô Mạc bình tĩnh mà trả lời.

Lục Diễm lấy điện thoại trên tay đối phương qua nhìn, mặt trên quả nhiên là trang web dạy nấu ăn, “Ồ, đầu bếp ở trong này, còn xem hướng dẫn làm gì, để anh dạy em.”

Nói xong đem di động để qua một bên, liền giữ tư thế vây quanh, một bên nắm chặt tay của đối phương cầm lấy xái xẻng nấu ăn, một bên điều chỉnh độ lớn nhỏ của lửa, đợi một chút lại chỉ huy đối phương thêm các loại gia vị.

Đồ ăn nấu xong, Lục Diễm cũng không buông người ra, tùy tay rút một đôi đũa trên giá gấp một khối thịt bò, bỏ vào miệng cắn một miếng, nhai nhai nuốt nuốt, gật đầu khen, “Ừm, không tồi, em cũng ném thử xem.” Nói xong đem nửa miếng dư lại đưa đến bên miệng đối phương.

Tô Mạc quay đầu liền cắn vào miệng, nghiêm túc nhắm nháp một chút, “Quả thật cũng không tệ lắm. Thầy dạy rất tốt.”

Lục Diễm tại khoe miệng dính nước sốt của anh hôn một cái, cười nói, “Phải là do học sinh đủ thông minh, ướp thịt rất vừa ăn.”

Sau hai người cứ như vậy nấu thêm hai món, rồi canh hầm cùng cơm cũng chín.

Lục Diễm đem mỗi món ăn nhất là món canh kia nghiêm túc mà nhắm nháp, cơm cũng rất vừa, không có chuyện nửa sống nửa chín, cũng không quá nhão, “Không tồi không tồi, em thật sự là lần đầu tiên nấu cơm sao?”

Được khích lệ tâm tình thực tốt, Tô Mạc cười nói, “Ừm, chứng tỏ em rất có thiên phú.”

“Ha ha, lần sau anh sẽ nấu cho em ăn, cho em xem tay nghề thầy giáo.”

“Được a.”

Ăn cơm xong, hai người cùng thu thập phòng bếp.

Tô Mạc từ trong tủ lạnh lôi ra một đồng hoa quả, chậm rãi gọt sạch.

Lục Diễm theo dõi ngón tay xinh đẹp của anh, động tác linh hoạt, dần dần có chút miệng khô lưỡi khô, hai người đã một thời gian không gặp mặt, ngày hôm qua lại là thuần khiết nói chuyện phiếm cả đêm, cái gì cũng không làm, hiện tại ăn uống no đủ thật là có điểm no bụng sinh tư ***, cảm giác khát cầu đối phương.

Vì để dời đi lực chú ý, Lục Diễm hỏi, “Lần này em họp không phải mất mấy ngày sao, hôm nay không có sắp xếp gì hả?”

“Có,” Tô Mạc vừa gọt trái cây vừa nói, “Bất quá không phải đặc biệt quan trọng, em bảo Lô Vũ thay em tham gia. Ngày mai thì tương đối cần thiết, em buổi tối trở về, còn có một ít tư liệu phải xem trước.”

“Ừm, em như vậy có tính là, yêu mỹ nhân không yêu giang sơn không nhỉ?” Lục Diễm trêu đùa.

“Không...” Tô Mạc nâng mắt, khoe mắt khê câu, bên môi xuất hiện một tia quyến rũ, chậm rãi nói, “Em rất tham lam. Giang sơn, mỹ nhân, em đều muốn.”

Lục Diễm nhất thời cảm thấy một cổ tà hỏa thật vất vả áp chế được giờ lại nôn nóng bốc lên, ánh mắt tối sầm lại, thanh âm cũng có chút khàn khàn, “Tô đồng đây không phải là, đang quyến rũ tôi đấy chứ?”

Tô Mạc khê nhếch môi mỉm cười, buông xuống hoa quả cùng dao trong tay, đứng dậy cúi đầu nhìn hần, hai tay để lên đầu vai hần, thanh âm rất thấp, như phảng phất bên tai, “Như vậy, Lục tiên sinh có bị hấp dẫn hay không?”

Khi bọn họ mới vừa gặp mặt không lâu, đó là xưng hô vốn có, sau lại bắt đầu gọi thẳng tên đối phương, bất quá ngẫu nhiên vẫn sẽ xưng hô như vậy. Chẳng qua trước kia là khách sáo, hiện giờ, lại là tình thú.

Lục Diễm ôm eo anh, dùng sức kéo xuống, để anh ngồi vào chân của mình, đè nặng cổ họng ý có điều ám chỉ, “Em nói thử xem?”

Tô Mạc rõ ràng cảm giác được dưới móng có một thứ cứng ngạnh, hai tay ôm cổ đối phương, tại một bên vành tai hần nhẹ nhàng gặm cắn, mơ hồ nói, “Vậy còn chờ gì nữa.”

Những lời này giống như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, Lục Diễm mãnh liệt ôm siết hai má đối phương, nhắm thẳng đôi môi đậm sắc tràn ngập hấp dẫn kia, hung hăng rày xéo, rất nhanh, màu sắc của nó liền trở nên tiên diễm. Môi cùng môi cọ sát lẫn nhau, thẳng đến một chút vị máu tươi tràn ngập khoang miệng, Lục Diễm mới dùng lưỡi tách răng đối phương, mạnh bạo xông vào.

Đầu lưỡi tại khoang miệng ẩm ướt kịch liệt dây dưa, phần lớn nước bọt không kịp nuốt theo khoe miệng chảy xuống.

Hai người không ngừng trao đổi góc độ hôn môi, Tô Mạc ngồi trên người Lục Diễm, hơi hơi nhắm hai mắt, hai tay ôm lấy đầu của hần, không ngừng mà áp về phía trước.

Lục Diễm hai tay một đường mò xuống phía dưới, thực nhanh tới trước dây lưng đối phương, thuần thực mà cởi bỏ, quần lập tức liền buông lỏng ra.

Một bàn tay Lục Diễm nhẹ nhàng nâng lên cánh móng đối phương, Tô Mạc liền thuận thế đứng lên, cánh môi dính sát vào nhau cũng tạm thời tách ra, hai người đều có chút thở gấp.

Quần bị cởi ra thuận theo tư thế đứng lên của Tô Mạc mà rớt xuống, Lục Diễm đồng thời kéo quần lót màu trắng của đối phương xuống, rất nhanh, đôi chân thon dài thẳng tắp cùng tính khí đã hơi hơi ngẩng đầu liền lộ ra, tại không gian rõ như ban ngày, phong cảnh trước mắt quả thật quá mức kích thích.

Cũng may cửa sổ đều đã đóng, bức màn cũng đều thả xuống, ngược lại không cần lo lắng không cần thận bị người nhìn trộm.

Tô Mạc phối hợp mà nhấc chân đạp rớt quần dài cùng quần lót đã chảy xuống đến mắt cá chân, trên chân anh vốn cũng không mang tất, vì thế toàn bộ hạ thân đều quang lỏa, áo sơ-mi trên thân lại còn mặc chỉnh tề, đối lập hết sức mãnh liệt thể này tạo nên một loại hương vị *** mỹ.

Thấy quần áo trên người Lục Diễm còn nghiêm chỉnh, Tô Mạc nâng lên một chân câu câu quần của hắn, vốn hạ thân anh trần trụi, động tác này càng làm cảnh xuân hiển lộ. Lục Diễm ánh mắt càng thêm sâu, một phen nắm chặt mắt cá chân của anh, nhẹ nhàng kéo một cái, Tô Mạc đứng không vững lại lần nữa ngã vào trong lòng ngực của hắn.

Lục Diễm liền giữ tư thế ôm người trong ngực, thoáng nhấc thất lưng, đem quần của mình cũng kéo xuống.

Hạ thân trần trụi của hai người lập tức chạm vào nhau, hai cây tính khí lửa nóng cũng vì tư thế này mà dính sát, chưa từng nếm qua kích thích như vậy, hai người đều thở gấp có chút không bình thường, trong không khí nóng bỏng giống như hết sức căng thẳng.

Lục Diễm hai tay nắm tại cái mông đối phương, hơi hơi lắc lư, hai cây tính khí cọ cùng một chỗ liền chậm rãi ma sát, rất nhanh càng cứng nóng hơn.

Cánh mông Tô Mạc rất tròn rất vểnh, thịt mềm mềm rất có độ co giãn, Lục Diễm bóp nhẹ chốc lát càng thêm tâm viên ý mã, ngón trở tay phải liền hướng về huyệt khẩu tiêu hồn kia tìm kiếm. Nơi không được bôi trơn rất cuộc là có chút khô khốc, Lục Diễm chỉ tham tiến vào một đầu ngón tay đã thấy không thể tiến vào được nữa, Tô Mạc cũng đã có chút khó chịu mà nhăn mày.

Lục Diễm bất đắc dĩ chỉ đành phải lui ra, lúc này tự nhiên là không có khả năng tạm dừng đi tìm đồ bôi trơn, đành phải vươn tay thấm ướt bằng chén nước trên bàn trà, đáng tiếc chút độ ẩm này cũng không có cách nào hỗ trợ ngón tay tiến vào sâu, ngược lại bởi vì đặc tính của nước mà mà gia tăng độ rít.

Lục Diễm trong lòng càng nôn nóng, dứt khoát nắm mông đối phương kéo ra bên ngoài một chút, cúi đầu chuẩn bị ngậm vào.

Tô Mạc lấp bắp kinh hãi, bọn họ trước chưa bao giờ làm qua như vậy, vội vàng giữ đầu của hắn, “Lục Diễm, đừng... không cần như vậy...”

Lục Diễm nhẹ nhàng kéo tay anh ra, “Không sao, giao cho anh.”

Tính khí Tô Mạc màu sắc cùng hình dạng đều rất xinh đẹp, cũng không có hương vị gì quá nặng, nhàn nhạt. Lục Diễm cơ hồ không chuẩn bị tâm lý gì liền ngậm vào, trước chỉ ngậm một nửa bên trên, đầu lưỡi tại linh khẩu nhẹ nhàng liếm, quét một vòng quanh đỉnh đầu đỉnh, sau đó chậm rãi nuốt sâu vào, vừa ngậm sâu vào vừa nhẹ nhàng quét đầu lưỡi dọc thân.

Tính khí của Tô Mạc vừa tiến vào khoang miệng ẩm áp liền kinh tuyến một tiếng, quá mức kích thích khiến anh thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp bắn ra, sau đó bị liếm càng là dày vò ngọt ngào. Anh chưa bao giờ nghĩ qua Lục Diễm sẽ vì anh làm được một bước này, khoái cảm tâm lý còn vượt xa cả sinh lý.

Anh vốn là cũng đã sắp đến lúc bùng nổ, một chiêu này của Lục Diễm, khoái cảm tâm lý cùng sinh lý song song, rất nhanh liền đầu hàng, tiết ra.

Trước khi bắn Tô Mạc dùng sức đẩy đầu Lục Diễm, Lục Diễm lại bất vi sở động, ngược lại dùng sức hút một cái, liền bùng nổ trong miệng hắn.

Trong đầu Tô Mạc bạch quang chợt lóe, một trận thất thần.

Khi lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy Lục Diễm đem dịch dính dính nhả ra tay, gương mặt hướng anh mỉm cười, “Mặn.”

Tô Mạc nhất thời cảm thấy toàn bộ thân thể đều nóng rực lên.

Lục Diễm duỗi tay tìm tới phía sau của anh, hỗn hợp nước bọt cùng dịch thể mặc dù không phải thứ bôi trơn tốt nhất nhưng cũng trợ giúp rất tốt, rất nhanh, một ngón tay tiến vào toàn bộ.

Vừa mới trải qua cao trào, thân thể Tô Mạc hết sức mỏi mệt, có thể rõ ràng cảm nhận được động tác ngón tay trong cơ thể, điều này làm cho anh vừa khó nhịn lại có chút xấu hổ.

Rất nhanh, trong cơ thể liền tham nhập ba ngón tay, Tô Mạc ghé vào bên tai Lục Diễm, thấp giọng nói, “Có thể, tiến vào.”

Lục Diễm liền rút ngón tay khỏi nơi tiêu hồn đó, đỡ thắt lưng Tô Mạc, hạ thân đã trưởng đến có chút phát đau nhắm ngay lối vào, một chút một chút chậm rãi tiến vào.

Lần đầu tiên dùng tư thế như vậy, hai người đều có chút không thích ứng, nhưng kích thích này so với bình thường càng bành trướng hơn.

Tô Mạc hai tay chống trên vai Lục Diễm, toàn bộ nửa người trên cùng hấn dán chặt vào nhau, cong thắt lưng, cảm thụ cảm giác trong cơ thể từng chút một nuốt vào dị vật.

Chờ đến khi cánh môn rốt cục chạm vào túi nang, hai người đều ra một thân mồ hôi, vừa là khẩn trương, cũng là kích thích.

Tô Mạc thật sâu mà thở hổn hển vài cái, huyết khẩu tùy theo mãnh lực mà co rút lại, Lục Diễm bị kích thích đến thiếu chút nữa trực tiếp tức vũ khí, hấn cố gắng bình ổn hô hấp, làm cho sóng triều muốn phun trào một lần nữa lui trở về, hấn ngậm vành tai Tô Mạc liếm liếm, dụ dỗ nói, “Tự mình động thử xem.”

Hai chân Tô Mạc quỳ hai bên thân thể của hấn, nghe được hấn nói, thuận theo mà gật đầu, tay chống lên vai sửa lại thành ôm, chân dùng sức đem thân thể chậm rãi nâng lên, cũng không có nâng lên được bao nhiêu, cảm giác ma sát của tính khí chôn trong cơ thể khiến chân anh như nhũn ra, rất nhanh liền chống đỡ không nổi một lần nữa ngồi xuống, lần này ngồi xuống có chút mạnh, điểm mẫn cảm trong cơ thể bị sát qua thật mạnh, Tô Mạc gất gao cắn răng mới nhịn xuống một tiếng thét chói tai, thân thể nhuyển đến không còn có khí lực động lần thứ hai.

Lục Diễm hôn hôn thái dương ướt mồ hôi của anh, hai tay nắm chặt thắt lưng anh, đỡ anh nâng lên trên một chút, sau đó lại thật mạnh nhấn xuống, lần này tiến vào càng sâu, Tô Mạc thở gấp một tiếng, kêu cũng kêu không được, hai chân cũng theo thắt lưng, một trận run rẩy.

Lục Diễm một lần một lần lặp lại động tác vừa rồi, tốc độ không nhanh nhưng vô cùng hữu lực, mà mỗi một lần áp xuống, thắt lưng hấn cũng dùng sức đỉnh lên trên. Tô Mạc bị giày vò đến cả người ngưỡng về phía sau, đôi môi khê nhếch, trừ bỏ tiếng thở, ngay cả khí lực lên tiếng cùng rên rỉ đều phát không ra, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, nếu không phải hai tay còn ôm thật chặt cổ Lục Diễm, chỉ sợ cả người đều ngã nhào.

Quá kích thích! Trong đầu Tô Mạc trống rỗng, trừ bỏ khoái cảm vì điểm mẫn cảm bị ma sát, cái gì cũng nghĩ không nổi, trong sự kích thích này, tính khí mới phát tiết không lâu lại chậm rãi ngừng đầu, gất gao dán vào bụng của Lục Diễm, càng ngày càng tỏ rõ cảm giác tồn tại.

Như thế duy trì động tác đâm rút hồi lâu, bởi vì sô pha mềm mại rất khó mượn lực, Lục Diễm dần dần không thỏa mãn, đột nhiên nâng thắt lưng Tô Mạc đem người bẻ đứng lên, quay người lại một lần nữa áp xuống ghé sa lông, trong quá trình, thân thể hai người thủy chung kết hợp cùng một chỗ.

Lúc này đây đổi thành Tô Mạc nằm ngửa trên ghế, Lục Diễm đứng ở giữa hai chân anh, đem hai chân anh kéo rộng sang hai bên, hướng về phía trước nâng lên, điều chỉnh một chút tư thế, một lần nữa đâm mạnh vào.

Tô Mạc thở gấp, chậm rãi phục hồi lại tinh thần, cũng rất nhanh lại lần nữa lâm vào trận cuồng phong bạo vũ, bất quá lúc này đây thật không có hoàn toàn thất thần, anh cố gắng nâng lên nửa người trên, hai tay ôm lấy bả vai Lục Diễm, truy tìm đôi môi của hấn.

Lục Diễm lập tức cúi người, tiến lên nghênh đón.

Hai đôi môi đụng vào nhau, khoang miệng tràn ngập một loại hương vị nồng mặn.

Thắt lưng Lục Diễm tiếp tục dùng sức, đỉnh động một lần so với một lần càng mãnh liệt, rất nhanh đã đến bờ vực bùng nổ. Lúc này đây, hắn không tận lực nhịn xuống, mà là đẩy nhanh tốc độ, bắt đầu giai đoạn nước rút, thẳng đến tính khí mãnh liệt run lên, một cỗ nhiệt dịch phun vào nội bích mãn cảm.

Trong cơ thể Tô Mạc bị cỗ nhiệt dịch này tưới ướt, cũng run rẩy bắn ra.

Hoàn chương 53

,

54. Chương 54

Hai người hiếm khi có thời gian quán quýt như vậy, cả hai đều bận rộn, một là chủ tịch tập đoàn lớn, một là đại minh tinh lịch làm việc kín mít mỗi ngày, trước kia rất ít gặp mặt, hiện tại cũng vẫn như cũ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Chẳng qua nam nhân liễu mạng vì sự nghiệp, mặc dù có chút nữ tính trường, cũng không thể khiến cho anh hùng hụt hơi, huống chi hai người sớm đã tâm ý tương thông, không quá bận tâm chút thời gian xa cách này.

Lúc chập tối, Lục Diễm đưa Tô Mạc ra ngoài, hai người trao đổi một nụ hôn triền miên lúc tạm biệt. Thừa dịp bốn bề vắng lặng, Lục Diễm áp Tô Mạc trên cửa xe, một tay ôm thắt lưng anh, một tay giữ chặt cái gáy của anh, đầu khẽ cúi xuống, ngậm lấy đôi môi đã bị hôn đến có chút sưng đỏ, đầu lưỡi trong cổ họng giao chiến khiến cho tiếng nước lép nhép tại bãi đỗ xe trông trái có vẻ phá lệ rõ ràng.

Sau khi tách ra, Lục Diễm vẫn không tha mà kề sát trán của anh, thấp giọng thì thầm, “Thật không nỡ cho em đi, chờ em công tác về, anh đã tới Las Vegas rồi, lại có một thời gian thật dài không thể gặp mặt.”

Tô Mạc hai tay đặt ở bả vai hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt, “Em cũng luyến tiếc, em sẽ tìm thời gian tới thăm anh.”

“Ừ,” Lục Diễm đáp, “Có điều nếu thật sự không rảnh, cũng đừng quá miễn cưỡng, chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Ừm.”

Lục Diễm thò tay xuống sờ sờ mũi anh, có ý ám chỉ, “Phải lái xe mấy giờ, em chịu nổi sao? Hay để anh đưa em đi.”

“Không cần, ngày mai anh còn có công việc, qua lại quá cực khổ. Ba giờ mà thôi, em không sao hết.”

“Vậy ít nhất để anh đưa em đến đầu đường cao tốc.” Lục Diễm kiên trì.

“Bên kia cũng không dễ đón xe, anh sao trở về?”

“Anh có thể bảo Tống Huy lái xe qua chờ trước, cậu ấy bên kia đi qua tương đối gần.”

“Ồ, nếu Lục tiên sinh đều an bài chu đáo, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Tô Mạc cười khẽ.

Đi trên đường là Lục Diễm lái xe, Tô Mạc ngồi ở ghế phó lái, vốn tính toán nhắm mắt dưỡng thần một chút, sau lại thật sự ngủ quên. Lúc này vừa vắn giờ cao điểm, tốc độ xe vốn không thể quá nhanh, Lục Diễm còn cố ý thả chậm một chút.

Ngày hôm qua suốt đêm phóng xe trở về, buổi sáng lại thức dậy sớm, sau còn luôn cùng Lục Diễm quán quýt, mà gần đây lại có hội nghị quan trọng, mặc dù không đến mức lao lực quá độ, nhưng cũng tốn rất nhiều tinh lực. Cho dù là làm bằng sắt, cũng khó tránh khỏi cảm thấy mỏi mệt, nhưng mà Tô Mạc chưa bao giờ than thở một câu, không biết là bởi vì quen với cường độ công tác như vậy, hay là thói quen hết thấy đều tự mình gánh vác.

Lục Diễm một bên lái xe, một bên nhịn không được liên tiếp nhìn dung nhan say ngủ của Tô Mạc, dưới mắt đã xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt, tuy rằng không nhìn kỹ sẽ không thấy. Lục Diễm cảm thấy thực đau lòng, hắn kỳ thật rất muốn nói, em cũng có thể thử dựa vào anh một chút, để anh sẽ chia cùng em, nhưng mà hắn biết mình còn chưa có tư cách này, chia sẻ không phải là lời nói ngoài miệng rồi thôi, mà phải có

hành động thật sự. Cho tới bây giờ, vẫn là Tô Mạc vì hắn làm nhiều thứ vượt xa hơn nhiều so với những gì hắn có thể làm cho Tô Mạc, Lục Diễm chỉ hy vọng mình có thể càng thêm cố gắng, sớm một chút có thể trở thành nơi cho đối phương dựa vào. Cuộc đời của hắn bởi vì Tô Mạc mà có mục tiêu theo đuổi càng cao.

Đến đường cao tốc, Tô Mạc giống như đoán chắc thời gian mà tỉnh lại, Lục Diễm có chút tiếc nuối, “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Tô Mạc cười cười, “Đã ngủ đủ rồi.”

Xe Tống Huy đậu cách đó không xa, Lục Diễm đành phải nói, “Vây em một mình đi đường cẩn thận, nhớ kỹ đừng lái xe quá nhanh.”

“Em biết rồi, anh yên tâm.”

Trước khi xuống xe Lục Diễm còn trộm hôn một cái.

Tô Mạc đổi sang chỗ ghế lái, phát phát tay tạm biệt Lục Diễm, rồi chạy vào đường cao tốc.

Lục Diễm lại một lần nữa nhìn theo xe của anh rồi đi, vẻ mặt ôn nhu lưu luyến.

Tống Huy ở một bên nhìn tràn đầy cảm xúc, nghĩ thầm rằng Lục ca yêu đương một cái cả người đều thay đổi thành vậy, ôi cái vẻ ôn nhu này.... Sức mạnh của tình yêu vĩ đại thế sao? Mình có nên đi tìm một người yêu thử một lần không nhỉ?

Kết quả Lục Diễm rất nhanh thu hồi biểu tình quyến luyến, trở nên lãnh tĩnh nghiêm túc, thậm chí có chút lạnh khốc. Hắn lấy điện thoại bấm số, “Hạ thiếu gia, là tôi, Lục Diễm.”

Thanh âm bên kia giờ phút này có chút lười biếng, “Có chuyện gì sao?”

“Muốn nhờ Hạ thiếu gia giúp chút việc.” Lục Diễm đi thẳng vào vấn đề.

“Nói.”

“Phiên Hạ thiếu gia hỗ trợ điều tra một chút Kha Dư Chúc hiện tại ở đâu, đồng thời mượn Hạ thiếu gia hai người.”

“Ồ” Bên kia khẽ cười, “Tôi chỉ biết, cậu không phải là kẻ tránh ở phía sau để người ta bảo vệ. Nam nhi nên như thế, có thù báo thù có ơn báo ơn, dám làm dám chịu. Tôi rất thích cậu. Tiểu tử họ Kha kia đang ở Kim Điện, tôi có hai anh em ở bên đó nhìn nó, cậu trực tiếp đi qua bọn họ sẽ nghe lời cậu, Kim Điện là địa bàn của tôi, chỉ cần không làm chết người, không ai dám gây trở ngại cho cậu, muốn làm gì thì làm.”

Lục Diễm khoe miệng khẽ nhếch, “Cảm ơn Hạ thiếu gia.”

“Khách khí cái gì, ai bảo tôi thích người bạn như cậu chứ.”

“Được, hôm nào mời anh uống rượu.”

“OK.”

Cúp điện thoại, Lục Diễm lạnh lùng nói, “Đi, tới Kim Điện.”

Tống Huy bị ngữ khí lạnh băng phát run, nghĩ thầm Lục ca cũng thật tàn khốc, đồng thời ở trong lòng thay tiểu tử họ Kha kia thấp một ngọn nến.

Kim Điện vốn là club đêm lớn nhất, cũng là cái chốn sa hoa tiêu tiền bậc nhất, hết thấy những trò tiêu khiển người ta có thể nghĩ đến ở nơi này đều có thể tìm được. Bất quá đều nằm trong vòng pháp luật, không có bất cứ cái gì vượt quá, hơn nữa thân phận ông chủ đứng sau, hắc bạch lưỡng đạo đều thực nể tình, căn bản không có ai dám ở chỗ này quấy rối.

Tống Huy cho dù chưa bao giờ đi vào, cũng biết nó ở chỗ nào, xe rất nhanh chạy đến cửa Kim Điện, Lục Diễm dặn dò, “Cậu ở chỗ này chờ anh, anh rất nhanh sẽ quay lại.”

“Vâng, Lục ca.” Tống Huy đáp, có người của Hạ thiếu gia ở đó, cậu đi theo cũng không có tác dụng gì.

Lục Diễm vừa xuống xe liền có hai người trẻ tuổi cao lớn tiến lên đón, “Là Lục Diễm Lục tiên sinh sao? Hạ thiếu gia phân phó chúng tôi ở chỗ này chờ anh.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Kha Dư Chức ở bên trong sao?”

“Vâng,” Một trong hai người đáp, “Ở phòng 2514.”

“Dẫn tôi đi.” Lục Diễm nói thẳng.

Lục Diễm đẩy cửa ra, cửa đập vào trên tường phát ra tiếng vang thật lớn. Cả trai lẫn gái trong ghế lô giật nảy mình, nhất thời lạng ngất như tờ.

Lục Diễm bước thẳng vào, một đám nam nữ trẻ tuổi ăn mặc thời thượng vây quanh bàn. Trừ bỏ Tống Cảnh, ba người khác Lục Diễm đều chưa từng thấy qua, lại liếc mắt một cái liền nhận ra ai là Kha Dư Chức. Kha Dư Chức diện mạo không tồi, có thể sánh được hai chữ đẹp trai, nhìn ra được ghen di truyền rất tốt, đáng tiếc trên mặt vẽ hung ác nham hiểm lại phá hủy đi tăng mỹ cảm này.

Khi Lục Diễm nhìn thẳng vào y, y cũng mang vẻ mặt âm trầm mà nhìn chăm chăm Lục Diễm.

Lục Diễm ánh mắt nhìn chăm chăm Kha Dư Chức, miệng lạnh lùng nói, “Những kẻ không liên quan, rút!”

Bản thân hấn khí phách mười phần, hơn nữa hai người cao lớn một trái một phải đứng sau hấn, càng khiến cho đám người sợ tới mức câm như hến.

Mấy thiếu gia tiểu thư liếc nhìn nhau, ân oán giữa người khác bọn họ can thiệp không được, rất nhanh liền có kẻ lớn gan run run rẩy rẩy đứng lên, cong lưng đi ra ngoài, một đường ra khỏi cửa cũng không bị ai ngăn cản, lúc này mới thở phào một hơi. Những thiếu gia tiểu thư khác nhìn người đầu tiên không có việc gì, cũng lần lượt đứng lên đi chạy đi, rất nhanh chỉ còn lại bốn người trẻ tuổi kia.

Lục Diễm chậm rãi mở miệng, “Tôi nói lại lần nữa, người không liên quan, rút. Hiện tại không đi, chờ lát nữa đi không được.”

Lục Diễm vẫn luôn chỉ nhìn chăm chăm Kha Dư Chức, người có mắt đều hiểu được đối tượng hôm hấn nay muốn tìm là ai, Tống Cảnh cũng biết Lục Diễm, hấn hiểu được nguyên nhân Lục Diễm hôm nay tìm tới, mà sự kiện kia hấn cũng không thoát khỏi quan hệ, lúc này thật hận không thể có kẻ nút cho mình trốn đi.

Hai người trẻ tuổi còn lại hai mặt nhìn nhau, rốt cục vẫn đứng lên, thấp giọng nói một câu, “Kha thiếu, chúng tôi đi ra ngoài trước tìm giám đốc Ngô để giải quyết, cậu đừng lo lắng.”

Kha Dư Chức cũng không để ý bọn họ, ai cũng biết lời này có bao nhiêu vô ích, ba người kia tiến vào đã một lúc lâu, hơn nữa những thiếu gia tiểu thư kia đều đã ra ngoài, hiện tại vẫn không có người quản lý tới can thiệp, có thể thấy họ quản không được.

Hai người trẻ tuổi cũng phát giác, có điều an toàn của mình mới là quan trọng, xám xịt mà đi ra ngoài, quả nhiên cũng không bị ngăn cản.

Tống Cảnh nhìn hai người kia cũng đi rồi, trong lòng có chút lo lắng, thầm mắng bọn họ không có nghĩa khí, nhưng cũng không khỏi nghĩ, đổi lại là hấn, chỉ sợ chạy trốn càng nhanh. Hấn lúc này thực hối hận mình tại sao nhất thời bị ma xui quỷ khiến mà nghe lời Kha Dư Chức, mấy chuyện hỗn độn này, hấn không biết Kha Dư Chức cùng Lục Diễm có ân oán gì, nhưng hấn chính là bởi vì sự việc lần trước mà cảm hận Lục Diễm.

Bởi vì chuyện đó, hấn bị ba nhốt trong nhà một thời gian, còn ngừng cấp mấy tháng tiền tiêu. Tuy rằng lúc ấy gặp Hạ thiếu gia sợ quá mức, sau đó điều tra thử, Hạ thiếu gia trừ bỏ đầu tư một bộ phim Lục Diễm tham gia cũng không có quan hệ gì, hơn nữa bộ phim kia còn gặp chuyện, Hạ thiếu gia rút không ít tiền, phỏng chừng cho dù giận chó đánh mèo thì cũng còn chút giao tình. Hơn nữa Kha Dư Chức hứa hẹn nếu thực sự có vấn đề gì y sẽ gánh vác, lúc này hấn mới tham dự. Hấn thật sự là đầu bị cửa kẹp mới có thể tin tưởng Kha Dư Chức, lúc này mới chỉ một ngày, người ta không chỉ tra ra kẻ đứng sau, còn tìm đến tận cửa, nơi này chính là Kim Điện, đám ở chỗ này giường oai đều là kẻ bọn hấn không thể trèo vào.

Tống Cảnh càng nghĩ càng bất an, hấn vốn là kẻ nhất gan, vẫn luôn trộm nhìn Lục Diễm, cố gắng thu hẹp lại sự tồn tại của mình, Lục Diễm nhìn chăm chăm vào Kha Dư Chức, không thêm liếc mắt nhìn hấn, mới cảm thấy có chút may mắn, ảo tưởng đối phương căn bản chướng mắt hấn không đem hấn để vào mắt, trộm đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lúc sắp ra khỏi cửa, trong lòng đang định thở phào một hơi, may mắn người ta quả nhiên không để hấn vào mắt, lại bị Lục Diễm túm cổ lôi về, “Tổng thiếu gia tối hôm qua biểu diễn thực phần khích, hôm nay sao lại đi vội vã vậy.” Nói xong trực tiếp quăng người lên ghế sa lông. Tống Cảnh sắc mặt tức khắc tái nhợt.

“Đóng cửa.” Lục Diễm nói một câu, hai người cao lớn như tay đầm bốc liền đóng cửa lại.

Tống Cảnh sợ tới mức kêu to, “Không liên quan đến tôi, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi cũng là bị ép, là hấn, là hấn làm chủ... là hấn muốn hại anh, anh tìm hấn... tìm hấn, đừng tìm tôi.”

Hấn vừa gào khóc vừa chỉ vào Kha Dư Chúc.

Lục Diễm mặt không đổi sắc, hai người kia xem thường mà nhìn Tống Cảnh, ở cái vòng này xem thường nhất chính là người không nghĩa khí nhất gan như vậy, Kha Dư Chúc cũng nhìn không được trừng mắt với hấn.

Tống Cảnh đứng lên lại muốn chạy, Lục Diễm một ánh mắt ra hiệu, một trong hai người bước qua chặn hấn lại, một người khác như trước canh giữ ở cạnh cửa.

Tống Cảnh còn muốn gọi, người ngăn chặn hấn rất hiểu chuyện mà trực tiếp lấy vải nhét vào miệng của hấn, cũng chỉ còn lại có tiếp ừm ừm.

Lục Diễm lúc này mới từng bước một, từ trên cao nhìn xuống, đi về chỗ Kha Dư Chúc.

Hoàn chương 54

,

55. Chương 55

Lục Diễm đứng thẳng trước mặt Kha Dư Chúc, chợt mỉm cười, “Mày chính là Kha Dư Chúc?” Trong giọng nói lạnh ý không chút thuyên giảm.

Trên mặt Kha Dư Chúc đã thoáng tái nhợt, lại vẫn không cam nguyện yếu thế mà trừng mắt nhìn hấn, “Mày chính là Lục Diễm.” Nếu xem nhẹ hai vai nhìn không được run nhẹ của y, đại khái sẽ cho rằng y thật ra không bị khí thế của Lục Diễm áp chế.

Lục Diễm tất nhiên không chút lưu tình nào mà chỉ ra, “Mày đang sợ hãi.”

“Ai sẽ sợ một đứa con hoang chứ.” Kha Dư Chúc cầm hất cao, tràn đầy khinh miệt.

Lục Diễm không bị y chọc giận, ngược lại mỉm cười, “Tuổi tao so với mày lớn hơn, ai là con hoang, vừa nhìn liền hiểu ngay.”

Kha Dư Chúc giống như bị chọc đến chỗ đau, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, rốt cuộc duy trì không được trấn định bên ngoài, “Mẹ tao được cưới hồi đàng hoàng, mày đây là vu khống.”

Lục Diễm khước miệng nhếch lên, “Thiếu kiên nhẫn đến vậy? Tao còn tưởng rằng mày có bao nhiêu bình tĩnh. Lúc bày mưu hại tao có phải rất thích thú, mày cũng chỉ biết dùng thủ đoạn hạ đẳng này thôi sao?”

“Thủ đoạn hạ đẳng, đối phó mày là đủ rồi.” Kha Dư Chúc vẫn cứng đầu nói.

“Thực đáng tiếc, kế hoạch của mày thất bại. Hơn nữa mày có lẽ không biết, tao là một người có thù tất báo, ai muốn hại tao, tao tất sẽ hoàn trả gấp bội.” Nói đến đây, ánh mắt Lục Diễm càng phát ra ngoan độc.

Khí thế Kha Dư Chúc lập tức liền yếu đi, “Mày, mày muốn thế nào?”

“Tao muốn thế nào?” Lục Diễm cười lạnh, “Hấn là nên hỏi trước, Kha thiếu gia, mày muốn thế nào.”

Lục Diễm đột nhiên tiến lên trước, vào lúc Kha Dư Chúc còn chưa kịp phản ứng, hung hăng túm lấy y, kề mặt tới gần, trong mắt lộ ra sát ý, “Kha thiếu gia không phải muốn tao ngồi tù sao? Mày tin hay không, tao cho dù ở trong này giết mày, cũng có thể toàn vẹn đi ra.”

Kha Dư Chúc sợ hãi bắt đầu run rẩy dữ dội, một khắc kia, y thật sự tin tưởng, Lục Diễm nói được thì sẽ làm được, thật sự có thể giết y.

“Bất quá...” Lục Diễm chậm rãi đứng lên, còn thuận tay vuốt vuốt cổ áo bị nhăn nhúm của Kha Dư Chúc, khẽ cười, “Vì loại người như mày mà ô uế tay mình, tao cảm thấy không đáng.”

Người này, thật đáng sợ! Kha Dư Chúc cũng không bởi vì câu nói này mà trầm tĩnh lại, còn đang run rẩy bần bật. Y trước đây sao lại cho rằng, đối phương chẳng qua chỉ là diễn viên bé nhỏ vận khí không tồi. Y có chút hối hận chính mình lỗ mãng, nhưng sự tình đã phát sinh, hắn cũng hối tiếc không kịp.

“Cho nên, hôm nay tao muốn cho mày bài học, cho mày biết, trên cái thế giới này, còn có rất nhiều người, mày căn bản không thể trâu vào.”

Kha Dư Chúc nhìn Lục Diễm, lại nhìn hai người cao lớn kia, run rẩy nói, “Nhiều người khi dễ ít người, mày tính cái gì là anh hùng hảo hán?”

“Anh hùng hảo hán?” Lục Diễm giống như nghe được câu chuyện nực cười nhất trên đời, “Mày tưởng là đang đóng phim võ hiệp sao. Quá ngây thơ rồi Kha thiếu gia. Bất quá, tao hôm nay cho mày một cơ hội, hai người bọn mày...” Hắn chỉ chỉ Kha Dư Chúc cùng Tống Cảnh, “Cùng tiến lên. Tao chỉ một người đấu với hai đứa mày, đánh thắng tao, liền tha cho tụi mày rồi đi.”

Kha Dư Chúc lo lắng hỏi, “Mày xác định? Cho dù bị đánh ngã, bọn họ cũng sẽ không xuất thủ?”

Lục Diễm mỉm cười, “Tao không phải mày, tao nói sẽ giữ lời. Hơn nữa, mày cho là hai đứa mày nhất định có thể thắng tao?”

Lục Diễm nói xong, cởi áo khoác, tiêu sái ném lên trên ghế sa lông, chậm rãi cởi bỏ cổ tay áo, xắn tới khuỷu tay. Mỗi một động tác của hắn đều chậm rãi, không vội không nóng, trong tay hắn lộ ra tiêu sái.

Kha Dư Chúc khôi phục một chút lòng tin, cũng đứng lên, nếu chỉ là đối phó một mình Lục Diễm, nhìn thế nào cũng dễ dàng hơn so với kia hai tên cao to như võ sĩ kia, huống chi, Kha Dư Chúc cũng không yếu ớt như bề ngoài của y, bình thường y cũng rất thích đi phòng tập thể thao, có lẽ là chán ghét người khác nói y quá mức thanh tú, giống đàn bà, càng có suy nghĩ chứng minh mình cường tráng, cuối cùng tuy rằng không luyện ra chút cơ bắp nào, thể trạng lại luyện được rất tốt, có đôi khi tới câu lạc bộ quyền anh chơi mấy ván, võ sĩ quyền anh yếu một chút còn không phải là đối thủ của y, xác thực khiến những nhị thế tổ chê cười y kia phải nhìn y với cặp mắt khác xưa.

Mới vừa rồi bị khí thế Lục Diễm dọa tới mức phát run, này tuyệt đối là sỉ nhục y không cách nào xóa mờ, mà hiện tại, y muốn một lần nữa chứng minh, y không phải kẻ nhát gan như Tống Cảnh.

Từ lúc hai người bắt đầu đối thoại, Tống Cảnh liền không dám lên tiếng, hắn nghe xong trong phút chốc hoảng sợ, hóa ra Kha thiếu gia còn có bí ẩn thân thể như vậy. Có điều hiện tại quan trọng nhất vẫn là làm sao để thoát thân, nghe được Lục Diễm nói, trong lòng hắn cũng vui vẻ. Hàng năm đi theo Kha thiếu gia náo loạn, hắn tự nhiên rất rõ ràng thân thủ của đối phương, trong mắt của hắn, kia quả thực đã là cao thủ, đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao hắn lại cam tâm tình nguyện nghe Kha Dư Chúc bài bố, mặc kệ nhát gan thế nào, nam nhân đều là kẻ tôn sùng sức mạnh.

Lục Diễm nói hết lời, hai người đi theo hắn liền buông lỏng Tống Cảnh, Tống Cảnh lập tức đứng lên, vẻ mặt vui mừng mà chờ xem Lục Diễm bị đánh, nhưng mà sự thật lần thứ hai ngược hắn tàn nhẫn.

Ra tay trước chính là Kha Dư Chúc, đạo lý tiên hạ thủ vi cường y hiểu, huống chi đối phương còn có hai người đứng sau, tuy rằng Lục Diễm hứa hẹn bất luận thế nào bọn họ cũng sẽ không động thủ, bất quá kẻ luôn âm hiểm như y, thực khó tin tưởng người khác cũng sẽ quang minh chính đại.

Kha Dư Chúc ngạo mạn đi về phía Lục Diễm, nhanh chóng tiếp cận, đột nhiên đánh ra một quyền, y ra quyền rất mạnh, hữu lực, hơn nữa góc độ tàn nhẫn, thoát nhìn cùng với bề ngoài nhỏ bé và yếu ớt của y tuyệt không tương xứng. Bất quá nếu cho là đây chính là sát chiêu của y vậy thì sai rồi, tại lúc ra quyền y đồng thời đá một cước, thẳng đánh vào chỗ yếu hại, chẳng qua một cước này che giấu bằng động tác tay, người bình thường có lẽ sẽ ngênh diện chống đỡ nắm đấm mà xem nhẹ phía dưới.

Chỉ tiếc Lục Diễm không phải bình thường, hắn giống như đã sớm hiểu rõ đối phương, giống như thực tùy ý lại giống như bị bức mà lui về sau một bước, tùy tiện nhắc chân ngăn đỡ, chỉ nghe “rắc” một tiếng, chân Kha Dư Chúc tràn ngập sức mạnh liền hạ xuống. Y còn chưa kịp phát ra tiếng la đau, nắm tay cũng đã bị Lục Diễm bắt được, lại là một tiếng “rắc”, cổ tay phải Kha Dư Chúc cũng mềm nhũn.

Kế tiếp chính là một hồi đơn phương dã chiến. Lục Diễm không đợi Kha Dư Chúc ngã xuống, liền tiến lên một bước, bắt lấy vai trái y, thuận tay kéo mạnh, “rắc” một tiếng thứ ba, cánh tay kia cũng sai khớp. Sau đó hai tay hắn nắm chặt hai tay đối phương, chân cong lên, thắt lưng dùng sức, đem người xốc lên, tiêu sái xoay người y lại, đập cho một cước ngay ngực, cuối cùng hai đấm trực tiếp đánh tại hai mắt đối phương, miễn phí cho một bữa trang điểm mắt gấu mèo.

Lục Diễm động tác sạch sẽ, lưu loát, thoát nhìn thậm chí có chút đẹp mắt, so sánh với động tác đánh võ trong phim ảnh cũng không mấy khác biệt, phỏng chừng nếu là hắn đi đóng phim hành động thì sẽ không cần diễn viên đóng thế cùng võ sư chỉ dạy.

Hai người cao lớn chứng kiến mà ánh mắt tỏa sáng, bọn họ thật không nghĩ tới Lục Diễm thoát nhìn nhả nhả nhận nhận, thân thủ lại tốt như vậy, lập tức liền nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Kỳ thật Lục Diễm ngay từ đầu không tính toán nặng tay như vậy, hắn nhìn Kha Dư Chúc một bộ nhỏ bé yếu ớt, nếu là ra tay quá mức xảy ra tàn tật gì đó thì rất phiền toái, cũng không phù hợp nguyên tắc của hắn. Bất quá Kha Dư Chúc vừa ra tay hắn liền vui vẻ, xem ra cũng từng luyện qua, vậy thì tốt rồi, thân thể người rèn luyện năng lực thừa nhận chung quy sẽ tốt hơn người bình thường. Vì thế hắn liền không chút khách khí mà chọn những chỗ dễ ăn đau cũng sẽ không gây tàn phế mà xuống tay, hắn an tâm cho vị thiếu gia không biết trời cao đất rộng này một bài học giáo huấn, ra tay không chút lưu tình.

Thời điểm Kha Dư Chúc ngã xuống đã đau đến ngất đi.

Tổng Cảnh kinh ngạc trợn mắt há mồm, Lục Diễm mỗi một quyền đều giống như đánh vào trên người hắn, hắn cơ hồ muốn tè ra quần.

Lục Diễm thu thế đứng vững, cũng không thèm nhìn tới Kha Dư Chúc nằm rạp trên đất, hoạt động một chút cổ tay, ngoắc ngoắc ngón tay với Tổng Cảnh, “Đến đây.”

Tổng Cảnh phỏng chừng thật sự bị dọa choáng váng, thế nhưng không lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, mà là run run rẩy rẩy cầm một bình rượu nhắm thẳng hướng Lục Diễm.

Động tác kia so với Kha Dư Chúc thật sự quá mức khó coi, sơ hở đến mức không đành lòng nhìn thẳng. Lục Diễm chờ hắn đến gần rồi, mới tung ra một cước, cả người cả bình lập tức văng ra xa.

Tổng Cảnh ngã ngồi trên ghế sa lông, bình rượu thuận thế nện lên trên đầu hắn, chỗ bị đập truyền đến cảm giác ấm nóng, theo bản năng mà vươn tay vừa sờ, vừa giơ tay ra trước mắt, một tay đầy máu, hắn sợ tới mức hét âm lên, “Máu, máu, máu, giết người...” Sau đó thành công đem mình dọa ngất, kỳ thật trên đầu của hắn cũng chỉ là sứt miếng da mà thôi.

Lục Diễm nâng mắt, nở một nụ cười lạnh đầy khinh miệt. Hắn đang muốn đi lấy áo khoác, một người trẻ tuổi trong đó đã vồn vã đưa tới cho hắn, “Lục ca, áo của anh.” Ngay cả xưng hô đều thay đổi.

Lục Diễm cũng không khách khí, thuận tay tiếp nhận quần áo mặc vào, sau đó phân phó nói, “Gọi điện thoại cho cha bọn họ tới đón người, không tự mình đến, tuyệt không thả người. Bọn họ nếu hỏi là ai làm, cũng đừng gạt, Lục Diễm tôi dám làm dám chịu.”

“Yên tâm đi, Lục ca, chúng em sẽ xử lý tốt, nhất định theo ý của anh.”

Lúc trở lại xe, nhìn đồng hồ, cũng mới chỉ qua mười mấy phút mà thôi.

Tổng Huy quan tâm hỏi han, “Thế nào Lục ca?”

Lục Diễm mỉm cười, “Đều giải quyết, đi thôi.”

Ngày hôm sau hắn liền nhận được quà bồi tội của ông Tổng, Lục Diễm thống khoái mà nhận.

Kết quả này Lục Diễm sớm đã đoán trước, nhìn bộ dạng đứa con, có lẽ cha cũng không phải kẻ có can đảm, tuy rằng Lục Diễm thoát nhìn cô độc, nhưng chỉ riêng chuyện hắn dám ở Kim Điện náo loạn, đã chứng tỏ thân phận của hắn, sau lưng của hắn là ai, không cần nói cũng biết. Mà chuyện này vốn chính là Tổng Cảnh không đứng trước, huống chi bản thân Tổng Cảnh cũng không bị gì quá nặng, ông Tổng vẫn thực thức thời, Lục Diễm tự nhiên cũng hiểu được thấy tốt nên thu.

Về phần người đứng đầu nhà họ Kha, chỉ bảo trợ lý gọi điện thoại đến yêu cầu gặp mặt. Lúc này đây Lục Diễm sẽ không dễ dàng như vậy, mà là trực tiếp bảo Tống Huy cự tuyệt, chỉ nói một chữ bận.

Này cũng không phải hoàn toàn là lấy cớ, hai ngày tới hẳn phải theo đoàn phim tới Las Vegas, mà hai ngày này trừ bỏ công việc, còn có một chuyện quan trọng, chính là cùng bạn bè của Khúc Song Hoa gặp mặt, xem kịch bản người đó đang sáng tác. Bởi vì trước cũng đã hẹn Lý Nhiễm, cho nên lúc này điều chỉnh thời gian một chút, rút cục tại trước lúc Lục Diễm khởi hành đi Las Vegas liền quyết định gặp mặt.

Hoàn chương 55

,

56. Chương 56

.

Người mà Khúc Song Hoa giới thiệu tên là Nghiêm Khả, thật ra cậu ta là đàn em thời đại học của hắn, sau lại cùng chung một thầy giáo hướng dẫn khi làm nghiên cứu sinh, quan hệ rất thân thiết. Lại nói, Nghiêm Khả cũng là một người lập dị, rõ ràng là học đại học danh tiếng, nghiên cứu sinh cũng đã học xong, thành tích cũng luôn xuất sắc nhất, tùy tiện tìm một đại học để xin làm giảng viên hoặc là muốn vào làm ở viện Khoa học và Xã hội cũng không phải là không thể được, thế nhưng lúc cậu ta tốt nghiệp nghiên cứu sinh không biết vì sao đột nhiên sinh ra nhiệt huyết cực đại với việc sáng tác kịch bản, cũng may trong nhà cũng khá giả, không làm cậu ta chết đói, người nhà cũng liền thuận theo ý của cậu.

Với tài năng của cậu chuyện sáng tác gì đó khẳng định cũng sẽ không đến mức không thể đọc được, trước đây cũng từng viết được vài bộ, ủy thác người khác tìm mấy đạo diễn xem qua, nhưng hết lần này đến lần khác do tính cách quái dị của cậu ta, đòi hỏi quá nhiều, lại không hiểu “quy tắc” trong giới, cứ thường xuyên như vậy nên đã đắc tội không ít đạo diễn. Danh tiếng bị phá hủy, lại không có người nào chấp nhận kịch bản của cậu ta, trong cơn tức giận cậu ta đem toàn bộ kịch bản đã viết xong hủy hết, bắt đầu bế quan sáng tác, thề rằng phải viết được một kịch bản có thể làm chấn động toàn bộ nền điện ảnh Trung Quốc. Trải qua hai năm, hôm nay kịch bản trong “truyền thuyết” cuối cùng cũng có chút thành công.

Khúc Song Hoa hiểu rất rõ đàn em này của hắn, muốn cậu ta tự mình đi tìm người, không những không thể mà có khi còn gặp phải rắc rối, đúng lúc bởi vì chuyện của mẹ mà quen biết Lục Diễm, cảm thấy thái độ làm người của hắn cũng khá ổn trọng, liền thử một chút xem hắn có thể giúp được chuyện này hay không, dù sao lấy danh tiếng của Lục Diễm, nếu hắn mở miệng đề cử thì tỷ lệ thành công nhất định sẽ cao hơn nhiều.

Theo lý mà nói, Tưởng Bội Văn làm việc trong giới nghệ thuật đã nhiều năm như vậy, làm con trai của bà, quen biết đạo diễn hẳn là không ít, thế nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, Khúc Song Hoa tôn trọng sự nghiệp của mẹ mình, nhưng chưa bao giờ can dự vào phạm vi của bà, mà hiện tại mẹ mình coi như là trạng thái “về hưu” không hoàn toàn, hắn cũng không muốn gây thêm phiền phức cho bà. Lần này quen biết với Lục Diễm cũng là có duyên, nếu như chỉ là đồng nghiệp của mẹ mình, hẳn nhất định không có hứng thú đi nhận thức một diễn viên, thế nhưng là ân nhân cứu mạng của mẹ mình thì lại khác, tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo(*), huống chi là ơn cứu mạng. Lần trước viết bài nói giúp Lục Diễm, trước hết là bởi vì tức giận, sau cũng coi như là báo đáp một chút.

(*) Tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Lúc Lục Diễm nhìn thấy Nghiêm Khả, mới hiểu được Khúc Song Hoa nói cậu ta tính cách quái dị thật sự không hề sai. Bản thân Nghiêm Khả đáng vẻ không tệ, thế nhưng cậu ta rõ ràng so với Lý Nhiễm còn lòi thòi lếch thếch hơn, hơn nữa vừa mở miệng là có thể làm người khác ghen ghét, mặc dù không phải cố ý làm như vậy, nhưng dấu sao vẫn làm cho người nghe cảm thấy khó chịu toàn thân, Lục Diễm đại khái có thể hiểu vì sao cậu ta có thể đắc tội nhiều đạo diễn như vậy, không nói đầu xa, chỉ nói Lý Nhiễm ngay trước mắt, nếu không phải Lục Diễm mời hắn tới, hẳn đã sớm đập bàn bỏ đi chứ đừng nói đến việc xem kịch bản, chẳng qua cũng đã tức đến mức một câu cũng không muốn nói.

Khúc Song Hoa âm thầm cười áy náy với Lục Diễm, Lục Diễm cũng cười đáp lại tỏ vẻ không sao. Nói thật, người có EQ thấp Lục Diễm không phải chưa từng gặp, thế nhưng thấp thành như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, tuy nhiên hẳn biết rõ mục đích hôm nay tới đây là cái gì, hẳn muốn xem là kịch bản chứ không phải người viết ra nó. Nếu như kịch bản thật sự hay, hẳn hoàn toàn không quan tâm người viết kịch bản có bao nhiêu đáng ghét. Lục Diễm đã sớm vượt qua việc dùng yêu ghét để đánh giá người khác.

Nhiều năm sau, Lục Diễm vẫn cảm thấy rất may mắn với quyết định cùng thái độ lúc này của mình.

Tùy tiện trò chuyện vài câu nữa, Khúc Song Hoa liền giục Nghiêm Khả nhanh lấy kịch bản ra, hẳn sợ nếu nói thêm cái gì nữa thì ngay cả người có tính tình tốt như Lục Diễm đều có thể bị chọc tức.

Nghiêm Khả hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt, lấy ra túi tài liệu đưa tới, tài liệu được sắp xếp rất ngay ngắn, may là cùng với hình tượng cá nhân của cậu ta hoàn toàn trái ngược.

Lục Diễm xem rất nghiêm túc, Lý Nhiễm cũng lại gần cùng xem với hắn, Lý đạo diễn lúc này không muốn cùng Nghiêm Khả nói chuyện thêm bất cứ lần nào nữa.

Xem một lúc, ánh mắt của Lục Diễm dần dần sáng lên. Thời điểm đọc được một nửa, trong đầu bỗng xuất hiện một ý tưởng, sau đó càng ngày càng mãnh liệt. Đợi đến lúc đọc hết toàn bộ, Lục Diễm đã hạ quyết tâm.

Khép lại kịch bản, Lục Diễm liếc mắt nhìn Lý Nhiễm, từ trong mắt của đối phương, Lục Diễm nhìn thấy được kinh ngạc và hưng phấn giống như mình.

Câu chuyện này tên là , bối cảnh là chiến tranh thế giới bùng nổ trong tương lai, toàn bộ địa cầu gần như bị hủy hoại trong phút chốc, môi trường cũng chuyển biến xấu đến cực điểm, không thích hợp cho con người sống nữa. Sau cùng những người may mắn còn sống sót lợi dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến chế tạo phi thuyền vũ trụ rời khỏi địa cầu, ở trong vũ trụ mênh mông tìm kiếm địa phương thích hợp cho con người sinh sống. Để có thể kiên trì đến lúc tìm được nơi đó, mọi người tiến vào trạng thái ngủ say, thời gian trở nên không còn ý nghĩa, phi thuyền cũng ở đây càng lúc càng lâu, dạo chơi và tìm kiếm biến đổi giữa không trung. Nam nhân vật chính một mình một phi thuyền dẫn đầu tìm được đất liền trước tiên, lúc lên đất liền cũng là lúc nhân vật chính tỉnh lại, hắn phát hiện mình đến một tinh cầu xinh đẹp lạ lùng, mà môi trường của nơi này vô cùng thích hợp cho con người sinh sống.

Vốn là nam chính phải phát tín hiệu cho những phi thuyền khác của hắn, thông báo cho bọn họ địa điểm để hạ cánh, nhưng hắn không làm như vậy mà là trước tiên đi thăm dò. Nam chính đi được một lúc thì gặp được “người dân” của tinh cầu này, “người dân” nơi đây có dáng vẻ rất đặc biệt, cực kỳ giống con thỏ trên trái đất, cũng giống như con người có thể đứng thẳng đi lại, có tứ chi, thế nhưng vóc dáng không lớn lắm, tai và đuôi được giữ nguyên, tính cách cũng rất dịu ngoan đáng yêu.

Lúc nhân vật chính phát hiện những thứ khác giống như trên trái đất, còn có thật nhiều động vật và thực vật đã từng nhìn thấy trên địa cầu, thậm chí có cả những loài đã tuyệt chủng. Hẳn vốn là một nhà sinh vật học trẻ tuổi, cho nên biết được rất nhiều thứ. Hắn càng ngày càng nghi hoặc, cùng với đáp án chậm rãi xuất hiện, nam chính rốt cuộc phát hiện sự thật, hóa ra tinh cầu xinh đẹp này chính là địa cầu bị tổn thương nghiêm trọng lúc trước một lần nữa khôi phục sức sống. Hóa ra trong lúc con người còn đang say ngủ dạo chơi tìm kiếm nơi ở mới trong không gian, “cổ hương” của bọn họ đã xảy ra biến hóa, trong những năm tháng dài đằng đẳng lại một lần nữa sống lại, mà lần này, chúa tể của trái đất không còn là con người, mà là những động vật mạnh mẽ cố gắng sống sót qua đại nạn rồi tiến hóa thành hình người này.

Đối mặt với sự thật, nhân vật chính rơi nước mắt vì ân hận. Tinh cầu xinh đẹp hiện tại là nơi mà trước kia khi hắn sinh sống ở đây hắn chưa từng thấy qua. Dã tâm và tham lam quá mức của loài người đã làm hao mòn sinh mệnh của địa cầu, khiến cho tinh cầu “mẹ” của bọn họ vỡ nát. Trước lúc chiến tranh bùng nổ, chủng loại sinh vật trên địa cầu đã rất ít, con người sinh hoạt tại những đô thị xi măng cốt thép lớn, dựa vào các loại công nghệ cao duy trì sinh hoạt, ngay cả hô hấp cũng không thể tự do, mà phải nhờ vào các loại bình dưỡng khí.

Đến đây, là hết phần đầu của câu chuyện này.

Phần sau còn chưa hoàn thành, nhưng cơ bản đã viết xong. Nam chính đang do dự có nên đem tình huống nơi này báo cho những người khác hay không, một mặt đây vốn chính là trách nhiệm của hắn. Nhưng mặt

khác, hẳn lại sợ loài người trở về sẽ lại phá hỏng tình cầu yên bình xinh đẹp này lần nữa. Đồng thời nếu như con người trở về, sẽ đối xử thế nào với những sinh vật tiến hóa thiện lương dịu ngoan này? Hẳn không dám tưởng tượng. Trong khoảng thời gian ở chung này khiến cho hẳn đã sớm yêu mến những sinh vật khả ái này, thậm chí đã đem bọn họ coi như ngang hàng với mình để đối đãi, nhưng hẳn biết, những người khác chưa chắc sẽ thân thiện như thế.

Trong khi hẳn đang đấu tranh do dự, những phi thuyền khác cũng phát hiện ra tình cầu này chính là địa cầu đã khôi phục sức sống, con người đã sớm tỉnh lại, gửi tín hiệu liên lạc đến nam chính. Dựa vào đạo đức nghề nghiệp, hẳn phải đem tình huống hiện tại trên địa cầu báo cho những người khác biết, những người may mắn còn sống sót mừng rỡ, hân hoan nhảy nhót, niềm vui sướng có thể trở về nhà tràn ngập trên mỗi một phi thuyền.

Nhân vật chính âm thầm hướng người đứng đầu hỏi cách đối xử với những cư dân hiện nay của trái đất như thế nào, quả nhiên, lấy được đáp án là, con người mới là chúa tể của địa cầu, những sinh vật khác cũng chỉ là lệ thuộc, căn bản không thể làm chủ nhân.

Nhân vật chính không trải qua trạng thái đấu tranh tư tưởng kịch liệt, trong khoảng thời gian này, hẳn đã tỉnh ra rất nhiều, con người tham lam và ngạo mạn cỡ nào, hẳn không muốn tình cầu xinh đẹp như vậy lại một lần nữa bị hủy ở trong tay con người, cũng không muốn những sinh vật xinh đẹp khả ái này bị thương tổn. Cuối cùng, chính nghĩa chiến thắng bản năng của con người. Vì vậy, lợi dụng thời gian phi thuyền còn ở trong vũ trụ, hẳn thuyết phục tất cả người dân liên hợp lại, ngăn cản con người lên đất liền. Đây nhất định là một trận chiến gian khổ, hiện tại tuy rằng người dân ở đây chiếm được ưu thế về địa lý, nhưng mà con người có vũ khí tân tiến nhất. Đến cuối cùng, con người vẫn phải thỏa hiệp, lưu lạc trong không gian đã quá lâu, bọn họ khát vọng về nhà khôn cùng. Vì vậy con người cùng với cư dân hiện tại ký hiệp ước, cùng định ra hai bên không xâm phạm lẫn nhau không làm hại nhau, cùng nhau giữ gìn sự sống mới của địa cầu.

Con người cùng cư dân hiện tại tất cả đều vui mừng. Nhưng mà nhân vật chính lại bị con người tức giận gọi là kẻ phản bội, vì phản bội loại người nên phải bị chém đầu. Trước khi chết, hẳn mỉm cười nhắm hai mắt lại, hẳn không biết trận chiến này hẳn đem tính mạng ra để đổi lấy hòa bình có thể duy trì được bao lâu, thế nhưng hẳn đã làm những việc hẳn có thể làm và phải làm, hẳn chết cũng không tiếc.

Xem xong kịch bản, Lục Diễn và Lý Nhiễm đều bị rung động, cốt truyện bi tráng như sử thi kết hợp với kỹ thuật 3D hiện đại ngày nay, khi công chiếu nhất định có thể làm rung động toàn bộ nền điện ảnh Trung Quốc, không, phải là nền điện ảnh thế giới.

Thời điểm lúc đầu xem kịch bản, Lục Diễn đã có một suy nghĩ trong đầu, lúc này càng dứt khoát quyết định, hiện tại hẳn nhìn lại Nghiêm Khả, cảm thấy đã không còn đáng ghét như vậy nữa, thậm chí còn có chút khả ái, tuy rằng tóc của cậu ta vẫn lộn xộn như vậy, quần áo vẫn dơ bẩn như thế.

“Tôi muốn mua kịch bản này, giá cả không thành vấn đề. Không biết ý của Nghiêm tiên sinh thế nào?”

Lời này vừa nói ra, ba người đều có chút kinh ngạc, kinh ngạc nhất là Lý Nhiễm, hẳn biết Lục Diễn nhất định sẽ có hứng thú với kịch bản này, bởi vì chính hẳn cũng giống như vậy, có điều hẳn không nghĩ tới hứng thú của Lục Diễn lại lớn như vậy, dù sao Lục Diễn hiện tại chỉ là một diễn viên, mà bộ phim này muốn dựng thành phim không phải chuyện đơn giản. Tuy nhiên nghĩ đến người yêu hiện tại của Lục Diễn là ai, hẳn lại cảm thấy có thể hiểu được. Thực ra Lý Nhiễm hẳn cũng rất có hứng thú, nếu không phải Lục Diễn mở miệng trước, hẳn cũng sẽ yêu cầu điều này, tuy nhiên hôm nay, hẳn sẽ không nhúng tay, chỉ yên lặng theo dõi biến hóa.

Hoàn chương 56

,

57. Chương 57

.

Thực ra trước đó Khúc Song Hoa cũng chưa xem qua kịch bản của Nghiêm Khả, hẳn không hay xem phim điện ảnh, đối với phương diện này cũng không có nghiên cứu, chỉ là xuất phát từ việc tín nhiệm cậu em

khóa sau này mới giúp cậu ta giới thiệu, hẳn cũng không nghĩ tới Lục Diễm sẽ phản ứng lớn như vậy, có điều nếu Lục Diễm mở miệng, bất kể như thế nào hẳn cũng hy vọng thúc đẩy chuyện này, dù sao kịch bản viết ra chung quy là để bán, bán cho ai mà không phải bán, chỉ cần giá cả hai bên đều không quá chịu thiệt là đủ.

Vì thế hẳn hỗ trợ hỏi xen vào, “Học đệ, cậu thấy thế nào?”

Nghiêm Khả hơi hơi do dự một chút, hôm nay cậu tới cũng chỉ là ôm tâm tư thử xem mà thôi, tuy rằng cậu thoát nhìn một bộ không thèm để ý, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, dù sao lúc trước thất bại nhiều như vậy, cậu cũng không phải không rõ ràng cá tính của mình kỳ thật không dễ làm cho người ta yêu thích. Hiện tại đối phương dứt khoát như vậy, cậu ngược lại có chút do dự.

“Tôi có thể hỏi một chút tại sao không? Nghe sư huynh nói anh chẳng qua chỉ là diễn viên, vì cái gì lại muốn mua kịch bản của tôi? Hơn nữa anh có năng lực đem nó dựng thành phim sao?”

Lục Diễm khẽ cười, mấy vấn đề này đều trong dự liệu của hắn, “Đầu tiên đương nhiên là bởi vì kịch bản của Nghiêm tiên sinh rất xuất sắc. Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng tôi xem không ít, câu chuyện này không tính xuất sắc nhất nhưng lại có ý tưởng mới lạ, đương nhiên nếu muốn dựng phim khẳng định còn phải sửa chữa khá nhiều. Bản thân tôi quả thật chỉ là diễn viên, nhưng tôi cũng có một mộng tưởng muốn tự mình nắm giữ trái tim điện ảnh, nhìn thấy kịch bản này tôi liền có một ít ý tưởng, tôi muốn thử xem mình có thể hay không đem ý tưởng đó biến thành sự thật. Đây là kịch bản rất tốt, nếu không thể chuẩn bị tốt để dựng thành phim chắc chắn nó sẽ bị phá hỏng. Tôi có thể cam đoan, tuy rằng tôi không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn đem nó lên màn ảnh, nhưng một khi tôi chuẩn bị xong, nhất định sẽ tận hết khả năng làm được tốt nhất. Tôi hy vọng nó có thể trở thành một kiệt tác ấn tượng nhất ở nền điện ảnh Hoa ngữ, tôi tin điều này cũng chính là thứ Nghiêm tiên sinh mong muốn, phải không?”

Nghiêm Khả thoát nhìn có chút động tâm, “Vậy... thời điểm quay phim, tôi tham gia cùng được chứ?”

“Đương nhiên, cậu sẽ là biên kịch.”

“Được, tôi bán cho anh” Nghiêm Khả dứt khoát quyết định.

Lục Diễm ngược lại sững sốt một chút, “Cậu không hỏi xem tôi chuẩn bị trả bao nhiêu tiền sao?”

“A, vậy anh chuẩn bị trả bao nhiêu tiền?”

Lục Diễm mỉm cười, xem ra cũng là một người đơn giản, nói ra một con số.

Nghiêm Khả không có ý kiến gì, Khúc Song Hoa cũng không nói gì thêm, bọn họ đối với giá thị trường vốn không hiểu biết, chỉ cảm thấy con số này cũng không tệ lắm.

Lý Nhiễm đương nhiên là người trong nghề, hắn cũng đã nhìn ra hai kẻ đối diện không hiểu gì về giá cả thị trường, chẳng qua Lục Diễm đưa ra mức giá này có thể nói là cao, cũng không có nhân cơ hội ép giá.

Hai người trước ký hợp đồng đơn giản, hẹn khi Lục Diễm từ Las Vegas trở về rồi mới ký hợp đồng chính thức.

Sau lại thảo luận một chút phương hướng sửa kịch bản, Nghiêm Khả hứa hẹn trong vòng nửa năm sẽ hoàn thành bản sửa chữa hoàn chỉnh, Lục Diễm ngược lại nói không vội, dù sao hắn trong năm nay hẳn là chưa đủ năng lực để bắt tay vào kế hoạch này.

Trên đường trở về Lý Nhiễm hỏi, “Cậu có ý tưởng gì, có tiện nói nghe một chút không?”

Lục Diễm cười cười, “Có gì mà không tiện, kỳ thật ý nghĩ của tôi rất đơn giản, hiện tại kỹ thuật 3D càng ngày càng phát triển, bối cảnh kịch bản này hoành tráng, nếu thực hiện tốt, sẽ thu hút được khán giả. Đương nhiên, bản thân câu chuyện tôi cũng rất có hứng thú, nếu như có thể làm bật lên bối cảnh và kỹ xảo, tôi cảm thấy cũng sẽ rất có ý nghĩa.”

“Suy nghĩ của cậu và tôi không bàn mà hợp. Có điều hiện nay kỹ thuật 3D trong nước mặc dù có phát triển lớn, nhưng so ra vẫn không phải là nơi tiên tiến nhất.”

“Cho nên, còn phải nghĩ biện pháp tìm kiếm hợp tác quốc tế.”

“Còn có một vấn đề, “Lý Nhiễm châm chọc một chút, mở miệng nói, “Cậu mua kịch bản này, là tính toán tự mình đạo diễn sao?”

“Đương nhiên không,” Lục Diễn đáp lại, “Tôi chỉ chuyên đóng phim, mỗi người có lĩnh vực riêng, tôi tạm thời còn không có dự định lấn sân.”

“Như vậy, đến lúc đó để cho tôi tới đạo diễn thì thế nào? Tuy rằng tôi chưa từng làm qua đề tài thế này, nhưng tôi tin tưởng đó không phải vấn đề.” Lý Nhiễm nói.

“Cậu còn không được.” Lục Diễn khẽ cười.

“Như vậy, lại nghiêm túc hỏi một chút, cậu tính toán tìm ai đầu tư, Tinh Không sao?” Lý Nhiễm lại hỏi.

“Tinh Không nhất định là lựa chọn hàng đầu, nhưng nếu dựa theo suy tính của chúng ta, đây sẽ là một vụ đầu tư rất lớn, Tinh Không chỉ sợ nuốt không nổi, nếu tìm nhiều phía hùn vốn, đầu tư lớn tránh không được phải khoa tay múa chân, đầu tư nhỏ còn phải tìm mấy nhà, phiền toái. Cho nên còn thật có chút đau đầu.”

“Haiz, tôi còn tưởng rằng cậu đã suy tính kỹ rồi, nhìn như thế đã định liệu trước mọi chuyện. Kỳ thật cậu chỉ cần nói một tiếng với Tô lão đại, tài chính căn bản là không phải vấn đề.” Lý Nhiễm nửa nghiêm túc nửa trêu đùa.

Lục Diễn không để bụng, khẽ cười, “Tôi cũng muốn thử xem có thể tự mình giải quyết hay không.”

“Có chí khí, tôi thích cậu rồi đấy.” Lý Nhiễm giơ ngón tay cái lên.

“Trước khỏi khen tôi, tôi cũng không phải người cứng nhắc, đến lúc đó thật sự không được, thì nhờ tới em ấy đi, tôi cũng không muốn bộ phim điện ảnh này chết non.” Lục Diễn cười khổ nói.

Lý Nhiễm vỗ vỗ vai hắn.

“Phải rồi, chuyện này còn nhờ Lý đạo tạm thời giữ bí mật.”

“Yên tâm đi, tôi hiểu.”

Ngày hôm sau Lục Diễn mang theo Tống Huy bay đi Las Vegas.

Ở nước ngoài quay phim thực thuận lợi, vốn là phim thương mại cho nên rất chú trọng hiệu suất, hơn nữa Hàn Uyên cùng Lục Diễn diễn xuất đều xuất sắc, hai người quả thực là vương đối vương, mỗi ngày cùng nhau diễn, diễn đến thống khoái, khiến cho không khí toàn bộ đoàn phim đều rạo rực hết cả lên, cũng theo thời gian dự tính mà hoàn thành toàn bộ công đoạn quay phim.

Trong lúc đó, đúng như Lục Diễn dự đoán lúc trước, Tô Mặc vì dự án mới bận rộn đến mức không có thời gian tới thăm hắn, hai người đành phải mỗi ngày nói chuyện qua điện thoại, thời gian cách xa không quá dài nhưng họ vẫn nếm đủ nỗi khổ tương tư. Cũng may hai người đều lấy sự nghiệp làm trọng, cho nên cũng không khó qua.

Ngày sau ngày về nước, Lục Diễn đã bị Tần Phong kéo vào phòng thu âm.

Mười ca khúc cho album mới đã hoàn thành một nửa, trong đó hai ca khúc là tác phẩm của Bạch Tịch và Lâm Mộc. Lần này các ca khúc đa phần vẫn là theo chủ đề tình cảm nồng nàn, cùng giọng hát của Lục Diễn cực kỳ tương xứng.

Cả ngày, Lục Diễn cơ hồ đều chôn mình trong phòng thu âm, một lần lại một lần mà tìm cảm giác, thử hát, sửa chữa, lại hát. Lục Diễn dù sao không phải ca sĩ chuyên nghiệp, muốn lập tức thích ứng năm ca khúc thật không dễ dàng, tuy rằng phong cách tương tự nhưng chung quy đều không giống nhau. Cũng may ngày hôm nay cũng không phải ghi âm chính thức, chỉ là muốn làm quen trước với ca khúc, tìm được cảm giác mà thôi, hơn nữa còn phải chọn ra ca khúc chủ đề cho album lần này.

Sau khi chấm dứt, Lục Diễn cơ hồ nói cũng không muốn nói. Quả nhiên ca hát so với đóng phim mệt hơn nhiều lắm, Lục Diễn cảm thấy đọc lời thoại cả ngày cũng không bị gây sức ép như vậy.

Mới vừa ra khỏi công ty đã bị một người đàn ông tây trang giày da ngăn cản, đối phương tuy rằng thoạt nhìn nho nhã lễ độ, ánh mắt lại lộ ra ngạo mạn, “Lục Diễn tiên sinh phải không? Tôi là trợ lý của ngài Kha

Chính Trạch. Trước có hẹn anh nhưng thời điểm đó anh đang bận, xin hỏi Lục tiên sinh hiện tại có tiện cùng Kha tiên sinh gặp mặt hay không?”

Tuy rằng nói là mời, ngữ khí lại không cho phép cự tuyệt.

Lục Diễm một một ngày, vốn tâm tình không quá tốt, giờ lại thấy đối phương sắc mặt như vậy, càng thêm tức giận, cười lạnh một tiếng, “Không tiện.”

Nói xong bước đi.

Người đàn ông kia sững sốt một chút, vài bước đuổi theo, ngữ khí đã không còn bình tĩnh, “Lục tiên sinh, Kha tiên sinh không có ác ý, ngài ấy quả thật có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng anh, đối với anh mà nói tuyệt đối là chuyện tốt.”

Lục Diễm đột nhiên dừng lại, người kia đang gấp gấp theo sau, gần như sắp đụng phải, “Nói cho ông ta biết, muốn gặp tôi, bảo ông ta tự mình đến, tôi tuyệt đối sẽ không đi gặp ông ta. Mặt khác....” Hắn lần thứ hai lạnh lùng mỉm cười, “Là chuyện tốt hay xấu, là do tôi quyết định, không phải anh.”

Lúc này xe Tống Huy đã chạy tới, Lục Diễm cũng không thèm nhìn tới người trợ lý kia, lên xe liền nghênh ngang mà đi.

Lục Diễm biết chuyện này tuyệt chưa chấm dứt, cho nên ngày hôm sau khi hắn lại bị cùng một người ngăn lại, cũng không quá kinh ngạc.

“Lục tiên sinh, Kha tiên sinh đã tự mình đến, có thể mời anh qua bên kia nói chuyện được không?” Nói xong chỉ chỉ một chiếc xe đậu gần đó.

Lục Diễm lần này không trì hoãn, không nói hai lời liền đi qua, kéo cửa xe rồi ngồi xuống.

Không gian bên trong khá rộng, lái xe đã tự động đứng ở ngoài cửa chờ, chỗ ngồi phía sau chỉ có một người đàn ông trung niên thoát nhìn nhả nhận tuần tú.

Khoảng chừng đã hai mươi năm chưa gặp lại gương mặt này, trừ bỏ thêm vài nếp nhăn, khuôn mặt này dường như không có mấy thay đổi.

Lục Diễm có chút hoảng hốt không xác định.

Năm đó Lục Diễm chỉ có sáu tuổi, là giai đoạn mà một thằng nhóc mãi cảm nhất.

Lại có một lần bởi vì bị mắng là đồ con hoang không cha mà đánh một trận với bạn học, Lục Diễm khoe miệng còn mang theo vết máu dài đột nhiên sinh raxúc động, muốn đi gặp người kia một lần, để xem kẻ nào dám nói mình là con hoang không có cha.

Mẹ Lục Diễm chưa từng giấu giếm chuyện của cha, khi Lục Diễm bắt đầu hiểu chuyện liền đem hết thấy kể cho hắn, ngữ khí thực bình thản, cũng không có chút lên án, giống như đang kể về câu chuyện của người khác. Đồng thời cũng nói cho Lục Diễm nơi ở của người kia, cho nên từ ngày đầu tiên bị mắng không cha, hắn liền âm thầm nhớ kỹ đường đi tới chỗ đó, giống như điều này liền có thể chứng minh, hắn kỳ thật có cha.

Hắn một đường thay đổi vài chuyến xe bus, lại cố lấy dũng khí hỏi đường thật nhiều người, rốt cục tìm được biệt thự sa hoa đồ sộ kia. Một cánh cửa sắt thật dày ngăn cản hắn tiếp tục đi tới khát vọng, hắn đành phải ngồi ở ngoài cửa sắt chờ, có rất ít người có thể tưởng tượng dày vò cùng chờ đợi mà thời điểm ấy đưa trẻ đó phải trải qua.

Vẫn luôn chờ đến tận hoàng hôn, mới chờ được chủ nhân trở về, nhưng thứ hắn chờ được không chỉ có nam chủ nhân, còn có nữ chủ nhân cùng con trai của bọn họ. Lục Diễm tận mắt nhìn thấy người đàn ông kia là như thế nào ôm chầm vợ của ông ta, hôn con trai của ông ta.

Quả thực là người đàn ông ôn nhu, mẹ không gạt mình. Lục Diễm nghĩ, sự đợi chờ, hào hứng trong lòng dần dần, dần dần nguội lạnh, cho đến khi hoàn toàn tiêu biến.

Sau đó, Lục Diễm lại một mình ngồi xe thật lâu mới về tới căn nhà chỉ thuộc về hắn và mẹ. Mặc dù mẹ bởi vì hắn trốn học cùng về muộn đem hắn hung hăng đánh một trận, hắn cũng không hé răng nói ra ngày hôm đó hắn đi nơi nào.

Từ đó về sau, Lục Diễm không còn bởi vì người khác mắng hắn là đứa trẻ không cha mà chủ động cùng người khác đánh nhau. Các người nói đều không sai, tôi quả thật chính là đứa trẻ không cha. Lục Diễm ở trong lòng tự nhủ, bởi vì người cha kia thuộc về kẻ khác, không phải của hắn.

Mà hôm nay, sau xa cách gần hai mươi năm, Lục Diễm lần thứ hai gặp lại người đàn ông này.

Hoàn chương 57

,

58. Chương 58

.

Lục Diễm chỉ là hơi hoảng thần cảm khái một chút, một lát sau liền phục hồi lại tinh thần, hắn đối với người đàn ông trước mắt này không có nhiều suy nghĩ, hết thấy nhiệt tình cùng chờ đợi đều chết ở hoàng hôn năm hắn sáu tuổi kia. Lục Diễm và mẹ là cùng một kiểu người, đối với người đã từng vứt bỏ bọn họ tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, mà Lục Diễm so mẹ càng may mắn hơn ở chỗ, hắn còn chưa kịp sinh ra tình cảm với người đàn ông này cũng đã tự mình chặt đứt sợi dây ràng buộc.

Cho nên hiện tại hắn có thể bình tĩnh chờ đợi phản ứng của ông ta.

Nếu là một người ngoài đến xem xét, kỳ thật Kha Chính Trạch coi như là một người đàn ông không tệ, có diện mạo cùng gia thế, quản lý một công ti lớn, không có quá nhiều chiến tích nhưng cũng có thể xem như xây dựng căn cơ vững chắc. Tính tình tốt, tính cách ôn hòa, thế cho nên thả cho trợ lý thành thói cao ngạo không coi ai ra gì như gã đứng ngoài kia. Một người vợ xinh đẹp, một đứa con trai trong mắt người ngoài coi như ưu tú. Mà quan trọng nhất là nhiều năm qua đều không ngoại tình, cũng không có bất luận quan hệ bất chính nào. Đại để người chồng lý tưởng trong lòng của đa số phụ nữ chính là cái dạng này.

Chỉ tiếc trong mắt Lục Diễm sớm đã cho ông ta danh hiệu kẻ phụ tình, tự nhiên không có ấn tượng tốt, cái gọi là ôn nhu trong mắt của hắn chẳng qua chỉ là đại diện cho sự nhu nhược.

Ông ta đại khái cũng là muốn xem thử phản ứng của Lục Diễm, là kích động, phẫn nộ hay là oán hận? Đáng tiếc cái gì đều không có. Lục Diễm bình tĩnh đến mức không giống như là đang gặp mặt người cha chưa từng thấy qua của mình, mà chỉ như một người dưng xa lạ. Trên thực tế, trong mắt Lục Diễm, ông ta quả thật chính là một kẻ xa lạ, mà ông cũng không biết, kỳ thật Lục Diễm đã từng thấy ông.... vào một buổi chiều thật lâu thật lâu trước kia.

Ông ta rốt cục nhin không được mở miệng trước, có chút không xác định mà hỏi, “Con biết ta là ai không? Mẹ con đã từng kể cho con về chuyện của ta sao?”

Phản ứng của ông ta khiến Lục Diễm cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ ông ta nhiều năm như vậy đều tại tự cho là đúng, cho tới giờ khắc này mới bắt đầu hoài nghi sao? Nhưng Lục Diễm cũng không có tính toán vòng vo với ông ta, nói thẳng, “Tôi biết. Mẹ tôi chưa bao giờ giấu giếm bất cứ chuyện gì.”

Ông ta khẽ thở phào một hơi, gật gật đầu, “Ta chỉ biết, bà ấy không phải người như vậy.”

Lục Diễm lại cảm thấy thực nực cười, thật muốn lộ mặt nạ của người đàn ông trước mặt hỏi xem ông ta đã cho mẹ là hạng người gì.

Ông ta do dự một chút, khẽ gọi, “Tiểu Diễm....”

“Kha tiên sinh,” Lục Diễm lập tức ngắt lời, “Tôi cảm thấy chúng ta hình như không quen thân đến vậy, cho nên ông tốt nhất vẫn gọi tên đầy đủ đi, Lục Diễm.”

Mặt ông ta đỏ lên một chút, “Ta cũng không muốn vứt bỏ hai người, ta vẫn luôn muốn đi gặp con, là mẹ con không cho, ta cũng không muốn kích thích bà ấy.”

“Nói như vậy, tất cả đều là lỗi của mẹ của tôi?” Lục Diễm nhướn mày.

Về mặt ông ta có chút xấu hổ, “Ta không phải ý đó.”

“Như vậy sau khi mẹ qua đời thì sao? Ông vì cái gì như trước không tới tìm tôi?” Lục Diễm xin thề hẳn thuần túy là xuất phát từ tò mò, chỉ muốn nghe xem người này sẽ đưa ra lý do như thế nào.

“Khi đó ta muốn đi đón con nhưng vợ ta biết chuyện này, gây gổ một hồi với ta, còn sinh bệnh nữa. Ta tìm người điều tra qua, một mình con sống cũng rất tốt, hơn nữa ta vẫn luôn cho hai mẹ con con tiền....” Nói đến về sau thanh âm dần dần thấp xuống.

Lục Diễm trong lòng cười lạnh một tiếng, đã không muốn nói cái gì nữa. Chỉ là cảm khái năm đó mắt nhìn người của mẹ thật sự quá kém, sao lại coi trọng người đàn ông như vậy cơ chứ.

Ông ta lại nói tiếp, “Kỳ thật lần này, ta là nghiêm túc muốn cho con về Kha gia, chính là còn chưa kịp tuyên bố, để cho Dư Chúc vô ý biết được, có lẽ nó tạm thời không tiếp nhận được đột nhiên lại có một người anh trai, cho nên nhất thời xúc động. Sự tình lần này ta đều đã biết, là Dư Chúc không đứng trước, con là anh trai, giáo huấn nó một trận cũng là đương nhiên, tuy rằng có chút nặng tay, Dư Chúc bây giờ còn nằm ở trong bệnh viện, có điều ta cũng sẽ không trách con....”

Lục Diễm tu dưỡng dù tốt bao nhiêu cũng nhịn không được muốn trợn trắng mắt, thật sự nghe không nổi nữa, ngắt lời, “Kha tiên sinh, vui lòng ăn nói cẩn thận. Mẹ của tôi chỉ có một đứa con là tôi, tôi không có anh em. Mặt khác, ông cũng không hỏi qua tôi, làm sao ông biết tôi có nguyện ý về Kha gia hay không.”

“Con vì cái gì mà không đồng ý?” Ông ta khó hiểu, “Ta vốn là muốn chờ con tốt nghiệp đại học sẽ cho con về công ty công tác, nhưng cố tình con lại chạy đi đóng phim. Thích đóng phim thì đóng vậy, hiện tại địa vị xã hội của diễn viên cũng không quá thấp, ta cũng có thể chấp nhận. Con thích đóng phim ta cũng có thể đầu tư tiền cho con đóng phim. Có điều ta vẫn hy vọng chờ thêm vài năm con chơi chán, có thể về công ty giúp ta, con không hiểu cũng không sao, có thể chậm rãi học.”

“Kha tiên sinh,” Lục Diễm cảm thấy hôm nay hẳn bất đắc dĩ đặc biệt nhiều, cùng một kẻ không khớp tần suất nói chuyện thật sự mệt, “Tôi nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói. Tôi họ Lục, tôi đây cả đời đều chỉ biết họ Lục.”

Ngữ khí ông ta trở nên khổ sở, “Ta biết con là đang trách ta, ta cũng hiểu được ta có lỗi với hai mẹ con con, nhưng ta thật sự có nỗi khổ riêng. Ta chỉ hy vọng con có thể cho ta một cơ hội để ta bồi thường cho con, ta sẽ cho con cuộc sống mà con mong muốn.”

“Kha tiên sinh, ông rất tự cho là đúng, làm sao ông biết tôi muốn cuộc sống như thế nào? Nói thực ra, tôi chưa từng oán hận ông, ông không đáng để tôi lấy danh nghĩa hận thù mà nhớ thương lâu như vậy. Tôi cũng không muốn trả thù cái gì, ông có thể yên tâm. Tôi lại càng không muốn lấy bất cứ thứ gì từ ông, cứ như ông đã nói, một mình tôi, cũng có thể sống rất tốt, trước kia là thế, về sau càng như thế. Nếu nhiều năm qua ông đều không hề xuất hiện, như vậy về sau cũng khỏi cần xuất hiện. Nếu ông thật sự muốn bồi thường, như vậy mong ông quản thúc con trai mình, bảo nó về sau đừng đến phiền tôi. Nếu không, tôi không phải một người tính tình dễ chịu, tôi cũng không biết lần sau sẽ làm ra chuyện gì.”

Lục Diễm nói xong, trực tiếp mở cửa xe đi ra ngoài, quay đầu mỉm cười lễ phép với người đàn ông đang trợn mắt há mồm, “Như vậy, tạm biệt, không gặp lại!” Sau đó thật mạnh đóng cửa xe.

Không còn cùng người kia đứng ở cùng một không gian, Lục Diễm cảm thấy không khí đều trong lành hơn rất nhiều.

Cha? Hừ!

Lục Diễm cười lạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi, cũng không để ý vị trợ lý kia theo lại đây nói thêm gì hết.

Quả thật, trong từ điển nhân sinh của Lục Diễm, oán hận cùng báo thù, cho tới bây giờ cũng không phải điểm quan trọng, cuộc đời của hắn có chuyện quan trọng hơn, đã xác định rõ mục tiêu hắn không nghĩ lãng phí tinh lực trong mấy chuyện vô vị này. Đối mặt với người đàn ông cô phụ mẹ hắn cả một đời, hắn cũng không có quá nhiều thấp thỏm phập phồng, thay vì nói là lý trí, không bằng nên nói là lãnh khốc, đối với chuyện và người không liên quan, hắn chưa bao giờ để ý.

Bất kể phát sinh chuyện gì, tuyệt không trốn tránh, trước khi sự ảnh hưởng lan rộng, đối diện với nó, giải quyết nó. Đây chính là lí do vì sao hắn lại trực tiếp đến Kim Điện cho Kha Dư Chúc một trận, vì cái gì chịu tới gặp Kha Chính Trạch.

Chính là, cùng một người đàn ông như vậy nói chuyện, ít nhiều vẫn là có chút phiền lòng.

Mãi đến nhìn thấy chiếc Lexus quen thuộc, tâm tình Lục Diễm mới chính thức phần chấn lên.

Lục Diễm lên xe, Tô Mạc cũng không lập tức khởi động xe, mà là quan tâm hỏi một câu, “Hai người nói sao rồi?”

Lục Diễm không để ý mà mỉm cười, “Ông ta nói hy vọng anh về Kha gia, anh từ chối.”

Tô Mạc trầm mặc một chút, sau đó khẽ bảo, “Đừng khổ sở.”

Lục Diễm nghiêm túc, “Anh không sao, em yên tâm. Anh cũng sớm đã không còn để ý. Với anh mà nói, ông ta là người xa lạ. Anh rất rõ ràng, ai mới là người anh nên để ý, anh chỉ cần có em là đủ rồi.”

Tô Mạc cúi đầu mỉm cười, đưa tay sờ sờ tóc của hắn, “Anh nói như vậy, em thật cao hứng.”

Lục Diễm thuận thế bắt lấy tay anh, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn một cái, cười nói, “Anh nói là sự thật.”

“Nhưng mà thông qua lần nói chuyện này, anh thấy thực may mắn một chuyện.” Lục Diễm nói tiếp.

“Chuyện gì?” Tô Mạc lập tức ngồi ngay ngắn.

Lục Diễm nở nụ cười, “May mắn trong chặng đường trưởng thành của anh không có người kia tham dự.”

“Ông ta tồi tệ đến vậy sao?” Tô Mạc hiếu kỳ, “Em cùng ông ta chưa từng hợp tác làm ăn, cho nên cũng không biết nhiều, ngẫu nhiên nghe những người khác nhắc tới, tuy rằng việc buôn bán không được tốt lắm, làm người coi như không tồi.”

“Haha, em nhìn Kha Dư Chúc sẽ biết, ít nhất trong chuyện giáo dục con cái, ông ta tuyệt đối không đủ tư cách.”

“Cái này thì đúng.” Tô Mạc đồng ý.

“Phải rồi, ca khúc mới em nghe rồi, rất êm tai, rất hay.” Tô Mạc vừa khởi động xe vừa chuyển đề tài.

“Hôm qua mới thu lần đầu đó nha, Tô đồng hiệu suất cũng thật cao.” Lục Diễm kinh ngạc nói.

Tô Mạc chỉ cười không đáp lại.

Lục Diễm nhìn không được trêu chọc, “Hành vi thể này thật có chút cuồng si, em có biết không?”

“Ừm, kỳ thật em cũng cảm thấy như vậy, nếu không về sau em sửa lại nha.” Tô Mạc cố ý hòa theo.

“Cái này thì khỏi cần, anh thích em cuồng si như vậy.” Lục Diễm cười tủm tỉm, “Có điều, chỉ cho như thế với một mình anh thôi.”

“Trừ anh ra, không có người khác.” Tô Mạc mỉm cười, thừa dịp chờ đèn đỏ, lặng lẽ cầm tay hắn.

Lục Diễm dùng sức nắm lại tay anh thật chặt, “Lần này, em không cần lại tìm người khác làm hậu kỳ. Chờ thu xong album, anh sẽ thu một bản riêng cho em, một bản nhạc chỉ vì em. Về sau, trên xe của em, cũng chỉ có thể mở ca khúc của anh.”

“Được.” Tô Mạc cười đáp. Nghĩ đến đủ chuyện trước đây, anh chợt cảm thấy hết thảy đều thật đáng.

Theo lý mà nói, hai người đã lâu không gặp mặt, tiểu biệt thắng tân hôn, hai bên lại chính trực huyết khí phương cương, hận không thể mỗi ngày đủ các loại nhộn nhạo.

Nhưng mà sắp tới lịch trình của Lục Diễm sắp xếp phủ kín toàn bộ thời gian, đủ loại công việc đáp ứng không xuể, còn phải thu ca khúc mới, còn phải quay MV, mỗi ngày về đến nhà cơ hồ đều là nửa đêm, hận không thể lăn ngay lên giường ngủ, nào còn tinh lực nghĩ tới chuyện khác. Tô Mạc mặc dù đau lòng hắn vất vả, cũng chưa bao giờ bảo hắn bỏ bớt công việc, bản thân anh khi bận rộn cũng thường xuyên làm suốt ngày suốt đêm. Thời điểm nam nhân vì sự nghiệp cùng lý tưởng giao tranh, mới là lúc có mị lực nhất. Cho

nên anh thường xuyên dặn dò thím Phương làm một ít đồ ăn ngon đưa tới cho Lục Diễm, thím Phương dĩ nhiên là vô cùng vui lòng, này thật ra lại làm tên ham ăn Tống Huy mừng muốn chết, bởi vì thím Phương mỗi lần chuẩn bị cũng sẽ không quên một phần cho cậu, thế cho nên Tống Huy mỗi lần nhìn thấy thím Phương đều nói lời ngon ngọt chỉ hận không thể kêu một tiếng mẹ mà thôi.

Thím Phương từ khi có chuyện để làm, cả người đều giống như trẻ lại mấy tuổi. Đối với việc cậu cả nhà mình cùng Lục tiên sinh yêu nhau, bà thật sự cực kỳ cao hứng, chỉ hy vọng hai người có thể mãi mãi cứ bên nhau thế này.

Hoàn chương 58

,

59. Chương 59

.

Album mới có mười ca khúc, chọn trong đó ba bài để quay MV, tỉ lệ này đối với ca sĩ lần đầu tiên tung album chính thức thì tương đối cao, nhưng ai bảo Lục Diễm hiện tại quá nổi tiếng cơ chứ, lượng tiêu thụ EP năm trước là con số mà rất nhiều ca sĩ thúc ngựa cũng đuổi không kịp, cho nên công ty cũng muốn tiếp tục duy trì lượng tương đương.

Tinh Không không chỉ là một công ty quản lý, điện ảnh và âm nhạc cũng đều nhúng tay vào lại còn có cả bộ phận chuyên nghiệp riêng. Lần này làm đạo diễn cho MV của Lục Diễm chính là Quan Kế Phi, Quan Kế Phi là đạo diễn thuộc Tinh Không từng quay rất nhiều MV cho các ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất, anh ta luôn luôn lấy nội dung đơn giản trực tiếp, ý cảnh duy mỹ hợp với tiêu đề.

Bài cần quay MV đầu tiên đương nhiên là ca khúc chủ đề của album, lời và nhạc là do Bạch Tịch cùng Lâm Mộc sáng tác. Bài hát này tên là Không lời, ý là tình yêu không cần ngôn ngữ, ca từ trữ tình duy mỹ, nhạc khúc triển miên uyển chuyển, kết hợp với thanh âm từ tính giàu tình cảm cùng với lời diễn giải sâu sắc của Lục Diễm, dùng câu nói lưu hành trên internet hiện tại để hình dung, chính là nghe được lỗi tai đều phải nở hoa.

Lục Diễm vốn là diễn viên, đóng vai nam chính trong MV là việc đương nhiên, nữ chính thì mời nữ thần thanh thuần Đinh Mộ Khiết gần đây đang nổi. Đinh Mộ Khiết năm trước diễn một bộ phim thần tượng, trước mắt cô chính là nữ diễn viên ăn khách nhất hiện tại, độ nổi tiếng của cô vốn không thấp, hơn nữa bộ phim đó rất ăn khách, hiện tại cô có thể nói tóm gọn bằng năm chữ chạm tay có thể bóng, mời cô diễn nữ chính trong MV tự nhiên là muốn dẹt hoa trên gấm.

Vai diễn của Đinh Mộ Khiết khi ra mắt chính là một nữ sinh thanh thuần ngọt ngào, thời điểm phim được chiếu đúng vào tháng cô chuẩn bị tốt nghiệp, lúc ấy hình tượng nữ thần học đường của cô xâm nhập vào nhân tâm, mấy bộ phim sau đó cũng phần lớn là loại nhân vật này, dưới tình trạng fan và công ty cùng nhau gán hình tượng này cho cô, nữ thần thanh thuần liền trở thành biệt hiệu riêng của cô. Tuy hiện tại khẩu vị người xem đủ loại, nhưng loại hình tượng này vĩnh viễn đều sẽ có thị trường, đàn ông mà, mặc kệ ngoài miệng nói như thế nào, chung quy là càng thích kiểu con gái xinh đẹp thoát nhìn lại ngây thơ trong trẻo. Mà hình tượng Đinh Mộ Khiết tuyệt đối hợp với mấy chữ xinh đẹp thanh thuần này, cô lưu giữ một mái tóc đen dài tha thướt, cười rộ lên hơi hơi nheo mắt lại, lộ ra hai má lúm nhỏ xinh xinh, thoát nhìn vừa thùy mị lại ngọt ngào.

Nhưng mà Đinh Mộ Khiết sau màn ảnh cũng là cô gái phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, có đôi khi còn là người có chút mơ mơ hồ hồ. Cô cũng chưa từng che giấu điểm này, cô không chỉ vui vẻ tiếp thu danh hiệu nữ thần thanh thuần mà còn chuyên nghiệp hóa thân vào mỗi một nhân vật do cô thủ vai, cùng lúc bên ngoài cũng không tận lực che giấu cá tính bản thân, thoải mái, tự nhiên. Trước màn ảnh và sau màn ảnh hình tượng hoàn toàn khác biệt khiến người xem cùng fan vừa kinh ngạc lại cũng cực kỳ ngưỡng mộ, mà ngay cả những kẻ vốn không quá thích hình tượng thanh thuần đều cảm thấy cô thẳng thắn như vậy thực đáng yêu, có thể nói, cô cũng không bởi vì cá tính thật mà bị ảnh hưởng, ngược lại càng có nhiều người yêu thích hơn.

Mà lần này cô sẽ đóng vai nữ chính trong MV đầu tiên của Lục Diễm, ngoại trừ vì cô đang nổi tiếng, hình tượng thích hợp, còn có một nguyên nhân khác.

Trước đó không lâu, cũng chính là sau lần Lục Diễm ngoài ý muốn bị gãy chân chừng một tháng, Đinh Mộ Khiết tham gia một chương trình trên TV, lúc ấy MC nói giỡn hỏi cô, cô là nữ thần trong tim nhiều người, vậy nam thần trong cảm nhận của cô là như thế nào. Đa phần khi bị hỏi như vậy, khách mời đều sẽ cho một cái đáp án chung chung không rõ, MC cũng sẽ không truy hỏi kĩ càng.

Mà đáp án của Đinh Mộ Khiết lại hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của mọi người nhưng cũng không cô phụ ấn tượng về sự thẳng thắn của cô trong lòng công chúng, cô trả lời thực trực tiếp cũng thực rõ ràng, “Trong cảm nhận của tôi nam thần chính là giống như Lục Diễm, lớn lên vừa đẹp trai, lại có trách nhiệm, vừa thân sĩ, lại dũng cảm, còn thực thẳng thắn thành khẩn. Những kẻ nói Lục Diễm cứu người là có rắp tâm khác quả thực không biết nên gọi là gì, ở trong tình huống đó, có mấy người dám giống như anh ấy quên mình cứu người? Thật sự là anh hùng bàn phím. Dù sao tôi tuyệt đối tin tưởng Lục Diễm, cũng ủng hộ anh ấy, hy vọng anh ấy có thể sớm ngày bình phục. Tôi còn hy vọng có cơ hội hợp tác với nhau, ánh mắt của anh ấy thật sự là rất mê người.”

Bởi vì là chương trình trực tiếp, người đại diện muốn ngăn cũng ngăn không nổi, chỉ có thể ở sau sân khấu mà túm tóc dậm chân, bà cô của tôi ơi, thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Lúc ấy cục diện tranh cãi bởi Lục Diễm đã chấm dứt, chỉ còn ngẫu nhiên chút dư âm sót lại. Đinh Mộ Khiết mới vừa công khai yêu thích cùng ủng hộ hần nhất thời lại dấy lên dư luận, fan của Lục Diễm nháy mắt tăng độ thiện cảm với cô lên tới cực hạn, sôi nổi đến Weibo của cô nhấn lại tỏ vẻ cảm tạ, thậm chí còn có fan bình luận hy vọng hai người cùng một chỗ. Sau khi trận chiến tranh cãi nổ ra, trong giới cũng không phải không có người tỏ vẻ ủng hộ Lục Diễm, nhưng đều không trực tiếp cùng rõ ràng giống như Đinh Mộ Khiết, nhóm fan bởi vì anti fan mà chịu ủy khuất giống như lập tức được an ủi, dù sao bởi vì Đinh Mộ Khiết ra mắt sớm hơn Lục Diễm, thành danh cũng sớm hơn cho nên phân lượng của nữ thần trong mắt đa số mọi người cũng không nhẹ. Đương nhiên, lúc này cũng khẳng định không thể thiếu một số kẻ âm mưu nói Đinh Mộ Khiết kỳ thật muốn mượn Lục Diễm để dấy lên hiềm nghi, có điều rất nhanh đã bị fan của cả hai liên thủ dìm chết.

Cho nên, khi xác định Lục Diễm chuẩn bị ra album mới mà còn quay MV, trang chủ chính thức đăng một bài thăm dò, hỏi ý kiến fan hy vọng ai sẽ tới đóng vai nữ chính, Đinh Mộ Khiết không hề nghi ngờ đạt được tỉ lệ ủng hộ lớn nhất. Cho nên, lần này xác định mời Đinh Mộ Khiết đảm nhiệm nữ nhân vật chính cũng không thể không nói có liên quan đến chuyện này.

Về phần Đinh Mộ Khiết, biết được có thể cùng Lục Diễm hợp tác, dù chỉ là quay một MV ngắn, ngoại trừ cao hứng thì vẫn là cao hứng. Mà người đại diện của cô tuy rằng lần trước trên chương trình TV không ngăn được Đinh Mộ Khiết nói thẳng, không nghĩ tới hiệu quả chẳng những bất lợi, ngược lại cũng không tệ lắm, đương nhiên đối với lần này hợp tác vui như mở cờ.

Nam thần nữ thần hàng đầu trong giới giải trí hợp tác, tuần nam mỹ nữ chỉ cần đứng ở đó thôi cũng đủ cuốn hút, huống chi còn có một Quan đạo diễn nổi danh trong ngành, quả thực khiến cho người ta vòng vòng mong chờ.

Khi mà Đinh Mộ Khiết lần đầu tiên trông thấy Lục Diễm, tựa như một fan nhỏ xông lên, “Lục Diễm em rất thích anh, cho em xin chữ kí đi ~.”

Lục Diễm ngược lại ngẩn ngơ, hẳn đương nhiên biết Đinh Mộ Khiết, cũng biết một thời gian trước cô vì hần mà lên tiếng bảo vệ, trong lòng đối với cô vẫn rất có thiện cảm. Về phần hình tượng nam thần gì đó, kỳ thật hẳn cũng không để trong lòng, cho rằng đối phương cũng chỉ là tùy tiện nói mà thôi, hiện giờ nhìn dáng vẻ này thì không giống như là tùy tiện nói. Tuy rằng kí tên cho một nữ diễn viên có danh tiếng tương đương trong giới cảm giác có chút ngượng ngùng, nhưng bộ dáng đối phương thẳng thắn thành khẩn, hẳn cũng không nở cự tuyệt, xoát xoát ký tên xong lại theo thỉnh cầu của cô mà cùng chụp hình. Đinh Mộ Khiết liền đem tấm hình kia post ngay lên Weibo, còn kèm theo dòng chữ, “Được gặp nam thần ngoài đời, kích động!! Vui chết đi!” Kèm theo một emo mặt cười thật lớn. Nháy mắt đã bị chia sẻ cùng bình luận chúc phúc oanh tạc.

Bắt đầu quay MV, Lục Diễm phát hiện Đinh Mộ Khiết cũng không giống người ngoài giới nói cô là một cái

bình hoa, tuy rằng diễn xuất khẳng định không thể so sánh cùng những diễn viên đẳng cấp ảnh hậu, nhưng kiến thức cơ bản và biểu hiện cũng rất đáng tán dương. Hướng chi quay MV vốn không cần quá nhiều diễn xuất, chỉ cần xuất hiện trên màn ảnh thật xinh đẹp thật ăn hình thì tốt rồi, điểm này Đinh Mộ Khiết tuyệt đối có thể làm rất tốt.

Qua vài cảnh quay, hết thấy cũng rất thuận lợi, Lục Diễn thâm tình, Đinh Mộ Khiết ngọt ngào, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, trai tài gái sắc quả thực là mỹ từ dành cho hai người bọn họ.

Biến cố phát sinh trong khi quay phân đoạn hai người lần đầu tiên gặp nhau, thời gian quay phim là mười một giờ sáng, thời tiết rất nóng, Lục Diễn mặc áo sơ mi, lộ ra T-shirt bên trong, đạp xe ngang qua người Đinh Mộ Khiết một thân váy dài trắng ngần, cô gái với mái tóc đen dài bị gió thổi tung, xe đạp lướt qua một đoạn, bỗng nhiên dừng lại, hai người đồng thời quay đầu nhìn nhau, nữ sinh khẽ mỉm cười, nam sinh trong mắt một mảnh kinh diễm, trái tim không chế không được mà đập thành thịch lợi hại.

Cảnh tượng như vậy với Lục Diễn mà nói căn bản là quen không còn gì quen hơn, chẳng hề khó khăn, ai biết đạo diễn lại đột nhiên hô “cắt”, Đinh Mộ Khiết đối diện cũng đột nhiên che miệng lại hét lên một tiếng.

Lục Diễn có chút mơ hồ chẳng hiểu tại sao, bên cạnh có người kêu lên, “Máu, Lục Diễn, anh chảy máu mũi.”

Lục Diễn lúc này mới cảm thấy dưới mũi có chút ẩm ẩm, vươn tay sờ thử, dính dính, quả nhiên là đổ máu. Lục Diễn vội vàng ngừng đầu, thực nhanh có người chạy lại đỡ lấy hắn, đưa khăn tay cho hắn lau máu sau đó dùng bông y tế nhét vào lỗ mũi cầm máu.

Lục Diễn ngửa đầu, được người đỡ qua một bên nghỉ ngơi, đạo diễn cùng Đinh Mộ Khiết cũng chạy tới, quan tâm hỏi han, “Lục Diễn, anh cảm thấy thế nào? Sao đột nhiên đột nhiên chảy máu?”

“Có chỗ nào không thoải mái? Đầu cậu có đau hay không?”

Lục Diễn không tiện lắc đầu, liền nói, “Tôi không cảm thấy không thoải mái, hẳn là không có việc gì đâu.”

Bác sĩ rất nhanh tới giúp hắn kiểm tra, sau đó nhún nhún vai, tuyên bố, “Không có chuyện gì, đại khái là trời nóng nực.”

Lúc này máu cũng ngừng chảy, Lục Diễn lại uống mấy ngụm nước, triệt để không còn việc gì.

Mọi người thấy thật sự không sao nữa, khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngược lại bắt đầu sôi nổi nói đùa.

“Trời nóng nực cũng không đến mức chảy máu mũi a, tôi thấy không chừng...”

“Tôi thấy không chừng.... Không phải là Lục nam thần nhìn thấy Đinh nữ thần, không kim lòng nổi đi.”

“Ha ha, tôi thấy giống vậy đấy, đều là đàn ông, chúng ta hiểu mà.”

.....

Mà ngay cả Quan Kế Phi cũng đi theo trêu chọc, “Muốn hay không cho cậu hai giờ nghỉ, đi làm lạnh một chút?”

Lục Diễn xấu hổ muốn chết, nhưng không biết nên giải thích thế nào, cổ tình lúc này Đinh Mộ Khiết nghe xong mọi người nói lập tức đỏ mặt, khó có được mà thẹn thùng một lần, che mặt nói một câu “Mọi người thật đáng ghét” liền ngúng nguẩy bỏ đi.

Mọi người nhất thời cười ầm lên.

Lại càng không may chính là, hiện trường vừa lúc có phóng viên đến phỏng vấn, có tin tức sốt dẻo như vậy sao có thể buông tha, lập tức đã có người viết tin tung lên, vì thế không đến một giờ, trên internet đã có tin tức dẫn đầu, “Là thời tiết quá nóng hay là diễn giả tình thật? Nam thần đổ máu, nữ thần đỏ mặt, chúng ta có thể tin tưởng tình yêu đích thực hay không?”

Tin tức kèm ảnh chụp kết hợp với nhau trông thấy vô cùng sống động, một đồng fan thêm người qua đường cũng mặc kệ chân tướng như thế nào, sôi nổi nhào vào bình luận đòi hai người cùng một chỗ.

Chạng vạng hôm đó, Lục Diễn tìm nơi không có người trộm gọi điện thoại, “Ừm... hôm nay em có xem tin tức không?”

Đối diện trầm mặc một hồi, thanh âm trầm thấp mới truyền tới, “Anh nghĩ sao?”

“....” Ngữ khí thế này nhất định là thấy được nha.

Lục Diễm cảm thấy bối rối, “Em sẽ không tin mấy cái tin nhảm nhí này chứ?”

Đối diện lại là trầm mặc hồi lâu, sau đó thanh âm thấp hơn, “Nghe ra có vẻ rất hợp lý nha, đàn ông mà, em hiểu.”

Lục Diễm có chút nóng nảy, “Hiểu cái gì mà hiểu, em không tin anh sao? Anh hiện tại trừ bỏ đối với em..... Tóm lại, anh sẽ không động dục với người khác....”

Đối diện “Hi hi” một tiếng, trong thanh âm tràn ngập ý cười, vội vàng nói, “Em đương nhiên tin tưởng anh, đừng nóng đừng nóng.”

Lục Diễm quả thực cảm giác thế giới này thực tàn nhẫn, ngay cả Tô Mạc luôn luôn nghiêm túc cũng trêu đùa hấn, còn có công lý đứng về hấn hay không? Cố ý nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cả em cũng trêu anh, xem anh trở về phạt em như thế nào.”

Đối diện cười không ngừng, “Em sai rồi, cầu tha thứ, Lục đại nhân. Có điều, thật ra là có chuyện gì? Sao đột nhiên lại chảy máu mũi? Thật sự là vì thời tiết quá nóng sao? Anh chắc chắn không có chuyện gì chứ?” Tô Mạc nghiêm túc trở lại, quan tâm hỏi hấn.

Lục Diễm thở dài, “Đại khái là tại thím Phương đi.”

“Thím Phương? Xảy ra chuyện gì?” Tô Mạc ngạc nhiên.

Lục Diễm bắt đầu kể, “Em nói gì với thím Phương vậy? Thím ấy hiện tại trừ bỏ một ngày ba bữa, còn mỗi ngày đều đổi đủ loại canh hầm bổ dưỡng cho anh uống, đại khái là bổ quá mức đi, hơn nữa thời tiết hơi nóng, cho nên liền.... Có tình xui xẻo như vậy, thật sự là mất mặt chết.”

Đối diện càng cười đến kìm nén không nổi, “Em chỉ bảo thím Phương gần đây anh công tác vất vả, nhờ thím ấy làm thêm chút đồ ăn ngon cho anh bồi bổ. Em cũng thật không ngờ sẽ như vậy....”

Nói xong Tô Mạc cũng không thể tưởng được không lâu sau chính mình có thể tự cảm nhận được tác dụng tới từ món canh bổ của thím Phương.

Mà lúc này, nghe được thanh âm người đối diện muốn cười lại cố gắng nhịn xuống, tưởng tượng biểu tình giờ phút này của Tô Mạc, cảm giác cái mũi vừa mới ngừng lại có chút ngứa ngứa, nếu thời gian địa điểm không bất tiện thế này, thật hận không thể....

Sau đó hai người lại hàn huyên chút chuyện vặt vãnh, cúp điện thoại, bên môi Lục Diễm ý cười ôn nhu còn ngừng không được.

Đi ra khỏi góc vắng, liền đối diện với một đôi mắt đen chớp chớp, Lục Diễm biến sắc, không biết vừa rồi nói chuyện điện thoại bị nghe được bao nhiêu.

Đinh Mộ Khiết nhanh chóng mở miệng, “Em không phải cố ý nghe lén, em chỉ là vừa lúc đi ngang qua, hơn nữa em cũng không nghe thấy cái gì, anh đừng giận em.”

Lục Diễm bình phục một chút tâm tình, trưng ra một nụ cười, “Không sao, không có chuyện gì mà không thể nói. Huống chi là do tôi không cẩn thận, trách không được người khác.”

Đinh Mộ Khiết cẩn thận hỏi, “Vừa rồi người nói chuyện với anh là bạn gái của anh hả? Anh yên tâm, em cam đoan sẽ không nói cho bất kì ai.”

Lục Diễm gật gù đầu, “Là người yêu của tôi.”

Đinh Mộ Khiết lập tức suy sụp mặt mày, “Ra là anh đã có người yêu, em hoàn toàn hết cơ hội rồi phải không? Vừa rồi, em còn tưởng rằng em thật sự có cơ hội nữa đó.”

“Ách...” Lục Diễm lập tức không biết nên nói cái gì, “Thực xin lỗi.”

Đinh Mộ Khiết uể oải một chút, rất nhanh lại nở nụ cười, “Không sao không sao. Nam thần mà, vốn là để sùng bái, thật sự cùng một chỗ cũng chưa chắc đã tốt. Anh yên tâm, em sẽ giúp anh giữ bí mật.” Sau lại có chút tò mò, “Hỏi anh một câu, cô ấy là người trong giới sao?”

“Không phải.”

Đinh Mộ Khiết trông mắt đảo đảo, đột nhiên nói, “Em còn cảm thấy đau lòng lắm, không biết có thể được một ít bồi thường hay không?” Còn không đợi Lục Diễm nhíu mày, cô vội nói thêm, “Em thấy có một bác gái mỗi ngày đều sẽ tới đưa đồ ăn cho anh, mấy món đó thoát nhìn đều thật ngon, cho nên... trong thời gian chúng ta quay MV, có thể chia cho em một chút? Thức ăn nơi này thật sự là quá kém nha~”

Lục Diễm nhìn cô giả bộ đáng thương có chút buồn cười, không nghĩ tới nữ thần thanh thuần trong lòng mọi người lại là một cô nàng ham ăn, kỳ thật nơi này thức ăn cũng không dở như cô nói, bất quá thím Phương chuẩn bị đồ ăn quả thật hết sức mê người, nếu sự tình bởi vì thím Phương mà dựng lên, vậy vừa lúc cũng để thím ấy giải quyết đi, vì thế Lục Diễm thực sáng khoái gật đầu, “Cái này đương nhiên không thành vấn đề.”

Đinh Mộ Khiết lập tức vui vẻ hét lên, “Không hổ là nam thần của em, thật tốt quá.” Đang muốn sôi nổi mà rời đi, đột nhiên lại quay đầu lại, nháy nháy mắt nói, “Nếu có yêu cầu em phối hợp cái gì, cứ việc nói với em nha.”

Hoàn chương 59

60. Chương 60

Nữ thần không hổ là nữ thần, từ trẻ nhỏ tám tuổi cho đến cụ già tám mươi, lực sát thương với già trẻ gái trai đều nhất nhất như nhau. Chỉ là vài cái mỉm cười ngọt ngào, cộng thêm vài tiếng mềm giọng khấn cầu, thím Phương liền chống đỡ không nổi, dù sao ngày thường đồ ăn bà làm cũng rất nhiều, Lục Diễm cùng Tống Huy hai người không phải mỗi lần đều có thể ăn hết, cũng chỉ là thêm một cô gái mê ăn mê uống mà thôi, hiển nhiên không thành vấn đề. Hai người rất nhanh liền trở nên thân quen với nhau, thím Phương còn xin Đinh Mộ Khiết mấy tấm ảnh có chữ kí, nghe nói bà có mấy người bạn già trong nhà họ có đứa nhỏ là fan của Đinh Mộ Khiết, có được ảnh chụp cao hứng mà nhảy nhót hú hét không ngừng.

Đinh Mộ Khiết ngược lại đối với “cô gái” trong nhà thím Phương rất có hứng thú, người yêu Lục Diễm đó nha, không biết phải là cô gái như thế nào mới có thể lọt được vào mắt xanh của hắn, tâm tò mò nhiều chuyện ai mà chẳng có, huống chi lòng hiếu kỳ của Đinh Mộ Khiết luôn rất lớn. Chỉ tiếc cho dù cô vô tình hay hữu ý nhắc tới, thím Phương cho tới bây giờ đều nói năng thận trọng, cười mà không nói, tình huống trong nhà một chữ đều chưa từng lộ ra, cuối cùng ngay cả chủ nhân nhà bà họ gì cô cũng không biết được. Đứng nhìn thím Phương đều là vẻ mặt hòa ái tươi cười, ngược lại miệng rất kín, có thể thấy được gia phong rất tốt.

Những nhân viên khác vẫn luôn biết có một bác gái mỗi ngày đều đưa đồ ăn tới cho Lục Diễm, mọi người nhìn thấy đều là đủ loại hâm mộ ghen tỵ, sôi nổi đoán xem có phải Lục Diễm kỳ thật xuất thân nhà giàu hay không, bác gái kia hẳn là người giúp việc trong nhà. Đương nhiên cũng có người tiếp cận gần với chân tướng, cho rằng phải là người giúp việc trong nhà cô gái nào đó ái mộ Lục Diễm, người ta đẹp trai thế kia, lại nổi tiếng như vậy, có một thiên kim tiểu thư ái mộ hẳn phải người đem đồ ăn cho hắn cũng thực bình thường.

Hết thảy phỏng đoán vào lúc Đinh Mộ Khiết cũng theo hắn ké ăn ké uống liền trở nên không còn quan trọng, mọi người liên tưởng đến chuyện máu mũi ngày đó, đều bình tĩnh đại ngộ. Thậm chí có mấy người quan hệ tương đối thân, lén lút đến hỏi Lục Diễm, có phải có ý với nữ thần hay không, Lục Diễm giống nhau cười cười không đáp lại, mọi người liền sôi nổi cho là mình đã bắt được chân tướng. Nhất thời, tin đồn nam thần và nữ thần yêu nhau đã xôn xao khắp chốn.

Thẳng đến khi quay MV chấm dứt, có phóng viên khi phỏng vấn lại nhắc đến vấn đề này, lúc này đây Lục Diễm không né tránh chủ đề mà là trực tiếp hồi đáp, “Kỳ thật mọi người đoán không sai, tôi quả thật đang yêu, chẳng qua đối tượng không phải Đinh Mộ Khiết, cũng mong mọi người không cần lấy vấn đề này đi quấy rầy cô ấy.”

Các phóng viên vốn cho rằng lại nhận được vài câu có lệ trộn mắt há hốc mồm, cứ vậy thừa nhận? Dứt khoát đơn giản như vậy? Không đúng, Lục Diễm nói đối tượng không phải nữ thần, vậy là ai?

Vì thế các phóng viên lại sôi nổi hỏi về đề tài mới này. Nhưng trong chuyện này, Lục Diễm lại không rõ ràng như trước, “Về điểm này, tạm thời không thể trả lời, tôi chỉ có thể nói với mọi người, người ấy không phải người trong giới giải trí.”

Sau đó dấu hỏi thế nào, Lục Diễm cũng chỉ mỉm cười tuyệt không trả lời.

Chờ các phóng viên rời đi, Đinh Mộ Khiết tìm được Lục Diễm, kinh ngạc hỏi, “Anh cứ vậy thừa nhận?”

“Không thì sao?” Lục Diễm mỉm cười hỏi lại, “Tôi nói rồi, không có việc gì mà không thể nói. Yêu đương cũng không phải tội ác tày trời, có gì mà phải giấu giếm.”

“Nhưng, nhưng mà...” Đinh Mộ Khiết mở to hai mắt nhìn, “Nhưng mà anh chính là đại minh tinh a, thừa nhận thế không có việc gì sao?”

“Cái này là sự thật. Tôi cũng không cho rằng thành thật thừa nhận so với nói dối lại tốt hơn. Bất kể là lúc nào, thành thực đều nên được cho là một loại mỹ đức.” Lục Diễm nghiêm túc nói.

“Vậy anh sao không dứt khoát nói ra đối phương là ai?” Đinh Mộ Khiết có chút khiêu khích.

“Không công bố cùng nói dối là hai việc khác nhau. Thành thực không phải phải là nói ra tất cả sự thật, mà chính là không làm giả sự thật thôi.” Lục Diễm mỉm cười giảo hoạt, sau đó bước đi.

Đinh Mộ Khiết nhìn bóng lưng của hắn, lẩm bẩm, “Thật giảo hoạt. Chính là, cảm giác càng đẹp trai là thế nào aaaaaaa.....”

Lục Diễm không phải nhất thời xúc động mới làm như vậy, trên thực tế, đây là việc hắn trải qua suy nghĩ cẩn thận mới quyết định, mà còn không hề báo trước cho Tần Phong cùng với Tô Mạc.

Phản ứng Tần Phong là có chút kinh ngạc, “Cậu không phải quyết định tạm thời không công khai sao?”

“Vốn tính toán như vậy. Nhưng nếu mọi người có phỏng đoán, mà tôi nói hiện tại tôi đang yêu, vừa không muốn nói dối, cũng không muốn tùy tiện cùng người nào khác xảy ra tin đồn, đơn giản thừa nhận ngược lại rất tốt. Nhưng mà tôi cũng không tính toán công bố đối phương là ai, thứ nhất người ấy không trong giới giải trí, miễn cho bị làm phiền, tôi cũng không bị cho là nói dối. Thứ hai, anh biết mà, cho mọi người lưu lại một không gian tưởng tượng cùng suy đoán, sẽ càng có lợi bảo lưu đề tài trong thời gian dài đúng không?”

“Ha ha,” Tần Phong nở nụ cười, “Nên nói cậu thế nào mới đúng đây. Sao trước kia tôi lại cho rằng cậu là con cừ non nhỉ, rõ ràng là hồ ly giảo hoạt. Nhưng mà này, hiện tại paparazzi lợi hại như vậy, cậu không sợ bọn họ đào ra người kia sao?”

Lục Diễm tràn đầy tự tin mà mỉm cười, “Nếu bọn họ thật là có bản lĩnh đào ra, tôi cũng không sợ thừa nhận.”

“Được lắm, cậu đều đã tính toán ổn thỏa, tôi cũng không có gì để nói, cậu cứ lớn mật mà làm đi, chuyện còn lại tôi sẽ lo liệu hết.” Tần Phong cười nói.

Phản ứng của Tô Mạc thì đơn giản hơn nhiều, anh chỉ nói một câu, “Anh muốn làm như thế nào liền làm như vậy, em ủng hộ anh.”

Quả nhiên, Lục Diễm thẳng thắn thành khẩn lại đưa tới một trận sóng to gió lớn.

Các phóng viên sôi nổi đoán xem người yêu Lục Diễm là ai, rất nhanh, thím Phương rõ ràng trở thành mục tiêu trời lên mặt nước, chẳng qua bà đã từ người giúp việc của cô nàng nào đó ái mộ Lục Diễm thăng cấp lên thành người giúp việc của bạn gái hắn. Những ngày sau đó, thím Phương vẫn như trước mỗi ngày đưa đồ ăn tới cho Lục Diễm, chẳng qua bà không còn đi một mình, bên người bà bắt đầu xuất hiện một người lái xe kiêm vệ sĩ thân cường thể cường tráng, giúp bà ngăn cản tất cả phóng viên muốn tới gần. Thím Phương trước giờ chưa từng bị vạ người chú ý tuyệt không cảm thấy phiền, ngược lại cảm thấy rất thú vị, mỗi ngày trừ bỏ chuẩn bị đồ ăn lại nhiều thêm một việc, chính là đủ loại ăn diện, sau khi trở về còn không quên cùng đám bạn già khoe khoang, bạn thân sôi nổi đặt cho bà một biệt hiệu —— “Lão lai tiếu”. (người trung niên mà ăn mặc giống thanh niên)

Paparazzi có chút chuyên nghiệp muốn theo dõi xe đưa đón thím Phương, ý đồ moi ra thông tin nữ chủ nhân sau lưng thím Phương là ai. Đáng tiếc lái xe nhà người ta cũng không đơn giản, là một quân nhân xuất ngũ, theo dõi hay phản theo dõi đều giống hệt như chơi đùa, vài kẻ không chuyên làm sao có thể so sánh được, đám paparazzi không đuổi kịp ngược lại bị đùa giỡn mấy lần. Bình thường lái xe và thím Phương đều đi đi về về nhằm chán, trong khoảng thời gian này cảm thụ vô cùng thú vị, đặc biệt rất kích thích. Thế cho nên paparazzi theo mấy lần không có kết quả liền không đuổi theo nữa, cả hai trái lại oán giận người ta rất không chuyên nghiệp.

Ngay từ đầu khi các phóng viên đưa tin Lục Diễm thừa nhận đang hẹn hò, đối tượng nghi ngờ nhất là thiên kim nhà giàu nào đó, nhóm fan mới đầu cũng không thể nào tin được, cho rằng lại là một scandal do đám nhà báo thù ghét, nhưng mà sự thật rất nhanh nói cho họ biết, lúc này đây các phóng viên thực ra cũng rất có phẩm đức trong nghề.

Sau khi cả mười ca khúc trong album thu âm hoàn tất, ba MV cũng quay xong, Lục Diễm bắt đầu tham gia các chương trình âm nhạc và đủ loại tuyên truyền.

Tham gia các loại tiết mục TV dĩ nhiên là cơ hội quảng bá rất tốt. Không thể tránh né mà cũng sẽ bị hỏi đủ loại vấn đề riêng. Về tin đồn tình cảm của Lục Diễm, phía MC đương nhiên không có khả năng buông tha cơ hội lần này.

Lần đầu tiên xuất hiện trên chương trình TV tuyên truyền cho album mới, MC lập tức hỏi về điều mà hiện tại tất cả mọi người rất muốn xác nhận, “Nghe nói Lục Diễm hiện tại đang hẹn hò, có thật không?”

Lục Diễm lộ ra mỉm cười hoàn mỹ mê người, “Là thật.”

“Oa a, cứ thừa nhận như vậy không việc gì sao? Anh chính là thần tượng minh tinh đó.” MC nói cơ hồ giống hệt như Đinh Mộ Khiết.

Lục Diễm giả bộ kinh ngạc, “Tôi khi nào lại thành thần tượng minh tinh? Tôi chẳng lẽ không phải phái thực lực sao?”

“Ha ha,” MC cũng bị sự hài hước Lục Diễm chọc cười, sau lại đứng đắn hỏi, “Vì sao anh lại có quyết định công khai?”

“Tôi nghĩ yêu đương là chuyện vui vẻ hạnh phúc nhất, mà tôi rất nguyện ý cùng mọi người chia sẻ niềm vui này.” Lục Diễm cẩn thận mà trả lời.

“Như vậy, có thể nói một chút đối phương là người như thế nào được không?”

Lục Diễm nhìn chằm chằm máy quay nghiêm túc trả lời, “Là người thích hợp nhất với tôi trên thế giới này.”

Thanh âm của hắn thâm tình trầm thấp, MC cũng nhin không được mà tâm trạng lâng lâng, “Tôi cảm giác tôi đã bị trúng một chưởng rồi đó, mọi người có thấy như thế không?” Đối tượng được hỏi đương nhiên là đám đông khán giả ngồi dưới khán đài.

Mọi người muôn miệng một lời mà la lớn, “Có!!”

“Người kia nếu giờ phút này cũng đang xem chương trình của chúng ta nhất định sẽ cảm thấy vô cùng vô cùng hạnh phúc đi.” MC hợp thời mà bình luận một câu.

Lục Diễm cười cười, ngữ khí nhẹ nhàng lại thành khẩn, “Có thể được người đó ưu ái, tôi mới là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

“Tôi rất tò mò đối phương là ai, tôi tin mọi người cũng đều tò mò như vậy, thật sự không thể nói cho chúng tôi biết sao?” MC tiếp tục hỏi.

“Không thể.” Lục Diễm cười nói, “Bây giờ còn chưa phải thời điểm. Có điều tôi cam đoan, chờ đến lúc, tôi nhất định sẽ nói cho các bạn được biết.”

“Là thời điểm thế nào nhỉ? Kết hôn sao?” MC vừa đùa vừa thật hỏi.

“Có lẽ.” Lục Diễm cười đến ý vị sâu xa.

Thời gian này Tô Mạc hiển nhiên là ngồi trước TV. Đây là chương trình trực tiếp, Lục Diễm mỗi một câu nói, mỗi một biểu tình đều xuyên qua màn hình TV đồng bộ xuất hiện, tựa như đang đứng ở trước mặt anh, nói ra những lời thâm tình ám áp đó, Tô Mạc cảm thấy cả trái tim mình dường như đều muốn nổ tung.

Chương trình vẫn còn tiếp tục.

Nói xong chuyện tình cảm, lại trở về chủ đề âm nhạc.

“Đầu tiên đương nhiên vẫn là muốn chúc mừng Lục Diễm phát hành album mới, mỗi một ca khúc đều rất hay, tôi cũng đã nghe đi nghe lại trong mấy vì tính đó.”

“Cám ơn.” Lục Diễm mỉm cười khiêm tốn.

“Lại nói tiếp, năm trước EP kia tuy rằng chỉ có ba bài hát, nhưng thật sự đều trở thành hit. Nghe nói lượng tiêu thụ cũng rất kinh người, làm một ca sĩ không chuyên, anh thật sự đã đủ tức chết rất nhiều ca sĩ chuyên nghiệp. Như vậy đối với album lần này anh mong muốn lượng tiêu thụ là bao nhiêu?”

“Tôi cảm thấy, mỗi lần chỉ cần có thể tiến bộ một chút cũng rất không tồi.”

“Ha ha, yêu cầu không quá cao a.”

Lục Diễm cười nói, “Làm một ca sĩ không chuyên, tôi cảm thấy tôi nên khiêm tốn một chút mới tốt, anh thấy đúng không?”

MC cười ha ha một trận, lại chuyển đề tài, “Nghe nói Lục Diễm biết đọc khuông nhạc, trước anh từng học âm nhạc sao?”

“Trước kia có học vi-ô-lông một thời gian.”

“A, vậy có thể mời anh chơi một bản ngay tại trường quay được không ạ?”

Phân đoạn này trước đó cũng đã sắp xếp, Lục Diễm dĩ nhiên sớm có chuẩn bị.

Nhân viên công tác rất nhanh đưa lên một cây đàn vi-ô-lông, Lục Diễm thử âm một chút, liền kéo một đoạn trước đó đã chuẩn bị. Thời gian rất lâu không kéo đàn, tuy rằng tiết mục trước có luyện sơ qua mấy lần, rốt cuộc có chút ngượng tay, cũng may nhạc cảm cùng xúc cảm đều còn, trừ bỏ lúc đầu có chút không trôi chảy, dần dần liền lưu loát hẳn lên.

Cho dù là dân chuyên nghiệp ở trong này không thừa nhận cũng không được, Lục Diễm đàn vi-ô-lông rất không tệ, lại càng khỏi nói đến khán giả không chuyên ở đây.

Một khúc chấm dứt, hiện trường vỗ tay như sấm dậy.

MC thần tình kinh ngạc không hề giả bộ, “Tôi thật sự không thể không thừa nhận, người cùng người thật đúng là không giống nhau a. Lục Diễm anh từ đâu đến thế này, lớn lên đẹp trai, đóng phim siêu đỉnh, ca hát hay, giờ còn có thể đàn giỏi như vậy?”

Lục Diễm đem đàn vi-ô-lông đưa trả cho nhân viên công tác, nhẹ nhàng lắc lắc tay, cười nói, “Lâu lắm không đụng đến đàn, hôm nay kéo khá là tệ. Nếu như bị thầy của tôi nghe được, không nhảy dựng lên mắng tôi một trận mới lạ đó.”

MC thuận miệng hỏi một câu, “Thầy dạy đàn của Lục Diễm là ai vậy nhỉ?”

Lục Diễm lộ ra biểu tình hoài niệm cùng hơi chút thương cảm, “Ông tên là Vương Sung, đã từng là tay đàn trong nhà hát quốc gia. Có điều là chuyện rất lâu rất lâu trước kia, có lẽ đã không còn ai nhớ đến ông nữa.”

Người chủ trì khẽ cười gượng nhanh chóng chuyển đề tài.

Vào đêm, fan của Lục Diễm lại bạo phát.

Trước kia thấy trên internet đưa tin còn có thể lừa gạt chính mình nói nhất định lại là phóng viên đang nói bậy, nhưng hôm nay trên TV Lục Diễm đã tự thừa nhận có người yêu, không thể lừa mình dối người được nữa.

Ngoại trừ một phần nhỏ fan cảm thấy không thể tiếp thu, đại bộ phận fan đều tỏ vẻ hiểu và ủng hộ. Đương nhiên là tan nát cõi lòng gì đó vẫn là khó tránh khỏi, vì thế đã có người đi lập ngay một topic.

“A a a a a, nam thần Lục Diễm có bạn gái rồi trời ơi, em tan nát cõi lòng!”

“Ôm lâu chủ một cái, cùng vỡ tym. Thời khắc nghe anh ấy thừa nhận quả thực tui ngừng hô hấp a (T.T)”

“Kỳ thật tui cảm thấy rất tốt. Lục Diễm lớn lên đẹp trai như vậy, tính cách lại tốt, không có bạn gái mới không bình thường.”

“Đồng ý. Lại nói người ta nam nhân huyết khí phương cương, nếu như không có bạn gái, cảm giác đến làm như thế nào? 419 hay là tự xử? Ngẫm lại đều không tốt lắm, vẫn là có bạn gái hay hơn à nha.”

“... Đây lâu trên, hiện tại là thời điểm nghiêm túc nhé, viết đề tài như thế thật sự sẽ bị bôi đen đấy?”

“Làm sao vậy, không cho viết còn không cho nói? (^ ^) Đây là hiện tượng sinh lý bình thường được không, chẳng lẽ xã hội đại hiện còn muốn đề xướng thuận thiên lý, diệt nhân dục hả hả hả?”

...

“Báo cáo, lệch đường rồi, mau trở về chính sự! Mà này nam thần chỉ nói có người yêu, chưa nói nhất định là bạn gái nha (´ ´) ”

“Lâu trên ý của nàng là.....? Ngẫm lại cũng rất thú nha.”

“Áu áu áu áu, nghĩ đến nam thần muốn ở cùng một cô nàng nào đó không biết tên, tâm đều muốn nát, tui tình nguyện ảnh cùng một anh đẹp trai nào đó bên nhau nha.”

“Fufufu, thật sự là đủ, thế giới đều bị hủ nữ chiếm lĩnh, còn có thể tốt đẹp được không (^) ”

“Chính là, có thể xin thương xót được không YY chân nhân? Nơi này chính là diễn đàn của công chúng đó.”

“Lâu trên hỏa khí chớ lớn như vậy, người ta cũng tùy tiện nói thôi mà. Đến đến đến, chúng ta cùng nhau thảo luận xem bạn gái nam thần đến tốt cùng là ai đi.”

“Nghe nói là một thiên kim nhà giàu.”

“Nghe nói trong nhà rất có tiền nha.”

“Nghe nói mỗi ngày đều sai người giúp việc mang đồ ăn ngon tới cho nam thần, thật sự là thân mật a. Nam thần cũng thật hạnh phúc.”

“Đây không phải là tin đồn, đây là sự thật. Tui đều gặp qua nhiều lần.”

“Σ(° °|||), nhân sĩ lâu trên xin hiện thân, mau tới 888 nào.”

“Không có thông tin thêm, nam thần thực kín miệng, người giúp việc kia cũng vậy, căn bản cái gì cũng không moi được.”

...

“Mặc kệ nói như thế nào, vẫn là muốn chúc phúc nam thần, hy vọng người có tình sẽ được bên nhau.”

“Chúc phúc +1 “

“Chúc phúc +2 “

...

Vì thế, Lục Diễm cùng với album mới và đủ loại phỏng đoán về tình yêu của hắn lại một lần nữa chiếm lĩnh tiêu đề chính trên các báo cùng topic trong một thời gian dài.

Hoàn chương 60

61. Chương 61

Sau khi phát hành album, dưới sự sắp xếp của Tần Phong, Lục Diễm tiến hành rất nhiều hoạt động tuyên truyền cùng với kí tặng, không hề ngoài ý muốn, mỗi một lần hần có mặt, hiện trường đều náo nhiệt vô cùng, so với khí trời còn nóng hơn vài phần. Nhất là trong thời gian tuyên truyền, có cả khách mời bí mật Đan Sở Du hiện thân, càng khiến cho nhóm fan dậy sóng.

Cùng lúc đó, Lục Diễm cũng nhận được thư mời của “Đại lễ âm nhạc Bài hát của năm”.

Trong nước đủ loại bảng xếp hạng âm nhạc hoặc giải thưởng âm nhạc, cơ hồ tùy tiện doanh nghiệp nào đó chỉ cần đồng ý xuất tiền đều có thể tạo ra một giải thưởng âm nhạc mệnh danh chính mình, cho nên cũng không có đại lễ âm nhạc nào đặc biệt quyền uy, điểm này cùng với mảng phim ảnh hoàn toàn khác biệt. Có điều, trong muôn hình muôn vẻ bảng xếp hạng âm nhạc và giải thưởng, ‘Bài hát của năm’ xem như là bảng xếp hạng âm nhạc mà người ta biết đến nhiều nhất cũng được thừa nhận là đại lễ âm nhạc hàng đầu, cho nên hàng năm người có mặt trong bảng xếp hạng ‘Bài hát của năm’ cũng đủ vinh quang rạng rỡ, nó cũng được xem như là giải thưởng có uy tín nhất thời điểm hiện tại, đặc biệt là giải thưởng nam nữ ca sĩ được yêu thích nhất, cơ hồ cũng đại biểu cho thành tích cao nhất trong năm đó.

Lục Diễm năm trước tuy rằng chỉ phát hành một EP, nhưng với mức độ thu hút của nó cũng đủ được mời đến lần trao giải này, mà thông thường người được mời đến hầu hết đều có giải thưởng đề danh. Trước đó Lục Diễm cùng Tần Phong hàn huyên tán gẫu, cảm thấy có khả năng nhất sẽ được đề danh giọng ca mới xuất sắc nhất. Sự thật chứng minh, bọn họ đoán cũng gần như chuẩn xác.

Trong đại lễ âm nhạc, Lục Diễm cuối cùng mang về một giải ca sĩ mới được yêu thích nhất. Đối với Lục Diễm mà nói, tuy rằng ca hát là chuyện rất thú vị, nhưng chung quy chỉ là một nghề phụ, cho nên so với danh hiệu ảnh đế mà hần mong muốn, giải thưởng nhỏ như vậy cũng không quá đáng giá để mà kích động. Tất nhiên mặc kệ nói như thế nào, đây đều là một sự khẳng định đối với sự nghiệp ca hát của hần, hơn nữa ba ca khúc trong EP đều lọt vào danh sách mười ca khúc đứng đầu bảng xếp hạng. Với một người mới mà nói, đây đã là một thành tích vô cùng tốt.

Sau đại lễ âm nhạc, Lục Diễm rốt cục có được hai ngày nghỉ.

Kỳ thật cường độ công tác cao thế này với Lục Diễm mà nói cũng không có gì, bản thân hần vốn thích công tác hiện tại, bất luận là đóng phim hay là ca hát, hần đều cảm thấy tất cả đều là những chuyện thú vị, huống chi hiện tại hần trẻ tuổi tinh lực dồi dào, là thời điểm phải cố gắng dốc sức làm việc, bận rộn từ sáng tới tối cũng không khiến hần mất kiên nhẫn hay có chút phàn nàn.

Cho nên điều duy nhất khiến hần cảm thấy không hài lòng chỉ là vì thời gian cùng người yêu gặp mặt quá ít, bọn họ đều là nhân vật đứng trên đỉnh cao và cận kề đỉnh cao của mỗi lĩnh vực khác nhau, nhất là Tô Mặc. Khác với Lục Diễm, trên vai anh không chỉ có bản thân anh, còn có cả tương lai cùng rất nhiều người thân trong Tô thị, áp lực hiển nhiên không thể so sánh nổi. Từ trước khi gặp được Lục Diễm, anh luôn bận rộn, cơ hồ ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm đều không có ngày nghỉ, sau khi quen Lục Diễm anh đã bắt đầu điều chỉnh thời gian công tác của mình, bỏ thêm nhiều công sức bồi dưỡng trợ thủ đắc lực, không còn tự ôm tất cả mọi chuyện vào mình, mặc dù như thế, phần lớn thời gian vẫn như cũ bận tới mảy mòi.

Hai người đàn ông như vậy, yêu đương với bọn họ mà nói vốn chính là chuyện xa xỉ, nhưng bọn họ đều vui vẻ chịu đựng. Cho dù không thường gặp mặt, cho dù không có thời gian hẹn hò, cho dù ngay cả thân thiết ngẫu nhiên đều là xa xỉ, nhưng mà tương tư thấu tận xương tủy, giống như rượu thuần ủ men, thời gian càng lâu càng nhiệt liệt.

Kế hoạch trong lòng Lục Diễm đã nổi lên thật lâu, rốt cục có cơ hội để thực hiện, hần thậm chí có chút kiềm chế không được mà sớm đến cửa phòng làm việc Tô Mặc chờ đợi. Lục Diễm hiện giờ thân phận đã không còn như trước, đi trên đường không dám nói người người nhận thức nhưng bị phát hiện bị đuổi theo tuyệt đối không thể thiếu, cho nên thời điểm vào tập đoàn Tô thị cũng cần cải trang che giấu một chút, kính râm và mũ là thứ không thể thiếu.

Tập đoàn Tô thị tuy rằng không giống công ty giải trí Tinh Không đối với người ngoài quản lý phá lệ nghiêm

khắc, nhưng cũng không thể tùy tiện người nào muốn vào liền có thể vào, hơn nữa lại còn muốn gặp chủ tịch. Nhân viên tiếp tân ở đại sảnh nhìn thấy Lục Diễm đội mũ và kính râm có chút thần bí thì sắc mặt không quá dễ chịu, nhưng vẫn thực chuyên nghiệp mà mỉm cười, “Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Lục Diễm thoáng sững sốt, hẳn tới đây cũng không thông báo trước cho Tô Mạc, chủ ý là muốn cho đối phương một sự bất ngờ, nhưng hẳn ngày thường dựa vào gương mặt làm giấy thông hành tự do ra vào Tinh Không, hơn nữa nhất thời hưng phấn quên mất tập đoàn Tô thị khác với Tinh Không, không phải hẳn muốn vào liền có thể tùy thời mà vào, vì thế hơi hơi cong lên khóe miệng, cố ý dè dặt tiếng nói dùng thanh tuyến tràn ngập từ tính, “Cũng không có hẹn trước. Nhưng có thể phiền cô thông báo cho Lô Vũ tiên sinh được không? Tôi họ Lục.”

Lục Diễm cũng không dám trực tiếp tự giới thiệu, hẳn không biết nhân viên tiếp tân trước mắt này có nhận biết hẳn hay không, nhưng hẳn cũng không muốn mạo hiểm.

Có lẽ là bị thái độ ôn hòa của Lục Diễm dẫn động, có lẽ là bị thanh âm của hắn cùng độ cung nơi khóe miệng mê hoặc, nhân viên tiếp tân nhìn không được đỡ mặt, cũng thả lỏng thái độ, hỗ trợ gọi một cuộc điện thoại, cúp máy có chút tiếc nuối mà nói, “Thật xin lỗi, chủ tịch còn đang họp, trợ lý Lô cũng đang ở trong phòng hội nghị, không tiện nghe.”

“Như vậy sao...” Lục Diễm có chút thất vọng, xem ra hôm nay mình hành động rất cuộc vẫn quá mức lỗ mãng, mỉm cười, “Vây thôi, đã làm phiền cô, tôi ra bên ngoài chờ.”

Lục Diễm xoay người đang định rời đi, nhân viên tiếp tân đột nhiên kêu lên, “À... Lục tiên sinh, nếu không anh chờ một chút, tôi gọi cho chị Daisy hỏi thử.”

Lục Diễm lập tức xoay người lại, mỉm cười nói, “Vây làm phiền cô.”

“Không có gì.” Nhân viên tiếp tân lại đỡ mặt, rất nhanh gọi điện thoại nội tuyến.

Daisy mới đầu có chút nghi hoặc, Tô đồng hôm nay không có hẹn với bất kỳ người nào, nhưng thời điểm nghe được người tới họ Lục, đột nhiên ngẫm hiểu. Làm thư ký bên cạnh Tô Mạc, Daisy với sinh hoạt cá nhân của ông chủ tuyệt đối không phải hoàn toàn không biết gì cả, huống chi Tô Mạc cũng không cố ý giấu giếm. Cô nhiều lần nhìn thấy vẻ mặt Tô đồng ôn nhu đầy ý cười mà trò chuyện điện thoại, liên tưởng đến thật lâu trước ông chủ đã từng hỏi cô muốn theo đuổi một người thì phải làm sao, nếu như vậy mà còn không đoán ra, cô liền uống là thư ký lâu năm bên cạnh ông chủ.

Về phần không lâu sau cô biết đối tượng của ông chủ chẳng những là nam, mà còn là đại minh tinh Lục Diễm đang nổi nhất hiện giờ, cũng không quá kinh ngạc. Cô còn nhớ rõ thật lâu trước kia, cô từng theo ông chủ tới Tinh Không tiếp đãi một người, người kia chính là Lục Diễm, tuy rằng khi đó hẳn hoàn toàn chưa có danh khí, nhưng là một cô gái bình thường thực khó có thể quên một anh chàng đẹp trai đã từng tiếp xúc gần gũi như vậy, cho dù là chỉ thấy qua một lần, mà cũng không lâu sau đó, ông chủ liền hỏi cô vấn đề theo đuổi kia.

Nhưng làm một thư ký có đủ tư cách, tuyệt đối không lộ ra riêng tư của ông chủ là nguyên tắc cơ bản, đó cũng là một trong những nguyên nhân cô có thể yên ổn ngồi ở vị trí thư ký này lâu như vậy, cho nên trừ bỏ ngẫu nhiên cùng trợ lý Lô tám chuyện một chút, cho tới bây giờ cô đều im bất không đề cập tới, ngay cả trước mặt bạn thân nhất cũng đều không lộ ra nửa lời.

Cho nên nói, ánh mắt chọn người của Tô Mạc thật sự không hề tồi.

Lúc này đây, Lục Diễm thực thuận lợi đã được cho qua, trước khi đi, còn mỉm cười ôn nhu mà nói tiếng cảm ơn.

Đến văn phòng tầng chót, cuộc họp của Tô Mạc còn chưa chấm dứt, Lục Diễm cũng không có ý tứ đi quấy rầy, Daisy liền đưa hắn vào phòng khách ngoài văn phòng, rất nhanh pha một bình trà, “Tôi nhớ rõ Lục tiên sinh thích uống trà, đây là trà Long Tĩnh Tây hồ, tay nghề của tôi tệ lắm, Lục tiên sinh chớ ghét bỏ nha.”

Lục Diễm nâng chén trà lên, chậm rãi uống một hơi, cười nói, “Cô quá khiêm tốn rồi, nắm giữ thời gian rất vừa vặn.”

Daisy cười vui vẻ, “Có thể được Lục tiên sinh tán dương, xem ra thời gian qua tôi không uống công học nha.”

“Ồ, cô Daisy đang học trà đạo sao?”

“Đúng vậy, đột nhiên cảm thấy rất thú vị nha, tôi liền đi báo danh một lớp, có thời gian rảnh liền tới học.”

Lục Diễm cũng có hứng thú, hai người hưng trí bừng bừng mà trò chuyện về chủ đề này.

Chờ lúc Tô Mạc trở về, nhìn thấy chính là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ này.

Nhìn thấy Lục Diễm ở đây, Tô Mạc chỉ là thoáng kinh ngạc một chút liền bình thường trở lại. Lịch trình của Lục Diễm anh vẫn luôn nắm rõ ràng, biết hẳn kế tiếp có hai ngày nghỉ, đó cũng là lý do vì sao bây giờ anh còn phải họp, anh muốn tận lực đem công tác hai ngày kế tiếp sắp xếp xong xuôi, chính mình cũng có thể có thời gian nhàn rỗi. Bọn họ thật sự là lâu lắm chưa cùng một chỗ, trên thực tế, từ khi bọn họ xác định quan hệ tới nay, thời gian bên nhau vốn đã không nhiều. Có điều anh thật không ngờ Lục Diễm sẽ chủ động đến công ty tìm anh, nhưng vào lúc này, anh là vui mừng nhiều hơn kinh ngạc.

Tô Mạc vừa đi vào văn phòng, Lục Diễm liền phát hiện ra anh, vốn đang nói chuyện cũng lập tức ngừng lại, đứng lên nhìn anh trìu mến, “Họp xong rồi?”

Tô Mạc trên tay còn cầm văn kiện tùy tiện đưa cho Lô Vũ theo phía sau, mỉm cười gật đầu, “Ừ.” Sau đó lại có chút ngạc nhiên hỏi, “Hai người tán gẫu cái gì mà vui vẻ như vậy?”

Daisy lúc này mới phát hiện ông chủ đã trở lại, nhanh chóng đứng lên, vì mình đang làm việc mà lại đi nói chuyện phiếm nên đỏ mặt, “Em đang cùng Lục tiên sinh trò chuyện một ít về trà đạo, không nghĩ tới Lục tiên sinh đối với trà đạo cũng có nghiên cứu.”

Tô Mạc cong lên khóe môi, trong mắt ý cười chớp động, trêu chọc nói, “Tôi thật sự rất muốn biết, còn có cái gì mà Lục tiên sinh không rõ đây?”

Lục Diễm cũng nở nụ cười, đi tới giữ chặt tay anh, “Đương nhiên là có, tôi còn có rất nhiều thứ không hiểu, tỷ như việc kinh doanh làm ăn như thế nào, còn muốn xin Tô tổng chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai người này tư thế thân mật không coi ai ra gì thật sự là chói mù mắt người, Daisy cảm giác toàn thân đều nổi hết da gà, nhanh chóng cúi đầu đi ra ngoài, tới cửa còn nhìn lại, hai người kia đứng bên nhau thật sự là đẹp mắt, ngay cả cô bình thường gặp qua vô số trai đẹp cũng nhìn không được tim đập nhanh mấy nhịp, đột nhiên cảm thấy đại khái thật sự là mùa xuân đến, tìm một người để yêu hẳn cũng là chuyện rất ngọt ngào đi.

Lô Vũ ngược lại mắt xem mũi mũi nhìn tâm, vẻ mặt không chút biến động, không hổ là trợ lý số một công ty.

Tô Mạc quay đầu dẫn Lô Vũ một câu, “Không còn chuyện gì nữa, cậu tan tầm trước đi, hai ngày kế tiếp cậu chú ý một chút, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng, Tô tổng.” Lô Vũ cúi người chào rồi đi ra ngoài, còn không quên thuận tay đóng cửa.

“Sao anh đột nhiên đến đây?” Tô Mạc cười hỏi.

Lục Diễm nhéo nhéo tay anh, ôn nhu nói, “Muốn sớm nhìn thấy em.”

Ý cười trong Tô Mạc mắt càng đậm, không nói gì, nghiêng người tại bên môi hắn hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, chỉ thoáng chạm một chút liền tách ra.

Lục Diễm liếm liếm khóe môi bị chạm, môi Tô Mạc ướt át mềm mại, còn mang theo một chút hơi lạnh, ước chừng là trong phòng hội nghị khí lạnh còn chưa thoát đi, cảm thấy có chút chưa thỏa mãn, đuổi theo ngậm lấy cánh môi đối phương hung hăng mút vào một phen, lúc này mới chịu tách ra.

“Có thể đi rồi sao?” Thanh âm Lục Diễm thật thấp, có chút khàn khàn.

“Ừ, đã không còn việc gì nữa.” Tô Mạc gật đầu.

“Vậy đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó mang em tới một chỗ?”

“Nơi nào?” Tô Mạc hỏi.

“Đi rồi em sẽ biết.” Lục Diễm cũng không lộ ra, mà là ra vẻ thần bí.

Kết quả sau khi ăn cơm xong, Lục Diễm đưa Tô Mạc đến Tinh Không.

Lúc này đã là tám giờ tối, cho dù Tinh Không là công ty liên quan đến điện ảnh và truyền hình, cũng đã không còn ai bên trong, chỉ có vài gian phòng còn có người đang bận rộn. Bảo an thấy người tới là Lục Diễm và Tô Mạc, tự nhiên cái gì cũng không hỏi liền để họ qua.

Tô Mạc có chút nghi hoặc, lúc này Lục Diễm mang mình đến Tinh Không làm cái gì, nghi hoặc này sau khi Lục Diễm dẫn anh đến phòng ghi âm lại càng lớn hơn.

Phòng thu đã sớm khóa cửa, Lục Diễm lại trực tiếp lấy ra chìa khóa mở, mặc dù Lục Diễm là nghệ sĩ của Tinh Không, nhưng chìa khóa phòng thu là do nhân viên công tác giữ, Lục Diễm cũng không đợi Tô Mạc mở miệng hỏi, lên tiếng giải thích trước, “Anh cố ý mượn tiểu Ngô đó, ngày mai phải trả cậu ta.”

Tuy rằng tò mò Lục Diễm vì sao mang mình tới nơi này, nhưng Tô Mạc vẫn chịu đựng không hỏi, anh biết Lục Diễm nhất định có sắp xếp của chính mình, anh chỉ cần tin tưởng hấn thì tốt rồi.

Lục Diễm đưa Tô Mạc vào phòng thu, thuận tay đóng cửa, còn khóa kín.

Trong phòng giờ phút này đương nhiên là không có những người khác, Lục Diễm để Tô Mạc ngồi trên ghế sa lông của gian ngoài, mỉm cười, “Nhắm mắt lại, chờ anh mở miệng mới được mở ra.”

Tô Mạc thuận theo mà nhắm mắt lại, nhìn không thấy, thính giác liền trở nên càng linh mẫn, anh nghe được bên người vang lên thanh âm nhạc cụ va chạm, nghe thấy bước chân Lục Diễm trong gian phòng yên tĩnh như gần như xa, trong lòng tràn ngập một loại chờ mong không biết tên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nhìn không thấy mà ngay cả thời gian đều không xác định nổi, bỗng nhiên một đoạn nhạc dạo nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, sau đó giọng hát trầm thấp, ôn nhu đầy thâm tình của Lục Diễm liền vây quanh toàn bộ tâm trí anh.

“Anh biết cho dù anh không nói, em kỳ thật cũng hiểu được. Em trong trái tim anh, giống như anh ở trong lòng em....”

Ca từ cùng âm nhạc đều rất quen thuộc, đương nhiên, đây là bài hát chủ đề trong album Không lời của Lục Diễm, vào ngày đầu tiên thu âm thì Tô Mạc cũng đã nghe qua, hướng chỉ hiện giờ phổ lớn nhỏ mỗi một cửa hàng đều tùy tiện có thể nghe thấy vô số lần.

Có lẽ là giờ phút này không khí khác biệt, có lẽ là thiếu hậu kỳ quá mức tinh xảo, thanh âm dừng ở bên tai thuần túy lại có vẻ đặc biệt chân thật, cũng đặc biệt động lòng người.

Tô Mạc mở bừng mắt, liền nhìn thấy Lục Diễm đeo tai nghe giản dị ở trước mặt anh chân thành cất tiếng hát. Đột nhiên nhớ tới Lục Diễm đã từng nói qua sẽ vì anh thu âm một bản nhạc, chỉ cho một mình anh nghe, ca khúc thuộc về riêng anh. Người biểu diễn cũng chỉ thuộc về một mình anh.

Tô Mạc toàn thân trầm tĩnh lại, chậm rãi dựa vào sofa phía sau, giữa đầu, trong mắt phát ra ánh sáng, hơi hơi nheo lại, động tác vô thức giống như bởi vì người trước mắt quá mức chói lóa. Quanh thân hết thấy giống như đều đã đi xa, không biết thân thể đang ở chỗ nào, không biết giờ phút này là bao lâu, chỉ có bóng hình người trước mắt, cùng thanh âm quanh quẩn bên tai.

Lục Diễm vừa hát vừa chậm rãi tới gần, ánh mắt của hấn thủy chung sâu thẳm chăm chú nhìn vào người trước mắt, trong mắt tình ý mãnh liệt xuất ra, giống như một sợi xích chắc chắn chặt chẽ khóa lại đối phương. Tô Mạc cảm thấy giờ phút này Lục Diễm giống như vương tử đến từ quốc gia huyền tường nào đó, chỉ một động tác gờ tay nhắc chân, một cái liếc mắt ngàn sóng lưu chuyển, tràn đầy mê hoặc, trái tim anh đập mạnh giống như lập tức muốn bật ra khỏi ***g ngực, thân thể lại giống như bị khóa trụ, muốn động cũng không thể động.

Cũng không biết hát bao nhiêu bài, Tô Mạc căn bản đã không rảnh đi quan tâm đối phương hát cái gì, quanh thân bao trùm chính là giọng hát và âm nhạc nhu tình, cùng với, sự gợi cảm chết người của hấn.

Lục Diễm chậm rãi càng ngày càng gần, gần đến gang tấc, gần đến đưa tay là có thể đụng, vì thế hắn vươn tay làm ra một tư thế mời. Tô Mạc mỉm cười, hơi nghiêng người, nắm chặt tay hắn. Lục Diễm trên tay dùng sức, đem người kéo lên, một tay ôm chặt thắt lưng anh, ngực bụng cùng dán, vai cổ cùng đối diện, tiếng ca trở nên thấp hơn, bên tai nhẹ nhàng ngân nga. Dòng khí ấm áp đánh sâu vào màng tai, một cổ tê dại từ nơi nào đó dần dần xuyên qua tứ chi toàn thân, Tô Mạc nhắm mắt lại, cảm thấy cả người như nhũn ra, nếu không phải cánh tay Lục Diễm hữu lực gắt gao siết chặt eo anh, anh chỉ sợ ngay cả đứng đều đứng không yên.

Không biết qua bao lâu, Tô Mạc đột nhiên cảm giác sau lưng đụng phải một vật cứng, ngay sau đó toàn bộ nửa người trên đã bị ép nằm xuống về phía sau, Tô Mạc mở mắt ra, trông thấy Lục Diễm gần trong gang tấc mang vẻ mặt tươi cười, bị mê hoặc, anh nhìn không được đưa tay sờ thử, xem ra, phía sau thứ để chống đỡ hoàn toàn không có, dễ dàng cho người phía trên đem anh áp xuống.

Không biết dưới thân anh nằm lên nơi nào, Tô Mạc chỉ cảm thấy toàn bộ phía sau lưng mơ hồ phát hoảng, anh đang định quay đầu xem thử tình cảnh hiện giờ của mình, đã bị ôm lấy hai má, nụ hôn nồng nhiệt áp lên.

Tiếng ca đã ngừng hẳn, chỉ còn lại âm nhạc dịu êm còn đang quanh quẩn. Lục Diễm ngậm cánh môi Tô Mạc, thật sâu mà mút vào, đầu lưỡi một lần lại một lần miêu tả hình dạng duyên dáng của đôi môi. Tô Mạc vuốt ve gương mặt đối phương ngón tay chậm rãi chuyển về phía sau cổ, túm chặt sau đầu hắn, anh cũng không tình nguyện chỉ một mặt thừa nhận, nhẹ nhàng mở ra đôi môi khép kín, đầu lưỡi tìm kiếm, học bộ dáng vừa rồi của hắn liếm lên từng chỗ trên bờ môi, sau đó tiến vào khoang miệng đối phương.

Lục Diễm không cự tuyệt anh tiến vào, rất nhanh cuốn lấy đầu lưỡi của anh, vờn quanh liếm mút, từng chút một cuốn lưỡi anh vào càng sâu, thẳng đến khi lưỡi đều bị hút phát đau, bọn họ mới buông tha lẫn nhau.

Một sợi chỉ bạc tại khóe miệng kéo dài, theo khoảng cách càng ngày càng xa càng ngày càng mỏng, cho đến khi tách ra, vương lại bên môi từng người, lưu lại một vệt nước bóng loáng. Lục Diễm vươn đầu lưỡi liếm liếm môi anh, rồi lại ngẩng đầu, liếm liếm khóe môi của mình, mắt hắn ẩn chứa ý cười xán lạn, thấp giọng nói, “Hát có dễ nghe không?”

Tô Mạc ôn nhu nhìn hắn, mỉm cười nói, “Đây là tiếng ca hay nhất mà em từng nghe qua.”

“Thích không?” Lục Diễm cười càng sâu.

“Thích.” Tô Mạc nửa người trên còn bị đè nặng, không tiện gạt đầu, chỉ đành thấp giọng đáp.

“Như vậy, để anh cũng nghe được thanh âm của em.” Tô Mạc cảm thấy tươi cười của Lục Diễm còn mang theo một chút nguy hiểm cùng hấp dẫn, anh còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, Lục Diễm đã cúi người xuống, lúc này đây cũng không phải vì hôn môi, mà là nghiêng người vươn tới một nơi bên cạnh anh điều chỉnh một chút, mic thu âm liền đến gần bên cạnh anh.

Tô Mạc lúc này mới phát hiện mình bị đặt ở trên đài điều khiển âm thanh, Lục Diễm vừa rồi điều chỉnh là vặn nhỏ nhạc nền, lại đem mạch tiếng động tăng lớn. Tô Mạc một người thông minh như thế, nhất thời hiểu được ý tứ đối phương. Tô Mạc không phải chưa bao giờ nghĩ qua làm ở nơi này, chính là thật không ngờ sẽ chơi đến tình thú như vậy, chỉ là suy nghĩ thôi cũng liền xấu hổ quần bách khiến cả người nóng lên. Mặc dù anh tuyệt đối tin tưởng phòng thu của công ty cách âm rất hiệu quả, nhưng mà thật sự có chút khó chấp nhận.

Lục Diễm không cho anh bất luận cơ hội cự tuyệt nào, đột nhiên ngăn chặn miệng của anh, đầu lưỡi không hề báo động trước mà xông vào, khác với lúc trước chậm rãi, nhẹ nhàng, mà ngay từ đầu chính là mưa rền gió dữ đoạt lấy. Đầu lưỡi tại khoang miệng mềm mại càn quét chung quanh, liếm lên phần lợi, đảo qua hàm trên, còn không ngừng mà hướng sâu vào trong, hận không thể đem cả gốc lưỡi đều tiến vào. Khoang miệng Tô Mạc không thể khép kín, mở ra thời gian dài khiến hai bên má cũng đều đau nhức, một phần lớn nước bọt bởi vì không thể nuốt ào mà theo khóe môi mở lớn chảy xuống, rất nhanh liền làm ướt cổ áo.

Lục Diễm lúc này mới buông ra khoang miệng bị tàn sát bừa bãi thật lâu, đầu lưỡi theo phương hướng nước bọt chảy xuống một đường liếm xuống phía dưới. Tuy rằng đã được buông ra, nhưng môi Tô Mạc bị bắt mở ra thật lâu bởi vì quán tính mà nhất thời vẫn chưa hoàn toàn khép lại, hơi hơi mở ra, tiếng thở dốc kìm

nén một tiếng lại một tiếng tràn ra, vốn chỉ là một chút tiếng vang lại bị mic gần bên môi phóng đại, vang vọng toàn bộ phòng thu.

Đúng vào lúc này, môi Lục Diển đi tới nơi nhô ra của cổ họng, nhẹ nhàng liếm, sau đó mút vào thật mạnh. Yết hầu là nơi tương đối mẫn cảm của Tô Mạc, thân thể vốn bị nộ hỏa sâu kích thích mà có chút mềm yếu lại hơi hơi run lên, từ nơi cổ họng phát một tiếng rên nhẹ, Tô Mạc không quản được dưới thân là bàn điều khiển, cái gáy ở mặt trên, cổ dùng sức ngưỡng lên, ngược lại càng đem nhục cảm đưa vào trong miệng đối phương.

Lục Diển trầm thấp mà nở nụ cười, buông ra hầu kết bị mút có chút đỏ lên, ghé vào bên tai Tô Mạc, thấp giọng nói, “Nghe thanh âm như vậy, có phải hay không đặc biệt có cảm giác?” Bởi vì cố ý tránh mic, một câu này không bị phóng đại, nhưng là đầy đủ chấn động.

Tô Mạc hoảng thần, gương mặt nhìn hấn, hai tay tại hai gò má hấn nhẹ nhàng vuốt ve, khóe mắt khê cong cong, vốn là giọng nói trầm thấp càng thêm ám ách, “Anh thích nghe, em cho anh nghe.”

Tô Mạc vốn dĩ là người không quá nghiêm khắc trong chuyện này, mặc dù là bị vây ở vị trí nằm dưới, anh cũng không cảm thấy ngại ngùng, lưỡng tình tương duyệt, làm một ít sự tình giữa tình nhân nên làm vốn cũng rất tự nhiên, chỉ cần hai bên đều tình nguyện, đều có thể hưởng thụ, ai trên ai dưới cũng không quan trọng. Về phần không muốn phát ra thanh âm, cũng không phải bởi vì cảm thấy mất thể diện hoặc là ngại ngùng, mà chính là thói quen tự kiềm chế, có đôi khi như thế lại bị tình nhân hiểu lầm.

Lục Diển ánh mắt tối sầm, con ngươi càng sâu, cúi đầu tại vành tai anh thổi một hơi, thấp giọng nói, “Vậy kêu lên, anh muốn nghe.”

Lục Diển nói xong, vươn tay cởi cúc áo sơ-mi người dưới thân, mỗi một cúc áo cởi ra liền ngay tại ***g ngực lồ lộ xuất hiện mà liếm một cái, thẳng đến khi mở rộng tất cả. Áo sơ-mi hợp với áo khoác tây trang đều bị kéo sang hai bên, Lục Diển nâng thân, tại da thịt xích lửa của anh vuốt ve qua lại, trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng, thấp giọng nói, “Thật là đẹp.” Bởi vì không thường làm hoạt động bên ngoài, màu da Tô Mạc tương đối trắng nõn, nhưng anh định kỳ đến phòng tập thể hình, cho nên trên người cũng không giống thành phần tri thức tất cả đều là nhuyễn thịt, ngược lại là một tầng cơ bắp mỏng manh, lại bởi vì ra một chút mồ hôi, thoát nhìn giống như tơ lụa sáng bóng, sờ vào xúc cảm cũng vô cùng tốt.

Tô Mạc thiên về gầy, phần xương sườn lộ ra cực kỳ rõ ràng, tay Lục Diển tại mặt trên lưu luyến vuốt ve, khiến cho anh có chút sợ nhột mà hơi hơi rút lui. Lục Diển thấp giọng mỉm cười, trên tay đi xuống, lưu loát mà cởi bỏ dây lưng của anh, hợp với quần lót đồng thời lột xuống, tính khí đã hơi nhếch lên một khi thoát ly trói buộc liền lộ ra, rơi vào trong tay Lục Diển, Lục Diển thuận thế nắm chặt, cao thấp vuốt ve lên xuống.

Nơi trọng yếu bị người nắm giữ, Tô Mạc nhẹn không được than nhẹ một tiếng. Lục Diển trên tay động không ngừng, thân trên lại cúi xuống, tại trên môi anh nhột nhột mà liếm, nhẹ nhàng mà mút vào. Tô Mạc đưa tay ôm cổ hấn, miệng lưỡi dây dưa. Quần áo trên người Lục Diển còn mặc chỉnh tề, lớp vải cùng cúc áo cọ vào da thịt trần trụi của Tô Mạc, đau đớn tê dại lại kéo đến một trận khoái ý run rẩy.

Động tác trên tay Lục Diển không nhanh không chậm, Tô Mạc dần dần cảm thấy có chút không đủ, không khỏi nhẹ nhàng uốn lưng càng đưa lên vài phần hướng vào trong tay của hấn. Lục Diển khê mỉm cười, “Đừng nóng vội.” Vừa nói vừa tháo dây lưng của mình, kéo xuống quần lót cùng quần dài, lấy ra tính khí đồng dạng ngạnh đến phát đau, dấn tại một nơi cùng xoa nắn. Bị tính khí nóng bỏng của đối phương chạm vào, Tô Mạc thiếu chút nữa bị kích thích mà bắn ra, Lục Diển đứng lúc tại ngăn chặn lỗ nhỏ trên đầu đỉnh, bởi vì đau đớn lại nhăn trở về. Tô Mạc khó nhẹn mà chống đỡ nâng thân trên, hai tay ôm chặt bả vai đối phương, cắn cắn vành tai của hấn, thấp giọng nói, “Nhanh lên.”

Lục Diển vốn cũng nhẫn đến khó chịu, bị anh thúc giục như vậy, càng kích động hơn, hai người đã lâu không làm, cả hai đều nghẹn đã lâu, cũng khó có thể tiếp tục nhẫn nại, tốc độ trên tay Lục Diển nhanh hơn, hai người lại bởi vì tư thế mà dấn vào nhau càng chặt hơn, lại cọ sát một trận, liền đồng thời bắn ra.

Trước mắt một đạo bạch quang, Tô Mạc có chút thoát lực ngã về phía sau, có điều anh biết rõ, đây mới chỉ là khởi đầu.

Hai người đều lâu chưa phát tiết, lần này liền bắn hơi nhiều, Lục Diễm đẩy tay giữ không hết, rất nhiều chất lỏng trào ra, dính vào ngực bụng của cả hai, lại bởi vì Tô Mạc nằm ở phía dưới, chất lỏng dư thừa theo tính khí chảy xuống, chảy qua đáy chậu, hội tụ tại lối vào phía sau, Lục Diễm cũng đồng thời cảm chất lỏng trên tay đưa vào.

Huyệt khẩu đã lâu không được sử dụng lại trở nên siết chặt, bởi vì vừa mới trải qua cao trào mà co rút lợi hại, Lục Diễm mất một phen công phu mới đưa vào được một ngón tay.

Ngón tay mới vừa tiến vào dừng đạo, tầng tầng nhuyễn thịt liền bao bọc tới, vừa co rút vừa cắn nuốt giống như đang phun ra nuốt vào, xúc cảm hết sức rõ rệt. Mặc dù đã phát tiết một lần, Lục Diễm lại bị kích thích rất nhanh đứng lên, nhưng đối phương còn chưa chuẩn bị tốt, hắn tuyệt không chịu được khiến anh bị thương, đành phải nhẫn nại tiếp tục làm khuếch trương.

Ngón tay thứ hai tiến vào đã có chút khó khăn, Lục Diễm cảm thấy phải tốc chiến tốc thắng nếu không chỉ với chất lỏng kia sẽ rất khó làm trơn, hắn dứt khoát nâng lên một chân của anh, tư thế này dễ dàng cho ngón tay tiến vào hơn. Ba ngón tay tiến vào tại nội bích mềm mại không ngừng xoay tròn, vân vê, tìm kiếm địa phương mẫn cảm, hai người đã làm nhiều lần, đối với thân thể đối phương đều rất quen thuộc, rất nhanh tìm được phương hướng, tiến về nơi đó nhu ần.

Nơi mẫn cảm nhất bị chạm vào, thân thể Tô Mạc nhảy dựng, phát ra một tiếng ngâm nga, tính khí đã mềm xuống lại dần dần có xu thế ngẩng đầu. Chân bị nâng lên cũng câu lên lưng Lục Diễm, anh cố gắng nâng lên nửa người trên, vươn tay ôm lấy cánh tay đối phương, thở gấp khó khăn nói, “Có thể, mau tiến vào.”

Lục Diễm rút ngón tay, đem tính khí bừa bừa phần chấn xông lên, cúi người tại thái dương đầy mồ hôi của anh hạ xuống một nụ hôn, giọng nói khàn khàn, “Kiên nhẫn một chút.” Nói xong, tư thế kiên định tiến vào.

Mới vừa tiến vào, Lục Diễm cũng không dám động mạnh, chất dịch lúc này đã có chút khô cạn, dừng đạo bên trong còn có chút khô khốc, hắn nắm chặt vòng eo thon gầy của anh, ở bên trong nhẹ nhàng vẽ vòng, một chút một chút làm cho anh thích ứng tình trạng lúc này.

Lục Diễm săn sóc khiến Tô Mạc cũng không cảm thấy khó chịu, chính là trong thân thể bị lấp đầy, trường đau lại có một loại cảm giác khó tả, cảm giác này anh cũng không xa lạ, mỗi một lần trước, khi bọn họ gặt gao giao triền, đều sẽ thỏa mãn như thế.

Một lát sau, chờ Tô Mạc đã thích ứng, huyệt khẩu cũng bắt đầu không thỏa mãn mà hé hé mở mở siết chặt tính khí chôn sâu bên trong, Lục Diễm hít sâu một hơi, bắt đầu chậm rãi ra vào.

Mới đầu động tác cũng không lớn, tính khí rút ra một chút lại đâm trở về, cũng không tận lực đụng vào điểm mẫn cảm trong cơ thể, hai người đều thực hưởng thụ cảm giác ôn nhu như vậy, Lục Diễm lần thứ hai cúi người cùng đối phương trao đổi nụ hôn mật ngọt tình tế. Có đôi khi so với làm tình, bọn họ càng thích cảm giác hôn môi, giữa người yêu gần bó như môi với răng, trao nhau chất lỏng trong miệng, so với thân thể mập hợp càng là sự tình thân mật hơn.

Cứ như vậy duy trì trong chốc lát, tốc độ ra vào của Lục Diễm bắt đầu nhanh hơn, tính khí rút ra đến tận đầu, sau đó lại dùng lực mà đâm vào, hữu ý vô ý mà sát qua điểm mẫn cảm. Tiếng thở dốc của Tô Mạc dần dần tăng thêm, môi anh khẽ nhếch, hô hấp dồn dập, giữa mắt nằm trên đài, một chân quấn quanh eo Lục Diễm, một chân rơi trên mặt đất, cái mông bị Lục Diễm nắm ở trong tay, hơi hơi treo lơ lửng, không cách nào mượn lực, vì thế trọng lượng toàn thân đều đặt ở trên vai. Cố tình dưới thân cũng không bằng phẳng, hơn nữa Lục Diễm càng ngày càng dùng lực rút ra đâm vào khiến thân thể anh không ngừng lay động, cả vai truyền đến một trận nóng rực, không cần nhìn cũng biết nhất định là bị cọ đổ.

Tô Mạc rên rỉ dần dần thay đổi, một tiếng cao một tiếng thấp, trong khoái cảm lộn xộn hòa quyện đau đớn, bị mic thu âm khuếch đại vang vọng toàn bộ phòng thu, hết sức liêu nhân.

Lục Diễm lại động mạnh một trận, cũng phát giác không thích hợp, mảy Tô Mạc nhăn lại, trong thanh âm cũng không hoàn toàn là tình ái vui vẻ, hắn nhìn các nốt điều khiển tràn đầy trên đài, rất nhanh hiểu được xảy ra chuyện gì, vì thế dừng lại động tác, hai tay ôm lấy đối phương, đem người nhẹ nhàng nâng lên một chút, ôn nhu hỏi, “Rất đau sao?”

Tô Mạc thở gấp, cố bình phục một chút hô hấp, thấp giọng nói, “Không sao.”

Lục Diễm nghĩ nghĩ, vừa không chịu được làm đau anh, cũng không muốn rời đi địa phương tràn ngập tình thú này, thấp giọng đề nghị, “Xoay người lại, được không?”

Tô Mạc hiểu được ý tứ của hắn, gật gật đầu, “Ừm.”

Lục Diễm liền buông chân anh xuống, tính khí cũng thuận thế rút ra, “Nhép” một tiếng, hết sức *** mỹ.

Tô Mạc xoay người, chống tay xuống dài điều khiển, Lục Diễm thuận tay giúp anh đem áo sơ-mi và tây trang rơi rụng trên cánh tay cởi ra. Lần này, toàn thân cao thấp của Tô Mạc liền không còn một mảnh vải, trái lại Lục Diễm, trừ bỏ tính khí lộ ra cùng với bắp đùi và bụng dưới dính đầy dịch thể của cả hai, quần áo xem như vẫn đầy đủ.

Tương phản mãnh liệt khiến Tô Mạc ngượng ngùng khó nhin, theo bản năng quay người lại cởi áo trên người Lục Diễm. Lục Diễm khe khẽ nở nụ cười, thuận theo ý anh mặc anh hành động, thẳng đến khi trên người chỉ còn lại có một cái quần trong, mới nắm chặt tay anh, xoay người anh lại.

Tô Mạc đưa lưng về phía Lục Diễm nằm úp sấp, khuỷu tay chống lên những dài điều khiển, tuy rằng vẫn có chút ma xát, nhưng so với bả vai bị cọ đau thì tốt hơn nhiều. Đài điều khiển cao không đủ nửa người, vừa cúi xuống, phần vai và toàn bộ phần eo cũng thấp xuống, cái mông nhếch lên.

Trên bả vai quả nhiên đỏ một mảng lớn, Lục Diễm có chút đau lòng mà nhẹ nhàng sờ sờ. Thắt lưng xinh đẹp nhỏ nhắn cho đến cái mông, huyết khẩu đã bị làm cho khép miệng không được, hé ra rụt lại, chung quanh còn có dịch thể khô cạn, xem qua liền khiến người miệng khô lưỡi khô.

Lục Diễm không tiếp tục chần chờ, hai tay giữ trên lưng anh, tính khí cứng rắn tại phụ cận huyết khẩu mềm mại hơi hơi ma xát một chút, rất nhanh liền tiến vào.

Lục Diễm một bên mạnh mẽ đỉnh động một bên cúi xuống, đặt lên bả vai bị phiếm đỏ những nụ hôn tinh tế. Kéo dài ngọt ngào giống như lông chim phất qua, mang tới một mảnh tê dại, chỗ vai đau đớn sớm được an ủi, ngược lại sinh ra chút ngứa ngáy. Dưới thân nơi bị tiến vào lại bởi động tác càng ngày càng mạnh càng ngày càng hữu lực của hắn mà giống như bốc cháy nóng rực. Khoái cảm giống như thủy triều tràn quét, bao phủ hết thủy lý trí.

Lục Diễm mỗi một va chạm giống như muốn tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể anh, hắn trầm trọng thở dốc bên tai người dưới thân, hết như giọng nói mê hoặc đến từ viễn cổ, “Kêu lên, hửm?”

“A... ha..... Lục, Diễm... Lục Diễm... Lục Diễm.....”

Hết thấy kiềm chế của Tô Mạc đều bởi va chạm mãnh liệt cùng hấp dẫn như vậy mà phá tan, tiếng kêu của anh từ một chút trầm thấp đến càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao, từ đầu chỉ là tiếng rên vô nghĩa sau lại từng tiếng từng tiếng kêu tên hắn.

Lục Diễm hô hấp nhất thời thêm nặng, một tiếng kia so với bất cứ thứ gì càng kích phát nội tâm cuồng tính của hắn, tên giống như chú ngữ, một khi niệm lên, không thể kháng cự, không thể ngăn cản.

Lục Diễm hai tay hung hăng bóp chặt cánh mông dưới thân, dùng sức tách ra, tính khí hung tợn mạnh mẽ ra vào nơi huyết khẩu non mềm, mỗi một lần đều đâm đến điểm mẫn cảm, đâm vào mặt trên, trần trở cọ qua, mưa rền gió dữ cũng không đủ để hình dung màn kịch liệt này. Thanh âm Tô Mạc lần thứ hai thay đổi, bị phóng đại tràn ngập toàn bộ phòng ghi âm.

Cuối cùng tiến tới không hề báo động trước, Lục Diễm lần thứ hai nhanh hơn tốc độ và lực độ, một chút một chút dùng sức mà rút ra, hết sức mà đâm sâu vào. Thanh âm của Tô Mạc lúc này đã biến thành khàn khàn, lời trong miệng đã không thành tiếng, lần thứ hai biến thành tiếng rên rỉ vô nghĩa. Toàn thân hai người giống hệt nhau bị mồ hôi dính ướt.

Đây là một hồi tính sự so với bất luận lần nào trong dĩ vãng đều kịch liệt hơn.

Cuối cùng thời điểm bắn ra, tính khí Lục Diễm lại một lần nữa trưởng đại, máy động máy động mà giật giật, một cỗ nhiệt dịch nóng bỏng không chút lưu lại mà tước vào điểm mẫn cảm đã bị ma xát đến nóng rực, tính

khí phía trước Tô Mạc chưa kịp vuốt ve, cũng bởi vì khoái cảm cực hạn mà lại một lần nữa trực tiếp bị làm bắn ra.

Phát tiết xong, Tô Mạc cả người đều xụi lơ, ngay cả khí lực chống đỡ đều không có, thân thể trượt xuống dưới, mắt thấy sắp sửa ngã ngồi dưới đất, lại được Lục Diễm đỡ lấy. Lục Diễm cũng không dư lại nhiều ít khí lực, đem người nâng lên một lần nữa đặt ở trên đài điều khiển, đã không quản nổi liệu các phím có thể làm đau người hay không.

Tô Mạc ngửa mặt thất thần mà nằm ở nơi đó, hai chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, rất nhiều chất lỏng trắng ngà từ huyết khẩu bị làm cho không thể khép chặt chậm rãi chảy xuống đùi. Lục Diễm nhìn không được đưa tay sờ sờ, trắng mịn dính dính, còn mang theo một chút độ ẩm. Đùi trong mấn cảm bị sờ như vậy, Tô Mạc nhìn không được nhẹ nhàng run rẩy, phục hồi lại tinh thần.

Lục Diễm cười khê đem đầu ngón tay dính chất lỏng kia quẹt lên cánh môi sưng đỏ của anh, sau đó cúi xuống liếm liếm, “Có khỏe không? Thoải mái không?”

Tô Mạc khẽ lắc đầu, lại gật gật đầu, vừa rồi rên rỉ rất nhiều rất lâu, cổ họng đều có chút đau, hiện tại một câu cũng nói không nên lời.

Lại nghỉ ngơi trong chốc lát, Lục Diễm ôm eo anh, Tô Mạc thuận thế ôm cổ của hắn đứng lên, Lục Diễm liền đem người bế đến trên ghế sa lông, nhặt quần áo từng cái từng cái giúp anh mặc vào, sau đó mới mặc vào đồ của chính mình.

Hai chân Tô Mạc còn có chút vô lực, nhìn Lục Diễm đi vào trong gian phòng ghi âm, lát sau khi đi ra trong tay cầm theo một CD không có bìa.

Tô Mạc cổ họng ảm ách kinh ngạc hỏi, “Anh thu âm?”

Lục Diễm mỉm cười gật gật đầu, “Thời khắc như vậy đáng giá kỷ niệm, sao có thể không lưu lại cơ chứ.”

Tô Mạc nhú mày, có chút không đồng ý, “Nếu không cẩn thận rơi vào trong tay người khác thì sao?” Cho dù tiếng ca phía trước có thể phủ nhận là hát trực tiếp, nhưng anh còn nhớ rõ vừa rồi thời điểm không kìm lòng nổi đã gọi tên Lục Diễm.

“Yên tâm đi, anh đã làm xử lý, cho dù bị người khác nghe được cũng không hiểu là ai. Anh nhất định sẽ lưu giữ thật kĩ, để anh lưu lại, được không? Vừa rồi thanh âm của em thật là dễ nghe, như vậy cho dù em không ở bên cạnh anh, anh cũng không cần nhớ đến khổ cực, hửm?” Câu nói sau cùng là cắn cắn lỗ tai Tô Mạc mà nói.

“Tùy anh đó.” Tô Mạc bắt đắc dĩ, “Cho dù thật sự bị người khác nghe được cũng không sao. Ai dám nói cái gì, em sẽ không để cho kẻ đó yên ổn.”

“Ài, Tô đồng của chúng ta chính là khí phách như vậy.” Lục Diễm trêu đùa, “Anh sẽ đem tiếng ca phía trước tách ra, về sau em đặt ở trên xe nghe. Anh nói rồi, về sau trên xe của em, chỉ có thể mở ca khúc của anh.”

Tô Mạc mỉm cười, giữ chặt tay hắn, “Được.”

Hai người gây sức ép hơn hai giờ, thời điểm rời đi, đã hơn mười một giờ, trừ bỏ bảo an của cao ốc thì một người cũng không có. Bảo an tuy rằng có chút kỳ quái ông chủ lớn nhà mình cùng đại minh tinh làm sao trẻ như thế còn ở công ty, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Trên đường trở về là Lục Diễm lái xe, Tô Mạc còn như nhũn ra, chỉ sợ ngay cả khí lực cầm lái cũng không có, hơn nữa giữa hai chân còn dính dính thật không dễ chịu, về phần trên người mồ hôi ướt đầm, thì hai người đều có.

Vừa về tới nhà, Tô Mạc lập tức vào phòng tắm, dọc theo đường đi, vừa đi vừa cởi quần áo. Sau đó Lục Diễm theo vào nhìn đến cảnh tượng này, chỉ cảm cái nơi thấy đã phát tiết hai lần lại có chút rục rịch, đơn giản cũng không kìm nén, theo vào phòng tắm, cũng may Tô Mạc vào trong rồi cũng không khóa cửa.

Đang tắm vòi sen, Tô Mạc chợt nghe thấy tiếng vang liên ngừng đầu, nhìn đến Lục Diễm đã cởi sạch quần áo đứng ở cạnh cửa, mỉm cười nhìn anh, “Cùng tắm nha?”

Tô Mạc buồn cười mà nhìn hắn, cố ý nói, “Em có thể cự tuyệt không?”

Lục Diễm ý cười càng sâu, “Không thể.”

“Vậy còn chờ gì.” Tô Mạc hơi nghiêng đầu, cười nói.

Lục Diễm ba bước cũng thành hai bước đi tới, ôm lấy anh, đặt ở dưới vòi phun nước mà hạ xuống một nụ hôn, dòng nước theo hai gò má chảy vào đôi môi dính chặt của hai người.

Ở trong phòng tắm làm một lần, trở lại trên giường, Lục Diễm lại đè lên, Tô Mạc nghĩ có lẽ là lâu lắm không ở cùng một chỗ, liền tùy hỷ.

Nhưng mà làm xong không lâu, Tô Mạc vừa mới bình phục một chút, tay Lục Diễm lại nhẹ nhàng mò lên.

Tình hình này không đúng lắm, Tô Mạc một phen bắt được tay hắn, “Anh hôm nay làm sao vậy? Bị chuốc thuốc sao? Còn chưa đủ?”

Lục Diễm cũng có chút bất đắc dĩ, “Đại khái là tại canh của thím Phương đi, trong thời gian này lại vẫn luôn ghen.”

Tô Mạc không còn lời gì để nói, nhớ tới ngày đó nghe Lục Diễm bảo uống nhiều canh của thím Phương mà chảy máu mũi, chính mình còn trêu chọc hắn, hiện giờ thật sự là tự làm tự chịu, chần chờ nói, “Nhưng mà còn làm nữa, chúng ta đều sẽ ăn không tiêu.”

“Một lần cuối cùng, anh cam đoan.” Lục Diễm nói xong, liền hôn tới.

Có lẽ là vậy, nhưng đó cũng không phải cuối cùng một lần, sau lại làm một lần hay là hai lần, Tô Mạc đã nhớ không rõ, bởi vì càng về sau anh đã mệt đến mức trực tiếp ngủ thiếp đi, về phần Lục Diễm là lúc nào chấm dứt, như thế nào đem anh tới trong phòng tắm xử lý, như thế nào đổi nệm giường, hết thấy đều không nhớ rõ.

Hoàn chương 61

62. Chương 62

...

Hai chân Tô Mạc còn có chút vô lực, nhìn Lục Diễm đi vào trong gian phòng ghi âm, lát sau khi đi ra trong tay cầm theo một CD không có bìa.

Tô Mạc cổ họng ách ách kinh ngạc hỏi, “Anh thu âm?”

Lục Diễm mỉm cười gật gật đầu, “Thời khắc như vậy đáng giá kỷ niệm, sao có thể không lưu lại cơ chứ.”

Tô Mạc nhú mày, có chút không đồng ý, “Nếu không cẩn thận rơi vào trong tay người khác thì sao?” Cho dù tiếng ca phía trước có thể phủ nhận là hát trực tiếp, nhưng anh còn nhớ rõ vừa rồi thời điểm không kìm lòng nổi đã gọi tên Lục Diễm.

“Yên tâm đi, anh đã làm xử lý, cho dù bị người khác nghe được cũng không hiểu là ai. Anh nhất định sẽ lưu giữ thật kỹ, để anh lưu lại, được không? Vừa rồi thanh âm của em thật là dễ nghe, như vậy cho dù em không ở bên cạnh anh, anh cũng không cần nhìn đến khổ cực, hửm?” Câu nói sau cùng là cần cần lỗ tai Tô Mạc mà nói.

“Tùy anh đó.” Tô Mạc bất đắc dĩ, “Cho dù thật sự bị người khác nghe được cũng không sao. Ai dám nói cái gì, em sẽ không để cho kẻ đó yên ổn.”

“Ài, Tô đồng của chúng ta chính là khí phách như vậy.” Lục Diễm trêu đùa, “Anh sẽ đem tiếng ca phía trước tách ra, về sau em đặt ở trên xe nghe. Anh nói rồi, về sau trên xe của em, chỉ có thể mở ca khúc của anh.”

Tô Mạc mỉm cười, giữ chặt tay hắn, “Được.”

Hai người gây sức ép hơn hai giờ, thời điểm rời đi, đã hơn mười một giờ, trừ bỏ bảo an của cao ốc thì một người cũng không có. Bảo an tuy rằng có chút kỳ quái ông chủ lớn nhà mình cùng đại minh tinh làm sao trẻ như thế còn ở công ty, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Trên đường trở về là Lục Diễm lái xe, Tô Mạc còn như nhũn ra, chỉ sợ ngay cả khí lực cầm lái cũng không có, hơn nữa giữa hai chân còn dính dính thật không dễ chịu, về phần trên người mồ hôi ướt đầm, thì hai người đều có.

...

Ngày hôm sau Tô Mạc là bị đối tỉnh.

Tỉnh lại nhìn đồng hồ, vậy mà đã sang buổi chiều, điều này đối với Tô Mạc luôn luôn sinh hoạt nghiêm cẩn điều độ mà nói, quả thực là chuyện khó mà tưởng tượng nổi.

Bên cạnh sớm đã không có người, Tô Mạc đang chuẩn bị rời giường, hai tay vừa mới chống lên, bên hông một trận bủn rủn lại ngã trở về, này thật sự là.....

Lục Diễm nghe được tiếng vang truyền đến từ phòng ngủ vội chạy vào, liền nhìn thấy Tô Mạc tròn mắt nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt có chút phiêu tán.

Lục Diễm cảm thấy căng thẳng, vội vàng hỏi, “Làm sao vậy?” Vừa nói vừa vươn tay đặt lên trán của anh.

Tô Mạc nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, nhìn qua ánh mắt có chút kỳ quái, “Em không sao. Thím Phương... đến tột cùng là cho anh uống canh gì vậy, anh còn có thể có tinh thần như vậy?”

Lục Diễm sờ sờ cái mũi, hơi có chút xấu hổ, “Ồm, đại khái là trừ bỏ bỏ bên ngoài gì đó, chỗ nào cần thì cũng bỏ hết đi.”

Nếu không phải không thoải mái, Tô Mạc quả thực muốn đập đầu vào gối, “Em sai rồi. Lần sau em nên nói cho thím Phương, ít cho anh uống canh bổ gì đó đi.”

Lục Diễm giả hoạt mà mỉm cười, “Kỳ thật anh cảm thấy như vậy cũng không tồi.” Nói xong, bàn tay tiến vào trong chăn giúp anh nhu nhu thắt lưng.

Bụng Tô Mạc lại đúng lúc này mà kêu lên phá rồi, anh khó có được mà khẽ đỏ mặt.

Lục Diễm cười nói, “Anh nấu cháo rồi, em nếu không tiện ngồi dậy, để anh mang vào cho em.”

Tô Mạc quả thật còn không có khí lực đứng lên, đành phải gật gật đầu, lần đầu tiên trong đời không quy củ mà ở trên giường dùng bữa như vậy.

Mãi cho đến chạng vạng, Tô Mạc mới chính thức hồi phục lại chút sức lực.

Chuyện đầu tiên anh làm chính là gọi điện thoại cho thím Phương, uyển chuyển mà dẫn bà về sau không cần lại cho Lục Diễm uống nhiều canh bổ như vậy. Thím Phương lúc đầu có chút không hiểu, cho rằng người trẻ tuổi công tác vất vả như vậy hẳn là nên ăn thêm đồ bổ, sau lại cuối cùng nghe rõ, hóa ra là bổ quả mức, liền trả lời đã hiểu.

Cúp điện thoại, thím Phương mới nhớ tới vừa rồi giọng nói của cậu cả nhà mình có chút không đúng, tuy rằng thanh âm của Tô Mạc luôn luôn trầm thấp dễ nghe, nhưng không khàn khàn như vậy, giống như nói nhiều hay la nhiều mà khàn giọng đi vậy. Kỳ thật thím Phương cũng không trì độn cũ kỹ giống như tuổi của bà, ngược lại bà là một người khá nắm bắt thời thế, tỷ như khi nhàm chán bà cũng thường xuyên lên mạng, cho nên những câu từ hay tin tức trên internet bà cũng biết được không ít, thậm chí về chuyện giữa nam với nam, từ khi biết cậu cả thích Lục tiên sinh bà lại bắt đầu lưu ý, còn tham gia một số diễn đàn, cho nên, kỳ thật cũng hiểu rõ.

Liên tưởng đến Tô Mạc mới vừa nói chuyện Lục tiên sinh bị bồi bổ quá mức, hơn nữa giọng của cậu cả rõ ràng trầm khàn thế kia, thím Phương nhất thời có một ý tưởng lớn mật, chẳng lẽ cậu cả nhà mình mới người bên dưới? Cũng không trách thím Phương sẽ bất ngờ như vậy, chủ yếu là bà chứng kiến Lục Diễm luôn là dáng vẻ ôn nhu tao nhã, mà bà nhìn Tô Mạc từ nhỏ lớn lên đều là vẻ lãnh tính khí phách. Thím Phương lắc lắc đầu, quả nhiên trên dưới không dựa vào khí thế mà xác định a. Có điều bà cũng chỉ là nghĩ như vậy mà thôi, bà sẽ không đi chứng thực, cũng sẽ không nhiều chuyện, đây là hành vi thường ngày mà trong nhà bà luôn thể hiện.

Cho nên, thím Phương hiện tại là người đầu tiên biết chính xác quan hệ ‘trên-dưới’ giữa hai người.

Hai ngày nghỉ ngơi chấm dứt, Lục Diễm lần thứ hai chuẩn bị xuất phát. Từ sau khi quay xong quảng cáo cho thương hiệu đồng hồ mà hắn làm đại diện, có một việc rất quan trọng đối với hắn, chính là liên hoan phim quốc tế Cannes.

Từ khi quay xong phim Tay súng bắn tỉa, Lục Diễm luôn luôn kỳ vọng hoặc là nói chờ mong liên hoan phim lần này, hắn rất muốn biết, lịch sử có hay không bởi vì hắn sống lại mà chịu hiệu ứng cánh bướm hay không, hắn hy vọng là không có. Tuy rằng Lục Diễm tin tưởng với hoàn cảnh cùng thực lực của hắn hiện tại, lấy được danh hiệu ảnh đế là chuyện sớm hay muộn, nhưng chung quy trẻ không bằng sớm, hưởng chỉ lại là giải điện ảnh quy mô và uy tín như vậy.

Một thời gian trước ngày khai mạc liên hoan phim điện ảnh, Chu Ảnh Tài gọi điện thoại cho Lục Diễm, nói với Lục Diễm hắn tính toán đem Tay súng bắn tỉa đi tham gia liên hoan phim, hỏi Lục Diễm có muốn đồng hành hay không, Lục Diễm không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, trên thực tế, mặc dù Chu Ảnh Tài không mời hắn cùng đi, hắn cũng sẽ tự đi.

Năm trước thời điểm Tay súng bắn tỉa công chiếu, phòng bán vé xác thực quá mức thảm đạm, khi đó Lục Diễm còn gặp lại Chu Ảnh Tài một lần, hắn thoát nhìn rất tiêu tụy, bộ dáng thực uể oải, hoàn toàn không còn ngạo khí cùng khí phách phần chần trong lúc quay phim, lúc ấy Lục Diễm có chút lo lắng hắn có thể bị doanh thu phòng vé hạ gục, một đoạn thời gian dài sau đó đều không có tin tức của hắn. Nói thật Lục Diễm không phải không có thấp thỏm, nếu Chu Ảnh Tài không tới dự liên hoan phim, như vậy ảnh đế gì đó tự nhiên cũng hoàn toàn không còn trông chờ nổi. May mắn Chu Ảnh Tài cũng không gục ngã, hắn lại một lần nữa tỉnh táo, hắn không tin phim điện ảnh hắn giành nhiều tâm huyết như vậy không có chút thành quả gì, hắn muốn đi liên hoan phim quốc tế thử thời vận.

Làm một đạo diễn mới, Chu Ảnh Tài quá mức ngạo khí, cho nên rất nhiều người trong giới bình luận điện ảnh cũng không ưa hắn. Vả lại hắn lại không giống Cao Hi Triết có thể tạo ra bộ phim người người đều thích, hắn trước đây quay mấy bộ phim tuy rằng không thảm như Tay súng bắn tỉa, nhưng thành tích cũng đều thường thường, miễn cưỡng không lỗ vốn mà thôi. Thế cho nên tại thời điểm quay phim Tay súng bắn tỉa, nhà đầu tư đều không có tin tưởng, cho nên lâm thời rút vốn, nếu không có Hạ Minh ra tay tương trợ, thật không biết sẽ đi về đâu. Kết quả sau khi công chiếu lại càng thảm hại hơn, chiếu phim không đến một tuần các rạp liền sôi nổi hạ giá, điều này mấy năm qua ở rạp chiếu phim cũng là điều hiếm thấy, lỗ vốn đương nhiên là liên lụy từ đoàn phim cho đến bên đầu tư, cũng may Hạ Minh không quan tâm chút tiền này, cho nên không cùng hắn so đo.

Thảm bại hơn chính là, trước khi khởi quay, khi Chu Ảnh Tài được phóng viên phỏng vấn còn không chút ngưng ngừng bảo muốn quay bộ phim hàng đầu điện ảnh Hoa ngữ, thái độ cùng ngữ khí lúc đó của hắn khiến một số nhà bình luận nhìn hắn không vừa mắt sổ ra một trận chàm chọc khiêu khích, sôi nổi tuyên bố ngồi chờ kết quả, muốn xem bộ phim hàng đầu điện ảnh Hoa ngữ là như thế nào.

Phim chiếu được một tuần, mấy nhà bình luận điện ảnh kia cũng ghen đủ, kết quả chỉ phải chờ không đến một tuần. Đoạn thời gian kia Chu Ảnh Tài bị phun đến đủ thảm, các loại nói hắn không biết lượng sức, nói hắn mắt cao hơn đầu, nói hắn khoác lác mà không biết ngưng, nói hắn bản lĩnh không có mà lại kiêu ngạo, nói phim của hắn rất rác rưởi... Còn kém ném cho hắn danh hiệu đạo diễn kém cỏi nhất mà thôi.

Vì thế Lục Diễm cũng bị lôi ra bôi đen một phen.

Thời điểm Lục Diễm mới ra mắt đã quay hai bộ phim điện ảnh thành tích quá tốt, nhất thời nổi tiếng đến mức chạm tay có thể bỏng, thậm chí còn nhận được hai giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng Diễn viên mới xuất sắc nhất tại giải Bách Thảo. Điều này khiến rất nhiều người nhìn hắn không vừa mắt, cũng ghen từ lâu muốn nhìn thấy hắn xấu mặt.

Kết quả lần đầu tiên hắn đảm nhận vai chính trong phim phòng bán vé liền thê thảm như vậy, quả thực khiến những kẻ luôn ghen ghét lập tức chê cười hắn chỉ là may mắn nhất thời, sôi nổi tỏ vẻ Lục Diễm thuần túy là gặp may được ltoj vào phim của Lý Nhiễm nên mới lấy được hai giải lớn, kết quả một khi gặp phải kiểm nghiệm chân chính liền lộ rõ bản chất, dù sao phòng vé là kiểm nghiệm tiêu chuẩn nhất. Không phải nói anh nổi tiếng sao, thế tại sao lần đầu tiên diễn nam chính fan cũng không ủng hộ a, sẽ không phải đều là fan bỏ tiền ra mua đẩy chứ, thật đúng là mắt mặt nghệ sĩ.

Còn có các loại phê bình Lục Diễm diễn xuất quá kém, nhân duyên không tốt, nếu không thật sự thiếu tiền

hoặc là không ai tìm hần đóng phim như thế nào lại đi tiếp nhận loại phim tệ hại như vậy chứ... Tóm lại, đem hần nói thành cái gì cũng sai, còn đem danh hiệu sao chổi phòng vé ấn đến trên đầu của hần.

Trên thực tế, Tay súng bắn tỉa hạ giá quá nhanh, rất nhiều fan của Lục Diễm căn bản không kịp phản ứng, mà bởi vì thành tích quá kém, ngay cả bản phim và tuyên truyền trên internet cũng không có, thế cho nên fan muốn ủng hộ cũng không biết ra tay từ đâu.

Lúc ấy loại phê bình này tràn ngập trên khắp các loại báo chí, internet, tạp chí, Tần Phong tuy rằng cái gì cũng chưa nói, thế nhưng nhìn ra được hần đổi chuyện Lục Diễm nhận đóng Tay súng bắn tỉa vẫn cảm thấy khó chịu, cho nên sau khi ghen đủ liền tạo cơ hội để Lục Diễm đóng phim mới của Cao Hi Triết.

Lục Diễm đối với những bình luận này ngược lại không cho là đúng, hần càng cảm thấy hứng thú, một khi sự thật lộ ra, đám người miệng lưỡi không chịu trách nhiệm chỉ biết ngồi không mạnh miệng tới lúc đó để xem sẽ giấu mặt vào đâu.

Vì thế lần này khi tin tức Chu Ảnh Tài cùng Lục Diễm đem Tay súng bắn tỉa tham gia liên hoan phim Cannes truyền ra, những bình luận nhằm vào hai người mới yên tĩnh hơn nửa năm lại bắt đầu bùng nổ.

Lần này không chỉ có kẻ nói bọn họ không biết tự lượng sức mình, mà đã nói đến mức bảo họ si tâm vọng tưởng, đầu óc hỏng rồi linh tinh. Thậm chí có người vô cùng đau đớn mà tỏ vẻ bọn họ ở trong nước dọa người còn chưa đủ, lần này dọa người còn muốn lần ra quốc tế, quả thực là làm xấu mặt nền điện ảnh nước nhà.

Lúc Tần Phong đang nhìn đến những bình luận, cũng có chút do dự hỏi Lục Diễm có nhất định phải đi liên hoan phim lần này, có nắm chắc sẽ đoạt giải hay không.

Tần Phong kỳ thật cũng không đồng ý để Lục Diễm đi, bởi vì thành tích Tay súng bắn tỉa ở trong nước quá kém, người bình thường rất khó tin tưởng bộ phim này có thể ở điện ảnh quốc tế giành được thành tích cao, nhưng cũng chỉ là chịu thêm đả kích một lần mà thôi. Trên thực tế, nếu không phải Lục Diễm xác thật biết trước hướng phát triển, hần cũng thực khó tin tưởng. Thế nhưng sự thật trước mặt, hết thảy nghi ngờ đều là hồ giấy.

Cho nên Lục Diễm chỉ khẽ cười, lạnh nhạt nói, “Chưa nói tới nắm chắc cái gì, chỉ là đi thử thời vận mà thôi. Nhưng tôi cảm thấy vận khí của mình cũng không tồi.”

Tần Phong liền không nói gì nữa.

Lúc trước hần không ngăn cản Lục Diễm nhận phim Tay súng bắn tỉa, hiện tại cũng sẽ không ngăn cản hần đi tham gia liên hoan phim. Hần tuy rằng cũng không quá tin tưởng phán đoán của Lục Diễm, nhưng hần vẫn tôn trọng quyết định của Lục Diễm. Làm một người đại diện kim bài, hần không phải chỉ biết một mặt yêu cầu nghệ sĩ tiếp thu sắp xếp của hần, hần cũng sẽ tạo cho nghệ sĩ không gian thích hợp của riêng mình. Nếu nghệ sĩ quyết định chính xác, vậy chứng tỏ hần thật tinh mắt; nếu nghệ sĩ quyết định là sai lầm, vậy cũng không có gì, hần có đủ năng lực có thể đem người vực dậy, mà cứ như vậy, nghệ sĩ về sau cũng sẽ càng nghe lời hơn, hần cũng sẽ càng bớt lo.

Chỉ là, lần này Tần Phong vẫn quyết định cùng Lục Diễm đi Pháp, như vậy mặc kệ xảy ra chuyện gì, hần cũng có thể đứng lúc ứng đối.

Sự thật chứng minh, quyết định này của Tần Phong thật sự là hoàn toàn chính xác.

Hoàn chương 62

63. Chương 63

.

Liên hoan phim Cannes khai mạc vào tháng năm, diễn ra trong mười hai ngày. Đây là đại lễ điện ảnh trọng đại hiếm có, nếu đi, Lục Diễm quyết định sẽ tham dự toàn bộ hành trình.

Hiện tại đang là trung tuần tháng năm, nhiệt độ không khí các nơi càng ngày càng cao, nghe nói mấy ngày hôm trước phương bắc đã bắt đầu báo động về khí hậu nắng nóng, mấy năm gần đây thời tiết thật sự là

càng ngày càng khác thường. Nhưng lúc này ở nước Pháp thì ngược lại, khí hậu hợp lòng người, thành phố đăng cai liên hoan phim lại ở ven biển, là thắng địa nổi danh. Tống Huy lúc thu dọn đồ đạc đều có vẻ đặc biệt thoải mái, vừa dọn vừa ngân nga ca hát, quần áo trong tay cơ hồ muốn bay múa nhảy nhót hết cả lên.

Lục Diễm nhìn mà cảm thấy buồn cười, “Cũng không phải lần đầu tiên ra nước ngoài, sao lại hưng phấn vậy?”

Tống Huy vẻ mặt tươi rói, “Lần này không giống mà, lần này là đi tham gia liên hoan phim nha, khẳng định sẽ nhìn thấy rất nhiều đại minh tinh, không biết Tom Cruise với Robert Pattinson có tới tham dự không ha, nếu em có thể nhìn thấy ngoài đời thì quá hạnh phúc, tốt nhất còn có thể tới xin chữ kí nữa.”

Tom Cruise cùng Robert trong miệng Tống Huy đều là siêu sao Hollywood, cũng là minh tinh Tống Huy thích nhất Hollywood. Lục Diễm cũng không muốn đánh gãy mộng tưởng của cậu, trên thực tế, siêu sao như vậy, cho dù tham dự, cũng nhiều lắm lộ mặt tại lễ khai mạc cùng lễ trao giải mà thôi, hơn nữa ra vào tất nhiên sẽ có vệ sĩ vây quanh, cho dù là tới, có thể nhìn thấy hay không thì khó mà nói trước, lại càng không nói kí tên chụp ảnh linh tinh. Có điều nhìn thấy bộ dáng chờ mong như vậy của Tống Huy, vẫn là không nên nói cho cậu biết thì hơn.

Bọn họ tại buổi tối thứ ba sẽ tới lễ trao giải, vì vậy thuê phòng tại khách sạn cao cấp nằm gần hội trường tổ chức buổi lễ. Bởi vì lần này là ý định cá nhân cho nên công ty sẽ không chi trả, cho nên hết thảy chi tiêu đều phải tự bỏ tiền túi.

Hiện tại Lục Diễm tuy rằng không thể nói có nhiều tiền, nhưng tiền trước đây quay quảng cáo, làm người đại diện, cùng với thù lao phim điện ảnh và phim truyền hình còn có tiêu thụ đĩa nhạc, ở khách sạn sang trọng cũng không thành vấn đề. Lục Diễm không có thói quen cùng người khác ở chung phòng, Tần Phong làm người đại diện kim bài cũng không có lý do gì khiến hấn hạ mình, cho nên ba người liền thuê ba phòng.

Chu Ảnh Tài vốn tính toán đến nơi xa một chút tìm khách sạn tiện nghi để ở, quay phim vài năm đều không có thành tích tốt, hơn nữa sức hút của Tay súng bắn tĩa quá mức ảm đạm, hấn cơ hồ rơi vào cùng đường, ở không nổi khách sạn quá sang trọng.

Lục Diễm nhìn ra Chu Ảnh Tài quần bách, liền thuận miệng nói không cần thận thuê một gian phòng đôi, không biết Chu đạo có để ý cùng Tống Huy ở chung vài ngày hay không. Trong lòng bốn người đều biết rõ Lục Diễm đã sớm sắp xếp ổn thỏa, vì quan tâm cảm xúc Chu Ảnh Tài mới nói như vậy. Chu Ảnh Tài mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng sẽ không biết phân phải trái, huống chi hiện tại hấn căn bản không có tư cách làm bộ làm tịch, nói câu ‘làm phiền’ liền tiếp nhận sắp xếp này.

Khách sạn cũng là nơi tinh quang khắp chốn, bởi vì khách sạn này gần với hội trường, là nơi mọi người từ các quốc gia đến tham dự thường xuyên lựa chọn trú ngụ, một tuần trước sớm đã đầy khách, mà phần lớn là diễn viên nổi danh tới từ các quốc gia khác nhau trên thế giới.

Ở nơi này, họ còn gặp hai đoàn phim khác trong nước đến tham gia, thực trùng hợp, một trong đó là đoàn phim Bí mật tối cao. Lại nói tiếp, Bí mật tối cao cùng với Tay súng bắn tĩa thật đúng là có duyên, bọn họ đều từng mời Lục Diễm đảm nhiệm nam chính, thời gian khởi quay không khác biệt mấy, thời gian chiếu phim cũng tương đương nhau, chẳng qua Tay súng bắn tĩa chiếu trước Bí mật tối cao hai ngày mà thôi.

Kết quả cũng là cách biệt một trời một vực, Tay súng bắn tĩa trừ bỏ hai ngày mới vừa chiếu phim, phòng vé còn miễn cưỡng thu được chút đỉnh, sau đó liền một đường tuột dốc, tiếp sau nữa thì hoàn toàn bị rút khỏi các rạp lớn. Có vài nhà bình luận điện ảnh nhân cơ hội này mà chà đạp Tay súng bắn tĩa rồi lại thổi phồng Bí mật tối cao, nói thỏa đáng thì là người sau chiếu phim đánh bật người trước, thậm chí lấy “Tay súng bắn tĩa bị đánh bật” thành tiêu đề báo để thu hút người đọc. Về phần những kẻ thích Bí mật tối cao, đương nhiên cũng không quên thuận tiện chà đạp Tay súng bắn tĩa, dù sao đã bị tụt lại phía sau, không giẫm đạp lên cũng phí. Vô hình trung, hai bộ phim điện ảnh, thậm chí hai đoàn phim cứ như vậy bị đem ra so sánh như thù địch.

Trên thực tế, đạo diễn Đối Tăng của phim Bí mật tối cao quả thực có chút không bằng lòng với đoàn phim của Chu Ảnh Tài, đương nhiên phần mất lòng kia chủ yếu đến từ Lục Diễm. Lúc trước gã nhìn trúng Lục Diễm là bởi danh tiếng đang lên như điều gặp gió cùng với khen tặng mà Lý Nhiễm dành cho hấn, lại có ý tưởng người mới như Lục Diễm thì có thể bớt chút tiền thù lao. Lấy danh khí cùng phim điện ảnh luôn luôn

thành danh của gã, hơn nữa Lục Diễm có nổi đến đâu thì vẫn chỉ là người mới, gã tin tưởng Lục Diễm không có lý do cự tuyệt, ai biết Lục Diễm lại thật sự cự tuyệt. Từ chối thì từ chối đi, Đới Tăng cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp nhận, nhưng hẳn không thể chịu được chính là Lục Diễm từ chối lời mời của gã là vì đi đóng phim của Chu Ảnh Tài.

Chu Ảnh Tài thì là cái thá gì, danh tiếng, tư lịch, có thể cùng gã so sánh sao? Ngoại trừ cái danh đạo diễn tài năng mới, hẳn còn có cái gì. Nói thực ra, Đới Tăng vốn cũng không có gì xấu, chính là có chút keo kiệt, còn có chút cá tính muốn mọi người theo ý mình. Vốn một đạo diễn thì không nên cùng một diễn viên nhỏ so đo, chính là Đới Tăng thì không, gã một lòng muốn cho Lục Diễm hối hận đã làm ra quyết định sai lầm nhất trong đời vì đã dám từ chối Đới Tăng gã, từ chối một bộ phim điện ảnh xuất sắc như vậy. Vì thế hẳn vút bỏ suy nghĩ muốn bớt tiền, trực tiếp tung tiền mời đại minh tinh Trác Vân Đình đến diễn nam chính, trong quá trình quay phim cũng nơi chốn dụng tâm, kết quả dĩ nhiên là thực hợp ý người, Bí mật tối cao năm nay phòng vé có thể nói là doanh thu khá cao, mà Tay súng bắn tỉa ... Hừ hừ, thì tính cái gì?!

Tục ngữ nói, oan gia ngõ hẹp, vô xảo bất thành thụ, hai bộ phim này lại lần thứ hai gặp nhau trong liên hoan phim điện ảnh quốc tế, mà nhân viên hai đoàn phim lại đụng nhau ngay tại khách sạn, tuy rằng Tay súng bắn tỉa chẳng qua chỉ có đạo diễn cùng nam chính tham dự mà thôi, cùng người ta căn bản không cách nào so sánh. Đới Tăng không nói gì khó nghe với Chu Ảnh Tài, chính là liếc mắt nhìn Lục Diễm một lượt từ trên xuống dưới, trong lỗ mũi khê hừ hừ, “Người trẻ tuổi, thực lực tuy không tồi, nhưng mà muốn thành công, ánh mắt cũng rất quan trọng.”

Chu Ảnh Tài sắc mặt nhất thời biến đổi, lại không nói gì, Tần Phong thì cảm giác không chút thú vị, ngược lại Lục Diễm vô cùng bình tĩnh, còn có thể mỉm cười với Đới Tăng, đáp lại, “Đới đạo nói rất có lý, tôi vô cùng đồng ý.”

Đới Tăng có chút ngoài ý muốn, người thanh niên này lại trầm ổn như thế, hai mắt nghiêm túc nhìn hẳn không nói gì nữa, đi lướt qua bên người.

Ngày hôm sau lễ khai mạc quả nhiên là tinh quang rạng rỡ, khí thế ngất trời, tựa hồ toàn bộ sôi nổi của thành phố đều tập trung đến nơi này, cơ hồ mỗi một đoàn phim lên sân khấu đều có thể thu được rất nhiều tiếng la hét của du khách và fan chung quanh, mà ngay cả những đoàn phim nhỏ cùng với phim phóng sự ít được lưu ý, quần chúng vây xem cũng không keo kiệt reo mừng với bọn họ.

Trong nước tuy rằng chỉ có ba đoàn phim đến tham gia liên hoan phim nhưng minh tinh đến góp vui cũng không ít, cho nên hai bên thăm dò cũng có không ít truyền thông đến từ trong nước, lập tức đem lễ khai mạc rầm rộ truyền tin về nước nhà.

Người trong nước đối với việc có thể ở liên hoan phim nước ngoài lấy được một chút thành tích vẫn là vô cùng chờ mong, như vậy có thể chứng minh địa vị của điện ảnh Hoa ngữ trên trường quốc tế, cho nên đa phần người yêu thích điện ảnh đối với liên hoan phim Cannes lần này cũng rất chú ý.

Đương nhiên đa số mọi người đều đem hy vọng giành thưởng đặt ở phim Bí mật tối cao , đó chính là cái được gọi xu hướng, hiện giờ ánh mắt người trong nước cũng càng ngày càng đồng bộ, bộ phim có thể đạt được thành tích tốt tại liên hoan phim thì hẳn phải là ở trong nước đạt được doanh thu lớn từ phòng vé.

Nhưng cũng có người cảm thấy những chuyên gia bình phẩm nước ngoài nói không chừng tương đối kỳ lạ, cho nên cũng có người xem trọng hai bộ phim còn lại, chẳng qua sự chờ mong đối với Tay súng bắn tỉa thấp hơn một chút mà thôi.

Bởi vậy, khi truyền tin về trong nước, phần lớn các nhà đài đều đưa tin về Bí mật tối cao , đối với Tay súng bắn tỉa cùng bộ phim kia cơ hồ chỉ là sơ lược. Duy nhất khiến cho Tay súng bắn tỉa có cảm giác tồn tại vẫn là những antifan có mục tiêu bình luận bôi xấu Chu Ảnh Tài cùng Lục Diễm, cho nên nói, rất nhiều thời điểm, kẻ nhớ thương mình nhất có khi không phải đồng đội, mà là kẻ địch.

Mặc kệ tất cả, đám người Lục Diễm thân tại nơi xa chẳng thể chú ý, giờ phút này mục tiêu của bọn họ chỉ là làm cho thật nhiều người nhìn đến phim của bọn họ, Chu Ảnh Tài cũng vì thế mà làm rất nhiều chuẩn bị cùng cố gắng.

Chờ đến khi thời gian qua một nửa, toàn bộ danh sách phim lọt vào nhóm được đề cử đã được xác định, Tay súng bắn tỉa nằm ngoài dự liệu của mọi người, trừ bỏ Lục Diễm, chiếm một vị trí chễm chệ trong danh

sách vàng.

Mà Bí mật tối cao cùng bộ phim kia thì ngay cả bóng dáng cũng không có. Sau khi công bố danh sách, Lục Diễm còn gặp qua Đối Tăng một lần, lúc này đây Đối Tăng ngậm miệng cái gì cũng không nói, gã không phải cái loại thích kết luận trước khi có kết quả để rồi bị người ta chửi rửa, gã càng nguyện ý chờ mọi chuyện đã định, mới lại lấy tư thái trên cao nhìn xuống mà định luận.

Có tên trong danh sách thì thế nào? Có tên cũng không có nghĩa là nhất định lấy được thưởng, không thể lấy được thưởng thì được lọt vào danh sách đề cử với không lọt vào có khác gì nhau, mặc kệ nói như thế nào, Bí mật tối cao phòng vé còn thu được thành quả, mà Tay súng bắn tĩa thì cái gì cũng không có.

Hiển nhiên đa số người bình luận điện ảnh cũng nghĩ như vậy, nhưng bọn họ đã không dám to miệng lên tiếng, trừ bỏ đám anti nhất quyết theo tới cùng bất chấp mạo hiểm bị mất mặt cũng muốn kiên trì chằm chọc khiêu khích một phen, mèo mù gặp phải chuột chết không phải thường xuyên có, nhưng tuyệt đối không phải hoàn toàn không có, được đề cử thì cũng chẳng là cái gì, lấy được thưởng mới là anh hùng thực thụ. Lấy được giải đã có thể không phải là chuột chết, mà là chuột sống, mèo có bản lĩnh mới có thể bắt được, mà Tay súng bắn tĩa hiển nhiên không phải.

Chính là đại bộ phận người mê điện ảnh cũng mặc kệ ân oán này đó, trong lòng bọn họ, Tay súng bắn tĩa là cái tên duy nhất trở thành hy vọng của họ, nếu không năm nay trong liên hoan phim Cannes điện ảnh Hoa ngữ sẽ trắng tay, cho nên chỉ có thể cầu nguyện Tay súng bắn tĩa có thể đạt được ưu ái của các chuyên gia bình phẩm.

Mà lúc này, đã có rất nhiều người yêu thích điện ảnh bắt đầu tìm kiếm thông tin về Tay súng bắn tĩa, bởi vì rút khỏi rạp chiếu phim quá nhanh, trên internet lại không có bản phim chính thức, rất nhiều người kỳ thật căn bản không thể xem được bộ phim này, lúc này đây được đề cử tại liên hoan phim quốc tế, Tay súng bắn tĩa một lần nữa tiến vào tầm nhìn đại chúng, lòng hiếu kỳ của mọi người chân chính bị kích động, bộ phim thất thu phòng vé lại có năng lực lọt vào danh sách trong liên hoan phim quốc tế đến tột cùng là dạng gì? Họ rất muốn biết. Thậm chí có người bắt đầu tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân phòng vé thất thu, có phải có nội tình gì chẳng?

Mà hết thảy những thứ này, mới chỉ là khởi đầu.

Hoàn chương 63

64. Chương 64

Đám người Lục Diễm ở liên hoan phim Cannes dĩ nhiên không rảnh để ý tới động thái trong nước, toàn bộ tâm tư của họ đều đặt lên đại lễ trao giải cuối cùng.

Nhất là Tần Phong.

Đối với việc Tay súng bắn tĩa lọt vào danh sách đề cử, Tần Phong so với bất cứ người nào đều ngạc nhiên cùng kích động hơn hẳn, vốn tưởng rằng cùng lắm là một lần tham dự cho vui, đột nhiên lại có một tia hy vọng, hơn nữa hy vọng này kỳ thật cũng không quá xa vời. Khi xuất ra danh sách mấy trăm bộ phim điện ảnh cạnh tranh, số lượng có thể lọt vào vòng trong lại càng ít, bao nhiêu phần trăm có thể đoạt giải, tỉ lệ này Tần Phong còn phải tính.

Cho dù cuối cùng thật sự không giành được giải, Tần Phong cũng đã chuẩn bị kỹ càng, hẳn đã sớm liên hệ trước mọi chuyện cần tru bị sau buổi lễ công bố kết quả, lấy được thưởng hoặc là không lấy được thưởng, nên nói thế nào trước công chúng cũng đã chuẩn bị xong. Chẳng qua tuy rằng cảm thấy không có khả năng, Tần Phong đã bắt đầu ôm ấp hy vọng, nếu Lục Diễm lần này có thể đạt được danh hiệu ảnh đế, như vậy đây chính là nghệ sĩ trên tay mình ra mắt với thời gian ngắn nhất lại có thể lấy được danh hiệu ảnh đế, hơn nữa ngay phát súng đầu tiên liền mang tính chất quốc tế, khởi điểm này không thể nào cao hơn được nữa.

Trong sự chú ý của quần chúng, đại lễ trao giải rốt cục diễn ra.

Đêm đó thảm đỏ tập hợp đầy đủ dàn sao trên thế giới, một hàng đại minh tinh Hollywood khiến khán giả thét ầm một lần lại một lần. Đại minh tinh trong nước cũng tới không ít, hiện trường số lượng không có

quá nhiều người Hoa yêu thích điện ảnh nhưng cũng vì bọn họ quen thuộc mà bạo phát, nhiệt tình hết lớn.

Dàn sao thay phiên nhau đi hết thảm đỏ, Lục Diễm cùng Chu Ảnh Tài lên sân khấu cũng không quá khiến người chú ý, mặc dù như thế, lúc này đây Chu Ảnh Tài, lại khác với buổi lễ khai mạc trước đó, trái với lúc trước là dáng vẻ suy tàn, lần này hẳn ngẩng đầu ưỡn ngực, trong mắt cũng có càng nhiều thần thái. Lục Diễm ngược lại không có gì thay đổi, như trước là vẻ mỉm cười, phong độ nhẹ nhàng, cho dù là người không quá quen thuộc hẳn cũng bị phong độ của hắn cuốn hút, sôi nổi hỏi thăm người đàn ông đẹp trai thoát nhìn tu dưỡng vô cùng tốt, dáng người cũng rất tuyệt vời này là ai. Có điều rất nhanh đã bị minh tinh kế tiếp lên thảm đỏ phân tán đi lực chú ý.

Lễ trao giải diễn ra đúng giờ, MC được mời chính là MC trong các talk show nổi danh những năm gần đây tại Pháp, mà khách mời trao giải cũng đều là những người có danh tiếng không tầm thường.

Y theo lệ thường, lễ trao giải đều là bắt đầu từ giải thưởng có phân lượng nhẹ, mà giải thưởng quan trọng nhất “Cành cọ vàng” dĩ nhiên là được trao cuối cùng.

Khác với rất nhiều lễ trao giải điện ảnh, liên hoan phim Cannes không phân giải cho hạng mục nam nữ chính với nam nữ phụ, cho nên giải thưởng dành cho diễn viên chỉ có hai, có thể nói bởi vậy mà càng trân quý, mà cũng càng khó giành được.

Nữ diễn viên xuất sắc nhất được trao trước, Tần Phong ngồi ở bên cạnh Lục Diễm đã dựng thẳng thân thể, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm sân khấu trao giải.

Lục Diễm vỗ vỗ chân hắn, cười nói, “Phong ca rất khấn trương sao?”

Tần Phong bởi vì động tác này của hắn mà thả lỏng tinh thần hơn, không còn tập trung cao độ như khi nãy, hỏi lại một câu, “Cậu không khấn trương sao?”

Lục Diễm cười cười, “Khấn trương hiển nhiên vẫn có chút khấn trương, tuy rằng trong lễ trao giải quốc tế có thể lọt vào danh sách đã rất hiếm có, nhưng nếu đã vào rồi, nói không trông mong lấy được giải thưởng nhất định là nói dối.”

“Ha ha...” Tần Phong cũng nở nụ cười, “Cậu rất thành thật. Nói thử xem, cậu nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

“Nắm chắc thì không dám nói, chờ một chút liền có kết quả, chờ xem sao.”

Trong khi hai người nói chuyện, nữ diễn viên xuất sắc nhất đã được công bố, đoạt danh hiệu này là Christine, nữ diễn viên người Anh đóng vai chính trong phim Kẻ vô tri. Hội trường bộc phát một tràng pháo tay, có hai người cùng đi lên sân khấu nhận thưởng. Nữ diễn viên đoạt giải được người đỡ lên sân khấu tiếp nhận cúp, phát biểu một đoạn cảm nghĩ kích động không thôi sau khi đạt giải, rồi bắt đầu tiến vào phân đoạn công bố giải thưởng kế tiếp.

Khách mời trao giải cho nam diễn viên xuất sắc nhất là đạo diễn nổi tiếng thế giới Mel Gibson. Ông năm nay gần năm mươi tuổi, nhưng trong giới đạo diễn thành danh đã lâu vẫn không tính là cao tuổi, thân thể ông ta rất tốt, thoát nhìn là bộ dáng tinh lực tràn đầy, phim của ông chiếm đa số là đề tài tâm lý xã hội, thường thường trong cảm động ảm áp còn có thể mang lại triết lý sâu xa. Bản thân ông và dòng phim của ông thì hoàn toàn trái ngược, ông là một người khô khan dí dỏm.

Sau khi Mel lên sân khấu, đầu tiên là theo thông lệ cảm ơn ban giám khảo đã mời ông đảm nhiệm vai trò khách mời trao giải, lại nói câu vui đùa, khiến cho hội trường nhất thời tràn ngập tiếng cười, sau mới dẫn vào chính đề. Trong số các nam diễn viên được đề cử, chỉ có một mình Lục Diễm đến từ châu Á. Mel mở ra phong thư viết kết quả cuối cùng, nhìn thoáng qua sau đó nở nụ cười: “Đạt được danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất liên hoan phim Cannes lần thứ tám mươi bảy chính là —— cậu bé đẹp trai đến từ phương Đông, Lục Diễm.”

Lấy tư lịch cùng tuổi tác của Mel, gọi Lục Diễm là cậu bé cũng không sai.

Nháy mắt đó Lục Diễm cơ hồ mất đi thính giác, hai tai cái gì cũng nghe không được, chỉ gất gao mà nhìn chăm chăm Mel Gibson khép mở đôi môi, mong muốn lấy phương thức này đọc ra nội dung muốn biết. Mặc dù từng trải qua một đời, mặc dù biết vai diễn kia sẽ đạt được giải thưởng, nhưng mà biết là một chuyện,

chân chính đối mặt lại là một chuyện khác. Khi mà kết quả mình biết trước trở thành hiện thực, mặc dù bình tĩnh như Lục Diễm cũng bị niềm vui to lớn này đánh sâu khiến cho không thể nhúc nhích.

Người chưa từng trải qua sẽ rất khó hiểu được cái loại cảm giác này. Chính bởi vì biết trước, ngược lại ở trong lòng sẽ càng thấp thỏm, chẳng may, nếu chẳng may sự tình xảy ra biến hóa thì sao? Kỳ vọng lâu như thế, chờ đợi lâu như thế, nếu lịch sử thật sự thay đổi, mất mát đó là điều người đang mong đợi căn bản không cách nào lĩnh hội. May mắn, may mắn, lịch sử tái diễn, bất kể chi tiết thế nào, kết quả không hề thay đổi.

Thẳng đến khi bị Tần Phong hung hăng đẩy một cái, Lục Diễm mới hồi phục lại tinh thần. Một bàn tay Tần Phong vỗ vào trên lưng của hắn, “Nhóc con, tôi còn tưởng rằng cậu thật sự không khấn trương chứ, giả bộ bình tĩnh làm gì, kết quả còn không phải ngốc thành thế này.”

Hội trường vỗ tay như sấm dậy, Lục Diễm đứng lên, khoe miệng khê cong, còn chưa kịp nói cái gì, Chu Ảnh Tài ngồi ở bên kia đã ôm lấy hắn, chặt đến mức cơ hồ xương cốt của hắn cũng phát đau, xem ra còn kích động hơn cả hắn.

Quanh thân đồng nghiệp trong giới lúc này mới phát hiện ảnh đế mới ngồi bên cạnh bọn họ, cũng sôi nổi đứng lên, dùng ngôn ngữ của từng người nói lời chúc mừng, vừa vỗ tay vừa vươn tay bắt tay với Lục Diễm.

Lục Diễm một lần nữa trấn định lại, mặt mang mỉm cười bắt tay với mỗi một người cổ vũ mình, bước chân đi lên sân khấu vừa trầm ổn lại vừa kiên định.

Mel đứng trên sân khấu mỉm cười đem cúp trao cho hắn, sau đó hai người thân thiện ôm nhau, Mel lần thứ hai nói, “Chúc mừng cậu, cậu bé phương Đông đẹp trai, xin hãy tiếp tục cố gắng.”

Lục Diễm gật đầu nói cảm ơn, lại nhẹ nhàng đỡ ông xuống sân khấu, lễ nghi chu đáo, thái độ khiêm nhường cung kính.

Trong mắt người phương Đông, Lục Diễm không thể nghi ngờ là trai đẹp trong số những anh chàng đẹp trai, gương mặt của hắn góc cạnh, mày kiếm mắt sáng, hình dáng phân minh, cơ hồ là ba trăm sáu mươi độ không một góc chết. Nhưng mà trong mắt người phương Tây, người châu Á lớn lên đều không khác nhau lắm, căn bản khó mà phân biệt được. Chẳng qua Lục Diễm làn da khỏe mạnh, dáng người cũng tốt, ngũ quan đoan chính, mặt mày có thần, cho dù là trong mắt người phương Tây, cũng chắc chắn đạt đến hai chữ đẹp trai.

Huống chi thái độ hắn phóng khoáng, lời nói cử chỉ tao nhã mà khéo léo, khí chất cao đẹp, mấy thứ này chính là không phân biên giới dân tộc, cho nên đa số người tại hội trường đã sinh ra thiện cảm đối với chàng trai giành được danh hiệu ảnh đế này, thậm chí có nữ diễn viên mới vừa rồi không ngần ngại xem giới thiệu danh sách đề cử đang lên lút hỏi thăm người trên sân khấu đến từ quốc gia nào, đóng phim gì.

Lục Diễm hơi hơi cúi mình chào mọi người dưới sân khấu, giơ lên cúp trong tay, đứng ở trước micro, mỉm cười chậm rãi nói, “Đầu tiên tôi muốn cảm ơn đạo diễn Chu Ảnh Tài cùng đoàn phim Tay súng bắn tỉa, là mọi người đã nỗ lực nên hôm nay tôi mới có cơ hội đứng trên sân khấu này. Sau đó tôi muốn cảm ơn tất cả đoàn bình phẩm, cảm ơn các vị đã trao giải thưởng này cho tôi, cảm ơn sự công nhận cùng cùng ưu ái mà các vị đã dành cho tôi. Tôi còn muốn cảm ơn tất cả những người đã ủng hộ tôi và kể cả những người không ủng hộ tôi. Người ủng hộ tôi là động lực khiến cho tôi không ngừng cố gắng, người phản đối tôi giúp tôi hiểu được đạo lý, làm tốt chuyện của mình, dùng sự thật để chứng tỏ.

Cuối cùng tôi muốn cảm ơn toàn bộ diễn đàn điện ảnh Hoa ngữ, từng lớp từng lớp người trong giới sẽ nỗ lực để đem điện ảnh Hoa ngữ chân chính bước lên sân khấu quốc tế, tôi tin tưởng, tương lai sẽ có nhiều hơn bộ phim của điện ảnh Hoa ngữ bước lên sân khấu tôi đang đứng hôm nay.”

Tiếng Anh của Lục Diễm vô cùng lưu loát, khẩu âm thuần khiết, rõ ràng. Hắn sau khi nói xong, lại giơ cúp trong tay, tiếp đó thông dong đi xuống sân khấu.

Sau đó Tay súng bắn tỉa đạt được giải thưởng lớn của đoàn bình phẩm, tuy rằng không phải giải thưởng cao nhất “Cành cọ vàng” trong liên hoan phim Cannes, nhưng cũng là giải thưởng lớn thứ hai. Chu Ảnh Tài đã kích động đến không thể tự chủ được chính mình, trước sau tương phản thật sự quá lớn, từ địa ngục đến thiên đường cũng chỉ là như thế.

Trong nháy mắt giải thưởng tuyên bố, Chu Ảnh Tài nước mắt liền rơi xuống, làm đạo diễn, hết thấy áp lực mà hắn thừa nhận so với Lục Diễm càng lớn hơn, đối với Lục Diễm mà nói, đạt được ảnh đế là dẹt hoa trên gấm, với hắn mà nói, lấy được giải thưởng chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết. Chu Ảnh Tài lại một lần nữa hưng hăng ôm lấy Lục Diễm, ngữ khí nghẹn ngào không ngừng nói lời cảm ơn, Lục Diễm lý giải mà vỗ vỗ lưng hắn, chờ tâm tình của hắn dần dần bình phục lại.

Thời điểm phát biểu cảm nghĩ tuy rằng bởi vì quá mức kích động mà có chút lắp ba lắp bắp, nhưng người bên dưới đều thực sẵn sàng mà dùng tiếng vỗ tay tỏ vẻ cổ vũ, cho dù là Đới Tăng trong lòng có khúc mắc, vào giờ khắc này cũng thật tâm mà chúc mừng.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, lúc này trong nước là bốn, năm giờ sáng, tất cả các tạp chí, báo đài đều đang tăng ca, chỉ chờ giây phút kết quả công bố sẽ lập tức đưa tin. Đương nhiên nếu Tay súng bắn tỉa không có thu hoạch, bọn họ liền phí công đợi một buổi tối, nhưng mặc dù chỉ có một phần vận cơ hội, cũng muốn chờ đợi, đây là tinh thần của giới truyền thông và cũng là công việc thường nhật của họ. May mà kết quả đã khiến mọi người phấn chấn, ngày hôm sau tiêu đề nổi bật trên các tờ báo và tạp chí là cái gì đã không còn nghi ngờ.

Ở điện ảnh Hoa ngữ, đạt được giải “Cành cọ vàng” đến nay chỉ có hai bộ, đạt được giải thưởng của đoàn bình thẩm cũng không vượt qua năm bộ, mà ở liên hoan phim Cannes lấy được danh hiệu nam, nữ diễn viên xuất sắc nhất, tính cả Lục Diễm thì cũng chỉ mới có năm người. Đêm nay, Tay súng bắn tỉa đoạt được giải thưởng lớn của đoàn bình thẩm cùng nam diễn viên xuất sắc nhất, có thể thấy được phân lượng không hề nhỏ của nó.

Vẫn chưa ra khỏi hội trường, di động Lục Diễm liền đổ chuông, hắn lấy ra vừa thấy liền dừng bước chân, ý bảo Tần Phong cùng Chu Ảnh Tài đi ra ngoài trước chờ hắn, chính mình lại xoay người tìm góc vắng vẻ mở điện thoại.

“Alo...”

Bên kia truyền đến một tiếng cười khê trầm thấp, “Chúc mừng Lục tiên sinh, không, hiện tại hắn là gọi anh Lục ảnh đế đi.”

“A,” Lục Diễm cũng nhẹ khê nở nụ cười, trong lòng vô cùng vui sướng, “Tin tức của em thật nhanh, lúc này mới vừa mới tan cuộc thôi đó, trong nước hình như cũng không truyền hình trực tiếp mà.”

“Em luôn luôn thần thông quảng đại, Lục ảnh đế không phải đã sớm biết sao.” Bên kia Tô Mạc mở lời vui đùa.

Lục Diễm khê cười một tiếng, hắn biết Tô Mạc có một trăm loại phương pháp có thể vào thời khắc công bố kết quả lập tức liền biết, hắn vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng nói đùa, mà người yêu đối chuyện của hắn quan tâm như vậy, trong lòng hắn dĩ nhiên rất hưởng thụ.

Tô Mạc hơi tiếc nuối mà nói, “Em có chút hối hận, không cùng anh tới đó. Em nghĩ bộ dáng anh đứng trên sân khấu nhận giải, nhất định, rất mê người.”

“Vậy nếu em đến rồi, anh lại không lấy được giải, chẳng phải là uổng công một chuyến sao.”

“Không, nếu vậy, em sẽ có thể an ủi anh.”

Lục Diễm trong lòng ấm áp, so với danh ảnh đế sớm hay muộn đều có thể lấy được, người bên kia bờ đại dương mới là thu hoạch lớn nhất kiếp này của hắn, ngữ điệu khê chuyển, nhu tình mà ái muội, “Nhớ anh không?”

“Ừm, rất nhớ anh.” Tô Mạc trả lời là luôn là vẻ thản nhiên.

Lục Diễm cũng không phải người dễ ngượng, “Anh cũng nhớ em, ngày mai anh sẽ về nước.”

“Ừ, chờ anh trở về, em thay anh chúc mừng.”

Cúp điện thoại đi ra khỏi hội trường, tìm được Tần Phong cùng Chu Ảnh Tài, Tống Huy cũng đã theo lại đây.

Tần Phong nhìn thấy vẻ mặt của Lục Diễm, cười hỏi một câu, “Bạn gái?”

Lục Diễm mỉm cười, “Người yêu.”

“Ài, còn không phải giống nhau sao.” Tần Phong thuận miệng nói.

Tống Huy ở một bên sắc mặt cổ quái, thầm nghĩ này thật ra không giống nha, ghen nửa ngày cuối cùng đem lời ghen trở về.

Chu Ảnh Tài sắc mặt cũng có chút cổ quái, “Cậu thật sự đang yêu hả?”

“Là thật.” Lục Diễm đáp lời.

Chu Ảnh Tài nói thầm một câu, “Tôi còn tưởng rằng cậu vì album mới nên bịa ra cơ chứ.”

“Tôi sẽ không lấy loại chuyện này ra đùa giỡn.” Lục Diễm nghiêm túc nói.

“Đi thôi,” Tần Phong vỗ vỗ bả vai hai người, “Hôm nay là ngày vui, chúng ta trước đi chúc mừng, chờ ngày mai về nước, phỏng chừng có một đoạn thời gian hai người đều không rảnh đâu.”

Lời nói băng quơ như thế lại thành sự thật, hiện tại truyền thông trong nước đã sôi trào lên, chờ bọn họ trở về, nghênh đón bọn họ không chỉ là vinh dự bọn họ chưa từng nhận mà còn có cả bận rộn nhất từ trước tới nay.

Bốn người dưới sự chỉ dẫn của lái xe địa phương mà tìm một quán bar, nơi này không thể so với trong nước, muốn tìm nhà hàng hoặc tiệm cơm dành cho họ là không thể nào, may mà thế giới nơi nơi đều không thể thiếu quán bar, uống chút rượu thì vẫn ổn.

“Đã quá.” Tần Phong há miệng cạn một ly rượu, cười nói, “Thật muốn nhìn xem sắc mặt những kẻ bình luận xỉ vả hai người bây giờ là cái dạng gì.”

Nói thực ra, không chỉ Chu Ảnh Tài và Lục Diễm, Tần Phong trong lòng cũng ghen uất. Làm người đại diện kim bài nổi danh, Lục Diễm đến trong tay của hắn tiếp nhận vai chính đầu tiên, thành tích lại thậm chí đậm như thế, hắn cũng có chút không nhịn được. Vốn là đối với một diễn viên mà nói, một bộ phim thành bại căn bản không chứng tỏ được gì, chẳng qua trước sau đối lập quá mức mãnh liệt, hướng chi Tần Phong đang trù tính tạo dựng cho Lục Diễm giống như Hàn Uyên, đều là đại thần khiến người người ngưỡng mộ, ngẫu nhiên một chút thất thủ cũng đủ để cho những kẻ tiểu nhân mặt ngoài cung kính sau lưng ghen tị âm thầm cười nhạo đã lâu. Hiện giờ tình thế đảo ngược, Tần Phong cũng cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

Lục Diễm cái gì cũng chưa nói, chỉ cụng ly với Tần Phong, “Phong ca vất vả rồi.”

Tần Phong sáng khoái mà lần thứ hai uống cạn, sau đó lại cười ha ha, “Nói thật, Lục Diễm, lúc trước cậu kiên trì muốn nhận Tay súng bắn tỉa, tôi kỳ thật không thể hiểu nổi, hơn nữa lúc ấy còn có Bí mật tối cao muốn mời cậu. Hiện tại tôi không thể không nói, cũng là cậu thật tinh mắt, phỏng vé thì tính cái gì, ảnh đế tại liên hoan phim Cannes đó a, trong nước không chiếu phim cũng đáng giá. Nếu không phải quá mức không thể tưởng tượng, tôi thiếu chút nữa muốn hoài nghi, cậu có phải là đã sớm biết sẽ có kết quả này hay không.”

Lục Diễm trong lòng lộp bộp một chút, thầm nghĩ không hổ là người đại diện kim bài, sắc bén như vậy. Cũng may sự thật quá mức huyền bí, nếu không phải tự mình trải qua, chỉ sợ không có mấy người tin tưởng, cho nên hắn cũng chỉ cười, “Tôi nói rồi, vận khí của tôi luôn không tồi.”

Đang nói chuyện, di động Lục Diễm lại reo lên, hắn lúi ra nhìn một chút, trực tiếp liền tiếp nghe, “Hạ thiếu gia, đã trở về nhà chưa ngủ sao?”

Nghe được là người đầu tư, lỗ tai Chu Ảnh Tài lập tức liền dựng thẳng lên.

Bên kia nói gì đó không nghe được, chỉ nghe thấy Lục Diễm trầm mặc một hồi lại mở miệng, “Hạ thiếu gia quá khen.”

...

“Thật vậy chăng? Vậy thì tốt quá. Làm phiền Hạ thiếu gia.”

...

“Ha ha, cũng được. Như vậy đi, tôi về nước sẽ liên hệ với anh.”

...

“Được, tạm biệt.”

Mới vừa cúp điện thoại, Chu Ảnh Tài liền trông mong mà nhìn qua, “Chuyện gì thế?”

Lục Diễm cười đến thực sung sướng, “Tin tức tốt, hiện tại trong nước vô cùng náo nhiệt, trên internet đều tại thảo luận về Tay súng bắn tỉa, rất nhiều người yêu thích điện ảnh tỏ vẻ không thể xem bộ phim đạt giải tại liên hoan phim Cannes thì rất đáng tiếc. Cho nên, đã có bộ phận rạp chiếu phim tỏ vẻ, sẽ suy xét một lần nữa sắp xếp lịch chiếu phim, tin tưởng đến ngày mai, số lượng rạp chiếu phim sẽ nghiêm túc suy xét còn sẽ gia tăng.”

Chu Ảnh Tài còn chưa tỏ vẻ gì, Tần Phong đã nở nụ cười, “Tốc độ của Hạ thiếu gia thật nhanh.”

Lục Diễm nhìn hắn, ý vị sâu xa nói, “Phong ca thoát nhìn cũng không quá kinh ngạc?”

Tần Phong mỉm cười thần bí, “Cậu không thật sự cho rằng sẽ có nhiều người trẻ như vậy còn không ngủ lại ngồi chờ đăng tin này chứ, còn có nhiều người mê điện ảnh lại yêu cầu một bộ phim đã rút khỏi rạp một lần nữa công chiếu, cho dù nó có đạt được giải thưởng lớn ở liên hoan phim Cannes, phải biết trước đó có hai ba bộ đạt được giải của đoàn bình thẩm căn bản chưa từng công chiếu ở trong nước đâu.”

Lục Diễm không có một chút ngạc nhiên nói, “Xem ra tôi đoán không sai, chuyện này là Phong ca đề nghị với Hạ thiếu gia đi.”

Tần Phong không chút phủ nhận, “Hạ thiếu gia không quan tâm chút tiền ấy, nhưng anh ta thích cảm giác thao túng một việc, huống chi anh ta thực sự coi cậu là bạn bè.”

Chu Ảnh Tài lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, “Hóa ra là các cậu bày ra?”

Tần Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Chu đạo, muốn phim đắt khách, cũng không phải chỉ cần nghiêm túc quay phim là đủ.”

Chu Ảnh Tài như có điều suy nghĩ.

Trên thực tế, thời điểm Tay súng bắn tỉa mới vừa công chiếu thành tích kém như vậy cũng là có nguyên nhân. Một bộ phim có thể thu được doanh thu phòng vé cao hay không, tuyên truyền và sắp xếp là khâu rất quan trọng. Chu Ảnh Tài luôn luôn không chú trọng tuyên truyền quảng bá gì đó, hắn cho rằng chức trách đạo diễn chỉ cần quay phim thật tốt là đủ rồi, đồng thời cũng không tạo quan hệ tốt với bên phát hành, dẫn đến thành tích phim của hắn vẫn luôn thấp, mà hắn chỉ nghĩ bởi vì phim của hắn còn chưa đủ hay.

Về phần sắp xếp, vốn thành tích Tay súng bắn tỉa sẽ không kém như vậy, nhiều lắm cũng giống mấy bộ phim trước đây của hắn, miễn cưỡng thu hồi phí tổn. Chỉ là lần này vận khí không tốt, mới chiếu phim hai ngày liền đụng độ Bí mật tối cao, bất luận là đạo diễn hay là mức độ nổi tiếng của đạo diễn, diễn viên, đội hình đoàn phim, sức tuyên truyền, người sau đều vượt xa người trước cả một thước, bên phía rạp chiếu phim cũng không phải ngốc, rất nhanh liền điều chỉnh thời gian chiếu phim, đều để lại các giờ vàng cho Bí mật tối cao.

Hạ thiếu gia tuy rằng đầu tư cho Tay súng bắn tỉa một chút tiền, nhưng tựa như hắn nói, hắn cũng chỉ bởi vì nể mặt mũi Lục Diễm nên đáp ứng, chút tiền ấy ở trong mắt của hắn không đáng kể chút nào, cho nên ném tiền xong hắn cũng chẳng để ý, có thể kiếm tiền hay không hắn cũng không quan tâm. Cho nên sau khi phim phát hành, hắn hoàn toàn chưa từng hỏi qua, hơn nữa thời gian Tay súng bắn tỉa công chiếu hắn vừa vận ở nước ngoài, chờ hắn trở về sự tình cũng đã xong xuôi, hắn càng lười đi quản. Thế cho nên rất nhiều người căn bản sẽ không biết Hạ thiếu gia cùng Tay súng bắn tỉa có quan hệ, người bình thường sẽ không đem hai bên liên hệ với nhau.

Về phần Lục Diễm, vốn dĩ hắn có thể thay đổi kết quả này, chỉ cần hắn hơi nhắc nhở một chút, nhất định sẽ khác biệt. Nhưng là làm một người biết rõ chuyện phát sinh về sau, hắn cũng không có ý nguyện thay đổi tiến trình phát triển. Dù sao hắn nhận đóng Tay súng bắn tỉa vốn không phải vì doanh thu phòng bán vé mà là vì danh hiệu ảnh đế, nếu bởi vì hắn can thiệp mà cải biến kết cục về sau, hắn tuyệt đối không mong

muốn. Huống chi, trước sau tương phản mãnh liệt có thể lưu lại ấn tượng càng sâu khắc trong lòng mọi người, có sao mà không làm!

Đủ loại nguyên nhân, tạo thành kết quả cuối cùng.

Chu Ảnh Tài trải qua chuyện này, bắt đầu chú trọng vấn đề tuyên truyền, sau đó hắn rất nhanh thoát khỏi cơn ác mộng phòng vé, chẳng qua, hắn rốt cuộc không thể tạo ra tuyệt tác như Tay súng bắn tỉa được nữa. Giữa được và mất, là tiếc nuối hay là như ước nguyện, có lẽ chỉ có bản thân hắn rõ ràng.

Hoàn chương 64

65. Chương 65

Ngày hôm sau thời điểm trở về nước đã là mười giờ tối, cũng không biết là ai tiết lộ hành trình của bọn họ, vừa mới đến đại sảnh sân bay, đã bị một đoàn phóng viên cùng fan vây quanh.

May mắn Tần Phong sớm chuẩn bị, trước khi xuống máy bay đã gọi một đám vệ sĩ tới, lúc này mới tránh cho thảm kịch nửa bước cũng khó đi.

Đám fan phản ứng trực tiếp mà nhiệt liệt, Lục Diễm vừa xuất hiện, liền cùng hét to, khẩu hiệu cũng rất đơn giản – chỉ ba chữ – “Lục ảnh đế”, thỉnh thoảng hỗn loạn vài tiếng gọi “Lục đại thần, em yêu anh”. Tiếng la hét chinh tề thống nhất kinh động đến toàn bộ đại sảnh, những người vốn mệt mỏi muốn ngủ hoặc là chuẩn bị đón người nhà về soi nổi nhìn lại đây, kẻ có lòng hiếu kỳ thậm chí còn vây lại, mới biết được hóa ra là có đại minh tinh trình diện.

Trong đó một cậu nhóc thoát nhìn là đại diện của nhóm fan thừa dịp vệ sĩ không chú ý mà linh hoạt chui vào, trong tay một ôm một bó hoa tươi rất to trực tiếp đưa đến trước mặt Lục Diễm. Vệ sĩ đang định lại ngăn cản, Tần Phong đã ra hiệu tỏ vẻ không có việc gì.

Cậu nhóc xem ra kích động cực kỳ, đầu đầy mồ hôi nói chuyện vừa vội lại nhanh, “Lục đại thần, chúc mừng anh được phong ảnh đế. Anh là niềm tự hào của chúng em, chúng em yêu anh.”

Lục Diễm mỉm cười tiếp nhận bó hoa, “Cảm ơn, tôi cũng yêu các bạn.” Sau đó, nâng bó hoa trong tay lên, hướng về phía đám fan quơ quơ, cất cao âm lượng, “Cảm ơn mọi người, cảm ơn các bạn. Đã khuya rồi, các bạn sớm về nhà nghỉ ngơi đi, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Được đáp lại, phản ứng nhóm fan càng mãnh liệt hơn, thậm chí có người kích động bật khóc, rất may cũng không trở nên quá lộn xộn, ngược lại nhóm tổ chức đứng ra tạo cho Lục Diễm một lối đi để ra ngoài.

Các phóng viên không có quy củ như fan, bọn họ không ngừng chen lại ý đồ phá tan vòng vây của vệ sĩ, không có kết quả liền soi nổi duỗi micro, hỏi đủ loại vấn đề.

“Lục tiên sinh, xin hỏi lần đầu tiên đạt được ảnh đế tâm trạng anh thế nào?”

“Lục tiên sinh, có thể bày tỏ tâm trạng và cảm tưởng hiện tại được không?”

“Lục tiên sinh, xin hỏi trước đó có từng dự liệu sẽ đạt được ảnh đế hay không?”

“Chu đạo, Tay súng bắn tỉa đạt được giải thưởng lớn, hiện tại cảm giác của anh thế nào?”

“Chu đạo, Tay súng bắn tỉa khimới vừa công chiếu phòng vé kém như vậy xin hỏi có phải hay không có nội tình gì, mong anh tiết lộ?”

“Chu đạo, đối với việc lúc trước có người nói anh chí lớn nhưng tài mỏng, vua thối nát, hiện tại anh có đáp trả gì không?”

...

Lúc này đây, Lục Diễm cùng Chu Ảnh Tài đều không đáp lại. Lục Diễm như trước mỉm cười bảo trì phong độ, Chu Ảnh Tài thì ngay cả tươi cười cũng không lộ ra, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Tần Phong một mặt cùng Tống Huy ngăn trở micro đuổi đến trước mặt Lục Diễm, một mặt nói, “Các vị truyền thông, Lục Diễm cùng Chu đạo vừa mới xuống máy bay, hiện tại rất cần nghỉ ngơi, không tiện trả lời các vị, thật xin lỗi.”

Vệ sĩ thật vất vả bảo hộ họ tới bãi đỗ xe, sớm đã có xe đang chờ bọn họ, bốn người trước sau lên xe, thẳng đến khi xe lặn bánh, các phóng viên mới chính thức yên tĩnh trở lại.

Xe chạy được một đoạn, Lục Diễm nhận được một tin nhắn, hẩn nhìn về phía sau, cũng không có ai đuổi kịp, liền nói với lái xe, “Giao lộ phía trước phiền anh dừng lại.”

Tần Phong kinh ngạc nói, “Làm sao vậy?”

Lục Diễm ngọt ngào mỉm cười, “Giai nhân ước hẹn.”

Tần Phong hiểu rõ mà cười cười, vỗ vỗ vai hẩn, “Thằng nhóc này, phúc khí không nhỏ a, bạn gái sẵn sóc như vậy.”

Chu Ảnh Tài cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

Lục Diễm chỉ cười, không nói gì, vẻ mặt thỏa mãn.

Tần Phong nhin không được hừ một tiếng, “Coi chừng người đẹp thay đổi a, hiểu hay không?”

Lục Diễm vô cùng tự tin mà đáp một câu, “Sẽ không.”

Đến giao lộ, lái xe ngừng xe, Lục Diễm lần thứ hai lưu ý không có ai theo kịp, lúc này mới rất nhanh xuống xe, đi về hướng chiếc xe đậu ở chỗ rẽ.

Vài người nhìn Lục Diễm lên chiếc xe kia, thẳng đến khi xe chạy đi, Tần Phong mới như có điều suy nghĩ mà nói, “Sao tôi cảm thấy chiếc xe kia quen mắt thế nhỉ?!”

Tống Huy trong lòng nhảy dựng, cười ha ha, “Xe mà, cái nào chẳng giống nhau.”

Tần Phong ánh mắt lợi hại đảo qua, “Tiểu Tống, cậu nhất định biết bạn gái Lục Diễm là ai.”

Tống Huy lập tức ho khan, hơn nửa ngày mới ngừng, vẻ mặt đau khổ, “Phong ca, anh đừng hỏi em, em cái gì cũng không thể nói.”

Tần Phong cũng không miễn cưỡng, hẩn còn không nhiều chuyện như vậy, “Quên đi, là ai cũng không sao, tôi tin Lục Diễm có chừng mực.”

Tống Huy lúc này mới len lén thở ra, nhẹ nhàng vuốt ve quả tim nhỏ đang đập bang bang.

Lục Diễm vừa lên xe, thắt dây an toàn, Tô Mạc liền khởi động xe, nơi này không phải chỗ nên ở lâu.

Tô Mạc vừa lái xe vừa hỏi, “Lục ảnh đế vẻ vang về nước, muốn chúc mừng như thế nào đây?”

Lục Diễm ái muội mà cười cười, “Là Tô đồng muốn vì tôi chúc mừng, đương nhiên là do ngài quyết định.”

Tô Mạc nghiêng đầu qua nở nụ cười với hẩn, không tiếp tục nói chuyện, xe một đường dựa theo lộ tuyến đã định phóng đi.

Qua mười mấy phút đồng hồ, Lục Diễm phát hiện xe không đi hướng về nhà, ngược lại chạy về phía ngoại thành. Lục Diễm có chút nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều. Thẳng đến khi xe chạy lên con đường núi quen thuộc, hẩn mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là tới nơi đó.

Lục Diễm còn nhớ rõ hẩn lần đầu tiên tới chỗ này, cũng là cùng Tô Mạc.

Ngày nào đó, hẩn bởi vì triệt để cắt đứt tình bạn với Từ Vĩnh Chu mà tâm tình muộn phiền, Tô Mạc vừa vận xuất hiện, chỉ nói cùng đi hóng gió, liền đưa Lục Diễm tới đỉnh núi này, anh cũng không nhiều lời an ủi, lại làm cho Lục Diễm tâm tình ổn định trở lại, cũng là từ một khắc kia, trái tim vốn kiên định của Lục Diễm chậm rãi rung động.

Lần thứ hai đến nơi này, vẫn là cùng Tô Mạc.

Đó là khi Lục Diễm lần đầu tiên đạt được giải thưởng quan trọng trong đời, nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng diễn viên mới xuất sắc nhất trong lễ trao giải Bách Thảo. Ngày đó hân bởi vì uống rượu, tâm tình lại quá mức phấn chấn, liền chủ động đòi đi hóng gió, vì thế Tô Mạc lần thứ hai đem hân đến nơi này. Cũng chính khi đó, Tô Mạc lần đầu tiên hôn hân, hân cũng lần đầu tiên hôn Tô Mạc, và cũng vào thời khắc kia, hân xác định tâm ý của mình.

Hiện tại, là lần thứ ba. Mà lúc này đây, bọn họ đã cùng một chỗ, đủ loại ý nghĩa.

Xe vẫn như cũ đậu ở vị trí quen thuộc, tắt đèn, hai người đồng thời xuống xe.

Đêm nay ánh trăng không quá sáng rõ, nhưng đứng gần, miễn cưỡng cũng thấy rõ người đối diện, ánh đèn dưới chân núi thì lại có vẻ phá lệ sáng ngời.

Hai người đồng thời tựa vào mui xe, Lục Diễm nhẹ nhàng nắm tay Tô Mạc, thấp giọng nói, “Sao lại muốn đến nơi này?”

“Nơi này rất thoải mái, không phải sao?” Tô Mạc mỉm cười trả lời.

Lục Diễm nhìn anh, “Quả thật rất thoải mái. Đây là lần thứ ba anh đến đây, anh còn nhớ rõ, lần trước tới nơi này, em hôn trộm anh.”

Tô Mạc không hề mất tự nhiên, mỉm cười nói, “Không phải lúc ấy anh liền trả thù rồi sao?”

“Sao có thể nói là trả thù chứ,” Lục Diễm thân mật dùng hai gò má cọ xát vành tai Tô Mạc, “Đó là tán tỉnh.”

Tô Mạc khẽ cười, “Giống như bây giờ sao?”

“Đương nhiên.” Lục Diễm vừa nói vừa ngậm vành tai anh, dùng răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng cắn cắn, thẳng đến khi Tô Mạc nhẹ nhàng than một tiếng, mới buông ra nhuyển thịt bị chà đạp, ngược lại tìm tới đôi môi đậm sắc.

Hai người rất nhanh kết thúc nụ hôn khẽ này.

Hai tay Tô Mạc chống trên vai Lục Diễm, tùy ý đối phương ôm eo mình, đôi mắt đã thích ứng bóng đêm nghiêm túc nhìn đối phương, thấp giọng nói, “Chúc mừng anh.”

Lục Diễm kiềm chế những tâm tư lộn xộn, dưới ánh mắt chăm chú của anh, cũng nghiêm túc trả lời một câu, “Cảm ơn em.”

Hai người lặng lẽ ôm nhau hồi lâu, Lục Diễm mới buông anh ra, hân đón ánh trăng chậm rãi đi đến chỗ vòng bảo hộ trên đỉnh núi, Tô Mạc cũng vội vàng đi theo.

Lục Diễm hai tay chống lên vòng bảo hộ, nhìn ánh đèn rực rỡ dưới chân núi, đột nhiên nói, “Em biết không? Ở trong mắt anh, ánh đèn chỉ là sự khởi đầu.”

Tô Mạc nhìn hân, không nói gì, anh biết lúc này anh chỉ cần lắng nghe là đủ.

Quả nhiên, Lục Diễm tự mình nói tiếp, “Anh vẫn luôn có một nguyện vọng, chưa từng nói qua với bất kì ai. Một ngày kia, anh muốn sáng tạo một vương quốc điện ảnh thuộc về mình, mà anh, chính là vương của nơi đó. Với sự thống trị của anh, tạo ra càng nhiều càng nhiều bộ phim điện ảnh tuyệt vời, anh muốn làm cho điện ảnh Hoa ngữ vươn ra thế giới, anh muốn để người trên khắp thế giới nhìn đến điện ảnh Hoa ngữ, không bao giờ có thể xem thường đất nước này nữa.”

“Rất buồn cười phải không, một kẻ mới ra mắt chỉ hai năm, chỉ mới có chút thành tích, lại dám ngạo mạn khoác lác.” Lục Diễm xoay người, ngữ khí hơi đùa cợt, trong mắt lại không có nửa điểm tự giễu.

Tô Mạc cũng mỉm cười, tiếp lời, “Em cũng có một nguyện vọng, em muốn sáng tạo một đế quốc thương nghiệp thuộc về mình, mà em chính là đế vương.”

“Em đã làm được.” Lục Diễm nghiêm túc nói.

“Còn chưa đủ,” Quang mang trong mắt Tô Mạc mãnh liệt giống hệt Lục Diễm, “Em muốn để khắp mỗi ngõ ngách trên thế giới, đều khắc ghi dấu vết Tô thị.”

“Cho nên...” Tô Mạc cười tự tin mà kiêu ngạo, “Chúng ta giống nhau, chỉ là những kẻ điên cuồng, đã tâm bình bĩnh. Em tin tưởng anh, anh nhất định có thể làm được.”

Lục Diễn thần nhiên cười nói, “Anh cũng cho là như thế.”

Lục Diễn chính mình cũng không lí giải được tại sao, có một thứ ý niệm vẫn luôn giấu ở đáy lòng, lên men, thậm chí ngoan cố kiên trì cứ như vậy nảy sinh. Hắn cho tới bây giờ cũng không cảm thấy giấc mộng của mình buồn cười, lại càng không cảm thấy mình quá si tâm vọng tưởng. Nếu ngay cả chuyện sống lại khó có thể tin đều có thể xảy ra trên người mình, như vậy còn có cái gì mà hắn không thể kỳ vọng?

Chẳng qua suy nghĩ như vậy hắn chưa từng muốn nói ra, đàn ông thành công hay không không ở lời nói, mà là ở hành động. Nhưng có lẽ bởi đêm nay phá lệ phần chân, có lẽ bởi sự tồn tại Tô Mạc khiến hắn thả lỏng, hắn nhận không được muốn chia sẻ với một người về khát vọng lớn nhất trong lòng.

Mà hắn một chút cũng không đoán sai, người nam nhân trước mắt này, vĩnh viễn là người hiểu hắn nhất, bởi vì bọn họ giống nhau.

Hai người đều là nam nhân ưu tú trong từng lĩnh vực, ở trong mắt mỗi bên nhìn đến đều là chói lọi rực rỡ. Là ai nói, đàn ông có dã tâm, mới là đàn ông có mị lực nhất. Bọn họ cũng không thiếu dã tâm, lại càng không thiếu dũng khí cùng hành động vì dã tâm này mà hăm hở tiến lên.

Hoàn chương 65

66. Chương 66

Chính như Tần Phong dự đoán, sau khi về nước, lịch trình của Lục Diễn đã bị sắp xếp kín mít, đủ loại công việc ập tới khiến hắn đáp ứng không xuể.

Ra mắt hai năm, năm ngoái đạt được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và diễn viên mới xuất sắc nhất tại Bách Thảo, năm nay lại giành được danh hiệu ảnh đế, hơn nữa còn là tại liên hoan phim quốc tế Cannes, thành tích như vậy, ở nền điện ảnh Hoa ngữ, không nói là người đầu tiên từ xưa đến nay, nhưng cũng làm cho người ta phải chú ý ngưỡng mộ.

Trước thành tích như vậy, antifan của Lục Diễn nhất thời đều mai danh ẩn tích, trong khoảng thời gian này, có thể nói là Lục Diễn trở thành người nổi tiếng được chú ý nhất hiện nay.

Tay súng bắn tía một lần nữa công chiếu, phòng vé một đường thu lợi, cùng lúc trước quả thực là khác nhau một trời một vực, hơn nữa bản quyền chiếu phim ra nước ngoài, hiện tại căn bản không thể nói là lỗ vốn, mà phải nói là thu được bao nhiêu. Tiền mà, ai cũng sẽ không ngại nhiều, mặc dù là người không để ý tiền tài như Hạ thiếu gia, đối với kết quả hồi báo như vậy cũng hết sức hài lòng.

Hiện giờ tất cả mọi người cũng đã biết người đầu tư cho bộ phim điện ảnh này là hắn, thời điểm người trong giới ngoài giới gặp gỡ, người khác trừ bỏ tán dương thông thường, còn không quên khen một câu Hạ thiếu gia thật có mắt nhìn, tùy tiện đầu tư một bộ phim liền kiếm bọn tiền. Hạ thiếu gia tâm tình tốt, ngay cả cấp dưới ngày thường theo bên người cũng thoải mái hơn không ít, vì thế khi Hạ thiếu gia mời Lục Diễn tới Kim Điện uống rượu, những người đó nhìn thấy Lục Diễn đều vô cùng thân thiết cùng cung kính.

Mà kéo theo, mấy bộ phim trước đó Lục Diễn góp mặt cũng lên tới trang đầu của các web phim lớn, nhân đều là một kiểu “Kiệt tác của ảnh đế Cannes”, kéo theo đó là một loạt phim nhảy lên vị trí đầu bảng. Được lợi lớn nhất chính là bộ phim Ván cờ năm nay vừa mới công chiếu, vốn doanh thu phòng vé trong nước đã rất cao, hiện tại lại được tuyên truyền ‘miễn phí’ như vậy, bản quyền ra nước ngoài lại đạt được thành tích trước nay chưa từng có, Cao Hi Triết mừng rỡ gọi điện thoại tới liên miện khen, nhóc Lục Diễn cậu a, thật không hổ là phúc tinh của tôi.

Trước đó bộ phim truyền hình duy nhất Mùa gió thổi của hắn cũng bắt đầu phát lại trên các kênh truyền hình, tỉ lệ xem không hề thua kém thời điểm quảng bá trước đây.

Mà ngay cả album mới vừa phát hành không lâu, lượng tiêu thụ cũng lần thứ hai tăng lên một vòng.

Đúng là con đường rộng mở, Lục Diển ngược lại vẫn còn bình tĩnh, với hấn mà nói, này vốn chính là kết quả đoán trước, nhưng nhóm fan thì không giống vậy. Ước chừng là trước đó bị atifan áp bức quá mức, hiện tại có sự thật làm chỗ dựa, nhóm fan đều thẳng lưng ưỡn ngực, nói chuyện cũng có thể cao giọng, nhất thời, bất kể là Weibo hay là các diễn đàn lớn, tóm lại, những nơi từng bị antifan dạo qua, hiện giờ đều bị fan công kích một lần, tiêu đề các bài post nhất định không thể thiếu chúc mừng nam thần lấy được danh hiệu ảnh đế, sau đó đi vào đủ loại nội dung, dù sao đều không thể thiếu fan cuồng hưng phấn kích động linh tinh, thuận tiện đem các loại phẩm chất ưu tú của Lục Diển phổ cập một lượt.

Đám antifan tạm thời không dám ló đầu, ngẫu nhiên ngoi lên trào phúng vài tiếng cũng rất nhanh bị chìm chết, người qua đường lúc đầu xem còn tỏ vẻ tuy rằng không biết tình huống, nhưng vẫn chúc mừng, nhưng mà có quá nhiều bài post hiện lên, liền có chút không kiên nhẫn, tính tình nóng nảy một chút trực tiếp từ người qua đường biến thành anti. Cho nên nói, mặc dù là nam thần tốt đẹp như Lục Diển cũng không cách nào lấy lòng tất cả mọi người, mà thế nhân có tâm lý phản nghịch lại cũng chiếm phần lớn.

Cuối cùng là một ít fan có lý trí khuyên nhủ các fan kích động về diễn đàn chính, nói rằng không khiến cho nam thần lại phải nhận thêm anti, trước mặt công chúng vẫn là khiêm nhường một chút thì hơn, về địa bàn nhà mình muốn xả như thế nào cũng được. Lúc này mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Đối với Lục Diển mà nói, thành tích đã qua đại biểu cho quá khứ, tương lai mới là mục tiêu hấn muốn hướng đến. Từ sau khi trở về từ liên hoan phim Cannes, trừ bỏ bận rộn với các loại công việc, Lục Diển giành càng nhiều tinh lực đặt ở việc chọn lựa tác phẩm tiếp theo.

Hiện giờ mang danh ảnh đế, chính là một cơ hội chuyển thân, giá trị con người dĩ nhiên sẽ khác, lượng kịch bản để chọn cũng càng lớn hơn.

Đối với việc lựa chọn kịch bản, Lục Diển hiện tại vẫn như cũ chú trọng vẫn là nội dung kịch bản cùng nhân vật, nếu kịch bản cùng nhân vật đủ tốt, tiền không thành vấn đề, nếu không, cho dù là trả cao bao nhiêu, hấn cũng không muốn nhận.

Vừa mới đạt được ảnh đế, đúng là lúc cần càng nhiều tác phẩm hay để chứng minh thực lực của mình, còn có một đám người đang rình cơ hội chê cười hấn, hấn tự nhiên không đồng ý tự làm mất mặt mình. Nhưng mà kịch bản xuất sắc nhân vật hay rất nhiều thời điểm chỉ có thể gặp, không thể cầu. Thực tế không gặp được vai thích hợp thì cũng chẳng biết làm sao.

Phương diện điện ảnh không có cái nào hợp ý, Tần Phong bắt đầu lưu ý bên mảng phim truyền hình, rốt cục hấn tìm được một cái vừa lòng.

“Kịch bản này không tồi — Trình thám toàn năng, tên tuy rằng có vẻ tầm thường, nhưng nội dung lại rất đáng khen, hai năm gần đây đang lưu hành loại đề tài trình thám này, cậu xem qua một chút.”

Lục Diển tiếp nhận kịch bản, hấn đọc rất nhanh, cơ hồ là tốc độ nhanh như gió, nhưng lại không phải là qua loa liếc qua, mà là mỗi câu mỗi chữ đều có thể đọc được.

Trình thám toàn năng lấy hình thức quay thành từng vụ, mỗi một câu chuyện ước chừng sáu tập phim, từ một đám án tử khác nhau tạo thành, từng người độc lập lại có liên hệ với nhau. Ý cũng như tên, đây là một bộ phim trình thám phá án, tự nhiên lấy các loại vụ án làm chính. Nhân vật chính là một thám tử tư, mang theo hai trợ thủ một nam một nữ, lấy đầu óc linh hoạt cùng năng lực suy luận xuất sắc phá gỡ những vụ án rắc rối mà ngay cả cảnh sát cũng bất lực.

Phong cách khác với loại hình trình thám nghiêm túc hắc ám, bộ phim truyền hình này tổng thể có chút thanh thoát, bốn vụ án đã viết tuy rằng mỗi một vụ rất ly kỳ nhưng sẽ không tạo cảm giác áp lực cho người xem, khó được chính là rất có logic và chặt chẽ, mặc dù Lục Diển là người mê trình thám, cũng tìm không ra vấn đề nào.

Sở dĩ cảm thấy nhạc dạo tổng thể thanh thoát nhẹ nhàng là bởi vì nhân vật chính khác với mấy kiểu nhân vật chính khí lâm liệt, có khổ tâm hay thù hận ác liệt, mà là hình tượng khôi hài vui vẻ, phong lưu phóng khoáng, hơn nữa còn sống rất vô tư yêu đời, đối mặt với kẻ ác hung dữ cũng có thể thoải mái chế phục.

Mà chữ “Toàn năng” ngoại trừ đại biểu cho mặt thể lực, quan trọng hơn là ở mặt trí nhớ, năng lực quan trọng nhất của nhân vật chính là ghi nhớ trong nháy mắt, chỉ cần hấn muốn, hấn có thể nhớ kỹ hết thấy

đồ vật hần gặp qua, hơn nữa hần sức quan sát cẩn thận tỉ mỉ cùng năng lực suy luận chặt chẽ, tất cả tội phạm ở trước mặt hần đều không chỗ nào che giấu. Nhân vật chính như vậy, quả thực không chê vào đâu được, dùng ngôn ngữ lưu hành trên internet đương thời để hình dung, chính là soái ca trong các soái ca. (*)

Lục Diễn khép lại kịch bản, mỉm cười, “Rất thú vị. Đề tài tuy rằng thông thường, nội dung lại có ý tưởng mới. Đối với dạng phim truyền hình nhân vật chính như vậy sẽ rất được hoan nghênh.”

Tần Phong đồng ý, “Không sai. Hơn nữa theo kịch bản, tình cảm trong phim cũng rất cuốn hút, nữ chính là một pháp y, công tác lâu năm, cuộc sống lại mơ hồ. Sau khi nam nữ chính gặp nhau, từ phong lưu lãng tử biến thành kỵ sĩ chung tình, cứu nữ chính từ các loại nguy nan. Tình tiết như vậy, sẽ thu hút người xem là nữ.”

Lục Diễn vui vẻ đồng ý, “Vây nhận đi. Bộ phim này làm tốt, nhất định sẽ ăn khách.”

Tần Phong gật gật đầu, “Tôi đồng ý. Đúng rồi, nữ nhân vật chính là Hạ Dĩnh.”

Lục Diễn giật mình, ồ một tiếng, “Nữ vương dòng phim trinh thám sao.”

Phim truyền hình hiệu suất chung quy là rất cao, rất nhanh, tin tức Lục Diễn nhận đóng phim Trinh thám toàn năng , cùng “Nữ vương trinh thám” Hạ Dĩnh dặt tay nhau truy kích tội phạm đã được tung ra. Tuy rằng là phim hiện đại chiếu trên kênh truyền hình, nhưng tuyên truyền vẫn cần phải thực hiện, trong ảnh chụp Lục Diễn toàn thân áo gió dài xám bạc, khoe môi nhếch lên mỉm cười phong lưu tự tin, cả người lồi lạc tuấn dật, Hạ Dĩnh thì mặc áo pháp y, vẻ mặt lạnh băng, toát lên đủ tư chất nữ vương, hình ảnh cực kỳ hài hòa.

Phim truyền hình còn chưa khởi quay, fan đã nhiệt tình chú ý.

Hạ Dĩnh cũng là nữ diễn viên thành danh đã lâu, phim truyền hình mà cô tham dự đa phần là thể loại điều tra phá án, mà cô ở thủ vai đủ kiểu nhân vật, hoặc thành thực hoặc xinh đẹp, hoặc già dặn hoặc mơ hồ, hoặc lạnh lùng hoặc thâm tình, dần dần, liền có danh hiệu “Nữ vương trinh thám”, fan của cô phần lớn cũng là người mê thể loại này.

Lúc này đây hai người hợp tác, fan của cả hai cũng bắt đầu hòa hảo hỗ trợ, rõ ràng nhất chính là từng người post bài tỏ vẻ ủng hộ phim, thậm chí trước khi khởi quay, “Trinh thám toàn năng” đã biến thành đề tài được chú ý nhất.

Trước ngày vào đoàn phim, Lục Diễn ngoài ý muốn gặp được một vị khách tới thăm.

Nghe nói là đối phương gọi điện thoại đến Tinh Không, ngỏ ý muốn cùng Lục Diễn gặp mặt, bởi vì thân phận đối phương đặc biệt, là lão tiền bối trong giới văn nghệ, cũng coi như người một nửa trong giới giải trí, công ty cũng nể mặt mũi, gọi điện thoại cho người đại diện Tần Phong, Tần Phong đồng ý trước, hẹn rõ thời gian, liền thông báo cho Lục Diễn.

Lục Diễn mới đầu có chút nghi hoặc, hần không nhận ra vị lão tiền bối này, cũng không biết đối phương vì sao muốn gặp hần. Nhưng tôn trọng tiền bối là điều cần thiết, cho nên vào thời gian hẹn, Lục Diễn đến nơi đã hẹn chờ đợi, ăn mặc cũng rất chỉnh tề, biểu đạt mười phần thành ý.

Đối phương đến đúng giờ, vừa thấy được Lục Diễn liền đi thẳng vào vấn đề, “Người dạy cậu đàn vi-ô-lông là Vương Sung đúng không? Ông ấy có phải là đã từng chơi đàn tại rạp hát quốc gia?”

Lục Diễn sửng sốt một chút, “Đúng vậy, ông làm sao biết? Ông biết thầy ấy sao?”

Đối phương thở dài, “Đã gần ba mươi năm chưa gặp lại, ông ấy hiện tại thế nào?”

Lục Diễn ánh mắt có chút thương xót, “Mười năm trước thầy đã qua đời.”

Lão tiền bối ngẩn ngơ, lộ ra biểu tình bi thương, thật lâu sau, thở dài nói, “Kỳ thật ta đã đoán được, nhưng chung quy không muốn thừa nhận. Ông ấy chết như thế nào?”

Lục Diễn cân nhắc một chút, mới nói, “Khi đó thầy bệnh nặng, không qua khỏi nên đã đi.”

“Thân thể ông ấy vẫn luôn không quá tốt, ai, nếu tôi sớm tìm được ông ấy thì tốt rồi. Chính là ông ấy, rất bướng bỉnh, đến chết cũng không chịu liên hệ với đám bạn già này, tất cả mọi chuyện đều muốn tự mình gánh vác.” Lão tiền bối vẽ mặt hoài niệm lại khổ sở.

Lục Diễm nghĩ nghĩ, hỏi, “Nghe ra tiền bối cùng thầy đã thân quen từ lâu.”

Lão tiền bối gật đầu, “Chúng ta đã từng cùng trong rạp hát quốc gia, khi đó vài người chúng ta tình cảm rất tốt. Sau lại xảy ra một việc, ông ấy chịu một ít ủy khuất, bị hàm oan mà rời khỏi rạp hát. Khi đó tôi vừa lúc đến nơi khác biểu diễn, chờ lúc trở về người đã đi rồi. Nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn tìm kiếm ông ấy, không nghĩ tới... Ai.”

Lục Diễm không hỏi những chuyện cũ năm xưa, đó đại khái là một ít sự tình không quá vui vẻ, hẳn không có sở thích chọc vào nỗi đau của người ta, hơn nữa quá mức tò mò cũng có vẻ không lễ phép.

Lão tiền bối hít vài ngụm khí, còn nói thêm, “Hôm nay thật sự là cảm ơn cậu, nói cho ta biết tin tức của ông ấy, cũng coi như buông xuống tâm tư trong lòng tôi nhiều năm qua.”

“Không có gì. Thầy nếu biết có bạn bè như ông đều luôn nhớ thương thầy, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng.” Lục Diễm chân thành đáp.

“Cậu đã là học sinh của ông ấy, nhiều năm qua ông ấy đại khái cũng chỉ thu một học trò là cậu, có một việc muốn mời cậu giúp đỡ, không biết có thể được hay không?”

“Mời ông cứ nói.”

Hoàn chương 66

.

(*) Nguyên văn chỗ này là : (đủ loại tô), bởi hiểu biết hạn hẹp nên không rõ nó có nghĩa gì trên mạng TQ, vậy nên Phily mạn phép chém. Ai hiểu được thì góp ý cho Phily nhé ^^

67. Chương 67

.

Lão tiền bối hơi trầm mặc một lát, ước chừng là đang sắp xếp ngôn từ, sau đó chậm rãi nói, “Năm đó những lão già chúng ta rời khỏi rạp hát quốc gia liền phát triển riêng, nhiều năm qua, ngoại trừ Vương Sung không thấy bóng dáng tất cả mọi người sống cũng ổn. Hiện giờ lớn tuổi, đều có chút hoài cổ, muốn trước khi về với đất mẹ thì tổ chức một buổi diễn tấu cáo biệt, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện nhiều năm qua vẫn luôn muốn đoàn tụ. Vương Sung năm đó là tay đàn vi-ô-lông ưu tú nhất trong chúng ta, hiện giờ ông ấy không còn, chúng ta cũng không muốn quên ông, cậu là học sinh của ông ấy, đại khái cũng là truyền thừa duy nhất, chúng ta thương lượng với nhau rồi, muốn mời cậu thay mặt cho Vương Sung tham gia buổi biểu diễn cáo biệt lần này. Không biết ý của cậu thế nào?”

Lục Diễm trong lòng đã bị tin tức này khiến cho hưng phấn không thôi, nhưng ngoài mặt như trước vẫn bảo tồn vẻ bình tĩnh, có chút do dự nói, “Có thể được các tiền bối mời, tôi dĩ nhiên vô cùng vinh hạnh. Nhưng mà tôi lo lắng, buổi diễn tấu tiêu chuẩn cao như vậy tôi có lẽ không thể đảm nhiệm. Với trình độ của tôi hiện tại, lừa người ngoài nghề còn có thể, với người chuyên nghiệp, khác nào múa rìu qua mắt thợ.”

Lão tiền bối thở dài, “Cái này chúng ta đương nhiên rất rõ ràng. Vương Sung là thiên tài vi-ô-lông, trình độ của ông ấy chính là khắp thiên hạ cũng khó có ai với tới, ngày đó nhìn thấy cậu biểu diễn, còn không có được một phần mười tài năng của ông ấy năm đó.”

Lục Diễm hồ thẹn đáp, “Thật xin lỗi, tôi không kế thừa tốt âm nhạc của thầy.”

Lão tiền bối khoát tay, “Cậu không cần nói xin lỗi, mỗi người một chí, cậu vốn không có ý theo con đường này. Tôi nghĩ Vương Sung năm đó dạy cậu, cũng không nghĩ muốn cậu truyền thừa cái gì. Có điều căn cơ của cậu rất tốt, chỉ là có chút lạ lẫm lâu năm chưa đụng mà thôi. Chúng tôi muốn tổ chức buổi diễn tấu cáo biệt này kỳ thật cũng không phải buổi biểu diễn chính thức gì, đám lão già này tuổi lớn hết rồi, cũng thực khó bảo trì trình độ năm đó, cậu chỉ cần luyện tập thêm, đuổi kịp tiết tấu là không thành vấn đề. Có

điều vẫn muốn hỏi ý kiến của cậu, nếu cậu đáp ứng, như vậy thời gian kế tiếp, chỉ sợ phải tăng cường độ luyện tập.”

Lục Diễm trầm ngâm trong chốc lát, hỏi, “Khi nào sẽ tổ chức buổi biểu diễn?”

“Vào cuối tháng mười một, còn khoảng nửa năm nữa.”

“Nói như vậy, nếu các tiền bối không chê, tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Lục Diễm sáng khoái nhận lời.

Lão tiền bối khẽ cười, “Không cần khách khí như thế. Kỳ thật mời cậu cũng là chúng ta có tư tâm, lúc này tôi tính toán biểu diễn để lấy tiền cứu tế, tiền thu được toàn bộ sẽ quyên góp hết. Chúng ta đều là một đám lão già, chỉ sợ không nhiều người muốn đến nghe diễn tấu. Tuy rằng cậu không phải xuất thân âm nhạc, nhưng hiện tại cậu đang nổi tiếng, chúng ta cũng muốn mượn hơi cậu một chút.”

Lục Diễm dĩ nhiên sẽ không đem lời như thế cho là thật, cười nói, “Các tiền bối quá khiêm tốn rồi, chỉ cần các ngài kêu gọi, tin tức vừa ra, chỉ sợ vé vào cửa rất nhanh liền bán sạch.”

Lời này cũng không phải tùy tiện khen tặng, lão tiền bối Chu Dự Trì trước mặt hắn đã từng là nghệ sĩ dương cầm số một trong nước, hiện giờ tuy rằng tuổi cao, rất ít xuất đầu lộ diện, nhưng danh tiếng vẫn còn vang vọng. Cái khác không nói, chỉ cần là “Vương tử đàn dương cầm” Khổng Huyền Ca từng theo học ông, liền đủ để kêu gọi mọi người tới, huống chi Lục Diễm biết, người có thể cùng Chu Dự Trì ở trong rạp hát quốc gia năm đó, khẳng định cũng sẽ không đơn giản.

Cho nên nói, có thể tham dự buổi diễn tấu trọng đại này, đối với Lục Diễm mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt. Tuy rằng Chu Dự Trì bảo mượn Lục Diễm để thu hút người cũng có thể có một phần, nhưng cũng không phải trọng điểm, quan trọng nhất hắn là học trò duy nhất của Vương Sung.

Chu Dự Trì xem giờ, “Chúng ta tạm thời bàn tới đây. Tiểu Lục, nửa năm kế tiếp, cậu có thời gian thì tới tìm tôi, chúng ta trước tiên chọn ca khúc, cậu phải luyện tập nhiều hơn, đến lúc đó khẳng định sẽ có hợp tấu, cậu còn phải theo chúng tôi tập luyện. Nhưng mà hiện tại chỉ sợ là thời điểm cậu bận rộn, có thể sắp xếp được không?”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ lo liệu. Tiền bối yên tâm.” Lục Diễm cười nói.

Chu Dự Trì cười, “Chàng trai trẻ, vất vả một chút coi như là rèn luyện. Cậu nhất định sẽ có thành tựu lớn.”

Lục Diễm hơi hơi cúi đầu, “Xin nhận lời tốt lành của tiền bối.”

Hai người trao đổi phương thức liên lạc, cũng thương lượng thời gian và địa điểm hẹn kế tiếp, lúc này nói lời tạm biệt, Lục Diễm tiễn Chu Dự Trì đến tận xe, cung kính nhìn theo ông rời đi.

Xe Tổng Huy sớm chờ bên ngoài, Tần Phong cũng có mặt, bởi vì không biết Chu Dự Trì tìm Lục Diễm có chuyện gì, hai người bọn họ hành vi tôn kính, cũng không tiện đi theo, cho nên Lục Diễm vừa lên xe, Tần Phong liền không chờ đợi được mà mở miệng hỏi, “Thế nào? Ông ấy tìm cậu có chuyện gì? Không phải là nhìn trúng tài năng âm nhạc của cậu, muốn nhận cậu làm học trò đấy chứ.” Câu nói cuối cùng kia đương nhiên là mang ý trêu đùa.

Lục Diễm thần bí mỉm cười, “Mặc dù đoán không trúng, nhưng cũng không xa lắm.” Tiếp đó liền đem sự tình kể lại một lần.

Tần Phong lập tức tiến vào trạng thái công tác, “Thật tốt quá, này thật đúng là dịp tốt kịp thời. Cậu vừa mới đạt được danh hiệu ảnh đế Cannes, hiện tại liền có cơ hội đặt một chân vào lĩnh vực âm nhạc chính thống, tuy rằng chỉ là một buổi diễn cáo biệt, nhưng có lão nghệ sĩ Chu Dự Trì, chắc chắn, tôi đã có thể tưởng tượng một hồi oanh động trong showbiz. Nhìn xem về sau ai còn dám nói, ca sĩ thị trường khó đặt chân nơi thanh nhã. Lục Diễm cậu được lắm, thì ra cậu còn có thầy dạy nhạc danh tiếng như vậy.”

Lục Diễm cười cười, có chút tiếc nuối, có chút hoài niệm, “Tôi cũng không nghĩ tới thầy đi nhiều năm rồi, hiện giờ còn có thể mang đến cơ hội cho tôi, chỉ tiếc thầy đã không còn, mà tôi chung quy sẽ không theo còn đường âm nhạc này, cô phụ công ơn giáo dục của thầy.”

Tần Phong vỗ vỗ vai hắn, không nói nhiều lời an ủi.

“Đúng rồi,” Tần Phong đột nhiên hỏi, “Ông Chu có nói lần biểu diễn từ thiện này do đơn vị nào đảm nhận không?”

“Cái này tôi không hỏi qua, nghe ý tứ của ông ấy, giống như cũng mới mới vừa quyết định không lâu, có lẽ còn chưa kịp xác định.”

“Như vậy, lần sau lúc gặp mặt cậu hỏi ông ấy xem, nếu có thể, đề nghị với ông ấy để chúng ta đảm nhiệm đi.”

“Được, nhưng cái này có cần thiết không?”

“Có, bởi vì đây là biểu diễn để lấy tiền cứu tế. Lục Diễm, tôi nghĩ chúng ta hiện tại hẳn là nên dồn chút tâm vào chuyện từ thiện. Thực lực của cậu đã chậm rãi được người ta công nhận, muốn tăng mạnh lực ảnh hưởng với xã hội, chuyện này không thiếu được, cũng có lợi gây dựng hình tượng, đối với phát triển sau này của cậu rất quan trọng.”

“Tôi hiểu được. Nói như vậy, chúng ta có thể nhận một số quảng cáo công ích trước.”

“A, ý tưởng này rất hay, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Tần Phong nghĩ nghĩ, vẫn có chút lo lắng, “Nhưng mà này, lần diễn tấu này cậu nắm chắc được bao nhiêu phần? Người tới dự khẳng định phần lớn là người trong nghề, cũng không giống chương trình giải trí người xem dễ gạt đầu.”

Lục Diễm cười cười, “Yên tâm, ông Chu đối với tôi cũng có tin tưởng, anh còn lo lắng cái gì. Chỉ là trong khoảng thời gian này tôi nhất định phải tăng cường luyện tập, lâu lắm không chơi đàn, ngưng tay. Cho nên trừ bỏ việc đóng phim và một số công tác quan trọng khác, những thứ khác có thể từ chối thì tận lực từ chối đi, tôi muốn chuyên tâm chuẩn bị.”

“Yên tâm đi, cái này tôi sẽ lo.”

Hai người trong công việc sớm đã ăn ý, Lục Diễm đối với an bài của Tần Phong dĩ nhiên rất yên tâm.

Lại một lần nữa gặp mặt, Lục Diễm liền đưa ra vấn đề đảm nhiệm việc từ thiện với Chu Dự Trì, Chu Dự Trì thực trực tiếp mà đồng ý, hiện nay còn chưa có liên hệ với ai, thậm chí ngay cả đơn vị tổ chức cũng chưa xác định, Lục Diễm thuận thế đề nghị để hắn liên hệ, Chu Dự Trì rất vui vẻ đáp ứng.

Đối với đám lão già như họ mà nói, làm tốt âm nhạc mới là chuyện thuộc bốn phần, tổ chức buổi biểu diễn, phải suy xét rất nhiều chuyện, bọn họ căn bản không có tinh lực cùng kiên nhẫn đi làm, đa số đều là tìm thương gia tin cậy trực tiếp nhận thầu, hiện tại nếu Lục Diễm chủ động đề xuất, tự nhiên trong lòng rất vui mừng. Ngay cả đơn vị đảm nhiệm, tổ chức, tuyên truyền và đủ thứ linh tinh, hết thảy đều giao cho hắn đi xử lý.

Lục Diễm dĩ nhiên cũng không có thời gian, cuối cùng đều dồn hết lên người Tần Phong, loại chuyện này với Tần Phong tất nhiên quen thuộc, rất nhanh liền liên hệ ổn thỏa. Tuy rằng bởi vì là biểu diễn để lấy tiền cứu tế tiền lời sẽ toàn bộ quyên đi, nhưng đây là một lần quảng bá hình ảnh tốt cho doanh nghiệp, hơn nữa dựa vào danh tiếng của Chu Dự Trì cùng Lục Diễm, muốn tìm nhà tài trợ vẫn là thực dễ dàng. Về phần bên đảm nhiệm, trực tiếp giao cho Tinh Không thì tốt rồi, Tinh Không hàng năm đều sẽ vì ca sĩ dưới trướng mà tổ chức không dưới mười buổi biểu diễn, hiển nhiên kinh nghiệm rất phong phú.

Sau khi xác định mọi chuyện, việc đầu tiên là bắt đầu tuyên truyền.

Tuy rằng chủ chốt của buổi biểu diễn sẽ là nhóm nghệ sĩ già, nhưng tại thời điểm tuyên truyền, cũng là dựa theo danh tiếng của Lục Diễm. Tinh Không đương nhiên càng thiên về nghệ sĩ nhà mình, mặt khác Lục Diễm vừa mới vinh dự đạt danh hiệu ảnh đế Cannes, cơn sốt này còn chưa lắng xuống, ăn theo tuyên truyền dĩ nhiên rất có sức ảnh hưởng.

Tuy rằng hiện giờ ranh giới giữa âm nhạc thị trường và âm nhạc truyền thống đã chẳng còn rõ ràng, những năm gần đây cũng thường xuyên có những tác phẩm hợp tác giữa đôi bên, nhưng mà ca sĩ trực tiếp tham dự diễn tấu âm nhạc thánh phòng, đây là lần đầu tiên xảy ra, huống chi Lục Diễm vốn còn không phải ca sĩ, mà là diễn viên.

Tin tức một khi truyền ra, lại gây nên một trận xôn xao.

Fan ngay từ đầu còn nửa tin nửa ngờ, tuy rằng đối với chuyện nam thần tổ chức buổi diễn tấu, bọn họ tuyệt đối là thích, nhưng quả thật có chút khó mà tin được.

Antifan một lần nữa liền sống dậy, trước bởi vì Lục Diễn vinh lấy được ảnh đế mà đã bị ghen lần này giống như tất cả đều bộc phát ra.

“Loạn rồi, này tuyệt đối là loạn hết rồi. Tên đó không phải là diễn viên sao, khi nào thì diễn viên cũng có thể tự mình tổ chức diễn tấu, sẽ có người đi nghe sao? Bên tài trợ là nãi nãi hử, không sợ lỗ? Đám fan nào tàn cũng không nhất định tới xem diễn tấu, không phải cứ trưng cái mặt đẹp trai ra là đủ.”

“Há há, không phải là tuyên truyền viết sai chữ đó chứ? Đem biểu diễn viết thành diễn tấu rồi đi. Cơ mà cho dù là có là biểu diễn cũng làm quá, mới ra mấy bài hát, thế mà cũng tổ chức concert?”

“Ái da, bước lẩn sân này không nhỏ a, còn thật sự cho rằng mang cái danh ảnh đế liền biến thành toàn năng. Đừng nói ngày mai liền truyền tin làm sáng tỏ kỳ thật chỉ là vì mục đích ‘câu khách’ cho bộ phim mới chứ.”

...

Giống như chờ đợi chính là hiệu ứng này, khi nghi ngờ càng lúc càng lớn, fan thiếu chút nữa đều gọi điện thoại đến công ty chứng thực thật giả, bước tuyên truyền tiếp theo liền được tung ra. Lúc này đây giới thiệu tỉ mỉ cụ thể thành viên trong buổi diễn tấu, quy cách, mục đích, thậm chí ngay nội dung sẽ biểu diễn cũng báo trước.

Cái này thật sự đủ xác thực tính chân thật, hơn nữa ngoại trừ Lục Diễn, những người khác đều là nghệ sĩ thành danh đã lâu của thế hệ trước, tất nhiên tin đồn trước đó liền không thể nghi ngờ được nữa, nhất là khi có phóng viên phỏng vấn Chu Dự Trì, đáp án của ông lại càng khẳng định chắc chắn.

Fan nhất thời liền sôi trào.

“A a a a, nam thần thật sự muốn tổ chức diễn tấu, sinh thời lại có thể nhìn thấy nam thần mặc lễ phục đứng ở thính phòng kéo vi-ô-lông! Cảnh tượng hoàn mỹ này ngộ không dám tưởng tượng.”

“Lần trước trên TV thấy ảnh kéo đàn cũng đã rất nhộn nhạo, không nghĩ tới còn có một ngày chính thức diễn xuất.”

“Tuổi chỉ quan tâm khi nào bán vé a, tuổi đã lên đây có chờ suốt đêm xếp hàng rồi

”

“+1, đã giao cho bạn trai đến lúc đó xếp hàng suốt đêm.”

“Này lêu trên, cứ ở đó mà diễn trò ân ái a, cẩn thận bị đốt nhà.”

“Không có bạn trai T^T, đã hẹn đồng bọn cùng nhau xông pha, go go.”

“Thật không hổ là nam thần, quả thực toàn năng. Vừa mới thành ảnh đế, lập tức muốn tiến quân vào giới âm nhạc sao.”

“Nói đến toàn năng, các nàng không biết là bộ phim truyền hình lần này tạo ra nhân vật rất hay sao, flash memory đó a, ghi nhớ ngay lập tức đó a, quả thực không thể nào tuyệt hơn.”

“Nghe nói trí nhớ của nam thần cũng siêu khủng lắm đó, nghe qua mấy nàng từng được thăm phim trường truyền lại á, nam thần nhớ lời kịch rất nhanh, thậm chí ngay cả lời thoại của bạn diễn cũng đều nhớ kỹ, người khác quên thì ảnh có thể nhắc đó nha~”

“Nãi nãi phạm a, quả thực soái muốn die, hóng.”

“Tuy rằng đóng phim điện ảnh càng có thể thể hiện, nhưng mà tui còn hy vọng nam thần có thể đóng phim truyền hình nhiều thật nhiều, như vậy tui có thể thường xuyên nhìn thấy ảnh. Điện ảnh nhiều nhất là hai tiếng, một năm ba bộ cũng không đủ nhần, cộng gộp lại mới sáu giờ căn bản không đủ a.”

“Vẫn là thôi đi, đóng nhiều phim truyền hình ảnh hưởng đến diễn xuất, vì tốt cho nam thần, hy vọng anh ấy chuyên chú phương diện điện ảnh, có thời gian thì có thể đóng kịch nói, tôi luyện diễn xuất.”

“Cảm thấy diễn xuất của nam thần đã tuyệt cú mèo rồi, kịch nói so với điện ảnh còn khó xem hơn, vẫn là đóng phim thì hơn, sau đó tốt nhất lộ diện quảng bá thật nhiều vào, như vậy chúng ta có thể thường xuyên thấy anh ấy.”

“A ha ha, các nàng yêu cầu thế này nam thần không bận chết đi à, vậy anh còn có thời gian cùng bạn gái sao?”

“Trên lầu cầu buồng tha, có thể dừng lời đề tài này ra không? Tui đang cố thôi miên chính mình nam thần còn chưa có chủ đó.”

“+1, cầu không đề cập tới, cầu buồng tha.”

“+2 “

“+3 “

...

“Xin gọi ngộ là tiểu thiên sứ lầu chính đây. Kỳ thật ngộ có chút lo lắng, buổi lễ diễn tấu quy mô như vậy, người cùng hợp tác đều là lão nghệ sĩ rất lợi hại đó, nam thần có thể đảm nhiệm sao? Lần trước trong chương trình biểu hiện thế nào? Có người nào chuyên nghiệp đến phân tích một chút, người ngoài nghề như ngộ thấy cảm thấy rất êm tai.”

“Cùng lo lắng, cầu người chuyên nghiệp.”

“Cũng khá được, với người không chuyên nghiệp xem như lợi hại. Nhưng nếu là biểu diễn chuyên nghiệp thì vẫn chưa đủ. Có điều thời gian còn sớm, luyện tập thêm có lẽ sẽ được.”

“Lầu trên là người chuyên nghiệp sao, có thể hỏi là làm nghề gì được không, có phải làm âm nhạc? Xin hỏi lấy ánh mắt chuyên nghiệp, thời gian nửa năm nam thần có thể luyện đến tiêu chuẩn chuyên nghiệp không?”

“Tôi là giảng viên học viện âm nhạc, nhưng tôi dạy đàn dương cầm, cho nên đối với vi-ô-lông cũng không tính quá chuyên nghiệp. Nửa năm có thể bắt đầu luyện hay không tôi cũng không xác định, nói như thế nào nhỉ, bởi vì mỗi người khác nhau, phải xem thiên phú và nỗ lực của bản thân, đương nhiên nếu có danh sư chỉ điểm khẳng định sẽ càng tốt.”

“Tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng mà tui tin tưởng nam thần, tóm lại cầu chúc buổi diễn tấu thành công mỹ mãn, đến lúc đó nhất định sẽ đền ửng hộ.”

“+1”

“+2”

“+3”

...

Ngay cả fan đều sẽ có như vậy nghi vấn, antifan tuy rằng bị tin xác thực làm mất mặt, nhưng vẫn nhảy nhót biểu đạt coi thường Lục Diễn, chỉ sợ một buổi diễn tấu sẽ bởi vì một kẻ tầm thường gia nhập mà bị phá hỏng. Kẽ cay nghiệt hơn thì nói thẳng bởi vì một con chuột thối mà phá hủy cả một nồi cháo ngon.

Đối mặt với ngôn luận như vậy, đương nhiên cũng chỉ có thể chờ đến lúc đó dùng sự thật để phân định mà thôi.

Hoàn chương 67

68. Chương 68

Thời gian cấp bách, mặc dù Chu Dự Trì cũng thừa nhận căn cơ của Lục Diễn rất tốt, nhưng một phút đồng hồ trên sân khấu đòi hỏi công sức luyện tập cả mười năm, huống chi Lục Diễn cũng không có mười năm, chỉ có nửa năm. Cho nên tất cả thời gian ngoài lúc làm việc, Lục Diễn đều đặt vào việc luyện tập.

Mấy ngày này, thời gian hẳn ở chung với Chu Dự Trì so với bất kì ai nào đều nhiều hơn, Chu Dự Trì tuy rằng không phải chuyên về vi-ô-lông, nhưng chỉ bảo cho Lục Diễm cũng không thành vấn đề. Có đôi khi luyện tập quá muộn, hẳn sẽ ở lại chỗ thầy Chu, hai người dần dần lại có cảm giác như anh em kết nghĩa.

Lục Diễm có căn cơ, thiên phú lại cao, hơn nữa hẳn rất chuyên tâm chăm chỉ, sự tiến bộ của hẳn có thể dùng hai chữ thần tốc để hình dung, Chu Dự Trì cũng không khỏi cảm thán quả là một hạt giống rất có triển vọng, đáng tiếc hẳn lại không đi con đường này, nếu không tất nhiên cũng có thể đạt được thành tựu.

Đối với phim Trinh thám toàn năng từ khi khởi quay cho đến lúc đóng máy, tuy rằng trong khoảng thời gian này Lục Diễm phần lớn giành tinh lực vào buổi diễn tấu, nhưng hẳn cũng không bởi vậy mà lơ là công tác chính, càng không bởi vì đây là phim truyền hình mà qua loa, mỗi một cảnh quay, mỗi một phân đoạn, hẳn vẫn đặt ra yêu cầu với bản thân cao như trước.

Hợp tác với nhân viên đoàn phim cũng rất thoải mái, đạo diễn Trình Thường biết Lục Diễm có việc bận, tận lực đem phân đoạn của hẳn tập trung cùng một chỗ, để hẳn có thể tiết kiệm nhiều thời gian, mà Lục Diễm cũng yêu cầu bản thân nâng cao hiệu suất, tranh thủ thời gian.

Lục Tần Phong cầm giấy mời tiến vào, Lục Diễm đang chọn lựa kịch bản bộ phim tiếp theo.

“Tuần sau có một tiệc từ thiện, lúc trước cậu quay hai quảng cáo từ thiện hưởng ứng không tồi, cho nên bên tổ chức cũng mời cậu tham gia.”

Lục Diễm tiếp nhận giấy mời, “Là ai tổ chức?”

Tần Phong đáp, “Người nổi danh, nữ sĩ Phương Quỳnh.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Ừ, nhà từ thiện nổi danh. Tiệc từ thiện của chị ấy không phải ai cũng có thể tham gia.”

“Cũng không hẳn đâu, chị ấy không hay mời người trong showbiz, lần này có thể mời cậu, đại khái ngoại trừ bởi vì hai quảng cáo từ thiện kia mà còn vì cậu sắp tổ chức buổi biểu diễn để quyên tiền.”

Lục Diễm mỉm cười, khép lại giấy mời, “Đây là cơ hội hiếm có, đương nhiên là phải đi.”

Địa điểm buổi tiệc ngay tại biệt thự tư nhân của người tổ chức, người đi vào phải mang theo giấy mời, như vậy đương nhiên không thể dẫn theo trợ lý, cho nên Lục Diễm tới đó một mình.

Phương Quỳnh là nữ sĩ danh tiếng, không phải là kẻ tùy tiện có chút tiền, ngoại hình của cô xinh đẹp, lại ham thích thời thượng. Phương gia cũng là gia đình giàu có lâu đời, Khi Phương Quỳnh còn trẻ tài mào song toàn, sau đó lại gả cho người đàn ông giàu có tương đương, hai vợ chồng hòa hợp vài năm, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, chồng của cô thân thể không tốt, nghe nói là bị bệnh đã lâu, kết hôn không đến mười năm thì qua đời.

Phương Quỳnh và chồng rất yêu thương nhau, cho nên sau khi chồng qua đời cô không đi bước nữa, hai người cũng không có con. Phương Quỳnh lại có yêu thích với công việc từ thiện, cho nên hàng năm sẽ tổ chức mấy buổi tiệc, toàn bộ tiền thu được sẽ quyên cho tổ chức từ thiện, ủy ban thành phố đã từng trao cho cô huy hiệu “Nhân ái”.

Bởi vì Phương Quỳnh tổ chức tiệc tối hoàn toàn mang tính chất tư nhân, quy mô tuy rằng không lớn nhưng nhiều năm qua, ảnh hưởng cũng không nhỏ, hơn nữa tất cả khách mời đều là người có tầm ảnh hưởng lớn, mỗi lần số tiền quyên được cũng không nhỏ, dần dần có thể được cô mời cũng thành một loại biểu tượng cho thân phận.

Phương Quỳnh phần lớn mời danh sĩ trong xã hội, hoặc là nhân vật chân chính có lòng với việc từ thiện, nhiều năm qua, minh tinh có thể được cô mời cũng không nhiều, đều là người chân chính cống hiến vì việc thiện, nếu không cho dù có nổi tiếng đến đâu cô cũng không để vào mắt. Mà có thể được cô mời, thì chứng tỏ danh tiếng cùng phẩm hạnh đều được cô tán thành.

Mỗi một lần Phương Quỳnh tổ chức tiệc từ thiện, đều sẽ có bên truyền thông tới, tuy rằng không thể đi vào, nhưng có thể canh giữ ở cửa xem khách mời có những ai. Tất cả khách mời đều được yêu cầu trình giấy mời tại cửa, sau mới có thể đi vào, điều này cũng cho các phóng viên có cơ hội nhìn thấy khách quý, hơn nữa đa số khách mời đối với việc bị truyền thông chú ý cũng không phiền hà, thậm chí còn rất phối hợp, dù

sao làm từ thiện là chuyện đáng giá được tuyên dương, mà có thể có được Phương nữ sĩ mời cũng chứng tỏ tầm quan trọng của bản thân.

Tuy rằng ra vào đều là người có tiếng trong thành phố, thời điểm Lục Diễm xuất hiện, vẫn khiến cho mọi người tập trung chú ý, chủ yếu bởi vì gần đây hần thật sự quá mức vang danh, từ liên hoan phim điện ảnh trở về, cơ hồ chưa từng mờ nhạt trong tầm mắt đại chúng.

Lục Diễm ngược lại trước sau như một, vẫn là vẻ ung dung thông thả, rất có một loại cảm giác không quan tâm hơn thua.

Khách mời trong bữa tiệc tuy rằng không nhất định đều đã gặp mặt, nhưng rất ít người không nhận ra đối phương, đôi bên đều thực khách khí mà hàn huyên, thậm chí còn có người mượn cơ hội bàn chuyện làm ăn.

Lục Diễm cầm ly rượu, tuy rằng đã tận lực tìm góc yên tĩnh, nhưng bề ngoài của hần xuất chúng trong đám đàn ông tốt xấu lẫn lộn vẫn quá mức nổi bật, thỉnh thoảng lại có một hai cái cô gái tìm được hần, nói với hần vài câu. Luôn luôn ôn nhu với phái nữ là nguyên tắc của Lục Diễm, hướng chi trong trường hợp này, tuy rằng trong lòng không quá vui vẻ, ngoài mặt vẫn phải nghiêm túc mà ứng đối. Đa số các cô gái cũng thức thời, trên cơ bản đều nói đôi lời, chờ có người khác tiếp cận liền khách khí mà tránh ra.

Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, cô gái trước mặt này đã quán lấy Lục Diễm hàn huyên mười mấy phút đồng hồ, giữa chừng có những người khác lại đây định nói vài câu đều bị một thân khí thế cao lãnh của cô ta dọa chạy.

Người trước mắt Lục Diễm cũng sớm đã nghe, cô ta tên là An Tình, là chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế, vốn cũng có tiếng tăm lừng lẫy, không chỉ bởi vì cô không hề thua kém đàn ông trong thủ đoạn kinh doanh, mà còn vì đời tư của cô ta. Cô ta không kết hôn, thích quan hệ với đàn ông nam tính trẻ trung, thậm chí có người nói cô bao dưỡng vài nam minh tinh, diễn viên Trác Vân Đình nổi tiếng cũng từng bị đồn đại từng là người tình của cô ta, hơn nữa còn là dựa vào cô ta giúp đỡ mới có địa vị hiện giờ.

Lục Diễm trước có nghe nói qua, lại chưa từng diện kiến. Hần còn tưởng rằng đối phương là người phụ nữ không chịu nổi cô đơn, không nghĩ tới lại là cô gái thành thực xinh đẹp, cũng có chính kiến. Cô ta xem ra rất có hứng thú với Lục Diễm, vừa trông thấy hần lập tức tiếp cận, không chút che giấu thường thức cùng khát vọng.

Đừng nói Lục Diễm hiện tại đã có người trong lòng, cho dù không có, hần cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với cô gái như vậy. Tuy rằng cô ta xinh đẹp, cách nói năng cũng thỏa đáng, đối phương trừ bỏ quán hần trò chuyện, cũng không có hành động quá phận, trong lời nói biểu hiện tuy có ám chỉ, nhưng giấu giếm rất tốt, Lục Diễm liền cũng làm bộ vòng vo như nghe không hiểu.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói ẩn chứa ý cười, “Đây không phải là chị Tình sao, nghe chị Phương nói chị cũng đến, em còn nghĩ sao không thấy chị đâu đây.”

Thanh âm này rất quen thuộc, Lục Diễm theo bản năng mà nhìn lại, lập tức trông thấy Tô Quyết một thân tây trang màu trắng, phá lệ xuất khí tao nhã, đối diện với An Tình lộ ra nụ cười mê người.

Lục Diễm còn chưa kịp làm ra phản ứng, Tô Quyết nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần, cho cái ám chỉ, Lục Diễm lập tức hiểu được, quay đầu cười nói với An Tình, “Nếu cô có bạn đến, tôi cũng không quấy rầy nữa.” Sau đó khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

An Tình ngẩn ra, đang định mở miệng giữ hần lại, thân hình Tô Quyết khẽ động, tài tình mà ngăn trở tầm mắt cô ta, tiếp tục mỉm cười, “Sao thế, chị Tình không cao hứng khi thấy em sao?”

An Tình vội vàng đáp, “Sao có thể chứ, hiếm khi ở trong này mà gặp được cậu đấy.”

Lục Diễm chọn một góc càng yên tĩnh hơn, sau đó nhìn qua, Tô Quyết đã cùng An Tình tán gẫu vô cùng vui vẻ, cũng không biết Tô Quyết nói cái gì, An Tình bị chọc cho cười không ngừng, mỹ nhân cho dù là cười to, cũng vẫn là mỹ nhân. Xem ra sớm nếm Lục Diễm bay khỏi đầu.

Không có bao nhiêu cô gái có thể cự tuyệt được Tô Quyết, hơn nữa khi cậu tận lực muốn khiến cho đối phương chú ý, xem ra dù thanh lãnh như An Tình cũng không thể cưỡng lại.

Nhìn thấy Tô Quyết, lại làm cho Lục Diễm nhớ tới đã lâu rồi chưa gặp Tô Mặc, trong khoảng thời gian này hẳn quá bận, Tô Mặc cũng như vậy, nghe nói mới có một dự án hợp tác lớn, trong khoảng thời gian này anh đều khảo sát bên Chicago.

Nói thật, nếu đổi thành cặp tình nhân khác bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều giống như bọn họ, có thể duy trì hay không là một vấn đề, nhưng Lục Diễm cùng Tô Mặc thì sẽ không.

Bọn họ biết nhau thời gian không phải dài, bắt đầu hẹn hò lại càng ngắn, nhưng bọn họ quen thuộc cùng hiểu biết đối phương giống như đã ở chung mười mấy năm, thái độ đối với tình cảm, công việc, gia đình, các phương diện khác đều thực phù hợp. Mà hơn hết, đối với Lục Diễm mà nói, một người yêu sẵn sàng lại độc lập, so với bất cứ thứ gì cũng quý giá hơn. Tuy rằng không thiếu được khắc khoải nhưng nhớ, nhưng cũng xem như một loại tình thú.

Nhớ tới Tô Mặc, bất tri bất giác suy nghĩ liền bay xa, thẳng đến khi Tô Quyết ngồi xuống bên cạnh mới một lần nữa kéo hắn trở lại.

Lục Diễm nhìn cậu một cái, thản nhiên nói, “Nhanh như vậy đã thu phục?”

Tô Quyết mỉm cười, bưng ly lên nhấp môi, “Chỉ là một bà cô thiếu thốn tình cảm mà thôi, phút mốt là xong.”

“Không hổ là cậu hai nhà họ Tô, không hổ là tình nhân đại chúng.” Lục Diễm nhấn giọng.

Tô Quyết liếc mắt nhìn hắn, “Tôi coi như anh đang khen ngợi. Mà anh cũng không tồi, cả đám thiên kim tiểu thư xinh đẹp đều vây quanh anh.”

“Như nhau.” Tuy rằng trước đó không thấy Tô Quyết, nhưng Lục Diễm có thể tưởng tượng tình hình của cậu cùng với mình khẳng định không khác bao.

“Tôi với anh không giống đâu nha, tôi bây giờ là người độc thân.” Tô Quyết ẩn ý sâu xa mà nói.

Lục Diễm nhẹ nhàng mỉm cười, không để ý lời cậu ám chỉ.

Tô Quyết lại nhin không được khe hở, “Anh với anh trai tôi, là nghiêm túc chứ?”

“Cậu nói thử xem?” Lục Diễm nhẹ nhàng băng quơ mà vớt lại một câu.

“Anh hai tôi chưa bao giờ tùy tiện vui đùa, anh xem ra cũng không giống. Nhưng mà hai người thật sự tính toán bên nhau cả đời sao?”

“Có một câu thế này...” Lục Diễm thản nhiên cười, “Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương, đều là lưu manh đùa giỡn. Mà tôi, cũng không phải lưu manh.”

Tô Quyết ghen một hơi, người này miệng lưỡi bén nhọn như trước, không mang nửa chữ thô tục mà mắng thẳng mặt mình, cổ tình lại chẳng thể nào phản bác.

Hoàn chương 68

69. Chương 69

Tô Quyết chấn chỉnh lại, tà mắt liếc hắn, “Còn có một câu, nhân bất phong lưu uống thiếu niên. Anh là đã tiến vào giai đoạn lão niên rồi.”

Lục Diễm cười như không cười, “Cậu là đang nói anh cậu, hả?”

Tô Quyết lần thứ hai mắc ghen. Bình thường đều là cậu làm cho người khác không lời nào phản bác, nhất là trước mặt Lý Nhiễm, cậu đều rất đặc ý, hiện giờ rốt cục có người khiến cậu nói không ra lời, tư vị này, thật không dễ chịu. Thôi thôi, không so đo với anh, ai bảo anh là “chị dâu” của tôi cơ chứ. Tô Quyết ở trong lòng yên lặng mà hậm hực.

Sau đó, hai người đàn ông chất lượng tốt nhất đều ở nơi này, số lượng phái nữ đến gần càng nhiều. Nhưng mà có Tô Quyết che ở phía trước, Lục Diễm cũng vui vẻ thoải mái. Hắn ngồi một bên uống chút rượu, ngẫu nhiên lộ ra vài cái mỉm cười, nhìn Tô Quyết bị vây trong một đám mỹ nữ hoặc cũng không hẳn là mỹ nữ

chuyện trò vui vẻ, thành thạo, thỉnh thoảng nói vài câu, vừa chọc cho đối phương vui vẻ lại không có quá nhiều ái muội, đuổi đi một đám lại có một đám tới. Trong đó đa số là nữ, cũng có một ít là nam. Tô Quyết làm phó chủ tịch của Tinh Không, có lẽ không có nhiều người coi trọng, nhưng cậu lại là cậu hai của tập đoàn Tô thị, cho nên cơ hồ tất cả mọi người đều muốn tạo lập quan hệ.

Mãi đến khi chủ đề chính của bữa tiệc sắp bắt đầu, đám người mới dần dần tán đi, không còn tiếp tục tụ tập bên cạnh nữa, ngay cả Tô Quyết, cũng không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Lục Diễm giơ ngón tay cái lên, cười nói, “Mị lực của Tô tổng quả là phi phàm, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Tô Quyết tức giận mà nhìn hần, “Hôm nay bởi vì anh ở trong này, cho nên mới gặp bội.”

Lục Diễm cười ha ha, “Làm phiền Tô tổng rồi.”

Tô Quyết khê hừ một tiếng, “Tôi chính là vì anh hai thôi, đến lúc đó đừng nói tôi không chiếu cố anh.”

Lục Diễm cười càng vui vẻ, “Đúng đúng, cảm tạ Tô tổng chiếu cố.”

Ngày hôm sau trên các tờ báo giải trí đều nhắc đến chuyện Lục Diễm tham gia tiệc từ thiện của Phương Quỳnh, mà kết thúc một bộ phim truyền hình, Lục Diễm cũng đã chọn lựa được kịch bản điện ảnh tiếp theo.

Kỳ thật hần vốn có thể không cần liều mạng như vậy, hiện giờ danh tiếng của hần đã cao, cho dù nhất thời không có tác phẩm mới, cũng có rất nhiều chương trình và quảng cáo sẵn đón hần, huống chi hiện tại hần phải tập trung luyện tập cho buổi diễn tấu. Chỉ là Lục Diễm chưa bao giờ là thích làm người sống bằng tiền dành dụm, vĩnh viễn đều phải tiến về phía trước, hơn nữa đóng phim vốn là sự tình hần cảm thấy hứng thú nhất, tuổi còn trẻ, sao có thể sợ vất vả khổ cực.

Lần này hần nhận bộ phim điện ảnh về đề tài tình cảm lãng mạn, lại nói tiếp cũng có chút xót xa, đời trước đóng phim mười mấy năm, Lục Diễm chưa từng diễn qua vai nam chính cũng không có cơ hội trải nghiệm tình yêu trong phim, thậm chí chưa từng cùng nữ diễn viên nào đóng chung phân cảnh tình lữ. Đãi ngộ đời này thì lại cách biệt một trời, nhưng ngoại trừ bộ phim truyền hình Mùa gió thổi thì đây là bộ phim điện ảnh lấy đề tài tình cảm nam nữ đầu tiên mà Lục Diễm tiếp nhận.

Tên phim là Khi cánh hoa tàn , đạo diễn là Lý Khi Hồng. Trong nước nữ đạo diễn nổi danh không có nhiều mà Lý Khi Hồng là người nổi bật nhất trong đó, sở trường hàng đầu của bà luôn luôn luôn là đề tài thiên về tình cảm lãng mạn.

Nhận đóng bộ phim điện ảnh này cũng là một lần cơ duyên, năm trước Lý Khi Hồng đã đưa ra lời mời với Lục Diễm, hy vọng hần có thể đóng vai nam chính trong phim của bà. Nhưng lúc ấy Lục Diễm đã tiếp nhận Mật lệnh tuyệt đối , đành phải khéo léo từ chối.

Thế nhưng đoàn phim của Lý Khi Hồng xảy ra một số vấn đề, toàn bộ kế hoạch quay phim đành phải ngưng nước nóng, chờ đến khi bà có thể lần thứ hai tập hợp lại, nam nữ diễn viên chính đã mời trước đó cũng sớm nhận phim khác, vừa vặn lúc này Lục Diễm lại có thời gian, bà lập tức liền đưa ra lời mời.

Lục Diễm không cách nào cự tuyệt thành ý của bà, huống chi Lý Khi Hồng là nữ đạo diễn hàng đầu trong nước, phim của bà tuy rằng không thể nói rằng cực kỳ ăn khách, nhưng tuyệt đối là bộ phim hay, Lục Diễm sau khi xem qua kịch bản, liền đáp ứng.

Nội dung chính của Khi cánh hoa tàn kể về một đôi yêu nhau trải qua thất năm chi dương, tình cảm càng ngày càng nhạt, sinh hoạt cũng dần dần khuyết thiếu tình cảm mãnh liệt, hai người đều cảm thấy cuộc sống từng ngày dần trở nên vô vị, cả hai lý trí mà suy nghĩ, quyết định chia tay. Nhưng trước khi chia tay, nữ chính đề nghị hai người cùng đi du lịch tới nơi năm đó khi họ đính ước từng đến, coi như là một chuyến đi chia tay, nam chính cũng đồng ý.

Câu chuyện bắt đầu từ lúc này, bộ phim đan xen giữa quá khứ và hiện tại, hiện tại hai người mới lạ cùng đàm mạc đối lập mãnh liệt với lãng mạn thân mật khi xưa, quá khứ có bao nhiêu ngọt ngào, hiện giờ liền có bấy nhiêu châm chọc. Hai người ở nơi đây, cùng bước chung đường không ngừng nhớ lại lúc trước họ yêu nhau đến nhường nào. Đến ngày bọn họ quyết định triệt để chia tay, hai người cũng đã dứt khoát không nữa,

nhưng đủ loại bắn khoăn cản trở dững khí thổ lộ tiếng lòng. Một khắc cuối cùng, nữ chính xoay người rời đi, nam chính đột nhiên xông lên phía trước, ôm lấy cô, hai người rơi lệ, hôn nhau.

Cho nên cái này, có thể xem như là kết thúc mở.

Không phải một câu chuyện mới lạ, nhưng thủ pháp làm phim của Lý Khi Hồng đáng giá khiến người ta chờ mong. Mà nơi dính ước năm đó, chính là Roma. Bởi vậy bộ phim có một phần thời gian dài phải quay tại Roma, chuyện này đối với Lục Diễm hiện tại mà nói, không phải một tin tức tốt.

Sau khi hắn nói rõ tình huống với thầy Chu, ông tỏ vẻ có thể hiểu được, hơn nữa đến hiện tại, Lục Diễm đã không cần chỉ đạo thêm nhiều, chỉ cần thường xuyên luyện tập là được, cho nên ra nước ngoài quay phim cũng sẽ không chậm trễ cái gì, Lục Diễm lúc này mới yên tâm đi theo đoàn phim.

“Sắc trời nhân nhật, đã là ngày cuối cùng, đi chung đường cũng đã đến điểm cuối, giống như tình yêu của bọn họ. Nơi này là khởi đầu, cũng là kết thúc.”

Kỷ Phong nhìn Vu Cẩm đắm chìm trong nắng sớm, theo động tác cô xoay người mái tóc hơi hơi phấp phồng, giống như sợi dây trên cổ cầm xa xưa, tại nhiều năm sau, lại một lần nữa kích thích trái tim của hắn, nhưng mà hắn đã không có dững khí giống như năm đó, thẳng thắn thành khẩn mà nói ra suy nghĩ trong lòng.

Ánh mắt Kỷ Phong phức tạp, hắn tựa như có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng cũng chỉ hóa thành một tiếng thở dài mỏng manh, hắn nhìn Vu Cẩm, trong mắt đích xác là lưu luyến cùng không nỡ, ngay cả Vu Cẩm tỉnh tình hồn nhiên cũng thấy rõ được, nhưng mà cô cũng không biểu hiện gì.

Kỷ Phong miễn cưỡng nhếch khóe miệng, “Phải đi rồi sao?”

“Vâng...” Vu Cẩm khẽ lên tiếng, nhưng không lập tức cất bước, hai người nhìn nhau thật lâu, Vu Cẩm rốt cục vẫn hỏi, “Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Đôi môi Kỷ Phong run lên, muốn nói lại thôi, cuối cùng chưa xốt mà phun ra mấy chữ, “Chăm sóc tốt bản thân.”

Nụ cười của Vu Cẩm cứng đờ, vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng, gật đầu, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

“Vu Cẩm!” Kỷ Phong đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Vu Cẩm vừa quay đầu lại.

Kỷ Phong xông lên ôm lấy cô.

Hai người gắt gao ôm siết.

Kỷ Phong cúi đầu, tìm kiếm bờ môi Vu Cẩm, dùng sức mà hôn lên. Trong tia nắng ban mai họ quyến luyến hôn môi, giống như đây là một lần cuối cùng trong đời.

Không biết từ đâu và từ lúc nào, nước mắt chậm rãi chảy xuống từ đôi mắt nhắm chặt, dừng ở đôi môi cả hai, không rõ là mùi vị như thế nào.”

Bộ phim kết thúc ở cảnh này, có điều khi quay phim thì cũng không theo trình tự nội dung kịch bản.

Sáng sớm ở Roma tiết trời nhẹ nhàng khoan khoái, cỏ cây thơm ngát hòa quyện trong không khí, nhẹ nhàng lan tỏa, hít vào đều đặc biệt nâng cao tinh thần.

Phân cảnh cuối này họ phải diễn ba lần, cũng không phải Lục Diễm cùng nữ chính NG, mà là vì đạo diễn muốn mọi thứ hoàn hảo, cũng muốn lấy được góc độ đẹp nhất.

Khi quay phim kết thúc, Lục Diễm tiếp nhận ly nước Tổng Huy đưa tới, nghiêm túc súc miệng.

Điền Duyệt đóng vai nữ chính tiến lại gần nói, “Hôm nay chị không son môi a, chỉ thoa chút son dưỡng thôi, vị cam, thế nào?”

Lục Diễm thản nhiên nói, “Có chút không thích.”

Điền Duyệt nghiêng đầu, chỉ chỉ ly nước trên tay hắn, cười nói, “Cậu như vậy, sẽ làm chị nghĩ cậu chán ghét chị đó, tiền bối như chị sẽ cảm thấy rất đau lòng nha~”

Lục Diễm khẽ nhú mày, “Quả thật không thích hương vị kia.”

Điền Duyệt cố ý nói, “Vậy lần sau chị đổi vị khác, dâu tây thế nào?”

Lục Diễm nhướn nhướn mày, “Như nhau.”

Điền Duyệt ‘ồ’ một tiếng, cô nở nụ cười, “Cho nên nói, không phải bởi vì vị gì, mà là bởi vì đối tượng, phải không.”

Lục Diễm thản nhiên đáp, “Không sai.”

“Cậu cũng quá thành thật, không sợ chị giận sao?” Điền Duyệt cố ý nghiêm mặt.

Lục Diễm mỉm cười, “Bởi vì chị Điền Duyệt thích nghe nói thật.”

“Ha ha, cậu cũng rất biết cách nói chuyện nha, như vậy chị chẳng thể giận cậu nổi.” Điền Duyệt cười nói, “Có điều vừa rồi, một chút cũng không cảm thấy cậu không tình nguyện, chị thiếu chút nữa cho là cậu thật sự yêu chị đó, không hổ là ảnh đế Cannes.”

“Diễn xuất của ảnh hậu Kim Mã cũng khiến người khác phải thán phục.” Lục Diễm có qua có lại.

Điền Duyệt lớn hơn Lục Diễm mấy tuổi, ra mắt lại sớm hơn hẳn, vài năm trước đã là ảnh hậu Kim Mã, tính cách cô cởi mở, có phần hợp với Lục Diễm, bình thường thì thích đùa giỡn mà tự xưng tiền bối với hẳn.

Lục Diễm cảm thấy nói chuyện với cô cũng không có gì phải câu nệ.

“Nghe nói cậu có bạn gái?” Tính tò mò mọi người đều có, ảnh hậu Kim Mã cũng không ngoại lệ.

Lục Diễm chỉ cười, “Là người yêu.”

“Cô ấy là người trong giới sao?” Điền Duyệt không nghe ra, tự động cho là như nhau.

“Không phải.”

“Vậy...” Điền Duyệt tròn mắt chuyển chuyển, cười nói, “Cậu cùng cô gái khác đóng cảnh hôn, cô ấy không để ý sao?”

“Đây là công việc, em ấy hiểu được.”

“Ai, miệng nói như vậy, trong lòng không hẳn nghĩ vậy, phụ nữ đều rất keo kiệt, cậu không hiểu đâu.” Điền Duyệt nói lời thâm thúy.

“Có lẽ...” Lục Diễm không cho là đúng, trong lòng bỏ thêm một câu, em ấy cũng không phải phụ nữ mà.

“Nhưng mà, nếu là chị có người yêu đẹp trai như vậy, dẫu anh ấy có cùng người khác hôn môi chị cũng sẽ nhẫn nhịn.” Điền Duyệt cười nói.

“Nhìn không ra đó, chị Điền Duyệt hào phóng như vậy.” Lục Diễm trêu chọc.

“Đây là phải tùy đối tượng, tôi cũng không hào phóng vậy đâu.” Điền Duyệt nghiêm túc nói.

Rất nhanh trợ lý của Điền Duyệt tới kéo cô đi ăn sáng, Lục Diễm nhìn bóng dáng cô, nghĩ tới cuộc trò chuyện vừa rồi, không biết tại sao, tâm tư khẽ động.

Tổng Huy cũng đưa tới bữa sáng, Lục Diễm lại khoát tay, một mình về khoảng đất trống phía sau.

Chờ đến lúc xung quanh không có người, hẳn liền lấy điện thoại di động ra, nơi này tầm nhìn trống trải, căn bản không cần lo lắng sẽ không cẩn thận bị nghe lén. Hẳn nhanh chóng bấm dãy số quen thuộc, tiếng chuông vang lên hai cái đã có người nghe, bởi vì lịch múi giờ, bên kia hiện tại đang là giữa trưa.

Bên kia ngược lại có chút kinh ngạc, “Hôm nay sao gọi sớm vậy?”

Bọn họ mỗi ngày đều gọi điện hoặc là nhắn tin, nhưng bình thường đều là vào buổi chiều bên chỗ Lục Diễm, bên kia sẽ đứng vào buổi tối.

“Không còn sớm, vừa mới quay xong một cảnh...” Lục Diễm hạ giọng cường điệu một chút, “Là cảnh hôn cuối phim.”

“Ừm.” Bên kia lên tiếng.

Phản ứng thực bình thường, nhưng Lục Diễm lại ma xui quỷ khiến mà hỏi một câu, “Anh cùng người khác hôn nhau, em không để ý sao?”

“Đây là công việc của anh, em hiểu được. Anh yên tâm, em sẽ không để bụng.” Bên kia Tô Mạc nghiêm túc nói.

Quả nhiên nói y hệt hần, người yêu mình thật sự thấu tình đạt lý, Lục Diễm nghĩ. Chính là, sao lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Chẳng lẽ là vì lời Điền Duyệt mà bị ảnh hưởng?

Bên này Lục Diễm trầm tư chốc lát, điện thoại đầu kia lại có chút khẩn trương, “Làm sao vậy, Lục Diễm, sao anh không nói?”

“Ừ...” Lục Diễm thấp giọng đáp lại, sau đó có chút suy sụp, “Anh rất nhớ em.”

Lục Diễm tinh tường nghe được hô hấp bên kia lập tức dồn dập, thật lâu sau, mới thấp giọng đáp, “Em cũng rất nhớ anh.”

Tưởng tượng ra phản ứng đối phương, tâm tình Lục Diễm lại sung sướng hẳn lên, nhìn mặt trời dần dần nhô cao, trong mắt đều là ý cười, “Thật muốn cho em cũng nhìn thấy mặt trời mọc bên này, đẹp lắm.”

Bên kia trầm mặc một hồi, kiên định nói, “Sẽ có cơ hội.”

Hoàn chương 69

,

70. Chương 70

.

Kế tiếp quay phim cũng rất thuận lợi, đến chạng vạng đã kết thúc công việc, thậm chí so với mấy ngày trước đều sớm hơn.

Đến khi cảnh quay cuối hoàn thành, Lục Diễm chậm rãi thở phào một hơi, chẳng biết tại sao, sáng nay gọi xong cuộc điện thoại kia, trong lòng hần vẫn luôn có chút kích động mơ hồ, chung quy cảm thấy có cái gì đó đặc biệt chờ mong sắp sửa phát sinh, cả ngày cũng đều phấn khởi khác thường. Cảm xúc như vậy cũng dẫn đến trạng thái diễn của hần hôm nay đặc biệt tốt, thể cho nên hiệu suất toàn bộ đoàn phim đều đề cao.

Quả nhiên, đạo diễn vừa mới hô kết thúc công việc, hần cũng mới vừa đi khỏi phim trường, Tống Huy liền chạy lại đây, thấp giọng nháy mắt nói với hần, “Lục ca, có người tìm.”

Nhịp tim Lục Diễm đột nhiên gia tốc, cố gắng áp chế vui sướng cơ hồ muốn thoát ra, bình tĩnh hỏi, “Ở nơi nào?”

Tống Huy cười ha ha, trừng mắt nhìn, “Ở phòng Lục ca đấy.”

Lục Diễm không nói gì, lại không tự chủ được bước nhanh hơn, càng bước càng nhanh, sau đó gần như muốn chạy luôn, vứt Tống Huy xa tít đằng sau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, em ấy thật sự đến, thật sự đến, thật sự đến.....

Thật muốn lập tức nhìn thấy em ấy, ôm chặt em ấy, hưng hăng hôn em ấy, khiến em ấy không thở nổi, nhốt em ấy trong lòng ngực của mình, rất nhớ, rất rất nhớ..... Mơ mơ hồ hồ tựa như nghe Tống Huy ở phía sau nói gì đó, nhưng là, ai quản cơ chứ.

Mấy ngày nay quay phim đều tại ngoại ô, đoàn phim vì hiệu suất, toàn bộ cũng dọn đến ngoại ô. Ở nơi này không có khách sạn, chỉ có kiểu nhà trệt phục vụ cho du khách, đa số nhân viên đều là mấy người ở chung một phòng, chỉ có nam nữ chính được đãi ngộ đặc biệt, có thể một người một phòng.

Lục Diễm vội vã mở cửa, nhìn quanh một lần, cũng không thấy người nào, trong phòng vô cùng an tĩnh, hần nhất thời khẩn trương, Tống Huy không có khả năng đùa giỡn hần, vậy người đâu? Nghiêm túc nhìn lại một lần, rốt cục nhìn thấy một đầu sô pha lộ ra đôi chân.

Lục Diễm bất giác mỉm cười, động tác đóng cửa cũng đặc biệt cẩn thận, một chút thanh âm đều không phát ra. Nhẹ nhàng bước tới bên kia sô pha, Tô Mạc quả nhiên đang yên bình ngủ say, sô pha có chút chật hẹp có chút ngán, thân thể của anh thon dài nằm ở mặt trên không quá thích hợp, cho dù hơi hơi cuộn tròn, chân vẫn lộ ra bên ngoài.

Lục Diễm không đánh thức anh, mà là chậm rãi ngồi xổm xuống, ôn nhu ngắm nhìn người trước mắt. Khi ngủ, gương mặt anh phá lệ nhu hòa, tựa như tháng năm tĩnh lặng, yên bình; nhưng mà Lục Diễm biết, thời điểm đôi mắt hẹp dài này mở ra, sẽ sắc bén, lạnh lẽo như thể nào; nhưng khi đôi mắt ấy nhìn chăm chú vào chính mình, lại vĩnh viễn là ôn nhu, là thâm tình, là sâu thẳm không thể dứt ra được; còn có thời điểm ở dưới thân mình, sẽ lộ ra dáng vẻ mê ly, thất thần. Mỗi một loại biểu tình, đều khiến hắn yêu thích không thôi.

Lục Diễm cúi đầu, khẽ chạm vào mi mắt khép kín, nhẹ nhàng lướt qua hàng mi thật dài của anh, giống như bàn chải mềm quét qua đầu ngón tay mình, lan tỏa đến tận trái tim. Tại nơi bị hàng mi dài che giấu, đã có quãng thâm nhàn nhạt, không phải quá đậm, nhưng mà làn da anh trắng nõn, liền dễ dàng thấy được. Hắn tính thử thời gian, Tô Mạc hẳn là sau cuộc điện thoại liên tới sân bay, như vậy tới nơi cũng tốn một phen sức lực. Vì không quá rầy công việc của mình, mỗi một lần anh đột nhiên xuất hiện đều liên hệ trước với Tống Huy, thật sự là vừa cẩn thận lại vừa sẵn sàng, sẵn sàng đến mức Lục Diễm có đôi khi lại muốn nhìn một chút bộ dáng bốc đồng của anh.

Lục Diễm cuối cùng vẫn nhịn không được chạm vào đôi môi khẽ nhếch kia, vốn chỉ muốn nhẹ nhàng chạm một cái, nhưng mà đôi môi kia giống như có một loại ma lực, một khi lay động liền không thể buông ra. Lục Diễm vươn đầu lưỡi cẩn thận miêu tả hình dạng xinh đẹp của cánh môi, tinh tế khẽ liếm, nhẹ nhàng vuốt ve. Có nháy mắt, hắn cảm thấy hành vi hiện tại của mình tựa hồ quá mức cuồng si, ra tay với một người ngủ say không hề phòng bị, sau đó suy nghĩ này rất nhanh đã bị cảm giác ngọt ngào hấp dẫn, đơn giản là vì tương tư đã quá lâu.

Vốn không tính xâm nhập, nhưng khi đối phương mỏng manh đáp lại, hắn liền triệt để không chế không được. Lục Diễm cắn môi anh, hơi hơi mở mắt, không biết lúc nào Tô Mạc đã mở mắt ra, có lẽ là còn chưa thanh tỉnh, ánh mắt còn rất mê mang, hoàn toàn là dựa vào bản năng cùng thói quen mà đáp lại. Lục Diễm dưới đáy lòng cười trộm, Tô đồng như vậy thật đúng là đáng yêu chết đi được, hơn nữa, chỉ có một mình hắn mới có thể nhìn thấy.

Nếu đã tỉnh, vậy không cần tiếp tục nhẫn nại, Lục Diễm quỳ một gối xuống đất, thẳng thân mình, ôm hai má đối phương, đầu lưỡi luồn lách khắp mọi ngõ ngách, tiến quân thần tốc. Hai cái lưỡi trong cổ họng ẩm ướt cọ xát cùng nhau, Tô Mạc rốt cục triệt để thanh tỉnh, anh không kinh ngạc với tình trạng trước mắt, ngược lại thực tự nhiên mà ôm cổ Lục Diễm, dây dưa càng sâu, toàn bộ thân trên của Lục Diễm cơ hồ đều đặt ở trên người anh.

Lúc chấm dứt còn có chút lưu luyến không rời, Lục Diễm nhẹ nhàng hôn lên đôi môi sưng đỏ của anh.

“Mệt không?” Lục Diễm khàn khàn cổ họng hỏi, hắn hỏi đương nhiên là vì chuyện Tô Mạc từ nơi thật xa tới đây, về phần vì sao đột nhiên đến, đến đây lúc nào, loại vấn đề này căn bản không cần hỏi.

“Không sao, em đã quen rồi.” Tô Mạc nhợt nhạt mỉm cười, anh nói quen dĩ nhiên là ám chỉ quen với bận rộn cùng ồn ào như vậy.

Lục Diễm có chút đau lòng, Tô Mạc là người luôn luôn kiềm chế, lại mệt đến mức chờ hắn cũng ngủ quên, đây tuyệt đối là quá mức mệt mỏi rồi.

Có thể là nhìn ra cảm xúc của Lục Diễm, Tô Mạc lại bổ thêm một câu, “Đại khái là sắp được gặp anh, tâm tình nhất thời thả lỏng, cho nên mới ngủ đi.” Vừa nói vừa chuẩn bị ngồi dậy.

Lục Diễm đè lại bờ vai của anh, “Đừng đứng lên, anh giúp em xoa bóp.”

Lục Diễm đứng dậy ngồi vào trên ghế sa lông, để Tô Mạc gối đầu lên đùi hắn, hai ngón giữa cùng ngón áp út đè lên huyệt Thái Dương đối phương, nhẹ nhàng mà nhuần.

Tay nghề của Lục Diễm rất tốt, lực độ vừa phải, xoa ấn trong chốc lát, Tô Mạc thoải mái mà thở nhẹ một tiếng, hơi hơi than nhẹ. Lục Diễm mỉm cười, ghé vào lỗ tai anh hỏi, “Thoải mái như vậy sao?”

Tô Mạc liền theo tư thế hơi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lên, ý cười đọng nơi đáy mắt, “Lục tiên sinh phục vụ, đương nhiên là thoải mái.”

Lục Diễm bị ánh mắt câu nhân của anh hấp dẫn, hơn nữa lời này thật sự ái muội, cơ hồ có chút cầm giữ không được, cắn cắn vành tai anh, “Em còn như vậy, anh sẽ nhịn không được.”

Tô Mạc càng ngẩng đầu lên, ý cười càng sâu, thanh âm cũng tận lực đè thấp, “Nhịn không được, vậy không cần nhịn.”

“Em mệt như vậy...” Lục Diễm còn chưa nói hết, nhưng ý tứ thực rõ ràng.

“Không sao cả.” Tô Mạc nhẹ giọng, gần như là thì thầm, nhưng ý cười không giảm.

Lục Diễm thật sâu mà nhìn anh, “Em cứ như vậy, anh sẽ bị em chiều hư.”

Tô Mạc giơ tay lên, duỗi tay về phía trước, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, đôi mắt anh sáng ngời, nghiêm túc nói, “Chiều hư mới tốt, như vậy, anh sẽ không thể rời khỏi em.”

“Anh đã không thể rời khỏi em rồi.” Lục Diễm cúi đầu, dùng chóp mũi chạm chóp mũi Tô Mạc, khẽ cọ.

Cuối cùng Lục Diễm cũng không làm gì.

Tình nhân dung túng, không phải lý do cho hắn không sẵn sàng.

Trong tình yêu không thể thiếu ***, nhưng mà trong tình yêu cũng không phải chỉ có ***.

Bữa tối là Tống Huy đưa tới, nơi này không tiện để tự nấu ăn mà cũng chẳng có thời gian, đoàn phim thống nhất gọi đồ bên ngoài, hương vị giống nhau. Lục Diễm cùng Tô Mạc đều là người của công việc, khi mà chân chính bận rộn, nào còn để ý đồ ăn ngon hay dở, có thể tạm thời ứng phó đói khát là đủ.

Lục Diễm cất pizza trong hộp, biết Tô Mạc mặc dù sống nhiều năm ở nước ngoài cũng chỉ biết làm cơm Tây, nhưng không thích cơm Tây, “Không biết em đến, cái gì cũng không chuẩn bị, hôm nay muộn rồi. Ngày mai đến siêu thị gần đây mua một ít đồ, anh làm đồ ăn ngon cho em.”

Tô Mạc cười cười, “Nếu không có thời gian, không cần miễn cưỡng, em cũng không kén ăn, rất dễ nuôi.”

Lục Diễm hơi hơi nheo lại ánh mắt, ngón cái lau khóe môi anh, “Nhưng mà ăn không ngon, người nuôi sẽ đau lòng.”

Ăn xong bữa tối, nghỉ ngơi một lát, Tô Mạc lại đi ngủ trước.

Buổi sáng bận rộn với công việc, buổi chiều lại bay mấy tiếng tới đây, lại còn bị lệch múi giờ, vốn lúc này ở nhà đã là đêm khuya, Tô Mạc hiển nhiên cực kỳ mệt mỏi.

Buổi tối còn có một phân cảnh, chờ Tô Mạc ngủ say, Lục Diễm nhẹ nhàng đóng cửa lại, tới đoàn phim.

Vừa đến phim trường, Điền Duyệt liền chạy tới, “Này, nghe nói cậu có bạn đến thăm?”

Lục Diễm gật đầu, “Phải, làm sao chị biết?”

“Tiểu Trần nhìn thấy Tống Huy đi đón người, đưa đến phòng cậu rồi phải không?” Tiểu Trần chính là trợ lý của Điền Duyệt, là một cái cô gái trẻ có chút trầm ổn.

“Cậu ấy vừa lúc đi công tác gần đây, biết em quay phim chỗ này nên tới gặp em.” Lục Diễm đơn giản giải thích một chút.

“Hình như là một anh chàng đẹp trai a, đang làm gì, có đối tượng chưa?” Điền Duyệt tiếp tục nhiều chuyện.

“Khụ khụ”, Lục Diễm cười nhìn nhìn cô, “Cậu ấy đã có người yêu. Chị Điền Duyệt không giống người vừa thấy trai đẹp là có húng thú mà, nhỉ?”

“Ha ha...” Điền Duyệt cười lớn, “Nếu như tố chất cao giống cậu, đương nhiên muốn nhanh chóng nắm bắt cơ hội, hiện tại cũng không phải là chỉ có nam theo đuổi nữ nha. Nhưng mà nếu đã có đối tượng, vậy thôi.” Điền Duyệt cố ý nhún nhún vai, làm bộ như thật đáng tiếc.

Lục Diễm khẽ cười, biết cô cũng chỉ là nhiều chuyện vui đùa một câu mà thôi, ảnh hậu Kim Mã, lại là mỹ nữ, chắc chắn không thiếu người có tố chất cao theo đuổi.

Buổi tối thời điểm hân về phòng, Tô Mạc còn đang ngủ.

Trong phòng im ắng, giống như thường ngày, nhưng là có thêm hô hấp của một người, Lục Diễm cảm thấy trọn vẹn trái tim đều được lấp đầy. Nhẹ tay nhẹ chân đi rửa mặt đánh răng, thay áo ngủ, nâng một góc chăn chui vào. Tô Mạc ngủ cũng rất ngoan, sau khi ngủ, gần như sẽ không đổi tư thế, trước khi ngủ anh chỉ nằm một nửa giường, để lại cho Lục Diễm một nửa, lúc này vẫn y nguyên như vậy.

Đại khái là nghe được bên người có động tĩnh, Tô Mạc mơ mơ màng màng nghiêng người, miễn cưỡng mở mắt ra, lẩm bẩm, “Anh về rồi.”

Lục Diễm nhìn tóc anh có chút hỗn độn cùng đôi mắt díp lại không muốn mở, trong lòng mềm mại nhũn ra, hân vươn tay ôm người vào trong ngực, thấp giọng nói, “Ừm, anh đã về, tiếp tục ngủ đi.”

Tô Mạc cọ cọ trong ngực hân, lại nhắm mắt, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lục Diễm còn chưa buồn ngủ, hân cúi đầu, nhìn người trong ngực, khẽ vuốt ve sau cổ anh.

Hạnh phúc có phải hay không chính là như vậy, có một người, cùng mình một chỗ, mỗi ngày cùng ngủ, cùng nhau tỉnh lại. Khi nhìn thấy người ấy, lòng tràn đầy vui sướng; khi không thấy người ấy, lòng tràn đầy tương tư. Sẽ muốn vì người ấy, khiến bản thân mình trở nên tốt hơn, ưu tú hơn.

Lục Diễm biết, người yêu của hân, so với hân cường đại hơn nhiều lắm, cũng ưu tú hơn nhiều lắm, nhưng hân vẫn hy vọng, mình có thể bảo vệ đối phương, cho đối phương thật nhiều. Là một người đàn ông, Lục Diễm không phủ nhận mình ở một số phương diện vẫn theo chủ nghĩa đàn ông, muốn trao cho người yêu một đôi tay kiên cố, một bến bờ bất cứ lúc nào cũng có thể lui vào. Để người yêu trở thành trách nhiệm và cũng là nghĩa vụ của hân, Lục Diễm biết, bản thân còn phải cố gắng nhiều lắm.

Ngày hôm sau Tô Mạc thức giấc theo thói quen, so với bình thường không chênh lệch nhiều, mà bên người cũng trống không, ngay cả độ ẩm cũng không còn, xem ra Lục Diễm đã dậy từ lâu.

Tô Mạc còn nhớ rõ tối hôm qua mơ màng tỉnh vài giây, đó là khi Lục Diễm nằm xuống bên cạnh.

Rửa mặt thay quần áo, Tô Mạc đẩy cửa ra, chợt nghe thấy giai điệu quen thuộc.

Thời gian còn rất sớm, sắc trời chưa sáng rõ, trước căn phòng là mảnh vườn nhỏ, nơi này mỗi phòng đều cách không xa, có lẽ là muốn hưởng thụ cái loại phong cảnh tự nhiên cùng dân dã này.

Lục Diễm đứng trên cỏ, nhắm mắt lại, hơi hơi nghiêng đầu, trên vai trái là cây đàn vi-ô-lông, một tay ấn giữ dây, một tay cầm vĩ, giữa ngón tay thon dài nhảy nhót thoát ra một chuỗi thanh âm, là bản Lương chúc .

Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên thấu qua rừng cây nhỏ đọng lại trên người Lục Diễm, giống như phủ lên một tầng kim quang, cả người biến thành một vật phát sáng.

Biểu tình của Lục Diễm thực say mê, cũng thực hưởng thụ.

Tô Mạc nhìn đến ngây dại, cũng nghe đến ngây dại.

Anh sớm biết rằng Lục Diễm biết chơi vi-ô-lông, cũng từng xuyên qua màn hình TV xem hân kéo đàn, cũng biết hân sắp tham gia buổi diễn tấu, nhưng đây vẫn là lần đầu anh trực tiếp nhìn thấy Lục Diễm chơi đàn, loại cảm giác này, nói như thế nào nhỉ, tựa như biết rõ phía trước là một cơn lốc xoáy, lại không tự chủ được mà vẫn muốn lao vào.

Thẳng đến khi bản nhạc kết thúc, một chuỗi thanh âm cuối cùng cuốn theo ban mai rời khỏi dây đàn bay vút lên không trung, toàn bộ thế giới an tĩnh trở lại, sau đó mới nghe được tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu buổi sáng.

Lục Diễm nhắm mắt như trước, buông đàn xuống, duỗi thân thể một lát, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Hân vừa mở mắt liền thấy được Tô Mạc đang nhìn hân, cũng không quá kinh ngạc, mỉm cười, nói, “Dậy rồi?.”

“Ừ...” Tô Mạc lên tiếng, thoát nhìn còn có chút ngơ ngác, giống như còn chưa tỉnh lại từ tiếng nhạc vừa rồi, ngừng chốc lát mới hỏi, “Đây là bản nhạc anh muốn trình diễn sao?”

“Đúng vậy,” Lục Diễm gật đầu, “Nhưng chỉ có thể kéo một đoạn ngắn, dù sao trình độ của anh còn chưa đủ để chống đỡ toàn bộ.”

“Anh chơi rất hay.” Tô Mạc nghiêm túc nói. Tuy rằng không làm âm nhạc, nhưng năng lực giám định và thưởng thức anh vẫn phải có. Làm một thương nhân thành công, phải giao tiếp với đủ loại người, nhà nghệ thuật hoặc là thương nhân đam mê nghệ thuật đều có, nếu cái gì cũng không hiểu, vừa dễ dàng làm trò cười, cũng sẽ bị người xem thường.

Tô Mạc không thể nói là đam mê nghệ thuật, nhưng từ nhỏ anh đã được tiếp xúc, lại hơi có chút thiên phú, ở phương diện giám định và thưởng thức, thậm chí anh có thể đạt đến mức chuyên nghiệp. Cho nên anh nói hay, chính là thật sự hay, cũng không bởi vì Lục Diễm là người yêu của anh mà anh mới khen ngợi.

Lục Diễm mỉm cười, “Em thích này bản nhạc này sao?”

Tô Mạc gật đầu, “Rất thích.”

“Đây là bản nhạc thầy anh năm đó thích nhất cũng chơi hay nhất, cho nên thầy Chu hy vọng anh có thể trình diễn nó. Anh cũng thích bản nhạc này, nhưng nó quá mức réo rất thảm thiết, cũng không thích hợp với chúng ta, cho nên anh sẽ không tặng cho em, anh muốn tặng cho em, là cái này.”

Lục Diễm mỉm cười, một lần nữa nâng đàn lên vai, lúc này vang lên khúc nhạc càng uyển chuyển triền miên hơn, lần này hẳn không nhầm mắt lại, mà là dùng đôi mắt chứa chan tâm tình chặt chẽ chăm chú nhìn Tô Mạc, không chỉ dùng âm nhạc, mà còn dùng ánh mắt của hắn, trái tim của hắn, thổ lộ tình ý với người hắn yêu.

Là Serenade .

Tô Mạc khẽ mỉm cười, cả trái tim anh đều hòa tan tại khung cảnh tình yêu tràn đầy nắng sớm này.

71. Chương 71

Hôm nay phân cảnh phải quay chính là khi nam nữ nhân vật chính năm đó bắt đầu hẹn hò.

Dùng xong bữa sáng, Lục Diễm trực tiếp đưa Tô Mạc đến phim trường, đem tới chỗ Tống Huy rồi dặn dò cậu chăm sóc người cho tốt, Tô Mạc cười với hắn, “Anh mau đi đi, em sẽ tự chiều cố bản thân.”

Lục Diễm “Ừ” một tiếng, trộm nhéo nhéo bàn tay anh, mới rời đi.

Tô Mạc tận lực chọn nơi không bị người chú ý, nhìn Lục Diễm vừa đi vừa mỉm cười chào hỏi mọi người, mỗi người đụng tới hắn cũng đều là vẻ cung kính mang theo thân thiết, người đàn ông này, thật sự rất có mặt mũi. Tô Mạc không khỏi nhẹ nhàng gọi lên khóe môi.

Rất nhanh nam nữ chính đã trang điểm xong, ánh sáng, máy quay, đạo cụ tất cả đều vào vị trí, hai nhân vật chính cũng đứng vào chỗ, chờ đạo diễn ra hiệu sẽ bắt đầu.

Tô Mạc cảm thấy quay phim cũng là chuyện rất thú vị, một giây trước còn bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng có thể theo yêu cầu của kịch bản mà giây tiếp theo liền lâm vào điên cuồng, bản thân và nhân vật, chỉ cách nhau một màn ảnh.

Chỗ Tô Mạc đứng vừa lúc đối diện Lục Diễm, khiến anh có thể tinh tường nhìn thấy động tác và biểu tình của hắn.

Lục Diễm ngay từ đầu còn thần nhiên, khóe miệng khẽ cười nhạt, Tô Mạc tựa hồ còn cảm giác được ánh mắt của hắn như vô tình như cố ý mà lướt qua bên này, không biết có nhìn thấy mình đứng ở chỗ này hay không.

Đạo diễn hô một tiếng “Action”, biểu tình Lục Diễn lập tức thay đổi, kích động lại có chút khẩn trương, khẩn trương lại ẩn chứa hưng phấn, còn có một chút do dự thấp thỏm, giống như một thiếu niên mới yêu lần đầu. Ngón tay buông hai bên người Lục Diễn hơi hơi mở ra, lại không tự giác mà siết chặt, giờ phút này trong mắt của hắn chỉ có cô gái cúi đầu đứng trước mặt, hắn giật giật môi, mang theo chờ đợi, cổ lấy dũng khí, “Vu Cẩm, anh thích em, em đồng ý hẹn hò với anh nhé?”

Cô gái không trả lời, không gật đầu hay là lắc đầu, trầm mặc khiến biểu tình của Lục Diễn trở nên nôn nóng cùng nghi hoặc, rõ ràng đối phương cũng thích mình mà, hắn liếm liếm môi, lần thứ hai thăm dò khẽ gọi, “Vu Cẩm?”

Lần này cô gái nhanh chóng gật đầu, thấp giọng nói, “Em cũng thích anh, em đồng ý.”

Tô Mạc không nhìn thấy vẻ mặt nữ diễn viên đưa lưng về phía anh, nhưng anh tinh tường thấy rõ ánh mắt Lục Diễn phút chốc sáng ngời, đồng tử hơi hơi mở lớn, lộ ra tươi cười rạng rỡ hạnh phúc.

Tô Mạc nghe được trái tim mình “Thịch” một tiếng, sau đó rất nhanh khiêu đập dữ dội. Người đàn ông này, ảnh hưởng với mình so với trong tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều, nhất cử nhất động của hắn, mỗi một cái nhíu mày hay một nụ cười của hắn đều có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Tô Mạc chưa từng thấy Lục Diễn lộ ra biểu tình như vậy trước mặt anh, hắn luôn luôn là vẻ bình tĩnh, thông dong, tao nhã, cho dù là thời khắc hắn quyết định cùng anh một chỗ, cũng không kích động như vậy.

Lúc này Lục Diễn hai tay đã có chút khẩn trương mà đặt trên vai nữ chính, chậm rãi cúi đầu, ánh mắt khép hờ, lông mi thật dài tựa hồ có một chút bất an mà run run, dần dần mà hai khuôn mặt sát vào nhau, càng lúc càng gần, cho đến khi dừng lại ở một góc độ vi diệu. Tuy rằng không chính diện nhìn thấy, Tô Mạc cũng hiểu được bọn họ đang hôn môi. Đây không phải là thực tự nhiên sao? Vừa mới xác định tình ý, chung quy sẽ không kìm lòng nổi muốn làm chuyện càng thân mật để chứng minh đó không phải một hồi mộng đẹp.

Tô Mạc ngừng thở, biểu tình trên mặt đã cứng đờ, cảm thấy tốc độ tim đập có chút không bình thường, một loại cảm xúc chưa bao giờ lĩnh hội nảy lên trong lòng, từ khi bắt đầu quay phim, ánh mắt Lục Diễn chưa từng một lần lệch khỏi quỹ đạo, tựa như chú định ở trên người nữ chính.

Anh đột nhiên xoay người không muốn nhìn nữa, vội vã ra ngoài.

Tống Huy vẫn luôn đứng bên cạnh vội vàng theo kịp, có chút bất an thấp giọng kêu, “Tô đồng?”

Tô Mạc cũng không quay đầu lại, trực tiếp quăng một câu, “Tôi qua bên kia một chút, cậu đừng theo tôi.”

Tống Huy đành phải ngừng lại, quay đầu nhìn đôi nam nữ còn đang ôm nhau, như có điều suy nghĩ.

Lục Diễn hôm nay cảm xúc đặc biệt tốt, trước khi quay phim hắn biết Tô Mạc ở đối diện nhìn, như có như không mà liếc về chỗ anh vài lần. Nghĩ đến nội dung sắp đóng, hắn có chút chờ mong, không biết Tô Mạc có phản ứng gì hay không.

Sau khi chấm dứt cảnh quay, Lục Diễn lập tức điều chỉnh cảm xúc, đem mình tách khỏi thế giới của Kỷ Phong. Diễn xuất của hắn hiện tại đã vô cùng thuần thực, không cần nhìn hoặc là nghĩ cái gì mới có thể nhập vào nhân vật, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận, bị Tô Mạc nhìn như vậy, trong lòng có chút phần khởi lạ thường.

Tiến vào trạng thái quay phim Lục Diễn quên mình là ai, chờ đến khi nghe tiếng ‘cắt’, hắn nhìn về nơi vừa rồi, lại không có người hắn chờ mong ở đó.

Lục Diễn hơi nhíu mày, nói một tiếng cùng đạo diễn, đi tới chỗ Tống Huy.

“Người đâu?” Đến trước mặt Tống Huy, Lục Diễn hạ giọng hỏi.

Tống Huy chỉ chỉ phương hướng vừa rồi Tô Mạc rời đi, “Đi về bên kia.”

Lục Diễn gật gật đầu, chuẩn bị theo sau.

Tống Huy lại thấp giọng nói một câu, “Lục ca, Tô đồng giống như không quá cao hứng.” Nói xong, nhìn về phía Điền Duyệt, ý tứ đã cực kỳ rõ ràng.

Lục Diễn lại nở nụ cười, vỗ vỗ vai cậu, “Yên tâm đi.”

Thời điểm Lục Diễm tìm được Tô Mạc, anh đang tựa vào một thân cây trầm tư, thân cây thô to, từ phía sau nhìn không thấy bên này có người.

Lục Diễm không quanh co lòng vòng, nói thẳng, “Tổng Huy nói em hình như không vui, làm sao vậy?”

Tô Mạc lắc đầu, “Không có gì.”

Lục Diễm không nói lời nào, chỉ nghiêm túc nhìn anh.

Tô Mạc thở dài, đứng thẳng thân thể, nhìn lại Lục Diễm, “Em quả thật có chút không vui. Em biết đây là công việc của anh, em cũng cho rằng em không để ý. Nhưng mà... nhìn thấy anh cùng người khác hôn môi, trong lòng em có chút khổ sở, không thoải mái.”

“Xin lỗi,” Tô Mạc gục đầu xuống, “Em không nên để ý nội dung công việc của anh.”

Lục Diễm nhẹ nhàng nâng cằm anh, để anh có thể thấy rõ vẻ mặt của mình, trong mắt của hắn, trên mặt hắn đều mang theo ý cười, “Không cần xin lỗi, em để ý, là bởi vì trong lòng em có anh, em yêu anh, anh thật sự rất vui. Nếu em không chút phản ứng, anh hẳn là phải cảm thấy khổ sở.”

Hai tay Lục Diễm ôm mặt anh, đặt anh tựa trên thân cây, trán kề trán, nhẹ nhàng nói ra lời chứa đầy dục vọng chiếm hữu, “Bởi vì anh chỉ cần tưởng tượng em hôn người khác, anh sẽ muốn giết người.”

Tô Mạc giương mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Em vĩnh viễn sẽ không.”

“Xin lỗi, anh không thể cho em lời hứa đồng dạng.” Lục Diễm thở dài.

“Không cần xin lỗi,” Tô Mạc vươn tay vuốt ve cổ hắn, “Đây là công việc của anh, em có thể hiểu được.”

Tuy rằng để ý, nhưng sẽ thấu hiểu, đây là Tô Mạc.

Lục Diễm liền theo tư thế này hôn lên môi anh, môi vừa chạm, Tô Mạc đột nhiên đẩy hắn ra, khẽ nhíu mày, “Có vị dâu tây.”

“A...” Lục Diễm nở nụ cười, “Thật sự xin lỗi, mỗi lần anh đều nghiêm túc súc miệng, vừa rồi vội vã đến tìm em, chưa kịp. Như vậy, xin mời Tô đồng giúp anh tiêu độc đi, khiến anh chỉ có thể lưu lại hương vị của em.” Câu nói sau cùng, cơ hồ là dán vào màng tai mà nói, ấm áp thì thật.

Tô Mạc không chút khách khí mà cắn môi hắn, một lần lại một lần nhắm nháp cánh môi, một chỗ cũng không quên. Hành vi có chút trẻ con khiến Lục Diễm nhìn không được khẽ bật cười, bởi vì miệng bị ngậm phát không ra tiếng, tiếng cười âm ỉ trong ***g ngực bắt đầu chấn động, thẳng đến nơi cổ họng. Liếm qua cánh môi, đầu lưỡi liền tiến vào, lúc này đây Lục Diễm không mặc kệ nữa, rất nhanh đảo khách thành chủ, giữ chặt đầu lưỡi đối phương chơi đùa trong khoang miệng.

Hai người hôn một hồi thân thể liền dán sát như nhập làm một, Tô Mạc bị nhốt giữa Lục Diễm cùng thân cây, trừ bỏ cái đầu, toàn thân không thể động đậy.

Chính lúc khó chia lìa, đột nhiên nghe được Tổng Huy cất cao giọng nói một câu, “Ừa, Lý đạo diễn, sao chị lại ra đây.”

Hai người cả kinh, vội vàng tách ra, liếc nhau, đều có chút buồn cười cùng may mắn, nhất thời động tình, lại quên nơi này không phải chỗ có thể làm càn. May mắn Tổng Huy thông minh, nhìn thấy hai người đều đi tới đây, đứng ở phía trước trông chừng, một khi có người tới, liền cao giọng nói chuyện nhắc nhở.

Hai người vội vàng chỉnh lý quần áo có chút hỗn độn, bình phục hô hấp. Chờ khi ngoài mặt hoàn toàn nhìn không ra khác thường, mới một trước một sau đi ra.

Vừa vặn có thể nhìn thấy bóng người, chợt nghe Lý Khi Hồng đang hỏi, “Lục Diễm đâu rồi? Cảnh tiếp theo có chỗ chị muốn sửa một chút, muốn tìm cậu ấy bàn bạc.”

Lục Diễm vừa lúc tiếp lời, “Lý đạo, em ở đây, có chỗ nào muốn sửa sao?”

“Là như thế này...” Lý Khi Hồng đang định nói, vừa quay đầu nhìn thấy hai người một trước một sau đi tới, ánh mắt liền bất động ở trên người Tô Mạc.

Lục Diễm cả kinh, chẳng lẽ bị nhận ra? Tô Mạc tuy rằng luôn làm việc kín tiếng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không lộ diện, huống chi năm đó anh một tay gây dựng Tinh Không cũng gặp qua nhiều nhân vật trong giới.

Lý Khi Hồng âm thầm nhú mày, chung quy cảm thấy người này có chút quen mặt, nhưng bất luận thế nào cũng nghĩ không ra đã gặp ở đâu, người xuất sắc như thế, nếu gặp qua, khẳng định sẽ không quên, đại khái có lẽ là ảo giác đi.

Nghĩ như vậy, Lý Khi Hồng liền bình thường trở lại, lúc này trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, có ý tưởng vụt qua, vì thế nói với Lục Diễm, “Vị này là ai vậy?”

Lục Diễm nhẹ nhàng thở ra, xem chừng không nhận ra, liền cười nói, “Một người bạn của em, vừa lúc đi công tác gần đây, thuận tiện tới gặp em.”

Tô Mạc lễ phép gật đầu chào Lý Khi Hồng, “Chào chị.”

“Không biết cậu tên là gì?”

“Họ Tô.” Tô Mạc đáp, lễ độ nhưng không tính nói hết tên.

“Tô tiên sinh, chào cậu.” Lý Khi Hồng vươn tay.

“Xin chào.” Tô Mạc lần thứ hai đáp lại, lễ phép bắt tay với bà.

Lý Khi Hồng cũng là người thẳng thắn, trực tiếp liền mở miệng đề nghị, “Tô tiên sinh đại khái cũng biết, chúng tôi hiện tại đang làm phim, vừa vặn có một cảnh cần nhân vật xuất sắc giống Tô tiên sinh, không biết có thể mời cậu giúp đóng cảnh này hay không?”

Lý Khi Hồng nói rất khách khí, hơn nữa người bình thường đối với chuyện có thể xuất hiện trên phim ảnh khó mà từ chối.

Chính là Tô Mạc không phải người bình thường, cho nên anh tỏ vẻ xin lỗi mà mỉm cười, “Rất cảm ơn lời mời của chị, nhưng thật xin lỗi, tôi sẽ không đóng phim.”

“Cũng không cần diễn gì, chỉ là xuất hiện một chút thôi.” Lý Khi Hồng cũng không buông tha.

Tô Mạc đang định nói tiếp, Lục Diễm đã thay anh cự tuyệt, “Lý đạo, chỉ sợ vẫn không được, bạn của em không tiện xuất hiện trước công chúng.”

Lý Khi Hồng nháy mắt hiểu được, xem ra vị Tô tiên sinh này thân phận cũng không đơn giản, cũng đúng, anh thoát nhìn cũng rất có khí chất, không giống thành phần tri thức hoặc là người giữ chức vụ cao. Nhưng bà vẫn chưa từ bỏ ý định mà tranh thủ, “Như vậy, nếu giấu mặt, chỉ cần một chút bóng dáng thôi, có thể chứ?”

Hai người liếc nhau, Lý đạo kiên trì như vậy bọn họ cũng thực khó cự tuyệt, huống chi Tô Mạc nghĩ đây hẳn là lần duy nhất anh có thể đồng thời xuất hiện trong cùng một bộ phim với Lục Diễm, tuy rằng chỉ là một bóng lưng, nhưng cũng vì thế mà gật đầu đáp ứng, “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Cảnh quay của buổi sáng hoàn thành, Lục Diễm tìm Lý đạo xin nghỉ, dù sao Lý Khi Hồng cũng gặp qua Tô Mạc, hẳn liền ăn ngay nói thật, hiếm khi có bạn tới thăm, hẳn muốn dành chút thời gian cho người ta, hy vọng Lý đạo có thể đồng ý.

Lý Khi Hồng đối với Tô Mạc tao nhã hữu lễ rất có thiện cảm, huống chi người ta còn vừa giúp bà, hơn nữa trong khoảng thời gian này tiến độ quay phim kỳ thật đã nhanh hơn dự tính, liền dứt khoát cho Lục Diễm nửa ngày nghỉ, đổi thành các cảnh quay một mình của nữ chính.

Giữa trưa hai người không tới nhận cơm từ đoàn phim, Lục Diễm mượn xe đạp từ chỗ đoàn phim, chạy đến siêu thị gần đó mua chút đồ, làm bữa cơm trong phòng nhỏ cho Tô Mạc, bởi vì nơi này rất khó mua được nguyên liệu nấu đồ Trung Quốc, liền mua vài thứ của Italy, dùng kiểu Trung Quốc mà nấu hai đĩa mỳ, cộng thêm canh cà chua khoai tây hầm thịt, hương vị rất ngon.

Giữa trưa nghỉ ngơi một chút, đến hơn ba giờ chiều, Lục Diễm ra ngoài một chuyến, không lâu sau, cửa liền truyền đến tiếng chuông leng keng, Tô Mạc mở cửa, có chút kinh ngạc, “Ồ đâu ra cái này?”

Tay Lục Diễm dắt một cái xe đạp, là loại chỉ có thanh ngang phía trước không có chỗ ngồi phía sau, tiếng chuông vừa rồi chính là tiếng chuông của xe đạp.

Lục Diễm cười cười, “Đạo cụ đoàn phim thuê đây, hôm nay không cần dùng đến, anh liền mượn. Lại đây, lên xe, anh đưa em đi hóng gió, phong cảnh vùng này không tồi, không khí rất trong lành, trong nước khó mà được hưởng thụ được đây.”

Tô Mạc nhìn xe đạp không có chỗ ngồi phía sau, “Làm sao mà ngồi?”

Quả nhiên, Lục Diễm vỗ vỗ thành ngang phía trước, cười nói, “Em ngồi ở đây.”

Tô Mạc có chút khó xử, “Có thể được không?” Từ nhỏ đến lớn, anh ngay cả xe đạp đều chưa từng thử đi, cũng không ngồi phía sau cho ai chở, lại càng khỏi nói là thanh ngang phía trước.

Lục Diễm nghiêng đầu, trêu chọc, “Em không tin tưởng thể trọng của em, hay là không tin kỹ thuật của anh?”

Tô Mạc còn có chút nghi ngờ, Lục Diễm đã kéo anh qua, đẩy tới phía trước, “Thử xem, anh muốn mang em đi hóng gió.”

Tô Mạc không tiếp tục chần chừ.

Tuy rằng Tô Mạc khá gầy, nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, thân thể cùng khung xương cao lớn, đương nhiên không có biện pháp so sánh với con gái mềm mại nhỏ xinh. Anh bị hai tay Lục Diễm vây giữa đầu xe cùng chỗ ngồi, hai người chen chúc, vì không che tầm mắt Lục Diễm, còn không thể không cố gắng lui thân mình, nói thật không chút thoải mái.

Nhưng khốn cảnh như vậy cũng làm cho anh có một loại cảm giác khác thường, ngoài việc quá mức mất thể diện, còn có chút ngọt ngào. Có điều anh vẫn lo lắng, “Nếu như bị người khác thấy thì sao?” Tư thế như vậy, nói là bạn thân nhất định không có ai tin.

Lục Diễm cười nói, “Không sao, chúng ta chỉ cần tránh người của đoàn phim là được, buổi chiều còn phải quay phim bọn họ đều không đi được. Về phần những người khác, nhìn thấy thì thấy, có sao đâu, dù sao cũng không biết chúng ta.”

“Ngồi vững nào, anh bắt đầu đây.” Lục Diễm nói xong, chân dài trên mặt đất đạp một cái, hai chân đều đặt lên pê-đan. Trọng lượng trước sau quá mức chênh lệch, lúc đầu còn chưa theo quan tính, đầu xe nghiêng ngã, Tô Mạc cũng bị lão đảo theo, Lục Diễm đỡ lấy anh, phân phó, “Ôm eo anh.”

Tô Mạc liền lui thân thể gắt gao ôm eo anh.

Lục Diễm chạy xe đạp quả nhiên tốt như lời hắn nói, rất nhanh liền ổn định thân xe, bon bon chạy đi.

Nơi này là vùng ngoại ô mặt đường bằng phẳng, không quá gập ghềnh, mặc dù chở theo một người, bởi vì quán tính cho nên cũng không tốn sức.

Rất nhanh, Tô Mạc liền cảm nhận được từng đợt gió thoải mái tự nhiên thổi qua, lướt qua mái tóc cùng vạt áo, ở trong gió bay múa.

Tô Mạc muốn động lại sợ ảnh hưởng đến Lục Diễm, đành phải tiếp tục nép vào, Lục Diễm ghé vào lỗ tai anh nói, “Có thể, không cần khẩn trương như vậy, em có thể thả lỏng, ngồi thẳng lên đi, ngắm cảnh ven đường nữa.”

Tô Mạc liền chậm rãi buông tay này giờ vẫn gắt gao ôm eo đối phương, một tay nắm lấy đầu xe, chậm rãi ngồi thẳng thân thể, người có hơi hơi ngửa ra sau, để Lục Diễm có thể nhìn đường. Chỉ là, dù sao không gian nhỏ hẹp, hai người mặt kề quá gần, hô hấp của đối phương đều có thể nghe rõ.

Lục Diễm cười ghé vào lỗ tai anh hỏi, “Cảm giác thế nào?”

“Thực thoải mái, rất thú vị.”

“Khi còn bé em từng đi xe đạp chưa?” Lục Diễm hỏi. Thanh âm tại bên tai lại bị tiếng gió vù vù lập tức đuổi đi xa.

Tô Mạc lắc đầu, “Chưa từng. Muốn đi đâu đều có lái xe đưa đi.”

“Ha ha, thật sự là cậu ầm nha.” Lục Diễm cười trêu chọc, “Vậy hiện tại cho em trải nghiệm một chút lạc thú bình dân. Em có thể thử buông tay ra, đón gió, không phải sợ, anh sẽ che chở em.”

Tô Mạc nghe lời buông tay ra, hơi hơi xoay người, mở rộng hai tay, đón gió ùa vào lòng, toàn bộ đầu cơ hồ đều dựa vào người phía sau. Cảm giác như thế quả nhiên khác lạ, tốc độ Lục Diễm không nhanh không chậm, từng cơn gió hòa với phong cảnh ven đường từ xẹt qua bên người, đây là thoải mái cùng sướng khoái mà xe thể thao mui trần cũng không thể cảm nhận được.

Đột nhiên, Lục Diễm buông hai tay, chỉ dựa vào hai chân đạp giữ cân bằng cùng khống chế phương hướng, Tô Mạc hoảng sợ, Lục Diễm đỡ lấy eo anh, nói, “Đừng sợ, cứ như vậy, mở hai tay, bảo trì cân bằng, đừng lo lắng, anh ở sau lưng em.”

Giọng nói của Lục Diễm xua tan bất an trong anh, Tô Mạc thuận theo mà mở ra hai tay, hai người vẫn duy trì tư thế như vậy đi một đoạn thật dài. Dọc theo đường đi không gặp nhiều người, nhưng mỗi một người mà họ gặp được đều sẽ có ánh mắt ngạc nhiên, thưởng thức thậm chí hâm mộ nhìn bọn họ, không có ai cảm thấy việc này có gì không tốt.

Rất cục khi dừng lại, Tô Mạc học bộ dáng Lục Diễm không để ý hình tượng mà nằm lăn trên cỏ, cực kỳ thoải mái.

Đầu hai người kề sát nhau, há miệng thật to mà thở dốc, Lục Diễm cười nói, “Có vui không?”

“Rất vui, chưa từng cảm thấy vui như vậy.”

Lục Diễm ngồi dậy, thuận tay cũng kéo Tô Mạc theo, phải đi bụi cỏ dính trên tóc anh, ôn nhu nhìn anh, “Có thời gian, anh thật muốn đưa em đi làm tất cả chuyện thú vị trên thế gian này.”

Tô Mạc nhìn ánh mắt của hắn, trái tim khê căng tràn trưởng trưởng, nói không nên lời, anh đột nhiên bắt lấy tay Lục Diễm, nuốt nước miếng, “Lục Diễm, anh... chúng ta... vĩnh viễn cùng một chỗ như vậy, được không?”

Lục Diễm trầm mặc một hồi, đột nhiên mỉm cười, “Tô đồng đây là đang cầu hôn sao?”

Tô Mạc cảm xúc đã bình phục lại, cũng nở nụ cười, “Như vậy, Lục tiên sinh có đáp ứng hay không?”

“Không được, anh không đồng ý.” Lục Diễm nghiêm túc đáp.

Tô Mạc sợ run lên, tươi cười bỗng chốc cứng đờ.

Lục Diễm giả hoạt mỉm cười, “Loại chuyện cầu hôn này, phải do anh làm.”

Lục Diễm nghiêm túc nói tiếp, “Hãy cho anh một chút thời gian, chờ anh càng có tư cách đứng ở bên cạnh em.”

Tô Mạc cũng nghiêm túc, “Anh vẫn luôn có tư cách, cũng chỉ có anh mới có tư cách này.”

Thời gian hạnh phúc luôn luôn trôi nhanh, ngày hôm qua Tô Mạc tới Lục Diễm liền hỏi anh lần này có thể ở lại bao lâu, Tô Mạc tiếc nuối mà nói trước khi đi cũng đã mua vé máy bay trở về, là buổi tối ngày mai.

Cho nên ăn xong bữa cơm chiều, Lục Diễm liền lái xe đưa Tô Mạc tới sân bay, vốn Tô Mạc tỏ vẻ muốn để Tống Huy đưa đi là được rồi, Lục Diễm còn phải quay phim, đừng quá vất vả, nhưng mà Lục Diễm kiên trì, Tô Mạc cũng đành theo ý hắn.

Trên đường ra sân bay, hai người không nói thêm gì, cảm xúc suy sụp, không khí cũng có chút nặng nề.

Tuy rằng nói “Lưỡng tình nhược tại cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ”, nhưng mà chia lìa lâu, thật hận không thể có thể lúc nào cũng thời thời, khắc khắc cùng một chỗ.

(*)Tạm dịch : Hai người yêu nhau đã thật sự lâu dài, đâu cần cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều – Trích thơ : Thuốc kiều tiên – Tần Quán)

Chỉ là Tô Mạc làm chủ tịch của tập đoàn lớn, so với đại minh tinh như Lục Diễm còn bận rộn hơn nhiều, nửa năm qua, anh gần như đều ở nước ngoài, tương tự thành họa, cũng đã thành tật.

Lúc sắp sửa qua cổng an ninh, Tô Mạc xoay người nói với Lục Diễm vẫn luôn trầm mặc, “Mau trở về đi, chờ lúc anh diễn tấu, em nhất định sẽ trở về.”

Lục Diễm miễn cưỡng mà nở nụ cười, ôm lấy anh, thấp giọng nói, “Lên đường bình an.”

“Vâng.” Tô Mạc lên tiếng, đi qua cửa an ninh, còn quay đầu phát phát tay với Lục Diễm.

Mãi đến khi nhìn không thấy bóng dáng nữa, Lục Diễm mới xoay người trở về. Lúc này hắn đã thu hồi ánh mắt sâu nào cùng không nữa, con đường tương lai còn rất dài, mà bọn họ, còn có nhiều thời gian có thể cùng một chỗ.

Hoàn chương 71

,

72. Chương 72

.

Ngày 25 tháng 12, mặc kệ đối với Lục Diễm hay fan mà nói, đều là một ngày đáng giá kỷ niệm. Trong toàn bộ cuộc đời diễn viên của Lục Diễm, có lẽ là một lần duy nhất, cũng có lẽ không phải, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên dung hợp vào âm nhạc cổ điển như vậy.

Tuy rằng không đi theo con đường âm nhạc nhưng xét trên bản chất thì Lục Diễm cũng có nhiệt tình yêu thương đối với âm nhạc, nếu không nằm đó trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, hắn sẽ không kiên trì theo Vương Sung học đàn vi-ô-lông. Có lẽ ban đầu hắn muốn học nhất không phải là vi-ô-lông, nhưng sau vài năm đi theo Vương Sung, chịu ảnh hưởng sâu sắc từ thầy, cũng sớm đã yêu thích loại nhạc cụ có thể tạo ra âm thanh du dương, nhẹ nhàng này rồi.

Tuy cuộc đời Vương Sung gặp ghềnh, nhưng tính tình ông đậm mực, làm người lạc quan, cũng không bởi vì sinh hoạt không trôi chảy mà cam chịu hoặc là oán trời trách đất. Ngược lại, ông đắm chìm trong thế giới âm nhạc, vui vẻ thỏa mãn, kiên cường tự tin mà sống. Trong mắt Lục Diễm từ thuở ấu thơ đã thiếu hụt tình thương của cha, cũng không có người chỉ dẫn phương hướng, Vương Sung tựa như người đảm đương vị trí kia, tính cách Lục Diễm kiên cường và bình tĩnh chính là chịu ảnh hưởng từ ông.

Hiện giờ, có thể thay thế ân sư tham dự buổi diễn tấu cáo biệt của những người bạn năm xưa từng thân thiết với ông, Lục Diễm cảm thấy hạnh phúc và cũng thật trân trọng, hắn rất cuộc có thể làm một việc vì người thầy đáng kính của mình.

Buổi diễn tấu tổ chức tại nhà hát lớn trong thành phố. Vốn là dựa theo ý của thầy Chu, không cần tổ chức quy mô quá lớn, một buổi biểu diễn nho nhỏ là đủ rồi. Nhưng nếu mọi việc đều giao cho công ty giải trí Tinh Không lo liệu, hưởng hồ còn có đại minh tinh Lục Diễm góp mặt, làm sao có thể đơn giản qua loa, dĩ nhiên phải làm cho thật hoành tráng. Về phía đám người bên thầy Chu, chỉ cần một lý do là làm lớn thì tiền quyền được cũng sẽ nhiều hơn, dù sao làm từ thiện chung quy là càng nhiều càng tốt, bọn họ liền không có ý kiến nữa. Vốn dĩ đối với bọn họ mà nói, chỉ cần làm tốt biểu diễn của mình là đủ rồi.

Bởi vì giai đoạn trước tuyên truyền được thực hiện quy mô đầy đủ, tuy rằng sử dụng nhà hát lớn nhất, nhưng vé buổi diễn tấu vừa bán ra không đến một tuần là hết sạch. Vé đen trên mạng đều hết giá lên tận trời, còn có rất nhiều fan bởi vì không mua được hoặc vì khoảng cách quá xa không thể đến mà than khóc không thôi.

Đến ngày công diễn càng là tình huống náo nhiệt chưa từng có. Chính thức khai mạc là bảy giờ rưỡi, thế nhưng chưa đến sáu giờ, trước cửa nhà hát đã xếp thành một hàng dài. Hơn nữa tất cả người xếp hàng đều mặc chính trang, nam thì tây trang, nữ mặc lễ phục. Bởi vì thời tiết đã trở lạnh, giới nữ sẽ khoác thêm áo bên ngoài lễ phục, nhưng mỗi một người đều ăn mặc rất chỉnh tề, quy củ. Những buổi diễn tấu trước đây người xem cũng không tới quá sớm để xếp hàng, cơ bản đều chờ đến giờ rồi trực tiếp tiến vào. Cảnh tượng mặc chính trang xếp hàng thật dài như thế này quả thực hiếm thấy, thế nên người qua đường không rõ lý do sôi nổi tụ tập, hỏi thăm hôm nay rốt cuộc là vị nào tới biểu diễn mà phải xếp hàng dài như vậy.

Trong đám đông xếp hàng có một số người không quen với trang phục chính trang, thỉnh thoảng giật nhẹ góc áo, kéo kéo cà-vạt. Không cần phải nói những người này khẳng định đều là fan của Lục Diễm, trong đó có lẽ có người ngay cả âm nhạc cổ điển là cái gì cũng không hiểu, nhưng không quan tâm hiểu hay không, ủng hộ nam thần là đủ. Hơn nữa từ lúc bắt đầu bán vé, trên mạng lập tức không ngừng đăng tải đủ loại bài viết nhấn mạnh lễ tiết khi thưởng thức âm nhạc cổ điển, ví dụ như nhất định phải mặc chính trang, di động nhất định phải tắt máy hoặc là để chế độ rung, không tự ý chụp ảnh hay quay phim, giữa chừng không thể tùy ý ra vào, không gây ồn ào, không tùy tiện vỗ tay linh tinh.... Tóm lại, nhất định phải chú ý tố chất, tố chất, tố chất! Tuyệt đối ngàn vạn không thể làm mất mặt nam thần.

Sắp đến giờ khai mạc, ngoài cửa còn vây quanh một đám fan chờ vé, một khi xuất hiện người muốn bán lại, một đám liền bao vây tranh giành ra giá làm người đơn thuần yêu thích âm nhạc cổ điển cũng sợ đến mức nhảy dựng, hôm nay làm sao vậy? Không phải chỉ là một buổi diễn tấu cáo biệt thôi sao, sao lại điên cuồng đến vậy?

Vui vẻ nhất dĩ nhiên là đám người lớn thừa cơ buôn vé đen, thừa cơ mà hét giá lên ngất ngưỡng, những người không mua được vé lúc này mới hối hận khi trước không sớm đi mua vé, giờ có hối cũng không kịp.

Chờ đến khi nhà hát đóng cửa chính, những fan đợi cả đêm gió lạnh cũng không cướp được vé rồi cuộc tuyệt vọng, người yếu đuối trực tiếp ngồi xổm xuống khóc, người đứng đắn hốc mắt, người âm thầm gạt lệ, lúc này còn quần hình tượng cái gì a, thương tâm cũng không kịp, đám người buôn vé đen ý chí luôn luôn sắt đá nhìn thấy mà cũng có chút không đành lòng.

Lúc này trong nhà hát đã không còn chỗ trống, hai hàng phía trước đều là vé mời, một số là nhà tài trợ một số là phóng viên truyền thông, còn lại chủ yếu là vé dành cho người thân của những nghệ sĩ biểu diễn. Bởi vì nguồn tiêu thụ quá tốt, cho dù là Lục Diễm cũng chỉ theo quy củ mang vài vé tặng cho người quen. Ngoại trừ lưu cho người quan trọng nhất một vé, Tống Huy Tần Phong cầm đi hai vé, còn lại mấy cái đều không đủ tặng cho bạn bè thân quen trong giới.

Trên cơ bản vé tặng không có nhiều để phân chia, bởi vì có rất nhiều đối tượng được tặng vốn cũng không có hứng thú, nhưng bên cạnh hẳn cũng có không ít người muốn có vé, kết quả chỉ có thể nghiêm khắc dựa theo quy định, ai cũng không tặng. Thế nên ngay cả Tần Phong cũng giả bộ oán giận trước mặt Lục Diễm, có một đoạn thời gian cả đám người gọi điện tìm hẳn muốn vé làm hại hẳn ngay cả di động cũng không dám mở.

Tô Mạc kín đáo tìm được vị trí của mình ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi tới giờ bắt đầu. Lục Diễm dành cho anh nhất định là vị trí tốt nhất, không chỉ nghe được rõ ràng mà còn nhìn được rõ ràng nhất. Vì để có thể kịp ngày về nước, thời gian qua Tô Mạc tăng ca không ít, một tuần gần đây càng bận đến mức một ngày đều ngủ không đến bốn giờ, có điều cuối cùng mọi chuyện cũng được xử lý xong xuôi để trở về tham dự sự kiện trọng đại trong đời của người quan trọng nhất, có vất vả thế nào thì cũng đáng giá.

Bảy giờ ba mươi, đèn sân khấu sáng lên, tấm màn từ từ vén lên, toàn bộ nhạc cụ cùng nghệ sĩ biểu diễn đã vào chỗ. Nhạc trưởng tóc muối tiêu cúi chào khán giả rồi xoay người nâng gậy chỉ huy.

Lần diễn tấu này ngoài Lục Diễm, còn lại đều là thành viên dàn nhạc năm đó của rạp hát quốc gia. Khi đó biên chế không đầy đủ như bây giờ, nhân số cũng không nhiều, nhưng chìm sẽ dù có nhỏ, những thứ cơ bản nên có cũng đều có, là một dàn nhạc phối trí đầy đủ. Bởi vì chủ đề là vì kỷ niệm, cho nên vị trí mỗi người đều giống như năm xưa, mà Lục Diễm ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái đối diện với dàn nhạc, đây là vị trí đầu tiên của dàn vi-ô-lông, cũng là chỗ của Vương Sung năm đó.

Bởi vì tất cả mọi người đều ngồi, hơn nữa ai cũng mặc tây trang, trước mặt còn có nhạc cụ chắn, không dễ nhận ra ai là ai, cũng may dàn vi-ô-lông che đi không nhiều, mà một người trẻ tuổi giữa một đám lão nhân vẫn có thể thấy được, cho nên đám fan mất sáng rất nhanh tìm được bóng dáng của Lục Diễm. Có vài người hưng phấn vì được thấy nam thần mà định ghé qua nói với bạn vài câu, lập tức bị người bên cạnh nhéo cho một cái, lập tức nhớ tới đây là ở chỗ nào, nhanh chóng nghiêm túc trở lại, ngồi nghiêm chỉnh, nhưng biểu tình trên mặt lại rất phấn khích.

Vị trí của Tô Mạc đối diện Lục Diễm, có thể thấy hẳn rất rõ ràng.

Hôm nay cũng sẽ giống như các buổi diễn tấu thường lệ, gồm có hai màn, ca khúc cũng đã được xác định,

nửa phần đầu thì chỉ có một bản nhạc. Chỉ cần là người có chút hiểu biết với nhạc giao hưởng thì sẽ rất quen thuộc, là Symphony No.6, Pastorale của Beethoven.

Pastorale chia làm năm chương nhạc, dài nhất thì gần hai mươi bảy phút, mỗi một chương đều có một tiêu đề nhỏ, biểu đạt lạc thú trong lòng con người khi đứng giữa khung cảnh đồng quê.

Theo tiết tấu mỗi một chương nhạc vang lên, người nghe sẽ cảm thụ được sự yên bình, mệnh mông của quê hương. Từ niềm vui ban đầu, đến ý thơ bên dòng suối, sau đó là huyền ảo vui vẻ của buổi tụ họp cùng với mưa gió ào đến, chờ khi mưa tạnh mây tan, thay thế nó chính là tiếng ca giữa đồng quê rộng lớn, đất trời khôi phục yên bình, cỏ cây phát ra mùi thơm ngát. Toàn bộ bản giao hưởng mang theo một loại cảm xúc vui sướng, an bình, yên vui.

Tuy rằng những người biểu diễn không phải tuổi cao thì là nghệ sĩ không chuyên, nhưng toàn bộ tiến trình diễn tấu nắm chắc trong lòng bàn tay, thanh âm từ các loại nhạc cụ tạo ra hòa quyện với nhau đều vô cùng hài hòa, tuyệt đối mang đến sự hưởng thụ cho thính giác, mặc dù là nghệ sĩ chuyên nghiệp nhất cũng tìm không ra khuyết điểm nào. Mà hôm nay phần lớn khán giả hoàn toàn không biết gì về âm nhạc cổ điển thậm chí vẫn luôn cảm thấy âm nhạc cổ điển quá mức cao siêu, đều có thể cảm nhận được tất cả hình ảnh, xúc cảm mà bản nhạc này muốn vẽ nên, thậm chí có người bởi vì vậy mà sinh ra hứng thú với âm nhạc cổ điển, sắp tới có khi trở thành fan trung thành cũng nên.

Sau khi bản nhạc kết thúc là thời gian nghỉ ngơi giữa buổi.

Màn sân khấu chậm rãi thả xuống, dàn nghệ sĩ nối đuôi nhau rời đi, nhân viên công tác nhanh chóng lên sân khấu thanh lý nhạc cụ và chuẩn bị cho màn biểu diễn tiếp theo.

Trong hậu trường Chu Dự Trì vỗ vỗ bả vai Lục Diễn cười nói, “Biểu hiện rất xuất sắc, so với khi diễn tập còn tốt hơn nhiều, không hổ là diễn viên tài ba nhất nhì hiện nay.”

Lục Diễn khiêm tốn cười, “Là thầy Chu chỉ bảo tận tình, cũng phiền các tiền bối dạy dỗ nữa.”

Các thành viên khác cũng sôi nổi đi lên tỏ vẻ tán thưởng Lục Diễn. Cuối cùng sau hơn một tháng bọn họ cơ hồ mỗi ngày cùng nhau tập luyện, tất cả mọi người đều rất có thiện cảm với người trẻ tuổi có thái độ khiêm tốn, nghiêm túc và cố gắng này, nếu ban đầu còn nghi ngờ trình độ của hắn thì trong thời gian luyện tập đã chậm rãi tiêu trừ, càng tỏ vẻ cảm phục đối với tốc độ tiến bộ thần tốc của hắn.

Có vài vị lão tiền bối còn vì vậy mà thay đổi cái nhìn với giới giải trí xô bồ hiện nay, thậm chí cảm thấy nếu người trẻ tuổi trong giới giải trí đều giống như Lục Diễn thì việc theo đuổi hăm mộ ngôi sao gì đó cũng không có gì không tốt. Không cần phải nói, cháu trai cháu gái trong nhà các vị lão tiền bối cơ hồ đều chịu sự ảnh hưởng mà trở thành fan Lục Diễn.

Chu Dự Trì lại nói, “Phần còn lại của buổi diễn tấu là dựa vào cậu, đám già này tuổi cao sức yếu rồi, chống đỡ không nổi, cho nên nhờ cậu thôi.”

“Thầy đừng nói như vậy...” Lục Diễn mỉm cười, “Phải là tôi cảm tạ các vị tiền bối đã cho tôi cơ hội này, cảm ơn mọi người đã tín nhiệm.”

Chu Dự Trì vui mừng nói, “Vương Sung vốn là người có thiên phú nhất trong đám người chúng ta, không nghĩ tới thu được một học trò cũng xuất sắc như vậy, thật sự là không thể không bội phục a.”

“Có thể gặp được thầy ấy là may mắn của tôi.”

Phần sau của buổi diễn tấu bắt đầu trong sự mong chờ của khán giả, khi màn sân khấu kéo lên, nhóm fan cũng nhin không được mà sôi trào.

Lục Diễn đã thay một bộ trang phục khác, lúc này hắn không mặc tây trang truyền thống mà là áo đuôi én đẹp đẽ sang trọng, được cắt may vừa vặn với cơ thể, vạt sau xẻ tà, trên màu trắng của áo sơ-mi điểm một cái nơ nhỏ, không chỉ tôn lên thân hình cao ngất của Lục Diễn mà còn làm tôn lên khí chất ung dung tao nhã. Vị trí của hắn cũng thay đổi, đứng ở trung tâm sân khấu, ngọn đèn chiếu rọi, cả người tựa như phát sáng, hoàn mỹ cao quý như một vị thần.

Fan kích động cơ hồ muốn đứng lên, vì không để cho mình phát ra tiếng thét chói tai, không thể không nắm tay dùng sức bịt miệng của mình, cả người kích động đến mức phát run.

Tô Mạc cũng kinh ngạc mà nhìn Lục Diễm tỏa hào quang trên sân khấu. Anh luôn biết Lục Diễm đẹp trai, mê người như thế nào, nhưng trong không khí này, trái tim lại không khống chế được mà gia tốc đập dữ dội, từ lưng đến mặt cũng nhện không được mà nóng lên như thiêu đốt.

Cảm nhận được dưới đài xôn xao, Lục Diễm mỉm cười, một chân bước chéo về phía sau, tay cầm vĩ giơ lên, khom lưng xuống hành lễ, tao nhã mê người không có ngôn từ nào lột tả hết được.

Dưới đài lại là một trận hút khí, sau đó chậm rãi bình ổn.

Trong bối cảnh âm nhạc mềm nhẹ da diết, ống sáo thổi ra giai điệu tuyệt đẹp động lòng người, hòa với tiếng kèn oboe dẫn nhập vào giai điệu trữ tình, vẽ nên một bức tranh trời trong nắng ấm, cảnh xuân tươi đẹp, cỏ cây bên đào hồng liễu rũ, trăm hoa nở rộ.

Sau đó, độc tấu đàn vi-ô-lông bắt đầu từ dây A nhu hòa mộc mạc, trong âm vực cao sáng giàu ý vị mà tạo ra ý thơ mang theo chủ đề tình yêu. Chuyển qua dây G âm sắc mộc mạc lặp lại một lần, nhạc khúc chuyển trở lại dây A, đàn cello lấy âm điệu tiêu sái cùng với đàn vi-ô-lông độc tấu tạo thành tương tác đối đáp.

Bản nhạc này người ta quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chính là bản Lương chúc, nhân vật chính dĩ nhiên là Lục Diễm với đàn vi-ô-lông trong tay, hoà tấu cùng những nhạc cụ khác, tạo nên một bản nhạc tình yêu rung động lòng người.

Bản nhạc này chính là ca khúc năm đó Vương Sung thích nhất, cũng là bản nhạc Lục Diễm nghe qua nhiều nhất, kéo đàn nhiều nhất, lúc này đây thay thế thầy của mình, biểu diễn trước mặt hàng ngàn người, lại cực kỳ thành thạo.

Thanh âm đàn vi-ô-lông du dương nhẹ nhàng, nửa đầu của Lương chúc là thoải mái hoạt bát, trong sáng trữ tình. Lần biểu diễn này cũng chỉ dự định chơi phần đó mà thôi.

Tay Lục Diễm cầm vĩ vô cùng xinh đẹp, ngón tay thon dài linh hoạt, theo mỗi một động tác một chuỗi xuyên âm nhảy nhót, giống như bướm bướm bay múa. Lục Diễm không chỉ là một nghệ sĩ chơi đàn, hẳn còn là một diễn viên, biểu tình trên mặt hẳn vô cùng thả lỏng, theo khúc nhạc biến hóa mà hiện ra cảm xúc khác biệt, khiến người ta càng dễ dàng lý giải nội dung bản nhạc, không chỉ là thính giác mà còn là thị giác cũng thực hưởng thụ.

Hơn mười phút sau, bản nhạc đã đến hồi kết thúc, tại dây B trữ tình mà chậm rãi, phối hợp nhẹ nhàng ôn hoà với các nhạc cụ khác, xuất sắc miêu tả ra hình ảnh đưa tiễn, quyến luyến bịn rịn.

Khi bản nhạc chấm dứt, khán đài rớt cuộc nhện không được phát ra tiếng vỗ tay vang dội. Trong thanh âm giòn giã đó, Lục Diễm vẫn như cũ tao nhã hành lễ, theo những người cùng diễn tấu khác rời khỏi sân khấu.

Rất nhanh, nhân viên công tác đẩy một cây đàn dương cầm lên, ngay sau đó Chu Dự Trì cùng Lục Diễm cầm đàn vi-ô-lông lần thứ hai lên đài. Người đã xem qua nội dung tiết mục đều biết, đây là tiết mục cuối cùng trong đêm, bản Sonata No.6, Op.30 No.1 của Beethoven.

Trong bản nhạc này của Beethoven theo đuổi chính là biểu đạt sự chân thành, so với những bản trước biến hóa không nhiều lắm, vì thế số lần diễn tấu cũng ít, nhưng thích hợp với Lục Diễm lúc này. Bản nhạc này trình diễn cần 22 phút, toàn bộ bản nhạc chia làm ba chương. Chương nhạc đầu tiên là bản nhanh, đàn vi-ô-lông thêm sáu phần âm điệu mảnh khảnh xen vào từng câu cùng kéo dài âm thanh hòa hợp giữa hai nhạc cụ, đàn dương cầm ngắt âm trang hoàng thêm, đều rất đặc sắc. Chương thứ hai là bản nhạc chậm rãi tình cảm phong phú. Chương nhạc cuối là sự thay đổi bất thường có phần nhanh hơn.

Tuy rằng biến hóa không nhiều lắm, nhưng đây cũng chỉ là nói phiến diện, tổng thể vẫn khảo nghiệm bản lĩnh của người chơi đàn. Hơn nữa lần này chỉ có hai loại nhạc cụ luân phiên lẫn nhau, đàn vi-ô-lông là chính, mà hợp tấu cùng hẳn, Chu Dự Trì là chuyên gia dương cầm số một trong nước, trình độ kém một chút căn bản sẽ theo không kịp tiết tấu của ông, lại càng khỏi nói đến việc trở thành chủ âm.

Buổi diễn tấu tiến hành đến đây, vốn những kẻ hoài nghi hoặc lo lắng trình độ thực lực của Lục Diễm đã không còn lời nào để nói. Tuy rằng Lục Diễm diễn tấu còn chưa đạt được tiêu chuẩn đứng đầu, nhưng có rất nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp có mặt hôm nay cũng không nhất định có thể đạt được trạng thái của hẳn giờ phút này, dù sao diễn xuất không chỉ cần trình độ mà còn có tâm lý. Trước mặt nhiều người thể hiện chính mình không phải là một việc dễ dàng, hơn nữa Lục Diễm không chỉ không phải người chuyên nghiệp

mà người hợp tác với hắn còn rất chuyên nghiệp, hắn có thể thuận lợi trình diễn xuất sắc như vậy cũng đã chứng tỏ tâm lý của hắn cường đại, lại càng không cần nói hắn còn phát huy trình độ rất cao.

Cho đến khi âm thanh cuối cùng hạ xuống, mọi người vẫn còn đắm chìm trong buổi diễn tấu có thể nói là hoàn mỹ, mị lực âm nhạc khiến người ta như mê như say. Chu Dự Trì đứng lên đi tới cùng Lục Diễm hành lễ với khán giả. Lúc này, mọi người mới tỉnh lại, buổi diễn tấu kết thúc, tiếng vỗ tay bấy giờ mới vang lên như sấm, rất nhiều người kích động mà đứng lên.

Hai người đồng thời đi về sau cánh gà, lúc này không biết là người nào khởi xướng hô lên một tiếng “Encore”, sau đó một đám người liền hô theo, cuối cùng toàn bộ nhà hát đều tràn ngập tiếng hô “Encore” cùng phối hợp với tiết tấu vỗ tay. Tuy rằng không gian rộng lớn, nhưng hơn một ngàn người đồng thời hô có tiết tấu lại kèm theo thanh âm vỗ tay, động tĩnh xác thực không nhỏ.

Thính giả hô ước chừng một hồi, rốt cuộc lại có người đi lên sân khấu.

Lần này vẫn là Chu Dự Trì và Lục Diễm, vừa rồi cây đàn dương cầm kia còn trên sân khấu, hiển nhiên bọn họ đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Hai người vào vị trí, người nghe thực tự giác một lần nữa ngồi xuống, nhà hát lần thứ hai lặng ngắt như tờ.

Lúc này đây tiếng đàn dương cầm vang lên trước, lưu loát sinh động tựa như mây bay nước chảy, dựng nên một bức tranh khung cảnh thế lương đồ nát chịu đủ bi thương chiến tranh, tịch dương phản chiếu huyết lệ cùng khói lửa bi thảm.

Đây là một ca khúc rất nổi danh, rất nhiều người vừa nghe lập tức chợt nhận ra, là Croatian Rhapsody. Những người thích ca khúc này thiếu chút nữa vui sướng đến muốn nhảy dựng lên, sau đó nhìn thấy Lục Diễm cũng lên sân khấu, không khỏi có chút nghi hoặc, đây không phải là ca khúc độc tấu dương cầm sao, cũng không phải bản hoà tấu, đàn vi-ô-lông tới làm gì? Chẳng lẽ là có cải biên?

Quả nhiên, phần đầu qua đi, tiếng vi-ô-lông thanh thoát liền gia nhập, hai loại nhạc cụ hỗ trợ lẫn nhau, hòa quyện với nhau, lấy đàn dương cầm làm chủ, đàn vi-ô-lông phụ họa, nhưng đồng dạng phần khích, thậm chí so với đàn dương cầm độc tấu lại càng có sự thú vị mới lạ. Người chuyên nghiệp nghe được không khỏi kinh hô, lại còn có thể cải biên như vậy, nhưng một khi lắng nghe, cảm giác thật sự không tồi. Người bình thường nghe vào chỉ cảm thấy thật dễ nghe, thật hay, thật sự dễ dàng cảm thụ giai điệu.

Một khúc kết thúc, hai người lần thứ hai cúi chào, sau đó tao nhã rời khỏi sân khấu, Lục Diễm như trước tôn kính nhường tiền bối đi trước.

Khán giả còn chưa cảm thấy thỏa mãn lần thứ hai hét lên “Encore”, nhưng lúc này đây không còn ai lên sân khấu, thẳng đến khi đèn trong nhà hát toàn bộ sáng lên, khán giả mới rốt cuộc tin lần này thật sự kết thúc, chỉ có thể vừa tiếc nuối lại vừa thỏa mãn mang theo cảm xúc riêng trở về.

Hoàn chương 72

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay tra tư liệu rất nhiều, mệt mỏi quá.

Về nội dung cụ thể buổi diễn tấu, tất cả đều là kết quả của việc tra cứu trên baidu, nếu có chỗ không hợp lý xin thứ lỗi, đã cố hết sức, vẫn là câu nói kia, không cần để ý chi tiết này đó. Đủ cool đủ thích đủ suất thì tốt rồi. Đối với vài đoạn miêu tả nhạc khúc, hẳn là thực dễ dàng nhìn ra, đặc biệt vài câu chuyên nghiệp kia, đều là do baidu tỷ tỷ, bởi vì số lượng từ ít, hẳn là không đủ trình độ sao chép, bất quá nếu có người cảm thấy không ổn cũng có thể chỉ ra, ta sẽ sửa chữa.

Hy vọng mọi người sẽ thích ^^

.

73. Chương 73

.

Buổi diễn tấu chấm dứt đầy viên mãn, khán giả thỏa mãn, người trình diễn hưng phấn, các phóng viên thì đều vội vàng về nhà viết tin.

Đám bạn già của Chu Dự Trì hết sức hài lòng về buổi diễn tấu cáo biệt lần này. Trong lúc cùng nhau diễn tấu bản nhạc mở màn, bọn họ tựa như được trở về năm đó, khi đó điều kiện gian khổ, mỗi người lại đều khí thế bừng bừng, chờ mong tương lai. Mà buổi trình diễn lần này không phải là buổi diễn tấu long trọng nhất trong cuộc đời họ, nhưng tuyệt đối là buổi diễn tấu có ý nghĩa nhất. Có vài lão tiền bối giàu cảm xúc sau khi màn sân khấu hạ xuống đã nhịn không được mà vừa vỗ tay vừa rưng rưng rơi lệ.

Vốn nên có một buổi tiệc mừng thành công, nhưng tuổi các vị lão tiền bối cũng đã lớn, kiên trì suốt buổi diễn tấu đã không dễ dàng, những hoạt động sau đó thật sự không có tinh lực tham gia. Mà lúc này Lục Diễn dĩ nhiên cũng không có lòng dạ nào mà chúc mừng, cho nên mọi người cũng hẹn nhau hôm khác sẽ tụ họp.

Chu Dự Trì đại diện cho đám bạn già của ông biểu đạt lòng biết ơn với Lục Diễn, “Lần này thật sự phải cảm ơn cậu, cái khác không nói, chỉ là sự kiện lớn như vậy nếu để mấy lão già chúng ta phỏng chừng sẽ canggung không nổi, cảm ơn cậu đã cho chúng tôi buổi trình diễn cáo biệt phần khích như vậy.”

Lục Diễn thành khẩn đáp, “Có thể làm chút việc vì thầy, cũng là tâm nguyện của tôi.”

Chu Dự Trì vỗ vỗ vai hắn, “Bất kể thế nào, có thể quen biết người bạn trẻ như cậu tôi thật sự rất vui, sau này nếu không chê, có thời gian có thể tới tìm nhóm bạn già này.” Ông nói xong lại cười ha hả, “Có điều đại minh tinh như cậu về sau chỉ sợ không có thời gian thôi.”

“Sao có thể, tôi còn có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo các vị tiền bối.” Lục Diễn nói.

Chu Dự Trì nghe vậy nghiêm túc nói, “Nhưng mà nói thật, có thời gian, mong cậu tiếp tục luyện tập, thiên phú tốt như vậy, chớ nên lãng phí.”

“Vâng.” Lục Diễn mỉm cười gật đầu.

Lục Diễn chờ đến khi các tiền bối đều rời đi hết mới đi cuối cùng. Hắn từng bước tiến họ lên xe, luôn mãi dặn dò chú ý an toàn, cho đến khi Chu Dự Trì lưu lại cuối cùng cũng lên xe thì đã gần mười giờ.

Buổi diễn tấu không kéo dài quá một tiếng rưỡi, tầm chín giờ đã kết thúc. Lục Diễn nhìn đồng hồ, vội vã thay trang phục diễn ra ném cho Tống Huy, chỉ mang theo hộp đàn rồi vội vội vàng vàng đi ra ngoài. Tần Phong khó được nhìn thấy Lục Diễn bình tĩnh như vậy, cười trêu chọc, “Sao vội vậy, hẹn họ hả?”

“Đúng vậy.” Lục Diễn quay đầu lại nở nụ cười, bước chân cũng không dừng lại.

“Hừ, đại mỹ nữ nào a, khiến cậu ta mê đắm mê đuổi thế này.” Tần Phong lắc lắc đầu.

Tống Huy đứng ở một bên lần thứ hai ghen đến mức mặt đỏ rần.

Lục Diễn vội vã chạy tới nơi hẹn trước, Lexus màu đen quả nhiên đã sớm lẳng lặng chờ ở nơi đó.

Thở một hơi, cố gắng bình phục hô hấp, Lục Diễn đi qua mở cửa bên ghế phụ.

Tô Mặc liếc mắt liền nhìn thấy mồ hôi trên trán hắn. Giữa mùa đông lạnh giá lại luôn ở trong phòng, trừ phi chạy vội, nếu không sẽ không đổ mồ hôi thế kia, anh không khỏi cong cong khóe mắt, ôn nhu nói, “Đừng vội vã như vậy, bao lâu em cũng ở chỗ này chờ anh.”

Lục Diễn nhìn anh mỉm cười, “Chính vì biết em ở chỗ này chờ anh, anh mới càng vội.”

Tô Mặc mỉm cười, không nói gì nữa.

Có rất nhiều lời không cần phải nói ra rõ ràng, bởi vì trong lòng cả hai đều hiểu rõ, em quý trọng anh, cũng như anh quý trọng em.

Trên thế giới này, còn có gì tốt đẹp hơn tình cảm đôi bên trao nhau trọn vẹn!

Lần trước sau khi tách ra ở Roma, đây là lần đầu tiên họ gặp lại. Trong khoảng thời gian này Lục Diễn luôn bận chuẩn bị cho buổi diễn tấu, Tô Mặc cũng bận rộn xử lý công việc ở nước ngoài. Rất cuộc kíp về

nước trong ngày quan trọng, cũng là thời điểm Lục Diễm bận rộn nhất, Tô Mạc thực sẵn sàng mà không đi làm phiền hắn, chỉ gửi tin nhắn báo cho hắn một tiếng, ngay cả vé vào xem cũng là do Tống Huy đưa tới.

Vừa rời trong nhà hát, Tô Mạc thấy Lục Diễm trên sân khấu, Lục Diễm cũng thấy được anh. Lục Diễm cố ý dặn Tống Huy đưa vé ở vị trí đó cho Tô Mạc, bởi vì hắn hy vọng có thể sớm trông thấy anh. Tương tự tận xương, đối với hai người mà nói đều giống nhau. Tuy rằng trên thực tế, ngoại trừ ban đầu vội vàng thoáng nhìn qua, Lục Diễm căn bản không có thời gian chú ý tới người ngồi dưới khán đài, toàn bộ tâm trí hắn đều đắm chìm vào trong bản nhạc hòa tấu.

Tình yêu của người trưởng thành, lại là hai người nam nhân ưu tú, nỗ lực, gánh vác trách nhiệm cùng một tương trong từng lĩnh vực, tuy rằng chẳng thể bên nhau sớm chiều, có khi ngay cả muốn gặp nhau đều phải phí nhiều tâm sức như thế, lại càng thâm trầm sâu sắc, khiến người vui vẻ chịu đựng.

“Lần này trở về có thể ở lại bao lâu?” Tuy rằng không phải là đề tài làm cho người ta vui vẻ, thậm chí mà nói có chút mất hứng, nhưng Lục Diễm vẫn muốn biết lúc này bọn họ có bao nhiêu thời gian ở bên nhau.

Tô Mạc quay đầu lại khẽ cười, không đáp mà hỏi lại, “Anh hy vọng em có thể ở lại bao lâu?”

“Anh dĩ nhiên hy vọng... mãi mãi.” Tô Mạc không phải là một người thích quanh co lòng vòng, anh hỏi lại như vậy, đáp án khẳng định sẽ làm Lục Diễm cảm thấy vừa lòng, cho nên hắn mới tham lam đòi hỏi lớn một chút.

“Nếu vậy, như anh mong muốn.” Tô Mạc cười nói, thừa dịp chờ đèn đỏ, nghiêng qua ôm cổ Lục Diễm, khẽ điểm một nụ hôn trên môi hắn.

Khát khao lâu như vậy, chút xíu thế này làm sao đủ? Trước khi Tô Mạc định rời đi hắn đã đè anh lại, làm nụ hôn thêm sâu sắc.

Nhất thời khó mà tách ra, cho đến khi xe đằng sau vang lên tiếng còi mới khiến hai người bừng tỉnh, phát hiện đèn tín hiệu đã chuyển qua màu xanh rồi.

Hai người nhanh chóng ngồi thẳng lại, Tô Mạc khởi động xe. Nhất thời vong tình, may mắn chiếc xe này của Tô Mạc đã trải qua cải trang đặc biệt, kính trên cửa sổ xe đều là loại bên trong có thể thấy được bên ngoài, bên ngoài nhìn vào lại không thấy bên trong, nếu không, đại khái ngày mai hai người hắn sẽ cùng nhảy lên trang nhất các báo rồi.

Lục Diễm nhẹ nhàng ho khụ khụ hai tiếng, đồng thời kiểm chế chính mình không suy nghĩ lung tung, đồng thời cảm thấy ở bên nhau lâu như vậy, cái gì nên làm không nên làm đều đã làm qua, thế mà mỗi lần gặp nhau còn kiềm nén không được thì thật sự là.... Đều là người trẻ tuổi huyết khí phương cương lại thêm hai người gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

“Em mới nói lần này trở về không đi nữa, thật sao?” Tuy rằng biết rõ Tô Mạc sẽ không đùa giỡn hắn, hắn vẫn nhịn không được muốn xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy.” Lần này Tô Mạc nghiêm túc nhìn đường mà không quay đầu lại, có điều Lục Diễm cũng không bởi vì vậy mà xem nhẹ bên tai còn hơi hơi phấp phồng của anh, trong lòng âm thầm cười trộm, xem ra đối phương cũng cảm thấy lúng túng như mình.

“Chuyện bên Chicago cơ bản đều đã sắp xếp ổn thỏa, những chuyện còn lại em giao cho giám đốc địa phương phụ trách.” Tô Mạc giải thích.

“Như vậy không sao chứ?” Lục Diễm thuận miệng hỏi.

“Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người. Nếu chuyện gì cũng phải tự thân vận động, làm chủ như em cũng mệt chết mất. Tiêu tiền thuê người chính là dùng để làm việc, công việc của anh ta cũng phải xứng đáng với tiền lương mà em trả cho anh ta chứ.” Tô Mạc nói.

“Ừm, không hổ là nhà tư bản.” Lục Diễm trêu chọc.

Tô Mạc quay đầu lại mỉm cười, “Đây là đạo lý kinh doanh, anh có thể gọi em là đại thương nhân.”

“Phải phải, ngài đại thương nhân.” Lục Diễm cười nói tiếp.

Hai người đi thẳng trở về nhà, chỗ nào cũng không đi.

Biệt thự nhỏ đã lâu không có người ở, suốt một tháng qua Lục Diễm cơ hồ đều ở lại nhà thầy Chu. Cũng may định kỳ có người giúp việc tới quét dọn, Tống Huy cũng thường xuyên thoáng qua, ngược lại sạch sẽ gọn gàng như trước.

Mùa đông rét lạnh, trong phòng đều trải thảm dày, màu trắng ngà, thoát nhìn thoải mái mềm mại lại ấm áp, ngay cả dép đi trong nhà cũng không cần mang, trực tiếp cởi giày đi chân trần lên, giống như đạp trên đám mây.

Trong phòng mở hệ thống sưởi hơi, cho nên khi vừa vào cửa, hai người liền cởi áo bành tô, chỉ mặc áo sơ mi.

Tô Mạc đang định đi vào phòng tắm thì Lục Diễm giữ chặt anh, đặt anh lên ghế sa lông, “Trước đừng đi, nói thử xem, hôm nay biểu diễn thế nào?”

Tô Mạc mỉm cười, khó thấy Lục Diễm có thể ghen đến lúc này mới hỏi, quả nhiên là không dễ dàng, “Rất tuyệt, là buổi diễn tấu hay nhất mà em được nghe.”

“Là bởi vì có anh sao?” Lục Diễm đương nhiên biết mấy chữ ‘hay nhất’ không có khả năng là chỉ trình độ diễn tấu.

“Đúng vậy, bởi vì có anh. Trong lòng em, anh là tay đàn vi-ô-lông giỏi nhất thế giới.” Tô Mạc nghiêm túc nói.

Ánh mắt Lục Diễm phát sáng, vẻ mặt thỏa mãn, người yêu ca ngợi khiến hắn có cảm giác thành tựu hơn so với bất luận lời khích lệ nào của người khác.

“Như vậy, có muốn tay đàn vi-ô-lông giỏi nhất thế giới chơi một bản nhạc vì em hay không?”

“Đương nhiên, vô cùng vinh hạnh.”

Lục Diễm mỉm cười đứng lên, lấy đàn vi-ô-lông trong hộp ra, gác lên trên vai, “Như vậy, vị khách tôn quý này, ngài muốn nghe bản nhạc nào?”

Tô Mạc thả lỏng dựa vào lưng ghế sa lông, phối hợp sắm vai nhân vật của mình, “Vậy chơi bản Croatian Rhapsody đi, lần đầu tiên được nghe bản vi-ô-lông, cảm thấy rất mới mẻ.”

Lục Diễm nheo mắt, “Ngài thật sự rất có mắt nhìn, đây ước chừng là màn biểu diễn độc nhất vô nhị trên thế giới.”

Mới đầu là Chu Dự Trì đề xuất cải biên ca khúc này làm phần encore, Lục Diễm cũng không do dự nhiều, dù sao người cải biên cũng không phải hắn mà là Chu Dự Trì cùng với một nghệ sĩ vi-ô-lông khác. Ban đầu là muốn cải biên thành một bản thuần vi-ô-lông, Lục Diễm cũng luyện một thời gian. Sau đó trong một lần vô ý hòa âm cùng Chu Dự Trì đàn dương cầm, cảm giác rất không tồi, lúc này mới có một màn diễn tấu phần khích kia, ước chừng về sau cũng sẽ không có cơ hội biểu diễn chính thức trên sân khấu nữa.

Cho nên Lục Diễm nói đây là màn biểu diễn độc nhất vô nhị, cũng không đủ.

Lục Diễm giờ phút này khác với trang phục nghiêm túc sang trọng trên sân khấu. Trên người hắn chỉ có một cái áo sơ-mi màu trắng, cởi bỏ hai cúc trên cùng, lộ ra một chút ***g ngực kiên mỹ, không còn là vẻ tao nhã bình tĩnh thông dong nữa, mà có thể dùng những từ cuồng dã, suất khí, ngổ ngược để hình dung. Lục Diễm như vậy vốn cũng rất ít xuất hiện trước mặt người ngoài.

Croatian Rhapsody vốn là một ca khúc có tiết tấu nhanh, hiện tại Lục Diễm lại tận lực đẩy tốc độ nhanh hơn, ngón tay đặt trên dây đàn không ngừng nhảy nhót, tay kéo vĩ cũng múa rất nhanh, không chỉ nghe rất sáng khoái, mà còn là hình ảnh mỹ diệu. Mặc dù với tốc độ này, mỗi một âm Lục Diễm đều chơi rất chuẩn, một chi tiết rất nhỏ cũng không hề quên. Mặc dù bản thân chính là một thiên tài, Tô Mạc cũng không thể không cảm khái, giữa người với người, thật sự có thiên phú khác biệt.

Khi thanh âm cuối cùng kết thúc, tay cầm vĩ dừng ở giữa không trung, trong phòng giống như còn tràn ngập âm nhạc vang vọng. Lục Diễm cũng đổ một tầng mồ hôi mỏng, thu hồi tay, hành lễ, trong mắt sáng ngời, “Vị khách này, ngài có hài lòng không?”

Tô Mạc nhẹ nhàng vỗ tay, “Rất tốt, tôi rất vừa lòng.”

“Như vậy, mong ngài dài thọ đi.” Lục Diễm cười nói.

Tô Mạc tiếp tục phối hợp, “Được, anh muốn bao nhiêu tiền?”

“Tôi không cần tiền...” Lục Diễm vừa nói vừa tiến lại gần, cúi người ái muội nói nhỏ bên tai đối phương, “Ngài có thể, thưởng thật.”

Tô Mạc ngửa đầu mỉm cười, một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên phần ngực lộ ra của hắn, thấp giọng nói, “Theo ý anh.”

Lục Diễm cười càng giảo hoạt, “Nếu ngài hào phóng như vậy, tôi cũng không thể không chứng tỏ thành ý, vậy mua một tặng một, lại tặng ngài một ca khúc nữa đi.”

... (=.=////)

Sau khi kết thúc, hai người cùng nằm trên thảm trải sàn, về phần chỗ bị làm bẩn, cũng không có tinh lực đi xử lý, đành phải ném cho người giúp việc đi giặt.

Toàn thân Tô Mạc xích lõa, nằm ngửa, khó khăn lắm mới ngừng thở dốc, hồi phục lại. Trong khoảng thời gian này anh vốn đã vất vả quá sức, hôm nay lại bay nửa ngày trở về, chưa kịp nghỉ ngơi, lại đi xem buổi diễn tấu, hướng chỉ vừa rồi một màn kia, tuy rằng chỉ làm một lần, thể nhưng có chút điên cuồng, thiếu chút nữa chịu không nổi.

Lục Diễm ghé vào bên cạnh anh, khuỷu tay chống phủ phía trên, ngón tay như có như không khẽ gãi mái tóc ướt mồ hôi của anh, chờ anh phục hồi lại tinh thần mới cười khẽ ghé vào lỗ tai anh thì thầm, “Vị khách này, ngài có vừa lòng với phục vụ của tôi không?”

Tô Mạc hé ra một nụ cười, ánh mắt còn có chút mê ly, vươn tay dùng ngón cái vuốt ve cổ hắn, giọng nói khàn khàn, “Rất vừa lòng.”

“Như vậy, lần sau ngài nhớ rõ tìm tôi nha.” Lục Diễm khẽ gặm cắn lỗ tai.

“Được, vĩnh viễn đều chỉ tìm anh.”

Thể lực khôi phục được một chút, Tô Mạc đi tắm trước. Để tránh lần thứ hai kiềm lòng không được, hai người không tắm cùng nhau. Chờ Lục Diễm tắm xong đi ra đã thấy Tô Mạc khoác áo tắm đứng bên cửa sổ như có điều suy nghĩ.

“Làm sao vậy?” Lục Diễm đi qua, từ phía sau ôm eo anh.

Tô Mạc hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng nói, “Vào đêm giao thừa anh cùng em về nhà cũ ăn cơm nhé?”

Lục Diễm sững sốt một chút, nhà cũ Tô gia có truyền thống tập hợp toàn gia cùng ăn cơm vào đêm giao thừa, Tô Mạc từng đề cập qua việc này với hắn. Hiện giờ anh nói như vậy, Lục Diễm dĩ nhiên hiểu được ý của anh, đây là muốn come out trước mặt toàn thể người của Tô gia.

Nói thật Lục Diễm cũng không có ý chối từ, hắn vốn không phải là người thích che giấu, nếu không lúc trước sẽ không dứt khoát thừa nhận mình đang yêu trước công chúng. Sở dĩ hắn không công bố đối tượng là ai, không phải là vì sợ đồng tính luyến ái bị người đời chỉ trích, mà nói trắng ra kỳ thật là bởi vì lòng tự trọng quá phách. Trong mắt người đời, hắn lúc ấy và Tô Mạc vẫn có chút cách biệt, hắn hy vọng chờ đến khi hắn thành công hơn nữa mới danh chính ngôn thuận công khai.

Nhưng nếu Tô Mạc hiện tại đã có ý muốn này, hắn cũng không có ý kiến gì, lại nói nơi mà Tô Mạc sống dù sao cũng khác với giới giải trí. Mặc dù người bên cạnh Tô Mạc biết chuyện của họ, cũng không có nghĩa là tất cả đều sẽ công khai.

“Có thể chứ?” Lục Diễm đang suy nghĩ, Tô Mạc lại hỏi một câu.

Lục Diễm biết nếu như mình phản đối, Tô Mạc tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng hoặc là không vui, nhưng hắn vốn không có ý cự tuyệt, cho nên cười gật gật đầu, “Muốn gặp gia trưởng sao? Được a.”

Tô Mạc cũng nở nụ cười, “Cũng không tính là vậy, chỉ là một vài chú bác anh em họ trong gia tộc thôi. Em muốn cho họ biết, em đã có người muốn bầu bạn cả đời, miễn cho họ ảo tưởng muốn giới thiệu người cho em.”

“Như vậy à....” Lục Diễm ngược lại không nghĩ tới còn có nguyên nhân như vậy, lập tức nghiêm túc hẳn lên, “Vậy phải nhanh chóng cho họ biết, miễn có người còn dám mơ ước em.”

Tô Mạc trêu chọc, “Anh không phải mới rồi còn do dự à, sao giờ lại sốt ruột vậy.”

“Trước khác giờ khác...” Lục Diễm cười nói, “Hơn nữa không phải là anh do dự, anh hận không thể cho cả thiên hạ biết, em là của anh.”

“Em cũng vậy.” Tô Mạc nói xong, thân mật cọ cọ chóp mũi hẳn.

Hoàn chương 73

,

74. Chương 74

Sau khi buổi diễn kết thúc, người có quan tâm với buổi diễn tấu và Lục Diễm đều sẽ nườm nượp đăng bài trong các diễn đàn giải trí.

“Đêm nay nam thần thật sự là rất suất, ngẫu die, em muốn làm fan quần nam thần cả đời.”

“Đăng tiêu đề đây, tiến vào là muốn xem nam thần trong lời lâu chủ là ai. Lâu chủ, cầu giải thích.”

“Ta đoán là vị kia trong buổi diễn tấu đêm nay.”

“Diễn tấu? Khổng Huyền Ca sao? Vậy thật sự là nam thần số một trong giới âm nhạc cổ điển, ủa mà hôm nay anh ấy hình như không có buổi biểu diễn nào mà nhỉ?”

“Lầu trên ơi, không phải là ảnh. Là vị diễn viên kia, đêm nay biểu diễn ở X thị để quyên góp tiền làm từ thiện, trừ anh ta thì đều là lão tiền bối trong ngành âm nhạc cổ điển, nói là biểu diễn cá biệt, cũng không biết làm sao lại trộn vào một kẻ ngoài nghề.”

“Lầu trên khẩu khí chưa quá a, người ta không phải nói là thay thế người thầy đã quá cố sao. Huống chi tuy rằng không phải người trong giới âm nhạc cổ điển, nhưng mà ảnh diễn tấu so với nghệ sĩ chuyên nghiệp cũng không hề thua kém nha.”

“Mấy nàng lầu trên có thể không lượn lơ vòng vo được không, nói toạc móng heo ra, không phải là Lục Diễm sao.”

“A a a a, lầu trên đã nói ra tiếng lòng em, không sai, chính là Lục nam thần, lâu chủ vừa rồi kích động mà đi ra ngoài chạy vòng.”

“Lầu chủ đêm nay cũng đi xem diễn tấu sao? Tui cũng vừa trở về, quá kích động. Tuy rằng âm nhạc cổ điển tuyệt đối như sao trên trời với tui, nhưng mà cảm thấy rất dễ nghe, rất hay, hơn nữa nam thần thật sự đẹp trai chết người a, soái ca a, máu mũi đều muốn phun trào ~”

“Bởi vì nam thần, mà ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên mặt lể phục đó.”

“Ta cũng giống lầu trên, bởi vì nam thần, ta đây kẻ bình dị tự do cũng cao nhả một phen nha hắc hắc”

“Không cướp được vé *khóc ngất tại WC* ”

“Lầu trên nhường ta một cái WC *cùng khóc*. Tốc độ tay quá chậm không cướp được vé, mấy chú bán vé đen cũng bắt lực a, hu hu hu hu hu *khóc tràn bờ đê*”

“Tui chính là mua vé của mấy chú buôn vé đây, giá cả bị đẩy lên tận trời đó T^T. Bất quá xem biểu hiện đêm nay của nam thần, đáng!”

“Lầu trên thật đại gia... (o)”

“Các tỷ muội không mua được vé đừng vội khóc, đến đến đến, ta trộm chụp mấy tấm của nam thần, cho các nàng xem jap.Hình ảnh, jap.Hình ảnh, jap.Hình ảnh”

“Lầu trên thật sự là người tốt, ôm chân.”

“Ảnh chụp hơi mờ a, nhìn không rõ lắm.”

“ *Chạy mờ hôi*, chụp trộm đó, không dám mở flash, trong nhà hát mà, nàng hiểu ha.”

“A a a a, nam thần mặc lễ phục áo đuôi én phải không phải không phải không, từ lâu ta đã YY bộ dáng nam thần mặc áo đuôi én rồi, dáng người ảnh như vậy mặc vào tuyệt đối cool chết người a.”

“Không sai, suất ngây người (° °)(° °)(° °)”

“Ai muốn giơ tay nào, ta trộm thu âm, nhất phần sau và màn encore, có nàng nào muốn không?”

“Có có có có có, GN cầu tung nhạc.”

“Cùng cầu”

“+1”

“+2”

“+3”

...

“+10086”

“Đã tung hàng, địa chỉ: mật mã: nanshenwodejia”

“GN người tốt, *tải tải tải về* ”

“Hay quá xá á á á á á, phối với ảnh chụp của lầu trên trên kia, máu mũi của ta ơi....”

“Nghe xong, quá đã. Cầu nhân sĩ chuyên nghiệp phân tích, nam thần đêm nay biểu hiện như thế nào? Kể không chuyên chỉ cảm thấy rất êm tai rất êm tai~”

“Cầu chuyên gia phân tích +1”

“Từ góc độ chuyên nghiệp, cũng chỉ có thể nói, không thể soi mói.”

“Không sai. Tuy rằng không thể nói là trình độ hàng đầu, nhưng quả thật không có gì để bắt bẻ.”

“Cả buổi diễn tấu đều quy củ một cách máy móc, nhưng là bản nhạc encore cuối cùng kia đã được cải biên, tôi có thể nói quả thực rất kinh điển không!”

“ *Cùng kinh động hồn phách*, tôi còn là lần đầu tiên nghe được đàn dương cầm hợp tấu với đàn vi-ô-lông bản Croatian Rhapsody đó, thực sự rung động a.”

“Tôi là fan của Maksim Mrvica, một khúc nghe được ca khúc kia thiếu chút nữa cảm động mà bật khóc, Lục nam thần quá tuyệt!!!”

“Lục nam thần, ủng hộ anh cả đời, cả đời làm fan nào tàn ~~”

“Cả đời làm fan nào tàn +1”

“Cả đời làm fan nào tàn +2”

...

“Cả đời làm fan nào tàn + *số chứng minh nhân dân* ”

...

Ngày hôm sau trên tiêu đề của các tờ báo lớn đều đưa tin về buổi diễn tấu lần này. Tinh Không tặng vé cho nhiều bên truyền thông như vậy đương nhiên không phải phát miễn phí, trừ bỏ vài tạp chí giữ lập trường trung lập đa phần các tờ báo có lực ảnh hưởng lớn khác đều có qua lại với Tinh Không. Người một nhà tự

nhân không cần phải nói, những bên truyền thông hoặc tạp chí tự xưng là trung lập sau buổi diễn tấu hoàn mỹ này cũng chỉ có thể khích lệ tán thưởng. Đa phần đều nghiêng về chiều hướng ca ngợi, khiến cho những kẻ muốn nói vài câu khó nghe cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vì thế, sau khi Lục Diễn vinh dự nhận được danh hiệu ảnh đế tại liên hoan phim Cannes, buổi biểu diễn này lại càng góp phần tô đậm thêm danh tiếng cho hắn.

Bản thân Lục Diễn thì vẫn là thái độ như trước, kết thúc thì liền cho qua, bình luận tốt xấu dĩ nhiên cũng sẽ chú ý, nhưng sẽ không để trong lòng, tiếp tục làm việc của mình, tiến lên phía trước mới là điều quan trọng nhất.

Chỉ có điều sau khi buổi diễn tấu kết thúc, mọi chuyện lại vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.

Vài vị lão tiền bối thương lượng với nhau, cảm thấy đem tiền thu được từ buổi diễn tấu quyên vào mấy tổ chức từ thiện, không bằng trực tiếp quyên góp cho đơn vị nào đó. Bọn họ đối với tương lai của giới âm nhạc đều rất chú trọng, cho nên cuối cùng quyết định đem tiền quyên góp cho một nhạc viện làm học bổng.

Nhạc viện nhận được một số lớn tiền tài trợ lớn như vậy thì vô cùng cao hứng, bởi vì chủ nhân của số tiền quyên góp này đều là các vị lão tiền bối trong giới văn nghệ, buổi biểu diễn để quyên góp tiền lại là sự kiện oanh động toàn thành phố. Hiệu trưởng của trường đang muốn mượn cơ hội này quảng bá cho trường của mình, vì thế cẩn thận tổ chức hẳn một buổi lễ mang tính nghi thức để quyên tặng, mời người quyên tặng tới tham dự.

Loại chuyện náo động này các vị lão tiền bối cảm thấy đã lớn tuổi rồi đều không có hứng thú, liền nhất trí đề cử Lục Diễn đại diện cho mọi người tới dự. Lục Diễn cũng không nhiều lời, công việc của hắn chính là yêu cầu càng nhiều cơ hội xuất hiện trước công chúng càng tốt, cho nên liền vui vẻ đáp ứng.

Thời gian dự định là vào chiều thứ bảy, địa điểm ngay tại hội trường của nhạc viện.

Xe của Lục Diễn bị ngăn lại ở cổng trường, Tống Huy xuống xe nói chuyện, đúng lúc đó, đã có người ra đón. Người tới là chủ nhiệm viên, nói vài câu với bảo vệ ngăn xe, rồi cùng Tống Huy đi tới cạnh xe.

Ngồi ở ghế phó lái, Lục Diễn hạ cửa kính xe xuống, tháo kính râm, quay người khẽ cười.

Bên cạnh đó có một đám sinh viên đi ngang qua, khi thấy rõ người ngồi trên xe, sôi nổi dừng chân đứng nhìn, có mấy nữ sinh còn thấp giọng hét lên, “Á, là Lục Diễn.”

“Đúng là Lục Diễn, ngoài đời còn đẹp trai hơn cả trên ti vi. Nhưng mà anh ấy đến trường chúng ta làm gì?”

“Cậu không biết hả, anh ấy tới tặng học bổng từ thiện cho sinh viên trường ta.”

“Thật á? Là buổi lễ ở hội trường chiều nay đúng không?”

“Đúng, là nó đó.”

“Ai nha, thế còn chờ gì nữa, mau tới hội trường, chậm chân là chen không nổi đâu.”

“Phải phải, đi mau đi mau.”

Chủ nhiệm đi tới bên cạnh xe, Lục Diễn không làm bộ làm tịch, lễ phép bước xuống, vươn tay bắt tay với ông ta.

“Xin chào, Lục tiên sinh, tôi là chủ nhiệm viên của trường đại học này, tên tôi là Quan Vĩ, hiệu trưởng bảo tôi ở chỗ này chờ cậu.”

“Xin chào, Quan tiên sinh, để ngài đợi lâu rồi.” Lục Diễn mỉm cười đáp.

“Không lâu không lâu, tôi cũng vừa đến, thiếu chút nữa bắt cậu đợi rồi, ngại quá. Giờ chúng ta tới hội trường luôn nhé?”

“Vâng.”

Quan Vĩ cũng lên xe cùng họ, ngồi ở chỗ ngồi phía sau, chỉ đường cho Tống Huy lần đầu tiên tới nhạc viện.

Lục Diễm đến không sớm không muộn, trong hội trường gần như đã kín người, trên đường tới còn nhìn thấy có không ít sinh viên đang vội vã chạy tới nơi này.

Quan Vĩ cười nói, “Lục tiên sinh thật sự rất được hoan nghênh, mấy đứa sinh viên này biết hôm nay Lục tiên sinh tới, đều rất nhiệt tình, thường ngày để tội nhỏ tới hội trường đều không dễ dàng đâu.”

Lục Diễm khách khí mỉm cười, “Quan tiên sinh nói đùa.”

Lục Diễm dưới sự hộ tống của Quan Vĩ cùng Tống Huy đi tới hàng ghế đầu, các sinh viên nhìn thấy Lục Diễm đến mặc dù có chút xôn xao, nhưng dù sao cũng là người có giáo dục, tố chất đều rất cao, cho nên cũng không xảy ra chuyện chen lấn. Chỉ có một nữ sinh có lẽ là quá kích động, đột nhiên lớn tiếng kêu một câu, “Lục Diễm em yêu anh.”

Trong hội trường tuy rằng không quá an tĩnh, nhưng một tiếng này xác thực rất rõ ràng, nhất thời mọi người đều quay về phía nữ sinh mới lên tiếng vừa rồi, nữ sinh kia vì thế mà xấu hổ đỏ bừng mặt.

Lục Diễm mỉm cười nhìn cô gái, nghiêm túc nói, “Cám ơn em.”

Nữ sinh mặt càng đỏ hơn, không còn là xấu hổ, mà là hưng phấn.

Đi đến hàng ghế phía trước cũng không mất nhiều thời gian, Lục Diễm nhìn thấy nơi đó đã có vài bên truyền thông đặt sẵn máy quay, máy chụp ảnh, có mấy người còn khá quen mặt. Lục Diễm cũng không quá ngạc nhiên, hiệu trưởng làm lớn như vậy hẳn vì quảng bá hình ảnh cho trường, không mời mấy hãng truyền thông đến mới là kỳ quái.

Buổi lễ cử hành vào lúc hai giờ đúng, mở màn là bài phát biểu của ban lãnh đạo trường. Lên phát biểu đầu tiên chính là hiệu trưởng, ông sơ lược lại đôi nét về lịch sử cùng thành tựu của trường, đều là mấy lời sáo rỗng rập khuôn, mặc dù có chút nhàm chán, cũng may không quá dài. Người thứ hai lên sân khấu chính là bí thư chi đoàn, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy nội dung mọi người nghe phát chán. Vài ba vị lãnh đạo thay nhau lên sân khấu, nhìn ra được mỗi người đều bởi vì xuất hiện trước mắt truyền thông mà đặc biệt cẩn thận, tất cả đều ăn mặc trang trọng, khi nói chuyện cũng đều cố gắng bày ra nét mặt tươi tỉnh. Mỗi người phát biểu không quá nhiều, toàn bộ chấm dứt cũng mới hơn nửa giờ, điều này thật sự hiếm thấy, cho nên đám sinh viên cũng không mất kiên nhẫn.

Sau khi bên phía lãnh đạo phát biểu xong, liền vào chủ đề chính. Hiệu trưởng lần thứ hai lên sân khấu, đầu tiên là gửi lời cảm ơn tới các vị lão tiền bối đã ủng hộ cùng quyên góp học bổng cho nhà trường, sau đó gửi lời chúc mừng tới những bạn sinh viên được nhận học bổng hôm nay.

Kế tiếp những sinh viên nhận học bổng được mời lên sân khấu, tổng cộng có năm người, bốn nam một nữ. Sinh viên nhạc viện ngoại hình tuy rằng không bằng sinh viên các trường sân khấu điện ảnh, nhưng so với các trường đại học thông thường cao hơn nhiều, ít nhất mấy sinh viên lên sân khấu này ngoại hình đều rất khá, nhất là một nam sinh trong đó, dáng người cao ngất, mi thanh mục tú, trực tiếp đi làm thần tượng cũng đủ tiêu chuẩn. Chỉ có điều biểu tình trên mặt cậu ta lại không dễ nhìn, bốn người còn lại thì là vẻ mặt hồ hững, người có ngoại hình xuất sắc nhất thì lại ẩn chứa vẻ khuất nhục, tuy rằng cậu ta cố gắng che giấu, nhưng làm sao qua được ánh mắt của anh để như Lục Diễm.

Lục Diễm cũng không cảm thấy lạ lùng. Trường học nào mà chẳng có sinh viên như vậy, thành tích ưu tú, gia cảnh nghèo khó, cho nên trong khi cố gắng đạt được danh hiệu khen thưởng, còn có tư cách nhận được học bổng. Học bổng khác với danh hiệu khen thưởng, nó ngoại trừ yêu cầu người nhận có đủ ưu tú, quan trọng nhất là điều kiện nghèo khó, cho nên nó chung quy là một món quà làm cho người nhận vừa yêu vừa hận.

Cả nam và nữ ở lứa tuổi này, đều là thời điểm mẫn cảm lại yếu ớt nhất, một đám người trẻ tuổi lòng tự trọng đều cao ngang trời, nhất là khi người đó coi như ưu tú, nghèo khó thường là việc làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ, mà tiếp nhận sự trợ giúp của người khác trong mắt bọn họ lại mang nhiều ý tứ khuất nhục.

Khi mà Lục Diễm còn học trung học, trong lớp hẳn cũng có một người như vậy. Cậu ta rất cố gắng, thành tích cũng rất cao, cho nên hàng năm song song với việc nhận danh hiệu khen thưởng còn đạt được học bổng cao nhất, nhưng cậu ta cho tới bây giờ đều không hề vui vẻ, suốt ngày mang vẻ mặt lạnh tanh, vừa quái gở lại lạnh lùng, giống như mọi người đều khinh thường cậu ta, đang chê cười cậu ta vậy.

Cho nên đối với tâm tình những người trên sân khấu lúc này, Lục Diễm cũng có thể lý giải.

Vốn là chuyện hận không thể che giấu mọi người, cứ như vậy bị công bố rộng rãi, quả thực chẳng khác gì việc bêu rếu trước công chúng. Nhưng mà lại không cách nào phản kháng, trường học muốn làm, bọn họ cũng chỉ có thể phối hợp, duy nhất có thể làm được chính là dùng vẻ mặt biểu hiện bất mãn trong lòng.

Hiệu trưởng cũng có chút xấu hổ, nhưng ông ta có thể yêu cầu các sinh viên lên sân khấu, lại không thể miễn cưỡng họ, chỉ hy vọng mấy nghi lễ hình thức nhanh chóng trôi qua yên ổn.

Lục Diễm rất nhanh được mời lên sân khấu, hẳn cũng không để ý thái độ mấy người kia, vẫn mỉm cười như trước, bảo trì phong độ tốt nhất, cùng bọn họ bắt tay, sau đó đem từng tờ chi phiếu giao cho bọn họ.

Sau đó hiệu trưởng và Lục Diễm cùng năm sinh viên kia chụp ảnh chung. Ánh đèn flash loang loáng không ngừng chiếu rọi khuôn mặt mỉm cười của Lục Diễm, các học sinh không lộ ra biểu tình gì cùng vẻ mặt xấu hổ của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng và mấy sinh viên nối đuôi nhau xuống sân khấu, Lục Diễm được MC giữ lại mời nói vài câu.

Lục Diễm cầm micro, trầm mặc một chút, mỉm cười chậm rãi nói, “Tôi rất muốn cảm ơn các bạn sinh viên vừa rồi đứng ở trên đây, cảm ơn các bạn tiếp nhận phần tâm ý này, để tôi và thầy của tôi, còn có cả tình yêu của các vị lão tiền bối, có thể có được thế hệ kế thừa ưu tú như vậy. Hôm nay các bạn đứng ở chỗ này, không phải nói lên rằng các bạn nghèo khó, mà là chứng minh các bạn là những người ưu tú nhất. Tôi tin tưởng những sinh viên tài giỏi như các bạn, tương lai nhất định có thể trở thành người có ích. Cho nên, cho phép tôi dành tiếng vỗ tay này tặng cho các bạn.”

Lục Diễm nói xong, liền một mình vỗ tay khen ngợi, từng nhịp từng nhịp, vang dội hữu lực. Rất nhanh, sinh viên dưới sân khấu cũng hưởng ứng, toàn thể cùng nhau vỗ tay, động tại màng nhĩ, đánh vào trong lòng. Vừa rồi mấy sinh viên lên đài biểu tình đều thay đổi, vốn là lạnh lùng trở nên kích động, nữ sinh kia trong mắt tựa hồ còn có chút ẩm ướt, nam sinh có bề ngoài đẹp trai nhất càng mở to hai mắt khó có thể tin mà nhìn Lục Diễm.

Lục Diễm không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi xuống, MC sững sốt một hồi lâu mới bắt đầu lên tiếng kết thúc buổi lễ.

Trên đường trở về, Tống Huy vừa lái xe vừa nói, “Lục ca, mới rồi anh nói mấy câu thật đã quá, anh không thấy đâu, mấy tên nhóc kia đều bị anh nói phát khóc đấy.”

Lục Diễm khẽ cười, “Bọn họ không phải bị anh nói cho khóc, bọn họ là vì chính mình mà khóc.”

Đột nhiên, Tống Huy phanh gấp, sau đó mắng một câu, “Mẹ nó!”

Hóa ra đột nhiên có một người lao tới giang hai tay ngăn trước đầu xe, có thể làm cho người có tu dưỡng như Tống Huy cũng chửi thề, có thể thấy được cậu thật sự bị dọa sợ.

Tống Huy hạ cửa kính, thò đầu ra quát, “Cậu muốn chết à, có kiểu đón xe như vậy sao!”

Người kia không để ý tới cậu, thở dốc chạy đến bên cạnh ghế phó lái, Lục Diễm hạ cửa kính xe xuống, là nam sinh viên đẹp trai nhất nhận học bổng trên sân khấu lúc này.

Nam sinh nhìn chằm chằm Lục Diễm, “Tôi có nói mấy câu muốn hỏi anh, có thể chứ?”

Lục Diễm cảm thấy có chút thú vị, đi xuống xe nhìn thẳng vào cậu ta, “Cậu nói đi.”

Nam sinh trực tiếp hỏi, “Mấy lời lúc nãy anh nói, là thật lòng sao?”

Lục Diễm khẽ cười, “Tôi cho tới bây giờ đều không thích nói dối.”

Nam sinh trầm mặc một hồi, cắn cắn môi dưới, “Vậy anh từng tiếp nhận ‘bố thí’ như vậy sao?”

Lục Diễm biết nam sinh hỏi như vậy, đại khái hẳn là có chút hiểu biết về quá khứ của hắn cho nên cũng hiểu được.

“Không có.” Lục Diễm lắc đầu, nhìn thấy chân mày nam sinh khẽ nhíu, lại nói tiếp, “Bởi vì tôi không cần. Tôi vẫn luôn có cách của riêng mình để có thể sinh tồn. Nếu cậu không muốn nhận thứ người khác cho, vậy

chính cậu phải tự cố gắng, làm cho mình trở nên thật mạnh. Trước lúc đó, cậu chỉ cần nhớ kỹ, tất cả tôn nghiêm đều là thứ để dựng nên trụ cột cho cậu tiếp tục sinh tồn. Không ai có thể khinh thường cậu, trừ phi cậu tự khinh thường chính mình trước.”

Nói xong, Lục Diễm không để ý tới vẻ sững sốt của cậu ta, ngồi vào trong xe, ý bảo Tống Huy lái xe rời đi.

Trước lúc xe khởi động, nam sinh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, ghé vào cửa sổ xe kêu một câu, “Em tên Tiểu Hử Nham, xin anh nhớ kỹ.”

Lục Diễm chỉ cười, không đáp lại, xe đã chạy đi.

Chuyện này vẫn chưa chấm dứt.

Sau đó một lần trong một chương trình phỏng vấn, MC lại nhắc đến vấn đề này với Lục Diễm, “Hiện tại người người đều ưu ái làm chuyện tốt thì không lưu danh, trước đó Lục tiên sinh lại công khai rầm rộ quyên góp từ thiện, không biết anh đối với vấn đề này cảm thấy thế nào?”

Lục Diễm không chính diện trả lời, “Tôi nghĩ trước tiên kể một câu chuyện. Đại đệ tử Tử Lộ của Khổng thánh nhân có một lần cứu một đứa bé, cha đứa nhỏ vì cảm tạ hấn cho nên đưa cho hấn một đầu trâu, Tử Lộ cao hứng liền nhận, lúc ấy có người nói hấn làm chuyện tốt còn muốn hồi báo, không đủ là quân tử. Thời bấy giờ nước Lỗ có một đạo luật, nếu người nước Lỗ ở nước khác gặp được đồng bào bất hạnh bị bắt làm nô lệ, chỉ cần có thể đem những người này chuộc về, là có thể nhận được khen thưởng từ quốc gia. Tử Cống, một đệ tử khác của Khổng thánh nhân chuộc người nước Lỗ từ nước khác trở về, nhưng hấn lại không lĩnh thưởng từ quốc gia, người người đều khen hấn là quân tử.”

MC không rõ lí do, “Câu chuyện này, hình như rất nhiều người cũng biết.”

Lục Diễm mỉm cười, “Như vậy rất nhiều người cũng có thể biết Khổng thánh nhân đáp lại như thế nào. Đối với việc Tử Lộ tiếp nhận báo đáp, thánh nhân biểu dương hấn, nói về sau người làm việc thiện sẽ càng nhiều. Mà đối với Tử Cống làm chuyện tốt không cần báo đáp, thánh nhân không chỉ phê bình hấn mà còn cảm thán, về sau người nước Lỗ sẽ không ai chuộc đồng bào của mình về nữa.”

“Cho nên, ý của Lục tiên sinh là?”

“Tôi tuy rằng không dám so sánh cùng môn sinh của thánh nhân, nhưng miễn cưỡng coi như là nhân vật của công chúng, ít nhiều cũng có thể tạo nên tác dụng làm tấm gương. Nếu người người đều cảm thấy làm việc thiện là có thể được hồi báo, như vậy sẽ có càng nhiều người làm việc tốt. Có thể tuyên truyền rộng rãi, thì sức ảnh hưởng càng ngày càng nhiều, mà tôi rất nguyện ý vì thế cố gắng hết sức.”

“Như vậy, Lục tiên sinh nhận được hồi báo gì tốt đây?”

Lục Diễm vui đùa nói, “Tôi bởi vậy được càng nhiều người chú ý, tất cả mọi người sẽ cảm thấy tôi làm người cũng không tệ lắm, đây là chỗ tốt.”

MC lại không buông tha, tiếp tục hỏi, “Vậy một thời gian trước, có một thương nhân, chuyện người này ở trên đường phố phát tiền cho dân chúng được công nhận là ‘đại thiện nhân’ lại bị ông ta từ chối, rất nhiều người bởi vậy đều nói ông ta giả nhân giả nghĩa, Lục tiên sinh lại thấy thế nào?”

Lục Diễm không chút hoang mang mà đáp, “Tôi nghĩ vậy đại khái còn liên lụy đến vấn đề trao tặng, bất luận tấm lòng của anh như thế nào, làm từ thiện là vì trợ giúp người khác, nếu người khác không cần sự trợ giúp của anh, ép buộc ngược lại không hay, không bằng đem càng nhiều thiện tâm trao cho những người thật sự cần.”

MC tổng kết, “Cho nên Lục tiên sinh cũng không phản đối hành động phô trương của vị thương nhân kia phải không?”

Lục Diễm dĩ nhiên không bị mắc vào, “Tôi vẫn chưa nói vậy, tôi phản đối hay không phản đối căn bản không quan trọng, mỗi người có hành động và thái độ riêng. Tôi đã nói, hết thấy việc mình làm, thì chính mình phải phụ trách. Với tôi mà nói, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn với trời đất, làm việc xứng đáng với tâm mình, thế là đủ rồi.”

“Vâng, như vậy rất cảm ơn Lục Diễm tiên sinh đã đến tham dự buổi phỏng vấn này của chúng tôi, chân thành cảm ơn anh.”

Chương trình này vừa chiếu trên truyền hình, hoàn toàn như dự kiến, lại đẩy lên một hồi thảo luận.

Làm nhân vật của công chúng, mỗi tiếng nói mỗi hành động của Lục Diễm quả thật sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý. Huống chi một chuyện lớn như thế, cho dù không có Lục Diễm, mọi người cũng chưa từng ngừng tranh luận. Là từ thiện hay là giả nhân giả nghĩa? Đây vốn là điều không thể nói rõ ràng, kết quả thông thường vẫn là lấy điểm xuất phát để phán đoán thiện ác, đều là tôi nói tôi có lí, chị nói chị có tình, ai cũng không thuyết phục được ai.

Cuối cùng, lại là một bài post tạm thời kết thúc cuộc tranh luận này.

“Mặc kệ tôi tán đồng hay phản đối quan điểm của Lục Diễm, nhưng tôi rất ngưỡng mộ thái độ của anh. Từ cuối năm ngoái bởi vì Lục Diễm cứu người phải nhập viện đẩy lên một trang tranh luận mà tôi bắt đầu chú ý đến anh. Tôi phát hiện anh là một người rất can đảm cùng thẳng thắn, nói chuyện làm việc cũng không hề có lệ, tựa như anh đã nói, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn với trời đất, làm việc xứng đáng với tâm mình.

Nói thật, người như vậy tại cái chốn thị phi tràn ngập dối trá lừa gạt này cơ hồ đã tuyệt tích. Tôi không biết anh là như thế nào sinh tồn đến hiện tại, nhưng sự thật chứng minh, anh không chỉ sống mà còn sống rất tốt, mỗi một lần mọi chuyện bắt đầu thảo luận về anh bắt đầu như thế nào, quá trình ra sao thì cuối cùng đều nghiêng về phía anh ấy, không biết là vì nhân cách vì mị lực hay là vì vận khí quá tốt.

Lớn tuổi rồi, tôi đã sớm qua cái tuổi theo đuổi thần tượng, nhưng đối mặt với một người đàn ông lý trí thẳng thắn mà rất có chiều sâu như vậy, lại còn đẹp trai thế kia, không thể không thừa nhận, tấm lòng của một người phụ nữ có tuổi như tôi có đôi khi cũng sẽ hold không nổi.

Cuối cùng ta muốn nói chính là, fan Lục Diễm thật sự rất may mắn, các bạn lựa chọn một thần tượng rất đáng giá noi theo, tràn đầy năng lượng nghĩa khí.”

“Tôi tới góp lời một chút, cảm ơn lâu chủ ca ngợi nam thần như vậy, chúng tôi cả đời sẽ đi theo anh ấy.”

“Cảm ơn lâu chủ tán thưởng, nam thần quả thật thực là người đáng giá để chúng ta yêu thích.”

...

Lại qua vài ngày, Tần Phong đem một phần tư liệu đưa tới trước mặt Lục Diễm, cười nói, “Tôi thật không nghĩ tới, buổi diễn tấu kia lại còn có chuyện kéo theo phía sau.”

“Làm sao vậy?” Lục Diễm giương mắt nhìn hắn, vươn tay cầm lấy tập tài liệu.

“Fan của cậu, muốn vì cậu thành lập một quỹ từ thiện. Tên cũng nghĩ ra rồi, gọi là Lục quỹ. Khẩu hiệu chính là, mỗi tuần mỗi người dành sáu đồng tiền, đem tình yêu của nam thần đưa cho những người cần trợ giúp.”

“Cho nên, đây là bản kế hoạch sao?” Lục Diễm mở tài liệu ra xem.

“Không sai, cậu cảm thấy thế nào?”

Lục Diễm xem sơ qua, trầm ngâm nói, “Chuyện này rất tốt, chẳng qua nếu làm không khéo, cũng dễ dàng mất tiếng. Quỹ từ thiện phiền toái nhất chính là, tất cả số tiền quyên được đến tột cùng có chân chính dùng cho từ thiện hay không.”

“Cho nên, cậu có ý gì không?” Tần Phong thoát nhìn đã có chủ định, chẳng qua là hắn vẫn muốn nghe thử ý kiến của Lục Diễm.

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể thành lập một hội, chuyên quản lý số tiền này, thu như thế nào, dùng như thế nào. Sau đó mời tổ chức thứ ba làm giám sát, định kỳ công bố nơi quyên tặng, tổng số, cùng với phạm vi... vân vân. Nói chung cần nhất là công khai, minh bạch. Thậm chí có thể cho toàn xã hội cùng nhau giám sát.”

Tần Phong gật đầu cười nói, “Ý tưởng không tồi, tôi cũng nghĩ gần giống vậy. Toàn xã hội giám sát, quả là điểm quan trọng, về sau lực ảnh hưởng của cậu sẽ càng lúc càng lớn. Quyết định vậy đi, cứ thế mà làm.”

Tần Phong lại vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, “Tôi càng ngày càng cảm thấy, lúc trước có thể ký hợp đồng với cậu, thật sự là quá tốt. Tôi có dự cảm, giấc mộng của tôi chỉ có cậu mới có thể giúp tôi thực hiện.”

“Cũng là mong muốn của tôi.” Lục Diễm mỉm cười.

Hoàn chương 74

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Về quan điểm từ thiện cùng giả nhân giả nghĩa trong truyện, tựa như Lục Diễm nói, là quan điểm của mỗi người, mỗi người đều sẽ có ý kiến của mình, tôi cũng không biết quan điểm của nam chính trong truyện giống hay là trái ngược với mọi người, dù sao xét đến cùng, viết đoạn này chính là vì những lời này, “Mặc kệ tôi tán đồng hay phản đối quan điểm của Lục Diễm, nhưng tôi rất thương thức thái độ của anh.”

,

75. Chương 75

Thời điểm cuối năm đã gần đến, một năm vừa rồi, Lục Diễm đều trôi qua trong bận rộn, mặc dù ở mảng phim ảnh cũng không có nhiều tác phẩm lắm, chỉ có một bộ phim truyền hình và hai bộ phim điện ảnh, nhưng mà một album và một buổi diễn tấu đã đủ gây sức ép hơn nửa năm cho hắn, hơn nữa có vô số quảng cáo, làm người đại diện, tham gia talk show, phỏng vấn, chụp hình cho tạp chí... cũng gần như không có thời gian nhàn rỗi.

Đối với trạng thái công tác như vậy, Lục Diễm cũng không hề bất mãn, công việc của người nghệ sĩ chính là làm cho mình lộ diện nhiều nhất trước mặt công chúng. Chẳng qua so với những thứ khác, Lục Diễm thích có thể đem càng nhiều thời giờ cùng tinh lực đặt vào việc diễn xuất, dù sao đây mới là lí do hắn bước vào giới giải trí, bất kể gian nan hay là trôi chảy đều vẫn luôn kiên trì.

Nhưng Lục Diễm cũng hiểu, cái vòng xoáy này hiện thực cỡ nào, nếu không đủ danh khí cùng lực ảnh hưởng, cho dù diễn xuất tốt đến đâu, cũng rất khó sinh tồn, trước đây hắn đã dùng mười mấy năm cuộc đời chứng minh điểm này. Hiện giờ hắn nghĩ, không chỉ tồn tại trong giới giải trí này, mà là muốn đứng ở đỉnh cao, như vậy hắn có thể có nhiều hơn quyền lợi cùng tư cách nắm trong tay cuộc sống diễn viên của mình, hoàn thành giấc mộng của mình. Cho nên trước đó, Lục Diễm không thể không đem càng nhiều thời giờ dồn vào những việc có thể giúp đỡ hắn trên còn đường vươn tới đỉnh cao này.

Tần Phong gõ gõ tờ giấy viết số điện thoại cùng mấy lời ghi chép trên bàn, cười nói, “Đây là công việc cuối cùng trong năm nay của cậu, sau đó thì có thể nghỉ. Tết âm lịch không sắp xếp việc gì hết, vui vẻ cùng bạn gái đi.” Tần Phong nháy mắt mấy cái, một bộ cậu nhìn mà xem tôi tốt bụng không nè, không cần quá cảm kích tôi nha.

Lục Diễm khẽ cười, đây thực ra là tin tốt, hắn không quên đã đáp ứng Tô Mặc đêm giao thừa cùng anh về nhà cũ Tô gia, có điều trước mắt vẫn nên đem công tác hoàn thành thì quan trọng hơn, “Là việc gì thế?”

“Không phức tạp gì, nhưng mà quan trọng đấy,” Tần Phong nghiêng người nói, “Trí tộc GQ mời cậu chụp hình bìa cho tạp chí của họ.”

“Trí tộc GQ ? Anh xác định?” Lục Diễm hỏi lại.

“Đương nhiên, cậu hiện tại chính là người có đủ giá trị lên ảnh bìa của nó nhất nhé, ảnh đế Cannes. Lại nói trước đây cậu đóng chung với Hàn Uyên, bộ Mật lệnh tuyệt đối ấy, không phải đang chuẩn bị chiếu phim sao, lúc này vừa vặn hợp lí.”

Mật lệnh tuyệt đối tuy rằng chỉ nửa năm liền quay xong, nhưng đạo diễn Từ Vệ là một người đặc biệt tỉ mỉ, hơn nữa bộ phim đó công việc hậu kỳ rất nhiều, cho nên vẫn luôn kéo dài tới cuối năm mới công chiếu, tháng trước việc quan trọng nhất của Lục Diễm chính là chạy khắp nơi để tuyên truyền.

Lục Diễm gật gù đầu, “Khi nào vậy?”

“Cuối tuần này.” Tần Phong nói xong, lại nở nụ cười, “Lục Diễm, thời điểm cắt cánh, đến rồi.”

Lục Diễm cũng khẽ mỉm cười, “Anh nói rất đúng.”

Trước đó Lục Diễm cũng không phải chưa chụp ảnh bìa tạp chí, nhưng đều là tạp chí hạng hai hạng ba, cùng với tạp chí hàng đầu trong nước như Trí tuệ GQ căn bản không thể nào so sánh. Giới thời thượng là nơi thể lực tuyệt đối, nó mặc kệ một người từng đóng phim gì, diễn xuất được hay không, thậm chí chẳng quan có giải thưởng gì hay chưa, chỉ xem người đó từng lên bìa tạp chí nào, là loại tạp chí hàng đầu hay hạng ba hạng hai, là ảnh trong bài hay là ảnh bìa, là chụp cá nhân hay chụp cùng người khác. Cho nên có thể hiện diện ở bìa tạp chí hàng đầu chính là biểu tượng cho thực lực cùng địa vị của một người. Tạp chí hàng đầu có lẽ không thể lập tức chứng minh một người nào đó đứng ở vị trí cao nhất, nhưng ít ra người đó cũng đã có tư cách để mà cạnh tranh.

Bất kể danh tiếng nhỏ hay lớn, giá trị con người cao hay là thấp, Lục Diễm chưa bao giờ thích đến trễ, cũng sẽ không làm bộ làm tịch. Đây không chỉ bởi vì hắn không muốn lưu lại cho người ta ấn tượng kiêu căng của siêu sao, càng bởi vì đây chính là thái độ làm việc của hắn. Bất luận là trước kia khi làm công kiểm tiền học phí, hay là hiện tại làm đại minh tinh; đóng phim, quay chương trình, chụp ảnh, đây đều là công việc của hắn, mà hắn đối với công việc vẫn luôn luôn nghiêm túc và cố gắng.

Đúng giờ, Lục Diễm tới địa điểm hẹn trước, hiệu suất làm việc của tạp chí hàng đầu cũng rất cao, nhân viên trang điểm, tạo hình, chụp ảnh,... tất cả đều đã vào chỗ.

Hôm nay chuyên viên trang điểm là Lý Hoàn Vũ, là nam chuyên viên trang điểm nổi danh trong nghề. Nghe nói đã từng có người lập ra danh sách những chuyên gia trang điểm hàng đầu trong nước, Lý Hoàn Vũ không chỉ thuộc top mười mà còn trong top năm. Tuy rằng loại danh hiệu này xem như chỉ theo ý kiến cá nhân, nhưng ít nhiều vẫn có thể chứng tỏ một số vấn đề.

Trong ấn tượng của người bình thường, chuyên viên trang điểm mang giới tính nam ít nhiều thường có chút ủy mị, chỉ có điều Lý Hoàn Vũ thì ngược lại, anh ta tuyệt đối không chút nữ tính, thậm chí còn rất man, chỉ là ăn mặc thì phù hợp với ấn tượng của mọi người, rất là thời thượng.

Lục Diễm cũng biết Lý Hoàn Vũ, tuy rằng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, hiển nhiên đối phương cũng vậy.

Lý Hoàn Vũ mỉm cười với Lục Diễm, mở lời chào, “Lục tiên sinh, xin chào, tôi là Lý Hoàn Vũ, sẽ make-up cho anh hôm nay.”

“Chào anh, tôi là Lục Diễm.” Lục Diễm cũng giới thiệu đơn giản.

“Nhìn Lục tiên sinh ngoài đời còn đẹp trai hơn cả trên màn ảnh.” Lý Hoàn Vũ khen một câu.

“Quá khen. Lý tiên sinh cũng không phải chuyên gia trang điểm giống trong ấn tượng của người bình thường.” Lục Diễm nói thẳng.

“Bởi vì tôi tương đối Man, phải không? Kỳ thật đa số bạn bè cùng nghề của tôi thích ăn diện như vậy cũng chỉ vì để cho người khác tín nhiệm sự chuyên nghiệp của họ hơn mà thôi, kiểu như tất cả mọi người cảm thấy nam mà hành nghề make-up này nếu lợi hại thì đều phải ăn diện như vậy.” Lý Hoàn Vũ cười nói.

“Vậy còn Lý tiên sinh thì sao?” Lục Diễm hỏi.

“Tôi thì thôi đi, tôi thích dùng sự thực chứng minh hơn.” Lý Hoàn Vũ ha ha nở nụ cười, “Anh gọi tôi là Lee đi, gọi Lý tiên sinh rất khách sáo.”

“Được, vậy anh cũng trực tiếp gọi tôi Lục Diễm đi.”

“OK, Lục Diễm anh quả nhiên thân thiện giống trong lời đồn vậy, tôi tin tưởng hôm nay chúng ta hợp tác nhất định sẽ vô cùng thoải mái.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Rất nhiều chuyên gia trang điểm nổi tiếng thích trò chuyện cùng đối tượng hợp tác trước khi làm việc, vừa tiêu trừ cảm giác xa lạ, lại cũng có thể từ những câu nói chuyện ngắn ngủi này mà hiểu được một ít tính

cách của đôi phương, có lợi cho mình hoàn thành tốt công tác. Lý Hoàn Vũ hiển nhiên rất am hiểu đạo lý này, mà Lục Diễm cũng vô cùng phối hợp.

Bắt đầu trang điểm, Lý Hoàn Vũ quả nhiên càng thêm thuận buồm xuôi gió, tay anh ta không ngừng múa may, miệng cũng không ngừng khen làn da Lục Diễm, phần nền không cần đánh quá dày mà lại dễ dàng tạo nên hiệu quả, còn hỏi Lục Diễm bình thường dùng mỹ phẩm gì để dưỡng da.

Lục Diễm thành thực trả lời anh ta bình thường rất ít dùng mỹ phẩm, chỉ khi quay phim sẽ căn cứ khí hậu nơi đó để dùng một ít sản phẩm chống nắng hoặc là bổ sung màng nước.

Lý Hoàn Vũ không nói gì trong chốc lát, khẽ cảm thán, thật sự là lệ chất trời sinh. Có điều anh ta lại khuyên bảo Lục Diễm, công việc của hắn tính chất dù sao khác biệt nhau, nhất định phải thường xuyên tiếp xúc với hóa mỹ phẩm, mà đồ trang điểm ít nhiều đều gây tổn hại đến làn da, lại nói diễn viên khi quay phim thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, vẫn là nên chú ý bảo dưỡng. Thuận tiện còn chỉ thêm cho Lục Diễm một số mỹ phẩm dành cho nam, đề cử một vài hãng thích hợp với hắn.

Lục Diễm cũng vô tâm khẽ đáp lại, Tống Huy ở bên thì rất nhanh dùng di động ghi chép lại lời của anh ta, vài thứ kia đều nhớ kỹ, không nhớ thì còn cố ý hỏi lại cho rõ ràng.

Lục Diễm ngạc nhiên hỏi, “Cậu lúc nào lại quan tâm đến mấy thứ mỹ phẩm dưỡng da này?”

Tống Huy cười hì hì, “Làm một trợ lý kim bài, bảo vệ làn da của nghệ sĩ cũng là công việc trong phạm vi của em. Lục ca cứ yên tâm đi, mấy thứ này em sẽ thay anh xử lý.”

Lục Diễm có chút không còn lời gì để nói.

Lý Hoàn Vũ trái lại cười ha ha, “Lục Diễm trợ lý của anh thật biết điều, nhưng mà cậu ấy nói cũng rất có lý. Xem ra anh không chỉ có một người đại diện kim bài, còn có một trợ lý kim bài nữa nha. Chúc mừng anh.”

Tống Huy theo đó càng hăng hái hơn, thuận tiện muốn xin phương thức liên lạc của Lý Hoàn Vũ, nói về sau nếu như có vấn đề gì còn xin anh ta chỉ bảo thêm. Ấn tượng của Lý Hoàn Vũ về Tống Huy không tồi, rất vui vẻ cho cậu số điện thoại cùng QQ, nói về sau có vấn đề thì cứ việc hỏi.

Lục Diễm đối với việc Tống Huy càng ngày càng giỏi xã giao không khỏi cảm thấy vui mừng.

Trang điểm xong Lục Diễm hết sức hài lòng, thầm nghĩ không hổ là chuyên gia trang điểm hàng đầu.

Sau đó stylist chuẩn bị trang phục cho Lục Diễm, tóc vuốt hướng về trước, tạo hình dáng cố định, trên thân mặc một cái áo sơ-mi màu trắng, tất nhiên là sản phẩm từ nhà tài trợ, một cái cà-vạt đen đeo trên cổ nhưng không thắt lại. Vốn ngoại hình mười phần tinh anh bởi vì phong cách này mà càng trông có vẻ cuồng dã không kiềm chế được.

Khi chụp hình có đôi chút không thuận lợi, đại khái bởi vì là lần đầu tiên hợp tác, nhiếp ảnh gia cùng Lục Diễm đều cần một quá trình thích ứng. Ngay từ đầu làm như thế nào đều cảm thấy không được tự nhiên, hiệu quả ảnh chụp ra cũng không quá tốt. May mắn là tất cả mọi người đều cố gắng, một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cùng một diễn viên chuyên nghiệp, khi cùng nhau kết hợp cũng dần dần tìm được cảm giác, sau đó liền trở nên thuận lợi hẳn lên.

Công việc kết thúc Lục Diễm nhẹ nhàng thở ra, xem ra người ta vẫn nói hợp tác với nhiếp ảnh gia quen thuộc sẽ tạo nên chất lượng bất ngờ quả nhiên là có đạo lý.

Lục Diễm không khỏi nhớ tới Nhâm Nghiêm Phi từng hợp tác trước đây, nhớ rõ khi đó bọn họ hợp tác ăn ý mười phần, trên cơ bản không cần làm quen gì liền có thể tiến vào trạng thái tốt nhất. Sau đó Lục Diễm cũng hợp tác cùng rất nhiều nhiếp ảnh gia tài giỏi khác, nhưng đều không có cảm giác thoải mái, vui vẻ đến vậy.

Không biết cái người thích đi du lịch khắp nơi kia hiện tại đang ở nơi nào, còn nhớ ước định bọn họ từng nói đùa lúc ấy hay không. Mà chính mình không biết phải tới thời điểm nào mới có tư cách có được một nhiếp ảnh gia cá nhân, chỉ chuyên thuộc về mình.

Ảnh bìa chụp xong không lâu, Lục Diển liền nhận được bản mẫu của tạp chí, hình ảnh trên bìa hiệu quả không tồi. Khóe miệng Lục Diển gợi lên một nụ cười như có như không, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú phía trước, thoát nhìn tao nhã, thành thực lại mê người.

Chuyện Lục Diển làm mẫu ảnh bìa cho Trí tộc GQ từ lúc xác định liền đăng tải thông tin trên Weibo, sau đó còn post ảnh mẫu khi hoàn thành. Hai bài đăng này đều được fan chia sẻ nhiệt tình, hận không thể chiêu cáo toàn thiên hạ, nam thần nhà bọn họ xuất hiện trên ảnh bìa của tạp chí nổi danh hàng đầu. Kể hiểu biết dĩ nhiên rõ ràng chuyện này có ý nghĩa như thế nào, càng bởi vì là lần đầu tiên, cho nên phá lệ kích động. Chờ về sau khi mà Lục Diển xuất hiện rất nhiều trên các tạp chí danh tiếng, fan đã dần quen thuộc và kiểm chế hơn.

Phần công tác cuối cùng chấm dứt, Lục Diển liền trực tiếp cho Tống Huy nghỉ, để cậu về nhà đón năm mới. Đáng tiếc thời điểm cuối năm là lúc các doanh nghiệp bận rộn nhất, cho nên tuy rằng Lục Diển rảnh rỗi, Tô Mặc vẫn như cũ bận đến tối tăm mặt mũi, gần như không về nhà, hai người như trước không có nhiều thời gian cùng một chỗ.

Thừa dịp mấy ngày nay, Lục Diển đi thăm Chu Dự Trì và các vị lão tiền bối. Sau một buổi diễn tấu, bọn họ không chỉ trở thành thân quen, Lục Diển càng tôn kính ông Chu như thầy của mình. Có một lần còn vừa vặn gặp Khổng Huyền Ca cũng tới thăm ông, Khổng Huyền Ca tỏ vẻ tuy lúc ấy chưa kịp tự mình đến hiện trường xem buổi diễn tấu của thầy, nhưng sau đó có xem video, anh ta đối với biểu hiện của Lục Diển cũng vô cùng thưởng thức, thậm chí còn chủ động đề xuất có cơ hội thì đôi bên hợp tác.

Lục Diển tất nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị như vậy, cùng hợp tác với “Vương tử đàn dương cầm” danh tiếng lẫy lừng trong nước, bất kể là ở mặt nào, đều có lợi cho hắn.

Ông Chu nghe xong cũng đặc biệt cao hứng, ông nói năm đó ông cùng Vương Sung thường xuyên hợp tác, hai người là tổ hợp hoàn hảo nhất, không nghĩ tới ba mươi năm sau học trò của bọn họ cũng có cơ hội hợp tác như vậy, đây quả thực là duyên phận, rất đáng để vui mừng.

Ngày đó ba người cùng nhau uống rượu, cuối cùng ngủ lại tại nhà ông Chu. Một nam thần trong giới âm nhạc cổ điển cùng một nam thần trong giới điện ảnh cứ như vậy thành lập nên tình bạn giữa bọn họ.

Vào trước đêm giao thừa, Tô Mặc rốt cục giải quyết xong toàn bộ công việc, mà Lục Diển cũng trong tâm tình vừa mong ngóng lại vừa khẩn trương đón chờ ngày nhìn diện kiến người của Tô gia.

Buổi chiều ba giờ hơn, Tô Mặc lái xe đưa Lục Diển về nhà cũ Tô gia.

Nhìn thấy Lục Diển cố ý ăn mặc khoan khoái mê người, Tô Mặc không khỏi khẽ cười, biết đây là bởi vì người yêu coi trọng chuyện gặp mặt, coi trọng gia tộc của anh, xét đến cùng là bởi vì coi trọng anh.

“Anh không cần thận trọng vậy đâu, hôm nay chỉ là gặp mấy vị chú bác và anh em họ của em thôi, bọn họ cũng không phải đèn hết dầu, có lẽ đối với anh sẽ không thân thiện dễ chịu gì. Nhưng mà anh không cần lo, hết thấy có em ở đây, ý kiến của bọn họ hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của em.”

Lục Diển bắt lấy ý tứ trong lời nói của anh, hỏi lại, “Như vậy ý kiến của ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của em? Cha mẹ em sao?”

Tô Mặc gật gật đầu, “Đúng vậy. Mà anh, là người duy nhất ngoài họ có thể ảnh hưởng đến em.”

Lục Diển nghĩ nghĩ, lại nói, “Như vậy, nếu như, anh nói nếu như thôi, ví như cha mẹ còn khỏe mạnh, mà lại phản đối chúng ta cùng một chỗ, em sẽ làm thế nào?”

Tô Mặc trầm mặc một hồi, sau đó kiên định, “Em sẽ chứng minh cho họ thấy, quyết định của em là đúng. Mà cha mẹ em cũng luôn luôn tôn trọng ý kiến và quyết định của riêng em.”

“Vậy nếu như bọn họ phản đối, kiên trì muốn chúng ta tách ra thì sao?” Lục Diển tiếp tục hỏi.

Tô Mặc khẽ cười, “Căn bản không tồn tại loại giả thiết này. Nhưng mà nếu anh nhất định muốn một đáp án, như vậy câu trả lời của em là, sẽ không. Trừ khi là yêu cầu của anh, nếu không bất luận kẻ nào cũng không thể khiến em rời khỏi anh.”

Lục Diển vui vẻ nheo lại mắt, tựa như đang nói anh biết mà.

“Như vậy anh thì sao, nếu có người muốn anh rời bỏ em, anh sẽ làm gì?” Tô Mạc cũng hỏi lại một câu.

Lục Diễm nhìn chằm chằm vào mắt anh, gần từng chữ, “Bất luận kẻ nào đều không thể ảnh hưởng quyết định của anh, cho dù là cha mẹ, cũng không được. Chuyện anh quyết định, trừ bỏ bản thân, không ai có thể thay đổi.”

Tô Mạc rũ mắt, sau đó ngẩng đầu, nhìn hẩn nghiêm túc nói, “Như vậy em hy vọng, quyết định của anh là, vĩnh viễn ở bên em.”

“Đúng là như thế!” Lục Diễm tươi cười xán lạn.

Thời điểm tới nhà cũ Tô gia thì vẫn còn sớm, Tô Mạc liền đưa Lục Diễm đi thăm một vòng quanh nhà.

Đây là lần đầu tiên hẩn tới nhà cũ Tô gia, nơi này diện tích rất lớn, phía trước có khoảnh sân rộng rãi, hoa cỏ đều tu bổ đẹp mắt, phía sau còn có một rừng trúc nhỏ nhỏ, bây giờ là mùa đông, cảm giác có chút hiu quạnh, nhưng Lục Diễm tin tưởng, chờ đến mùa xuân hoặc mùa hè, nhất định sẽ là khung cảnh rất đẹp. Theo lời Tô Mạc, rừng trúc này là năm đó cha trồng nên vì mẹ, bởi vì khi còn sống loài cây yêu thích nhất của mẹ chính là trúc.

Nhà chính là kiểu biệt thự ba tầng, không cao, nhưng rất lớn. Tầng một là nhà ăn cộng thêm phòng khách; tầng hai là phòng ngủ của chủ cùng với thư phòng. Phòng ngủ có ba gian, một là của cha mẹ Tô Mạc, tuy rằng họ đã qua đời, nhưng hai anh em vẫn giữ nguyên phòng như trước, mỗi ngày đều có người tới quét dọn, không di chuyển một đồ vật gì bên trong, giống như chủ nhân của nó tùy thời sẽ trở về vậy. Hai phòng kia dĩ nhiên là của Tô Quyết và Tô Mạc, thư phòng cũng có hai gian; tầng ba chính là phòng dành cho khách và gian phòng cho người giúp việc.

Người giúp việc ở Tô gia cũng không nhiều, một là thím Phương, trên cơ bản chức trách là kiêm đầu bếp cùng quản gia; một người lái xe, hiện tại gần như đã trở thành lái xe riêng cho thím Phương; một người làm vườn, chuyên phụ trách tất cả vườn hoa cây cảnh ở đây, đó là một người đàn ông cũng đã lớn tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn khỏe mạnh, cuộc sống và công việc của ông những năm gần đây cũng nhàn hạ vui vẻ; còn lại chính là ba bác gái giúp việc, chủ yếu phụ trách quét dọn cùng với ngẫu nhiên phụ giúp cho thím Phương.

Tô gia ít người, mà con người cũng không phức tạp, hơn nữa hiện tại trong nhà không có nữ chủ nhân, hai cậu chủ thường xuyên không ở nhà, trên cơ bản việc lật vật đều là thím Phương định đoạt.

Thím Phương là người ở Tô gia lâu năm, từ khi còn là thiếu nữ đã đi theo cha mẹ Tô Mạc. Sau đó cũng gả chồng, hai vợ chồng tình cảm rất tốt, đáng tiếc chồng bà là người đoản mệnh, rất sớm đã qua đời, thím Phương lại lần nữa về Tô gia. Vốn là cha mẹ Tô Mạc còn chuẩn bị để bà tái giá, nhưng bà không có tâm tư đó. Về sau khi hai cậu chủ ra đời, bà yêu thích vô cùng, toàn tâm toàn ý mà chiều cố hai đứa trẻ, không còn nghĩ tới chuyện tái giá nữa, hễ nhắc tới liền khóc, nói là ông bà chủ không cần bà nữa, muốn đuổi bà đi theo người khác, sau đó cha mẹ Tô Mạc cũng không dám nhắc lại.

Cứ như vậy, thím Phương vẫn luôn ở lại Tô gia, Tô Mạc cùng Tô Quyết đều là được bà chăm sóc mà trưởng thành, danh nghĩa giữa họ là chủ tớ, thật ra là thân nhân, hơn nữa sau khi cha mẹ Tô Mạc chẳng may qua đời, ở họ càng có loại cảm giác sống nương tựa lẫn nhau.

Thím Phương và Lục Diễm đã sớm quen thuộc, khi bà biết hẩn sẽ theo Tô Mạc về ăn bữa cơm đoàn viên thì cao hứng vô cùng. Sớm đã thấp hương cho cha mẹ Tô Mạc, nói cho bọn họ biết cậu cả rốt cục tìm được bạn đời, về sau cũng sẽ không phải cô độc một mình, cảm tạ trời đất Lục tiên sinh cũng là người rất tốt, bọn họ thật sự là một đôi trời sinh, ông bà chủ trên trời có linh nhất định phải chúc phúc phù hộ hai người bọn họ.

Nề nếp của Tô gia tiến bộ, thím Phương cũng theo đó mà suy nghĩ rộng rãi. Hơn nữa mấy năm nay tiếp xúc nhiều với internet, thấy nhiều rồi đâm quen, đối với chuyện nam nam yêu nhau, bà đã sớm tiếp thu. Bà cảm thấy hai người chỉ cần thật lòng thật dạ, phù hợp ở bên nhau là đủ, giới tính không còn quan trọng. Về phần chuyện sinh con đẻ cái, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển thế kia, mang thai gì đó không phải thực dễ dàng sao.

Chờ khi Lục Diễm đến, thím Phương ngược lại không có thời gian tiếp đón hẩn. Bà vội vàng chuẩn bị cơm tất niên hôm nay.

Thế hệ trước của Tô gia, cũng chính là anh em của cha Tô Mạc có năm người. Cha Tô Mạc là con thứ hai, trên có một anh trai, dưới hai em trai và một em gái. Ngoại trừ cha mẹ Tô Mạc, những người còn lại đều còn khỏe mạnh, thêm vào con cái của họ, tổng cộng đêm nay cũng có tầm hai mươi người, đồ ăn cần chuẩn bị dĩ nhiên không ít.

Tổ tiên Tô gia dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, khởi đầu xây dựng nên tập đoàn Tô thị, truyền đến cha Tô Mạc là đời thứ ba. Tô gia tuy rằng từng người độc lập, nhưng còn bảo lưu chế độ trưởng tộc, mỗi một người nắm giữ gia tộc sẽ chỉ định ra người thừa kế, chọn người hiền đức chứ không nhất thiết phải truyền con trưởng. Nhà cũ Tô gia giao cho trưởng tộc, đồng thời trưởng tộc cũng là chủ tịch tập đoàn Tô thị, có được 50% cổ phần công ty và cũng là người có tiếng nói quyết định.

Có lẽ ở xã hội hiện đại ngày nay, loại chế độ này của Tô gia rất lạc hậu, nhưng cũng không biết vì sao, có lẽ là vì Tô gia may mắn phúc đức, mỗi một đời đều có một thiên tài sinh ra, có thể kế thừa phát và triển tập đoàn Tô thị. Chính bởi vì chế độ này và phòng ngừa người gia tộc khác động tay động chân, cho nên trưởng tộc Tô gia sẽ không bị quản chế bởi các vị trưởng bối, có thể làm việc càng độc lập hiệu quả hơn. Mà mỗi một trưởng tộc của Tô gia cũng đều gánh vác trách nhiệm làm vinh dự Tô gia rất tốt. Đến khi truyền vào tay Tô Mạc, sản nghiệp tập đoàn Tô thị so với lúc ban đầu đã bành trướng gấp mấy lần.

Người thứ hai tới là Tô Quyết, cậu vừa vào cửa liền trông thấy Lục Diễm đang trò chuyện cùng Tô Mạc ở phòng khách, cũng không có kinh ngạc, cậu đã sớm biết hôm nay Lục Diễm sẽ tới. Mà cậu càng rõ ràng ý nghĩa việc hấn xuất hiện ở đây, bởi vì chỉ có người Tô gia, mới có thể tiến vào nhà cũ Tô gia. Qua nhiều năm như vậy, bất luận Tô Quyết kết giao bao nhiêu bạn trai bạn gái, cũng chưa từng đem người về nhà cũ. Hôm nay Tô Mạc mang Lục Diễm đến, liền có ý nghĩa rằng anh muốn xác định quan hệ của bọn họ trước toàn thể gia đình.

Tô Quyết yên lặng cảm khái trong lòng, lúc trước cậu còn lo lắng anh hai nhà mình có phải chuẩn bị độc thân cả đời hay không, không nghĩ tới anh vừa ra tay liền trực tiếp về đích luôn. Mình thì ngược lại, qua nhiều năm như vậy, bên người bao nhiêu kẻ đến rồi đi, nhưng không có một ai có thể làm cho mình xác định tình cảm. Cho nên nói, anh hai không hổ là anh hai a, bất luận làm cái gì thì mình thúc ngựa đuổi cũng không kịp.

Tô Quyết cùng Lục Diễm là người quen cũ. Lần trước ở tiệc từ thiện của Phương nữ sĩ, chuyện Tô Quyết chủ động giúp Lục Diễm giải vây, hấn xem như chuyện vui kể lại cho Tô Mạc nghe. Anh nghe xong chỉ sâu xa mà nói một câu, nó xem anh như người nhà, cho nên mới bảo vệ anh như vậy. Lục Diễm lại nghĩ tới thời điểm lần trước Kha Dư Chúc hấn hại hấn, cũng là Tô Quyết chủ động giúp hấn, nếu không lúc ấy sự tình còn không biết kết thúc như thế nào. Nghĩ như vậy, những khúc mắc vụn vặt trước giờ quả nhiên chỉ là râu ria, bọn họ đã là người một nhà.

Lúc này thím Phương đi ra gọi Tô Mạc tới xem đồ ăn chuẩn bị cho đêm nay đã ổn thỏa hay chưa, anh nói một tiếng với Lục Diễm, bảo hấn nói chuyện cùng Tô Quyết, mình thì đi theo thím Phương vào phòng bếp.

Hai người coi như có chung đề tài, hơn nữa chân chính trò chuyện tử tế, Lục Diễm phát hiện Tô Quyết cũng rất thú vị, đối với rất nhiều chuyện đều thấu hiểu cũng có ý tưởng của riêng mình, tuyệt đối không phải là loại hoa hoa công tử như người ngoài đồn đãi. Cũng đúng thôi, những năm gần đây, Tô Mạc đều buông tay giao Tinh Không cho Tô Quyết. Có thể nói những năm gần đây trừ bỏ chuyện Lục Diễm, Tô Mạc không nhúng tay vào bất kì công việc gì ở Tinh Không, đều là Tô Quyết tự mình đứng ra lo liệu chịu trách nhiệm. Mà Tinh Không có thể phát triển ngày càng tốt như vậy, cũng đã nói lên Tô Quyết chân chính làm việc sẽ làm rất tốt.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên truyền đến một giọng nói có chút chói tai, “Tô Quyết, anh chừng nào thì không hiểu quy củ như vậy, đem tiểu tình nhân tới tận đây. Anh quên hôm nay là bữa cơm gia đình sao, không phải chỗ cho hạng người loạn thất bát tao nào cũng có thể đến đâu!”

Hoàn chương 75

,

76. Chương 76

Lục Diễn và Tô Quyết nghe vậy đồng thời quay đầu nhìn lại, có hai người đang đi tới.

Đều là người trẻ tuổi, ăn mặc rất sang trọng, người Tô gia ngoại hình đặc biệt nổi bật. Trong đó có một người khóe mắt hơi hơi cong lên, bộ dáng đào hoa, vẻ mặt cậu ta khinh thường mà nhìn Tô Quyết cùng Lục Diễn, người vừa rồi mở miệng cũng chính là cậu ta.

Một người khác ngược lại lôi kéo tay áo cậu ta, thấp giọng khuyên nhủ, “A Hi, em bớt tranh cãi, đừng quên đây là chỗ nào.”

Tô Hi hừ lạnh một tiếng, cổ ý lớn tiếng nói, “Đây là chỗ nào? Đây là nơi dạy quy củ. Nơi này là nhà cũ của Tô gia chúng ta, không phải ai cũng có thể đến giường oai. Hôm nay cho dù là anh hai ở trong này, em cũng muốn nói, là Tô Quyết không tuân gia giáo. Nếu có tiền lệ này, về sau có phải chó mèo gì đều có thể dẫn về nhà hay không!”

Người trẻ tuổi bên cạnh còn muốn kéo cậu ta, Tô Quyết khoát tay, cười như không cười nói, “A Lãng, anh đừng can, để nó nói. Cậu tiếp tục đi.” Nói xong nâng nâng cằm hướng phía Tô Hi.

Tô Lãng liền ngưng ngừng buông tay.

Khóe mắt Tô Hi khê nhếch, càng cong hơn, “Tôi đương nhiên phải tiếp tục. Tô Quyết, anh đừng tưởng rằng anh cùng với anh hai là anh em ruột thì có thể muốn làm gì thì làm. Trước không nói chuyện anh ở bên ngoài trắng hoa bại hoại thanh danh Tô gia chúng ta, hôm nay anh dám công khai đem tiểu tình nhân của anh về nhà cũ, còn là vào thời điểm tham gia bữa cơm gia đình. Đừng quên quy củ Tô gia chúng ta, trừ phi anh thật sự tính toán cùng một người đàn ông kết hôn? !”

Tô Quyết giống như nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời này, cậu cười thành tiếng, cổ ý ngoáy ngoáy lỗ tai, “Anh đây không nghe lầm chứ, Hi thiếu gia lại đi phê bình anh đây *** loạn? Cậu kết giao bạn gái cũng không hề thua kém anh đâu.”

“Nhưng tôi cũng không giống anh không có tiết tháo như vậy, nam nữ đều ăn. Hơn nữa tôi cũng không phô trương như anh.” Tô Hi cầm gậy phản bác.

“Đây là bởi vì truyền thông đối với cậu không chút hứng thú thôi.” Tô Quyết thanh thoi mà bỏ một đao.

Tô Hi uất nghẹn, không biết từ lúc nào, cậu ta đã hoàn toàn không phải đối thủ của Tô Quyết, phương diện nào cũng bị Tô Quyết áp chế, rõ ràng khi còn bé không phải như thế, “Anh chớ lái sang chuyện khác, tôi muốn nói không phải cái này. Hôm nay anh đem người đàn ông này về đến tột cùng là có ý gì?”

Tô Quyết ngược lại cổ ý không nói ra chân tướng, cậu rất chờ mong bộ dáng lát nữa Tô Hi biết sự thật sẽ khó coi thế nào, cho nên cậu cổ ý đáp không đúng trọng tâm. “Nói cứ như nơi này là nhà cậu vậy. Đừng quên, anh đây mới là chủ nhân nơi này.”

“Anh?” Tô Hi cười nhạo, “Chỉ có anh hai mới là chủ nhân nơi này, anh ít tự đề cao mình đi.”

Tô Quyết chỉ cười, lười để ý đến cậu ta.

Nói cho cùng, Tô Hi đối với Tô Quyết cũng không có biện pháp, cùng lắm chỉ dám nói vài câu, đánh cũng đánh không lại. Cho dù cậu ta cảm thấy chính mình chiếm lý, nhưng Tô Quyết với Tô Mặc dù sao cũng là anh em ruột thịt, thật sự gây rối, cậu ta cũng chưa chắc sẽ chiếm lợi, vì thế đầy ngập lửa giận chuyển đến trên người Lục Diễn đang đứng xem náo nhiệt một bên.

Tô Hi đánh giá Lục Diễn trong chốc lát, châm chọc nói, “Lớn lên cũng không tệ lắm, có tố chất làm tiểu bạch kiểm. Tôi thấy anh có chút quen mặt, lại là diễn viên chứ gì. Tô Quyết lúc nào chẳng vậy, nghe nói showbiz hỗn độn bẩn thỉu, chẳng mấy ai sạch sẽ, cũng không sợ nhiễm bệnh.”

“A, tôi nhớ ra rồi, anh tên Lục Diễn. Mấy tháng trước Susan nâng nặc đòi tôi đưa cô ta đi xem bộ phim điện ảnh kia, anh là nam chính, nghe nói là cái gì, ảnh đế Cannes đúng không. Chắc chắn, cái danh ảnh đế này không phải là dựa vào việc leo lên giường Tô Quyết đổi lại chứ.”

Lục Diễm chỉ cảm thấy người này có chút quái lạ, giọng điệu nói chuyện kì quái, rõ ràng lớn lên cũng rất ưu tú, không nghĩ tới lại là một tên thần kinh, hẳn quay đầu nói với Tô Quyết, “Cậu ta không phải có bệnh đó chứ?”

Tô Quyết bĩu môi, “Cũng không nhất định có bệnh, nhưng giống hệt chó điên, mỗi lần nhìn thấy tôi đều phải cắn mấy miếng, tôi thiếu chút nữa còn tưởng rằng cậu ta đối với tôi bởi vì yêu sinh hận đó.”

Hai người cũng không tận lực hạ thấp âm lượng, Tô Hi hiển nhiên nghe rành mạch, tức giận đỏ bừng mặt.

Nói đến thì ân oán giữa Tô Hi và Tô Quyết cũng tồn tại đã lâu.

Tô Hi là con trai cả của chú ba, xấp xỉ tuổi với Tô Quyết, trước sau chỉ kém một tháng. Khi còn bé thân thể Tô Quyết không tốt lắm, ba ngày hai lần sinh bệnh, chung quy là thường xuyên yếu ớt nước mắt lưng tròng, thoát nhìn một bộ dễ bị ăn hiếp. Khi đó Tô Hi lại khỏe mạnh đẹp trai, nhỏ tuổi ỷ vào được người lớn cưng chiều mà đặc biệt kiêu ngạo, nhưng lại rất biết cách làm bộ làm tịch, trước mặt người lớn lúc nào cũng ra vẻ nhu thuận, mà ngay cả cha Tô Quyết, lúc đó là chủ của Tô gia cũng rất thương yêu cậu ta.

Chỉ có Tô Mạc không bị bề ngoài của cậu nhóc lừa gạt, đối xử với cậu ta rất lạnh nhạt. Trên thực tế, Tô Mạc trừ bỏ đối xử với Tô Quyết đặc biệt ôn nhu, với tất cả anh em họ khác đều khá hơi hợm. Mà Tô Mạc từ nhỏ đã ưu tú xuất sắc lại lớn tuổi hơn bọn chúng, cũng là thần tượng trong lòng tất cả đám nhỏ lúc ấy, nhất là Tô Hi. Cho nên Tô Hi đặc biệt chán ghét Tô Quyết, cậu ta cảm thấy nếu không phải vì Tô Quyết là em ruột của Tô Mạc, căn bản không xứng được Tô Mạc yêu thương quan tâm nhiều đến vậy, còn giả bộ bị bệnh để được thương xót, rất đáng ghét.

Tô Hi lén lút trộm ức hiếp Tô Quyết, còn cảnh cáo cậu là nam nhi thì cấm mách lẻo với người lớn. Trẻ con cũng có lòng tự trọng, cho nên mặc dù bị ức hiếp nhiều lần, Tô Quyết cũng không nói cho bất kì ai. Chỉ là sau đó vẫn bị Tô Mạc nhìn ra, Tô Mạc không chút khách khí mà giáo huấn Tô Hi một trận, cũng cưỡng chế cậu ta về sau không được tới gần Tô Quyết. Dưới sự trông chừng của Tô Mạc, Tô Hi quả nhiên không còn cơ hội tiếp cận Tô Quyết, lại càng khó nói ăn hiếp cậu, nhưng Tô Hi không bởi vậy giận lây sang Tô Mạc, ngược lại càng chán ghét Tô Quyết.

Sau này, cha mẹ Tô Quyết xảy ra chuyện, lúc ấy Tô Mạc còn ở nước ngoài du học, người đồng trang lứa ở Tô gia muốn mượn cơ hội này đoạt quyền, Tô Hi cũng nhân cơ hội khuyến khích các anh em khác đánh cho Tô Quyết một trận. Ai cũng không nghĩ tới Tô Mạc trở về nhanh như vậy, hơn nữa làm việc vô cùng dũ dội, chỉ trong thời gian ngắn liền đoạt lại tất cả quyền lợi, danh chính ngôn thuận mà đi lên vị trí gia chủ của Tô gia, lúc ấy những người ức hiếp Tô Quyết cũng từng người bị đáp trả.

Tiếp sau đó, cả người Tô Quyết liền thay đổi hoàn toàn, trở thành đáng sợ tà mị khốc suất, khác biệt hoàn toàn với khi còn bé. Tô Quyết cũng không phải kẻ sẽ nén giận, tìm vài cơ hội hung hăng giáo huấn Tô Hi, xem như báo hận từ trước đến nay, rồi không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Hai người như nước với lửa, Tô Hi quả thực là hận Tô Quyết tận xương, lúc nào cũng muốn tìm cơ hội đánh trả, nhưng lúc này Tô Quyết đã không còn giống khi nhỏ mặc cậu ta bắt nạt, qua mấy lần, đều là bản thân cậu ta tự tìm mất mặt.

Sau lại Tô Quyết tiếp nhận Tinh Không, hai người khoảng cách càng ngày càng xa. Tô Quyết tay nắm quyền cao, sự nghiệp kinh doanh phát triển; mà Tô Hi chỉ ôm một chức danh nhân hạ trong Tô thị, tuy rằng không lo ăn mặc, Tô Mạc chưa bao giờ ở mặt kinh tế mà bạc đãi bất kì người nào trong Tô gia. Nhưng đàn ông quan trọng nhất vẫn là sự nghiệp, điểm này, cậu ta không thể nào đánh đồng cùng Tô Quyết, đành phải ganh đua với Tô Quyết trong việc đổi bạn gái, giống như muốn mượn điều này để chứng minh mị lực của mình vậy, chỉ tiếc ngay cả chất lượng tình nhân cũng không cách nào đấu lại Tô Quyết.

Mỗi lần gặp mặt, Tô Hi chung quy sẽ châm chọc khiêu khích Tô Quyết một phen. Đa số thời điểm, Tô Quyết mặc kệ cậu ta, đối với người thực lực cách biệt thế này, cậu ngay cả hứng thú đùa giỡn cũng không có. Tô Hi lại cho rằng Tô Quyết không dám cùng cậu ta đấu trực diện, càng ngày càng thâm tệ hơn.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tô Quyết cùng Lục Diễm thân mật trò chuyện, Tô Hi tự động bổ sung nội dung vở kịch trong não, cho rằng Lục Diễm là tình nhân của Tô Quyết. Chuyện Tô Quyết nam nữ đều ăn ai ai cũng biết, hơn nữa bộ dáng Lục Diễm thoát nhìn cũng rất phù hợp khẩu vị Tô Quyết. Cậu ta tất nhiên sẽ

không nghĩ đến Tô Mạc nghiêm cẩn kiểm chế, cao cao tại thượng trong lòng cậu sẽ có người yêu là nam, cậu ta thậm chí cảm thấy toàn bộ con gái trên thế giới này không một ai có thể xứng đôi với Tô Mạc.

Tô Hi đương nhiên sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội nào có thể đả kích Tô Quyết, cậu tự cho là bắt được thóp của Tô Quyết, lại nhất thời đắc ý vênh vác, quên mất Tô Quyết không phải người không biết chừng mực. Cho nên nói, cừu hận sẽ làm người ta đánh mất lý trí, quả nhiên không sai.

Tô Hi nhất thời ghen hòng, càng nói không lựa lời, “Tô Quyết, tôi khuyên anh tốt nhất thừa dịp anh hai còn chưa phát hiện, nhanh chóng đuổi người đi, miễn cho đến lúc đó cả nhà khó chịu. Còn có vị đại minh tinh này, muốn leo cao thì cũng biết chừng mực, cửa nhà Tô gia không phải chỗ anh muốn là có thể vào, đừng nói anh là nam, cho dù là phụ nữ, Tô gia chúng tôi cũng không chấp nhận....”

Lục Diễm cùng Tô Quyết vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt Tô Quyết thậm chí còn ẩn ẩn mang theo ý cười, một bộ chuẩn bị xem kịch vui. Anh hai nhà mình có bao nhiêu bệnh vực người thân cậu từ nhỏ đã cảm nhận được, huống chi Lục Diễm là người anh coi trọng, cậu cũng nhịn không được muốn thay Tô Hi cầu nguyện.

Tô Hi cảm thấy không khí có gì đó không đúng, nói chuyện cũng càng ngày càng yếu dần, nhưng đã đâm lao phải theo lao, đành phải kiên trì tiếp tục, nhưng còn chưa nói hết, đã bị một tiếng quát lớn lạnh lùng ngăn lại.

“Im miệng!” Thanh âm của Tô Mạc không quá lớn, nhưng có một cỗ áp suất không cho phép người ta kháng cự.

Tô Hi sợ hãi nhảy dựng, cứng ngắc xoay người, liền nhìn thấy Tô Mạc đi ra từ hướng phòng bếp, “Anh. . . hai, anh ở nhà sao!” Giọng nói có chút run rẩy.

Biểu tình của Tô Mạc lạnh lùng, thanh âm bình tĩnh lại hữu lực như trước, “Anh không ở đây, có phải cậu chuẩn bị tiếp tục nói không lựa lời?”

“Không phải, anh hai, là Tô Quyết....” Tô Hi cuống quýt xua tay định giải thích.

Tô Mạc không cho cậu ta cơ hội, ngắt lời, “Chớ quên nơi này là đâu, thu hồi cái vẻ hoa hoa công tử của cậu đi, cả điệu bộ vênh vác lên mặt đó nữa. Gia giáo Tô gia dạy cậu nói như vậy? Còn không mau xin lỗi.”

“Em....” Tô Hi còn muốn nói gì đó, lại bại trận trước ánh mắt Tô Mạc, ử rử mà nói với Tô Quyết một câu, “Xin lỗi.”

Tô Quyết cười như không cười, “Hi thiếu gia đây là đang xin lỗi ai vậy?”

Tô Hi tức giận nhìn cậu một cái, không cam lòng nói, “Tô Quyết, thực xin lỗi.”

Tô Quyết cũng không dễ dàng buông tha, “Cậu hẳn nên gọi anh một tiếng anh họ mới đúng ha.”

Đó cũng là điều Tô Hi muốn phỉ nhổ nhất, rõ ràng chỉ thua một tháng, nhưng không thể không gọi Tô Quyết là anh, bình thường đều là lỗi cả tên họ ra gọi, Tô Quyết cho tới bây giờ cũng không nói gì, dồn lại tính luôn một thể vào lúc này, thật sự ti bỉ. Nhưng cậu ta lại không thể không cúi đầu, lúc này, những người khác của Tô gia cũng lần lượt tới, ngoại trừ cha mẹ mình có chút xấu hổ, còn lại đều là một bộ xem trò vui. Tô Hi biết dưới uy nghiêm của Tô Mạc, không có ai sẽ nói đỡ cho cậu ta, đành phải nói thêm một câu, “Anh họ, thực xin lỗi.”

Tô Quyết khê cười, “Nếu em họ có thành ý như vậy, anh liền tha thứ cho em. Có điều những người khác có thể tha thứ hay không, thì phải xem bản thân em nữa.”

“Những người khác” trong lời Tô Quyết dĩ nhiên là chỉ Lục Diễm.

Tô Hi trừng mắt nhìn về phía Tô Mạc, Tô Mạc chỉ bình tĩnh mà nói một câu, “Hoặc là xin lỗi, hoặc là lặn.”

Tô Hi hiển nhiên không dám lặn, cậu ta khó khăn hướng Lục Diễm kêu một tiếng, “Lục Diễm, thực xin lỗi.”

Lục Diễm thản nhiên mỉm cười, cái gì cũng không nói, đứng dậy đi đến trước mặt Tô Mạc, không coi ai ra gì mà phỉ phỉ bụi bặm nhìn không ra trên vai anh, một câu hai nghĩa, “Vất vả cho em rồi.”

Tô Mạc khi đối với Lục Diễm, ánh mắt lập tức trở nên ôn nhu, giống như mỗi lần trước đây nhìn hắn, “Nên vậy mà.”

Tô Mạc giương mắt nhìn bốn phía, trên cơ bản nên đến đều đến đông đủ, đa số mọi người bị hành động của Lục Diễm chấn động, mỗi người đều mang vẻ kinh ngạc, nhất là Tô Hi, tròn mắt đều sắp rớt ra.

“Nếu đến đủ rồi, vậy trước hết ngồi vào chỗ đi. Hôm nay tôi có vài chuyện muốn nói.”

Tô Mạc nói xong, cũng không nhìn những người khác, kéo Lục Diễm đi đến nhà ăn. Tô Quyết buồn cười mà nhìn nhìn những kẻ đang ngây người người, thực nhanh đi theo vào.

Trong phòng ăn đã dọn xong món ăn đầy bàn dài, đủ chỗ cho hai mươi ba người ngồi vào.

Tô Mạc ngồi ở ghế chủ vị, bên tay trái của anh có thêm một chỗ ngồi, đó là vị trí dành cho vợ của gia chủ. Từ khi Tô Mạc lên làm gia chủ Tô gia, vị trí này vẫn luôn để trống, hôm nay đương nhiên thuộc về Lục Diễm.

Tô Quyết mặc dù là em trai ruột của Tô Mạc, nhưng bối phận trong gia tộc thì đành phải ngồi phía dưới cách xa vài người.

Những người khác cũng lần lượt đi đến, đều tự tìm đến vị trí của mình ngồi xuống.

Tô Hi hai mắt đăm đăm mà nhìn chằm chằm Lục Diễm ngồi ở bên người Tô Mạc, cả người đều có chút mơ hồ. Cậu ý thức mình đã phạm vào một sai lầm rất lớn, nhớ tới mấy lời vừa rồi, thật hận không thể đem những lời kia vo lại thành một cục, nuốt vào trong bụng, hủy thi diệt tích.

Tô Lăng vẻ mặt đồng tình mà nhìn cậu ta, bình thường y là người thân quen với Tô Hi nhất trong đám anh chị em, đương nhiên biết tính tình Tô Hi cũng rõ ràng cậu ta chán ghét Tô Quyết đến mức nào. Nhưng y cũng không giống Tô Hi nhất thời đầu óc nóng lên, y tin tưởng Tô Quyết tuyệt đối sẽ không đem tình nhân về Tô gia, muốn dẫn cũng nhất định là mang đối tượng muốn kết hôn. Tuy rằng kết hôn với một người đàn ông có chút kỳ quái, nhưng là hiện giờ xã hội thoáng như vậy, trong đám tình nhân Tô Quyết từng kết giao tựa hồ cũng là nam nhiều hơn nữ, cho nên cũng không phải không có khả năng.

Y vốn là định khuyên Tô Hi, nhưng không thể khuyên thì cũng coi như thôi đi, dù sao ân oán giữa hai người bọn họ cũng không phải ngày một ngày hai, Tô Hi nhắm vào Tô Quyết cũng không phải một hai lần, như vừa rồi thì cũng chẳng là gì.

Chính là Tô Lăng cũng tuyệt đối không ngờ tới, đối tượng của Lục Diễm thế nhưng không phải Tô Quyết, mà rất có thể là Tô Mạc.

Tô Mạc nhẹ nhàng gõ gõ bàn, khiến mọi người chú ý tập trung lại đây, “Trong khoảng thời gian này, tôi nghe được không ít đồn đãi, về anh em Tô gia chúng ta. Tôi sẽ không can thiệp sinh hoạt cá nhân của mọi người, nhưng các cậu nhất định phải ghi nhớ quy củ của Tô gia. Trừ khi chuẩn bị kết hôn, nếu không mặc kệ các cậu ở bên ngoài có bao nhiêu tình nhân, đều không cho mang về Tô gia. Một khi công bố đối tượng kết hôn, trừ trường hợp bất đắc dĩ, không được dễ dàng ly hôn. Tôi mặc kệ các cậu trước hôn nhân như thế nào, cho dù cả đời không kết hôn cũng không sao, nhưng một khi kết hôn, không cho phép ngoại tình, không được có tình nhân.

Còn có một điều quan trọng nhất, Tô gia tuyệt đối không cho phép xuất hiện con riêng, một khi phát hiện có người vi phạm, liền mang theo con riêng rời khỏi Tô gia. Cho nên mọi người tốt nhất cũng đem điều này nói rõ ràng cho tình nhân của mình, miễn cho đến lúc đó bị người tính kế mất nhiều hơn được.”

Những quy củ này đều là tổ tông Tô gia định ra, giống như Tô gia vẫn theo chế độ gia trưởng vậy, truyền qua từng thế hệ. Quy củ tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng bảo đảm cho Tô gia sẽ không giống với gia tộc lớn khác, rất nhanh chia năm xẻ bảy. Yêu cầu của Tô gia đối với thế hệ sau, luôn luôn là coi trọng chất chứ không cần lượng.

Cũng chính bởi điều này, vào những năm Tô gia còn chưa cường thịnh, có vô số thiên kim của cá gia đình giàu có đều nguyện ý gả cho Tô gia, cũng khiến cho Tô gia trong thời gian rất ngắn mà phát lên. Hiện giờ Tô gia sớm đã không còn cần dựa vào hôn nhân để củng cố địa vị nữa, nhưng gia quy này vẫn luôn được nghiêm khắc chấp hành.

Cho nên đến hiện tại, con cháu Tô gia vẫn là đối tượng kết hôn hàng đầu cho những thiên kim giàu có, dù sao đối với người con gái, còn có gì quan trọng hơn một người chồng chung thủy cơ chứ. Đương nhiên cũng

bởi vì điều này, có những người quen thói phong lưu cả đời cũng không kết hôn, không sinh con. Đây chính là lựa chọn của bọn họ, gia chủ Tô gia sẽ không can thiệp.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt hướng về phía Lục Diễm ngồi bên người Tô Mạc, bác trai cả Tô Thành Hải dưới ánh mắt thúc giục của mọi người mở miệng hỏi, “Tiểu Mạc, như vậy người bên cạnh con là.....?”

Tô Mạc bình tĩnh trả lời, “Đây chính là chuyện hôm nay con muốn nói.”

Tô Mạc kéo tay Lục Diễm, mười ngón đan vào nhau, đặt ở trên mặt bàn, “Anh ấy là Lục Diễm, là người yêu của con.”

“Tiểu Mạc, con đang nói giỡn hay sao?” Khóe miệng Tô Thành Hải có chút run rẩy.

Tô Mạc lãnh tĩnh mà đáp, “Loại chuyện này, đương nhiên không thể nói giỡn. Làm gia chủ Tô gia, con càng nên làm gương tốt. Hôm nay con đưa anh ấy về nhà, đã nói lên con chuẩn bị cùng anh ấy bên nhau cả đời. Con hy vọng mọi người hiểu được, Lục Diễm là người yêu của con, là người sau khi con chết có thể kế thừa hợp pháp di sản của con. Không tôn trọng anh ấy chính là không tôn trọng con, vũ nhục anh ấy chính là vũ nhục con.”

Câu nói sau cùng vừa dứt khoát lại lạnh lùng, ánh mắt anh một đường đảo qua, dừng lại trên người Tô Hi trong chốc lát, Tô Hi lạnh đến phát run.

“Tiểu Mạc, sao con có thể cùng một người đàn ông bên nhau?” Tô Thành Hải kiên trì phản đối.

“Vì cái gì không thể? Gia quy Tô gia cũng không quy định một nửa còn lại phải mang giới tính gì.”

“Hai đứa, hai đứa sẽ không có con! Tô gia sẽ không thừa nhận con riêng bên ngoài!” Tô Thành Hải lớn tiếng.

Tô Mạc cười ảm đạm, “Người kế thừa tiếp theo cũng không nhất định phải là con cái của gia chủ hiện tại, cho nên nếu con có không con cái cũng không ảnh hưởng quá lớn. Mặc kệ là con của ai, chỉ cần nó đủ ưu tú, có thể gánh vác tương lai của Tô gia, con sẽ chỉ định và bồi dưỡng nó làm người kế thừa tiếp theo. Đây chẳng phải là kỳ vọng của mọi người sao?”

Tô Thành Hải còn muốn nói gì đó nữa.

Tô Mạc đã thu hồi ý cười, lạnh lùng lên tiếng trước, “Tôi nghĩ, mọi người tốt nhất hiểu rõ một việc. Tôi hiện tại không phải đang trưng cầu ý kiến, chẳng qua là thông báo cho mọi người mà thôi. Mọi người phản đối hay là ủng hộ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tôi. Nếu bất kỳ ai bất mãn, có thể lập tức rời đi. Tôi cam đoan, không có ai ngăn cản.”

Nói giỡn, làm sao có thể rời đi?

Rời đi nơi này có nghĩa là gì, trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

Hiện giờ Tô Mạc cơ hồ đại diện cho toàn bộ Tô gia, anh so với bất kỳ đời gia chủ nào của Tô gia đều chuyên quyền độc đoán hơn, nhưng Tô gia trong tay của anh cũng phát triển cường đại hơn bất luận thời điểm nào trong quá khứ. Trên thương trường, rất nhiều người thậm chí không tiếp thu Tô gia, mà chỉ nhận Tô Mạc. Cho nên mất đi Tô Mạc liền có nghĩa mất đi sự che chở của Tô gia, đây là hậu quả mà không ai có thể gánh vác.

Những năm gần đây, Tô Mạc đã nuôi dưỡng bọn họ quá tốt. Tuy rằng trên tay không có thực quyền, nhưng bọn họ có cuộc sống sung túc cộng thêm việc trước mặt người ngoài có thể khoe khoang thân phận là người Tô gia. Bản tính bao che khuyết điểm người thân khiến Tô Mạc chỉ cần chuyện không liên quan đến nguyên tắc đều sẽ che chở người trong nhà, người Tô gia ở bên ngoài tuy rằng không dám hoành hành ngang ngược, nhưng cho tới bây giờ đều không bị người khác khi dễ.

Những năm gần đây, người Tô gia càng ngày sống càng thoải mái, bọn họ cơ hồ đều quên, bộ dáng Tô Mạc khi tức giận có bao nhiêu đáng sợ. Lúc trước Tô thị rung chuyển vài năm, Tô Mạc đối với bất luận kẻ nào phản đối cùng nghi ngờ đều áp dụng chính sách đàn áp, thẳng đến khi không còn ai dám can đảm khiêu chiến quyền uy của anh, bất luận quyết định gì ở trước mặt anh đều là nói một không hai.

Những năm gần đây, bởi vì phát triển thuận lợi, lực cản cũng không có, Tô Mạc đã dần dần thu bớt vẻ ngoan lệ lúc ban đầu trước mặt người Tô gia, dẫu sao cũng là người nhà, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt, Tô Mạc sẽ không đuối tận giết tuyệt. Có lẽ là quá mức ôn hòa, thế cho nên lại có người bắt đầu nghi ngờ quyết định của anh, nếu là như vậy, anh cũng không ngại một lần nữa làm cho bọn họ nhận thức quyền uy của gia chủ Tô gia tuyệt đối không thể khiêu chiến.

Dưới sự độc đoán này, tất cả mọi người trầm mặc, thậm chí có người nhớ tới người anh họ năm đó bị Tô Mạc ép ra nước ngoài đến nay vẫn không thể trở về. Nghe nói mất đi ủng hộ từ Tô gia, gã ở nước ngoài cũng không quá tốt, nhưng không ai dám nói đỡ cho gã, mà ngay cả bác cả, cũng chỉ dám trộm gửi tiền qua chứ không dám gọi người trở về. Đối với điểm này, Tô Mạc cũng biết rõ ràng, nhưng anh không nói gì thêm, mở một con mắt nhắm một con mắt coi như không biết.

“Nếu không có ai muốn rời đi, như vậy khai tiệc đi. Hôm nay là bữa cơm gia đình, mọi người cũng không cần quá gò bó, cứ thoải mái đi.” Tô Mạc lẳng lặng đợi trong chốc lát, biết rõ không có ai rời đi, nhẹ nhàng lên tiếng.

Mỗi một câu của anh đều thực bình tĩnh, giống như mặt biển không hề gợn sóng, nhưng dưới mặt biển êm đềm kia lại ẩn chứa sự mãnh liệt, khí tràng ép tới khiến mỗi người đều nói không ra lời.

Từ đầu tới cuối, Lục Diễn không hề nói một câu, chỉ lẳng lặng mỉm cười nhìn người bên cạnh.

Tô Mạc như vậy hẳn chưa từng thấy qua.

Chỉ có vào lúc ban đầu khi gặp gỡ tại phim trường, Lục Diễn có thể từ trên người Tô Mạc cảm nhận được cái loại uy nghiêm của kẻ bề trên này.

Sau đó mỗi một lần ở chung, Tô Mạc ở trước mặt hắn đều là bình tĩnh, ôn hòa, chưa từng cho hắn một chút cảm giác áp bách.

Mà sau khi bọn họ cùng một chỗ, Tô Mạc lại càng là sẵn sàng nhu tình, đối với hắn bao dung vô hạn, thậm chí dung túng, nếu không phải bận rộn mà ít có thời gian bên nhau, Lục Diễn gần như sẽ quên anh là chủ tịch một đế quốc thương nghiệp rộng lớn, một vị đế vương.

Lục Diễn từng tưởng tượng qua Tô Mạc trước mặt người ngoài đại khái là đáng vẻ như thế nào, nhưng đều chưa từng thấy tận mắt chân thật cùng chấn động như vậy. Hóa ra người yêu ở trước mặt hắn nhu tình như nước, trước mặt người ngoài lại khí phách đến vậy.

Lục Diễn bị sự tương phản này thật sâu hấp dẫn, hắn cảm thấy chính mình lại đắm chìm sâu hơn, nhưng hoàn toàn không nghĩ, cũng không cần tự kềm chế.

Suốt bữa cơm trừ ba người Tô Mạc, Lục Diễn, Tô Quyết, mọi người đều cầm như hến, ăn mà chẳng biết vị. Ba người này ngược lại vô cùng thoải mái, Tô Mạc cùng Lục Diễn thậm chí không cố kỵ mà gấp đồ ăn cho nhau.

Đối với những người khác, đây thật sự là bữa cơm nghỉ lại mà kinh.

Sau khi chấm dứt, bọn họ sôi nổi cáo từ, rất nhanh bước đi không còn một ai.

Chờ đến khi đại sảnh chỉ còn lại ba người, Tô Quyết rốt cục nhịn không được ôm bụng lăn qua lăn lại trên ghế sa lông, “Ha ha ha ha, anh hai, anh có nhìn thấy không, vừa rồi đáng vẻ thẳng nhóc Tô Hi, thật sự là cười chết em, ha ha ha ha ha.”

Tô Mạc nhìn cậu, “Em cũng không tốt đẹp gì, mấy năm nay em trêu chọc nó còn ít sao.”

Tô Quyết cố gắng ngồi xuống, nhịn cười, “Oan uổng cho em mà anh hai, những lần trước đều là cậu ta trêu chọc em trước, em cũng lười so đo.”

Lục Diễn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Quyết lộ ra tính trẻ con, cùng đáng vẻ quý công tử tà mị tao nhã bình thường căn bản là hai người.

Đôi mắt Tô Quyết đảo qua đảo lại trước mặt hai người, trêu chọc, “Được rồi, em không quấy rầy hai anh nữa, em về phòng trước. Chúc hai người trăm năm hảo hợp.” Nói xong cũng không chờ đáp lại, nhanh như chớp chạy về phòng.

Lục Diễm đi theo Tô Mạc trở lại phòng ngủ, mới vừa đóng cửa lại, Lục Diễm liền quay người ôm lấy Tô Mạc, đầu chôn ở cổ của anh cọ đến cọ đi, miệng khê kêu, “Tô Mạc, Tô Mạc, Tô Mạc, Tô Mạc....”

Tô Mạc cảm thấy có chút nhột, cố gắng ngửa cổ, lại càng dễ dàng cho đối phương gây sức ép, trên cổ truyền đến một chút một chút ngứa ngáy, nhịn không được muốn cười, anh đưa tay xoa đầu đối phương, thanh âm cũng theo đó mà rung lên, “Ừ, em đây, làm sao vậy?”

Lục Diễm rốt cục ngẩng đầu, nhưng không buông tay ra, trong phòng đèn còn chưa bật, nương theo ánh sáng yếu ớt lọt qua bức rèm nửa kín nửa hở nhìn đến ánh mắt sáng ngời của Lục Diễm, “Em có biết vừa rồi bộ dáng của em có bao nhiêu mê người không?”

Tô Mạc mỉm cười, “Rất nhiều người đều cảm thấy lúc đó em rất đáng sợ.”

“Ồ, đó là bởi vì bọn họ cũng không phải anh.” Lục Diễm cười nói, “Có điều chỉ cần anh cảm thấy em mê người là đủ rồi, bọn họ không cần biết em tốt đẹp thế nào đâu.”

Tô Mạc mỉm cười chạm vào khóe mắt của hắn, “Ừm, em cũng chỉ cần mê hoặc một mình anh là đủ rồi.”

“Anh đã vì em mà thần hồn điên đảo.” Vào những thời điểm thế này, Lục Diễm chưa bao giờ để ý nói càng nhiều lời ân ái buồn nôn, đó cũng là tình thú mà bọn họ chỉ có thể dựa vào điện thoại hóa giải tương tư trong những ngày xa cách, “Em có biết vừa rồi anh muốn làm gì không?”

“Làm gì cơ?” Tô Mạc phối hợp hỏi lại.

Lục Diễm đem môi tiến đến bên tai anh, thấp giọng mà cũng rất rõ ràng nói ra từng chữ, “Anh, muốn, làm, em!”

Cả người Tô Mạc run lên, giữa bọn họ nói qua rất nhiều lời tâm tình, lời buồn nôn đều có, nhưng lại chưa từng nói qua lời trắng trợn gần như lỗ mãng thế này. Cơ hồ chỉ một câu, đã khiến Tô Mạc giống như bị điện giật, toàn thân tê dại. Anh ngửa cổ, híp mắt suy nghĩ, cố ý dùng một loại ngữ khí bức người, từng chữ từng chữ mà đáp lại, “Em, cho phép anh!”

Hoàn chương 76

,

77. Chương 77

.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Tô Mạc lần đầu tiên cảm giác thất lực của mình có chút không khỏe cho lắm.

Mở to mắt, đầu tiên nhìn đến chính là gương mặt ngủ say của đối phương phóng đại trước mắt, gần trong gang tấc, ngay cả sợi lông mỏng manh trên làn da cũng nhìn thấy rõ ràng, dưới ánh sáng sớm mai ấm áp nhu hòa, có một loại cảm giác thật dịu dàng.

Tô Mạc mỉm cười, trong lòng ngọt ngào, tràn đầy mãn nguyện. Có thể mỗi ngày tỉnh lại liền nhìn thấy gương mặt người mình yêu, thật sự không còn gì hạnh phúc hơn.

Anh cẩn thận nhắc cánh tay Lục Diễm quàng qua người mình ra, định không đánh thức hắn mà ngồi dậy. Kết quả khuỷu tay vừa mới chống lên một chút, từ eo đến hông một trận bủn rủn, mềm oặt như không còn là của mình nữa.

Đêm qua bị lấn qua lấn lại đến rạng sáng mới ngủ, hơn nữa dưới tình thế cấp bách, ngay cả rèm cửa cũng không kéo kín, may mắn ngoài cửa sổ là mảnh sân vắng, đều là cây cối không có người, nếu không thật sự đã trình diễn một màn đông cung sống. Kết quả thể lực cạn kiệt, ngay cả đồng hồ sinh học luôn luôn đúng giờ của anh cũng mất tác dụng. Về phần thím Phương sáng sớm có đến gõ cửa hay không, quả thực ngay cả nghĩ anh cũng ngại ngần không dám nghĩ.

Tô Mạc còn muốn cố gắng một chút, mới chống đỡ nửa thân mình, cái tay ôm bên hông anh đột nhiên dùng sức, không hề báo trước mà ngã trở về, rơi thẳng vào trong ngực đối phương.

Người trước mặt mở to mắt, mỉm cười, hôn chụt một cái lên môi anh, “Chào buổi sáng.” Trong thanh âm mang theo vẻ biếng nhác.

“Sớm....” Tô Mạc không chút giận dỗi, cười đáp lại.

Tay Lục Diễm qua lại vuốt ve ở bên cái hông bunn runn của anh, thấp giọng cười, “Không đứng dậy nổi sao?”

Chân mày Tô Mạc khẽ nhếch, phong tình vô hạn, trêu đùa, “Đúng vậy, bởi vì Lục tiên sinh quá mức dũng mãnh quá mức uy vũ.”

Lục Diễm khẽ cười, cắn cắn lỗ tai anh nói mập mờ, “Tô đồng cũng không thua kém, thiếu chút nữa khiến tôi, ừm.... tấn nhân vong.”

Chữ kia không nghe rõ ràng, nhưng nghĩ đến cũng biết ngay là cái gì, dẫu Tô Mạc ở trên giường luôn luôn thoải mái, cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Trong chăn hai người đều trần trụi, vốn sáng sớm là thời điểm nam nhân dễ dàng nổi lên phản ứng, huống chi bên cạnh lại là người mình yêu, chỉ là hai người hiện tại đều không có khí lực làm gì nữa, có thể thấy được tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

Hai người ôm nhau nằm trong chốc lát, không khí ấm áp vô cùng, thẳng đến bị âm thanh ọc ọc trong bụng đánh vỡ mới nhìn nhau mỉm cười, đỡ nhau đứng lên.

Tô Mạc mặc quần áo tử tế, từ tủ quần áo lấy đồ đưa cho Lục Diễm, ngày hôm qua khi hai người cùng đi đến Lục Diễm không có ý mang theo quần áo để thay, cũng may Tô Mạc sớm có chuẩn bị, nhờ lái xe sớm mua đồ theo kích cỡ Lục Diễm đặt sẵn trong tủ quần áo.

Đừng nhìn lái xe là quân nhân xuất ngũ, nội tâm vẫn là người đàn ông vô cùng cẩn thận, ngay cả quần lót cũng không quên mua.

Lục Diễm cầm quần lót trắng mới tinh trong tay, khoe miệng nhẹ nhàng câu lên, dùng một loại ánh mắt cực kỳ ái muội nhìn Tô Mạc, giọng nói khàn khàn, “Kỳ thật anh không để ý mặc của em đâu...” Khoe mắt đuôi mày đều vô cùng quyến rũ, cuốn hút lòng người.

Mặt Tô Mạc nóng lên, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ, ở biệt thự của Lục Diễm, lần đó anh không mang quần áo để thay, cuối cùng đành phải mặc đồ của Lục Diễm, kể cả đồ tư mật nhất trong người. Hai người vóc dáng xấp xỉ, không có gì không thích hợp, chính là cái loại cảm giác này, nói như thế nào nhỉ, luôn có một loại ngưỡng ngừng như thể âm thầm diễn trò ân ái trước mặt công chúng.

Lục Diễm cũng hiếm khi nhìn thấy bộ dáng Tô Mạc xấu hổ quẫn bách, nhin không được vừa nhướng mày cười vừa lưu loát mặc quần áo tử tế.

Lúc xuống lầu, thím Phương đã chuẩn bị xong bữa sáng. Tô Quyết ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nhìn thấy hai người tiến vào, nháy mắt chọc ghẹo, “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thử quân vương bất tảo triều.”

(Tạm dịch: Đêm xuân ngắn ngủi trời đã sáng, từ đây quân vương không tảo triều – trích Trường hận ca – Bạch Cư Dị)

Hai người không để ý tới lời trêu chọc của cậu, thực tự nhiên mà ngồi xuống ăn sáng, Tô Quyết cảm thấy không thú vị, ngoan ngoãn ăn phần của mình.

Ăn sáng xong, Tô Mạc bị thím Phương gọi đi xử lý một ít công việc hàng ngày trong nhà. Tô Quyết tiến đến bên người Lục Diễm, thấp giọng ái muội nói, “Hai người tối hôm qua kịch liệt quá nha, em ở trong phòng cũng nghe được động tĩnh. Thế nào, anh hai của em rất lợi hại đúng không?”

Ánh mắt Lục Diễm sâu không lường được mà nhìn cậu, cười như không cười, cũng không trả lời.

Kế tiếp có bảy ngày ngày nghỉ, đối với Lục Diễm mà nói, thật sự là không còn gì thoải mái hơn.

Phần lớn thời gian hai người đều ngốc ở nhà cũ Tô gia, hận không thể thời thời khắc khắc, lúc nào cũng dính lấy nhau. Bầu không khí ngọt ngào không coi ai ra gì khiến người bên cạnh chỉ hận không thể lột hết lớp da gà toàn thân, Tô Quyết ngày người ba ngày liền chịu không nổi, ồn ào muốn đi tìm tình nhân an ủi

tâm hồn bị kích thích. Thím Phương ngược lại rất cao hứng nhìn bọn họ tình cảm tốt như vậy, mỗi ngày đều cười tủm tỉm, làm đủ loại đồ ăn ngon cho bọn họ.

Tết âm lịch qua đi, hết thầy lại về tới quỹ đạo.

Mỗi ngày đủ các loại công việc, bận tới mày tới mặt.

Lúc Lục Diễm bị Tần Phong gọi vào văn phòng, khó được nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng từ hân, “Sao vậy Phong ca, có gì khó xử sao?”

“Cũng không quá khó xử, chỉ là không biết cậu thấy thế nào.” Tần Phong nói xong, đưa một tập giấy đến trước mặt hân, “Đây là kịch bản hôm nay tôi thu được, cậu xem trước một chút.”

Lục Diễm đọc kịch bản vẫn nhanh như cũ, hướng chỉ thời gian này cũng không cần đọc kĩ, gần một giờ sau, hân ngừng đầu lên nói, “Đề tài này có chút miễn cảm.”

“Không sai. Nhưng mà hai năm gần đây, điện ảnh về đề tài đồng tính càng ngày càng nhiều, cũng ngày càng được hoan nghênh. Hơn nữa đạo diễn bộ phim này là Vương Dịch.” Tần Phong nói.

“Vương Dịch sao!” Lục Diễm nhất thời có hứng thú, “Có vẻ như muốn tôi nhận là vai Quý Do đúng không. Vậy vai Trang Văn Hiên còn lại do ai diễn? Hàn Uyên sao? Tuổi tác thành ra rất thích hợp đấy.” Lục Diễm thuận miệng nói.

Tần Phong gật đầu cười, “Cậu đoán đúng. Hàn Uyên là diễn viên chính được xác định đầu tiên. Hơn nữa là anh ta đề cử với đạo diễn Vương, hy vọng cậu có thể đóng vai Quý Do.”

Hàn Uyên cơ hồ có thể xem như là nam chính quen thuộc của Vương Dịch, phim của Vương Dịch có hơn phân nửa đều là do hân thủ vai chính, Vương Dịch cũng rất thích Hàn Uyên luôn cố gắng điều chỉnh để làm theo yêu cầu kịch bản, phim mà hai người hợp tác chưa từng bị khán giả phớt lờ.

Việc Hàn Uyên đề cử Lục Diễm, hân cũng không quá kinh ngạc, dù sao bọn họ từng có kinh nghiệm một lần hợp tác vui vẻ, hơn nữa tuổi của nhân vật Quý Do trong kịch bản kia đặt ra cũng phù hợp với Lục Diễm, hân cảm thấy lạ lùng là chuyện khác, “Hàn Uyên không phải đã nói không nhận phim đề tài đồng tính sao? Lần này sao lại đồng ý?”

Chuyện này chỉ cần là người hơi chú ý tới Hàn Uyên sẽ biết, hơn mười năm trước, Vương Dịch tìm Hàn Uyên quay phim về đề tài đồng tính, nhưng lúc ấy Hàn Uyên từ chối, mà còn lên tiếng xác định sẽ không đóng loại đề tài này. Không nghĩ tới hơn mười năm sau, hân lại tự mình phá vỡ tuyên ngôn này.

Tần Phong nhún nhún vai, “Ai biết được, tâm tư đại thần sao mà đoán. Bộ phim này cậu có nhận không? Đối phương đang chờ câu trả lời đó.”

“Nhận, sao lại không cơ chứ. Bộ phim này rất có nội dung, đề tài như vậy tuy rằng còn có chút tranh luận, nhưng cũng được hoan nghênh. Hướng chỉ lại là phim của đạo diễn Vương Dịch, diễn viên chính là Hàn Uyên.” Lục Diễm đặt kịch bản lên bàn, “Chẳng qua, tôi không quay cảnh nóng, lỏa thể cũng không được. Tôi chỉ có yêu cầu này.”

Tần Phong hơi khó xử, “Phim kiểu này, cảnh nóng là mảnh lối, là điểm hút. Cậu không quay cảnh nóng, ngay cả lỏa thể cũng không cho dùng, này không phải đồng nghĩa với cự tuyệt người ta sao?”

“Không hân” Lục Diễm cười nói, “Vương đạo không giống những đạo diễn khác, anh thử hỏi trước đi, không được thì nói tiếp.”

Tần Phong gật đầu, “Được rồi, tôi liên hệ trước một chút.” Nghĩ nghĩ, lại vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, “Sao thế, không đóng cảnh nóng là sợ bạn gái có ý kiến hả?”

Lục Diễm chỉ cười, “Em ấy sẽ không nói gì, dù sao đây là tính chất công việc của tôi. Nhưng tôi không nhận đóng mấy cảnh này, đúng là bởi vì em ấy. Em ấy yên tâm về tôi, tôi cũng hy vọng cho em ấy sự tin tưởng, làm ra việc khiến em ấy không thoải mái tôi không muốn làm. Hôn môi thân mật thì không thể thiếu, còn cảnh giường chiếu, có thể không nhận thì không nhận đi.”

“Thật sự là kẻ si tình ha.” Tần Phong trêu đùa, “Nếu như bị fan của Lục nam thần nghe được, phỏng chừng trái tim nát tan tành.”

“Sao anh không nói đa phần mọi người sẽ càng yêu thích tôi chung tình như thế chứ.” Lục Diễm nhướn nhướn mày.

Tần Phong gọi điện thoại, nhún vai nhìn Lục Diễm, “Vương đạo nói, anh ấy suy xét một chút, mấy ngày nữa sẽ cho chúng ta câu trả lời thuyết phục.”

“Ừm.” Lục Diễm gật đầu, từ trên ghế đứng lên, “Vậy hôm nay không còn chuyện gì nữa, tôi về trước nhé?”

“Hôm nay thì không có việc gì, nhưng mà đừng quên ba ngày sau phải quay gameshow kia đó, bên người ta hẹn trước một tháng rồi. Thời gian này phim Trinh thám toàn năng của cậu đang quảng bá, tỉ lệ xem rất cao, còn cao hơn cả mấy bộ phim thần tượng được ưa chuộng nhất, Lục Diễm, vận khí của cậu không phải tốt bình thường đâu.”

“Sao anh không nói là do thực lực của tôi mạnh nhỉ.” Lục Diễm vừa cười vừa đi ra ngoài.

Thời gian ba ngày rất nhanh trôi qua, gameshow mà Lục Diễm tham dự có tên là Trí nhớ chung cực, là một chương trình thi đấu về trí nhớ. Trước đây chưa từng có thể loại như vậy, nhưng nó vừa xuất hiện liền rất được hoan nghênh, cá nhân Lục Diễm cũng rất thích, mà sau khi biết được mời tham gia nó lập tức dành thời gian để xem lại những tập trước đây.

Gameshow này chia làm ba giai đoạn, lần lượt là tuyển chọn, khiêu chiến và cuối cùng là PK trong nước cùng ngoài nước. Ý nghĩa là chọn lựa từ những người có trí nhớ siêu đẳng nhất trong nước so tài cùng những nhân tài đến từ châu Âu. Lục Diễm được mời tham gia chính là trận chiến PK cuối cùng.

PK chung quy dễ dàng tạo cho người ta nhiệt huyết sôi trào, hướng chi lại là PK trong và ngoài nước, càng dễ dàng nhen nhóm tình cảm mãnh liệt của khán giả, cho nên gameshow này ngay từ đầu nhận được tỉ lệ xem rất cao. Hướng chi nội dung của nó cũng mới lạ xưa giờ chưa từng có, hiển nhiên càng được hoan nghênh.

Mỗi một tập phát sóng sẽ mời một, hai vị khách tới tham dự, càng vào vòng trong thì càng hấp dẫn, vì vậy mỗi một tập đều mời minh tinh nổi danh nhất bấy giờ.

Danh tiếng của Lục Diễm vốn không thấp, hơn nữa một thời gian trước Trinh thám toàn năng được quảng bá rầm rộ, càng hâm nóng thêm cho tên tuổi của hắn. Đóng phim điện ảnh quả thực là phương thức tốt nhất để kiểm nghiệm địa vị cùng thực lực của một diễn viên, nhưng muốn lộ diện phạm vi lớn thì phim truyền hình vẫn có lợi hơn, một lần quảng bá liền đủ để nổi tiếng, danh tiếng từ đó cũng tăng lên.

Gameshow bắt đầu, Lục Diễm làm khách mời đặc biệt cũng không ngồi ở vị trí khách mời ngay từ đầu, mà là chờ ở phía sau sân khấu.

Hắn nghe thấy MC Thái Kiến đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, nói ra lời mở đầu quen thuộc, “Trí nhớ siêu phàm nhất ở đâu?”

“Ở trong này, ở trong này!” Khán giả rất phối hợp mà đồng loạt đáp lại.

“Thiên phú của bạn chính là của cải của nhân loại. Hoan nghênh mọi người đến tham dự cùng XXX, nhà tài trợ duy nhất của Trí nhớ chung cực, hôm nay là phần thi đấu PK thứ ba, cũng là trận chung kết, đội Trung Quốc đấu với đội Italy. Kế tiếp chúng ta hãy cùng chào đón vị khách mời đặc biệt hôm nay...”

Lục Diễm tựa như có thể nhìn thấy dáng vẻ quơ tay mạnh mẽ của Thái Kiến, tóc ông đã có chút hoa râm, điệu bộ dứt khoát, hữu lực.

Thẳng đến khi nghe được trước sân khấu truyền đến một câu, “Kế tiếp chúng ta cùng chào mừng vị khách mời đặc biệt nhất đêm nay...”

Lục Diễm chấn chỉnh tinh thần, cửa trước mặt từ từ mở ra, hắn cười tươi, thông thả từ trên bậc thang đi xuống.

Trường quay nhất thời bùng nổ một tràng pháo tay, một loạt bảng điện tử, banner viết tên Lục Diễm cũng được giơ lên. Mặc dù là chương trình thi đấu được thu hình, bên tổ chức cũng đưa ra thông tin trên trang web chính thức, để có thể có thật nhiều fan đến trường quay ủng hộ, tất cả mọi người đều rất phối hợp chờ

đến khi Lục Diễm lên sân khấu mới giờ ra bằng điện tử, banner, lightstick, còn trước đó vẫn duy trì bầu không khí thần bí.

Trong trường quay những khán giả không rõ chân tướng khi trông thấy Lục Diễm cũng sôi trào, không nghĩ tới hôm nay tới xem thi đấu còn có may mắn cỡ này.

Lục Diễm đi đến chính giữa sân khấu trong tiếng hoan hô vang dội, MC Thái Kiến bắt tay với hắn, cười nói, “Lục tiên sinh vừa xuất hiện, toàn bộ trường quay đều chấn động. Cậu có điều gì muốn gửi đến khán giả ở trường quay và khán giả đang xem truyền hình không?”

Lục Diễm mỉm cười, thoáng cúi người, “Cám ơn sự ủng hộ của mọi người.”

“Lục tiên sinh có biết gameshow hôm nay của chúng ta là làm gì không?”

“Đương nhiên, mỗi một tập của chương trình này tôi đều xem, tôi rất rất thích.”

“Thì ra cậu cũng là fan của chương trình này, thật sự là vinh hạnh. Như vậy cậu có ấn tượng đặc biệt với thí sinh nào không?”

“Có. Tôi đặc biệt thích tuyển thủ xoay rubic bằng trí nhớ dưới nước, vô cùng xuất sắc.”

“Vì sao cậu lại ấn tượng nhất với người này nhỉ?”

“Tôi rất bội phục vẻ bình tĩnh và tự tin của anh ấy, trong hoàn cảnh áp lực lớn như thế còn có thể giữ tỉnh táo, hoàn thành nhiệm vụ. Nếu tôi nhớ không nhầm, hai lần PK trước hắn đều không lên sân khấu, như vậy đêm nay hẳn là có thể trực tiếp xem anh ấy quyết đấu.”

“Xem ra Lục tiên sinh quả thật nghiêm túc xem chương trình của chúng ta. Như vậy trước tiên mời Lục tiên sinh ngồi vào ghế khách mời. Màn PK phần khích sắp bắt đầu.”

Bên cạnh còn có một khách mời là ca sỹ, diễn viên kiêm MC nổi tiếng Đài Loan, Đào Tinh cùng với nữ diễn viên Trương Nghệ Như nổi danh Hồng Kông, Lục Diễm thân thiện chào hỏi hai người rồi mới ngồi vào vị trí của mình.

Đào Tinh trước giờ đều thích nam nghệ sĩ có ngoại hình ưa nhìn, thấy Lục Diễm thì càng không chút che giấu nhiệt tình của mình, “Lục tiên sinh người thật còn đẹp trai hơn cả trên TV.”

Lời thể này cũng không phải lần đầu tiên Lục Diễm nghe thấy, mỗi một lần hắn đều lễ phép đáp lại, “Chị Đào cũng xinh đẹp hơn rất nhiều so với trên màn ảnh.”

Đào Tinh lớn tuổi hơn Lục Diễm, gọi một tiếng chị Đào là hợp tình hợp lý, hướng hồ Đào Tinh xưa nay làm việc mạnh dạn, cũng thích người khác gọi chị như vậy.

Trận PK đầu tiên, hai tuyển thủ phải ghi nhớ lần lượt quần áo trên người hai mươi người mẫu nữ, quần hoặc là váy, mũ, túi xách cùng với giày. Sau đó do khách mời chọn ngẫu nhiên ra hai người mẫu, miêu tả lại đúng nhiều nhất thì sẽ thắng. Để tăng thêm độ khó, hai mươi người mẫu đều là người mang quốc tịch nước đối phương.

MC mời Lục Diễm cùng Trương Nghệ Như lần lượt chọn lựa quần áo cho hai mươi người mẫu nữ, sau đó tên gọi cho hai mươi người này cũng do họ đặt. Cuối cùng trận PK này, tuyển thủ bên phía Trung Quốc giành thắng lợi.

MC hỏi Lục Diễm, “Lục tiên sinh cảm thấy phần thi này có khó không?”

Lục Diễm khẽ cười, “Cũng rất khó. Muốn trong thời gian ngắn mà ghi nhớ nhiều đặc điểm như vậy, còn phải nhớ chuẩn xác sự kết hợp, thực không dễ dàng.”

“Giống như Lục tiên sinh đóng vai chính trong Trinh thám toàn năng, nhân vật cậu đóng hình như cũng có rất nhiều năng lực, trong đó có một khả năng tương quan với chủ đề hôm nay.”

“Ý anh là flash memory?”

“Không biết Lục tiên sinh đối với năng lực này cảm thấy thế nào?”

Lục Diễm cười nói, “Trước kia tôi cứ cho rằng năng lực như thế chỉ có trong tiểu thuyết hoặc là phim ảnh, sau khi xem cuộc thi này, mới biết được thế giới rộng lớn, không gì là không thể. Hóa ra thật sự tồn tại người có trí nhớ siêu cường. Tôi cảm thấy thực chấn động.”

“Lục tiên sinh cảm thấy trí nhớ của bản thân thế nào?”

“Trí nhớ của tôi thì cũng không tệ lắm, nhưng mà flash memory gì đó, đương nhiên là không thể đạt tới.”

“Có phải ý là bình thường cậu nhớ lời kịch đều rất nhanh.”

“Quả thật sẽ nhanh hơn người bình thường một chút.” Lục Diễm cũng không quá mức khiêm tốn.

“Như vậy, hôm nay gameshow của chúng tôi cũng muốn được thực hiện một thí nghiệm nhỏ về Lục tiên sinh.”

“Thật sao, tôi rất chờ mong.” Lục Diễm cười nói.

Trận PK thứ hai là ghi nhớ xúc xắc. Trên sân khấu có mười người chia bài chuyên nghiệp, ngay tại chỗ đổ ra năm mươi xúc xắc, hai bên phải nhớ kỹ toàn bộ điểm của năm mươi xúc xắc cùng thứ tự của chúng. Từ thứ tự mà khách mời lựa chọn, nói ra số của nó. PK chia làm hai mục, một là độ chính xác, hai là chuẩn xác cộng thêm tốc độ. Cuối cùng vẫn là đội Trung Quốc thắng.

Sau đó, MC mời Lục Diễm lên chính giữa sân khấu.

“Lục tiên sinh, thí nghiệm kế tiếp được chuẩn bị vì cậu. Cậu có lòng tin sẽ thành công hay không?”

“Tôi nghĩ nên thử xem.” Lục Diễm mỉm cười đáp.

Trên sân khấu nhanh chóng có người đỡ một cái giá bóng rổ, tiếp theo là một đám thiếu niên mặc đồng phục đội bóng đi lên.

MC phổ biến lại quy tắc, mười thiếu niên mỗi người ném bóng ba lần, Lục Diễm phải nhớ kỹ tên của bọn họ, số áo, thành tích ném trúng của mỗi người, bao nhiêu quả ném trúng, bao nhiêu quả ném trật. Toàn bộ nhớ kỹ và nói ra chuẩn xác thì tính là thành công.

MC tốt bụng nhắc nhở, “Lục tiên sinh có cần tìm đồng minh không nhỉ, lúc cậu nhớ không rõ có thể cho cậu một chút gợi ý, tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng có thể dùng ánh mắt cùng biểu tình để gợi ý?”

Lục Diễm ngược lại không cự tuyệt đề nghị này, gật đầu, “Vâng.”

Đào Tinh vội vàng nhắc tay, “Để tôi.”

“Vây nhờ chị Đào.” Lục Diễm mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ.

Thí nghiệm rất nhanh bắt đầu, mười thiếu niên mỗi người ném ba trái, trước khi ném đều sẽ báo tên của mình. Vốn mỗi người có thời gian hai phút để Lục Diễm ghi nhớ, nhưng mỗi lần khi bọn họ nói tên xong, trừ bỏ vài cái tên tương đối khó phải hỏi lại viết như thế nào, hần liền tỏ vẻ có thể. Chỉ dùng mười phút liền hoàn thành.

MC nhắc nhở, “Lục tiên sinh, hiện tại cậu có năm phút đồng hồ để củng cố ký ức.”

Lục Diễm mỉm cười, “Không cần, hiện tại có thể bắt đầu.”

“Cậu xác định sao?” MC xác nhận.

Lục Diễm gật gù đầu, “Tôi xác định.”

“Được, như vậy hiện tại bắt đầu.”

Lục Diễm theo trình tự nói ra mỗi một cái tên, số áo, thành tích ném rổ, một người cũng không quên.

Toàn bộ trường quay đều an tĩnh lại, giống như sợ phát ra một chút thanh âm thì sẽ ảnh hưởng đến Lục Diễm, nhóm fan càng hồi hộp, âm thầm cổ động nam thần nhà mình.

Mãi đến khi một cái tên cùng thành tích cuối cùng đều nói ra chính xác, Lục Diễm mỉm cười, toàn bộ trường quay bộc phát một trận vỗ tay, không hề sai một ai.

MC cũng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới cười nói, “Tôi không nghĩ ngờ cậu có thể làm được, nhưng tôi thật sự không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Để chúng tôi hỏi ý kiến chuyên gia một chút. Doc. Ngụy, anh cảm thấy Lục tiên sinh hôm nay biểu hiện như thế nào?”

Doc. Ngụy là chuyên gia đánh giá mà chương trình mời đến, là giáo sư tận sức với việc khai phá cùng nghiên cứu trí nhớ nhân loại, câu danh ngôn của ông chính là, “Khoa học là tiêu chuẩn kiểm nghiệm duy nhất của tôi.” Câu nói này một thời được lan truyền rộng rãi.

Doc. Ngụy vỗ tay, “Đây là một màn liên hệ trí nhớ, nói thật, thí nghiệm này không phải quá khó, nếu có đủ thời gian, cơ hồ mỗi người bình thường cũng có thể làm được. Nhưng hôm nay Lục tiên sinh thật sự là hiếm thấy, tốc độ của cậu ấy rất nhanh. Các bạn hẳn đều thấy được, trước khi ném rổ cậu ấy không dùng nhiều thời gian, cuối cùng khi nói ra đáp án không hề ngừng nghỉ, giống như những con số cùng những cái tên đó hiện hữu trước mặt cậu ấy và cậu ấy chỉ cần đọc ra mà thôi. Cho nên, tôi có thể nói, trí nhớ Lục tiên sinh tuy rằng không phải cao nhất, nhưng so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, nhất là ở phương diện liên hệ trí nhớ.”

Doc. Ngụy vừa dứt lời, những người khác còn chưa kịp nói gì, Đào Tinh đã lên tiếng đầu tiên, “Lục nam thần, quá tuyệt vời. Đúng không các bạn?” Câu hỏi này dĩ nhiên là hướng về phía khán giả.

Khán giả chồm tề đáp lại, “Phải!”

“Nam thần có đẹp trai hay không?”

“Đẹp trai!”

“Lục Diên là nam thần toàn năng, có đúng không?”

“Đúng!”

Không khí nhất thời nóng bừng lên, khán giả trăm miệng một lời, trả lời như muốn rung chuyển cả trường quay.

Lục Diên vẫn ung dung như trước, MC Thái Kiến cảm khái, “Kỳ thật Lục tiên sinh à, tôi bội phục nhất không phải trí nhớ của cậu, mà là vẻ lãnh tĩnh điềm đạm ở cậu. Người bình thường gặp phải thí nghiệm này ít nhiều sẽ có chút khẩn trương, hoảng chi trước mặt nhiều fan thể kia, nhưng cậu vẫn bình tĩnh, bội phục bội phục. Tôi nghĩ tôi đại khái cũng hiểu được cậu vì sao chỉ khắc sâu ấn tượng với tuyển thủ xoay rubic dưới nước kia rồi.”

Hai trận PK kế tiếp, một trận là nhìn vật trong tích tắc. Tuyển thủ hai nước đứng trước mô hình Thanh Minh Thượng Hà Đồ, chọn ra một chi tiết để cho đối phương tìm ra trên bản gốc. Kết quả vẫn là đội Trung Quốc chiến thắng.

Màn PK cuối cùng chính là tuyển thủ mà Lục Diên yêu thích cùng thưởng thức thi đấu, phần thi của họ là bịt mắt xoay rubic. Hai đối thủ cùng nhau nhìn những khối rubic đã bị xoay lộn xộn như nhau trong cùng một khoảng thời gian, sau đó trở lại sân khấu, che mắt, dựa vào ký ức xoay rubic trở về như cũ, ai làm được nhiều nhất thì sẽ thắng. Đội Trung Quốc lấy ưu thế tuyệt đối mà chiến thắng.

Lục Diên cảm thấy phần cuối này quả thực là màn khó khăn nhất.

Sau khi chương trình phát sóng, danh xưng “Nam thần toàn năng” lập tức được gán cho Lục Diên trở nên thịnh hành trên internet.

Mà bộ phim về đề tài đồng tính nói qua khi trước, Vương đạo cuối cùng trả lời, hiển nhiên ông đáp ứng yêu cầu Lục Diên, không quay cảnh nóng, vì thế Lục Diên thuận lợi tiếp nhận bộ phim này.

Sau khi hai diễn viên chính được xác định, bộ phim Chẳng cần lí do với đề tài đồng tính luyện ái bắt đầu bước vào giai đoạn tuyên truyền trước khi khởi quay.

Lúc này đây, điều mà truyền thông cảm thấy hứng thú nhất chính là thái độ của đại thần Hàn Uyên, tất cả đều tò mò vì sao hẳn lại tự phủ định lời nói của mình năm đó, đồng ý tiếp nhận đề tài điện ảnh này.

Hoàn chương 77

Phily: Mọi người đừng vội nghĩ chị tác giả chém quá đà nhé, cái gameshow trong chương này và việc đội Trung Quốc toàn thắng hoàn toàn là sự thật đó, vì coi nó mà edit chương 77 hơi lâu hihhi, thông cảm ha ^^

Có thể xem chương trình đó tại đây: [s://.youtube.com/watch?v=kPpky69Ha98](https://www.youtube.com/watch?v=kPpky69Ha98)

78. Chương 78

Vào lúc Hàn Uyên tham gia chương trình phỏng vấn đầu tiên, MC liền trực tiếp hỏi thẳng, “Hàn tiên sinh, nghe nói anh sắp tham dự phim điện ảnh đề tài đồng tính Chẳng cần lí do của đạo diễn Vương Dịch, có thật không?”

Hàn Uyên mặc dù là đại thần thành danh đã lâu, nhưng ngoại trừ lúc quay phim, hẳn kỳ thật không phải một người dễ gần, cũng không quá thân thiện dễ nói chuyện, cho nên hẳn cũng rất ít tham gia các loại chương trình tạp kỹ, chỉ có chương trình thuần về phỏng vấn như vậy mới có thể ngẫu nhiên tham gia. MC phần lớn biết tính cách của hắn, nói chuyện cũng chưa bao giờ quanh co lòng vòng, bởi vì rất nhiều thời điểm, những thứ ẩn chứa nội hàm phong phú, hẳn cơ bản là nghe không hiểu, “Không sai, điện ảnh đã vào giai đoạn chuẩn bị, rất nhanh sẽ khởi quay.”

MC tiếp tục, “Hàn tiên sinh, xin thứ cho tôi nói thẳng, nghe nói hơn mười năm trước Vương đạo từng mời anh chụp đề tài đồng tính, tôi nhớ rõ lúc ấy anh đã trực tiếp từ chối. Tôi còn nhớ rõ lý do cự tuyệt khi đó, anh nói, mỗi một người đàn ông trong lòng đều ẩn giấu một phần cái tâm đồng tính, anh sợ bản thân sẽ chịu ảnh hưởng, cho nên không nhận thể loại này. Hiện tại anh không nghĩ như vậy nữa sao, hay là có ẩn tình gì khác?”

Hàn Uyên thành thực gật đầu, “Năm đó đúng là tôi đã nói nói thế, hiện tại tôi vẫn giữ quan điểm cũ. Nhưng đóng phim nhiều năm, cơ hồ thể loại phim nào cũng đều tiếp nhận, kiểu nhân vật gì cũng từng diễn qua, nhưng vẫn chưa từng trải nghiệm đề tài này. Đối với một diễn viên mà nói, tận lực trốn tránh là một loại thiếu hụt. Tôi là một người dễ dàng nhập vai quá sâu, trước không dám ném thử cũng là vì vậy, nhưng tôi nghĩ nhiều năm như vậy kinh nghiệm đã đủ để tôi không chế chính mình. Người cần phải khiêu chiến với bản thân, tuổi tôi đã không còn ít, nếu không thử chỉ sợ sẽ lưu lại tiếc nuối. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là vì, đây là một kịch bản rất hay, tôi tin tưởng Vương đạo có thể tạo nên một câu chuyện vô cùng hấp dẫn cho tất cả chúng ta.”

Hàn Uyên nhẹ nhàng nở nụ cười, nói xong lời cuối cùng cũng không quên tuyên truyền cho bộ phim sắp tới. “Là dạng câu chuyện như thế nào nhỉ?” MC thuận thế hỏi.

“Cái này, vẫn là mời mọi người đến lúc đó tới rạp chiếu phim xem đi.” Hàn Uyên thực nghiêm túc mà ra vẻ thần bí, có một loại cảm giác vừa đứng đắn lại vừa đáng yêu.

MC tiếp tục hỏi, “Nghe nói diễn viên chính còn lại của bộ phim này là Lục Diễn năm trước vừa mới đạt được danh hiệu ảnh đế tại liên hoan phim Cannes, có phải không?”

“Đúng vậy.” Đối với kiểu một hỏi một đáp như vậy, Hàn Uyên vẫn thích ứng khá tốt.

“Tôi còn nghe nói, là Hàn tiên sinh chủ động đề cử với đạo diễn Vương, hy vọng có thể do Lục Diễn đóng vai nam chính kia, phải không?”

“Không sai.”

“Không biết có tiện tiết lộ một chút, anh căn cứ vào cái gì mà đưa ra quyết định như vậy?”

“Đương nhiên là bởi vì cậu ấy thích hợp.” Hàn Uyên khẽ cười, “Trước chúng tôi hợp tác qua một lần, Lục Diễn là một diễn viên rất tuyệt. Hơn nữa tôi cảm thấy nhân vật kia cậu ấy diễn sẽ thích hợp.”

“Anh ấy còn là một diễn viên rất bảnh trai ha.” Ngữ khí MC mang theo một chút trêu chọc nhỏ nhỏ.

Hàn Uyên lại hoàn toàn không có nghe ra, ngược lại đồng ý gật đầu, “Đúng vậy. Nếu nhất định phải nói, thì đó đại khái cũng là một trong số các lý do.”

MC cười tươi kết luận, “Tôi tin tưởng có hai diễn viên siêu đẹp trai tham gia, bộ phim điện ảnh này đã thành công được một nửa.”

Hàn Uyên nở nụ cười, không nói tiếp.

MC tiếp tục đề tài khác, “Lại nói tiếp, thật sự khiến người ta phải chờ mong, Hàn tiên sinh là diễn viên người Hoa đầu tiên được nhận danh hiệu ảnh đế Cannes, mà Lục Diễn lại là diễn viên có thời gian ngắn nhất kể từ khi ra mắt đến khi nhận được danh hiệu này. Đây quả thực là một trận quyết đấu đỉnh cao giữa ảnh đế cùng ảnh đế.”

Hàn Uyên nghiêm túc nói, “Tôi cũng cực kì chờ mong.”

Sau đó khi tham dự buổi phóng vấn trong một lần làm đại diện phát ngôn, Lục Diễn cũng bị truyền thông xoay quanh đề tài này.

“Lục tiên sinh, xin hỏi anh đối với việc Hàn ảnh đế đề nghị đích danh anh thủ vai người yêu của anh ấy cảm thấy thế nào?”

Lục Diễn ở trước mặt truyền thông luôn là vẻ tao nhã, mỉm cười nói, “Tôi rất cảm kích Hàn ảnh đế đã tán thành tôi như vậy. Chúng tôi trước từng hợp tác một lần, tôi tin tưởng lần này cũng sẽ vui vẻ như trước.”

“Lục tiên sinh, bộ phim lần này là về đề tài đồng tính luyến ái, anh có chút cổ kị nào hay không?”

“Tôi nghĩ làm một diễn viên ưu tú, hẳn là tận lực trải nghiệm đủ các kiểu nhân vật khác nhau, đồng tính yêu nhau chỉ là một đề tài, so với các loại hình điện ảnh khác cũng không khác biệt gì lớn. Cho nên tôi cũng không cảm thấy có cái gì mà phải kiêng dè.”

“Lục tiên sinh, Hàn ảnh đế khi trẻ từng bởi vì sợ tính hướng bản thân bị ảnh hưởng mà từ chối thể loại này, anh chẳng lẽ sẽ không băn khoăn vấn đề này sao?”

Lục Diễn mỉm cười điềm nhiên, khẳng định, “Tôi khẳng định, tôi không phải người bởi vì một bộ phim mà thay đổi tính hướng.”

Sau này Tần Phong nhìn thấy tin tức này trên báo, cười nói với Lục Diễn, “Ảnh đế cùng ảnh đế quyết đấu, thật sự là mảnh lời thú vị. Huống chi lại là đề tài đồng tính yêu nhau, lúc này còn chưa bấm máy đâu đấy, đã thu hút lượng chú ý lớn như vậy.”

Lục Diễn cũng cười, “Loại đề tài này luôn luôn hấp dẫn, mấy năm gần đây lại đặc biệt được hoan nghênh, có hiệu quả như vậy cũng không mấy kinh ngạc.” “Nói thật đi, cậu thật sự không lo lắng sẽ bị ảnh hưởng sao?” Tần Phong vẫn có chút băn khoăn, “Cậu khác Hàn Uyên, người ta sớm đã là đại thần, sóng gió nhỏ này với anh ta mà nói căn bản chẳng đáng gì, cho dù thật sự là đồng tính luyến ái, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của anh ta. Nhưng cậu thì khác, hiện tại đang trong giai đoạn sự nghiệp tăng tiến, nếu dính tin đồn kiểu này, một chút vô ý, liền có khả năng bị huỷ diệt.”

“Không cần bị quan như vậy...” Lục Diễn cười nói, “Hiện tại khả năng tiếp thu của fan đều rất cao, sớm không giống mười mấy năm trước. So với việc tính hướng, thành tích cùng phẩm chất mới càng quan trọng hơn.”

Tần Phong tựa hồ từ những lời này nhận ra điểm là lạ, “Sao tôi cảm thấy cậu giống như có ẩn ý nhỉ. À mà, cậu đã công bố hẹn hò yêu đương một năm rồi, bạn gái của cậu sao chưa từng tới thăm cậu, cho dù là người ngoài giới, cũng quá không nhiệt tình rồi.”

“Ai nói em ấy chưa từng tới, đã tới nhiều lần. Mặt khác...” Lục Diễn khẽ cúi người, hơi hơi nheo lại mắt, đè thấp thanh âm cười nói, “Tôi lúc nào nói qua, người yêu của tôi là nữ?”

Tần Phong giống như bị đông cứng, cả giọng nói cũng có chút run lên, “Không... phải... nữ, chẳng lẽ... là nam? !”

Lục Diễm vỗ vỗ bả vai Tần Phong, cho hắn một ít an ủi, “Chuyện này anh sớm hay muộn đều sẽ biết, tôi cũng không phải cố ý giấu anh, chỉ là anh không hỏi, tôi liền không nói thẳng.”

Tần Phong đang còn trong khiếp sợ, nói năng có chút lộn xộn, “Lục Diễm, tôi thật không nhìn ra, cậu hóa ra là con? !”

“Ừm, ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ tôi sẽ con. Có điều hiện tại, tôi chính là con.” Lục Diễm nói thản nhiên, giống như chỉ là đang nói chuyện hôm nay ăn cái gì uống cái gì vậy.

Tần Phong giống như chợt hiểu rõ, “Cho nên, cậu mới không chịu đóng cảnh giường chiếu, bởi vì không dám, cậu sợ ngộ nhỡ lúc quay xảy ra phản ứng sẽ xấu hổ?”

“Đương nhiên không phải,” Lục Diễm lộ ra vẻ mặt anh nghĩ nhiều quá rồi, “Ngoài người tôi yêu ra thì tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Cho nên cậu muốn nói chính là, cậu không phải thích đàn ông, mà chỉ là người cậu thích đúng lúc lại là đàn ông?” Tần Phong một bộ cậu muốn nói tôi lập tức phun cho cậu xem.

Lục Diễm lại cười, “Không, tôi sẽ không như vậy nói. Con chính là con, tìm cớ cũng không có ý nghĩa. Chẳng qua, cho dù là đồng tính luyến ái, cũng cho phép tôi có chút khiết phích, chỉ si tình với một người mà thôi.”

Tần Phong đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, kinh hãi hỏi, “Cậu không phải định nhân cơ hội này come out chứ?”

“Come out là sớm hay muộn, tôi không tính che giấu cả đời. Nhưng không phải hiện tại, anh tạm thời có thể yên tâm, chờ tôi chuẩn bị tốt, ta nhất định sẽ thông báo cho anh trước.” Lục Diễm cười phá lệ thuần lương.

Tần Phong cảm giác tim mình có chút không đúng lắm, “Lục Diễm, cậu nói thật đó hả? Tôi hôm nay chưa uống thuốc cậu đừng đùa tôi.”

Lục Diễm thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói, “Phong ca, tôi rất cảm ơn hai năm nay anh chiếu cố tôi, chúng ta hợp tác vẫn luôn rất ăn ý. Nhưng nếu anh cảm thấy không thể tiếp thu, tôi cũng sẽ không trách anh, hợp đồng của tôi và công ty sắp hết hạn, tôi cam đoan trước lúc đó tôi sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì, sau đó anh có thể lựa chọn tiếp tục làm người đại diện cho tôi nữa hay không.”

“Tôi không phải ý này,” Tần Phong khoát tay, “Tôi chỉ là nhất thời kinh ngạc thôi. Cậu rất giỏi, Lục Diễm. Tôi thật sự vui khi trở thành người đại diện của cậu, tôi cũng hy vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác. Kỳ thật tựa như cậu đã nói, loại chuyện này, nếu ở mười năm trước, có lẽ còn dễ bị dả kích, nhưng ở hiện tại, sẽ không nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa bây giờ khẩu vị của fan, nói như thế nào nhỉ, nếu làm tốt, không chừng come out còn có thể được ủng hộ nhiệt liệt đấy. Về phần trong giới, cho dù có ảnh hưởng xấu cũng không nhiều, tôi không tin có tôi ở đây cậu lại không nhận được kịch bản. Có điều về mặt làm đại diện có lẽ sẽ có một ít trở ngại.” Tần Phong cười khổ một chút lại nói, “Nhưng tôi nghĩ cậu khẳng định đã lường trước hậu quả. Tôi chỉ có một câu, chuyện này nhất định phải thận trọng.”

“Anh yên tâm, Phong ca, tôi sẽ không làm việc lỗ mãng.” Lục Diễm đáp.

“Cái này thì tôi tuyệt đối tin tưởng,” Tần Phong chỉ vào hắn, ra vẻ bất mãn, “Thằng nhóc này, thời gian dài như vậy, giấu kín thật ha, một chút tin tức đều không hé ra.”

“Cho nên, anh có thể càng thêm yên tâm.” Lục Diễm mỉm cười.

Tần Phong quả thực không có biện pháp với hắn, lắc đầu nói, “Thôi được rồi, tự cậu chú ý nhiều một chút. Máy ngày nữa sẽ vào đoàn phim, cậu nắm chắc cơ hội tốt đi.”

“Vâng.” Lục Diễm đáp.

Ngay sau khi công tác chuẩn bị hoàn thành, điện ảnh liền chính thức khởi quay.

Thời điểm hai diễn viên chính chạm trán tại đoàn phim, lúc đầu còn hơi xấu hổ. Tuy rằng không phải lần đầu tiên hợp tác, nhưng lần này lại sắm vai một đôi yêu nhau trong bộ phim chủ đề tình cảm, khác rất nhiều so với bộ phim trước đây. Hơn nữa Vương Dịch nhìn thấy Lục Diễm, câu đầu tiên chính là đùa giỡn nhìn Hàn Uyên nói, “Ai nha, tiểu tình nhân của cậu đến kia.”

Hàn Uyên sợ Lục Diễm không được tự nhiên, cười giải vây, “Vương đạo thích nói đùa, Lục Diễm cậu đừng để ý.”

Vương Dịch lại không phối hợp, “Tôi cũng không phải là nói giỡn, bắt đầu từ bây giờ, các cậu cũng nên bắt đầu nổi lên cảm xúc đi. Trong khoảng thời gian này, các cậu tốt nhất thích ứng một chút thân phận trong kịch bản, lúc quay phim càng dễ nhập vai.”

Lời Vương Dịch tuy nói như vậy, nhưng cũng thiên về đùa giỡn, hai diễn viên cấp bậc ảnh đế nếu còn cần lo lắng vấn đề nhập vai, vậy những người khác căn bản không cần lăn lộn nữa.

Lục Diễm không để ý, cũng thuận thế nói, “Vương đạo nói có lý.”

Sau khi nói xong những lời này, toàn bộ dáng vẻ của hắn chợt thay đổi, hắn nâng mắt lên, dùng một loại ánh mắt thành khẩn, nóng bỏng, thuần túy nhìn về phía Hàn Uyên, trong mắt có khao khát có chờ mong, ngay cả thanh âm cũng kìm nén thành khàn khàn của thiếu niên, “Thầy.”

Hàn Uyên sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng Lục Diễm đây là trực tiếp nhập vai. Đối với việc đóng phim, hắn cho tới bây giờ việc đáng làm thì phải làm, rất nhanh điều chỉnh một chút, dùng một loại biểu tình tao nhã mang theo vẻ như gần như xa, giống như không thêm để ý mà lại âm thầm lưu ý, gật gật đầu, nhẹ nhàng từ xoang mũi phát ra một tiếng “Ừ”.

Không khí tạm dừng vài giây, Vương Dịch vỗ tay khen ngợi, “Không tồi không tồi, không hổ là quyết đấu cấp bậc ảnh đế, chính là cảm giác như thế, nhớ duy trì, nhớ phải duy trì nha.”

Vương Dịch nói xong nhìn Lục Diễm mỉm cười sâu xa, “Hàn Uyên nói với tôi diễn xuất của cậu rất tuyệt, là người phù hợp nhất với nhân vật kia. Lúc đầu còn cảm thấy cậu ấy có chút khoa trương, nhưng mà vừa rồi biểu hiện của cậu đã hoàn toàn thuyết phục tôi. Tôi tin, Quý Do chính là cậu, cậu chính là Quý Do.”

Lục Diễm mỉm cười, trở lại là chính bản thân, khiêm tốn đáp, “Vương đạo quá khen. Tôi sẽ cố gắng, không để Vương đạo phải thất vọng.”

Vương Dịch cười ha hả, nói, “Có những thứ, không chỉ có là cố gắng là được. Nhưng mà Lục Diễm, cậu vừa lúc là một người có thiên phú, hơn nữa đủ cố gắng... Ừ, tôi đã tin cái danh ảnh đế của cậu không phải có được nhờ may mắn rồi.”

Mặc dù là khích lệ, nhưng Vương Dịch nói cũng quá trực tiếp, đạo diễn khác hẳn không dám nói như vậy, nhưng Vương Dịch không giống kẻ khác. Ông ta đến nay sản xuất tổng cộng mười lăm bộ phim điện ảnh, mỗi một phim đều được tôn sùng là kinh điển, thậm chí có mấy bộ được tôn là huyền thoại, ông ta cũng là đạo diễn đạt nhiều lần danh hiệu đạo diễn xuất sắc nhất tại giải thưởng Kim Mã tính từ trước đến nay. Mà trong mười lăm bộ phim của đạo diễn Vương Dịch, có chín bộ là do Hàn Uyên diễn vai chính. Tất cả điều đó khiến cho đến hiện tại, vẫn còn có người tranh luận, đến tận cùng là Vương Dịch tạo nên thành tựu cho Hàn Uyên, hay là nhờ Hàn Uyên mới có thành công của Vương Dịch. Nhưng càng nhiều người giữ quan điểm, bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, Vương Dịch cùng Hàn Uyên được xưng là tổ hợp tác số một trong giới điện ảnh.

Đối mặt cặp đôi hợp tác số một như vậy, Lục Diễm cũng không luống cuống. Hắn biết bộ phim điện ảnh này kỳ thật là Vương Dịch tạo ra vì Hàn Uyên, Hàn Uyên mới là nam chính chân chính số một. Hắn sắm vai Trang Văn Hiên tính cách nội liêm, mâu thuẫn, là một kịch bản có xung đột rõ ràng, phần nhiều là diễn về nội tâm. Mà Lục Diễm sắm vai Quý Do thì đơn thuần túy hơn nhiều lắm, cũng đơn giản hơn nhiều, hết thấy hi vọng cơ hồ đều biểu hiện lên trên mặt.

Lục Diễm không bởi vậy mà cảm thấy bất mãn hay là bất bình, ngược lại hắn càng thích nhân vật Quý Do kia hơn, hoàn toàn là vì nhân vật này đơn giản mà thuần túy. Hơn nữa Lục Diễm tin tưởng hẳn nhất định có thể tạo nên cho Quý Do càng nhiều nội dung.

Phân cảnh đầu là trong một ngõ hẻm, Lục Diễm mặc đồng phục học sinh, áo sơ-mi trắng, quần màu đen, tóc của hắn có chút hỗn độn, áo bị kéo ra vài cúc trên, trên quần còn dính bụi đất, cặp sách bằng vải bố lục quân còn ở trong góc tường, lộ ra mấy quyển sách giáo khoa được bao chỉnh tề. Ánh mắt của hắn phần nộ mà sắc bén, giống một đầu thú mất chỗ dựa mà còn bị chọc giận, hung hăng trừng mắt trước ba nam sinh mặc đồng phục giống hắn.

Lúc này, hắn không còn là diễn viên Lục Diễm, mà là Quý Do, một học sinh không được cha mẹ coi trọng, có chút bực bội đang cùng đám học sinh cấp ba đánh nhau.

Ba nam sinh đối diện bị ánh mắt của hắn khiến cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh lại vì mình sợ sệt mà cảm thấy mất thể diện, ưỡn ngực rống lên một câu, “Nhìn cái gì, đến đánh mày đó, sau này ít quanh quẩn bên Trần Dao, mày không xứng.”

Quý Do khinh thường đáp, “Là nó theo tao, mày tốt nhất nói với nó về chớ quẩn lấy tao, phiền chết!”

“Mày nói cái gì, mày dám nói cô ấy như vậy, xem tao dạy dỗ mày thế nào!” Nam sinh đứng giữa nỗi điên, tung nắm đấm về phía Quý Do, cậu cũng không phải dạng vừa, từ nhỏ đến lớn đánh nhau không ít lần, rất nhanh liền đánh ngã nam sinh kia trên mặt đất, nhưng đúng lúc này, hai tên còn lại cũng xông vào, Quý Do đơn thân độc mã khó mà địch lại, rất nhanh bị ăn mấy đấm, bốn người vây thành một đám hỗn loạn.

“Dừng tay!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Bốn người cũng không bởi vậy mà dừng tay, ngược lại đánh càng ác hơn, người kia trực tiếp đi lên trước muốn tách bọn họ ra, nhưng đám nhóc đang hăng tiết nào có dễ can ngăn như vậy, người nọ ngược lại bị đẩy ra thiếu chút nữa té nhào trên mặt đất.

Người kia phẫn nộ mà kêu tên ba người, “Mã Ngang, Thương Tử Kiến, Tôn Việt, còn không dừng tay, các em muốn bị đình chỉ sao!”

Đám thiếu niên lúc này mới tách ra, ba nam sinh kinh sợ mà nhìn người tới, giọng run run, “Thầy.... thầy Trang, tụi em không dám, thầy đừng tố giác tụi em.”

Trang Văn Hiên cau mày, không nói gì.

Ba nam sinh tiếp tục cầu xin, “Thầy, xin thầy đó, tha cho tụi em đi, tụi em không dám nữa, sắp thi học kỳ rồi, tụi em không muốn bị phạt đâu.”

Trang Văn Hiên thở dài, “Các em đi đi, còn để thầy nhìn thấy các em đánh nhau, liền trực tiếp đưa đến phòng hiệu trưởng.”

“Sẽ không sẽ không, chúng em không dám, cảm ơn thầy, tụi em đi.” Ba nam sinh vừa xua tay vừa vội vàng vàng chạy mất.

Trang Văn Hiên lúc này mới cúi đầu nhìn về phía thiếu niên còn ngồi dưới đất. Quần áo của cậu đã bị xé rách, khoe môi dính máu, dưới mắt còn có chút bầm tím, thoạt nhìn có vẻ rất chật vật.

Trang Văn Hiên đi qua, “Em tên là gì? Học lớp nào?”

Nam sinh cúi đầu, rầu rĩ đáp, “Quý Do, lớp 12-2.”

Trang Văn Hiên lại thở dài, anh nhìn ra được là ba nam sinh kia đánh cậu, cho nên cũng không trách cứ gì, “Còn đứng lên được không?”

“Được...” Quý Do rầu rĩ lên tiếng, cánh tay chống lên đất chậm rãi đứng lên, cái gì cũng không nói, đi đến góc tường nhặt cặp sách dính bẩn, nhặt từng cuốn sách giáo khoa cất kỹ, phủi phủi, đeo lên trên lưng, chuẩn bị rời đi.

Động tác liên tiếp không nhanh không chậm, trừ bỏ lúc đầu khi đứng lên thoáng có chút trì trệ, sau đó thoạt nhìn cũng không có gì không ổn.

Bóng lưng cậu thẳng tắp, thân thể thiếu niên còn cao hơn cả Trang Văn Hiên. Từ đầu tới cuối, cậu nhóc này không nói thêm gì, Trang Văn Hiên lại giống như thấy được vẻ trầm mặc không cam lòng cùng quật cường ở cậu.

Trang Văn Hiên đột nhiên không muốn để cậu cứ vậy rời đi, “Thương thể của cậu... muốn trước xử lý một chút không?”

Bước chân thông thả của Quý Do chợt ngừng, chậm rãi xoay người, cũng không nói lời nào, dùng cặp mắt tối như mực nhìn anh.

Trang Văn Hiên nhất thời cảm thấy có chút chật vật, giải thích, “Cậu như vậy trở về, người trong nhà sẽ lo lắng. Có muốn xử lý miệng vết thương một chút không?”

Quý Do trầm mặc như trước nhìn anh, không nói lời nào. Ánh mắt tối đen khiến người đối diện trong lòng hoảng hốt.

Thật lâu sau, lâu đến mức Trang Văn Hiên sắp chịu không nổi, mới chậm rãi mở miệng, “Không có người lo lắng.”

“Sao cơ?” Trang Văn Hiên cơ hồ quên anh vừa rồi nói những thứ gì.

“Trong nhà không có người, sẽ không lo lắng.” Quý Do nói thật bình tĩnh, nhưng Trang Văn Hiên có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm cậu cất giấu khổ sở cùng bi thương.

Trái tim Trang Văn Hiên khẽ nhói, không biết nên nói điểm gì mới tốt, Quý Do đã đi qua bên cạnh anh, lên tiếng, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Trang Văn Hiên ngốc lảng hỏi một câu.

Quý Do có chút kỳ quái mà nhìn anh, “Không phải nói đi xử lý miệng vết thương sao?”

“À, đúng vậy.” Trang Văn Hiên kịp phản ứng, hơi có chút thẹn thùng.

“Cắt”, Vương Dịch hô một tiếng, hai người ngừng lại.

“Đoạn vừa rồi rất tốt, cứ như vậy, chuẩn bị cảnh tiếp theo.” Vương Dịch khoát tay kêu lên.

Cảnh đánh nhau kia quay lại mấy lần, tuy rằng không phải đánh thật nhưng rốt cuộc cũng có chút va chạm, vết thương trên người Lục Diễn đều là hoá trang, nhưng đau thì vẫn có đau, có điều hấn cũng không hề gì.

Sau đó, cảnh quay chỉ có hai người thì quay một lần là qua. Lục Diễn đối với cảm xúc cùng tiết tấu nắm giữ chuẩn xác, Hàn Uyên cũng không hề thua kém, tựa như đã từng cùng nhau diễn xuất ăn ý vui vẻ như vậy, lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác sảng khoái khi đóng phim thể này. Trong màn ảnh, bọn họ đã không còn là Lục Diễn cùng Hàn Uyên, mà là Quý Do và Trang Văn Hiên, cảm xúc nhập vai vô cùng hoàn hảo.

Cảnh kế tiếp là trong phòng, cho nên phải chuyển tới bối cảnh trong phòng. Chuyên viên hóa trang lại đây giúp Lục Diễn bổ sung thêm một chút phấn, bởi vì thời gian cũng không kéo dài quá lâu lâu, lớp trang điểm còn chưa mất, cho nên cũng không tốn công.

Rất nhanh chuyển dời địa điểm vào trong phòng, Vương Dịch sẵn sóc hỏi, “Thế nào, có cần chút thời gian chuẩn bị không?”

Lục Diễn cùng Hàn Uyên nhìn nhau mỉm cười, lắc đầu nói, “Không cần, trực tiếp bắt đầu đi.”

“OK !” Vương Dịch làm ra động tác tay cười nói, “Cố lên, một lần mà qua, tiết kiệm được tiền phim nhựa tôi cho hai cậu thêm cơm.”

Nhân viên công tác bên cạnh nghe được cười hỏi một câu, “Anh Vương, thêm cơm có phần tụi em không đấy?”

Vương Dịch gõ vai cậu, “Tất cả giữ vững tinh thần, quay thuận lợi đều thêm cơm.”

Mọi người lập tức phấn chấn hẳn lên, ồn ào nói, “A a, một lần là qua một lần là qua, thêm cơm thêm cơm.”

Còn có người chêm vào một câu, “Hàn đại thần, Lục đại thần, cố lên!”

Lục Diễn quay đầu nháy mắt với mọi người, ra dấu “OK”, Hàn Uyên cũng khẽ cười gật đầu.

Trang Văn Hiên trực tiếp đem Quý Do về ký túc xá giáo viên, lấy bông băng thuốc đỏ ra bôi cho cậu.

Động tác của anh rất nhẹ, bộ dáng thật cẩn thận, lúc anh bôi thuốc Quý Do liền nhìn chăm chăm vào mặt anh. Bị ánh mắt thuần túy thản nhiên nhìn chăm chú như vậy, Trang Văn Hiên cảm thấy tâm tư nhỏ nhỏ của mình có chút xấu hổ, nhin không được đồ mặt, thẹn quá thành giận mà thấp giọng ra lệnh, “Nhắm mắt lại.”

Quý Do thực nghe lời mà nhắm hai mắt, lông mi thật dài quét qua đầu ngón tay, tay Trang Văn Hiên cảm bông y tế khẽ run lên.

Trước mắt cảnh tượng có chút ái muội, Trang Văn Hiên không dám nghĩ nhiều, cúi đầu, tốc độ bơi thuốc nhanh hơn.

Thẳng đến khi Trang Văn Hiên nói một câu “Xong rồi.” Quý Do mới mở to mắt.

Nơi miệng vết thương lành lạnh, đã chẳng còn đau đớn, Quý Do nói một câu từ đáy lòng, “Cám ơn thầy Trang.”

Trang Văn Hiên đang thu thập hộp thuốc khẽ ngừng tay, “Cậu biết tôi?”

Quý Do nở nụ cười, từ vừa rồi đến hiện tại, Trang Văn Hiên là lần đầu tiên nhìn thấy cậu cười, miệng vết thương dính thuốc đỏ trên mặt kết hợp với tươi cười tạo nên cảnh tượng rất hài hước, nhưng anh lại cảm thấy cậu cười rất chân thành, rất đẹp. “Thầy không nhận biết học sinh là bình thường, nhưng nào có học sinh không biết thầy. Giáo viên vật lý của lớp 12-5 Trang Văn Hiên, đúng không?”

Trang Văn Hiên trầm mặc một lát, lại nói câu không liên quan, “Về sau gặp phải loại chuyện này, đánh không lại thì chạy đi, chạy cũng không xấu mặt đâu.”

Quý Do rõ ràng sửng sốt một chút, đột nhiên lộ ra một nụ cười xán lạn, “Vâng.”

Trang Văn Hiên bị nụ cười lung lay ánh mắt, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Không sai, Trang Văn Hiên là gay, anh trời sinh chỉ thích thân thể đàn ông có cấu tạo giống mình, nhưng anh vẫn luôn thật cẩn thận che giấu tính hướng của mình, anh không muốn bị người khác dùng ánh mắt khác thường mà nhìn anh.

Nhiều năm êm đềm như vậy, lại bị một lần gặp gỡ ngoài ý muốn phá nát, Trang Văn Hiên cảm giác dường như không xong.

Cổ tình đối phương vẫn là một đứa trẻ, một học sinh trong trường của mình.

Trang Văn Hiên cảm thấy anh gặp phải nan đề chưa bao giờ có, so với bài tập vật lý khó giải nhất trên thế giới kia còn khó giải hơn.

Hoàn chương 78

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta chỉ nói một câu, Quý Do là công, tuy rằng không có cảnh H.

,

79. Chương 79

Sân trường tháng ba tháng tư có chút khô ráo, trên sân thể dục học sinh đã bắt đầu tự do hoạt động, các nữ sinh tụ tập tốp năm tốp ba tán gẫu, đám nam sinh vây quanh giá bóng rổ chơi đến khí thế ngất trời, bên cạnh còn có vài người xem, mỗi một lần bóng vào rổ lại là một màn reo hò.

Quý Do nằm úp lên bàn, cánh tay để trên đầu gối, mặt hướng về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng rổ bị ném qua ném lại trên sân thể dục, tầm nhìn có chút mờ lung, đáy mắt không có điểm dừng, hiển nhiên không biết suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên, một vật cứng đập trúng đầu của cậu, Quý Do tập trung nhìn vào, trên mặt bàn lộn xộn nửa viên phấn, ngẩng đầu nhìn lại, thầy vật lý vẻ mặt tức giận vẫn duy trì tư thế một tay nâng cao, sau đó đổi thành chỉ ngón trỏ về phía Quý Do, lớn tiếng nói, “Anh kia, đứng lên.”

Quý Do trầm mặc đứng dậy.

“Lên lớp không nghe giảng lại phát ngốc cái gì, đừng tưởng rằng anh có cái danh đứng đầu thì có thể không cần học vật lý, có bản lĩnh thì lên bảng giải bài này, tôi liền cho phép anh về sau lên lớp có thể không cần nghe giảng.” Thầy vật lý gõ mạnh lên bảng đen.

Quý Do động cũng không động, chậm rãi nói một câu, “Không. Thầy giảng nghe không hiểu.”

“Anh....” Thầy giáo tức giận nói không ra lời.

Trong phòng học có người len lén cười khế, rất nhanh liền lan tỏa khắp cả phòng.

Thầy giáo tức đến khó thở, ngón tay chỉ ra cửa chính, “Anh ra ngoài cho tôi! Ra hành lang đứng!”

Quý Do không nói hai lời, đá văng ghế rồi ung dung bước ra.

Mới vừa đi tới cửa, cánh cửa ngay phía sau cậu “Rầm” một tiếng đóng lại thật mạnh.

Bên trong truyền ra tiếng thầy giáo thẹn quá hóa giận, “Cười cái gì, các anh các chị cũng muốn ra ngoài đứng sao? !”

Quý Do cũng không cảm thấy trong lòng có bao nhiêu thoải mái, cậu dựa vào tường đứng trên hành lang, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm sân thể dục, không còn cách cửa sổ, nhìn càng thêm không kiên nhẫn gì.

Một loạt tiếng bước chân quy luật truyền đến, Quý Do nghe tiếng nhìn lại, một bóng dáng quen thuộc đang từ đầu kia hành lang đi tới, ánh mắt Quý Do nhất thời sáng ngời.

Người tới cúi đầu, giống như đang suy ngẫm gì đó, cũng không chú ý tới Quý Do đứng trên hành lang.

Chờ lúc anh sắp đi qua bên người, Quý Do mới nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Thầy.”

Trang Văn Hiên ngẩng đầu, nhìn thấy cậu, có chút kinh ngạc, “Là em. Sao em còn đứng đây, không vào lớp đi?”

Quý Do nhún nhún vai, ra vẻ vô tội, “Bị thầy đuổi ra.”

Trang Văn Hiên gần như hiểu rõ, “Làm sao vậy?”

Quý Do trả lời như không hề gì, “Lên lớp ngăn người, không nghiêm túc nghe giảng, hình như còn tranh luận với thầy nữa...”

Trang Văn Hiên thở dài, “Sao không chú ý nghe giảng hả?”

Quý Do hơi hơi bĩu môi, “Thầy ấy giảng, nghe không hiểu.” Tiếp đó nhe răng mỉm cười, “Nếu thầy là giáo viên vật lý của em thì tốt rồi, thầy giảng, em nhất định hiểu được.”

Trang Văn Hiên bắt đắc dĩ, “Còn không phải như nhau cả sao.”

“Không giống, vật lý của 12-5 tốt nhất trong năm lớp.” Quý Do nói xong nhướn miệng cười, mang theo chút ý tứ chọc ghẹo, “Em nghe mấy bạn nữ nói, là bởi vì thầy giáo vật lý lớp bên đó là ôn nhu nhất, đẹp trai nhất, kiên nhẫn nhất.”

“Khụ khụ...” Nắm tay Trang Văn Hiên đặt bên môi nhẹ nhàng ho hai tiếng, che giấu gương mặt hơi đỏ lên của mình, “Chớ nói linh tinh.”

“Em nói thật.” Quý Do nghiêm túc đáp.

Trang Văn Hiên bị đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm, đáy lòng lại có chút hoảng hốt, không tự chủ được hỏi, “Vậy, có muốn thầy phụ đạo thêm cho em không?”

“Có thể ạ?” Quý Do kinh ngạc hỏi lại, nếu không phải hiện tại thời gian địa điểm không thích hợp, Trang Văn Hiên không chút nghi ngờ cậu nhóc sẽ trực tiếp nhảy dựng lên, chút hồi hận khi mới nói xong đang dâng lên nhất thời lắng xuống.

“Nếu em có thời gian.” Trang Văn Hiên mỉm cười đáp.

“Em đương nhiên có.” Quý Do tươi cười phá lệ xán lạn.

“Cắt” đạo diễn vừa dứt lời, phòng học vốn an tĩnh nhất thời ồn ào hẳn lên, cửa đang đóng bị kéo mạnh ra, một đám học sinh xông lên trước lúc nhân viên công tác kịp ngăn cản, xông ra trước đều là nữ sinh, trong tay không quên mang theo sổ, giấy, bút.

“Lục Diễn, Lục Diễn, ký tên cho em với.”

Lục Diễn và Hàn Uyên lập tức bị bao vây, có chút bất đắc dĩ mà khẽ cười, Lục Diễn vội vươn tay ngăn lại, cất cao giọng, “Đừng gấp đừng gấp, từ từ sẽ đến, chúng ta còn có thời gian, từng người một thôi.”

Đám học sinh thực tự giác xếp thành hàng, để Lục Diễn ký xong, đa số cũng tìm Hàn Uyên xin chữ ký, hơn nữa đều phải xin hai người ký cùng một trang.

Có mấy nữ sinh lá gan đặc biệt lớn còn hét to, “Lục Diễn anh thật đẹp trai, em rất thích anh.”

“Lục đại thần Hàn đại thần, hai anh đẹp đôi lắm, thật sự cùng một chỗ đi.”

“Cùng một chỗ, cùng một chỗ, cùng một chỗ...”

“Lục đại thần Hàn đại thần, có thể cho em chụp ảnh hai anh cùng nhau không ạ?”

Cũng may học sinh vây lấy họ không nhiều, sau khi đám nhóc thỏa mãn đầy đủ yêu cầu thì nghe lời khuyên bảo của nhân viên công tác mà rời đi.

Sau đó, đám nhân viên người cũng đầy mồ hôi, “Ai da, thật đúng là không thể coi thường sức chiến đấu của đám nhóc này, quá kinh khủng, cần cũng cần không nổi.”

“Đều do mị lực của Lục đại thần quá lớn.”

“Chuẩn, ha ha.”

Bị tập thể trêu chọc Lục Diễn chỉ khẽ cười, chuyện này cũng đã sớm trở thành thói quen với hắn.

Bởi vì phần lớn nội dung bộ phim đều xảy ra ở trường học, cho nên đoàn phim dĩ nhiên sẽ tìm một trường trung học để tiến hành quay phim. Đạo diễn nổi danh cùng đại minh tinh muốn tới trường của họ, lãnh đạo nhà trường tất nhiên là vô cùng hoan nghênh, phát huy hết khả năng, tận lực mà phối hợp cùng đoàn phim.

Đa số diễn viên quần chúng đều là học sinh, thầy cô giáo trong trường, đương nhiên không dám quấy rầy học sinh cuối cấp, đều tìm học sinh lớp 11. Vì để có thể được xuất hiện trong phim cùng lớp với nhân vật chính Lục Diễn, lúc ấy khi tuyển người đám học sinh cũng lao lực một hồi, thậm chí còn có người tìm phụ huynh ra mặt hối lộ lãnh đạo nhà trường để đạt được mục đích.

Mặc dù trong showbiz thân phận, địa vị, tuổi nghề của Hàn Uyên đều cao hơn Lục Diễn rất nhiều, nhưng ở trong trường học tràn ngập hơi thở thanh xuân, Lục Diễn trẻ tuổi suất khí lại được các học sinh nhất là nữ sinh yêu thích hơn. Cho nên mỗi lần bị bao vây, phần lớn đều kêu tên Lục Diễn, muốn chụp ảnh chung và được Lục Diễn ký tên, mặc dù có học sinh cũng sẽ thuận tiện muốn được chụp ảnh và xin chữ ký của Hàn Uyên, nhưng không có được vẻ nhiệt tình như đối với Lục Diễn.

Nếu đổi thành minh tinh không mấy độ lượng khác, chỉ sợ sẽ lập tức đen mặt. Nhưng Hàn Uyên sở dĩ là đại thần, không chỉ bởi vì diễn xuất của hắn giỏi, thực lực mạnh, mà phẩm tính của hắn cũng rất tốt. Đối mặt với tình huống này, hắn chẳng những không thêm để ý chút nào, thậm chí còn vui vẻ thay Lục Diễn. Có thể hợp tác cùng tiền bối vừa có tài vừa có đức, bản thân Lục Diễn chẳng những vui vẻ, mà ích lợi nhận được cũng không nhỏ.

Tiến độ quay phim dần dần được đẩy mạnh, tình cảm giữa Quý Do và Trang Văn Hiên càng ngày càng tiến triển, quan hệ giữa hai diễn viên Lục Diễn và Hàn Uyên cũng càng ngày càng tốt, hợp tác càng thêm ăn ý vài phần.

Trên sân bóng rổ, Quý Do đang chơi bóng cùng vài nam sinh. Kỹ năng chơi bóng của cậu rất khá, giữ bóng, chuyển động, né tránh, đối thủ bị cậu xoay quanh, mà quả bóng kia tựa như bị ma pháp khống chế, thủy chung ở trong tay hắn. Một trận bóng rổ, cơ hồ thành nơi cho Quý Do thể hiện tài năng cá nhân.

Lại một cú ném ba điểm dễ dàng, Quý Do giơ cánh tay cao cao, năm ngón tay mở ra, bởi vì động tác nhảy lên mà cơ thể duỗi ra, lộ ra cánh tay thon dài cùng hai chân, thậm chí là mồ hôi chảy xuống, tạo nên vẻ đẹp khó có ngôn từ nào tả xiết.

Chung quanh bộc phát ra tiếng thét chói tai, các nữ sinh hỗn loạn xé cổ họng hô to, “Quý Do Quý Do chúng em yêu anh! Tựa như chuột yêu gạo. Quý Do Quý Do chúng em yêu anh, em muốn sinh khi nhỏ nhỏ cho anh!”

Mỗi một lần trận bóng có Quý Do ra sân, nữ sinh vây xem đặc biệt nhiều, tiếng thét cũng cực kì vang dội, hơn nữa đủ loại khẩu hiệu quả thực không ngừng mở rộng thế giới quan cho đám nam sinh. Nhưng các nam sinh lại không thể không phục, mỗi một lần thi đấu, người thắng cuối cùng nhất định là đội bên phía Quý Do, vì thắng lợi, mỗi người đều muốn chung đội với cậu, còn có thể thuận tiện chiếm được ưu ái của đám nữ sinh.

Quý Do chuyên tâm với bóng rổ căn bản không nhận thấy hết thảy mọi chuyện bên ngoài, thẳng đến khi ánh mắt của cậu thoáng nhìn thấy một thân ảnh đứng trên bậc thang xa xa. Trái tim Quý Do nhảy dựng, mãnh liệt phá vòng vây muốn cản bước tiến của cậu, ngay khi đối thủ vây quanh giá bóng rổ, cậu nhảy lên, lợi dụng ưu thế chiều cao, kết thúc bằng một cú úp rổ đẹp mắt.

Sau một cú chuẩn xác này, thanh âm gào thét cũng vang lên. Tiếng hoan hô xung quanh bộc phát càng lớn, trong mắt Quý Do lại chỉ có dáng hình lẳng lặng đứng trên bậc thang, hướng về nơi đó mỉm cười xán lạn.

Được một đám nữ sinh xô đẩy, Trần Dao một tay cầm chai nước khoáng, một tay cầm khăn mặt, mang theo ý cười ngưỡng ngừng bước nhanh về chỗ Quý Do. Trần Dao là hoa khôi học đường của trường, sắm vai này là Lý Tuyết, một mỹ nữ thanh thuần, áo dài tay váy ngắn vừa người phụ trợ khiến cho cô càng thêm phần thướt tha.

Trần Dao trong ánh mắt cổ vũ của đám bạn thân cố lấy dũng khí, giơ tay lên định muốn giúp Quý Do lau đi mồ hôi trên trán. Quý Do mặt không đổi sắc mà nhìn nhỏ đến gần, chờ tay nhỏ đưa qua, khẽ lách mình tránh ra. Tay Trần Dao cứng ngắc trên không trung, nháy mắt bởi vì xấu hổ cùng mất thể diện mà ầng ậng nước. Quý Do không có tâm tình thương hương tiếc ngọc, thản nhiên nói một câu, “Tôi không cần, cho người khác đi.” Sau đó lướt qua nhỏ lập tức rời đi.

Ở phía sau cậu, nước mắt trong mắt Trần Dao cuối cùng cũng không thể nhịn được, chảy xuống.

Quý Do ba bước thành hai bước đi lên bậc thang, tới trước mặt người nọ, giọng nói vui vẻ như hiển vật quý, “Thầy nhìn thấy em chơi bóng không? Đẹp trai không thầy, giàu không thầy?”

Trang Văn Hiên mỉm cười, “Hét lớn như thế còn chưa đủ chứng minh sao, còn muốn thầy nói gì.”

“Sao mà giống chứ, em muốn nghe thầy nói.” Quý Do lắc lắc đầu, giọng nói có chút ủy khuất.

Trang Văn Hiên mỉm cười, “Rất bảnh!”

Mây đen trên mặt Quý Do lập tức tan đi, hơn nữa là biểu tình hết sức rạng rỡ, ánh mắt sáng long lanh.

Trang Văn Hiên lại cảm thấy có chút chịu không nổi ánh mắt trực tiếp mà nhiệt liệt như vậy, anh hơi né tránh, Quý Do đã trông thấy ly nước trong tay anh, “Cái này là cho em sao?”

Trang Văn Hiên có chút mất tự nhiên mà đưa lên, “Vừa mới vận động mạnh, đừng uống đá lạnh, không tốt cho thân thể, nước sôi này đã để nguội rồi, không nóng.”

Quý Do vội vã nhận lấy, cười nói, “Cám ơn thầy, em thích uống nước sôi.”

Quý Do nâng ly nước lên, uống ừng ực một hơi, thỏa mãn đến mức ánh mắt đều hơi hơi híp lại, “Đã quá!”

Trang Văn Hiên lắc đầu, lấy khăn tay đưa cho cậu, “Uống vội như vậy làm gì, chảy hết ra ngoài rồi, mau lau đi.”

Quý Do không nhận khăn tay, ngược lại cúi người giơ cầm ra trước, “Thầy lau cho em.”

Tay Trang Văn Hiên khựng lại, nhẹ nhàng ho khụ khụ, vẫn vươn tay qua, lung tung lau khóe miệng giúp cậu một chút.

Quý Do mỉm cười, không tiếp tục làm khó anh, cầm lấy khăn tay tự mình lau, sau đó nói, “Đi thôi, hôm nay thầy còn phải dạy cho em đó.”

“Ừ,” Trang Văn Hiên gật gật đầu, cùng cậu xoay người rời đi, “Kỳ thật kiến thức cơ bản của em không tồi, trong khoảng thời gian này học bổ túc rất có hiệu quả, thầy tin tuần sau thi học kỳ em nhất định sẽ đạt được thành tích cao.”

“Nếu em thi tốt, thầy có thưởng cho em không?”

“Em muốn thưởng cái gì?”

“Chỉ cần là thầy cho, em đều thích.”

“Được rồi, nếu em có thể lấy toàn điểm A ở kì thi học kỳ lần này, thầy sẽ cho em một phần thưởng.”

“Thầy giáo hoạt quá đi, không phải chỉ cần vật lý lấy điểm A thì được rồi sao?”

“Thưởng cũng không phải dễ dàng lấy được nha.”

“Thầy nói rồi đó, phải giữ lời.”

“Ừ.”

Cả hai đều không biết, phía sau bọn họ, có một đôi mắt mang theo u oán yên lặng mà nhìn chăm chú vào họ.

Quý Do vẫn giống thường ngày, lẳng lặng nằm ườn trên bàn, hai mắt nhìn chăm chú ngoài cửa sổ.

Trên bục giảng, thầy giáo đang trả bài thi, từng học sinh được kêu tên lên nhận, khi về chỗ hoặc sẽ là vui mừng phấn khởi hoặc sẽ là uể oải, chán chường.

Quý Do toàn tâm toàn ý nhìn ngoài cửa sổ, cậu biết đợi lát nữa người kia sẽ đi qua nơi này, mỗi một lần đều là như vậy, cậu chưa từng nhớ lầm.

Quả nhiên, không chênh lệch quá nhiều thời gian, Quý Do nhìn thấy người đàn ông ôn nhu mặc áo sơ-mi màu trắng sạch sẽ đi qua bên cửa sổ, Quý Do lộ ra một nụ cười tươi rói. Tựa như tâm ý tương thông, Trang Văn Hiên cũng vừa lúc xoay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy được Quý Do đang cười tươi hướng về phía anh.

Trang Văn Hiên lắc lắc đầu, hơi nhú mày, chỉ chỉ về hướng bục giảng, ám chỉ cậu nên lắng tai nghe giảng.

Quý Do không để ý tới ám chỉ của anh, vẫn là nụ cười rạng rỡ mà nhìn anh.

Trang Văn Hiên bất đắc dĩ, chỉ đành phải bước nhanh hơn, Quý Do không tiếng động mà càng cười vui vẻ.

Thẳng đến khi rốt cuộc nhìn không tới thân ảnh Trang Văn Hiên, Quý Do mới cảm thấy mỹ mãn mà phục hồi lại tinh thần, khóe miệng còn giữ ý cười nhợt nhạt.

Đúng lúc này thầy gọi tên cậu. Quý Do lên tiếng, vài bước đi lên tiếp nhận bài thi, khi nhìn thấy chữ “A” thật to ở trên, ý cười nơi khóe miệng càng sâu.

Tiếng chuông tan học vang lên, nam sinh phía trước quay đầu, mày ử mặt ê hời, “Quý Do, lần này mày thi thế nào? Tao lại thăm rồi.”

“Cũng không tệ lắm.” Quý Do mỉm cười đáp.

Nam sinh vẻ mặt hoài nghi, “Vật lý thì sao? Vật lý thế nào?”

“Ờ, tự xem đi.” Quý Do hào phóng đưa bài thi mới được phát qua.

Nam sinh mở to hai mắt, “Hả? Có làm hay không, vật lý của mày bình thường rõ ràng còn tệ hơn tao.”

“Ha ha,” Quý Do cười lớn, “Tao mời gia sư.”

“A a a...” Nam sinh ôm đầu, “Đồ đểu, vốn đang cho rằng ít nhất ở môn vật lý có thể ngẩng đầu trước mặt mày.”

“Nói như vậy...” Nam sinh giống như nghĩ tới điều gì, kêu lên, “Mày lần này tất cả các môn đều được A, có nhất thiết phải vậy không ông trời ơi, lớn lên đã đẹp trai, thể thao giỏi, thành tích còn tốt như vậy, vốn đang có một môn vật lý làm khuyết điểm, giờ thì xong rồi. Quý Do mày quả thực là người ngoài hành tinh.”

Quý Do ra về người lớn mà vỗ vỗ vai cậu nhóc, cười nói, “Chú không cần sùng bái anh, anh đây chính là truyền thuyết.”

Buổi tối sau khi công việc kết thúc, Lục Diễm trực tiếp ngồi xe Tống Huy về nhà. Bởi vì quay phim ngay trong thành phố, buổi tối khi không có việc Lục Diễm đều sẽ trực tiếp về đây.

Đến nơi đã gần mười giờ, Tô Mạc nghe được tiếng động cơ ô tô, trực tiếp tới cửa đón người.

Lục Diễm vừa xuống xe liền nhìn thấy Tô Mạc chỉ mặc áo sơ-mi đơn bạc đứng chờ mình, vội vàng đi qua nắm chặt bàn tay đã hơi lạnh của anh, “Buổi tối còn rất lạnh, em cứ mặc ít vậy đi ra là sao.”

“Không sao, chỉ đứng ở cửa, không đi xa mà.”

Lục Diễm cầm tay anh kéo cả người vào trong ngực, “Còn nói không sao, tay lạnh như vậy.”

“Vừa rồi dùng nước lạnh rửa tay mà thôi, đừng lo lắng.” Tô Mạc ôn nhu trả lời.

Tống Huy đang mở cửa xe đi ra, nghe được cả người run lên, chỉ ló đầu hướng hai người nói một câu, “Lục ca, Tô đồng, em đi về trước, sáng mai lại đây đón anh.”

Lục Diễm quay đầu lại, “Muốn vào ngồi uống chén trà nóng không?”

“Không không, em về luôn đây.” Tống Huy vội vàng xua tay, nói giỡn, còn nhìn người ta ân ân ái ái nữa, ánh mắt đều sẽ mù luôn.

“Được rồi, vậy cậu trên đường lái xe cẩn thận.” Lục Diễm dặn dò một câu, liền ôm Tô Mạc đi vào trong nhà.

“Quay phim có thuận lợi không?” Sau khi vào trong, Tô Mạc vừa giúp Lục Diễm cởi áo khoác vừa thuận miệng hỏi một câu.

“Rất thuận lợi.” Vặn vặn bả vai có chút đau nhức, ngồi xuống ghế sa lông.

Tô Mạc nhìn thấy động tác của hắn, vươn tay khẽ nắn nắn bả vai cho hắn, lo lắng hỏi, “Bị sao vậy?”

Lục Diễm quay đầu qua, “Không có gì, buổi trưa nằm trên ghế nghỉ, hình như bị sái cổ.”

Tô Mạc đau lòng nói, “Anh nằm xuống, em xoa bóp cho anh.” Vừa nói vừa đẩy Lục Diễm nằm sấp xuống ghế sa lông, chính mình thì ngồi vào bên cạnh, hai tay đặt ngay chỗ cổ hắn.

Bóp nhẹ một hồi, Lục Diễm cảm giác tốt hơn nhiều, kéo tay Tô Mạc xuống, nâng thân ngồi dậy, đem người ôm vào trong ngực, “Được rồi, đã tốt hơn nhiều.” Tô Mạc suốt ngày bận rộn, hắn cũng không nỡ khiến anh vất vả.

Tô Mạc thuận thế dựa lưng vào ngồi tựa trên người hắn, một chân Lục Diễm cũng quẩn lên, đem người giam cầm vào trong ngực.

Tô Mạc bị tư thế này biến thành có chút không thoải mái, nhẹ nhàng trốn tránh, Lục Diễm hai tay lập tức siết lại, vây người trong ngực càng chặt, chui đầu vào cổ anh khẽ cọ cọ, thấp giọng nói, “Đừng động, để anh ôm một lát.” Tô Mạc liền không động đây nữa.

Nhiệt độ đêm xuân vẫn khá thấp, nhưng đã không cần mở hệ thống sưởi, vốn thân thể mới ở ngoài trời còn có chút lạnh giờ đây ôm nhau thế này rất nhanh ấm áp hẳn lên, hơn nữa càng ngày càng nóng.

Cổ tình lúc này Lục Diễm còn thêm dầu vào lửa, nhẹ nhàng liếm sau gáy anh, Tô Mạc khẽ run rẩy, không phải lạnh, mà là nóng.

Tiếng cười trầm thấp của Lục Diễm lưu luyến bên tai anh, hàm hồ hỏi, “Nhớ anh không, hửm?”

Tô Mạc đưa tay vuốt ve mái tóc của người kia, nghiêng đầu khẽ hôn phớt lên má hắn, thấp giọng nói, “Có, nhớ.”

Hai người âu yếm trong chốc lát, Lục Diễm ngẩng đầu hỏi, “Ngày mai công ty có bận không?”

“Buổi sáng có hai hội nghị quan trọng, còn lại thì cũng không gấp. Sao vậy?” Tô Mạc đáp lại.

Lục Diễn nhìn anh, nghiêm túc nói, “Nếu có thời gian, ngày mai đến phim trường đi.”

“Vâng.” Tô Mạc nhanh chóng đáp ứng, sau đó hỏi, “Vì sao?” Đối với Tô Mạc mà nói, yêu cầu của Lục Diễn vĩnh viễn đều là đáp ứng trước, sau đó mới hỏi nguyên do.

“Ngày mai có một cảnh hôn. Anh muốn có em ở đó.” Lục Diễn trả lời.

Tô Mạc có chút khó hiểu với lô-gic của hắn, “Anh không sợ em thấy sẽ không thoải mái sao?”

Lục Diễn nhìn sâu vào mắt anh, “So với để em thấy anh hôn người khác trên phim, anh tình nguyện để em xem ở hiện trường không có cố ý tạo hiệu ứng. Hơn nữa, anh muốn em có thể ngay lập tức khiến anh chỉ có thể lưu lại hương vị của em.”

Tô Mạc khẽ cười cười, thấp giọng nói, “Được, em nhất định đi.”

Ngày hôm sau đến tận buổi chiều Tô Mạc mới xuất hiện, cũng may cảnh hôn kia cũng là sau buổi trưa.

Thời điểm Lục Diễn trông thấy Tô Mạc rồi cuộc không cách nào bảo trì bình tĩnh. Hôm nay Tô Mạc mặc chính là áo T-shirt cùng quần bò, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai, nếu không phải quần áo thoát nhìn trông rất đắt tiền, thì thật sự sẽ giống một anh chàng tiếp thị, chính là đi đâu mà tìm được một anh chàng tiếp thị đẹp trai lại có khí thế như vậy.

Quen nhau đã lâu nhưng Lục Diễn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mạc ăn mặc thế này, nhất là quần bò. Lục Diễn vẫn luôn tưởng tượng không ra dáng vẻ chủ tịch khốc suất nghiêm túc của một tập đoàn lớn khi mặc quần bò sẽ như thế nào, hơn nữa kiểu quần này cũng bó sát đáng người, khiến đường cong cái mông hoàn mỹ của anh hiện ra, Lục Diễn thiếu chút nữa quẩn không nổi cái mũi của mình.

Tô Mạc ăn mặc như vậy, nếu không phải được Tống Huy dẫn theo, căn bản không được vào đoàn phim.

Lục Diễn thừa dịp bốn bề vắng lặng, kéo tay Tô Mạc trộm hỏi, “Hôm nay sao em lại mặc như vậy?”

Tô Mạc hơi mất tự nhiên, “Anh cũng thấy bộ dạng này rất quái lạ phải không?”

“Sẽ không,” Lục Diễn ánh mắt đặc biệt suông sã càn quét khắp người anh, “Rất đẹp, chỉ là... có chút ngạc nhiên.”

Quả thật rất đẹp, Tô Mạc ăn mặc nhàn hạ tự do như vậy, hơn nữa gương mặt của anh trời sinh xuất sắc, mái tóc đen mềm, thoát nhìn quả trẻ hơn mười tuổi, ném ra bên ngoài nói là sinh viên mới vừa tốt nghiệp cũng hoàn toàn không có ai nghi ngờ.

“Có điều sao em lại muốn mặc như vậy?” Lục Diễn ngạc nhiên hỏi.

Tô Mạc nhỏ giọng đáp, “Hàn Uyên với Vương Dịch đều nhận ra em. Nếu để bọn họ thấy em cùng anh một chỗ, có lẽ sẽ có một ít phiền toái không cần thiết. Mặc như vậy, phỏng chừng không ai có thể nhận ra.”

Lục Diễn gật gật đầu, “Quả thật, thiếu chút nữa ngay cả anh đều nhận không ra, đừng nói bọn họ.”

A, thật sự cảm tạ Vương đạo cùng Hàn Uyên, Lục Diễn ở trong lòng âm thầm nghĩ, để hắn có cơ hội nhìn thấy một Tô Mạc khác lạ như vậy.

Trước kia Tô Mạc một tay sáng lập công ty giải trí Tinh Không, mà Vương Dịch cùng Hàn Uyên đều là đạo diễn cùng diễn viên uy tín lâu năm, khi đó Tô Mạc vì phát triển công ty khẳng định cũng không ít lần tiếp xúc với người trong giới giải trí, chính là sau này anh lui về giao mọi việc cho Tô Quyết, mới chậm rãi tránh xa người trong giới.

“Em không tới trễ chứ?” Tô Mạc nhẹ giọng hỏi, anh không quên hôm nay Lục Diễn muốn anh đến là vì cái gì.

“Không trễ...” Lục Diễn lắc đầu, “Cảnh diễn kia lát nữa mới quay.”

Tô Mạc nhẹ nhàng thở ra, “Thật may. Hội nghị chấm dứt em liền nhanh chóng tới đây.”

“Chính là, còn có một vấn đề...” Thần sắc Lục Diễn có chút ngưng trọng.

“Làm sao vậy?” Tô Mạc cũng khẩn trương theo.

Lục Diễm ghé vào tai anh thấp giọng nói, “Hiếm khi thấy em mặc thành như vậy, anh sợ anh kiểm chế không nổi.”

“.....”

Tô Mạc nhất thời không còn lời gì để nói.

Lục Diễm khe khẽ nở nụ cười, Tô Mạc cảm thấy mình bị đùa giỡn.

Bên kia phó đạo diễn kêu một tiếng, “Lục đại thần, Lục đại thần anh ở đâu? Chuẩn bị quay phim.”

“Anh đi trước nhé.” Lục Diễm kiểm chế ý cười nói.

Đi được hai bước, lại xoay người, ở bên tai Tô Mạc thì thầm một câu, “Anh không nói giỡn, anh nói là sự thật.”

Sau đó liền thật sự đi luôn.

Hoàn chương 79

,

80. Chương 80

Tô Mạc kéo thấp vành mũ giấu mình trong đám người, kiểu ăn mặc này của anh không lộ rõ mặt, chẳng ai lại nghĩ tới người này là chủ tịch tập đoàn Tô thị. Thậm chí còn có nhân viên công tác tưởng anh chân phụ vật của đoàn phim, trực tiếp chỉ huy anh tới dọn dẹp các loại đạo cụ. Tô Mạc không nói gì, lặng lẽ nghe theo.

Tống Huy vừa quay đầu lại trông thấy Tô Mạc đang dọn đạo cụ, sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy tới tiếp nhận, sau đó nói với nhân viên đoàn phim, “Anh Vinh, đây là người nhà tôi, vừa vặn có thời gian rảnh, tôi liền dẫn anh ấy đến đoàn phim học hỏi.”

Người được gọi anh Vinh ngược lại có chút ngại ngùng, Tống Huy là trợ lý bên người Lục Diễm, tại đoàn phim cũng rất có mặt mũi, tuy rằng cậu chưa bao giờ sĩ diện với người khác, đều rất khách khí, nhưng người khác lại càng khách khí với cậu, “Ngại quá anh Huy, tôi không biết là người thân của anh, còn tưởng là lính mới. Xin lỗi nha cậu nhóc.”

Tô Mạc cúi đầu không nói gì, Tống Huy cười cười giải vây, “Không sao không sao.” Rồi vội kéo người đi.

Tống Huy theo dặn dò của Lục Diễm đưa người đến vị trí quan sát tốt nhất, nói khẽ với Tô Mạc, “Tô đồng, anh cứ đứng chỗ này với em, những người khác gọi anh đừng để ý là được.”

Tô Mạc “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì.

Không thấy biểu tình đối phương, nhìn không ra hỉ giận, Tống Huy âm thầm làm vể mặt đau khổ, dám nhảm ông chủ lớn thành người dọn đạo cụ, nếu mà Lục ca biết, có khi nào trách mình không biết bảo vệ hay không đây hả hả hả?

Hết thấy chuẩn bị tốt, máy quay chuyển động, cảnh quay bắt đầu.

Trong ký túc xá giáo viên, Quý Do đắc ý bày từng tờ bài thi ra, “Thầy, thầy xem, em được toàn điểm A.”

Trang Văn Hiên dường như một chút cũng không bất ngờ, gật gật đầu, “Ừm.”

Quý Do thoáng chốc ửng rồ, “Thầy, thầy không vui thay cho em sao?”

Trang Văn Hiên đáp, “Sao có thể thế, thầy thực sự rất vui.”

Ánh mắt Quý Do sáng ngời, “Vậy, thầy có phải cảm thấy em rất tuyệt?”

Trang Văn Hiên không khỏi cười một tiếng, “Hình như lấy toàn điểm A cũng không phải chỉ mình em đâu. Có điều, em thật sự rất tuyệt!”

Câu nói phía sau rất nhẹ nhàng, ý cười trong mắt lại càng sâu.

Quý Do vươn tay, “Như vậy, quà của em đâu?”

Trang Văn Hiên lắc đầu, cười nói, “Chỉ biết em trông mong cái này mà.”

Anh vừa nói vừa lấy ra một cái gói to từ trong tủ quần áo, đưa tới trong ngực Quý Do, “Thử xem nhìn, có thích hợp hay không.”

Quý Do không thể chờ đợi được mà lấy ra đồ vật bên trong, là một hộp giày, bên trong một đôi giày chơi bóng nằm lẳng lẳng, là sản phẩm mới nhất của Adidas, thật lâu trước kia, tựa hồ cậu đã từng ngẫu nhiên đề cập qua với Trang Văn Hiên.

Quý Do ngẩng đầu, cũng không cười, hốc mắt có chút ẩm ướt, có chút bất an, “Thầy, cái này rất đắt.”

Trang Văn Hiên phì cười, “Thầy tuy rằng không phải có rất nhiều tiền, nhưng một đôi giày vẫn mua được.”

“Nhưng mà....” Quý Do còn muốn nói gì đó.

Trang Văn Hiên nắm bờ vai cậu, “Được rồi, đây là tấm lòng của thầy, em cứ ngoan ngoan nhận đi.”

Quý Do lúc này mới cười gật gật đầu.

“Mau thử xem, có vừa hay không, số đo không đúng nói còn có thể đi đổi.” Trang Văn Hiên nói.

Quý Do cởi giày mang thử, cực kỳ vừa chân, ngẩng đầu cười nói, “Nhân lực của thầy cao thật, vừa khít.”

Trang Văn Hiên cười ôn nhu, “Hợp là tốt rồi.”

Trang Văn Hiên nghĩ nghĩ, lại nói, “Cùng ăn cơm nhé? Thầy đi nấu vài món, coi như chúc mừng em thi đạt kết quả cao.”

“Vâng!” Quý Do không hề nghĩ ngợi đáp lại.

Cảnh tượng cắt, địa điểm quay phim đổi đến phòng khách kiêm nhà ăn.

Trên bàn cơm đồng chén đĩa hỗn độn, Quý Do vỗ vỗ bụng, vẻ mặt hạnh phúc, “No quá, tay nghề của thầy là số một.”

Trang Văn Hiên nở nụ cười, “Cho dù em dốc sức nịnh thầy, thầy cũng sẽ không làm cho em ăn mỗi ngày.”

“Không cần phải mỗi ngày, một tuần một hai lần là đủ rồi.” Quý Do thẳng tắp mà nhìn anh, vẻ mặt giáo hoạt.

“Em thật là.” Trang Văn Hiên đứng lên, đi thu dọn bát đĩa.

Quý Do cũng đứng lên, xoay quanh anh, “Thầy vẫn chưa trả lời em đâu.”

Trang Văn Hiên cúi đầu, làm bộ như đang bận rộn, đáp mơ hồ, “Rồi, nói sau.”

“Em coi như thầy đồng ý đấy.” Quý Do cười, tới đón lấy bát đĩa trên tay Trang Văn Hiên, “Thầy, để em rửa cho.”

“Không cần, em về trước đi.”

“Không được, em phải hỗ trợ.” Quý Do một bên cười hì hì một bên đoạt đồ với Trang Văn Hiên.

Đùa giỡn như cướp đoạt, Quý Do chưa cầm được bát đĩa, lại nắm được tay của Trang Văn Hiên.

Tay anh run lên, anh vốn đã có tâm tư khác, đôi tay thiếu niên ầm ập lại nắm tay anh thật chặt, tựa như tay đung phải bàn ủi, ngón tay không khỏi buông lỏng, bát đĩa liền rơi xuống đập vào nền đất vỡ toang.

Thanh âm vang dội thanh thúy, Quý Do ngẩn ra, dừng động tác, nhìn thấy mặt Trang Văn Hiên phút chốc hơi trắng bệch, cậu theo bản năng mà hoảng hốt, ngồi xổm xuống định nhặt bát đĩa vỡ thành từng mảnh.

“Đừng đụng.” Giọng Trang Văn Hiên có chút bén nhọn.

Quý Do nghe được lời anh vừa ngắt đầu, tay lại chưa thu hồi, phân tâm như vậy, ngón tay liền chạm phải mảnh nhỏ có chút sắc bén.

Nhẹ nhàng “A” một tiếng, Quý Do rút tay lại, một giọt màu đỏ tươi hiện ra từ vết cắt trên bàn tay.

Trang Văn Hiên lộ ra thần sắc đau xót, vội vã giữ chặt tay bị thương của cậu, không chút nghĩ ngợi liền đem ngón tay ngậm vào trong miệng.

Quý Do kinh ngạc nhìn anh, đầu ngón tay truyền đến luồng điện tê dại, khẽ kêu một tiếng, “Thầy.”

Trang Văn Hiên tựa như bị một tiếng khẽ gọi này đánh thức, mãnh liệt lui về phía sau một bước, ngón tay ngậm trong miệng cũng thuận thế rời ra, vẻ mặt anh có chút bối rối, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy nhẹ nhàng.

“Thầy.” Quý Do lại gọi một tiếng, theo động tác lui về phía sau của anh mà tiến lên một bước.

Hai tay Trang Văn Hiên chống trước ngực cậu, chặt vật cúi đầu, giọng nói khàn khàn, “Em về trước đi, thầy có chút không thoải mái.”

Quý Do nắm chặt một bàn tay anh, một tay đặt lên vai anh, giống như hiểu được điều gì đó, thấp giọng hỏi, “Thầy, không phải thầy thích em đó chứ?”

Thân thể Trang Văn Hiên run rẩy kịch liệt hơn, cúi thấp đầu một câu cũng không nói, chỉ có bàn tay bị nắm chặt còn miễn cưỡng chống lên ngực đối phương.

Quý Do lại thì thào một câu, “Thầy, em cũng thích thầy.”

Trang Văn Hiên cả kinh ngắt đầu, trông thấy ánh mắt thiếu niên, nhiệt liệt, chấp nhất, thản nhiên, chân thành.

“Không!” Trang Văn Hiên chậm rãi lắc đầu, cơ hồ nhìn không ra độ cung, sắc mặt tái nhợt như trước, “Đây là sai trái.”

Quý Do lại tiến lên một bước, Trang Văn Hiên bị làm cho lần thứ hai lui về phía sau, đằng sau vừa lúc có một cái ghế, đầu gối anh gấp lại, lập tức ngồi xuống.

Quý Do đứng trước mặt anh, hai tay đều đặt lên vai anh, cúi đầu, lại nói một câu, “Thầy, em thích thầy.” Sau đó chậm rãi, chậm rãi dán môi lên.

Trang Văn Hiên ngơ ngác nhìn gương mặt thiếu niên càng ngày càng phóng đại, trong lòng anh đang giãy dụa, thân thể lại giống như bị điểm huyết, muốn động cũng không thể động, thẳng đến khi trên môi truyền đến xúc cảm ôn nhuận.

Rốt cuộc anh ngừng mọi động tác, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như thả lỏng, lại giống như dùng hết thủy dũng khí, ôm thắt lưng thiếu niên.

Màn ảnh tạm dừng một chút ở chỗ này.

Khi quay cảnh này, người quay phim cố ý đem máy quay kéo tới sát Lục Diễm, thu lại mỗi một biểu tình của hắn.

Vị trí Tô Mạc vừa lúc ngay phía sau người quay phim, thông qua màn hình anh cũng có thể tinh tường nhìn đến mỗi một biểu tình cùng động tác của Lục Diễm.

Tống Huy lặng lẽ nghiêng đầu lên nhìn Tô Mạc, thấy trên mặt anh không có chút biểu tình gì, giống như chỉ là đang nhìn một cảnh diễn bình thường, mà không phải là cảnh người mình yêu hôn môi người khác, tuy rằng cũng chỉ là đang đóng phim mà thôi.

Tâm tư ông chủ lớn, thật đúng là sâu không lường được. Tống Huy thầm cảm khái trong lòng.

Theo một tiếng “Cắt” của đạo diễn, Lục Diễm lập tức tách ra nơi đang dán vào nhau, đồng thời buông tay đặt ở trên vai Hàn Uyên, khom người với Hàn Uyên đã mở to mắt, thấp giọng nói, “Mạo phạm.”

Không khí ái muội của một giây trước trở thành hư không.

Hàn Uyên khẽ cười, đứng lên vỗ vỗ vai hắn, “Cậu diễn tốt lắm. Toàn bộ cảm xúc của tôi cũng được kéo lên.”

Lục Diễn cúi đầu khiêm tốn đáp, “Là tiền bối kéo cảm xúc của tôi mới đúng.”

Lục Diễn nói vài câu với Hàn Uyên rồi ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Tô Mạc, trông thấy anh đã tránh khỏi đám người, vội vàng đuổi theo.

Hai người một trước một sau đi vào một góc phía sau khu ký túc xá, mặt sau là một khu nhà khác, trong kẻ hở nhỏ hẹp cơ hồ sẽ không có ai lại đây.

Lại đi vài bước, Tô Mạc đột nhiên xoay người áp Lục Diễn lên trên tường, giống như thú vương thiếu chút nữa bị đoạt mất con mồi, hung hăng tấn công đôi môi Lục Diễn.

Vành mũ lưỡi trai ngay khi hai người dán vào nhau chạm vào trán Lục Diễn, hơi cong lại, sau đó lại bắn ra một chút, trực tiếp bị xóc lên, từ trên đầu Tô Mạc rơi xuống, nằm im trên mặt đất.

Mất đi cản trở, hai khuôn mặt dán vào càng gần. Cũng may Tô Mạc còn chưa đánh mất lý trí, biết Lục Diễn lát nữa còn phải quay, không dám phá nát môi người ta, thoáng cọ xát một chút bên ngoài cánh môi, đầu lưỡi liền chui vào.

Tô Mạc ở trước mặt Lục Diễn, khó có được thời điểm chủ động cùng cường thế như vậy, tựa như hận không thể nuốt hắn vào trong bụng. Đáy lòng Lục Diễn rất là hưởng thụ, chỉ nề hà thời gian địa điểm không đúng, còn dây dưa nữa, chỉ sợ thật sự sẽ kiểm chế không nổi.

Hai tay Lục Diễn đặt tại đầu nhũ vãnh cao của đối phương nhéo một cái, thất lưng khẽ đẩy về trước, Tô Mạc đành phải buông hắn ra.

Hôn có chút kịch liệt, sau khi tách ra, Tô Mạc thở hổn hển. Giờ phút này hai người, một người ăn mặc hết như sinh viên, một người còn đang mặc đồng phục học sinh trung học, hơn nữa tư thế ái muội như vậy, thật sự là thanh xuân điên cuồng, nhiệt huyết dào dạt nói không nên lời.

Lục Diễn đưa tay sờ soạng sau lưng Tô Mạc, thấp giọng hỏi, “Sao vậy? Rất khó chịu sao? Anh không nên để em đến.”

“Cũng không phải,” Tô Mạc chống vào người hắn, đứng thẳng lên nhìn hắn, liếm liếm môi, nhẹ nhàng mỉm cười, quyến rũ khó tả, “Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ của anh trong màn ảnh, em cũng có chút chịu không nổi.”

Lục Diễn lúc này mới yên lòng lại, cọ cọ bên hông anh, thấp giọng cười nói, “Anh còn tưởng rằng em lại ghen.”

“Ừm, cũng có một chút.” Tô Mạc thành thật thừa nhận, “Có điều vẫn là câu nói kia, đây là công việc của anh, em có thể hiểu được.”

Lục Diễn nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Nhìn thấy anh hôn nam, với hôn nữ, cái nào khó chấp nhận hơn?”

Tô Mạc đáp, “Chỉ cần không phải em, những người khác đều như nhau, là nam hay nữ không có vấn đề gì. Lại nói, đóng phim mà thôi.”

“Ồ...” Lục Diễn cười nhẹ cọ cọ trán anh, “Không hổ là Tô đồng của anh, bất luận kẻ nào đều không để vào mắt.”

“Không phải, anh vẫn luôn ở trong mắt em, còn có, ở trong tim.” Tô Mạc khẽ nói.

Lục Diễn cảm giác trái tim đập nhanh dữ dội, người không thường nói lời tâm tình một khi nghiêm túc nói ra, sẽ chân thật đến chết người.

Giọng Lục Diễn khàn khàn, “Chờ quay xong bộ phim này, về sau anh tận lực không nhận những kiểu phim tình cảm ngây thơ như vậy.”

“Không cần thế” Tô Mạc cười nói, “Có kịch bản hay thì nên nhận, anh không cần bận tâm em.”

“Làm sao có thể không để ý em,” Lục Diễn nắm chặt tay anh, mười ngón cùng dán tại ngực, “Em xem, trái tim này là bởi vì em mới loạn nhịp điên cuồng như vậy.”

Hai người ôm nhau một hồi, Tô Mạc đột nhiên kéo tay hắn, tỉ mỉ xem xét. Bàn tay kia là bên bị thương trong cảnh diễn khi này.

Lục Diễn lúc đầu còn có chút nghi hoặc, lập tức liền hiểu ra anh đang tìm cái gì, không khỏi vừa buồn cười lại vừa ấm lòng, “Đừng tìm, không có vết thương. Trước đó anh giấu một chút siro trái cây ở trong tay. Nếu cảnh nhỏ như vậy mà cũng thật sự bị thương, diễn viên làm sao chịu nổi.”

Tô Mạc không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nắm tay hắn lên, vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm qua từng đầu ngón tay, mỗi một ngón đều ngậm trong miệng nhẹ nhàng liếm rồi mới buông ra. Tô Mạc vừa liếm vừa hơi nâng mắt, lấy loại ánh mắt cực kỳ liêu nhân mà nhìn hắn.

Lục Diễn hít một hơi khí lạnh, đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê dại hóa thành một cổ khô nóng ập thẳng lên não, lại rất nhanh chuyển xuống phía dưới.

Liếm xong ngón tay, Tô Mạc ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Vừa rồi cảm giác tốt hơn hay là hiện tại tốt hơn?”

Vừa rồi là chỉ cái gì, Lục Diễn tự nhiên rất rõ ràng, hắn ôm lấy eo người trước mặt kéo vào ngực, gắt gao siết chặt, cái nơi muốn đòi mạng cọ cọ đối phương, cổ họng khàn khàn nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ, “Em nói thử xem.”

Tô Mạc khe khẽ mỉm cười, giống như là trả thù lúc này bị chọc ghẹo, sau đó đẩy hắn ra, “Được rồi được rồi, Tống Huy đang tìm anh, nên trở về thôi.”

Tô Mạc đi ra ngoài trước, để lại một mình Lục Diễn có chút đau đầu mà chờ cổ khô nóng trên người kia bình ổn xuống, mới làm bộ như không có việc gì mà đi ra.

Mới vừa trở lại chỗ quay phim, Tống Huy vội chạy lại đây, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Tô đồng nói anh ấy có việc, về trước.”

Lục Diễn gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Về phần hắn ngoài mặt bình tĩnh còn trong lòng cuộn cuộn như thế nào, thì không phải cậu nhóc Tống Huy có thể đoán ra được.

...

Quý Do ngồi ở trong phòng học, tâm tư đã sớm không biết bay tới nơi nào, thầy giáo trên bục giảng nói cái gì cậu hoàn toàn không nghe lọt. Một bàn tay cậu chống cằm, chốc lát ngọt ngào mà khẽ cười, chốc lát lại phiền não nhăn mi. Lần trước ngoài ý muốn khiến cậu xác định tình cảm của thầy cùng chính mình, dĩ nhiên cảm thấy ngọt ngào. Nhưng mà mấy ngày nay không biết làm sao, thầy tựa hồ đang trốn tránh cậu, mỗi lần đụng mặt thầy đều làm như không thấy mà lướt qua cậu, đi tìm thì lúc nào cũng bảo cậu không rảnh.

Chẳng lẽ thầy hối hận rồi? Quý Do có chút phiền não.

Mối tình đầu của thiếu niên, không có nhiều băn khoăn của người trưởng thành, thích liền muốn cùng một chỗ, không thích thì cự tuyệt. Tình cảm vốn chính là chuyện đơn giản thuần túy như thế.

Đột nhiên trên trán đau nhức, lại là nửa viên phấn lăn lóc trên mặt bàn.

Quý Do ngẩng đầu, mặt không đổi sắc mà nhìn về mặt khinh thường của thầy vật lý trên bục giảng.

“Đừng tưởng rằng kì thi vừa qua đạt điểm A là giỏi, ai biết có phải anh gian lận hay không.”

Quý Do đứng bật dậy, “Em không gian lận.”

“Không gian lận mà anh được điểm A?” Thầy giáo từ trên bục giảng đi xuống, không khỏi cười lạnh, “Trước kia học tập không giỏi lên lớp không nghe giảng còn chưa tính, hiện tại còn biết gian lận...”

Quý Do trừng gãi, gằn từng tiếng, “Tôi không gian lận.”

Thầy giáo bị ánh mắt của cậu dọa sợ, nhưng vẫn thẳng lưng mạnh miệng, “Anh hung dữ cái gì, thi cử gian lận còn muốn uy hiếp tôi sao? Sao lại có học sinh như anh, quả thực là sỉ nhục của nhà trường.”

Tay Quý Do đặt ở bên ống quần chậm rãi nắm thành quyền, ở ngoài mặt tựa hồ vẫn duy trì lãnh tĩnh, “Tôi nói, tôi không gian lận!”

Lúc Trang Văn Hiên vội vàng chạy tới phòng giáo vụ, liền trông thấy Quý Do vẻ mặt quật cường ngồi ở trong, thầy Cù giáo viên vật lý lớp 12-2 ôm nửa bên mặt sưng vù lên đang ở chỗ này hùng hùng hổ hổ.

Trang Văn Hiên nhú mày, anh tin tưởng Quý Do sẽ không tùy tiện ra tay đánh người, hơn nữa lại là học sinh đánh thầy giáo, mà thầy giáo này nói ra thì cũng chẳng hay ho gì, nhà giáo làm gương, sao có thể mắng học sinh như vậy.

Trang Văn Hiên đi qua, nói với thầy chủ nhiệm, “Chủ nhiệm, tôi là bạn của cha mẹ Quý Do, bọn họ hiện tại ở nơi khác không kịp đến, thầy xem có thể để tôi mang cậu ấy về trước được không. Tôi sẽ nghiêm khắc giáo dục cậu ấy.”

Thầy chủ nhiệm đối với Trang Văn Hiên luôn có ấn tượng rất tốt, nói chuyện cũng tương đối khách khí, “Học sinh đánh người là không đúng, tiền thuốc men...”

“Tiền thuốc men tôi có thể trả trước.” Trang Văn Hiên vội đáp.

“Vậy, ý thầy Cù thế nào?” Thầy chủ nhiệm có tâm muốn cho Trang Văn Hiên chút ít mặt mũi.

Nhưng thầy Cù hiển nhiên không chịu cho qua đơn giản, “Học sinh đánh giáo viên, quả thực thiên lý khó chứa, phải ghi lỗi nặng.”

Trang Văn Hiên vội vàng nói, “Ghi lỗi nặng thì quá nghiêm trọng, sắp sửa tốt nghiệp rồi, ghi lỗi sẽ lưu hồ sơ. Tôi thấy thông báo phê bình trước toàn trường là đủ rồi.”

“Không được, phải ghi lỗi. Học sinh đánh thầy, tình tiết rất ác liệt.”

Trang Văn Hiên thu hồi vẻ tươi cười làm lạnh, nghiêm túc nói, “Thầy Cù, học sinh đánh thầy quả thật không đúng, nhưng là thầy thì có thể tùy tiện đổ oan cho học sinh sao? Quý Do rốt cuộc có gian lận hay không, chúng ta theo dõi bằng ghi hình lúc thi sẽ biết. Nếu Quý Do trong sạch, thầy Cù có phải hay không cũng nên giải thích trước mặt mọi người?”

“Này.....” Thầy Cù nhất thời không biết phản bác thế nào.

“Được rồi được rồi, tôi thấy cứ như vậy. Thầy Trang đưa Quý Do về, thông báo phê bình toàn trường. Chuyện này cho qua đi. Thầy Cù về sau cũng chú ý một chút, chuyện không có căn cứ chớ nên nói lung tung.” Thầy chủ nhiệm xen vào giảng hòa.

Quý Do cúi đầu, cái gì cũng không nói, tùy ý Trang Văn Hiên kéo đi, đưa đến ký túc xá giáo viên của anh.

Trang Văn Hiên chưa từng thấy dáng vẻ này của cậu nhóc, cho dù là lần đầu gặp được cậu bị bạn học đánh một trận, đều không có vẻ uể oải như bây giờ. Trong lòng anh rất khó chịu, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy bộ dạng này của Quý Do. Thiếu niên này, nên vĩnh viễn là vui vẻ, nhiệt liệt, tinh thần phấn chấn, tràn đầy sức sống.

Trang Văn Hiên hít một hơi, “Vì sao không nói lời nào?”

Thật lâu sau, Quý Do mới cúi thấp đầu buồn bực hờn dỗi, “Vì cái gì phải giúp em? Vì cái gì phải nói dối? Thầy căn bản không biết cha mẹ em, còn nói cái gì mà là bạn bè. Người lớn thì có thể không hề cố kỵ mà nói dối sao?”

“Thầy....” Trang Văn Hiên nói không ra lời.

Quý Do ngẩng đầu, hốc mắt ẩm ướt, trong mắt có ủy khuất, có lên án, “Không phải không để ý em sao? Vì cái gì còn muốn giúp em?”

“Thầy nào có...” Trang Văn Hiên nhẹ nhàng thở dài, “Thầy sao lại không để ý em cơ chứ.”

Hốc mắt Quý Do đều đỏ hết cả lên, “Không phải nhìn thấy em đều làm bộ như không thấy sao? Em tìm thầy lúc nào cũng bảo bận. Nếu muốn chia tay, vì cái gì còn muốn quản chuyện của em?”

“.....” Trang Văn Hiên lại thở dài, “Thầy không phải cố ý không để ý em, chỉ là thầy đang suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì?” Quý Do truy vấn, “Về em sao?”

Trang Văn Hiên cuối cùng cũng gật gật đầu, “Thầy nghĩ có lẽ em chỉ là nhất thời mê muội, chờ em trưởng thành, em sẽ hối hận.”

“Em đã trưởng thành.” Quý Do nghiêm túc nói, “Em rất rõ ràng bản thân đang làm cái gì. Em thích thầy, thầy, em muốn ở bên thầy, vĩnh viễn ở bên thầy.”

Trang Văn Hiên dường như chịu không nổi ánh mắt chân thành của thiếu niên, có chút chật vật mà quay đầu đi, “Nhưng thầy cũng sợ có một ngày mình sẽ hối hận.”

Lúc này đây, Quý Do không trả lời ngay, thật lâu sau, cậu rầu rĩ mở miệng, “Không sao hết, thầy, nếu đến lúc đó thầy hối hận, em cũng sẽ không oán lấy thầy nữa. Nhưng hiện tại, em muốn ở bên thầy. Chưa từng có một ai tốt với em giống như thầy, cùng thầy một chỗ, em thật sự rất vui vẻ.”

Trong lòng Trang Văn Hiên đang đấu tranh giãy dụa, rốt cục, anh mặc kệ hết thảy, thấp giọng nói, “Như vậy, thầy đáp ứng em.”

Quý Do kinh ngạc nhào tới, ôm cổ anh, kêu một tiếng, “Thầy!”

Nhìn vẻ lo lắng trong mắt thiếu niên trở thành hư không, chỉ có nhiệt liệt hân hoan cùng vui sướng, Trang Văn Hiên tạm thời cũng quên đi bất an cùng áy náy trong lòng, vươn tay ôm vai thiếu niên.

Vài ngày quay phim kế tiếp là những phân đoạn hai người ngây thơ yêu nhau, ánh mắt Quý Do nhìn về phía Trang Văn Hiên càng lúc càng nhiệt liệt, mà Trang Văn Hiên lại hưởng thụ tình yêu ngọt ngào khi yêu của thiếu niên, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt có chút lo lắng, giống như mặt biển tĩnh lặng trước bão táp.

Trong phòng làm việc, Quý Do ngồi bên cạnh bàn làm bài tập, mà Trang Văn Hiên ngồi đối diện cậu chấm bài, hai người đều không nói gì, không khí cũng rất êm đềm. Trong khoảng thời gian này, Quý Do đã quen sau khi tan học liền tới văn phòng của Trang Văn Hiên làm bài tập, chờ anh cùng nhau về nhà. Cha mẹ Quý Do hàng năm không ở nhà, bọn họ đều có gia đình riêng của từng người, cậu sống một mình, có về nhà hay không căn bản cũng không ai biết không ai để ý. Khoảng thời gian này, có thể nói là quãng thời gian vui vẻ nhất trong ký ức của cậu.

Chờ Trang Văn Hiên chấm bài xong, Quý Do cũng tự giác thu thập sách vở.

Trang Văn Hiên chỉnh lý lại đồng bài thi, đứng dậy cất vào tủ, Quý Do đi qua từ phía sau ôm lấy anh, nhẹ nhàng cọ cọ vào vai anh, thấp giọng kêu, “Thầy, thầy...”

Trang Văn Hiên có chút bất đắc dĩ có chút buồn cười, kéo tay cậu, “Mau buông tay, nơi này là văn phòng.”

“Không sao, lúc này tất cả mọi người đi ăn cơm hết rồi, trừ hai chúng ta không có người khác đâu.” Quý Do cười nói, “Thầy, hôm nay là sinh nhật em.”

Trang Văn Hiên vỗ vỗ tay cậu, xoay người, “Thầy biết mà, đợi lát nữa trở về nấu đồ ăn ngon cho em.”

Quý Do cũng không buông tay, xoay người Trang Văn Hiên lại đặt ở tủ đứng, ghé lại gần, “Thầy, em muốn hôn thầy.”

Trang Văn Hiên phút chốc đỏ mặt, “Trở về rồi nói.”

Quý Do cười, “Thầy đồng ý rồi.”

Cậu còn chưa kịp buông tay, cửa không khóa đột nhiên bị mở ra, sau đó truyền đến một tiếng rống to, “Các người đang làm gì!”

Nhìn từ phía sau, tư thế bọn họ quá mức ái muội, bất kể là ai đều sẽ nghĩ bọn họ đang làm gì đó.

Trong đầu Trang Văn Hiên ‘ầm’ một tiếng nổ vang, nháy mắt sắc mặt tái nhợt, sau đó biến xanh.

Hoàn chương 80

81. Chương 81

Vài vị lãnh đạo đẩy cửa đi vào, dẫn đầu chính là Cù Chí từng xảy ra xung đột với Quý Do.

Chưa từng nghĩ sự tình sẽ phát triển đến nông nổi này, trong đầu Trang Văn Hiên một mảnh hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch, cơ hồ đã có thể tiên đoán được tương lai sẽ khó khăn như thế nào, tâm anh hiện tại hết như tro tàn.

Quý Do bị một tiếng rống to cả kinh lập tức buông tay, nhưng đã không kịp nữa, mỗi một người đi tới trong mắt họ không chỉ viết rõ ràng bọn họ nhìn thấy gì mà còn nghĩ tới điều gì. Quý Do nhất thời chân tay luống cuống, bối rối không thôi.

Cù Chí ra vẻ tiểu nhân đắc ý mà mắng, “Đồi phong bại tục, đồi phong bại tục. Nơi này là trường học, không phải nơi cho các người làm loạn, hai người còn là nam! Thầy Trang, thầy làm gương thế nào đây...”

“Không phải lỗi của thầy!” Quý Do đột nhiên quát to một tiếng, sau đó che trước mặt Trang Văn Hiên, vẻ mặt quyết tuyệt, “Là tôi, là tôi ép thầy. Chuyện này không hề liên quan đến thầy, thầy chỉ là người bị hại.”

Trang Văn Hiên mở to hai mắt, không thể tin, sắc mặt càng thêm tái nhợt, môi mấp máy, “Không...”

Thầy chủ nhiệm cau mày, “Em có biết bản thân đang nói cái gì? Em có biết nói như vậy sẽ có hậu quả như thế nào không?”

“Em biết, em rất rõ ràng.” Quý Do trong phút chốc đã đưa ra một quyết định, mà còn quyết định đem nó thực hiện ngay. Trong nháy mắt, thần sắc trên mặt cậu đã hoàn toàn thay đổi, trở nên kiên định mà tràn ngập sức mạnh, không có chút do dự bối rối nào hết. “Là lỗi của em, không liên quan tới thầy Trang, em sẽ gánh vác toàn bộ hậu quả.”

“Không, không phải như vậy...” Trang Văn Hiên rút cục tìm về thanh âm của mình, giãy dụa kêu lên, lại bởi vì lo lắng mà âm lượng nhỏ đến đáng thương.

“Thầy!” Quý Do mãnh liệt quay người lại, ngắt lời anh, thanh âm có chút sắc nhọn, ánh mắt của cậu từ kiên quyết, chậm rãi trở nên mềm mại, lưu luyến, không nỡ, áy náy, khẩn cầu, kiên định, cậu nhìn thật sâu vào mắt Trang Văn Hiên, từng chữ một nói ra lời không đồng nhất với điều ánh mắt muốn biểu đạt, “Thực xin lỗi!”

Trang Văn Hiên giống như bị ánh mắt của cậu trói chặt, rốt cuộc không nói được một từ nào.

Quý Do đã xoay người, “Một mình em làm một mình em chịu, bất kể xử trí thế nào, em đều chấp nhận.”

Cù Chí cơ hồ nhảy dựng lên, chỉ vào mũi cậu, “Quý Do, đừng tưởng rằng...”

“Được rồi, chỉ cần em tự động thôi học, chuyện này cứ như vậy cho qua.” Thầy chủ nhiệm rất nhanh cũng đưa ra quyết định. Ông ta đương nhiên rõ ràng sự tình có lẽ cũng không giống như lời Quý Do nói, nhưng so với học sinh, giáo viên phạm sai lầm sẽ khiến cho trường học nhận càng nhiều sỉ nhục, nếu Quý Do chủ động gánh vác, ông cũng chỉ thuận thế mà thôi. Ông chỉ cần làm ra một quyết định có lợi nhất với nhà trường lại không cần thiết phải công bằng.

Quý Do mặt không biểu tình thu dọn bàn học, Trần Dao ngay phía sau cậu, mắt hàm lệ hỏi, “Quý Do, vì cái gì cậu phải làm vậy?”

Quý Do một câu cũng không nói.

Trần Dao tiếp tục hỏi, “Quý Do, cậu căn bản không phải người như vậy. Không phải cậu ép buộc thầy Trang, là thầy Trang dụ dỗ cậu, đúng không?”

Quý Do mãnh liệt xoay người, ánh mắt ngoan lệ nhìn nhỏ, “Không đúng! Là tôi ép thầy, cậu tốt nhất nhớ kỹ điểm này.”

Trần Dao bị ánh mắt của cậu dọa sợ, nước mắt chao đảo trong hốc mắt, mới chảy xuống, nhỏ cười khổ, “Quý Do, đáng giá sao? Cậu đang hủy đi tiền đồ của chính mình cậu có biết không!”

Thần sắc Quý Do dịu xuống, cậu hơi hoảng hốt một chút, rất nhanh tỉnh táo lại, trong mắt của cậu có nồng đậm đau thương, nhưng càng nhiều là kiên quyết không hề dao động, “Không có gì đáng giá hay không đáng giá, chuyện tôi đã quyết, tuyệt đối không hối hận.”

Quý Do dọn xong đồ của mình, nhét hết vào cặp sách, mới đi được hai bước, Trần Dao đã đuổi theo, “Quý Do, cậu chuẩn bị đi đâu? Chúng ta còn có thể gặp lại chứ?”

Quý Do xoay người, “Ba mẹ tôi đưa tôi ra nước ngoài. Có lẽ, sẽ không trở về nữa.”

Đôi mắt Trần Dao hồng hồng còn chưa từ bỏ ý định, “Cậu định đi nước nào?”

Quý Do đột nhiên nở nụ cười, nghiêm túc nói, “Trần Dao, cậu là cô gái rất tốt. Quên tôi đi, cậu sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về cậu.”

Trần Dao che miệng òa khóc, ngồi xổm xuống, “Nhưng mà... tôi chỉ thích cậu.”

Quý Do lộ ra ánh mắt bi thương, giống như cảm kích, cậu định vươn tay an ủi cô gái nhỏ đang khóc, ngón tay ở trong không trung hơi hơi giật giật, rốt cục cũng không làm gì, chậm rãi buông xuống.

Đạo diễn hô ‘cắt’, Lục Diễm rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, từ trong thế giới Quý Do bứt ra. Lý Tuyết còn đang khóc không ngừng, ngược lại càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng.

Trợ lý của cô vội vàng đi lên ôm bả vai an ủi, nhân viên xung quanh đều hai mặt nhìn nhau.

Vương Dịch cùng Lục Diễm lo lắng cô có chỗ nào không thoải mái, nhanh chóng tiến lên hỏi, “Lý Tuyết, em sao vậy? Có chỗ nào khó chịu hả? Có cần gọi bác sĩ không?”

Lý Tuyết vừa khóc thút thít vừa lắc đầu, “Không, em không sao... Em chỉ là cảm thấy đau lòng quá, để em khóc một hồi... lát nữa, thì không sao thôi.”

Tuy rằng cô nói như vậy, mọi người vẫn có chút lo lắng, không dám tránh ra.

Đợi một lúc sau, Lý Tuyết rốt cục chậm rãi ngừng khóc, đứng dậy.

Trợ lý vẫn luôn đỡ cô, Tống Huy đã sớm cẩn thận chuẩn bị khăn ướt, Lý Tuyết vừa đứng lên liền đẩy tới trước mặt. Cô tiếp nhận khăn, vùi mặt vào trong chốc lát. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn ửng hồng, hơi sưng, toàn bộ phần trang điểm trôi hết, thoát nhìn có chút chật vật.

Lý Tuyết ngại ngừng khẽ cười, lại nhìn về phía Lục Diễm nói, “Lục đại thần, đều tại anh, diễn thật sự tốt quá, khiến em không khỏi nghĩ về mối tình đầu, không tự chủ được liền...”

Mọi người lúc này mới thở phào một hơi, ngay sau đó liền ồn ào hẳn lên.

Có người trêu chọc Lục Diễm, bảo không hổ là Lục ảnh đế, diễn xuất thật kinh người, khiến bạn diễn cũng phải nhập vai như vậy, cảm xúc muốn ngừng đều ngừng không nổi. Có mấy nhân viên nữ cũng cười nói, đúng vậy đúng vậy, vừa rồi em cũng kém chút nữa nhịn không được muốn khóc đấy. Nhưng mà cảm thấy như thế thì dọa người quá, liều mạng mà nhịn.

Cũng có người lại trêu chọc Lý Tuyết, truy vấn mối tình đầu mỹ nữ là người nào.

Vương Dịch vỗ vỗ bả vai Lục Diễm, ý bảo hắn đi theo mình.

“Tôi đột nhiên có một ý tưởng...” Vương Dịch đi thẳng vào vấn đề, “Muốn sửa lại kết thúc.”

“Vương đạo muốn đổi thành kiểu gì?”

“Chờ lát nữa Hàn Uyên đến, tôi sẽ nói với hai cậu.”

Vương Dịch nói sơ qua về kết cục với hai người, Hàn Uyên gật đầu, “Không tồi, kết cục như vậy so trước càng có sức hấp dẫn.”

“Chẳng qua, nếu như vậy, fan Lục Diễm đại khái sẽ khóc chết.” Hàn Uyên khó được mà nói đùa.

Lục Diễm trầm mặc một hồi, nói với Vương Dịch, “Cám ơn Vương đạo.”

Wương Dịch vỗ vỗ vai hắn, “Không cần vội vã cảm ơn tôi, tôi chỉ là vì hiệu quả điện ảnh. Huống chi, đó cũng là bởi vì cậu diễn xuất đủ để chống đỡ xung đột như vậy.”

Khi quay cảnh này, Tô Mạc vừa lúc có thời gian rảnh, cho nên anh cũng tới xem. Lục Diễm trước đó đã nói qua nội dung cái kết với anh, để anh chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tô Mạc vốn tưởng rằng anh đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, huống chi nhiều năm qua anh được tôi luyện trên thương trường, sớm đã có thể gặp biến không kinh, gặp nguy không loạn, đối với việc khống chế cảm xúc càng là điều mà người bình thường khó có thể so sánh. Nhưng mà anh vẫn là thật không ngờ, chân chính đích thân tới hiện trường sẽ có lớn ảnh hưởng đánh sâu vào như vậy. Biết rất rõ ràng chỉ là diễn kịch, là giả, một khắc kia anh thật sự cảm nhận được cái gì gọi là tan nát cõi lòng.

Quý Do ngồi thật lâu ở công viên thành phố, cậu đã cởi bỏ bộ đồng phục học sinh ngày thường, trên người mặc áo sơ-mi cùng quần tây đen đơn giản. Trong thời gian ngắn ngủi, cậu giống như trưởng thành hơn rất nhiều, từ một thiếu niên ngây thơ lộ xác thành một chàng thanh niên có trách nhiệm. Trên người cậu cái vẻ bông bột phần chân đã bị một loại khí tức ảm đạm thay thế. Chỉ có ánh mắt của cậu, vĩnh viễn vẫn như trước là chấp nhất, nóng bỏng, chân thành, thuần túy. Nhất là thời điểm nhìn thấy thân ảnh mà cậu chờ đợi hồi lâu xuất hiện trước mắt.

Trang Văn Hiên có chút hốt hoảng. Trong khoảng thời gian này, anh thường xuyên bị vây vào một loại trạng thái ngẩn ngơ, trong đầu thỉnh thoảng sẽ hiện ra một số gương mặt tràn ngập cười nhạo cùng xem thường, dùng ngữ khí khinh thường nói về đồng tính luyến ái, biến thái linh tinh. Nhưng mà càng nhiều thời điểm, là bị thân ảnh thiếu niên tràn ngập nhiệt tình cùng sức sống chiếm lĩnh tâm trí. Chỉ có điều rất nhanh lại sẽ bị hình ảnh buổi chiều muộn hôm đó cắt ngang thành ác mộng, thiếu niên dùng thân thể còn chưa trưởng thành của cậu, lấy tư thái quyết tuyệt nhất che chở trước người anh, gánh vác hết thảy chỉ trích cùng tương lai đáng sợ.

Trang Văn Hiên chịu đủ dày vò, anh không cách nào quên thiếu niên dùng ánh mắt nói xong ba chữ “Thực xin lỗi” như thế nào, đó vốn không nên là lời tới từ phía cậu. Nhưng anh cũng không có dũng khí thẳng thắn với sự thật, anh thậm chí ngay cả dũng khí cùng gánh vác, đều không có.

Thế giới của người trưởng thành, khác xa so với đám trẻ, phức tạp và gian nan hơn nhiều lắm.

Đúng lúc này, anh trông thấy thiếu niên đứng bên công viên thành phố nhìn anh, phút chốc, hết thảy mọi thứ xung quanh dường như đều rời xa. Trên đường xe cộ lui tới, vài bà mẹ tán gẫu trong công viên, vài đứa trẻ một mình chơi đùa. Chỉ có trong mắt lẫn nhau mới là toàn bộ thế giới.

Quý Do không tự chủ được mà bước lên trước một bước, ánh mắt của cậu vẫn nóng bỏng như trước, giống như ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói.

Trang Văn Hiên lại theo bản năng mà lui về sau một bước, mặc dù anh lập tức hối hận vì hành động này, nó cũng đã đủ khắc sâu mà thương tổn thiếu niên ở đối diện, thiếu niên kia cơ hồ chỉ trong một đêm mà trưởng thành hẳn lên.

Khát vọng trong mắt Quý Do chuyển thành đau thương, cậu cố gắng giật giật môi, thế nhưng một chữ cũng nói không nên lời, giống như phút chốc đánh mất năng lực nói chuyện.

Hai người yên lặng nhìn nhau, chỉ dùng ánh mắt giao lưu.

Không hổ đều là diễn viên cấp bậc ảnh đế, chỉ cần diễn xuất bằng ánh mắt, đã có thể lột tả hết toàn bộ không khí cần tạo nên. Trừ bỏ bối cảnh tạp âm, hiện trường quay phim lặng ngắt như tờ, mỗi người đều ngừng thở, chỉ có máy quay đang chậm rãi chuyển động.

Quý Do chậm rãi lộ ra một nụ cười chua xót, ở nơi cách xa, mà nói một câu, “Thầy, tạm biệt!”

Thiếu niên xoay người, Trang Văn Hiên đuổi theo một bước, một bàn tay duỗi ra phía trước, giống như muốn giữ lại cái gì đó, nhưng không có dũng khí cất lời.

Cậu đang chuẩn bị đi qua đường, đột nhiên nhìn thấy một đứa bé lắc lư đi xuống lòng đường, một chiếc xe tải đang chạy tới, có lẽ là tầm nhìn quá cao, không trông thấy đứa bé nhỏ như vậy, xe tải không

hề có chút ý định phanh lại.

Cái gì cũng không kịp nghĩ, cậu hô to một tiếng, liền vọt tới.

Trang Văn Hiên đang ảo não chính mình quá mức yếu đuối, đột nhiên nghe được bên đường truyền đến một tiếng phanh gấp cùng tiếng kêu sợ hãi, trong lòng anh bỗng nhiên có một loại dự cảm chẳng hay, tựa hồ có cái gì đó vô cùng quan trọng, đã rời bỏ anh.

Anh bước tới, đẩy ra đám người vây xem, liền nhìn thấy trong đó một bà mẹ mới vừa rời ngồi trong công viên nói chuyện phiếm ôm đứa con đang khóc của bà, còn Quý Do, lại đây người máu tươi nằm trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc, sinh ly sắp biến thành tử biệt.

Trang Văn Hiên run rẩy nâng thân thể hỗn độn của Quý Do, cậu cố gắng giơ tay lên, nắm chặt tay anh, khó nhọc lộ ra một nụ cười, không tiếng động mà mấp máy môi, cuối cùng lưu lại vẫn là câu nói kia, “Thầy... thực xin lỗi!”

Trang Văn Hiên quỳ ngồi dưới đất, ôm thân thể Quý Do từ từ lạnh như băng, tiếng khóc nức nở từ vô thanh vô tức đến càng ngày càng ức chế không nổi, tê tâm liệt phế!

“Cắt”, đạo diễn hô một tiếng, nhân viên vội đi lên tản ra đám diễn viên quần chúng, Hàn Uyên còn quỳ gối ở giữa, Lục Diễm đã ngồi dậy, đưa tay đỡ lấy hắn, thân thiết hỏi, “Hàn ca, anh có khỏe không?”

Hàn Uyên khoát tay, tỏ vẻ không có việc gì, “Chân hơi tê, vừa rồi quỳ khá dùng sức.”

Lục Diễm chậm rãi nâng hắn dậy, khi Hàn Uyên đứng lên, đầu gối còn có chút run rẩy.

Vương Dịch cũng đi tới, “Không sao chứ?”

Hàn Uyên cười nói, “Vẫn ổn.” Ánh mắt của hắn còn có chút sưng đỏ, là diễn viên cấp bậc ảnh đế, diễn cảnh khóc cho tới bây giờ đều là khóc thật, không cần nước nhỏ mắt linh tinh, cho nên khó tránh khỏi có chút ảnh hưởng.

Đội Hàn Uyên trở lại bình thường, có thể tự mình đi, Vương Dịch lúc này mới cười nói, “Vừa rồi đoạn diễn kia rất hoàn hảo, cậu xem bên kia vài người đều đang lau nước mắt đấy. Không hổ là hiệu ứng giữa ảnh đế cùng ảnh đế.” Nói xong bật ngón tay cái với hai người.

“OK, hôm nay quay thế này thôi, hai người các cậu giảm bớt cảm xúc một chút. Phần diễn của Lục Diễm cơ bản đã kết thúc, nếu sau này lại cần quay bổ sung tôi sẽ gọi cậu nhé.” Vương Dịch dặn dò.

“Vâng, có yêu cầu gì thì cứ liên hệ với tôi.” Lục Diễm kéo kéo quần áo dính đầy siro trái cây trên người, “Tôi đi thay quần áo trước, bộ dạng này thoát nhìn đáng sợ quá.”

“Mau đi đi.” Vương Dịch vỗ một cái vào lưng hắn.

Thay quần áo xong, Lục Diễm thở phào một hơi, tựa như đạo diễn Vương đã nói, phần diễn của hắn cơ bản đã xong, nếu như không có yêu cầu quay lại thì sẽ kết thúc. Còn lại vài phân cảnh đa số đều là của Hàn Uyên, hắn cũng có thể thoải mái nghỉ ngơi một chút.

Nói thật, vừa rồi quay một màn kia, Lục Diễm cảm thấy không mấy thoải mái. Đời trước hắn chính bởi vì bị xe tải đâm mới sống lại ở hiện tại. Tuy rằng bởi vì quá mức ngăn ngừa cùng bất ngờ, hơn nữa sống lại dù sao mang đến cho hắn cơ hội cùng cuộc sống tốt đẹp hơn, cho nên cũng không để lại tâm lý bóng ma gì đó, nhưng nếu một lần trải qua ít nhiều vẫn có chút không dễ chịu.

Lục Diễm chào Vương đạo và những người khác trong đoàn phim, liền rời đi, lần này trở về hắn có thể nghỉ ngơi vài ngày, chờ thời điểm đóng máy thì mới quay lại tụ họp sau.

Lúc đến xe, Tô Mặc đã ở bên trong chờ hắn, cho nên Lục Diễm không theo thói quen mở cửa trước mà là trực tiếp ngồi vào ghế sau.

Hắn ngồi trên xe, vừa trông thấy người yêu tâm tình hắn quả thực tốt lên nhiều, đang định mở miệng nói, Tô Mặc đột nhiên nghiêng người qua, gât gao ôm lấy hắn.

Lục Diễm có chút ngạc nhiên, Tống Huy còn đang ngồi ở ghế lái, nhưng khi có người ngoài, Tô Mạc luôn luôn rất ít chủ động làm ra động tác thân mật, đây là làm sao chứ?

“Lục Diễm, Lục Diễm, Lục Diễm...” Tô Mạc vui đầu vào cổ hắn không ngừng thấp giọng mà gọi, tựa như muốn mượn việc này tiêu trừ bất an trong lòng.

Lục Diễm sợ run lên, hắn đột nhiên nhớ tới, cha mẹ Tô Mạc bởi vì tai nạn xe cộ mà qua đời, tuy rằng Tô Mạc không thấy tận mắt, nhưng khẳng định trong lòng sẽ bị ám ảnh, điểm này cùng với tình huống của Lục Diễm cũng không giống nhau.

Lục Diễm thật hối hận hôm nay để Tô Mạc đến phim trường, hắn vươn tay ôm lấy đối phương, vỗ nhẹ trên lưng anh, nhỏ giọng đáp, “Anh ở đây, anh ở đây, anh ở đây... Em đừng lo lắng, anh không sao hết, anh ở ngay đây, anh sẽ không rời khỏi em...”

Rất lâu sau, Tô Mạc mới chậm rãi bình phục lại, anh ngồi dậy, mang theo ý cười khổ nói, “Em còn tưởng rằng nhiều năm như vậy rồi, em đã hoàn toàn quên.”

Lục Diễm chậm rãi vuốt ve lưng, an ủi, “Mỗi người đều sẽ có những chuyện không bỏ xuống được, việc này cũng không có gì xấu.”

“Lục Diễm, khoảnh khắc đó, em thật sự thiếu chút nữa nghĩ anh cũng muốn bỏ em mà đi. Biết rất rõ ràng chỉ là diễn kịch, chính là.... Ngay cả nhìn thấy anh cùng người khác đóng cảnh thân thiết cũng không lo lắng như vậy, khổ sở như vậy. Lục Diễm, có những lúc em nghĩ...” Tô Mạc suy yếu mà nở nụ cười, “Dẫu anh không bên em cũng được, em chỉ hy vọng anh có thể sống thật tốt...”

Trái tim Lục Diễm hung hăng thít lại, hắn siết chặt eo Tô Mạc, nghiêm túc nói, “Không cho em nghĩ như vậy. Em nếu đã trêu chọc anh, thì phải gánh vác hậu quả. Cho dù chết, anh cũng phải cột chặt lấy em.”

“Ừm... em biết.” Tô Mạc thuận theo mà tựa vào vai hắn, khẽ cười, “Anh yên tâm, chỉ cần anh còn cần em, bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì đều không thể khiến em rời khỏi anh.”

“Anh cần em, vĩnh viễn đều cần em. Cho dù có một ngày, xảy ra chuyện vô cùng đau huyết, anh quên mất em, không nhớ rõ em, em cũng phải ở lại bên cạnh anh, khiến anh một lần nữa nhớ tới em, yêu thương em. Cho dù anh chán ghét em, đuổi em đi, em cũng không được phép rời đi. Nhớ chưa?”

Tô Mạc cười khẽ, “A, thật bá đạo.”

Lục Diễm ái muội mà nhếch khóe môi, “Bởi vì em thích anh bá đạo.”

Tống Huy ngồi ở ghế lái lại chần động nổi một tầng da gà, cha mẹ ơi, quỷ thần ơi, mau tới cứu con đi! Kính râm đã hết cách cứu vớt con rồi, con còn nhu cầu cấp bách cần tới mấy trợ thính a a a.

Vừa về tới nhà, Lục Diễm liền không thể chờ đợi được mà tuyên bố một tin tức tốt, “Phải rồi, kế tiếp anh đại khái sẽ có một tuần nghỉ.”

Tô Mạc khẽ thở dài một cái, tiếc nuối, “Nhưng một tuần tới em lại đặc biệt bận, chỉ sợ không có thời gian ở cùng anh.”

“Như vậy sao...” Lục Diễm suy nghĩ, giả hoạt mỉm cười, “Em không có thời gian ở cạnh anh, vậy để anh tới ở cùng em đi.”

“Hả?” Tô Mạc không hiểu ý tứ của hắn.

“Anh nghĩ Tô đồng đại khái còn cần một trợ lý riêng.” Lục Diễm nghiêm túc trình bày.

Tô Mạc đã hiểu được ý tứ của hắn, nhưng vẫn cố ý vuốt cằm do dự, “Chính là, em đã có một trợ lý đặc biệt Lô Vũ, anh ta rất có khả năng.”

Lục Diễm thấp giọng nói, “Anh nói chính là kiểu, hai mươi bốn giờ phục vụ bên người, làm ấm giường, có thể hầu ngủ. Lô trợ lý có thể sao? Còn có...” Lục Diễm nguy hiểm mà nheo lại mắt, “Ồ trước mặt anh nói tên đàn ông khác có khả năng, Tô đồng, thất lưng của em có khỏe không?”

.....

Kết quả là, thất lưng vốn coi như tốt của Tô đồng liền có chút không xong.

Mấy ngày nay, nhân viên của tập đoàn Tô thị đều đặc biệt phấn khởi, nhất là giới nữ, mỗi một ngày trước khi đi làm đều nghiêm túc trang điểm kỹ càng, quần áo kiểm tra một lần lại một lần, sợ có chỗ nào không đẹp. Vào công ty, cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mang mỉm cười, thời điểm làm việc còn đặc biệt nhiệt tình, ai ai cũng giống như được uống nước tăng lực.

Sự tình phát sinh đương nhiên đều có nguyên do của nó.

Buổi sáng ngày nghỉ ngày đầu tiên, Lục Diễm rời giường thật sớm, chuẩn bị đồ ăn, mát xa cho cái eo không khỏe lắm Tô đồng một lúc, hai người hưởng thụ bữa sáng hai người ngọt ngào, khi Tô đồng chuẩn bị đi làm, hắn cũng ăn mặc cẩn thận, chuẩn bị kỹ lưỡng đi theo.

Tô Mạc từ trên xuống dưới đánh giá Lục Diễm một phen, nhìn thấy hắn mặc tây trang vừa vặn, giày da được lau chùi bóng loáng, ngay cả tóc cũng chải chuốt thành dáng vẻ tinh anh. Làm một trợ lý của chủ tịch tập đoàn lớn, ăn diện như vậy đương nhiên không có vấn đề gì, nếu có vấn đề thì chính là, bản thân Lục Diễm không phải trợ lý riêng, mà là đại minh tinh.

Đừng tưởng rằng nhân viên công ti lớn thì không quan tâm tin tức showbiz hay theo đuổi thần tượng, nhóm mỹ nữ mỗi ngày mang giày cao gót hơn mười phân, dáng đi thì ưỡn ngực ưỡn mông, vẻ mặt cao lãnh người lạ chớ đụng vào, thời điểm thật sự cuồng lên cũng rất đáng sợ, chính là các cô yêu cầu rất cao, tư sắc bình thường khó có thể đập vào mắt. Nhưng mà Lục Diễm rõ ràng không thuộc nhóm ‘bình thường’, huống chi còn là một đại minh tinh.

Vì thế Tô Mạc không thể không cau mày nhắc nhở, “Anh cứ như vậy ra ngoài?”

“Có cái gì không đúng sao?” Lục Diễm tự nhìn bản thân một lượt, “Anh thấy trợ lý Lô bình thường mặc thế này mà.”

“Không phải, đại minh tinh ra ngoài không phải đều đeo kính râm đội mũ che giấu các loại sao? Anh cứ hiên ngang như vậy có được không?” Tô Mạc hỏi.

“Yên tâm đi, anh đã nghĩ biện pháp có thể ứng phó rồi. Hơn nữa, anh còn muốn đi theo em bảy ngày đó, che giấu kiểu gì mà chẳng lộ, còn không bằng thoải mái xuất hiện.”

Tô Mạc gật gù đầu, “Anh nói cũng có lý. Vậy đi thôi, đừng để ngày đầu tiên đi làm lại đến muộn, trợ lý Lục.”

Quả nhiên, khi tiến vào cao ốc tập đoàn Tô thị, Lục Diễm vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý cao độ. Trong xã hội coi trọng hình thức hiện nay, tướng mạo Lục Diễm vốn đã đủ khiến nhiều người coi trọng, huống chi hắn hôm nay nói là nổi tiếng cũng không đủ, nhất là trong mảng phim ảnh hay là trong lòng giới trẻ.

Lục Diễm không chớp mắt cùng Tô Mạc một đường đi vào thang máy riêng dành cho chủ tịch, đi tới tầng cao nhất, làm bộ không nhìn thấy cũng không nghe được bàn tán chỉ trở dọc đường.

“Này này, mau nhìn mau nhìn, kia có phải Lục Diễm không?”

“Tôi xem thử... Có chút giống, đẹp trai quá!”

“Cái gì gọi là có chút giống, có mắt nhìn hay không vậy trời, căn bản là anh ấy chứ ai.”

“Không thể nào, Lục Diễm sao lại ở chỗ này? Còn đi theo chủ tịch.”

“Ai nha, thật muốn đi xin chữ ký a, tôi là fan của anh ấy đó.”

“Muốn thì xông pha đi, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy.”

“Tôi không dám, tôi nhìn thấy chủ tịch chân liền mềm nhũn.”

“Cậu thật không có tiền đồ.”

...

Một giờ sau, Lục Diễm xuất hiện ở nhà ăn cho nhân viên ở tầng hai mươi.

Hắn làm bộ như không có việc gì mà gọi một ly cà phê, sau đó tìm chỗ trống ngồi xuống.

Lúc này trong phòng ăn không có nhiều người lắm, nhưng không phải hoàn toàn không có. Vài nhân viên nữ đang định hưởng thụ bữa sáng nhìn thấy Lục Diễm liền đánh mất bình tĩnh, vài người xô đẩy nhau, vẫn là cổ lấy dũng khí qua chỗ hắn chào hỏi.

“Xin lỗi, chào anh, xin hỏi anh là Lục Diễm sao?”

Lục Diễm ngẩng đầu, mỉm cười, “Đúng vậy, tôi là Lục Diễm.”

“Thật là anh ấy!” Vài người hưng phấn thì thầm với nhau, sau đó lại hỏi, “Chúng em rất ngạc nhiên vì sao anh lại ở chỗ này, có thể tiết lộ một chút được không?”

Lục Diễm dựng thẳng ngón trỏ tay phải trên môi, lộ ra một cái mỉm cười mê người, “Suýt, mong các mỹ nữ giữ bí mật giúp tôi. Sắp tới tôi sắp diễn vai trợ lý của một công ty lớn, tôi nghĩ trước khi quay phim thể nghiệm nhân vật một chút. Bởi vì còn chưa chính thức tuyên truyền, cho nên mong mọi người không nói ra ngoài.”

“Đương nhiên đương nhiên, chúng em nhất định không nói.” Mấy người liếc nhau gật đầu nhỏ giọng đáp.

“Vậy... anh có thể cho chúng em xin chữ ký được không?”

“Đương nhiên có thể, có điều thật xin lỗi, hiện tại tôi phải về văn phòng chủ tịch. Tôi ở đây thử nghiệm bảy ngày, sẽ còn cơ hội mà.” Lục Diễm lễ phép khom người, rồi đứng dậy rời đi.

Kết quả không đến một giờ sau, tin tức đại minh tinh Lục Diễm bởi vì muốn trải nghiệm thực tế cho vai diễn mới mà sẽ tới làm việc ở công ty bảy ngày được truyền đi khắp tất cả các phòng ban trong công ty.

Hoàn chương 81

,

82. Chương 82

.

Lục Diễm thông thả bước ra từ thang máy, chào hỏi Daisy, rồi trực tiếp đẩy cửa bước vào văn phòng chủ tịch.

Tô Mạc đang ngồi trước bàn làm việc, trong tay Lô Vũ cầm một tập tài liệu, đứng báo cáo công tác trước mặt anh. Nghe tiếng cửa mở, hai người cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục công việc trong tay.

Hắn không làm phiền đến họ, lập tức ngồi vào ghế sa lông, hăng hái quan sát.

Tốc độ báo cáo của Lô Vũ không nhanh không chậm, âm lượng vừa đủ, từng chữ nhấn nhá thật rõ ràng. Lục Diễm tuy không hiểu hết nội dung công việc của Tô thị, nhưng cũng nghe ra từng câu đều vào trọng điểm, không có nửa lời vô nghĩa. Tô Mạc lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, ngẫu nhiên hỏi vài câu, Lô Vũ đều trả lời rất nhanh, cho dù là nhất thời không nhớ rõ, cũng có thể nhanh chóng tìm vị trí cần xem lại, nói ra đáp án.

Quả là có năng lực. Nghe được hơn nửa giờ đồng hồ, Lục Diễm vuốt vuốt cằm thừa nhận trong lòng. Nói thật có trợ lý đặc biệt có thực lực như vậy, Tô đồng có thể bớt lo không ít.

Báo cáo xong, Lô Vũ nhận lại tài liệu, không nói gì thêm, tự giác chờ Tô Mạc phân phó.

Anh lật lật văn kiện trên bàn, ngẩng đầu nói: “Được rồi, cứ làm theo những gì tôi vừa nói trước đã, cậu đi sắp xếp cấp dưới chuẩn bị những tài liệu cần cho hội nghị kia đi.”

Lô Vũ gật đầu, đáp: “Vâng.”

Xoay người nhìn Lục Diễm đang ngồi trên ghế sofa, gật đầu chào: “Lục tiên sinh.” Vẫn là giọng điệu không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng.

Lục Diễm cười nhẹ: “Trợ lý Lô, mấy ngày tới nhờ anh chỉ giáo thêm.”

“Lục tiên sinh khiêm tốn quá, tôi không dám nhận.” Lô Vũ bình tĩnh nói.

Lục Diễm tiếp tục mỉm cười: “Mấy ngày này cứ gọi tôi là trợ lý Lục đi.”

“Được, trợ lý Lục. Tôi ra ngoài trước.”

Sau khi Lô Vũ rời khỏi, Lục Diễm bước tới phía sau Tô Mạc, đề lên vai anh. Tô Mạc ngửa đầu nhìn hân: “Có phải cảm thấy rất nhàm chán không? So với việc đóng phim, thì thật không thú vị gì.”

“Không sao.” Lục Diễm cười nói, “Coi như là một lần thử nghiệm công việc đi. Hơn nữa, có thể nhìn thấy em, anh tuyệt đối không nhàm chán.”

Lục Diễm vừa nói vừa vòng tay ra trước, tựa vào bàn làm việc, đối mặt với Tô Mạc: “Lại nói, anh còn không biết, thì ra trợ lý phải làm nhiều việc như vậy, biết nhiều đến thế.”

“Nếu không thì sao gọi là trợ lý đặc biệt chứ?” Tô Mạc cười nói, “Trợ lý Lục cảm thấy khó tiêu sao?”

“Sao có thể,” Lục Diễm cúi người cười nói, “Từ trong gian khổ tiến lên là tính cách của anh mà. Được rồi, gặp cũng khá nhiều lần, anh còn chưa từng thấy trợ lý Lô cười bao giờ đâu đấy.”

“Đừng nói là anh, ngay cả em, qua nhiều năm như vậy, thực sự nhìn thấy cậu ta cười cũng không quá mười lần.”

“Khoa trương đến vậy ư? Mặt cậu ta là mặt than à?”

Tô Mạc cười, “Cái cách dùng từ của anh ngược lại có vẻ đúng. Chẳng qua trợ lý Lô ở công ty rất được yêu thích, fan của cậu ta rất nhiều, đừng để mấy cô ấy nghe thấy.”

Lục Diễm lại hỏi tiếp, “Còn được yêu thích hơn cả em à?”

Tô Mạc gật gật đầu: “Theo một mức độ nào đó thì đúng vậy.”

“Sao có thể,” Lục Diễm không tin tưởng, “Nhìn em còn anh tuần nhiều tiền hơn trợ lý Lô mà.”

“Anh có biết, tiếp xúc với một trợ lý thì kiểu gì cũng dễ dàng hơn việc tiếp xúc với chủ tịch rất nhiều. Mà mấy cô gái đi làm ở đây đều thực tế và có lý trí.” Tô Mạc giải thích.

Tô Mạc giữ chặt tay Lục Diễm, “Vừa rồi anh đi đâu vậy?”

Hân cười đáp: “Anh đi truyền bá tin tức thôi.”

“Về nguyên nhân tại sao anh lại có mặt ở đây?” Tô Mạc hỏi.

“Không sai,” Lục Diễm cười giảo hoạt, “Anh gặp mặt vài đồng nghiệp nữ ở nhà ăn, vừa lúc tiết lộ cho mấy cô ấy, sắp tới anh phải diễn vai nhân vật là trợ lý riêng của tổng giám đốc, nên trước hết muốn thử nghiệm đời sống này. Anh nghĩ bây giờ có lẽ toàn bộ công ty đều biết rồi.”

“Nhưng bộ phim tiếp theo anh còn chưa xác định mà? Nói vậy cũng được à?” Tô Mạc hỏi.

Lục Diễm nghĩ nghĩ, “Lúc đầu anh cũng không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ nghĩ đây là cái cơ tốt nhất cho sự xuất hiện của mình thôi. Có điều chuyện đóng phim, đôi khi do lúc tuyển chọn diễn viên cũng vì đủ nguyên nhân mà đổi người, sau này anh sẽ cố gắng nhận vai diễn gần gũi này là được.”

Tô Mạc vỗ vỗ tay hân, “Không sao, có đôi khi nói dối một chút cũng không gây ra chuyện lớn gì, cũng có gì đâu, coi như nói cho vui thôi.”

Tô Mạc mỉm cười nói tiếp, “Như vậy đi, trợ lý Lục, lát nữa có một cuộc họp, muốn cùng tham gia không?”

“Đương nhiên,” Lục Diễm cười nói, “Nếu đã diễn thì phải diễn tới cùng chứ. Huống hồ anh chính là muốn được làm trợ lý riêng ở bên bầu bạn với em cả hai mươi tư giờ đấy.”

Trước khi bắt đầu cuộc họp, Lô Vũ mang tất cả tài liệu cần thiết tới văn phòng, Lục Diễm và Lô Vũ cùng nhau đi theo Tô Mạc vào phòng họp.

Phòng họp ở tầng hai mươi, ba người đi xuống bằng thang máy chuyên dụng. Từ chỗ thang máy đến phòng họp còn một đoạn đường, trên đường đi, các nhân viên sẽ chào hỏi cả ba: “Chào chủ tịch, trợ lý Lô, trợ lý

Lục.” Mà khi mọi người chào trợ lý Lục đều không nhận được mỉm cười tỏ vẻ thấu hiểu, Lục Diễn hiểu được ý tứ của họ, cũng chỉ cười đáp lại.

Trong phòng họp, mọi người đều yên vị vào chỗ của mình, Tô Mạc đi về ghế chủ tịch. Bình thường chỉ có một chiếc ghế dành cho trợ lý ở bên trái, hôm nay còn cả ghế bên phải cho trợ lý riêng. Làm cho người ta không thể không khỏi cảm thán, nhân viên ở những công ty lớn đều có tố chất cao như vậy, ngay cả chỗ ngồi trong cuộc họp cũng chuẩn bị cực kỳ chu đáo.

Nhân viên tham dự cuộc họp khi nhìn Lục Diễn đều cười khẽ, không có người nào biểu hiện vẻ nghi hoặc hay khó hiểu. Vì thế có thể nói, tốc độ truyền bá, buôn chuyện ở công ty lớn, cũng giữ hiệu suất rất cao.

Cuộc họp cũng không vì Lục Diễn tham gia mà có gì khác biệt. Vẫn báo cáo công tác như trước, đề xuất phương án, giải quyết vấn đề.

Lục Diễn tự nhận mình tới để thể nghiệm hoàn cảnh, mặc dù chỉ là lấy cớ nhưng vẫn muốn nghiêm túc thực hiện. Cho nên ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã dồn hết sự chú ý vào người Lô Vũ, quan sát anh ta xem vào lúc này người trợ lý đặc biệt cần có yêu cầu làm những gì, làm thế nào. Mỗi khi một phòng ban báo cáo công việc, Lô Vũ liền mở những tài liệu liên quan để trước mặt Tô Mạc, còn tỉ mỉ đánh dấu những phần chính, lọc bỏ những phần không quan trọng ra, khiến người xem có thể hiểu được ngay.

Các phòng ban báo cáo xong, Tô Mạc liền bắt đầu nhắm vào một số vấn đề trọng điểm, có vài người trả lời tốt, có vài người ấp úng không đáp được, biểu hiện trên mặt Tô Mạc vẫn không thay đổi, không bởi vì có người trả lời được mà tán thưởng hay có người không đáp lại được mà tức giận. Sau đó, anh mở miệng nói ra một đám quyết sách, sắp xếp, chỉ thị, ngữ khí của anh không thật sự nghiêm khắc, ánh mắt cũng rất tự nhiên, nhưng tạo ra cảm giác áp bức không ai cưỡng lại được, giống như tất cả những gì anh nói đều là chân lý tuyệt đối, chỉ cần nghe theo là được.

Lục Diễn lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ trong công việc của Tô Mạc, không giống những lúc hai người ở bên nhau trước kia. Tô Mạc lúc này khiến Lục Diễn liên tưởng tới những đế vương thời cổ đại, nếu như nói giám đốc các phòng ban là một đám tướng sĩ, từng người lãnh trăm vạn binh lính, thì Tô Mạc chỉ cần điều khiển tướng sĩ, điều hành chỉ huy, quyết đoán sát phạt, bày mưu tính kế, quyết định thắng bại ở nơi cách xa ngàn dặm.

Đây chỉ là cuộc họp thông thường trong công ty, Lục Diễn nghĩ, không biết Tô Mạc trên bàn đàm phán còn có phong thái thế nào nữa? Chắc là càng mê người hơn chăng? Đương nhiên, cũng chỉ có Lục ảnh để mới cảm thấy người được đối thủ xưng tụng là “Ác ma” trên thương trường — chủ tịch Tô là mê người, bởi vì chỉ có hắn mới được chứng kiến một Tô Mạc không giống bên ngoài mà thôi.

Sau khi cuộc họp kết thúc, thư ký chỉnh sửa bản ghi chép cho tốt rồi nộp cho Lô Vũ, Lô Vũ nhận lấy chỉ gạt gạt đầu, mặt không đổi sắc nói một câu, “Vất vả rồi.” Trong giọng nói cũng không có chút phật phùng nào.

Cho dù như vậy, thư ký phụ trách ghi chép cuộc họp hôm nay cũng nhận không được mà hơi đỏ mặt, cúi đầu e thẹn nói một câu, “Cảm ơn trợ lý Lô.” Làm cho Lục Diễn vẫn còn chưa rời đi mở rộng tầm mắt chứng kiến được mị lực của vị trợ lý này.

Trở lại tầng cao nhất, Lục Diễn chưa đi vào văn phòng với Tô Mạc, ngược lại còn ở lại hàn huyên vài câu với Lô Vũ.

“Trợ lý Lô đến Tô thị làm việc được bao lâu rồi?”

“Cũng được gần bảy năm.”

“Vậy tính theo thời gian tức là sau khi tốt nghiệp đại học xong thì đến đây làm luôn ư?”

“Đúng vậy, đây là công việc đầu tiên của tôi.”

“Trợ lý Lô quả là rất tâm huyết, bây giờ rất ít người có thể làm được công việc đầu tiên lâu đến thế?”

“Thật ra... Không phải tôi kiên trì hay không, mà là tôi không tìm được công việc khác thích hợp cho mình phát triển hơn. Lúc tôi vừa vào Tô thị, cũng không phải làm trợ lý của chủ tịch, mà chỉ là một trợ lý tầm thường. Sau đó nhờ Tô đồng giữ lại bên người, gần như là dồn công sức chỉ bảo tôi trở thành một trợ lý

xuất sắc. Bây giờ muốn tìm một công việc tốt không khó, nhưng muốn gặp được một ông chủ tốt thì không dễ dàng, tôi cảm thấy hiện tại đã quá đủ.” Lô Vũ đối với Lục Diên hỏi gì đáp nấy.

Hắn cảm thấy những lời này nghe rất quen, giống như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải, suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ ra Tần Phong cũng từng nói những lời gần giống như vậy. Đến nơi này, Lục Diên càng ngày càng bội phục Tô Mặc, có thể khiến cho những người bên cạnh anh khẳng khái trung thành, đây là chuyện mà những người làm chủ đều khát vọng có điều không phải ai cũng làm được, thế nhưng Tô Mặc lại làm rất tốt. Đây cũng không phải chuyện có thể học hỏi được, quả thật là thiên phú bẩm sinh.

Trong phòng nghỉ của nhân viên, có vài thư kí xúm xít tán gẫu.

“Hôm nay nhìn thấy Lục Diên ngoài đời ở phòng họp, thật sự là quá đẹp trai, mê chết người.”

“Vậy cậu có hỏi xin chữ kí với xin chụp ảnh chung với anh ấy chưa?”

“Ôi chao, tôi quên mất, tôi chỉ kịp nhìn thấy anh ấy, hu hu hu hu, không biết còn có cơ hội nào gặp mặt nữa hay không, hối hận quá.”

“Yên tâm đi, anh ấy đâu phải chỉ ở công ty vài ngày, chắc chắn còn có cơ hội.”

“Khó nói lắm, công ty lớn như vậy, ai biết anh ấy đi chỗ nào, huống chi hầu hết thời gian, anh ấy ở văn phòng chủ tịch, đó cũng không phải nơi chúng ta có thể tùy ý đến.”

“Cho nên, đáng hâm mộ nhất là chị Daisy. Thân là thư kí của chủ tịch, trước kia mỗi ngày đều có thể gặp mặt chủ tịch và trợ lý Lô, hai anh chàng siêu cấp đẹp trai, bây giờ lại thêm nam nhân anh tuấn Lục Diên, trời ơi, thật khiến người ta ghen tỵ quá đi.”

“Vậy cô cũng phải có vóc người ngoại hình đẹp như người ta mới được, không phải người nào cũng có thể leo lên được chức thư kí chủ tịch đâu.”

“Ôi, cô đừng nói như vậy, người như chị Daisy thật sự tài giỏi mà.”

“Đúng vậy, có thể làm thư kí của chủ tịch, sao lại không có bản lĩnh, chẳng qua là dấu bản lĩnh có hơn nữa mà không bỏ ra cái gì đó thì cũng miễn bàn đi.”

“Những lời này của chị thật khó nghe, chị Daisy mới không phải người như vậy, chủ tịch cũng không phải thế.”

“Em gái nhỏ à, em mới bao nhiêu tuổi, biết cái gì! Chủ tịch và thư kí nhà nào lại không có những mối quan hệ không rõ ràng. Huống chi chủ tịch của chúng ta, muốn gia thế có gia thế, muốn ngoại hình có ngoại hình, là kim cương vương lão ngũ(*) trong mắt của biết bao thiên kim tiểu thư. Nhưng anh ấy ngay cả một người bạn gái cũng không có, cả scandal cũng không, em cho rằng là vì sao?”

“Lời cô nói nghe có vẻ có lý.”

“Này, nói lời như thế sẽ không sao chứ?”

“Sợ cái gì, dám làm thì đừng có sợ bị người khác nói.”

Chính là người vừa lên giọng đã bị kéo kéo tay áo, còn có chút không thuận theo mà cứ kéo mãi, liền mắng, “Cô kéo tôi làm gì...”

“Chị Daisy!”

“Chị Daisy, chị cũng tới!”

“Chị Daisy.”

...

Cho nên nói, đừng nói xấu sau lưng người khác, cẩn thận người ấy ở ngay đằng sau.

Daisy liếc mắt nhìn đám người, “Nếu tôi giống như lời các cô đang nói, đã sớm không ngồi ngây ngốc ở vị trí này rồi. Làm người thì phải biết thân biết phận, làm tốt bổn phận của mình mới là điều quan trọng

nhất. Muốn làm thư kí lớn, mặc kệ các cô có bao nhiêu bản lĩnh, thì điều quan trọng nhất là, đừng có tơ tưởng tới ông chủ!”

Nói xong, bưng cà phê bỏ đi, để lại bóng lưng xinh đẹp cao quý.

Người mới nói chuyện sắc mặt vừa đỏ vừa trắng.

Thật ra Daisy đã sớm biết đây không phải lần đầu có người bình luận về cô như vậy, lòng đổ kị của con người rất đáng sợ, cô ngồi ở vị trí này, dĩ nhiên sẽ có không ít người đổ mắt ghen tức.

Vốn Daisy cảm thấy cũng không có gì, cây ngay không sợ chết đứng. Nói thật, làm thư kí của chủ tịch, con người ông chủ là quan trọng nhất. Thư kí như cô thật sự có một công việc thoải mái tự tại, trừ những chuyện bên ngoài phải làm theo bốn phận, chưa từng gặp chuyện loạn thất bát tao gì. Không cần phải đi hầu rước những kẻ *** dè, không bị cấp trên quấy rối ***, cũng không phải chần cho ông chủ với những tình nhân nóng nảy. Mỗi lần nói chuyện với những chị em tốt, các cô ấy đều cực kỳ hâm mộ, cùng làm thư kí, sao mệnh cô lại tốt đến vậy.

Daisy tự biết thân biết phận, tuy rằng cô cũng giống những cô gái trẻ đều ái mộ người đẹp trai, vừa vặn ông chủ lại là cực phẩm trong cực phẩm. Nhưng với những gì cô không thể theo đuổi, cô cũng tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận, cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ sẽ lọt vào mắt xanh của ông chủ, mai này được biến thành phượng hoàng. Đó chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết, mà cô lại đang sống trong hiện thực.

Công việc tốt như bây giờ, ông chủ dễ hầu hạ, cho nên thỉnh thoảng bị người đứng nói huyền thuyên, cũng không có gì.

Chính là hai ngày nay, cô đặc biệt chán ghét phải nghe những lời bình luận này, quả thật giống như khắp người không được tự nhiên mà cảm thấy mất thể diện.

Chỉ trách hai người kia chói mắt người khác quá.

Hai ngày ngắn ngủi, nhưng Daisy đã nhiều lần nhìn thấy hai người họ không coi ai ra gì mà làm một số hành động thân mật, những lời âu yếm kia được nói ra thì dù là người lòng dạ sắt đá cũng cảm thấy nổi cả da gà. Một người là chủ tịch tập đoàn lớn, một người là đại minh tinh nổi tiếng, trong tình yêu cũng dính lấy nhau như vậy. Tuy rằng văn phòng chủ tịch không có người ngoài xông vào, nhưng cũng nên suy xét tới cảm nhận của người phụ nữ lớn tuổi độc thân này một chút chút, cô còn chưa gả được cho ai đâu.

Nói đến việc này thì Daisy thật sự bội phục sát đất với trợ lý Lô, mặc kệ nhìn thấy cái gì hay nghe được cái gì, mặt than vụn nằm của anh ta cũng không chút lay chuyển, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nên làm gì hay làm như thế nào, chưa bao giờ bị ảnh hưởng. Không giống bản thân cô, mỗi lần đều hận không thể che kín mắt, bịt chặt tai lại.

Không có ai nghe thấy tiếng hét điên cuồng trong lòng Daisy, kính nhờ hai người, ân ái như vậy thì nhanh kết hôn đi, nhanh công khai đi. Để cho cô được giải thoát, sau này không còn ai YY nhắm nhí cô với chủ tịch nữa, cô cũng có thể yên ổn đi tìm mùa xuân của mình. Phải biết là, cô đã nhiều lần đi xem mặt, khi đối phương biết mình là thư kí của chủ tịch đều bị ánh mắt sâu xa của đối phương nhìn chằm chằm. A, a, a, em gái nó, thật muốn dán vẽ mặt bọn chúng lại!

Đương nhiên, tiếng lòng của thư kí đáng thương thì hai đương sự đều không nghe được, cho nên lúc ân ái thì cứ tiếp tục ân ái, lúc ngọt ngào lại càng mạnh dạn ngọt ngào hơn.

Hoàn chương 82

.

(*) Kim cương vương lão ngũ : chỉ người đàn ông hội tụ đủ 5 tiêu chí :

- Nhiều tiền, có sự nghiệp; hoặc thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
- Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
- Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
- Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.

– Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

,

83. Chương 83

Sáng sớm, Lục Diễm theo Tô Mạc ra khỏi nhà. Lên xe một lúc, khi đi được đoạn đường ngắn, Lục Diễm mới cảm thấy có chút không đúng, “Không phải tới công ty sao?”

Tô Mạc khẽ cười, “Hôm nay là cuối tuần, cho dù là chủ tịch thì cũng không cần phải đi làm.”

Lục Diễm giật mình, tính chất công việc của hắn không phân biệt cuối tuần hay không, cho nên hắn chỉ ghi nhớ ngày tháng, mà ít khi nhớ tới cuối tuần, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Hẹn vài người bạn làm ăn cùng nhau chơi golf.” Tô Mạc vừa chăm chú lái xe vừa nói.

“Chơi golf?” Lục Diễm hỏi, những kẻ có tiền đều thích chơi cái này thì phải.

“Đúng,” Tô Mạc lên tiếng hỏi, “Sao vậy?”

Lục Diễm thản nhiên đáp, “Anh không biết chơi.”

“Không sao, chúng ta đến sớm, những người khác chắc phải hơn chín giờ mới đến, em sẽ dạy qua cho anh, rất đơn giản. Nếu đánh không tốt cũng không sao, kỹ thuật chơi của bọn họ cũng vậy thôi.” Tô Mạc trấn an.

“Vậy còn em thì sao?” Lục Diễm hỏi.

“Cũng tạm tạm.” Tô Mạc cười cười với hắn.

Lục Diễm hiểu, so với người bình thường thì Tô Mạc chắc chắn chơi rất giỏi.

Nơi Tô Mạc mang Lục Diễm đến là câu lạc bộ chơi golf sa hoa hạng nhất, nơi này theo chế độ hội viên, nếu muốn vào phải trình thẻ hội viên, nhưng hội viên có thể cấp bậc kim cương thì căn bản chỉ cần nhìn mặt cũng có thể đi vào, cho nên khi hai người tới, đã có giám đốc ra tiếp đón, cung kính mời Tô Mạc: “Chào ngài, Tô đồng, hôm nay ngài muốn dùng sân bóng nào?”

“Sân số 6 có người đặt chưa?” Tô Mạc hỏi.

“Chưa có.” Giám đốc kia đáp lời.

“Vậy chọn sân số 6 đi. Đợi một lát nữa có vài người bạn của tôi cũng đến, nói cho bọn họ tôi ở đâu.” Khi trước mặt người ngoài, Tô Mạc luôn rất có khí phách, ngữ khí thần thái luôn ẩn chứa khí thế uy nghiêm không cho phép kháng cự.

“Vâng, thưa Tô đồng.” Giám đốc khom người lại, gọi một nhân viên phục vụ dẫn hai người đến phòng thay đồ.

Mỗi hội viên của tấm thẻ kim cương đều có một phòng thay đồ riêng, Tô Mạc để phục vụ ở ngoài, đưa Lục Diễm vào trong rồi đóng cửa lại.

Anh mở tủ quần áo ra, lấy một bộ trang phục chơi golf mới tinh đưa cho hắn, áo T-shirt hiệu Polo nhạt màu phối với quần dài vải sợi bông hưu nhân, kết hợp thêm đôi giày thể thao theo kiểu dáng của giày da.

“Em đã cho người chuẩn bị trước, anh thử xem có vừa không.” Tô Mạc nói.

Bộ quần áo trên tay Tô Mạc cũng có kiểu dáng gần giống với bộ trên tay Lục Diễm, chỉ có màu sắc khác nhau chút xíu.

Hai người bình thường đều quen thăng thần với nhau, đổi một địa điểm khác, cũng không thấy có gì bất tiện, huống chi vẫn còn mặc đồ lót, cả hai đều vô cùng tự nhiên mà thay đồ.

Kết quả dĩ nhiên là vừa người. Hai người đều cao lớn đẹp trai, lại mặc quần áo chơi golf có kiểu dáng giống nhau, thực sự mang đến cảm giác trang phục tình nhân.

Tô Mạc xoay người từ một tủ khác lấy ra hai cái mũ che nắng vành rộng, đã gần tới mùa hè, mang mũ che nắng, vừa có thể ngăn ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào, lại cố tình tăng thêm cả phong độ riêng. Mặt khác mỗi người còn có một đôi găng tay trắng vừa mềm vừa mỏng. Lục Diễm tuy chưa từng chơi golf, cũng biết cái này là để tránh cho bàn tay bị thương khi ma sát mạnh với gậy chơi golf.

Mở cửa ra, bên ngoài đã không còn bóng dáng của người phục vụ dẫn họ tới nữa, mà là hai nhân viên nữ xinh đẹp tới hướng dẫn, hai người dáng vẻ cao gầy mặc trang phục chơi golf, tóc dài được buộc ngay ngắn khuất trong mũ, vẻ mặt tươi cười nhìn qua có vẻ tràn trề sức sống.

Hai người đi theo hai cô gái ngồi vào chiếc xe con chuyên dụng, trên xe đã thấy mấy cây gậy chơi golf được sắp xếp chỉnh tề.

Xe rất nhanh chở họ tới sân số 6, hai người xuống xe, nhân viên nữ ôm gậy đi theo phía sau.

Tới sân bóng, một người đặt bóng vào vị trí, Tô Mạc lấy gậy trên tay người còn lại, phát phát tay, ý bảo hai người tránh ra xa.

Chờ hai cô gái lui về phía sau, Tô Mạc đưa gậy chơi golf cho Lục Diễm, “Đến đây, trước tiên thử nắm cán gậy chút. Anh mới chơi lần đầu tiên, có thể thử cách nắm gậy chồng lên nhau, nó có thể tạo cảm giác hai tay duy trì được lực đồng nhất, dễ dàng khống chế cân bằng cho cả hai tay.”

Tô Mạc vừa nói vừa hướng dẫn Lục Diễm cách nắm gậy tiêu chuẩn. Bàn tay Lục Diễm lớn, mỗi ngón tay thon dài mạnh mẽ, rất thích hợp với cách cầm như vậy.

Thân thể hai người dựa sát vào nhau, Tô Mạc cúi đầu, ngón tay đặt lên tay Lục Diễm, nghiêm túc giảng giải.

Nói một lúc cũng không nghe thấy Lục Diễm đáp lời, không khỏi ngẩng đầu lên hỏi, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Lục Diễm chăm chú nhìn vào tay anh, nghe được câu hỏi, nở nụ cười, “Đang ngắm tay em, thật là đẹp.”

Tô Mạc cười như không cười, “Xem ra Lục tiên sinh đã nắm vững, vậy thì thử một chút xem.”

Lục Diễm dễ dàng giữ lại bàn tay đang định thả ra kia, cười cười lấy lòng, “Đừng, anh sẽ nghiêm túc học, em nói tiếp đi.”

Tô Mạc cũng không so đo, chờ Lục Diễm nắm chắc gậy trong tay, bàn tay hần trông có vẻ ôn văn nho nhã lại ngập tràn sức mạnh, vừa tuyệt đẹp, lại tự nhiên, giống như có chân khí ẩn chứa bên trong, Tô Mạc cũng nhìn đến ngây người. Không thể không nhắc lại câu Lục Diễm vừa nói ở trong lòng, thật là đẹp mắt.

Học cầm gậy xong là tới tư thế đứng, Tô Mạc trước tiên để cho Lục Diễm xác định được vị trí đứng, hơi khép chân lại, chân trái hướng ra ngoài, dồn trọng tâm vào chân trái, điều chỉnh để ra một tư thế thích hợp.

Sau đó Tô Mạc nói thêm về cách ngắm bóng cùng điểm quan trọng khi vung gậy, để cho Lục Diễm nhìn thử mình làm trước.

Lục Diễm hít sâu hai cái, ngón tay hơi nắm lại rồi thả lỏng, nắm chặt lấy gậy chơi. Để khi vung gậy càng lưu loát, trước khi bắt đầu đã nhẹ nhàng vung vung đầu gậy qua trái qua phải, như vậy có ích cho thả lỏng cơ bắp đang khẩn trương, tập trung sức lực.

Sau khi chuẩn bị tốt, Lục Diễm để gậy ra sau, vung lên, vung đúng vị trí xác định, hạ gậy xuống, đánh bóng. Động tác rất đẹp mắt, ánh mắt Tô Mạc vô tình cũng bị khuấy động theo. Nhưng mà có lẽ do đang căng thẳng, nên gậy thứ nhất cũng không chạm đến bóng, chỉ có bởi vì vung gậy mà dẫn tới một luồng gió nhẹ thổi bóng động đẩy một chút mà thôi.

Lục Diễm có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Tô Mạc.

Tô Mạc nhin cười, an ủi, “Không sao, lần đầu tiên đều như thế. Vừa rồi động tác rất tốt, thêm lần nữa.”

Gậy thứ hai cũng không chạm tới bóng, gậy thứ ba thì đỡ hơn, chạm vào bóng, chính là bóng vừa rời khỏi đế đỡ, thì trực tiếp rớt xuống, không cho nhân viên có cơ hội nhặt về.

Mấy gậy tiếp theo cũng không khá hơn là bao, không tiến bộ gì.

Khuôn mặt anh tuấn của Lục Diễm đã phủ đầy mồ hôi, một nửa vì nóng, một nửa vì xấu hổ.

Tô Mạc cũng không cười, anh cẩn thận quan sát động tác của Lục Diễm một chút, nghĩ nghĩ, rồi đi ra đứng ở phía sau hắn, vươn tay nắm hờ trên tay hắn, thấp giọng nói, “Tiếp đi, đừng gấp gáp, thử lại lần nữa.”

Lục Diễm vung gậy lần thứ hai, Tô Mạc ở phía sau cũng cử động theo động tác của hắn.

Lúc này đã đánh được một đoạn đường, chỉ là bị lệch hướng.

Một nhân viên đi theo hướng bóng để nhặt, một người khác đi tới vị trí đặt bóng để một quả khác vào.

Tô Mạc hình như đã tìm được nguyên nhân bất lợi của Lục Diễm khi đánh golf, anh đứng sau lưng hắn, giúp hắn điều chỉnh lại tư thế đứng, dạy hắn cách sử dụng bước chân và sức lực vùng eo để khống chế tốc độ và phương hướng vung gậy.

Sau đó Lục Diễm có chút tiến bộ, có điều luyện tập một hồi lâu, vẫn chơi rất tệ. Cũng may Tô Mạc kiên nhẫn, mỗi một lần đều sẽ nghiêm túc giúp hắn chỉnh lại tư thế và phương hướng, giảng giải nguyên nhân và chỉ tiết cách làm cho Lục Diễm.

Tư thế hai người cực kỳ thân mật, nhiều lần thậm chí có thể nói là vành tai mái tóc chạm nhau, chẳng qua bởi vì nguyên nhân dạy học, thành ra không khiến người khác nghĩ nhiều.

Lục Diễm chơi mệt rồi, Tô Mạc liền chơi cho hắn nhìn một chút, trình độ của anh dĩ nhiên không giống với cách nói tầm tàm của anh, mà gần như đạt tới tiêu chuẩn chuyên nghiệp. Mặc kệ là gậy chuẩn 5, 4 hay là gậy chuẩn 3 (*), hầu hết đều đánh vào lỗ. Hơn nữa động tác của anh đều thoải mái tự nhiên, giống như nước chảy mây trôi, khiến người xem cảm thấy vui vẻ.

(*) Một sân golf tiêu chuẩn gồm có 18 lỗ, có 3 loại lỗ: Gậy chuẩn 3, gậy chuẩn 4, gậy chuẩn 5

Lục Diễm giơ ngón cái lên, “Giỏi quá!”

Tô Mạc khẽ cười, tự nhiên nhận lấy lời ca ngợi này.

Đến chín giờ, những người hẹn với Tô Mạc cũng đến, đều là những nhân vật có tiếng trên thương trường, Lục Diễm cho dù chưa gặp mặt thì cũng nghe nói ít nhiều. Không đông lắm, chỉ khoảng bốn năm người. Tô Mạc cực kỳ tự nhiên giới thiệu Lục Diễm cho bọn họ, một đám người đều nói hân hạnh, nhưng trong lòng mờ mịt, đây là thanh niên tài giỏi nhà nào vậy, sao trước kia không nghe nói đến. Ngày ngày làm ông chủ lớn, dĩ nhiên sẽ không giống người bình thường luôn luôn theo dõi tin tức giới giải trí, không biết Lục Diễm cũng rất bình thường, cho dù hắn đã là một đại minh tinh.

Tô Mạc không giải thích nhiều về thân phận của Lục Diễm, mấy người kia cũng không hỏi đến, dù sao người có thể xuất hiện cùng Tô Mạc, cố gắng tạo quan hệ tốt nhất định không sai.

Mấy người mời Lục Diễm cùng chơi vài gậy, hắn chỉ lắc đầu cười nói, “Vừa rồi chơi một trận, có chút mệt, mọi người cứ thoải mái.”

Những người khác nhìn Tô Mạc, thấy anh chỉ hé miệng cười khẽ, không nói gì, bọn họ cũng không miễn cưỡng, dù sao mục tiêu hôm nay chỉ là Tô Mạc mà thôi. Về phần người họ Lục kia, chỉ cần tất cả mọi người cùng trên thương trường, về sau chắc chắn có cơ hội gặp gỡ, đến lúc đó kết giao thêm lần nữa là được.

Tô Mạc đi theo những người đó tới sân bóng, trong đám người có người biếng nhác nói: “Tôi lười đi, tôi cũng không đi, mọi người chơi vui vẻ.”

Nói chuyện chính là người duy nhất Lục Diễm biết ngoài Tô Mạc, Hạ Minh, Hạ thiếu gia.

Thân phận và địa vị của Hạ thiếu gia, đồng ý đến đây đã quá nề mặt rồi, hiển nhiên không ai dám miễn cưỡng hắn, chỉ thuận miệng trêu chọc hai câu rồi đi khỏi.

Lục Diễm và Hạ Minh cũng coi như quen biết đã lâu, dĩ nhiên sẽ không câu nệ. Hai người cùng đi tới khu nghỉ ngơi mà ngồi xuống, uống chút rượu do câu lạc bộ chuẩn bị sẵn.

Khu nghỉ ngơi ở vùng cao hơn, tầm nhìn rất tốt, có thể dễ dàng quan sát toàn cảnh, Lục Diễm nhìn mấy người Tô Mạc ở khu đánh golf, anh một gậy tôi một gậy chậm rãi mà đánh.

Nhìn một lát, Lục Diễm cũng nhìn ra, quả nhiên giống Tô Mạc đã nói, kỹ thuật của những người đó không tốt lắm, cho nên anh cũng không dùng hết sức, ngẫu nhiên thả tay một chút, để những người đó thua không quá khó nhìn. Dù sao không phải thi đấu, chỉ là thủ đoạn xã giao mà thôi, tất cả mọi người vui vẻ thì mới thật sự vui vẻ.

Hạ Minh bắt gặp Lục Diễm đang nhìn chằm chằm Tô Mạc, cảm thấy có chút buồn cười, “Sao vậy, nhìn ngây ngốc rồi? Bộ dáng của cậu ấy chơi golf rất đẹp mắt đúng không. Trình độ của Tô Mạc còn hơn thế này rất nhiều, những người đó chưa xứng làm đối thủ của cậu ấy đâu.”

Lục Diễm liếc Hạ Minh một cái, đối với bộ dạng tự cho là đúng của hắn có chút không vừa mắt, thản nhiên nói: “Tôi biết.”

Hạ Minh không phải kẻ ngốc, ngược lại, hắn cực kỳ sắc bén, dĩ nhiên cũng đã nhận ra bất mãn của Lục Diễm, cảm thấy rất thú vị, cười nói: “Như thế nào, không cao hứng ư? Nhóc con! Lúc tôi quen Tô Mạc, cậu đại khái vẫn còn học tiểu học đấy, nhiều năm như vậy, cậu không thể so được.”

“Thì sao chứ?” Lục Diễm nhấc mi một cái, “Thời gian một đời rất dài, tôi với em ấy cùng một chỗ sớm hay muộn cũng sẽ vượt qua thời gian giữa anh và em ấy.”

“Ồ, nghiêm túc nhỉ?” Hạ Minh sờ sờ mũi, cười nói.

Lục Diễm cũng không phủ nhận, “Về chuyện của em ấy, tôi luôn luôn nghiêm túc.”

“Trong mấy năm này, cậu là người đầu tiên dám nói chuyện như vậy với tôi. Bất quá, tôi thích tính cách này của cậu.” Hạ Minh cười ha ha, nói cợt nhả, “Giờ mới biết người ta rất tốt? Lúc trước còn không chịu đáp lại tình yêu của người ta?”

“Trước khác giờ khác, hiện tại hiểu được quý trọng cũng không muộn.” Lục Diễm đáp.

Hạ Minh nhìn hắn trầm mặc một lúc, mới nói, “Bạn bè của tôi không nhiều, hai người đều là bạn. Nhìn thấy hai người như bây giờ, tôi cảm thấy rất tốt, tôi thật lòng hy vọng cả hai có thể như vậy cả đời. Có điều cảnh cáo trước, nếu có một ngày hai người ồn ào rạn nứt, tôi chắc chắn, sẽ đứng về phía cậu ấy.”

“Tôi sẽ không cho anh có cơ hội đó.” Lục Diễm nhìn ánh mắt của hắn, nghiêm túc đáp lời.

“Tốt nhất là như vậy.” Hạ Minh cười nói, “Khi nào đến lúc mời tôi uống rượu mừng đây?”

“Sẽ có cơ hội.” Lục Diễm đáp.

Hạ Minh đột nhiên tiến lại gần, nhẹ giọng bên tai Lục Diễm, “Có một việc, tôi tò mò lâu rồi. Hai người các cậu, ai ở trên?”

Lục Diễm lộ ra vẻ mặt hết cách với hắn, nhượng mày đáp, “Loại chuyện này, cũng chỉ có anh dám hỏi trực tiếp thôi.”

“Ha ha,” Vẻ mặt của Hạ Minh không cho là đúng, “Bởi vì thân phận của tôi đặc biệt. Ờ, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi chút đi, khó có dịp tôi tò mò nhiều chuyện.” Vừa nói vừa đung đung tay phải đối phương.

“Anh đoán xem.” Lục Diễm giương mi.

“Tôi đoán...” Hạ Minh dè dặt giọng xuống, khẳng định, “Là cậu.”

“Ồ, vì cái gì anh cho rằng như vậy?” Lục Diễm cũng có chút tò mò.

“Chỉ bằng vừa rồi cậu dám chất vấn thái độ của tôi, cậu thật sự không phải người ở dưới.” Hạ Minh nhếch môi cười, “Hơn nữa tôi biết, Tô Mạc rất yêu cậu, nếu cậu ta yêu một người, sẽ hận không thể đem cả thiên hạ cho người đó. Chuyện giường chiếu chỉ là chuyện nhỏ, cậu ấy sẽ không để ý.”

“Anh khẳng định như vậy, anh hiểu rõ em ấy đến thế?” Lục Diễm hỏi lại.

“Ồ, tôi với cậu ấy quen biết nhiều năm rồi, cũng không phải chỉ là xã giao sáo rỗng.” Hạ Minh cười nói, “Cậu cứ nói cho tôi đi, tôi đoán đúng hay không?”

Lục Diễm cười mà không nói.

Hạ Minh dùng ngón trỏ chỉ chỉ hắn, “Nhóc con khá lắm, quả thật không tiếng không động mà làm thịt lão hổ. Nghĩ lại, tự dưng có cảm giác hấp dẫn à nha.” Hạ Minh cố ý sờ sờ cằm.

Lục Diễm nguy hiểm nheo mắt lại, “Cho dù thế, em ấy cũng là của tôi.”

“Ha ha,” Hạ Minh đứng dậy, “Tôi thật sự ngày càng càng thưởng thức cậu. Đi thôi, muốn chơi một lúc không?”

“Không phải là lười động tay sao?” Lục Diễm trêu chọc.

“Tôi lười chơi với mấy người đó thôi, nhưng cậu thì khác, cậu rất thú vị.” Hạ Minh cười đáp.

“Ha...” Lục Diễm cười một tiếng, cũng đứng dậy, “Vậy chơi một lúc.”

Kỹ thuật của Hạ Minh không tồi, gậy chuẩn 4, hắn chỉ dùng một gậy đã hoàn thành. Hắn nắm gậy cười với Lục Diễm: “Sao nào, tôi cũng rất lợi hại đấy chứ. Đến đây, cậu thử xem.”

Lục Diễm mỉm cười không nói gì, trực tiếp nhận lấy gậy từ nhân viên giữ bóng, hắn luôn luôn thích dùng sự thực để nói chuyện.

Chờ đến khi Lục Diễm đánh xong lui về sau, Hạ Minh có chút khó tin, “Trước kia cậu từng luyện qua à? Chuẩn mực đến vậy?”

“Lần đầu tiên đến.” Lục Diễm cười nói.

“Không có khả năng, lần đầu tiên có ai đánh tốt được vậy đâu.” Hạ Minh kinh ngạc.

Lục Diễm quay đầu nhìn thoáng qua Tô Mạc đã không chơi nữa mà hình như đang bàn chuyện làm ăn với mấy người kia, dẫu mặc trang phục chơi golf thì khí thế vẫn mạnh mẽ như trước, cực kỳ mê người, hắn nở nụ cười thật lòng, “Kết quả này, hắn là bởi vì thầy giáo giỏi, trò có thiên phú đi.”

Hoàn chương 83

84. Chương 84

.

Tối gần giữa trưa, vui vẻ chơi golf một lúc, Lục Diễm và Hạ Minh cũng đã thỏa thuê. Hai người đưa gậy chơi golf cho hai nhân viên đi theo, cùng nhau đi về hướng Tô Mạc và mấy người kia.

Tô Mạc cùng mấy ông chủ lớn hình như còn đang bàn chuyện làm ăn, mỉm cười bắt tay lẫn nhau, miệng nói, “Hợp tác vui vẻ”, thoạt nhìn tâm trạng đều có vẻ rất tốt.

Hạ Minh vừa trông thấy Tô Mạc liền oán giận một câu, “Tô Mạc, cậu đã chơi golf giỏi thì thôi đi, sao lại còn có cả tố chất của huấn luyện viên. Người này không phải mới đến lần đầu sao, ngay cả một quả tôi cũng không thắng được, thật là quá đáng.”

Tô Mạc thoáng kinh ngạc một chút, trình độ của Hạ Minh anh rất rõ, nhìn vẻ mặt vô tội của Lục Diễm, ngay lập tức hiểu ra, cười như không cười mà nhìn Lục Diễm nói: “Em còn tưởng anh chưa học được.”

Lục Diễm sờ sờ mũi, hơi có chút lúng túng, ho nhẹ một cái, “Khụ, hình như bắt chợt ngộ ra.”

Hạ Minh ngược lại không hiểu gì, “Hai người các cậu qua qua lại lại nói cái gì? Sao tôi nghe không hiểu.”

“Không có gì, đi thôi.” Tô Mạc cười nhẹ, lúc đi ngang qua người Lục Diễm, lặng lẽ néo bàn tay hắn một cái, Lục Diễm nhìn bóng dáng đối phương không dừng lại, đột nhiên thấy ngứa ngáy trong lòng.

Ngồi trên xe chuyên dụng quay lại câu lạc bộ, mấy người tách ra quay lại phòng thay đồ để thay quần áo, Lục Diễm tất nhiên là đi theo Tô Mạc.

Phòng thay đồ của hội viên có thể kim cương còn có một phòng tắm riêng, sau khi vận động xong, mấy vị tai to mặt lớn nhất định không muốn người đầy mồ hôi mà trở về, đó cũng là một chi tiết tỉ mỉ mà khiến cho câu lạc bộ càng thêm đông khách, cũng khiến nó được ưa chuộng.

Vào phòng thay đồ đóng cửa lại, hai người cũng phân trước sau, cùng nhau cởi quần áo đi vào phòng tắm.

Phòng tắm vốn không lớn, hai người đàn ông cao hơn một mét tám càng có vẻ chật chội. Có điều Lục Diễm không cảm thấy chút xú nào không tốt, mở vòi hoa sen xả nước thẳng xuống, làm cho hai người đều ướt sũng.

Lục Diễm đặt Tô Mạc lên trên bức tường trơn nhẵn trong phòng tắm, môi không thể chờ được mà áp lên, bọt nước từ đỉnh đầu chảy xuống, xuôi theo từ gò má đến đôi môi đang dính lấy nhau của hai người, len vào giữa hai đôi môi đang cắn xé, tất cả đều là hương vị mặn mòi.

Chỉ trong chớp lát đã vang lên tiếng thở dốc, khiến lòng người nóng lên, toàn cơ thể cũng nóng theo.

Cảm giác bụng trên có cái gì càng ngày càng cứng càng chọc vào, khiến Tô Mạc đang đắm chìm trong nụ hôn đầy hương vị ngọt ngào kia mà tỉnh lại, đẩy Lục Diễm ra, thấp giọng thở hổn hển nói, “Đừng ở chỗ này, về nhà rồi...”

Lục Diễm một mực liếm rồi cắn vành tai của anh, thất lực dùng sức đẩy về phía trước một chút, khàn giọng nói, “Em cảm thấy anh có thể nhẫn tiếp được sao?”

Lục Diễm ngoài miệng hỏi một câu, trong tay lại không khách khí chút nào. Hắn cũng biết nơi này không phải địa điểm thích hợp, nhưng ngay từ khi Tô Mạc nắm tay day hắn chơi bóng, ngón tay thon dài của anh đặt trên tay hắn, mặt mày nghiêm túc cúi xuống hướng dẫn, lại như đốt một mồi lửa trong lòng hắn. Sau khi nhìn thấy phong thái anh chơi golf, quả thật xinh đẹp khiến người khác mù lòa. Mà cuối cùng một cái cọ nhẹ trong lòng bàn tay, giống như cắt đứt tia lí trí cuối cùng.

Khi những người khác còn ở đây, thì cho dù dùng cách nào cũng phải nhịn xuống, nhưng hiện tại hai người lại ở một chỗ trong không gian chật hẹp này, còn phải nhịn xuống nữa, Lục Diễm sẽ nghi ngờ bản thân có còn là đàn ông bình thường hay không.

Thời gian, địa điểm đều không thích hợp, cho nên chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

...

Thu dọn tất cả xong, đến khi thay quần áo đi ra ngoài, phát hiện cả sảnh lớn chỉ còn lại Hạ Minh.

Hắn ngồi trên ghế sa lông, vắt chân nhìn hai người đi ra, dùng loại ánh mắt vi diệu kiểu như ‘tôi hiểu rõ’ đánh giá hai người, nhất là dáng đi có chút cứng ngắc của Tô Mạc, cười cực kỳ ái muội, “Người trẻ tuổi, thật đúng là quá mức nhiệt tình.”

Tô Mạc hơi mất tự nhiên mà quay đầu đi, nhìn xung quanh một chút hỏi, “Bọn họ đâu rồi?”

“Hai người lâu như vậy cũng không thấy đi ra, không chờ nổi nên về trước hết rồi.” Hạ Minh cười đáp.

“Vậy sao anh còn chưa đi?” Lục Diễm tiến về phía trước một bước, tỉnh bơ ngăn cản tầm mắt của đối phương đang dừng trên người Tô Mạc.

Hình như bị hành động bảo vệ người yêu này của Lục Diễm lấy lòng, Hạ Minh cười, “Tôi khác, dĩ nhiên là chờ hai người lâu rồi. Có điều nếu đã chờ được thì tôi cũng đi đây.”

Hạ Minh sải bước dài dẫ trên mặt đất, đặc biệt tự nhiên mà hất hất vạt áo, khi đi qua người Lục Diễm, vỗ vai hắn một cái, thấp giọng nói bên tai hắn, “Tôi nói này, vừa này có vẻ nhanh quá, muốn tôi mời bác sĩ riêng khám cho cậu không?”

Nói xong, nháy mắt trái với Lục Diễm, giống như đợi nửa ngày mới có cơ hội dùng câu này để hòa nhau, Hạ Minh cười có chút xấu xa, chào Tô Mạc một tiếng, ngay lập tức rời khỏi.

Tuy rằng biết rõ đây là lời nói nhảm, Hạ Minh cũng chỉ là trêu chọc, nhưng Lục Diễm vẫn cứ chờ một lát, nửa ngày không nói được gì. Đàn ông bị nghi ngờ về ‘năng lực’ của mình thì sao có thể thờ ơ, nhưng cố tình

hôm nay lại bị chụp một nỗi oan lớn không có chỗ nào giải bày. Cũng không thể đuổi theo để phản bác một câu, “Tôi có được không, vị trong nhà của tôi rõ ràng nhất.” Đây mới thực sự làm giảm phẩm cấp của hắn.

Tô Mạc thấy sắc mặt Lục Diễm không tốt lắm, đại khái cũng đoán được Hạ Minh nói gì đó không hay ho, thuận tiện nói, “Hạ Tam nói gì với anh? Anh đừng để ý, anh ấy có đôi khi thích trêu ghẹo.”

Khi Lục Diễm quay đầu lại vẫn còn cứng ngắc, nhìn Tô Mạc nửa ngày, cuối cùng mới nói, “Không có gì, chúng ta về nhà đi,” Sau đó nghiêng răng bổ sung thêm, “Trở về tiếp tục!”

Việc đóng vai trợ lý riêng của chủ tịch vẫn còn kéo dài, chẳng qua thời hạn càng ngày càng ngắn.

Mấy ngày nay Lục Diễm không rời khỏi Tô Mạc một tấc nào, nhìn đủ loại trạng thái của Tô Mạc trong công việc, nghiêm túc làm việc, quyết đoán dứt khoát khi ra quyết định, phong thái sắc bén trên bàn đàm phán, ung dung điềm tĩnh đối mặt với đối thủ, lịch sự với nhân viên... Mỗi một biểu hiện của Tô Mạc đều có thể khiến Lục Diễm không thể dời mắt ra được, đồng thời làm cho hắn cảm giác sâu sắc về một vị chủ tịch đầy triển vọng.

Trong công việc Lục Diễm căn bản không giúp được gì, nhưng về việc chăm lo đời tư, chú ý ba bữa ăn của chủ tịch, giám sát để cho anh nghỉ ngơi hợp lý, tùy lúc chuẩn bị trà nước, thì thoảng mượn dùng phòng bếp ở nhà ăn để làm bữa cơm tình yêu, có đôi khi chỉ cần Tô Mạc chau mày hay quay đầu thì Lục Diễm có thể đưa lên thứ anh cần bất cứ lúc nào. Về việc bảo vệ chủ tịch chu toàn và đảm nhiệm vị trí tài xế tạm thời càng không cần phải nói. Cái gọi là trợ lý riêng căn bản nhanh chóng biến thành bảo mẫu kiêm vệ sĩ, Lục Diễm làm không biết mệt mỏi.

Mỗi một lần Tô Mạc đều cười thật ôn nhu với hắn, Daisy bởi vì bị chiếm đoạt công việc cảm thấy cực kỳ nhàm chán, liền bắt đầu mỗi ngày làm công tác thống kê số lần chủ tịch mỉm cười, kết quả nhận ra mấy ngày nay số lần chủ tịch cười bằng cả một năm trước, không thể không cảm thán sức mạnh của tình yêu. Mà ngay cả khuôn mặt than của trợ lý Lô cuối cùng cũng bị cảnh hai người này luôn phóng tia lửa bất chợt mà hơi hơi co rút.

Đến ngày cuối cùng, Lục Diễm rốt cuộc cũng không suốt ngày như hình với bóng bên chủ tịch nữa, dùng không ít thời gian đi khắp nơi trong công ty một vòng, fan và những người khác trong công ty chờ đợi hồi lâu cũng có cơ hội xin chữ kí và chụp ảnh chung với vị đại minh tinh này, ai đến Lục Diễm cũng không từ chối, đều giữ nụ cười đáp ứng họ.

Cuối cùng khi Lục Diễm ôm một đống lớn đủ loại quà tặng, quần áo có chút lộn xộn đi vào văn phòng chủ tịch thì Tô Mạc cũng không quá kinh ngạc.

Anh đặt tài liệu trên tay xuống, khoanh tay nhìn hắn, cười nói, “Trợ lý Lục rất được chào đón nha.”

Lục Diễm tiện tay đặt quà tặng trên ghế sa lông, chậm rãi đi tới, kéo kéo khóe miệng, “Tô tổng có gì bất mãn vậy?”

Tô Mạc khẽ ngắc đầu thì Lục Diễm đã đứng trước mặt, vươn tay ra kéo cà-vạt của hắn xuống, Lục Diễm bị kéo phải cúi người xuống, hơi thở ấm áp của Tô Mạc phả trên mặt, “Sao có thể, em cao hứng còn không kịp nữa là.”

Hai tay Lục Diễm chống lên tay vịn của ghế, kề sát về phía trước, Tô Mạc lại ngửa về sau một chút, gáy tựa trên lưng ghế, duy trì tư thế ngắc đầu nhìn lên, Lục Diễm tiến gần trong mắt anh, thấp giọng nói, “Hôm nay là ngày cuối rồi, qua ngày hôm nay, trợ lý riêng của ngài phải chào từ giã ngài rồi.”

“Cho nên?” Tô Mạc chờ hắn nói nốt.

Lục Diễm hơi hơi nheo mắt lại, giọng nói càng khàn khàn, “Trợ lý Lô và Daisy đã tan làm trước.”

Tô Mạc vẫn mỉm cười như cũ, “Như vậy ý của trợ lý Lục là?”

Lục Diễm tiếp tục thấp giọng, “Bây giờ trên tầng này chỉ còn lại hai người chúng ta, không có chỉ thị của ngài thì những người khác cũng không dám tùy tiện đi lên.”

Lục Diễm đặt tay lên vai Tô Mạc, sau đó từng chút từng chút trượt xuống, thân thể cũng từng chút ngồi xuống, cho đến khi quỳ một gối trên đất, hai tay nắm lấy tay trái của Tô Mạc. Lục Diễm dùng hai má cọ

cọ vào mu bàn tay anh, ánh mắt nâng lên phía trước, nhìn thẳng vào anh, nhẹ giọng nói, “Trợ lý của ngài hy vọng có thể ở đây phục vụ ngài một lần.”

Hồ hấp của Tô Mặc đã dần gấp gáp, anh cố gắng duy trì biểu hiện trên mặt, thỉnh thoảng Lục Diễm có hứng thú sẽ đột nhiên sắm vai một loại nhân vật nào đó, tựa như người chơi đàn violin lần trước, không thể không nói, cảm giác như thế thật sự khiến người khác dễ dàng hưng phấn, Tô Mặc cũng nguyện ý phối hợp.

Nếu là bình thường, anh có thể sẽ không chấp nhận chơi đùa trong văn phòng, như vậy rất xấu hổ. Nhưng giờ phút này không khí thật sự quá tốt, về mặt Lục Diễm thành kính nhìn anh, giống như anh chính là thần của hắn, như mọi lần anh đều bị mê hoặc, Tô Mặc căn bản không có cách nào chối từ.

“Vậy thì... như anh mong muốn.” Tô Mặc hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, lấy ngữ điệu của một người đứng trên cao, chậm rãi nói.

Lục Diễm cười nhẹ, một nụ hôn khẽ dừng trên mu bàn tay của anh, khóe mắt hơi nâng lên, “Tuân lệnh, Boss!”

...

Khi Tô Quyết đi lên tầng trên cùng, cảm giác có chút bất thường, tại sao không nhìn thấy mỹ nữ Daisy đâu, thử gọi điện cho anh hai, một lát sau cũng không có người bắt máy. Tô Quyết thoáng nghi ngờ, chẳng lẽ anh hai không ở đây? Đi họp ở bên ngoài rồi? Nhưng mà lúc trưa cậu vừa gọi điện cho Daisy, xác định buổi chiều anh hai không có sắp xếp gì, cho nên cậu mới tính toán tự mình tới đây. Chẳng lẽ tan làm về trước rồi? Điều này cũng ít có khả năng, lấy cá tính cuồng công việc của anh cậu, chỉ hận không thể một ngày hai mươi tư giờ ngày ngày ở công ty ấy chứ, tuy rằng từ sau khi yêu đương thì giảm bớt, nhưng chưa từng về sớm mà không có lý do.

Tô Quyết đang định rời đi, đột nhiên nghe được một ít tiếng động truyền đến từ trong phòng làm việc.

Cậu thở một hơi, khẽ cười, mình vừa nói rồi mà, sao anh mình có thể rời đi nhanh như vậy, quả nhiên vẫn còn ở công ty mà.

Tô Quyết không chút suy nghĩ đi tới, vừa xoay nắm cửa, thấy không có khóa, cậu lập tức đẩy vào, còn thuận miệng gọi, “Anh hai...”

Sau đó lời định nói nhỏ dần, cậu bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ rồi. Kinh ngạc không đến hai giây, một vật thể không nhìn rõ đã bay về phía cậu, cùng với tiếng gầm nhẹ khàn khàn của anh trai cậu, “Ra ngoài!”

Tô Quyết run run, vội vàng lui ra ngoài, “Sầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Qua nửa ngày, Tô Quyết mới lấy lại tinh thần, đã kích quá lớn, cậu cần sắp xếp lại thật tốt.

Cảnh đông cung sống không phải cậu chưa từng thấy qua, mặc dù nhân vật chính là anh trai mình, cậu cũng không phải chưa từng âm thầm phỏng đoán sinh hoạt cá nhân của anh. Nhưng cậu thật sự không nghĩ đến, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến...

Nếu một hai giây kia không phải cậu bị hoa mắt, người quần áo lộn xộn về mặt ứng hồng bị đặt trên bàn, giống anh trai cậu quá! Người mà từ nhỏ đến lớn, luôn bảo hộ cậu sau người, trời có sập xuống cũng có vai anh gánh đỡ, chém giết đối thủ không còn manh giáp trên thương trường, ở gia tộc thì nói một mà không nói hai, ánh mắt nhẹ nhàng liếc qua cũng khiến kẻ nhát gan bị dọa tiểu ra quần, người anh trai cuồng bá khốc suất của cậu.

Tô Quyết cảm thấy toàn bộ thế giới quan của cậu bị nát vụn, không cần soi gương, cậu cũng biết giờ phút này mặt mình nhất định đã tái đi rồi.

Cậu chưa từng nhìn thấy anh trai như vậy, cũng không biết khi anh mình động tình, khóe mắt phiếm hồng, không thể ngăn được thờ dốc thì ra lại mê người đến vậy, mà người khiến anh biến thành như vậy....

Lục Diễm, tôi muốn quyết đấu với anh a a a a! Trong lòng Tô Quyết gào thét, nhưng cũng chỉ ở trong lòng mà thôi.

Cũng không biết bao lâu trôi qua, bên trong truyền tới tiếng gọi, “Vào đi!”

Là giọng nói của anh trai, chính là khàn khàn hơn bình thường rất nhiều.

Tô Quyết từ trong ảo tưởng muốn chém người nào đó thành tám khối mà lấy lại tinh thần, dè dặt mở cửa ra.

Cảnh đã kích tinh thần quá lớn kia đã không còn, hai người đều quần áo chỉnh tề, Lục Diễm coi như không có việc gì ngồi trên ghế sa lông, nhìn thấy cậu còn cười cười, Tô Quyết thoáng rung mình, đương nhiên cậu không cười nổi, cậu biết biểu tình trên mặt mình hẳn còn cứng ngắc. Thật không hổ là ảnh đế, hừ!

Tô Mạc ngồi trên ghế làm việc, sắc mặt cũng khôi phục như ngày thường, chẳng qua trên tóc còn có chút ẩm ướt.

Không khí hơi xấu hổ, ba người đều ngâm hiểu trong lòng mà không nhắc tới chuyện vừa rồi.

Tô Mạc nhẹ nhàng nắm tay phải đặt trên môi, khụ một tiếng, “Đi vào sao không gõ cửa?”

Giọng nói vẫn còn khàn khàn, có thể thấy được vừa rồi có bao nhiêu kịch liệt, Tô Quyết nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lục Diễm ở một bên.

Khóe miệng cậu khẽ co rút, có chút ủy khuất, “Anh hai, khi em đến có gõ cửa mà, hơn nữa em còn gọi vài cuộc điện thoại cho anh nữa.”

Tô Mạc không khỏi đỏ ửng hai má, “Khụ, vừa rồi có thể không nghe thấy.”

Đúng vậy, em hiểu được, lúc em đang ‘làm việc’ ai mà gọi điện tới thì em hận không thể giết chết kẻ đó, trong lòng Tô Quyết yên lặng bình ổn lại cảm xúc. Chỉ là vẫn có ý muốn lật bàn.

“Giờ này đến đây, có chuyện gì không?” Tô Mạc nhẹ giọng hỏi, nhưng Tô Quyết vẫn cảm thấy bị tổn thương, hừ, em trai muốn đến thăm anh mình còn cần lý do sao.

Có điều Tô Quyết vẫn chưa quên mục đích lần này, “Ông Trần mời chúng ta đến buổi đấu giá từ thiện của ông ấy ở Lệ Tinh. Chỉ mang người nhà!”

Bốn chữ cuối cùng Tô Quyết nhấn thật nặng, vừa nói vừa nhìn chằm chằm Lục Diễm.

Thật ra trên thiệp mời chỉ viết mang theo một người, không nói phải là người nhà, thế nhưng trải qua đã kích vừa rồi, Tô Quyết rất tình nguyện để Lục Diễm dưới danh nghĩa người của Tô gia. Lục Diễm ngược lại không nhìn đến ánh mắt tóe lửa của cậu, thản nhiên mỉm cười, “Cụ thể ngày nào? Tôi sẽ bớt ít thời gian.”

Tô Quyết không tình nguyện nói ra ngày giờ, Tô Mạc cũng gật đầu đáp, “Được, anh biết rồi, anh sẽ bảo Daisy sắp xếp lịch trình.”

Thấy Tô Quyết còn đứng đó không động đậy, Tô Mạc lại khẽ ho hai tiếng, “Còn có chuyện gì sao?” Phía sau còn hơi khó chịu, anh chỉ muốn nhanh chóng rửa sạch mà thôi.

Tô Quyết lập tức thở dài, “Không, không có.”

Lục Diễm đi qua, sẵn sóc đỡ lấy bả vai Tô Mạc, thấp giọng nói, “Đi tắm trước đã.” Trong phòng làm việc của chủ tịch còn có phòng nghỉ, bên trong có phòng tắm, trước kia Tô Mạc chỉ có một mình, cũng thường xuyên nghỉ lại qua đêm ở đây.

Tô Mạc chung quy vẫn thấy không ổn lắm khi biểu hiện quá rõ ràng trước mặt em trai, tuy rằng những gì không nên nhìn, đối phương cũng đã thấy, “Vẫn là trở về rồi nói sau.”

Tô Quyết rất tức thời mà lên tiếng, “Em không có chuyện gì nữa, anh hai, em đi trước, các anh... ừm, tự nhiên.”

Nói xong cậu liền chạy ra ngoài.

Khi bước vào thang máy Tô Quyết còn cảm thấy bước chân có chút loạng choạng, có cảm giác khóc không ra nước mắt. Vốn nghĩ rằng sẽ có thêm “chị dâu”, không nghĩ tới lại có thêm một “anh rể”, nghĩ đến đợt Tết âm lịch ở nhà cũ của Tô gia, cậu còn trêu chọc Lục Diễm, thật sự là....

A a a, không được, không thể để một mình cậu chịu đả kích, lúc này, phải tìm người chết chung. Tô Quyết rất nhanh lấy điện thoại ra, tìm cái tên ‘Tiểu Lục tử’ trên danh bạ, gọi điện thoại qua, “Tiểu Lục tử, tôi nói cho anh chuyện này....”

Cho nên lần sau gặp mặt, ánh mắt Lý Nhiễm nhìn Lục Diễm liền đặc biệt vi diệu.

Hoàn chương 84

,

85. Chương 85

.

Kỳ nghỉ của Lục Diễm vừa mới chấm dứt, Chẳng cần lí do cũng quay xong. Trong bữa tiệc mừng đóng máy, vốn là nhân vật chính, hẳn không thể không bị mời rượu, nhưng hai ngày nay thân thể Lục Diễm có chút khó chịu, liền lấy cớ không chịu được mùi rượu. May mà người trong đoàn phim đều có chút thông cảm, không ép hẳn.

Lúc kết thúc đã là mười một giờ, vẫn là Tống Huy ở phía trước lái xe như cũ, lần này Lục Diễm ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại, đầu còn hơi choáng váng một chút.

Đột nhiên thân xe chấn động, cơ thể Lục Diễm theo quán tính mà ngã về đằng trước, xe phải đạp phanh dừng gấp.

Lục Diễm mở to mắt, “Có chuyện gì vậy?”

Không đợi Tống Huy đáp lời, chính Lục Diễm cũng nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra.

Đường lớn vốn trống trải đột ngột xuất hiện bảy, tám chiếc xe đua thể thao thượng hạng, chinh inh chấn ở trước mặt.

Nhiều xe như vậy cùng nhau bật đèn lên, gần như chiếu sáng hơn nửa vùng trời đêm. Hai bên giảng co, ai cũng không có ý định xuống xe trước, nhìn qua có vẻ giống cảnh tượng hai thế lực xã hội đen quyết sống chết với nhau trong đêm trên phim ảnh.

Có điều Lục Diễm không mấy lo lắng, bởi vì hắn đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ở đoàn xe đối diện. Ngược lại có chút nghi ngờ, Tô Quyết? Cậu ta muốn làm gì? Sẽ không thật sự vì chuyện của anh trai mà tìm hắn để sinh sự chứ, bây giờ nhớ lại về mặt từ kinh ngạc đến cảm phần lúc đó của Tô Quyết, bộ dáng trừng mắt hận không thể quyết đấu với hắn, Lục Diễm vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lục Diễm xuống xe trước. Nếu cậu em vợ thật sự có bất mãn gì với mình, vẫn nên giải quyết ổn thỏa một chút, dù sao gia đình êm ấm mới là điều quan trọng nhất. Hắn biết Tô Mạc có bao nhiêu đề ý đến người em trai duy nhất này, mà Tô Quyết cũng nhiều lần giữ mặt mũi cho hắn trước mặt người ngoài, cậu ta nào loạn một chút cũng không là gì.

Quả nhiên khi Lục Diễm xuống xe, người trên xe bên kia cũng lần lượt bước xuống, ngoại trừ Tô Quyết ra, còn có mấy gương mặt quen thuộc khác, nói là quen thuộc thì cũng không đúng lắm, dù sao chỉ từng gặp qua một lần. Tô Hi, Tô Lăng và Kha Dư Chức.

Sắc mặt hắn trầm xuống, xem ra chuyện không như hắn nghĩ cho lắm, hắn nhìn Tô Quyết, trầm giọng hỏi, “Có chuyện gì?”

Tô Quyết không để ý nói, “Mấy người này đều là fan của anh tôi, cũng không biết kẻ nào miệng rộng, nói cho họ anh tôi có người yêu, còn là một người đàn ông, mấy người làm quen một chút.” Nói xong, liếc mắt nhìn Tô Hi một cái, kẻ nào là miệng rộng cũng không cần phải nói rõ ra.

Lục Diễm cười nhạo một tiếng, chỉ sợ làm quen là giả, dạy dỗ mới là thật, hơn nữa chắc chắn là có người giật dây, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Kha Dư Chức.

Trên thực tế, Lục Diễm không đoán sai. Mười mấy người trước mặt đều là nhị thế tổ, trong công việc của gia tộc, không có bậc cha chú thì cũng có huynh trưởng, dù sao cơ bản không cần bọn họ nhúng tay vào,

ngày thường đều nhàm chán mà tụ tập một chỗ với nhau, trời sinh hợp tính. Chẳng qua mỗi người cũng không phải kẻ ăn chơi trác táng trời sinh, thật ra trong lòng nhiều người đều có chuyện muốn làm, đáng tiếc là không do địa vị thì cũng vì năng lực bản thân, tóm lại bọn họ không có con đường để phát huy khả năng, cho nên đối với người còn trẻ tuổi có thể dùng vai chống đỡ cả gia tộc, phát tay làm mưa làm gió trên thương trường như Tô Mặc, bọn họ sùng bái cũng không có gì lạ cả.

Khi bọn họ nghe Tô Hi nói Tô Mặc có người yêu là đàn ông thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không có ý tưởng thừa thãi gì, thế nhưng khi nghe về Lục Diễm qua lời Kha Dư Chúc thì lại khác. Vừa lúc tất cả uống khá nhiều trong quán rượu, Kha Dư Chúc nói dăm ba câu xúi giục, bọn họ liền đi tìm Lục Diễm gây chuyện.

Tô Quyết vốn không biết chuyện này, nhưng ít ra Tô Lăng vẫn còn có chút lí trí, y không dám trực tiếp nói cho Tô Mặc, liền báo tin cho Tô Quyết. Nếu đổi là ngày thường, không cần phải nói cậu sẽ trực tiếp ngăn cản chuyện này xảy ra, động tới người của anh trai cậu ư? Nghĩ cũng đừng nghĩ đến! Nhưng trải qua kích thích ở văn phòng làm việc lần trước, Tô Quyết liền có quyết định hoàn toàn khác.

Cậu chăm chú nhìn Lục Diễm, trong lòng nghĩ, trước kia đều nghĩ anh là “chị dâu”, làm em trai, đương nhiên phải bảo vệ chút, bây giờ nếu biết anh là “anh rể”, đương nhiên tôi phải nhìn xem anh có tư cách ấy hay không.

Lục Diễm gần như nhìn thấu suy nghĩ của Tô Quyết, khẽ cười với cậu.

Tô Quyết nhìn thấy hần cười, cũng không nói gì, Kha Dư Chúc bên kia đã bắt đầu khiêu khích.

Kha Dư Chúc cười lạnh, khinh thường nói: “Tao còn tưởng mày có bản lĩnh gì, thì ra bởi vì leo được lên giường của Tô đồng, Lục đại minh tinh!”

Ánh mắt Lục Diễm lạnh lùng quét qua người y, đột nhiên cười một tiếng, trong lòng Kha Dư Chúc thoáng chốc lộp bộp, nháy mắt có một dự cảm xấu. Lần trước y muốn hãm hại Lục Diễm, không nghĩ tới không hãm hại thành công, còn bị hần đánh cho một trận, sau đó phải trải qua ba tháng đằng đẳng trong bệnh viện, cuối cùng lại vì chuyện này bị cha y dạy dỗ thêm trận nữa.

Kha Dư Chúc dẫu lòng đầy không cam tâm cũng không biết làm thế nào, không nghĩ tới sau mấy chén rượu lại nghe Tô Hi nhắc đến chuyện này, vừa cảm thấy khiếp sợ Lục Diễm có thể dụ được Tô Mặc, cũng hiểu được tại sao Lục Diễm có thể ra tay với y ở Kim Điện, quan hệ giữa cậu cả nhà họ Tô và Hạ thiếu gia tất cả những người trong giới đều biết. Y khẽ cân nhắc đây là cơ hội tốt giáo huấn Lục Diễm, quả nhiên nói dăm ba lời đã khiến mấy tên nhóc không có đầu óc này mắc câu. Y tính toán, cho dù Lục Diễm đánh đấm giỏi thế nào, thì bên họ cũng có mười mấy người, người đông thế mạnh, y không tin Lục Diễm cũng dám động thủ. Cho dù có Tô Quyết ở đây có thể không có cách nào đánh hần một trận, nhưng làm nhục hần xong cũng đủ tiêu tan bớt uất ức.

Đáng tiếc là, đám công tử quen sống an nhàn này, làm việc chỉ bằng cảm hứng nhất thời, dự đoán sự việc không bao giờ đầy đủ. Khi y vừa nói, thì trong chớp nhoáng, một đám ngạt tràn sức lực đã vươn tới trước mắt.

Lúc này đây, Lục Diễm thậm chí không dùng nhiều chiêu hoa mỹ, chỉ một đấm, một cú lên gối, lại thêm cú đánh bằng khuỷu tay, Kha Dư Chúc đã ôm bụng quỳ rạp xuống đất.

Lục Diễm tùy tiện vung tay đánh, vẫn mỉm cười như trước, trong mắt rét lạnh, “Trên thế giới này, tao ghét nhất ba loại người: thứ nhất ‘miệng chó không phun được ngà voi’; thứ hai không biết tự lượng sức mình; còn có, thứ ba, người họ Kha. Tốt nhất là mày đừng để tao gặp lại, nếu không, gặp một lần, tao sẽ đánh mày một lần. Tao luôn giữ lời!”

Những người khác còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, Kha Dư Chúc đã ngã xuống, ngay cả rên rỉ cũng không dám tạo âm thanh quá lớn.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bao gồm cả Tô Quyết.

Thực lực Kha Dư Chúc ra sao, những người ở đây đều rất rõ. Nhưng Lục Diễm có thể giải quyết y chỉ trong nháy mắt, hơn nữa lại dễ dàng, lưu loát, sạch sẽ đến vậy. Kha Dư Chúc không kịp đánh lại, ngay cả phản

ứng cũng chưa phản ứng được, những người khác thì khỏi nói đến. Cho dù ngu ngốc đến đâu, cũng nhận ra được Lục Diễm không dễ chọc vào.

Về phần chuyện Kha Dư Chúc đã sớm bị Lục Diễm dạy dỗ qua một lần, dĩ nhiên y sẽ không chủ động nói cho người khác. Những người khác chỉ biết y từng bị người ta đánh một trận ở Kim Điện, nhưng không biết người kia là Lục Diễm, nếu không e rằng hơn một nửa những người ở đây sẽ không dám theo đến.

Tô Quyết cũng là lần đầu tiên thấy hấn ra tay đánh người, không nghĩ tới hấn lại lợi hại đến vậy, trong nháy mắt sắc mặt từ kinh sợ thành cực kỳ vui mừng, còn có ần ần tự hào, người này là người của Tô gia đấy nha.

Sắc mặt Tô Hi đã sớm tái nhợt, nhìn thấy thảm trạng của Kha Dư Chúc, giống như chính bản thân cậu ta bị đánh, theo phản xạ mà dần dần đau đớn. Cậu ta cũng không quên lúc ở nhà cũ của Tô gia, cậu ta nói năng lỗ mãng thế nào với Lục Diễm. Điều Tô Hi sợ nhất lúc này chính là Lục Diễm sẽ đánh mình như đánh Kha Dư Chúc, cậu ta cũng không có sức lực tốt như y, nếu bị đánh không chừng phải nằm trên giường vài ngày. Theo bản năng cậu ta lùi lại, lặng lẽ núp sau lưng Tô Lãng.

Có điều Lục Diễm cũng không thèm liếc mắt nhìn cậu ta, mỉm cười nhún nhún vai, “Sao nào, tôi có thể đi chưa?”

Không ai dám nói không.

Lục Diễm vừa ra tay, đã làm mọi người kinh hãi.

Hấn cười khê, không chút để ý mà chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã!” Còn chưa kịp xoay người, đã có kẻ lên tiếng.

Lục Diễm quay đầu lại, là một gương mặt xa lạ, hấn không biết, nên nghi ngờ liếc Tô Quyết một cái.

Tô Quyết kêu một tiếng, “Trần Việt, thằng nhóc cậu lại muốn làm gì hả?”

Nhìn đến người vừa rồi mở miệng, chính là Trần Việt, Tô Quyết có chút đau đầu. Trần Việt này, là một tên điên cuồng sùng bái Tô Mạc, đạt đến trình độ nào tàn, liều mạng hết như Lý Nhiễm, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém. Nghe nói chỉ cần tiệc rượu yến hội nào có Tô Mạc tham gia, gã sẽ bắt chấp tất cả mà đi theo, dù không nhìn thấy người cũng được, những vật của Tô Mạc trong các buổi đấu giá từ thiện thì người mua cuối cùng nhất định là gã, nâng giá cực kỳ cao khiến không ai đấu lại được. Nếu không phải gã có quan hệ tình cảm không tồi với bạn gái nhỏ, Tô Quyết chắc chắn sẽ nghi ngờ có phải gã yêu thầm anh trai mình hay không. Nếu như nói đa số những người ở đây chỉ muốn đi theo xem náo nhiệt thì Tô Quyết chắc chắn Trần Việt muốn đến để gây sự với Lục Diễm.

Quả nhiên, Trần Việt cũng mặc kệ Tô Quyết, trực tiếp nói với Lục Diễm, “Anh có thể đánh nhau, bọn tôi đều thấy được. Nhưng nó cũng không là gì, anh có gan đấu với tôi không?”

“Đấu cái gì?” Lục Diễm lúc này cũng chỉ biết gã tên là Trần Việt mà thôi.

Những người khác ngược lại cũng muốn biết Trần Việt muốn thách đấu cái gì.

“Đua xe, anh dám không?” Trần Việt thường ngày ngoại trừ thích tìm hiểu tin tức về Tô Mạc, còn yêu thích nhất là xe đua thể thao. Cậu ta có một sự cuồng nhiệt từ nội tâm đối với xe thể thao, những người thích xe thể thao hiếm khi không thích theo đuổi tốc độ cực hạn, cho nên gã cũng thường tìm người để đua xe. Kỹ thuật lái xe của gã cực kỳ tốt, gần như sánh bằng những tay đua chuyên nghiệp.

“Được!” Tô Quyết biết rất rõ năng lực của Trần Việt, đang muốn giúp Lục Diễm từ chối, nhưng Lục Diễm đã không chút do dự nhận lời, cậu cũng không biết nên nói gì nữa.

Trần Việt mỉm cười, gã rất có tự tin với bản thân, “Đã đấu, thì phải có thưởng. Nếu anh thắng, chiếc xe này là của anh.” Trần Việt nói, chỉ vào xe đua của gã, “Đây là Aston Martin số lượng có hạn mới nhất năm nay, cả thế giới chỉ có vài cái, có tiền cũng chưa chắc mua được. Như vậy, nếu anh thua thì sao?”

Lục Diễm còn chưa nói gì, Tô Quyết đã đoạt lời trước, “Nếu anh ta thua, chiếc xe này chính là của cậu”. Tô Quyết chỉ vào xe của mình, đó là dòng xe Lamborghini số lượng có hạn năm ngoái, Trần Việt ao ước nó từ lâu, nhưng Tô Quyết luôn không buông những thứ cậu yêu thích. Thế mà ngay lúc này, cậu lại không do dự

đem nó đánh cược. Tuy cậu không biết Lục Diễm có thể thắng hay không, nhưng “anh rể” mình mà, cũng không thể ném mặt mũi đi được.

Tô Quyết đã mở lời, Lục Diễm cũng chỉ cười, không nói thêm gì.

“Được!” Trần Việt rất sung sướng mà nhận lời, “Chỗ này không được, chúng ta đổi sang chỗ khác.”

Lục Diễm không có ý kiến gì.

Mọi người lên xe lần nữa, ngoại trừ Kha Dư Chúc chồm hồm trên đất. Đương nhiên lúc này không có ai lo lắng cho y, tất cả đều muốn đi xem náo nhiệt.

Lục Diễm trực tiếp lên xe của Tô Quyết, để Tống Huy về trước. Vốn Tống Huy có chút do dự, nhưng khi nhìn ánh đèn những chiếc xe thể thao cao cấp trước mặt khiến người ta không mở mắt được, chiếc xe cậu đang lái này dù tốt cũng không so nổi, chỉ sợ đi chưa đến vài mét đã bị bỏ lại, hơn nữa Lục Diễm nhấn mạnh hẳn không có việc gì, cậu đành quay về trước.

Ngồi trên xe, Lục Diễm mỉm cười nhìn Tô Quyết đang lái xe, “Cậu không sợ tôi thua sao?” Lục Diễm không ngốc, cái người tên Trần Việt kia nếu dám chủ động đua xe với hắn, nhất định là có trình độ. Tô Quyết dĩ nhiên là biết, nhưng cậu hoàn toàn không rõ năng lực của Lục Diễm, đã trực tiếp đánh cược.

Tô Quyết không quay đầu qua, nói, “Sợ gì, chỉ là một con xe thôi mà, Tô Quyết này vẫn chịu được.”

Quả nhiên một chút cũng không coi trọng hắn, trong lòng Lục Diễm thầm cười nhẹ.

Đoàn xe rất nhanh đến một quốc lộ vùng ngoại ô, xe cộ ngày thường không nhiều, đúng lúc cho những tổ đua xe đêm, Trần Việt thường xuyên đua ở đây, rất quen thuộc với địa hình nơi này.

Hai chiếc xe dừng song song, Trần Việt có chút đắc ý nói, “Thế nào, có muốn tôi cho anh mượn một cái xe không?”

“Không cần.” Lục Diễm cười, lên xe. Xe hắn dùng đương nhiên là Lamborghini số lượng có hạn của Tô Quyết. Hai chiếc xe này tính năng không kém nhau nhiều, cơ bản cũng coi là công bằng.

Trọng tài ra lệnh một tiếng, hai chiếc xe thể thao cao cấp “Brừ” một tiếng xông lên phía trước, tốc độ nhanh gần như tên bay.

Những người khác đều chậm rãi tới điểm chờ.

Ngoài Kha Dư Chúc, người tới cũng không ít.

Tô Hi nhỏ giọng hỏi Tô Lãng, “A Lãng, anh cảm thấy Lục Diễm có thể thắng không?”

“Em nghĩ sao? Trình độ của Trần Việt hai chúng ta đều biết rất rõ. Không phải có một em lần thuê cả một tay đua chuyên nghiệp cũng không thắng được cậu ta hay sao?”

Tô Hi tranh luận, “Nhưng mà trước đó chúng ta cũng không biết nắm đầm của Lục Diễm lại lợi hại đến vậy, nói không chừng chuyện này anh ta cũng...”

Tô Hi còn chưa nói xong, nhưng Tô Lãng đã cười, “Không phải em rất ghét anh ta sao? Sao lại đột nhiên biện hộ cho anh ta rồi?”

Tô Hi nhất thời im miệng, sau đó rầu rĩ nói, “Dù sao anh ta cũng coi như người Tô gia mà.”

Giọng nói hai người không lớn, nhưng Tô Quyết ở bên cạnh cũng nghe thấy, thầm cười trong lòng, cái tính bao che khuyết điểm cho người nhà của người Tô gia, hình như là trời sinh đã vậy.

Mười mấy người tạo thành tốp ba tốp năm tán chuyện, có người còn lấy điện thoại ra chơi trò chơi để đỡ buồn chán, chỉ có Tô Quyết vẫn gắt gao nhìn theo hướng điểm cuối của cuộc đua.

Không khác biệt lắm, giống như lời Tô Hi nói, Lục Diễm đã cho cậu rất nhiều kinh ngạc ngoài ý muốn, nếu lúc này hắn thắng Trần Việt, chỉ sợ cậu cũng không giật mình lắm.

Hơn nửa giờ sau, từ xa truyền đến tiếng động cơ ô tô, trong màn đêm yên tĩnh lại càng phá lệ rõ ràng, tất cả mọi người nâng cao tinh thần, nhìn thẳng về hướng đã xác định.

Tiếng gầm rú từ xa tiến lại gần, khi nhìn thấy thân xe ấy, hầu hết mọi người đều sợ ngây người, bởi vì không phải con Aston Martin mà là Lamborghini.

Lúc mọi người khiếp sợ lần thứ hai, ô tô xoẹt qua người họ, cách một khoảng cách, bất chợt dừng lại, một chút chậm trễ cũng không có.

Qua gần hai phút, một chiếc xe khác mới đi lên với tốc độ cực nhanh.

Trần Việt chán nản dừng xe, luyến tiếc sờ sờ thân xe, cuối cùng cắn chặt răng, ném chiếc chìa khóa trong tay cho Lục Diễm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Của anh!”

Lục Diễm cũng không khách sáo, lập tức bắt lấy chìa khóa, chỉ cười nói một câu, “Cám ơn!”

Sắc mặt Trần Việt cực kì khó nhìn, thật ra bây giờ gã có giở thói xấu mà không đưa xe cho Lục Diễm thì hẳn cũng sẽ không nói gì, nhưng gã không phải người sẽ làm loại chuyện này, huống hồ gã còn thường xuyên đua xe, không thể phá bỏ quy củ khi đua được.

Trần Việt cắn răng một cái, đột nhiên đoạt lấy chìa khóa trong tay một người khác, không nói lời nào mà phóng xe đi, chủ xe chỉ có thể tức giận mắng to vài tiếng ở phía sau.

Những người khác lần lượt bỏ đi. Cuối cùng chỉ còn lại Lục Diễm và Tô Quyết, cùng với hai chiếc xe thể thao cao cấp.

Tô Quyết đứng cười, vỗ vai Lục Diễm, “Lục Diễm, anh thật lợi hại, rốt cuộc sao anh có thể làm được vậy, vừa giỏi đánh nhau vừa giỏi đua xe, rất trâu bò! Anh không nhìn thấy sắc mặt của bọn họ đâu, cực kì buồn cười!”

Lục Diễm lạnh nhạt chỉ nói một câu: “Bí mật!”

Đúng là một bí mật, không ai biết hắn đã từng trải qua những gì.

Sau khi mất mẹ ở trung học, hắn vẫn sinh sống một mình, mặc dù lấy được học bổng, nhưng cũng không đủ để xoay sở chi tiêu trong học tập và sinh hoạt, cho nên hắn đi làm thêm từ rất sớm, hầu như đồng thời làm rất nhiều công việc vặt vãnh.

Nhưng sau khi tốt nghiệp trung học, hắn theo học ở học viện nghệ thuật. Đại học bình thường đã yêu cầu học phí và phí sinh hoạt mà công việc làm thêm bình thường khó lòng đáp ứng được, huống chi học viện nghệ thuật còn có chi tiêu cao hơn đại học bình thường gấp mấy lần, mặc dù có học bổng toàn phần thì cũng chỉ như muối bỏ bể.

Để trang trải đủ học phí, Lục Diễm từng làm qua rất nhiều việc, nguy hiểm nhất chính là đánh quyền anh và đua xe. Khi còn bé hắn từng theo sư phụ nhà ở tầng dưới học mấy chiêu khoa chân múa tay, nhưng thực tế những chiêu hữu dụng nhất đều luyện từ câu lạc bộ quyền anh ngầm mà ra, còn cả đua xe. Lúc hắn làm hai việc đều che giấu tung tích, cho dù là đánh nhau hay đua xe đều đeo mặt nạ, tất nhiên cũng dùng tên giả.

Có lẽ do khi đó kích thích quá nhiều, nên bây giờ Lục Diễm ít khi tự mình lái xe.

Quãng thời gian khó khăn hắn từng trải qua, bây giờ những bí mật ấy cũng không nhất thiết phải nói cho người khác biết.

Tô Quyết không hỏi thêm, mà chỉ gật đầu, nói thật lòng, “Bây giờ em thừa nhận, anh có tư cách làm “anh rể” của em.”

Lục Diễm cười khê, “Vậy thì thật sự cảm ơn cậu đã chấp nhận. Chỉ có điều, anh có tư cách hay không, chưa bao giờ do cậu định đoạt!”

“.....” Tô Quyết, khi đối mặt với Lục Diễm, thêm một lần nữa, ghen hòng.

Hoàn chương 85

,

86. Chương 86

Sau khi Tô Mạc nhận được điện thoại liền đứng chờ bên đường lớn, không lâu sau, một trận gió quét qua, một chiếc Aston Martin cực kì lóa mắt xuất hiện trước mặt anh.

Lục Diễm ló đầu ra, nghiêng người sang một bên, cười tủm tỉm nói, “Lên xe đi.”

Tô Mạc không nói gì, ngoan ngoãn vào xe, thắt đai an toàn.

Lục Diễm cũng không nói thêm câu nào, xe lại ‘vèo’ một tiếng phóng đi, theo quán tính Tô Mạc còn bị ập người về trước một chút.

Xe phóng rất nhanh, đương nhiên đây là so với tốc độ của những xe bình thường, còn so với xe thể thao thì cũng không nhanh lắm, nhưng bởi vì mở mui xe ra, cũng đủ khiến người trên xe cảm thấy được xe đang lao nhanh như chớp.

May mắn đêm đã rất khuya, trên đường gần như không có bóng dáng xe cộ, thỉnh thoảng có vài chiếc tốc độ không kém lắm so với hai người.

Tô Mạc lần đầu tiên thấy Lục Diễm phóng xe nhanh như vậy.

Trên thực tế, anh rất ít khi nhìn thấy hần lái xe. Ngày thường khi hai người ở cùng một chỗ, hầu như đều do Tô Mạc cầm lái, thỉnh thoảng một mỗi mới để Lục Diễm lái thay. Mà những lúc bình thường, hần lái xe còn trầm ổn chậm chạp hơn cả Tô Mạc.

Đến hôm nay anh mới biết thì ra Lục Diễm lại có thể lái xe tốt đến vậy, ngay cả Trần Việt cũng không phải đối thủ.

Trên người hần, rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa?

Nhưng nếu Lục Diễm không muốn nói, Tô Mạc cũng không định hỏi, Cho dù là người bên cạnh thân mật nhất, cũng cần để cho nhau một không gian riêng, không có gì giấu nhau cũng không phải là chuyện tốt.

Đương nhiên nếu Lục Diễm muốn nói, anh cũng rất tình nguyện lắng nghe.

Cuối cùng Lục Diễm dừng xe bên bờ sông.

Sau khi xuống xe, hai người cùng đi đến chỗ vòng bảo hộ trên bờ, từ chỗ vòng bảo hộ ngấm mặt nước lẳng lặng chảy trong đêm, từ lòng sông phả lên những làn gió mang hơi nước ẩm ướt.

Lục Diễm xoay người lại tựa lưng vào hàng rào bảo hộ, hai tay chống lên rào, đầu ngửa về phía sau, từ từ nhắm hai mắt lại, hít sâu một lần, cười nói: “Đã lâu không lái xe nhanh như vậy, thật thoải mái!”

Tô Mạc thản nhiên nói, “Thân thể không khỏe còn đua xe với người ta, anh không muốn sống nữa sao!” Tuy nói vậy, nhưng trong lời của anh cũng không có nhiều ý tứ trách móc. Anh biết Lục Diễm luôn luôn có chừng mực, cũng tin tưởng hần sẽ không dùng mạng sống của mình để đùa giỡn. Anh còn rõ ràng hơn bất kì người nào, Lục Diễm là người yêu quý sinh mệnh đến cỡ nào.

Lục Diễm ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh, đột nhiên hỏi, “Có thuốc lá không?”

Tô Mạc nhìn hần một cái, gật gật đầu, “Trên xe có, để em lấy.”

Hai người đứng đối diện, gần như cụng đầu vào nhau, Lục Diễm đưa lưng về phía mặt sông, miệng ngậm một điếu thuốc, Tô Mạc một tay chắn gió, một tay bật lửa châm điếu thuốc cho hần. Hai người dựa vào nhau quá gần, tư thế ái muội mà cũng rất ấm áp.

Cả hai đều không phải người nghiện thuốc lá, cũng rất ít khi hút, nhưng ngẫu nhiên sẽ hút một hai điếu.

Châm thuốc, Lục Diễm lùi lại phía sau, Tô Mạc cũng cất bật lửa vào trong túi áo.

Hít một hơi thật dài, lại chậm chạp phun ra một làn khói, Lục Diễm nhìn ngọn đèn đường xa xa đang lập lờ trong màn đêm sâu thẳm, bỗng nhiên mở miệng, “Hồi mới lên đại học, anh bắt đầu đua xe với người ta.”

Tuy rằng đó là mấy bí mật không nhất thiết nói cho người khác, nhưng Tô Mạc không phải ai khác. Có lẽ bởi đêm quá khuya, có lẽ cảm xúc nhất thời bị dao động, lúc này hẳn đặc biệt có mong muốn chia sẻ.

Lục Diễm nói không nhanh, giọng điệu cực kì bình tĩnh, “Học phí của học viện rất lớn, mà anh căn bản không có tiền. Lại không có họ hàng thân thích để vay, cũng không muốn xin tiền người kia. Đúng lúc đó anh đi thi bằng lái, thầy hướng dẫn thấy anh có thiên phú lái xe, cũng biết anh thiếu tiền, liền hỏi xem anh có muốn học đua xe với ông ấy hay không, chuyện này mang tính riêng tư. Chỉ cần anh có gan đủ lớn, kỹ thuật đủ tốt, thắng sẽ có tiền. Anh đồng ý.”

“Anh nhớ rõ lần đầu đua xe với người ta, anh rất sợ, lúc kết thúc lòng bàn tay toàn mồ hôi. Dĩ nhiên, lần ấy anh không thắng, cũng không được tiền, cho nên thầy trả tiền cho anh. Anh cũng không biết ông ấy lấy đâu ra lòng tin với anh, nhưng sự thật chứng minh, ánh mắt của ông ấy không sai. Đua được một năm, anh không thua lần nào nữa. Hơn nữa dần dần, trái tim của anh thay đổi.

Lúc đầu là vì tiền, nhưng sau đó cũng không hẳn là vì tiền. Anh bắt đầu đam mê loại tốc độ cực hạn này, cảm giác điên cuồng ấy, muốn dừng cũng không dừng được. Cho dù gặp phải người có kỹ thuật cao hơn anh, nhưng không lớn mật như anh, là anh có thể thắng. Bây giờ nghĩ lại anh cảm thấy bản thân vẫn còn rất may mắn, vì đã không xảy ra chuyện gì. Mãi cho đến khi người thầy hướng dẫn của anh đột nhiên qua đời, anh mới dừng những việc này lại.”

Nói đến đây, Lục Diễm ngừng lại một chút, Tô Mạc liền hỏi: “Bởi vì đua xe sao?”

Hắn cũng không trả lời ngay mà chỉ khẽ cười, có chút châm chọc, “Không phải. Bởi vì ông ấy nợ rất nhiều tiền, không trả nổi, lúc bị bọn vay nặng lãi truy đuổi, trượt chân rơi khỏi cầu vượt, ngã chết. Mà sở dĩ ông vay tiền, là vì vợ bị bệnh nặng, cần rất nhiều tiền chữa trị, nhưng cuối cùng vẫn phải bó tay.”

“.....” Tô Mạc cảm thấy hiện tại có vẻ anh nói gì cũng không phù hợp, nên chỉ lặng im.

Lục Diễm ngược lại không để ý, nói tiếp, “Hai người họ đều không có người thân, khi đó bởi vì đua xe nên anh không thiếu tiền, liền giúp họ hỏa táng cùng nhau, chôn trong một nghĩa trang công cộng. Đột nhiên anh cảm thấy sinh mạng thật mỏng manh, phải cố gắng quý trọng, cho nên thu tay lại, sau đó cũng không động đến, ngay cả lái xe cũng rất ít, cho đến ngày hôm nay....”

Lục Diễm xoay người, đối mặt với Tô Mạc, thả tay xuống, cười nói, “Em xem, thật ra anh cũng có một thời niên thiếu nổi loạn, điên cuồng.” Vừa nói hắn vừa nắm chặt tay anh, chăm chú nhìn ánh mắt của anh, “Khi đó anh chỉ có hai bàn tay trắng còn biết tự quý trọng, huống chi bây giờ anh có em. Em yên tâm, anh sẽ không làm bất cứ chuyện nào khiến mình bị thương để em lo lắng. Thật ra đêm nay anh chưa đua hết sức, trước kia anh cũng chơi đùa không ít với đám công tử nhà giàu, anh rất hiểu điểm mấu chốt của bọn họ.”

Lục Diễm nói xong, cười khê, “Khi đó bọn họ chính là kim chủ lớn nhất của anh, hầu hết học phí và phí sinh hoạt của anh đều thắng từ chỗ họ đấy.”

Tô Mạc vẫn không nói gì, Lục Diễm tiếp tục. “Anh phải cho họ biết, chỉ có anh mới có tư cách ở bên cạnh em, cho dù nơi nào, lúc nào. Anh không quan tâm họ cảm thấy anh thế nào, nhưng anh không thể để người khác nói, sao Tô Mạc lại không có mắt nhìn, coi trọng người đàn ông chỉ như quả hồng mềm nhũn.”

Tô Mạc rút cuộc cũng bật cười, nhướn mày nói, “Bọn họ dám!”

Lục Diễm thấy anh cuối cùng cũng cười, tay vươn về phía trước, ôm lấy anh, đặt cằm lên vai anh, giọng có chút rầu rĩ, “Phải rồi, bọn họ đâu dám.”

Tô Mạc vươn tay ôm lại hắn, thở dài nói, “Em cũng không quan tâm người khác thấy em thế nào, em chỉ để ý tới sự bình an của anh. Có điều em biết anh tự có chừng mực, cho nên anh muốn làm gì thì cứ làm. Anh chỉ cần nhớ kĩ, em và anh, cùng sống cùng chết!”

“Ừ, anh biết!” Lục Diễm càng thêm lực ôm chặt anh.

Gió sông rất lạnh, ôm chặt lấy nhau, lại cảm thấy thật ấm.

Chờ mãi mới đến ngày kết thúc kỳ nghỉ, công việc vẫn ùn ùn kéo tới như trước.

Lúc này Tần Phong nhận thay Lục Diễm là một bộ phim cổ trang, rất thú vị.

Bộ phim tên là Truyền kỳ về Vương Huyền Sách, nội dung chính kể về giai đoạn huy hoàng nhất cuộc đời Vương Huyền Sách.

Lục Diễm cũng không hiểu biết nhiều về lịch sử, đối với người tên Vương Huyền Sách chỉ biết sơ qua, nhận bộ phim này xong, mới tìm hiểu đầy đủ của cuộc đời của ông.

Wang Huiyuan là sứ thần thời Đường năm Trinh Quán(*), đã từng đi sứ bốn lần ở Ấn Độ. Khi lần thứ hai ông dùng thân phận Chính Sứ đi sứ tới Ấn độ, đã bị quẫn vào sự kiện cướp ngôi, trong tình thế bất buộc bị bắt làm tù nhân. Sau khi mạo hiểm trốn thoát, ông cũng không về nước ngay, ngược lại đi về ven bờ phía bắc của đại lục Ấn Độ, chính là vương quốc Nepal thời ấy, mượn binh quay về, cuối cùng lấy ít thắng nhiều, tạo nên chiến tích truyền kỳ “Một người diệt hạ một quốc gia”.

(*) Trinh Quán: niên hiệu Vua Đường Thái Tông, Lý Thế Dân, 627-649

Bậc thầy tiểu thuyết gia Nhật Bản Yoshiki Tanaka rất có hứng thú với ông, thậm chí còn cho rằng “Cho dù so ông với những nhân vật chính có phong cách mạo hiểm trong phim Hollywood cũng không phải không được.”

Nhưng mà sự tích về ông chủ yếu ở nước ngoài, cho nên sách sử cũng không ghi chép nhiều, cũng khiến cho hiện tại rất nhiều người không biết về ông, đoạn lịch sử huy hoàng kia cũng gần như bị quên lãng hoàn toàn theo thời gian.

Lục Diễm nhận bộ phim điện ảnh này nội dung chủ yếu về đoạn thời gian truyền kỳ này.

Đây quả là nhân vật truyền kỳ, cũng là một câu chuyện có ý nghĩa. Nếu chỉ nói như vậy, Tần Phong cũng sẽ không vội vàng vàng nhận bộ phim tiếp theo này, dù sao đóng phim không phải viết tiểu thuyết, không phải chỉ là một câu chuyện có ý nghĩa đã đủ. Còn phải xem tài năng của đạo diễn, có thể làm rõ được cốt truyện, khiến người xem phấn khích, thấy hấp dẫn hay không.

Cho nên điều khiến Tần Phong động tâm không phải là bản thân cốt truyện, mà là người làm nên câu chuyện này, cũng chính là đạo diễn phim – Trần Lập.

Trần Lập và Vương Dịch đều là đạo diễn nổi danh, nhưng họ thành danh cơ hồ là trước sau ngang nhau. Nếu như nói Vương Dịch là đạo diễn cực kỳ nổi danh trong nước, Trần Lập cũng không thua kém lắm. Những bộ phim Vương Dịch quay đều dễ dàng lấy được giải thưởng, mà Trần Lập cũng gần như vậy, thậm chí trong một số lễ trao giải, tranh đoạt giải bộ phim xuất sắc nhất luôn là cuộc chiến giữa hai người, những cái khác chỉ làm nền mà thôi.

Tuy rằng bây giờ đã chấm dứt, trong lễ trao giải điện ảnh trong nước, tần suất Vương Dịch nhận giải cao hơn Trần Lập, nhưng Trần Lập lại thu hoạch được nhiều giải hơn Vương Dịch trong lễ trao giải điện ảnh quốc tế. Ông ta là người duy nhất trong nước ba lần đoạt giải bộ phim xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất. Chỉ bằng điểm này, ông ta cũng dễ dàng trở thành đạo diễn có tầm quan trọng nhất nhì.

Phong cách của Vương Dịch và Thôi Kiên khác nhau. Vương Dịch sở trường quay những bộ phim tình cảm tinh tế, cũng chính là loại hình văn nghệ thanh tân mà mọi người thường yêu thích, nhưng ông có thể phát huy đến cực hạn, vượt qua người khác. Mà sở trường của Trần Lập là phong cách khí khái hào hùng, ông ta còn có một đặc điểm, phim của ông ta luôn làm nhân vật nổi lên cực kỳ xuất sắc, nhất là nhân vật chính, ông ta khắc họa hình tượng sắc sảo, tươi sáng rõ nét, khiến những diễn viên trong phim của ông ta dễ dàng đoạt giải ảnh đế, ảnh hậu.

Cho nên, không diễn viên nào lại không khát vọng có thể trở thành nam nữ chính trong phim Trần Lập.

Hoàn chương 86

,

87. Chương 87

Chẳng có người đại diện nào lại không hy vọng diễn viên mà mình dìu dắt có thể đóng một vai diễn trong phim của Trần Lập. Thế nhưng, nếu nói Tần Phong giúp Lục Diễm nhận bộ phim điện ảnh này thật ra cũng

không đúng cho lắm, bởi vì hần chỉ là nhận cơ hội đi thử vai mà thôi. Còn rốt cuộc có thể tiếp nhận bộ phim này hay không thì hoàn toàn dựa vào năng lực của Lục Diễm.

Tần Phong quen biết nhiều, quan hệ rộng, hần vừa nghe nói Trần Lập đang tìm nam nhân vật chính cho bộ phim mới, cần một diễn trẻ, khí chất tốt, đương nhiên quan trọng nhất là yêu cầu diễn xuất tốt. Thậm chí Tần Phong không để ý đến đề tài lần này của bộ phim, liền dựa vào quan hệ để truyền đạt ý định thử vai tới Trần Lập.

Là một đạo diễn có sức ảnh hưởng, Trần Lập tuyển chọn diễn viên tất nhiên sẽ không bị người khác thao túng, trước tiên ông ta muốn tự phụ trách bộ phim của mình, sau đó mới cần đến bên đầu tư lo liệu, muốn nhờ quan hệ hay những nguyên nhân riêng khác để đến với bộ phim đều thất bại, ông ta sẽ tuyệt đối không chấp nhận chuyện đó.

Rất nhiều năm trước, có một lần, một nhà đầu tư vô số tiền bạc yêu cầu Trần Lập giao một vai phụ cho nữ diễn viên gã vừa ý, nhưng nữ diễn viên kia mặt mũi chẳng ra sao mà hoàn toàn không biết diễn, nhân vật chỉ là một vai phụ nhưng đòi hỏi kỹ năng diễn khá cao. Khi đó Trần Lập còn lâu mới đạt đến danh tiếng như bây giờ, chỉ là một đạo diễn trẻ tuổi sứt đầu mẻ trán tìm nhà đầu tư, nhưng ông ta cũng không nhân nhượng, thà tìm một nhà đầu tư khác chứ không chấp nhận sự sắp xếp, kết quả cuối cùng bên đầu tư phải nhân nhượng trước.

Tính tình ương ngạnh của Trần Lập có tiếng trong giới, độ nổi tiếng giống như bộ phim của ông ta, đã không kẻ nào dám vượt râu lão hổ nữa. Nhưng với lực ảnh hưởng trong giới của Tần Phong, tranh thủ lấy một chỗ để thử vai thì không có vấn đề gì.

Với sự hiểu biết của Tần Phong, lần này tính cả Lục Diễm thì tham gia thử vai cũng có ba người. Có thể thấy được cho dù chỉ là cơ hội thử vai cũng không dễ dàng có được.

Mặt khác về hai người kia Tần Phong cũng nghe qua, một người là Sở Vũ Sơn, còn lại là Giang Mạnh Nham, hai người đều rất trẻ, chưa đến ba mươi.

Sở Vũ Sơn là một ngôi sao từ khi còn nhỏ, khi cậu ta còn bé đã đóng nhân vật đứa bé — vai chính trong bộ phim chiến tranh, một lần liền thành danh. Lúc đó cậu ta được hoan nghênh đến nỗi một phần mười những đứa trẻ sinh năm đó đều được đặt tên theo nhân vật trong phim hoặc tên thật của cậu ta. Cũng trở thành ảnh đế nhỏ tuổi nhất trong lễ trao giải Bách Thảo. Sau đó cậu ta đóng thêm mấy bộ phim khác, nhưng hầu như đều giống dạng nhân vật đầu, không có đột phá quá lớn. Lại thêm sau này, bởi vì nguyên nhân học hành, rời xa giới diễn viên, đến khi hết đại học mới trở lại, đã không còn là thế giới năm đó nữa.

Sở Vũ Sơn hồi bé là bé trai mềm mại đáng yêu, cũng may khi lớn lên thì không như thế nữa, càng thêm đẹp trai tỏa sáng như ánh mặt trời. Bởi vì ưu thế về ngoại hình, cậu ta cũng không giống như những ngôi sao nhỏ tuổi khác, lớn lên liền mất đi yêu mến của mọi người. Có nền tảng từ tám bé, cậu ta nhận đóng vài bộ phim truyền hình, lúc đầu còn là nam phụ, hai năm gần đây đã bắt đầu được đóng vai chính, tuy rằng không đạt được trình độ tỏa sáng như khi còn bé, nhưng con đường phát triển cũng thông thả, rộng mở.

Giang Mạnh Nham lại là nam diễn viên có thực lực gần đây. Thời điểm anh ta ra mắt cũng gần lúc Lục Diễm ra mắt mấy năm trước, ngay từ đầu cũng là một kẻ không có tiếng tăm gì, nhận vai diễn đều là đủ các loại vai nam thứ linh tinh, tốt nhất cũng chỉ là nam phụ thứ ba, thứ bốn. Mãi cho đến khi anh ta cưới một ngôi sao nữ đang nổi như cồn, mới có cơ hội đổi đời. Nhờ quan hệ của vợ, liền nhận được vai nam chính trong một bộ phim được đầu tư, không nghĩ tới bộ phim lại thành công, độ nổi tiếng của nam chính cũng theo đó mà tăng tiến, sau đó lại đóng thêm mấy bộ phim truyền hình cũng được gọi là thành công rực rỡ, Giang Mạnh Nham cứ như vậy mà vinh danh thành diễn viên hạng hai trong nước. Nhưng đến bây giờ người ta còn nói anh ta bám váy vợ, khiến anh ta không mấy thoải mái.

Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tần Phong sau khi biết đối thủ của Lục Diễm, thoáng thở phào trong lòng, tuy rằng hai người kia cũng là hai nam diễn viên ưu tú có thực lực, nhưng Tần Phong tin rằng Lục Diễm càng có năng lực hơn.

Địa điểm thử vai cũng không phải một nơi tùy tiện, mà là một văn phòng làm việc chính thức, đầy đủ mọi thứ từ ánh sáng quay phim lẫn tạo hình hóa trang, giống như một lần quay phim thật sự vậy, có thể thấy được sự coi trọng của đạo diễn Trần.

Lục Diễm là người tới đầu tiên, kế tiếp là Sở Vũ Sơn, cuối cùng là Giang Mạnh Nham, có điều đến trước đến sau cũng không dưới mười phút, mà hầu hội tụ nhiều diễn viên lớn nhưng về mặt Trần Lập cũng không thay đổi gì.

Sau khi người đến đông đủ, Trần Lập không nói hai lời, cho bọn họ đi đổi trang phục và hóa trang trước. Trong lúc đó để bọn họ thương lượng thứ tự diễn, dù sao cũng chỉ có ba người.

Sở Vũ Sơn và Giang Mạnh Nham đều có chút do dự, tuy rằng chỉ có ba người tham gia thử vai, nhưng thứ tự trước sau vẫn rất quan trọng, Trần Lập đương nhiên không có ý định mở cuộc thử vai kín từng người, mà hai người còn lại cũng có thể đứng bên xem. Cứ như vậy, người nào đầu tiên đương nhiên sẽ chịu thiệt một chút, người sau vừa có thể tham khảo cách diễn của người trước, cũng tránh sai sót. Đương nhiên, người diễn sau cũng không phải không mạo hiểm, nếu người diễn trước quá đỉnh, ngược lại càng dễ dàng khiến người sau bị áp lực.

Thấy hai người kia không nói gì, Lục Diễm mỉm cười, “Nếu không thì tôi diễn đầu đi? Đúng lúc tôi đến đầu tiên.”

Giang Mạnh Nham lập tức tỏ vẻ tán thành, mà còn thuận tiện nói, “Vậy chúng ta cứ theo thứ tự đến vậy, tôi cuối cùng đi.”

Sở Vũ Sơn cũng không có ý kiến gì, cứ quyết định như vậy.

Quyết định xong, liền tách ra đi hóa trang. Trần Lập chuẩn bị rất chu đáo, cho dù là quần áo, hay tạo hình nhân vật, đều có ba phần, cho nên không ai phải chờ đợi, có thể tiến hành cùng lúc.

Lúc hóa trang, Lục Diễm lần nữa được nhân viên trang điểm khen làn da đẹp, hơn nữa ngũ quan cân đối, góc cạnh phân minh, nên khi hóa trang cực kỳ dễ dàng, ngay cả chỗ cần trang điểm thêm cũng ít đi rất nhiều.

Sau đó là tóc giả, thay trang phục. Nghỉ lại từ khi ra mắt đến nay, đây là bộ phim cổ trang đầu tiên của hắn, nếu như có thể thuận lợi nhận vai. Cũng là lần đầu tiên mặc quần áo cổ trang. Trước Lục Diễm không ít lần đóng vai phụ và phụ việc trong đoàn phim cổ trang, nhưng đãi ngộ khác nhau như đất và trời. Khi đó trang phục diễn của hắn đều là những bộ đồ bẩn không biết qua tay bao nhiêu người, chất lượng cực kỳ kém, mặc ở người như một lớp vải thô, vẫn là loại thấp kém. Đương nhiên dưới ánh đèn vẫn không nhìn ra được.

Trang phục trên người lúc này đã không giống thế nữa, quần áo được cắt may tỉ mỉ, chất lượng thượng hạng, trông có vẻ đẹp mắt, chạm vào rất thoải mái, hơn nữa còn mới tinh. Đương nhiên đó cũng không phải đặc quyền cho một mình Lục Diễm, hai bộ kia cũng mới hoàn toàn, nghe nói là bởi vì có cảnh chiến tranh, sợ quần áo dễ dàng bị hỏng, dứt khoát một lần làm ba bộ, chẳng qua là hai bộ màu xanh, một bộ lại là màu đỏ.

Khi Vương Huyền Sách đi sứ là chức quan thất phẩm, theo luật công phục đều là màu xanh lục, sau khi lập công rồi về nước, thăng lên ngũ phẩm, công phục đổi thành màu đỏ. Bộ phim bắt đầu từ lúc đi sứ, mãi cho đến khi được phong thưởng, cho nên hai màu này đều được chuẩn bị trước.

Trần Lập quay phim về chủ đề lịch sử không ít, ông luôn luôn chú trọng mỗi một chi tiết, mỗi lần quay phim đều nhờ đến các chuyên gia sử học. Ví dụ như bây giờ, trang phục trên người của Lục Diễm là bộ đồ màu đỏ, cũng chính là phục trang sau khi Vương Huyền Sách được ban thưởng, hoa văn nhỏ tỉ mỉ, phối với màu vàng kim. Mà hai bộ kia đều là màu xanh lục phối hợp với màu bạc. Mũ quan có hai loại gồm phát quan và khăn đội, đều là màu đen, ở những cảnh theo nghi thức phải đội phát quan, không cần thiết thì có khăn đội đầu. Chuyên viên trang điểm cho Lục Diễm lúc này đeo phát quan cho hắn, tóc đều ngay ngắn cho vào quan, tóc mai trật tự chỉnh tề rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Cả tạo hình và hóa trang mất hơn một tiếng, đạo diễn cũng rất kiên nhẫn, không thúc giục.

Ba người cùng lúc đi ra từ phòng hóa trang, ngoại trừ ngoại hình, trang phục cả ba đều cùng một loại, so từng người một, càng xuất hiện đối lập.

Nếu tách từng người ra, không có người nào dám nói Sở Vũ Sơn và Giang Mạnh Nham có gì không ổn, nhưng con người giống như đồ vật vậy, sợ nhất chính là so sánh.

Lục Diễm vốn cao nhất trong ba người, tướng mạo Sở Vũ Sơn cũng không kém hẳn là bao, nhưng đáng người Lục Diễm nổi bật hơn, khí chất tốt, càng giống như có vẻ khí khái hiên ngang, hết như hạc giữa bầy gà. Hơn nữa hẳn mặc một thân đồ tươi so với hai người mặc màu xanh càng nổi bật.

Hầu hết ánh mắt đầu tiên của mọi người, đều dừng lại trên người Lục Diễm, kinh ngạc thầm than một lúc, mới chú ý đến hai người còn lại.

Ánh mắt Lục Diễm thông thả, vẻ mặt bình thản, vừa không quá mức khiêm tốn, cũng không quá cao ngạo. Sắc mặt của hai người kia không tốt cho lắm, Sở Vũ Sơn có vẻ hơi ủ rũ, còn Giang Mạnh Nham thoáng chút buồn bực.

Trần Lập quan sát một lát, là một đạo diễn, tất nhiên phải suy xét một cách toàn diện. Tuy ngoại hình của Lục Diễm khiến ông ta tăng thêm đôi chút hài lòng, nhưng Trần Lập cũng không hướng tới phương diện này nhiều, điều ông ta chú ý nhất là vẻ mặt không giống nhau của ba người, ngược lại càng thêm thiện cảm với Lục Diễm. Không quan tâm tới thắng thua, mặc kệ có phải diễn trò hay không thì hẳn đang làm rất tốt. Chỉ có điều cuối cùng vẫn phải xem diễn xuất của cả ba.

Trần Lập mở miệng nói, “Các cậu đã thương lượng xong ai diễn đầu tiên chưa?”

Sở Vũ Sơn và Giang Mạnh Nham cùng liếc nhau, không nói gì. Lục Diễm bước một bước về phía trước, cười khẽ, “Tôi diễn trước.”

Đoạn thử vai này chính là khi Vương Huyền Sách ở vương quốc Nepal thuyết phục Quốc vương cho ông mượn binh.

Bộ phim điện ảnh này có hai điểm nhấn quan trọng, một đương nhiên là cảnh chiến tranh huy hoàng “Một người diệt một quốc gia”; một cái khác chính là cuộc nói chuyện này.

Wang Huyền Sách là sứ thần ngoại quốc, hơn nữa không phải đi sứ tới vương quốc Nepal, mà là trốn từ nhà giam của một nước khác, ngay cả bằng chứng chứng minh ông là quan cũng không có. Việc ông thuyết phục quốc vương Nepal khó khăn gần như việc năm đó Gia Cát Khổng Minh tranh luận cùng đám quần Nho. Nhưng mà ông làm được!

Ý đồ chọn cảnh này của Trần Lập cũng rất rõ ràng, một đoạn này có thể khảo nghiệm được diễn xuất và độ nhanh nhạy của diễn viên, nếu có thể điều khiển được lời thoại ở đoạn này, như vậy điều khiển cả bộ phim cũng không có vấn đề gì. Nếu không được, vậy cũng khỏi cần tiếp tục.

Lời kịch ở cảnh này rất nhiều, có điều việc ghi nhớ lời thoại với Lục Diễm cho tới lúc này không phải là vấn đề.

Giống như quay phim chính thức, máy quay đã vào vị trí, sau khi đạo diễn hô bắt đầu, Lục Diễm ngay lập tức nhập vai.

Tuy rằng đây là cảnh diễn đơn không có người phối hợp, nhưng hẳn nắm bắt tiết tấu rất tốt. Nói đến hành vi phản quốc thì là căm phẫn và lên án, khi nói đến quốc gia thì là hãnh diện tự tin, còn kể về cuộc liên hôn giữa công chúa Văn Thành và Tùng Tấn Cán Bố, cuối cùng mượn lời nhắc đến chủ đề mượn binh, vừa có khí thế ép người, lại vừa có sức hấp dẫn. Giọng điệu không nhanh không chậm, thanh âm trầm bổng. Ngôn ngữ cơ thể cũng rất đúng mực. Những người có mặt ở đây liên tục gật đầu, thầm nghĩ nếu mình là quốc vương Nepal thì chắc chắn sẽ nhận lời.

Diễn xong, ngay cả người luôn luôn yêu cầu rất cao như Trần Lập cũng lộ ra ý cười, kêu một tiếng “Tốt lắm”.

Lục Diễm chỉ cười nhẹ, lùi lại một bên, làm một dấu tay “Mời” với Sở Vũ Sơn.

Trong lòng Sở Vũ Sơn đánh từng hồi trống thối lui, khí thế của Lục Diễm quá mạnh, sau một hồi diễn của hẳn càng gây áp lực lớn, cậu ta đã cực kỳ hối hận khi để Lục Diễm thử vai đầu tiên, mà suy nghĩ của Giang Mạnh Nham cũng vậy.

Nhưng nếu đã đến đây, chỉ có thể tiếp tục kiên trì. Bị Lục Diễm ảnh hưởng mạnh, Sở Vũ Sơn vốn chuẩn bị diễn tốt cũng không thể hiện ra được, thậm chí đến giữa cũng nhiều lần quên thoại. Lúc kết thúc, cậu ta ưỡn oải không nói ra lời.

Tình huống của Giang Mạnh Nham cũng không tốt hơn là mấy, bởi vì có Sở Vũ Sơn ở giữa làm hoãn bốt, anh ta cũng không quên thoại, nhưng diễn đạt không thuận lợi lắm, càng khỏi nhắc tới ngôn ngữ cơ thể, Giang Mạnh Nham không nhìn vào máy quay cũng biết mình diễn quá cứng nhắc.

Kết quả cũng không cần hồi hộp chờ đợi, thể hiện của Lục Diễm khiến người khác không thể không phục. Trần Lập công bố tại chỗ để Lục Diễm nhận vai nam chính, cũng để phó đạo diễn ký hợp đồng với người đại diện của hắn.

Sau khi có công bố, Sở Vũ Sơn còn đi tới, bắt tay với Lục Diễm, nụ cười gượng gạo nhưng lại không mất đi vẻ chân thành, “Anh rất tuyệt, tôi phục!”

Lục Diễm nói cảm ơn.

Về phần Giang Mạnh Nham, anh ta không chào hỏi lời nào mà xoay người bỏ đi, vẫn là người đại diện đi nói lời xin lỗi với đạo diễn.

Ra khỏi phòng, Tần Phong hít vào một hơi lớn, hưng phấn nói, “Tôi biết cậu có khả năng mà! Vừa rồi cậu diễn thật sự rất tốt.”

Lục Diễm cười nhẹ, “Tôi cũng biết là không tệ lắm.”

“A, vừa diễn cho phim của Vương đạo, bây giờ là Trần Lập. Hai đạo diễn nổi tiếng nhất trong nước, chắc chắn, tôi bắt đầu thấy hâm mộ cậu rồi.” Tần Phong giống như nói giỡn.

“Tôi biết mình rất may mắn.” Lục Diễm cười đáp.

Tần Phong giữ lấy vai hắn, thấp giọng nói, “Tôi chính là thấy được tương lai cậu có thể giành giải thưởng quốc tế lớn nhờ bộ phim này.”

Lục Diễm nhìn anh ta một cái, khiêm tốn nói, “Chuyện lấy được giải thưởng, vẫn nên tùy duyên thôi. Có điều có thể hợp tác với Trần đạo, tôi cảm thấy rất tốt. Tôi nghĩ lần này có thể học được không ít.”

Hai người cùng nhau tới bãi đỗ xe, tách riêng ra, cho nên khi Tần Phong nhìn thấy xe của Lục Diễm thì cực kỳ hoảng sợ, “Mợ, Aston Martin! Cậu lấy được cái xe thể thao lóa mắt này ở đâu vậy!”

Tài chính của Lục Diễm anh ta biết rõ, tạm thời chưa có năng lực mua được con xe tốt thế này.

Lục Diễm cười một chút, “Mượn được, tối nay sẽ đi trả.”

“Ồ, từ khi nào cậu kết giao với người bạn có tiền đến vậy, sao tôi lại không biết?” Tần Phong chọc ghẹo.

“Bí mật.” Lục Diễm vẫn cười tủm tỉm trả lời.

Tần Phong chỉ là thuận miệng hỏi, chuyển đề tài, “Sao hôm nay tên nhóc Tống Huy không đi theo vậy?”

“Tối nay tôi có việc bận, nên cho cậu ấy nghỉ một ngày. Hằng ngày cậu ấy đi theo tôi, cũng mệt rồi.” Lục Diễm nói.

Tần Phong cười cười, “Ông chủ như cậu thật là dễ dãi.”

“Nên vậy mà.” Lục Diễm không chút khách sáo.

Sau khi Lục Diễm lên xe, hình như Tần Phong nghĩ ra chuyện gì, thương lượng nói, “À quên mất, Lục Diễm, có lẽ sau khi quay xong bộ phim này, hợp đồng của cậu với Tinh Không cũng hết hạn, cậu có tính toán gì không?”

Lục Diễm sửng sốt một lát, chuyện này hắn còn chưa suy nghĩ đến, thời gian thật nhanh, qua ba năm rồi.

Hắn lắc lắc đầu, “Tôi còn chưa suy nghĩ.”

Tần Phong nhú mày, “Vậy cậu suy nghĩ cho kĩ, chuyện này quyết định nhanh một chút, liên quan tới tương lai của cậu.”

Lục Diễm gật gật đầu, thận trọng nói, “Tôi sẽ.”

Hoàn chương 87

88. Chương 88

Buổi đấu giá được cử hành từ tám giờ, nhưng hơn sáu giờ đã đăng kí đi vào, địa điểm tổ chức là hội trường ở tầng cao nhất của khách sạn Lệ Tinh.

Chủ trì đấu giá từ thiện lần này – Trần tước sĩ cũng là một người có tiếng. Nguyên quán của ông ở Hồng Kông, trước khi ông gây dựng sự nghiệp chỉ có hai bàn tay trắng, đặt mua một phần tài sản lớn, sau năm mươi tuổi thì tận sức làm từ thiện, không chỉ bản thân ông hằng năm sẽ quyên góp một khoản tiền kèch xù, ông còn lợi dụng sức ảnh hưởng của mình mà định kỳ tổ chức hội đấu giá từ thiện, được bao nhiêu thì dùng hết vào việc thiện. Khi đó, đất nước còn chưa độc lập, vẫn lệ thuộc vào nước Anh, nữ hoàng Anh khi nghe chuyện về ông, để biểu dương cho hành động tốt này, nên trao tặng cho ông danh hiệu nam tước, kể từ đó về sau mọi người đều gọi ông là Trần tước sĩ.

Hiện giờ Trần tước sĩ đã tám mươi tuổi, vẫn có tinh thần như trước, càng già càng dẻo dai. Nhưng sau khi đất nước độc lập, buổi đấu giá từ thiện không chỉ tổ chức ở Hồng Kông, mà hàng năm sẽ chọn một thành phố, mời người nổi tiếng có tiền, có danh vọng nhất tham dự.

Buổi đấu giá được Trần tước sĩ công khai, minh bạch. Mỗi vị khách được mời sẽ mang ra một hoặc vài vật quyền tặng, mỗi đồ vật sẽ được ghi chú rõ là ai quyên góp, sau đó công khai bán đấu giá tại chỗ, nếu trong buổi đấu giá vật phẩm không có người nào mua, sẽ giao cho hội đấu giá tương đương, chờ sau buổi đấu giá sẽ công bố giá. Sau mỗi một buổi đấu giá, những khách được mời sẽ được tặng một quyển sách màu tím do Trần tước sĩ cho người tỉ mỉ chế tạo, trên đó đều có danh sách những khách quý tham gia, những vật được quyên góp, giá cả cùng với giá bán ra khi đấu giá.

Những khách mời này đều là những người không thiếu tiền, thứ họ muốn là mặt mũi và danh vọng. Buổi đấu giá từ thiện của Trần tước sĩ chính là cho họ mặt mũi, lại tạo cơ hội làm náo động lớn, mỹ danh chính là từ thiện. Cho nên những người được mời đều cảm thấy vinh hạnh, mà không chối từ.

Tuy rằng vật quyền tặng không giới hạn tính chất cũng như giá trị, cho dù anh dám quyên góp vật tùy tiện, nhưng trong hoàn cảnh công khai thẳng thắn, người người chỉ sợ mình quyền tặng không ổn, sẽ không bằng người khác.

Tuy nói giá khởi đầu đều do người quyên tặng đưa ra, nhưng nếu là hàng giả cố ý nâng cao giá trị là không có khả năng, bởi vì mỗi buổi đấu giá đều sẽ mời đến các chuyên gia mọi mặt giám định nghiêm túc mỗi vật quyền tặng, nhất là những vật phẩm quyền góp là đồ cổ, tranh chữ linh tinh dễ dàng có hàng giả.

Đã từng có một vị khách quý đặc ý tràn trề mà quyên góp một đồ cổ giá trị cực kỳ cao của mình, nghĩ là đứng thứ nhất, cuối cùng giám định từ bên chuyên gia lại là đồ giả, tuy rằng cũng có giá trị, nhưng còn lâu mới bằng giá trị mà bản thân vị khách đó tự cho. Vị khách ấy nhất thời trở thành trò cười, một quãng thời gian dài sau đó, chuyện này cũng trở thành chuyện cười cho người trong giới.

Mà sau đó, mỗi một vị khách quý đều nghiêm túc kiểm định vật quyền tặng của mình, dù sao tổn thất tiền bạc là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Buổi đấu giá từ thiện năm nay của Trần tước sĩ chọn chính là Tô gia, một trong những gia tộc vốn có danh tiếng nhất, tất nhiên nhận được thư mời, trong hoàn cảnh này, Tô Mạc đương nhiên phải tự mình ra mặt.

Mỗi một khách được mời có thể mang theo một người đồng hành, bất kể là vợ, tình nhân, bạn bè, cấp dưới, đều được. Mà người đồng hành thì không cần quyền tặng, nhưng nếu muốn quyên góp cũng được, cũng sẽ được ghi vào danh sách.

Lục Diễm và Tô Mạc cùng dừng ở bãi đỗ xe của khách sạn Lệ Tinh, đi lên tầng cao nhất, vừa ra khỏi thang máy đã có người chuyên trách ngăn lại, yêu cầu đưa ra giấy mời, Tô Mạc đưa ra một thư mời, lập tức có người cực kỳ khách khí dẫn hai người tới chỗ đăng kí.

Vật phẩm quyền tặng của Tô Mạc là đồng hồ gia công của J. Farren-Price, chuyên gia kiểm tra không có vấn đề xong, có thể đăng kí ngay.

Lục Diễm cũng không cần phải quyền tặng, có điều hôm nay hấn đến đã có sự chuẩn bị, khi hấn chỉ ra đồ quyền tặng, nhân viên đăng kí có chút không tin, nói “Ngài đợi một lát!” Lập tức phái người đi giám định thật giả.

Rất nhanh nhân viên giám định quay lại, xác định đây là đồ thật, mà còn xác nhận thêm lần nữa với Lục Diễm, nhân viên đăng kí có chút kích động, gãi nắm chặt tay Lục Diễm, “Lục tiên sinh, cực kì cảm tạ sự rộng lượng của ngài. Vật phẩm quyền tặng này tuyệt đối là vật phẩm có giá trị cao nhất từ trước đến nay trong những buổi đấu giá do Trần tước sĩ tổ chức, ngài thật sự có ý định quyền góp nó sao?”

Lục Diễm mỉm cười gật đầu. “Tôi cực kì chắc chắn.”

Nhân viên đăng kí nói ra một lời cảm ơn, sau đó dẫn hai người đến vị trí đầu tiên đã được sắp xếp.

Phòng tiệc bố trí khác với những buổi đấu giá thông thường, trông có vẻ thoải mái hơn, đại sảnh bữa tiệc ngăn nắp sắp đặt những chiếc bàn tròn, mỗi vị khách quý và người đồng hành đều ngồi trên một chiếc bàn tròn riêng rẽ.

Vị trí cũng được sắp xếp rất chu đáo, trên cơ bản dựa theo giá trị của vật quyền tặng từ cao xuống thấp. đương nhiên, bởi vì khách quý có người đến trước người đến sau, mà nhân viên đăng kí cũng không thể nhận biết rõ ràng người nào quyền góp hơn, cho nên chỉ dựa theo thường lệ mà sắp xếp số ghế, cũng không chính xác hoàn toàn. Chẳng qua người có thể ngồi vào vị trí trước tiên, ít nhất có thể nói lên vật phẩm quyền tặng của người này chắc chắn là cực kỳ xa xỉ.

Trên mỗi bàn tròn đều có rượu và điểm tâm. Sau khi khách mời ngồi xuống, nhân viên phục vụ rất nhanh sẽ mang tấm bảng ghi tên lên, thuận lợi cho việc kêu giá khi buổi đấu giá bắt đầu. Bởi vì số lượng người không nhiều lắm, cho nên không cần dùng số mà trực tiếp dùng tên, mỗi lần kêu giá sẽ báo tên khách mời một lần, mà lúc này những khách được kêu tên sẽ có ánh sáng chiếu tới người. Thẻ báo giá thì không chỉ khách mời mới có, mà là mỗi người có vật quyền tặng đều sẽ có, cho nên mặc dù không phải khách mời chính thức thì Lục Diễm bởi vì có vật quyền tặng cũng lấy được thẻ báo giá.

Thẻ báo giá được chia ra các cấp, dựa theo giá khởi điểm của vật phẩm, dưới một triệu là màu vàng, từ một triệu đến năm triệu là màu bạc, còn trên năm triệu là màu vàng kim. Tấm thẻ của Tô Mạc là màu bạc, còn của Lục Diễm lại là màu vàng kim cao cấp nhất. Để khuyến khích tinh thần cạnh tranh của các khách mời, người chủ trì thật sự đã tốn hết công sức. Lục Diễm thầm cảm thán trong lòng, có điều hấn vốn không định mua cái gì, cho nên thẻ cũng chỉ cầm chơi mà thôi.

Lục Diễm và Tô Mạc tới hơi sớm, hai người gần như là người đến đầu tiên.

Tô Mạc biết rất rõ lịch trình của Lục Diễm, nên hỏi thẳng: “Hôm nay anh thử vai thế nào?”

Lục Diễm cười đáp, “Đã nhận được rồi.”

Tô Mạc cũng nở nụ cười, “Không ngạc nhiên chút nào, lúc em nhìn thấy kịch bản đã nghĩ anh thích hợp nhất.”

“Ồ, vì sao vậy?” Lục Diễm trực tiếp bỏ qua chuyện “xem qua kịch bản” của Tô Mạc.

“Em biết sở trường của Trần Lập, trước kia cũng từng hợp tác với ông ta. Ông ta tuyển chọn diễn viên, diễn xuất không hấn là chỉ tiêu chính, mà phải là độ phù hợp của diễn viên với nhân vật. Cho nên khi ông ta thử vai nhân vật, sẽ không chỉ để diễn viên diễn một đoạn phim, mà còn trực tiếp tạo hình và hóa trang thành nhân vật, ánh mắt đầu tiên phải có cảm giác, ông ta mới có thể suy xét tiếp. Em đã xem qua kịch bản, lần này yêu cầu của Trần Lập, một là trẻ tuổi, hai là có khí chất, ba mới là diễn xuất. Bây giờ trong giới nghệ sĩ, nhiều người diễn xuất không tồi, nhưng phần lớn là không hợp độ tuổi. Mà độ tuổi và khí chất phù hợp, anh là người tốt nhất. Em tin tưởng Trần Lập chỉ cần không phải kẻ tai điếc mắt mù, nhất định sẽ chọn anh.” Tô Mạc vẻ mặt thản nhiên nói.

Lục Diễm cười khẽ, “Lời này của em nên nói với Phong ca đi, em không nhìn thấy anh ấy khấn trương thành dạng gì đâu. Thật giống như người thử vai là anh ấy chứ không phải anh.”

“Anh ta là quan tâm quá nên bị loạn.” Tô Mạc nói.

“Vậy em không quan tâm anh sao?” Lục Diễm hỏi có vẻ thâm ý.

Ánh mắt của Tô Mạc kiên định, thấp giọng nói: “Bởi vì em càng có lòng tin với anh.”

Lục Diễm mím môi lại, trong mắt rực cháy, lặng lẽ nắm tay Tô Mạc dưới gầm bàn.

Bốn bề yên lặng, Tô Mạc nhẹ nhàng nắm lại tay hắn.

Hai người bên ngoài không thể hiện gì, bên trong âm thầm ngọt ngào đan cài mười ngón tay, loại thân mật trước mặt công chúng kiểu này lại tạo ra một sự kích động khác.

Rất nhanh, những khách mời khác lần lượt đến.

Khách được mời đều là những người nổi tiếng, hầu như có quen biết lẫn nhau, chỉ là quan hệ xa hay gần mà thôi.

Tô Mạc tuy trẻ tuổi, nhưng thành tựu của anh không nhỏ, địa vị cao, cho nên những người quyền góp xong đều chủ động qua đây chào hỏi, chứ không dám làm bộ làm tịch mà chờ Tô Mạc tới chào trước. Tô Mạc cũng thân nhiên tiếp nhận, anh luôn tỏa ra một luồng khí thế áp bức mạnh mẽ chỉ có ở những người đứng trên đỉnh cao.

Mỗi người đi qua chào hỏi cũng đều dùng ánh mắt nghi ngờ liếc sang người trẻ tuổi đang ngồi cùng Tô Mạc, là cùng một người với lúc ở sân chơi golf, Tô Mạc chỉ thân nhiên giới thiệu một chút, “Đây là Lục Diễm.” Cũng không nói gì thêm.

Hầu hết những người đó đều “Ồ” lên một tiếng, giống như bưng tỉnh, sau đó nhiệt tình bắt tay với Lục Diễm, miệng nói “Hân hạnh hân hạnh”, thật ra thì không biết hắn là ai.

Nhiều người đến dần, nhất là những khách mời đem đủ loại người đẹp theo, bình thường đều chú ý tới giới giải trí, dĩ nhiên nhận ra đại minh tinh Lục Diễm. Nhưng các cô cũng chỉ dám thủ thủ bên tai, trong những trường hợp này, các cô không có tiếng nói ở đây.

Những khách mời biết thân phận của Lục Diễm cũng không nói gì thêm, hầu hết đều nghi ngờ trong lòng, đây chẳng lẽ là công tử thế gia nhà ai bởi vì có hứng thú mà dạo một vòng ở giới giải trí? Hơn nữa khi họ nhìn thấy tấm thẻ trên tay Lục Diễm lại là màu vàng kim, còn cao hơn Tô Mạc một cấp, càng thêm củng cố suy nghĩ này trong lòng.

Hầu như không ai dám đi lên kiểm nghiệm suy nghĩ này, dù sao trong mắt đại đa số gia tộc, minh tinh có nổi tiếng đến đâu, cũng không thể được đặt lên bàn tiệc được, chỉ sợ hỏi sai phạm vào điều cấm kị. Cho dù có một hai người gan lớn hỏi thăm quanh co lòng vòng, Tô Mạc cũng chỉ cười nhạt bỏ qua.

Chờ đến khi không có ai đến nữa, Tô Mạc nhỏ giọng cười, “Bây giờ mấy người đó chắc chắn đang suy đoán thân phận của anh, có lẽ sẽ nghĩ anh là thành viên của gia tộc nào đó. Nói không chừng còn có người muốn lôi kéo làm quen với anh nữa đấy.”

Lục Diễm chỉ cười không quan tâm, “Để bọn họ thất vọng rồi, anh chẳng qua là một người bình thường thôi.”

Tô Mạc nhẹ nhàng liếc tấm thẻ báo giá trên tay hắn, nói: “Cầm thứ này trong tay, còn nói mình là người bình thường. Nếu em không biết anh, em cũng không tin.”

Lục Diễm nhỏ giọng nói, “Em nói xem, như anh, có được coi là cáo mượn oai hùm không?”

Tô Mạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua hai người đang đi về phía này, càng dè thấp thanh âm, “Nếu anh là cáo, thì hùm đến rồi.”

Hoàn chương 88

,

89. Chương 89

Hai người đi đến đều là nam, một già một trẻ. Người già có vẻ hơn năm mươi, người trẻ tầm ba mươi, hai người nhìn thoáng qua có thể nhận ra là hai cha con.

Lục Diễm nghe thấy lời Tô Mạc vừa nói, bắt đầu để ý tới hai người này, hẳn chắc chắn bản thân chưa từng nhìn thấy họ, chỉ là ngoại hình có chút quen mắt.

Cho đến khi hai người này đi tới trước mặt, vị lớn tuổi hơn lộ vẻ tươi cười mà vươn tay ra, nói với Tô Mạc, “Tô đồng, cậu cũng tới.”

Tô Mạc cười đáp lại, nhẹ nhàng bắt tay ông ta, “Hiếm khi trông thấy ông Trần tự mình đến.”

Ông Trần vẫn mỉm cười như trước, “Làm từ thiện là chuyện tốt.”

Tô Mạc cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại gật gật đầu với người thanh niên phía sau ông ta, cười nói, “Cậu cả, cậu cũng tới.”

Người thanh niên kia nhanh chóng bước lên phía trước, lễ phép nói, “Tô đồng, chào anh.”

Tô Mạc cười gật đầu.

Ông Trần chào hỏi xong, mới nhìn đến Lục Diễm ngồi cạnh Tô Mạc, nhất là tấm thẻ vàng kim trên tay hắn, mở miệng hỏi, “Tô đồng, vị này là?”

Tô Mạc dùng ngữ khí thoải mái nói, “À, anh ấy là Lục Diễm.”

Lục Diễm nghe được nên gật đầu cười.

Tô Mạc quay đầu cười nói với Lục Diễm, “Đây là ông Trần Bách Sinh, kia là con trưởng của ông ấy Trần Húc.”

Lục Diễm thăm giạt mình, thì ra là người nhà của Trần Việt, cha con ba người cũng rất giống nhau, thảo nào thấy quen mắt.

Trần Bách Sinh thấy thái độ thân thiết của Tô Mạc và Lục Diễm, khác với người ngoài, hơn nữa tấm thẻ trong tay Lục Diễm, cùng với khí chất thể hiện ra ngoài của hắn, nhất thời cũng gọi lên chút thắc mắc như mọi người, chẳng lẽ là con cháu thế gia nào đó?

Hai người Tô, Lục nhìn ánh mắt của ông cũng biết lại có người hiểu lầm, có điều cũng không có ý định giải thích.

Trước tám giờ, các khách mời đã ngồi đông đủ, buổi đấu giá cũng bắt đầu.

Trình tự buổi đấu giá từ thấp lên cao, những vật phẩm đấu giá trước đều có giá khởi điểm khá thấp, cho nên vật quyền tặng của Lục Diễm nhất định được giữ đến cuối cùng.

Mỗi khi MC bày đồ vật ra, đều sẽ giới thiệu sơ qua về nó, ánh sáng chiếu vào người quyền tặng. Chỗ tốt của việc này, đó là khách mời ở đây đều có đủ loại quan hệ lằng nhằng hoặc ít hoặc nhiều, có vài người muốn tạo quan hệ hoặc muốn lôi kéo hợp tác nên xúc tiến quan hệ thêm một bước với người này, sẽ đều trả giá cho đồ mà người đó quyền tặng. Dù sao đây là buổi đấu giá từ thiện, nếu không có người muốn đấu giá vật mình quyền tặng, chắc chắn sẽ thấy mất mặt. Thậm chí có người vì muốn giữ mặt mũi, lại sợ đồ mình quyền tặng không có người muốn đấu giá, nên trước đó đã tìm khách mời khác tạo quan hệ tốt, nhờ đối phương giúp, sau này sẽ trả tiền lại. Cho nên rất ít khi xảy ra chuyện không người đấu giá, hơn nữa đồ vật của người có sức ảnh hưởng càng lớn thì càng được chào đón.

Có thể nghĩ đến được, những vật đầu được đấu giá đều có giá khởi điểm thấp nhất, người quyền tặng đều là người không có sức ảnh hưởng mấy, cho nên trên cơ bản chỉ có một người trả giá một lần là mua được.

Có điều khách mời ở đây vốn đều là những thế gia chân chính hoặc là những gia đình giàu có mới phát lên gần đây, ra tay cũng không ít, cho nên vật phẩm quyền tặng cũng có giá khởi điểm ít nhất trên năm trăm ngàn tệ.

Hầu hết các vật sau đó cũng tầm từ năm trăm đến một triệu. Tuy rằng nói là giá cả khi đấu giá thường rất cao, nhưng vật quyền tặng trên cơ bản cũng có giá trị ở mức đó, hơn nữa phần lớn đều vượt qua giá trị thực của nó, cho nên những khách mời ở đây thực tế cũng chỉ là giúp người kia quyền góp chút tiền mà thôi.

Những vật phẩm quyền tặng có giá hàng triệu, cũng chỉ có vài cái. Đồng hồ do Tô Mạc quyền góp giá khởi điểm là hai triệu, không phải cao nhất, nhưng cũng đủ phân lượng, rất hợp với thân phận của anh, đồng thời cũng không quá phô trương. Nhưng Lục Diễm biết đồng hồ đó giá thật ít nhất phải đến ba triệu.

Có điều đó cũng phải là trọng điểm, điều quan trọng là, đồng hồ mà Tô Mạc quyền góp là thứ khiến toàn trường đấu giá kịch liệt nhất. Ngoài Tô Mạc và Lục Diễm ra, hầu hết tất cả khách mời đều tham gia trả giá, cuối cùng bán được với giá bảy triệu, không chỉ gấp vài lần giá khởi điểm, mà còn hơn nhiều giá trị thực của nó. Đấu giá thành công là một người đàn ông tuổi trung niên, nhìn vẻ mặt hưng phấn của ông ta một chút cũng không nghĩ mình là người vung tiền như rác, còn những người không mua được đều có chút ủ rũ.

Mặc dù ở hội trường đấu giá, Tô Mạc lại không cảm thấy hứng thú với vật nào, nhưng ở hoàn cảnh này, không đấu giá cái nào cũng không ổn lắm, anh liền tùy tiện mua hai bức tranh. Hoàn toàn khác với cảnh kịch liệt lúc đấu giá vật phẩm của anh quyền tặng, Tô Mạc vừa mở miệng ra, ngay cả những người có hứng thú với vật phẩm này cũng không dám trả giá, lại càng khỏi nhắc tới những người không có hứng thú, cho nên khi Tô Mạc trả giá hai bức tranh kia thì một lần liền mua được. Đây là một chuyện không bình thường đối với những đồ quyền tặng được hoan nghênh cực kỳ này. Nhưng có Tô Mạc ở đây, tất cả những gì không hợp lý đều trở nên có lý.

Đối với cảnh tượng này, Tô Mạc chỉ lạnh nhạt thừa nhận, anh đã sớm tạo thành thói quen.

Ánh mắt của Lục Diễm cực kỳ rực sáng nhìn Tô Mạc, thấp giọng cười nói, “Thì ra Tô đồng lại có lực ảnh hưởng đến vậy!”

Tô Mạc nghiêng người liếc nhìn hắn, “Em nghĩ anh đã sớm biết rồi chứ.”

Lục Diễm cười thâm ý, “Bây giờ biết cũng không muộn.”

Hai người âm thầm hàn huyên đôi câu, buổi đấu giá đã tới điểm cuối, giọng nói của MC cũng hưng phấn lên, “Tiếp theo là vật phẩm quyền tặng cuối cùng, cũng là vật phẩm có giá trị cao nhất của các buổi đấu giá từ trước đến nay. Xin thông cảm cho đồ vật này không thể trưng bày ra trước mắt mọi người được, nhưng các ngài có thể yên tâm, chúng tôi đã kiểm tra, tuyệt đối là hàng chính hãng, vật đấu giá này đã được nhân viên của chúng tôi trông coi bên dưới, đợi người có duyên mang nó đi. Tôi nghĩ bây giờ các ngài nhất định rất tò mò, thứ đồ vật này rốt cuộc là cái gì. Được rồi, tôi cũng không úp mở nữa, vật phẩm đấu giá chính là....”

MC vừa công bố vừa khẽ ra hiệu ý bảo nhân viên công tác mang một cuộn giấy đến gần, mở ra công khai, lớn tiếng nói, “Aston Martin số lượng có hạn trong năm nay! Đây là loại xe thể thao số lượng có hạn, chỉ có một trăm cái trên thế giới, bất luận là tính năng, hình dáng, hay là giá trị sưu tầm, hiện tại đều là đỉnh nhất....”

Tiếp theo MC thao thao bất tuyệt mà giới thiệu, hoàn toàn khác với giới thiệu ngắn gọn của mỗi một vật phẩm trước đó.

Khách mời ở đây dần trở nên ồn ào, chỉ cần có hứng thú với xe đua thể thao, không mấy ai có thể từ chối được sự hấp dẫn của loại xe thể thao cao cấp này. Mà loại xe Aston Martin số lượng có hạn trăm cái trên cả thế giới, thật sự có thể nói là ngàn vàng khó cầu, không phải cứ có tiền là có thể mua được. Lúc trước Trần Việt vì chiếc xe này mà tốn vô số tâm tư cùng tiền bạc, dùng tất cả các cách cuối cùng mới có chiếc xe này tới tay. Nếu không phải rất tự tin vào bản thân, hơn nữa đầu óc lúc ấy nóng lên, thì cho dù thế nào gã cũng không lấy chiếc xe này ra đánh cược với Lục Diễm.

MC giới thiệu gần mười phút, kết lại một câu, “Chúng tôi phải gửi lời cảm tạ vô cùng to lớn với người đã quyền tặng chiếc xe này, Lục Diễm tiên sinh.”

Theo hướng chỉ của MC, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía này, Lục Diễm đứng dậy hơi hơi khom người rồi ngồi xuống, những người khác đều bình tĩnh, khó trách cậu ta có thể vàng kim, thì ra chính là quyền tặng Aston Martin, thật là kiệt tác.

Lúc này MC bắt đầu trả giá, “Số lượng có hạn, chỉ có một trăm cái trên cả thế giới, loại xe thể thao ngàn vạn khó cầu cao nhất, giá khởi điểm: ba mươi lăm triệu!”

Thật ra cái giá này còn thấp hơn giá của chiếc xe, càng không nhắc đến giá trị của các loại phụ kiện, cho nên giá được trả ngay từ đầu cũng rất kịch liệt. Có điều tham gia đấu giá chỉ có mấy khách mời có hứng thú mạnh mẽ chân chính đối với dòng xe thể thao, ngược lại không xuất hiện cảnh kịch liệt đấu giá như vật phẩm quyền tặng của Tô Mặc.

Ở đây người trong lòng không thoải mái, cũng chỉ có hai cha con Trần gia.

Ngay từ lúc MC giới thiệu, Trần Húc nhẹ giọng nói ngay với Trần Bách Sinh: “Ba, có phải là chiếc mà em thua kia không?”

Cái xe thể thao số lượng chỉ có trăm chiếc trên thế giới, theo hiểu biết của họ, cả thành phố chỉ có đứa em trai Trần Việt nhà bọn họ mua được một cái. Đoạn thời gian trước, nó mới cực thua mất, hôm nay lại xuất hiện ở hội trường đấu giá, cũng quá trùng hợp rồi. Huống chi nếu không thu được dễ dàng như thế, sao lại có người quyền tặng nó ra.

Sắc mặt của Trần Bách Sinh không dễ nhìn, “Thằng bại gia tử này, ta xem đúng tám phần rồi. Hơn nữa, chiếc xe này lại là do vị Lục tiên sinh bên người Tô đồng quyền tặng. Khó trách chúng ta hỏi nó thua ai, nó cũng không nói.”

Tuy nói chịu đánh cực thua, nhưng là đồ nhà mình, bị người khác dùng để tạo náo nhiệt, quả thực khiến người khác khó chịu. Trong lòng Trần Húc thở dài, đứa em trai này, cũng quá không hiểu chuyện rồi, hẳn thấp giọng nói, “Cha muốn mua nó về không?”

Trần Bách Sinh lắc đầu, “Mặc kệ vị Lục tiên sinh kia làm vậy vì lý do gì, con không thấy thái độ của Tô Mặc với cậu ta sao, cậu ta không phải người chúng ta đặc tội được. Bây giờ đấu giá chiếc xe này về, không phải thể hiện rằng chúng ta bất mãn với chuyện cậu ta thắng được xe hay sao?”

Trần Húc gật đầu, vẫn là cha hẳn suy nghĩ sâu xa hơn, “Con biết rồi.”

Trần Bách Sinh nhìn đứa con lớn một cái, trong lòng than thở, đứa nhỏ này tư chất không tệ, mấy năm nay cũng giúp đỡ ở công ty không ít, đã dần dần thành thực hơn, nhưng nếu so sánh với anh em Tô gia thì vẫn kém nhiều. Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngay cả những người từng trải như ông ở trước mắt Tô Mặc cũng trở nên nhún nhường, người trẻ tuổi, làm sao có thể trở thành đối thủ của cậu ta. Trong tương lai, cuối cùng vẫn nên như Thiên Lôi sai đâu đánh đó của Tô gia vậy.

Cuối cùng giá của chiếc xe là bốn mươi lăm triệu, ngược lại vừa vặn đúng giá thật của nó.

Sau khi mua bán xong, MC còn cố tình mời người có vật phẩm quyền tặng cao nhất đêm nay – Lục Diễn lên bục nói mấy câu, Lục Diễn cũng không từ chối, thoải mái đi lên bục, mỉm cười nói: “Thật ra người hào phóng không phải là tôi, mà là một người khác. Đêm nay tôi chỉ là mượn hoa hiển phật, người chân chính quyền tặng chiếc xe Aston Martin số lượng có hạn này là Trần Việt tiên sinh, cậu ấy có việc không thể tham gia bữa tiệc đấu giá đêm nay, cho nên để tôi thay mặt quyền tặng. Tôi cảm thấy chúng ta hẳn nên vỗ tay cho người hào phóng chân chính Trần tiên sinh!”

Cha con Trần gia ở trong tràng pháo tay mà ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến Lục Diễn lại có thể nói như vậy.

Lúc này, đã có vài vị khách có quan hệ tốt với Trần Bách Sinh đung đung vào ông, “Cậu con út nhà ông không phải tên là Trần Việt sao? Đây là xe cậu ấy quyền tặng hả?”

Trần Bách Sinh có chút lảng lảng, “Hình như vậy, hình như vậy.”

“Là sao, ông không biết? Cậu ấy muốn quyền tặng xe lại không cho ông biết, lại nhờ người ngoài?”

Trần Bách Sinh đã phục hồi tinh thần, cố ý nói thật tức giận, “Chắc nó muốn tạo bất ngờ cho tôi ấy mà, thằng quý này, làm việc thiện tôi nhất định ủng hộ. Về nhà sẽ dạy bảo nó thật tốt.”

“Ấy, đừng vậy, cậu út nhà ông cuối cùng cũng hiểu chuyện, ông nên vui mừng mới phải.”

Trên mặt Trần Bách Sinh đã tươi cười đầy mặt, miệng còn nói, “Đâu nào, đâu nào, thằng nhóc ấy không tốt, không tốt a”

Lúc này những người khác có quen biết với Trần gia cũng khen ngợi Trần Việt vài câu.

Trong lòng Trần Bách Sinh như nở hoa, đối với một người cha, con trai mình được khen ngợi còn sung sướng hơn khen ngợi mình, càng cảm thấy có thành tựu.

Lục Diễm đi đến bằng chiếc Aston Martin đã được quyền tặng kia, cho nên khi về liền đi cùng Tô Mạc.

Hai người đứng tìm xe ở bãi đỗ, phía sau đột nhiên có tiếng gọi, “Lục tiên sinh, Lục tiên sinh, xin dừng bước!”

Hai người cùng quay đầu lại, không ngoài dự đoán, đuổi theo sau chính là cha con Trần gia.

Trần Bách Sinh cung kính cúi người trước Lục Diễm, “Lục tiên sinh, hôm nay rất cảm ơn cậu đã nói như vậy.”

Lục Diễm mỉm cười, “Ông Trần khách sáo quá, tôi chỉ nói sự thật thôi. Chiếc xe kia vốn là của Trần Việt, chỉ là tôi tự tiện xử lý thay cậu ấy, còn mong ông Trần không bận lòng.”

Trần Bách Sinh khoát khoát tay, “Lục tiên sinh đừng nói thế, chúng ta đều biết, cái xe đó là do Trần Việt thua cậu, cậu muốn xử lý thế nào đều là quyền của cậu. Tôi thật sự phải cảm tạ, cậu đã giữ thể diện cho Trần gia chúng tôi, lại còn khiến Trần Việt nổi bật một lần, cảm ơn cậu.”

Trần Bách Sinh nói sự thật. Nói thế nào thì chuyện Trần Việt mua được chiếc Aston Martin số lượng có hạn, rất nhiều người trong giới này biết. Gã lại không phải là người biết giấu giếm, huống chi người trẻ tuổi đều thích khoe khoang, khi gã mới mua xe đã rêu rao khắp nơi. Mà bây giờ chuyện gã không còn chiếc xe đó, chắc chắn sẽ nhiều người truy vấn, cho dù người ta không hỏi thẳng, rất nhanh sẽ tra ra việc gã cược thua xe. Mà hôm nay Lục Diễm giống như gióng trống khua chiêng “thay” Trần Việt mang xe đi quyền tặng, náo loạn như vậy khiến hầu hết mọi người không hỏi đến chuyện chiếc xe nữa, chỉ kinh ngạc trước cái giá lớn của Trần Việt. Bởi vì không có ai tin, một người thắng được chiếc xe tốt như vậy lại tặng đi, hơn nữa lại dưới danh nghĩa chủ nhân của chiếc xe.

Đối với Trần gia mà nói, tiền không phải vấn đề, thể diện mới là điều quan trọng nhất.

Lục Diễm nói một câu không chỉ khiến Trần gia tránh trở thành trò cười, còn khiến Trần gia thêm một lần nổi bật, cho nên cũng nên tự thân gửi một câu cảm ơn tới hần mới phải.

Sau khi cha con Trần gia đi khỏi, Tô Mạc nhìn Lục Diễm cười nói, “Lòng dạ rất sâu nha, Lục tiên sinh.”

Lục Diễm thả tay xuống, “Chỉ là một cái nhắc tay, lại bán được một phần ân tình, có gì không tốt? Huống chi anh vốn không muốn nổi bật về chuyện này.”

Tô Mạc gật đầu, “Thật ra làm vậy rất tốt. Tuy căn cơ Trần gia không phải quá sâu, nhưng tài lực nhà bọn họ lại là số một số hai. Có đôi khi, tiền có thể sai khiến cả ma quỷ. Có một số chỗ, tuy trong lòng khó chịu, ở mặt ngoài vẫn nên lấy lòng. Quan hệ tốt với bọn họ, so với việc đắc tội thì thông minh hơn nhiều.”

“Em nhìn ra rồi.” Lục Diễm cười đáp.

Trần gia có thể sinh ra một công tử ăn chơi trác táng, không chớp mắt mà tùy tiện cược thua một chiếc xe thể thao mấy chục triệu, có thể thấy được tài lực nhà họ phong phú đến đâu.

Hoàn chương 89

90. Chương 90

Dọc đường, Lục Diễm đều không nói gì, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Về đến nhà, Tô Mạc liền hỏi thẳng: “Sao vậy, anh có tâm sự?”

Lục Diễm mỉm cười đáp: “Hôm nay Phong ca nói với anh, hợp đồng anh ký cùng Tinh Không sắp hết hạn.”

Tô Mạc gật gật đầu, phần hợp đồng kia là chính tay anh ký với Lục Diễm, dĩ nhiên hiểu rất rõ, “Còn nửa năm thôi. Anh có dự định gì chưa?”

Lục Diễm trầm mặc một lúc, cười, “Rất có thể sẽ ký tiếp. Ngoài Tinh Không ra, có công ty nào cho anh ưu đãi được đến vậy?”

Tô Mạc dường như không đồng ý với hắn, “Chẳng lẽ chưa bao giờ anh nghĩ tới việc mở công ty của riêng mình sao?”

Lục Diễm thở dài, “Làm sao lại không nghĩ đến, nhưng bây giờ chưa phải lúc.”

Tô Mạc nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Nếu bây giờ em góp cổ phần, đầu tư cho anh thì sao?”

Lục Diễm chăm chú nhìn anh, không nói gì.

Tô Mạc tiếp tục, “Mở công ty riêng, quan trọng nhất là tiền và nhân lực. Còn trên cả tiền bạc, nhân lực rất quan trọng. Phương diện này anh không cần lo lắng, em để Tần Phong đi theo anh, hơn nữa em góp cổ phần, là có thể danh chính ngôn thuận đầu tư nhân lực cho anh. Tinh Không cũng là chỗ dựa của anh. Còn về vấn đề tiền bạc, anh càng không cần lo lắng đến.”

Lục Diễm ngẫm nghĩ, thương lượng, “Nếu như em mở miệng, anh tin Phong ca sẽ tự nguyện đi theo anh. Thật ra bây giờ trong tay anh còn có ít tiền, mở quy mô nhỏ chắc cũng trụ được.”

“Không,” Tô Mạc ngắt lời, “Nếu đã làm thì phải làm tốt nhất. Chúng ta mời những người giỏi nhất, kế hoạch, tuyên truyền, thông dịch... Đều phải tốt nhất có thể. Đầu tư có hợp lý thì mới thu hồi được kết quả cao. Anh không cần tự mình quanh co, anh đáng giá được những gì tốt nhất. Mặt khác, cổ phần công ty thì anh sáu em bốn...”

Lục Diễm nghe tới đó định xen vào, nhưng Tô Mạc ngăn hắn lại, “Anh trước tiên nghe em nói hết đã, anh phải là đại cổ đông, có thực quyền tuyệt đối, không thể để cho người khác có cơ hội nghi ngờ quyền lực của anh. Có điều những việc nhỏ nhất này anh không cần để ý, em sẽ phái người chuyên nghiệp làm, đến lúc đó anh chỉ cần gật đầu, kí tên, làm ông chủ lớn của anh, là được.”

Tô Mạc nói xong thì nở nụ cười, nói, “Được rồi, Lục tiên sinh có vấn đề gì, bây giờ có thể nói.”

Lục Diễm biết Tô Mạc đã chuẩn bị hết tất cả, anh suy nghĩ vì hắn như vậy thật sự không có đường từ chối, liền nói giỡn, “Bây giờ anh chỉ có một câu hỏi. Tô đồng cứ đào góc tường nhà mình như vậy cũng được sao?”

Tô Mạc mỉm cười, “Không phải anh đã nói rồi sao, em là một thương nhân khôn khéo. Tinh Không thuộc về Tô thị, Tô thị lại không chỉ thuộc về riêng em.” Anh nói xong còn nghiêng người tới trước mặt Lục Diễm, ái muội nói, “Mà anh, chỉ thuộc về một mình em.” Anh chậm chạp cởi cà-vạt của Lục Diễm ra, “Anh có năng lực, em có nhân lực và tiền. Vì sao lại phải chia một bát canh cho người khác?”

Lục Diễm chặn ngang ôm lấy eo anh, dùng sức lật anh xuống đặt trên ghế sa lông, khoe miệng nhếch cao, một tay mân mê vuốt ve từ gò má xuống dưới, ánh mắt nóng rực và thâm thúy, giọng nói khàn khàn: “Không hổ là gian thương! Nhưng mà, anh rất thích!”

...

Ngày hôm sau, Lục Diễm hẹn gặp Tần Phong ở phòng làm việc của mình.

“Phong ca, về chuyện anh hỏi tôi ngày hôm qua, tôi đã có đáp án.”

Tần Phong gật đầu, “Thật ra cũng không có gì phải do dự, theo tình thế hiện giờ thì ký tiếp là lựa chọn số một. Tôi tin tưởng Tinh Không sẽ cho cậu điều kiện ưu đãi và tự do lớn nhất, tôi cũng hy vọng cậu ở lại Tinh Không, như vậy chúng ta có thể tiếp tục hợp tác. Tôi có thể giúp cậu tranh thủ thêm điều kiện có lợi hơn hợp đồng trước.”

Lục Diễm mỉm cười, suy nghĩ của Tần Phong không mưu mà hợp với suy nghĩ trước của hắn, nếu như không có lời nói của Tô Mạc, đây đúng là chọn lựa tốt nhất. Nhưng sự thật là, sau lưng hắn còn một chủ tịch lớn, cho nên hắn khẽ cười, “Không, tôi không có ý định ký tiếp. Tôi sẽ thành lập công ty riêng của mình.”

Tần Phong cực kì kinh ngạc, hần nhú nhú mày, trong nhận thức của hần, Lục Diễm không phải là người không có lý trí không biết tự lượng sức, “Tuy rằng bây giờ cậu có chút danh tiếng, nhưng dù sao mới ra mắt ba năm, cũng vẫn coi như là người mới, nền tảng rất yếu. Cậu phải biết rằng, mở công ty không phải chỉ cần tiền, điều quan trọng nhất là tài nguyên, là nhân lực. Đây đúng là những gì cậu cần tích lũy. Cậu suy xét lại đi, nếu theo phương hướng phát triển lúc này của cậu, ba năm nữa, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ quyết định này.”

Lục Diễm cười thần nhiên nói, “Cho nên, tôi muốn hỏi anh một câu, anh có đồng ý tới giúp tôi một tay không?”

Tần Phong suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu, “Lục Diễm, tôi thừa nhận, hai năm qua chúng ta hợp tác rất vui vẻ, cậu cũng là nghệ sĩ tôi dẫn dắt có tiềm năng nhất, tôi tin tưởng theo thời gian, cậu nhất định sẽ trở thành Thiên Hoàng siêu sao. Nhưng mà, cậu cũng phải hiểu rõ, tuy tôi ở trong cái giới này được xưng là người đại diện kim bài, nhưng có nhiều lúc, người khác không phải coi trọng mặt mũi của tôi, mà là thể lực to lớn sau lưng tôi. Cho nên, rời khỏi Tinh Không, tôi không dám cam đoan mình còn có bao nhiêu năng lực. Có thể tôi không giúp được cậu.”

Lục Diễm khẽ thở dài, cười nói, “Em xem, anh biết mà, nếu chỉ anh nói, Phong ca sẽ không nhận lời đâu.”

Tần Phong sững sốt, những lời này của Lục Diễm không giống như nói với hần, chẳng lẽ trong phòng còn người thứ ba?

Quả nhiên, một giọng nói khác vang lên, có người đẩy cửa bước ra từ phòng nghỉ, “Nếu, có thêm tôi nữa?”

Giọng nói này Tần Phong rất quen, người này hần càng quen thuộc hơn, gần như bị dọa nhảy dựng lên, “Tô... Tô đồng?”

Tô Mạc khẽ gật đầu, “Công ty của Lục Diễm tôi sẽ giữ bốn phần, nếu anh nhận lời, anh sẽ được nhận một nửa. Mà tài nguyên tôi sở hữu, chỉ cần dùng để phát triển cho công ty, anh có thể tùy ý điều động.”

Tần Phong đã kinh sợ không khép được miệng lại.

Một nửa cổ phần ở công ty của một minh tinh, trông có vẻ không nhiều lắm, nhưng có thiên tài thương mại như Tô Mạc làm cổ đông, thì phân lượng này không thể so sánh được. Hấp dẫn người khác nhất là câu sau, tùy ý điều động tài nguyên của Tô Mạc, câu này mang hàm ý gì? Một người như Tô Mạc không chỉ có nguồn lực là một Tinh Không, mà còn có cả tập đoàn Tô thị, về sau trong toàn giới giải trí, gần như không có người nào không dám nể mặt.

Là một người đại diện, còn gì đáng giá để chờ mong hơn chuyện này chứ?

Tần Phong đã gần như không chờ được mà đáp ứng, nhưng hần còn một thắc mắc, “Tô đồng, cậu vì sao lại...”

Vấn đề này hần còn chưa hỏi xong, đã nhìn thấy Tô Mạc đi tới bên người Lục Diễm, ngồi trên tay ghế của hần, hơi hơi cong thắt lưng, mà Lục Diễm chỉ ngẩng đầu cười nhìn anh, ánh mắt hai người quán quýt, lưu luyến vô tận.

Tần Phong không phải người chậm chạp, thấy một cảnh này, hần chỉ sững sốt một chút, xâu chuỗi tất cả những chi tiết chưa hiểu rõ trước đó.

Hần nhớ rõ Lục Diễm từng nói người hần yêu không phải là nữ, nhưng không nói cụ thể người nào.

Hần nhớ tới buổi tối ngày trở về nước sau liên hoan phim Cannes, chiếc xe đến đón Lục Diễm có chút quen mắt. Bởi vì thật lâu trước đó hần đã từng thấy Tô Mạc đi chiếc xe đó.

Hần nhớ tới mỗi lần bọn họ trêu chọc về người yêu Lục Diễm, tên nhóc Tống Huy kia lại có vẻ mặt muốn nói rồi thôi.

Hần nhớ tới lúc đầu sở dĩ nhận dẫn dắt người mới như Lục Diễm, đúng là bởi vì một câu nói của Tô Mạc.

...

A, thì ra là như vậy!

Lục Diễm và Tô Mạc nhìn nhau một lát, quay đầu nhìn Tần Phong đang có chút ngây ngốc, cười, “Phong ca, còn câu hỏi gì không?”

“Các cậu, các cậu...” Tần Phong nhận ra mình nói không nên lời.

Lục Diễm nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Mạc, đặt lên môi hôn nhẹ, ngừng đầu nói, “Giới thiệu lần hai với anh. Đây chính là Tô Mạc, người yêu của tôi.”

Tô Mạc cúi đầu nhìn hân, ánh mắt ngập tràn ôn nhu.

Tần Phong xin thề, hân chưa từng nhìn thấy Tô đồng thể này bao giờ.

Tần Phong đột nhiên hỏi, “Tôi có thể hút một điếu thuốc không?”

Lục Diễm dường như hiểu được tâm tình của hân, thông cảm nói, “Cứ tự nhiên.”

Tần Phong móc thuốc từ trong túi ra, tay vẫn run rẩy, khó khăn lắm mới châm lửa, gắp gao hút hai hơi, mới dần bình tĩnh lại.

Hút thuốc xong, Tần Phong khôi phục dần tinh thần, trả lời rất rõ ràng, “Tôi nhận lời.”

Đáp án như trong dự kiến.

Lục Diễm đứng lên, đi qua bắt tay với hân, “Tôi rất cao hứng, có thể tiếp tục hợp tác với Phong ca.”

Tô Mạc thì nói, “Lục Diễm còn nửa năm hợp đồng với Tinh Không, đến lúc đó, tôi sẽ để Tô Quyết hủy hợp đồng với anh, anh chỉ cần ký hợp đồng ổn thỏa với bên công ty mới thôi, còn hợp đồng chuyển nhượng cổ phần tôi sẽ đưa anh sau.”

“Được, cảm ơn Tô đồng!”

Tô Mạc mỉm cười, “Không cần cảm ơn tôi, chuyện cần anh làm còn rất nhiều. Thủ tục mở công ty anh không cần lo, nhưng việc công khai cụ thể, tuyên truyền, tuyển nhân viên thì phải nhờ anh lo liệu. Tiền không phải vấn đề, nhất định phải làm cho tốt nhất, thích hợp nhất.”

“Tôi hiểu, Tô đồng yên tâm, đây chính là chuyên ngành của tôi.” Tần Phong đáp.

“Đối với anh, tôi vẫn luôn yên tâm.” Tô Mạc cười tiếp, “Mặt khác, không cần tuyên bố với bên ngoài tin tức này, đợi sau khi bộ phim của Trần Lập quay xong, thời gian tuyên truyền phim sẽ công bố.”

“Được, tôi cũng nghĩ vậy.” Tần Phong gật đầu nói.

Lục Diễm cố ý nhún nhún vai, “Nghe như không có chuyện của anh vậy.”

Tô Mạc quay đầu lại cười, “Nhiệm vụ của anh mới quan trọng nhất. Anh phụ trách đóng phim cho thật tốt, tốt hơn hết là đoạt được vài giải thưởng lớn, đóng nhiều quảng cáo lớn, nâng cao độ nổi tiếng. Đừng quên là anh mới là linh hồn của công ty, toàn bộ nhân viên sau này cần anh nuôi sống đó.”

“Tuân mệnh, anh sẽ cố gắng nuôi gia đình thật tốt, sẽ không để em thất vọng.”

Nhìn hai người này không tự giác mà phóng điện loang loáng, Tần Phong đột nhiên lý giải được tâm tình của Tống Huy, hân dường như đã đoán được, tương lai nhất định sẽ bị lóa mù hai mắt.

Có điều, xác định được phương hướng trong tương lai, tâm trạng của Tần Phong rất tốt, càng bùng lên mười phần nhiệt tình.

Chặng đường mới, bắt đầu từ giờ phút này!

Hoàn chương 90

91. Chương 91

.

Chuyện linh tinh nhỏ nhất để mở văn phòng, đều do Tần Phong và Tô Mạc lo liệu. Như lời Tô Mạc nói, nhiệm vụ chính của Lục Diễm chính là đóng phim cho tốt, làm cho mình ngày càng nổi tiếng, tăng sức ảnh hưởng trong giới nghệ sĩ.

Cơ hội trong bộ phim trước mắt hẳn cần phải nắm lấy.

Sau khi xác định vai chính, những công việc chuẩn bị cũng đơn giản hơn rất nhiều, rất nhanh, Lục Diễm liền nhận được thông báo đến đoàn phim từ trợ lý đạo diễn.

Đa số các phân cảnh chính trong phim đều được thực hiện ở phim trường, Lục Diễm cùng Tống Huy có mặt ở trường quay vào đúng giờ hẹn, lúc này, Tần Phong dĩ nhiên không đi theo, hẳn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bộ phim của Trần Lập gần đây luôn được chú ý, từ khi có kế hoạch quay đã bị bàn tán không ngừng, chuyện thử vai hôm trước cũng vậy, tuy rằng cụ thể tình tiết cũng không tiết lộ ra ngoài, nhưng cuối cùng khi xác định vai chính là Lục Diễm, vài trang mạng thậm chí còn dùng tin này làm đầu báo, đương nhiên, điều này cũng không phải là ném ra quả bom quá lớn. Nhưng nói thế nào thì nói, đều chứng tỏ lực ảnh hưởng của Trần Lập và Lục Diễm.

Tin tức này với nhóm fan hâm mộ, là cực kỳ phấn khích, sau Vương Dịch và Hàn Uyên, Lục Diễm sắp hợp tác với đạo diễn Trần Lập danh tiếng lẫy lừng trong nước, hơn nữa còn diễn vai chính. Chuyện này đủ khiến cho fan của Lục Diễm đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu trên các diễn đàn lớn, hò hét gào thét vì nam thần của mình cũng phá lệ mạnh bạo.

Ra mắt mới ba năm vẫn coi như một diễn viên mới, Lục Diễm tuy không phải nổi tiếng trong một lần, nhưng hẳn từng bước từng bước tiến lên thật vững chắc, đã tạo nên một nền tảng tốt trong mắt quần chúng.

Bởi vì rất nhiều người thăm dò tin tức, Trần Lập đơn giản làm nghi thức bấm máy long trọng một chút, mời nhiều phóng viên truyền thông, hầu hết những trang web hay tờ báo có chút máu mặt đều được mời. Các diễn viên đều xuất hiện với hình tượng trong phim. Là nhân vật chính thì Lục Diễm càng được công chúng quan tâm chú ý gấp bội.

Lúc này Lục Diễm mặc một thân trường bào màu xanh lục, trên đầu không đội phát quan, mà qua loa đeo khăn chiết đầu. Lục Diễm vốn anh tuấn tiêu sái, dáng người cao ngất, trang phục như vậy càng khiến hẳn thêm phần nho nhã, ngọc thụ lâm phong. Mà vai Vương Huyền Sách hẳn diễn lại không chỉ là một người đọc sách, nhân vật có thể tạo chiến tích huy hoàng “Một người diệt một quốc gia” sao có thể là một thư sinh trói gà không chặt, cho nên ẩn trong tao nhã của Lục Diễm còn chút hàn khí lạnh thấu xương.

Lục Diễm vừa xuất hiện khiến con mắt tất cả mọi người sáng ngời, rất nhiều phóng viên xúm lại, yêu cầu chụp ảnh. Hẳn cũng rất phối hợp, hơi nâng tay, tạo ra một tư thế thích hợp, khoe miệng khẽ nhếch, ánh mắt kiên định. Một loạt tiếng động “Tách tách” nhanh chóng vang lên liên tiếp.

Trong lúc đó vài diễn viên khác cũng xuất hiện thế nhưng lại không được nhiều chú ý cho lắm, mãi đến khi đạo diễn Trần Lập bước ra, mới kết thúc cảnh độc chiếm kia của Lục Diễm.

Trình tự nghi thức khởi quay cũng không phức tạp, sau khi khấn trời theo thông lệ, Trần Lập giới thiệu qua loa về nội dung chính của bộ phim này, tiếp theo là giới thiệu nhân viên chịu trách nhiệm trong đoàn, nhất là vài nhân vật chính. Nam diễn viên chính tất nhiên là Lục Diễm, nữ diễn viên chính lại là ngôi sao của Bollywood Ấn Độ, Lapur Neiman. Lapur là một trong mười bông hồng gợi cảm nhất màn ảnh Bollywood, các ngôi sao nữ ở Ấn Độ đa phần đều được công nhận là những mỹ nhân có gương mặt thiên thần và thân hình ma mị, Neiman cũng không ngoại lệ.

Nói là nữ chính, nhưng phần diễn của cô cũng không nhiều hơn vai phụ cho lắm. Neiman sắm vai công chúa của quốc gia Ấn Độ bị phản loạn, nơi mà Vương Huyền Sách đi sứ. Nghiêm khắc mà nói chỉ có ba cảnh diễn, cảnh đầu là trợ giúp Vương Huyền Sách khi bị bắt làm tù nhân trốn thoát khỏi bọn phản loạn, cảnh thứ hai là nghênh đón Vương Huyền Sách sau khi ông diệt sạch bọn phản loạn, cảnh thứ ba là đi cùng Vương Huyền Sách về nước sau khi được vua ban hôn.

Nhưng các phóng viên đều không biết kịch bản, nói thế nào thì người ta cũng có danh hiệu nữ chính, hơn nữa còn là một người đẹp ngoại quốc, tự nhiên sẽ được chú ý hơn một chút.

Chờ đến khi được hỏi tự do, ngoài đạo diễn Trần Lập, Lục Diễm thì đa phần đều hướng về Neiman. Cô bị hỏi rất nhiều câu hỏi, tuy giọng Ấn nói Tiếng Anh khiến các phóng viên đầu đầu vô cùng, nhưng vẫn đủ loại câu hỏi không ngừng tấn công cô.

“Cô Lapur, xin hỏi cô có cảm tưởng gì khi tham gia vào bộ phim này?”

“A, tôi cực kỳ vui lòng, tôi rất thích lịch sử ngàn năm văn minh của Trung Quốc, có thể tham gia, trở thành một phần của nó là vinh hạnh lớn. Rất cảm ơn đạo diễn Trần đã cho tôi cơ hội này.”

“Cô Lapur, cô có hài lòng với nhân vật trong phim của mình không?”

“Đương nhiên, tôi rất hài lòng.”

“Cô Lapur, có thể nói một chút về cái nhìn của cô với nam diễn viên chính?”

“A, Lục là một diễn viên anh tuấn, còn mê người hơn cả Bachchan. Tôi rất hân hạnh có thể sắm vai người tình của anh trong phim, hơn nữa, cuối cùng còn được gả cho anh. Tôi hy vọng tương lai có thể gả cho một người đàn ông Trung Quốc đẹp trai như Lục vậy.”

Neiman cố ý nháy nháy mắt vài cái, câu nói cuối cùng rõ ràng mang theo vài phần đùa giỡn, nhưng phụ nữ nước ngoài nhanh nhẹn nhanh miệng, nhiệt tình hào phóng hơn phụ nữ trong nước là điều rất hiển nhiên.

Bachchan trong lời Neiman nói chính là nam diễn viên được công nhận gọi cảm số một của Bollywood.

Vì vậy, lại có phóng viên ném lửa sang người Lục Diễm.

“Lục tiên sinh, cô Lapur nói hy vọng có thể gả cho một người đàn ông giống như anh, anh thấy sao?”

Vừa rồi câu trả lời của Lapur Lục Diễm cũng nghe thấy, mỗi một lần tuyên truyền phim, báo chí đều muốn tác hợp hai nam nữ chính theo thông lệ hẳn đã thấy nhiều, nhưng hiểu được không có nghĩa là muốn phối hợp, cho nên hẳn chỉ cười, cảm kích đáp, “Rất cảm ơn cô Lapur đã khích lệ, trong mắt tôi cô ấy cũng là một người phụ nữ cực kỳ mê người. Có điều thật tiếc tôi không thể nhận lấy ý tốt này, bởi vì tôi đã có người yêu rồi.”

Neiman đoán được Lục Diễm đang nói cùng đề tài với cô, sau khi hỏi người phiên dịch, cố ý nhún vai, cười nói, “Thật sự tiếc quá. Nhưng mà tôi vẫn muốn nói, người yêu kia của anh, cực kỳ may mắn!”

Lục Diễm quay đầu sang, gật đầu mỉm cười với cô, “Cảm ơn!”

Hai người đối đáp có lễ, các phóng viên liền yêu cầu hai người có thể chụp cùng vài tấm ảnh.

Lục Diễm và Neiman đều không có ý kiến gì, đứng dậy cùng lúc, Neiman còn thân thiết ôm lấy tay của Lục Diễm. Hai người đều mặc trang phục trong phim, tuy khác màu da, nhưng nói chung vẫn rất hòa hợp.

Cuối buổi lễ, mọi người trong đoàn xếp thành hàng, để các phóng viên chụp vài tấm rồi mới tản ra.

Hoàn chương 91

92. Chương 92

Một chân Lục Diễm giẫm lên bàn đạp yên ngựa, một chân nhảy khỏi mặt đất, tay trái nắm chặt dây cương, cả cơ thể giữ sức để bắt đầu.

“Lục Diễm, nghiêng hông qua một chút, đúng rồi, chính là hướng đó. Rất tốt, đúng là chỗ này, đứng yên. Sau khi bắt đầu, liếc nhìn về phía máy quay một chút, lên ngựa đi.” Bên kia phim trường Trần Lập còn ngồi đó không ngừng điều chỉnh hướng quay.

“Ok. Mỗi người vào vị trí riêng của mình, Action!”

Theo tiếng hô của đạo diễn, Lục Diễm nhanh chóng liếc nhìn máy quay, sau đó xoay người lại, tay phải chống lên lưng ngựa, chân giẫm lên bàn đạp dùng sức một cái, cả người bay vọt lên, sau đó vững vàng ngồi trên yên ngựa. Các động tác được thực hiện liên tục, gọn gàng, dứt khoát, thoải mái, tự nhiên. Sau đó tay phải vỗ nhẹ sau mông ngựa một nhịp, tuần mã cất vó chạy đi, để lại phía sau một trận bụi mờ.

Sau khi cưỡi ngựa được một đoạn, phía sau truyền đến tiếng hô dừng của đạo diễn, Lục Diễm mới kéo dây cương lại, con ngựa phi chậm lại. Hắn thay đổi hướng đi, cưỡi ngựa chậm chạp quay lại.

Trở lại vị trí ban đầu, có nhân viên công tác chạy tới dẫn ngựa đi, Lục Diễm không cần người đỡ, hai tay chống trên lưng ngựa, nghiêng người sang một bên, giẫm lên bàn đạp trượt người xuống.

Lục Diễm giao ngựa cho nhân viên, tự mình đi đến chỗ đạo diễn.

“Trần đạo, thế nào?”

“Ừ, rất tốt,” Trần Lập gật đầu nói, “Cảnh vừa nãy được rồi, cậu có thể xem lại một chút, góc độ phương hướng rất tốt. Mặt khác, ánh mắt cũng rất đúng chỗ, cực kỳ tốt.”

“Tốt rồi, cảm ơn Trần đạo.” Lục Diễm lau mồ hôi trên trán, thoải mái cười nói.

Cảnh lên ngựa vừa rồi, đã diễn đi diễn lại bảy tám lần, hầu hết đều do một nguyên nhân, là góc quay không ổn.

Qua mấy tháng quay phim, Lục Diễm đã hiểu được thói quen về nhịp độ quay phim của Trần đạo. Trên cơ bản ngoại trừ những cảnh không yêu cầu chuyển động nhiều, không có mấy cảnh có thể không cần quay đi quay lại.

Trần Lập đặc biệt chú trọng hiệu quả của việc nắm bắt hình ảnh, có lẽ có quan hệ tới việc ông từng làm thợ chụp ảnh. Nhưng điều không thể phủ nhận là, việc bối lông tìm vết của ông, khiến cảnh quay càng đẹp mắt hơn.

Trần Lập có thói quen cuối ngày sẽ xem lại một lần tất cả các cảnh quay được trong ngày, khi Lục Diễm không bận gì cũng sẽ đi qua cùng quan sát. Đứng ở góc nhìn đối diện để xem lại cảnh quay, mới nhận ra quả thật những cảnh cuối cùng được Trần Lập gật đầu cho qua đều là cảnh quay tốt nhất. Lục Diễm hiểu học, Trần Lập cũng không keo kiệt, thường xuyên nhìn cảnh quay nói cho hắn vì sao dùng góc độ kia, làm thế thì được lợi gì. Lục Diễm học tập rất nhanh, lý giải cũng mạnh, gần như thông suốt ngay lập tức. Ngay từ đầu Trần Lập muốn nghiêm khắc quy định về góc độ, phương hướng, thậm chí độ cong cao hay thấp, trên cơ bản là, càng về sau, chỉ cần Trần Lập mở miệng, hắn đã biết phối hợp ra sao, số lần quay lại ngày càng ít.

Đi theo Trần Lập quay phim, quả thật mệt hơn nhiều so với mỗi lần trong quá khứ, nhưng hiệu quả rất rõ ràng. Lục Diễm càng biết cách nắm chắc và lý giải cảnh quay hơn.

Hắn rất vui vẻ, có thể học nhiều kiến thức thậm chí còn hưng phấn hơn chuyện được hợp tác với đạo diễn nổi tiếng.

Trần Lập ngẩng đầu liếc nhìn Lục Diễm một cái, cười nói, “Thế nào, còn chịu nổi không?”

Lục Diễm cười cười, “Đương nhiên, không thành vấn đề.”

Trần Lập vỗ vỗ vai hắn, “Từ từ, đi ăn cơm đã, nghỉ ngơi một lát, mấy cảnh buổi chiều còn khổ hơn đây.”

Hai người vừa đi vừa hàn huyên về tình tiết của mấy phân đoạn kế tiếp kia.

Nói thật, ngay từ lúc đầu, Trần Lập cũng không phải không biết chút gì về Lục Diễm. Mỗi một diễn viên tới thử vai của ông ta đều tìm hiểu trước. Ngoại hình của Lục Diễm không tồi, là vẻ ngoài khiến người vừa nhìn thấy sẽ sinh ra hảo cảm trong lòng, có điều Trần Lập quay phim nhiều năm như vậy, từng gặp không ít diễn viên, vẻ ngoài xuất sắc thì chất thành đồng, có thể nói trong giới nghệ sĩ, cái không thiếu nhất chính là dung mạo. Lục Diễm là ảnh đế Cannes, thế nhưng cho đến ngày hôm nay vẫn còn có người nói cái giải ảnh đế đó hắn lấy được là do cực kỳ may mắn. Trần Lập không phải kẻ chỉ nghe tin đồn mà đánh giá một người, huống hồ một diễn viên trẻ có thể khiến Hàn Uyển điểm mặt chỉ tên, chắc chắn phải có chỗ hơn người.

Làm việc với nhau một thời gian, Trần Lập càng khẳng định về phán đoán này. Lục Diễm là người có thể khiến những người ở cạnh hắn cực kỳ thoải mái, sẽ giữ khoảng cách thích hợp khiến người ta không cảm thấy hơi hợt, có đôi khi lại nhiệt tình nhưng không làm người ta cảm thấy giả dối, cũng sẽ nói đùa nhưng rất có chừng mực, nói chuyện hay làm việc chưa bao giờ khiến người khác xấu hổ hay lúng túng. Đương

nhiên chỉ nói thế sẽ làm người tung tin kia cảm thấy hấn chưa hấn là một diễn viên tốt, nhưng Lục Diễm không chỉ có tài diễn xuất rất tốt mà còn rất cố gắng.

Có một câu nói, trên thế giới, chuyện đáng sợ nhất không phải là người ta có thiên phú hơn bạn mà là người ta còn cố gắng hơn bạn. Lục Diễm chính là một người như vậy.

Điều Trần Lập tán thưởng nhất ở Lục Diễm chính là thái độ làm việc của hấn, bản thân ông đã là người có ham muốn làm mọi chuyện thật hoàn hảo hơn người, nhưng có đôi khi Lục Diễm còn nghiêm túc hơn cả ông. Nhiều lần ông nhìn thấy Lục Diễm một mình luyện tập vì cảnh quay ngày hôm sau, cho dù trong ánh mắt xoi mói của ông cũng thấy đã diễn không tồi, nhưng Lục Diễm còn muốn làm tốt hơn nữa. Hơn thế Lục Diễm không phải một người cứng nhắc, sẽ không ôm đồm cái tự ái của mình, không hiểu thì sẽ hỏi, chưa bao giờ giả bộ đã hiểu. Diễn viên như vậy là loại Trần Lập thích nhất.

Cho nên mới nói, thành công của hấn cho đến lúc này đều không phải là tình cờ. Đối với những lời đồn Lục Diễm nhờ vào may mắn, Trần Lập chỉ cười nhạt, có điều kiện và tài năng thiên bẩm như vậy, còn có thể không ngừng phấn đấu, không thành công thì chính là do ông trời không có mắt.

Chẳng qua, không ai biết, Lục Diễm trước khi sống lại, chính là bắt đầu từ hoàn cảnh “ông trời không có mắt” ấy. Có những khi tỉnh giấc trong đêm, chính hấn cũng sẽ đổ mồ hôi lạnh, không biết bây giờ đang ở trong mơ hay đủ những cảnh trong kiếp trước mới là một giấc mơ. Điều hấn chỉ có thể làm là, nắm chắc hiện tại, quý trọng những gì mình đang có.

Sau khi ăn xong cơm hộp được phát của đoàn phim, Lục Diễm đã bị chị Hà, người phụ trách trang phục gọi đi.

Chị Hà dẫn Lục Diễm vào phòng thay đồ, đẩy một bộ quần áo ra, cười bí ẩn, “Đến đây, Lục Diễm, nhanh chóng thử bộ hôn phục này xem. Vừa hoàn thành xong rồi mang tới đây, thử xem có vừa người hay không, không vừa thì chị sẽ sửa lại cho đẹp.”

Trước mắt Lục Diễm sáng ngời, hôn phục thời Đường cho nam là màu đỏ thẫm, ở cổ đại được gọi là màu giáng chu, không giống với áo bào ngày thường ông tay trắng, mà là tay áo lễ phục. Tay áo rộng, gần như buông xuống tới tận đầu gối, thắt lưng màu trắng gắn với áo bào, nhìn thoáng qua thấy vừa trang nhã lại lộng lẫy.

Lục Diễm thay xong, chị Hà đi quanh hấn nhìn trái ngắm phải, khen không hết lời, “Cực kỳ đẹp, rất đẹp trai, thêm mũ tân lang nhất định sẽ hạ gục một đồng người.”

Lục Diễm để chị Hà quay đi quay lại mấy vòng, thuận miệng nói, “Lễ phục như thế này chắc là làm rất khó nh, chỉ vì một hai cảnh phim, có cần thiết không?”

“Đường nhiên là rất cần thiết!” Chị Hà nghiêm túc đáp, chị là người phụ trách trang phục chính cho phim của Trần Lập, hầu như mỗi một bộ trong phim của ông đều do chị phụ trách, từ kiểu dáng đến chất liệu đều do chị quyết định, đây là chuyên ngành của chị, càng là sự đam mê của chị, “Trang phục, nhất là trong phim cổ trang, chính là tô điểm cho toàn thể bộ phim. Chuẩn bị tốt chính là dệt hoa trên gấm, làm không tốt thì sẽ biến thành nét bút hồng. Tuy rằng chỉ có một hai cảnh, cũng tuyệt đối không thể qua loa.”

“Phải phải, chị Hà nói đúng, em nói sai rồi.” Lục Diễm cười nói, “Vây, hôn phục cho nữ cũng làm xong rồi sao?”

“Tất nhiên,” Chị Hà đắc ý nói, “Cậu muốn xem thử sao?”

“Vâng.” Lục Diễm gật gù đầu.

Chị Hà rất nhanh lấy một bộ khác ra. Hôn phục thời đường cho nữ là lễ phục màu xanh, cũng là tay áo rộng, nhưng không dài như của nam, hai tay áo được thêu đường viền, cả tay áo và vạt áo đều có viền được thêu hoa văn tinh xảo. Trong váy áo thêm một lớp màu xanh nhạt, cũng là những hoa văn nhỏ bé được tỉ mỉ thêu lên.

Lục Diễm nhìn chằm chằm hôn phục cho nữ một lúc lâu, cuối cùng khẽ nhú nhú mày.

Hấn chuyển mắt nhìn chị Hà, “Chị Hà, có một chuyện, có thể nhờ chị giúp được không?”

“Cậu nói đi.” Chị Hà đáp.

Lục Diễm cười ngại ngùng, đi qua nhỏ giọng nói vài câu.

“Chuyện này,” Chị Hà chần chờ nói, “Làm thì có thể làm, nhưng cậu muốn dùng nó để làm gì?”

Lục Diễm cười cười, “Nguyên nhân thì không có cách nào nói ra được, chị cứ coi như em muốn lưu giữ lại đi. Giá cả bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

“Tôi không có ý này.” Chị Hà khoát tay nói, “Thật ra cũng không tốn bao nhiêu tiền. Được rồi, để tôi giúp cậu.”

“Cảm ơn chị Hà.” Lục Diễm chấp tay cười.

“Thôi,” Chị Hà cười đáp lại, “Khách sáo cái gì, sau này cậu cho tôi thêm vài cái ảnh có chữ ký là được rồi.”

“Không thành vấn đề, bao nhiêu cũng được hết. Có điều chuyện này, còn mong chị Hà giữ bí mật cho em.” Lục Diễm nói.

“Ôi chào, còn làm thần bí như vậy nữa. Yên tâm đi, Chị Hà cậu không phải người lắm miệng, không nói ra đâu.” Chị Hà cũng đáp ứng cực kỳ thoải mái.

Cảnh quay buổi chiều chính là cảnh quan trọng nhất trong cả bộ phim, Vương Huyền Sách dẫn theo bảy ngàn kỵ binh tấn công nước phản loạn, dàn cảnh cực kỳ hoành tráng.

Các cảnh đều được quay từ xa, các cảnh gần cũng đã được quay hết rồi. Bởi vì dàn cảnh rất xa, nhìn không rõ mặt, hơn nữa những cảnh lớn như vậy đều có nguy hiểm nhất định, giống như cảnh lúc này, có một số diễn viên sẽ chọn lựa người đóng thế, những đạo diễn cẩn thận thậm chí còn chủ động đưa ra đề nghị này.

Trước đó Trần Lập cũng hỏi qua Lục Diễm có muốn dùng người đóng thế hay không, hần thẳng thắn từ chối. Trong lúc đó, hần muốn tự mình ra trận, nam nhi đại trượng phu chung quy đối với chuyện này luôn có nhiệt huyết sôi trào hết sức hăng hái, trong thực tế không có khả năng thật sự đi đánh giặc, trong phim ảnh có cơ hội đương nhiên muốn thử sức một lần. Về phương diện khác hần rất có lòng tin, cho dù là cưỡi ngựa hay điều khiển cơ thể, diễn viên đóng thế có thể làm được thì hần cũng sẽ làm được, hơn nữa còn tin mình làm còn tốt hơn.

Trần Lập cũng không gượng ép, chẳng qua dặn Lục Diễm nhất định phải chú ý an toàn, không cần cậy mạnh, cuối cùng còn nói đùa, “Để không phụ lòng cậu muốn tự mình anh dũng xuất trận, tôi sẽ cố hết sức để máy quay cho cậu vài cảnh đặc tả.”

“Như vậy là tốt nhất.” Lục Diễm cũng cười đáp.

Người quay phim được đưa lên máy bay trực thăng đang phành phạch ở trên đầu, máy quay ở bốn phía cũng ngắm tới mỗi góc độ quay, trợ lý đạo diễn cầm một cái loa lớn không ngừng chỉ huy diễn viên quần chúng biến hóa trận hình, thay đổi phương hướng.

Tuy rằng không thật sự có nhiều tới mấy vạn người, nhưng điều động hơn mấy trăm diễn viên quần chúng cũng gần như có thể tạo ra khí thế nghìn binh vạn mã.

Lục Diễm ngồi trên lưng ngựa, theo hướng trợ lý đạo diễn chỉ huy mà xung phong liều mạng không ngừng nghỉ, một tay kéo dây cương, một tay múa trường kiếm. Cưỡi ngựa nhanh chóng chạy trốn, từng đợt gió vù vù thổi bên tai, rất có khí thế dũng mãnh nơi sa trường.

Đây vẫn là lần đầu tiên hần được làm nhân vật chính trong cảnh như vậy, kiếp trước khi đóng phim chỉ có tư cách làm một tiểu binh chạy trốn, nhìn lên đám người phía trên, cất giấu khát vọng và mơ ước của chính mình.

Mà bây giờ, hần đã trở thành tồn tại khiến kẻ khác ngược nhìn.

Lục Diễm cảm thấy cực kỳ thoải mái, thất bại và bất mãn có ở kiếp trước, ngay ở lúc này càng ngày càng cách xa hần.

Coi như tất cả ở kiếp trước là một giấc mơ, nhìn về phía trước, vĩnh viễn phải nhìn về phía trước. Giữ chắc và quý trọng những gì đang có đến cùng để chúng không bị mất đi!

Hắn cười ngựa quả nhiên thành thạo giống như lời hấn cam đoan, thậm chí còn thực hiện vài động tác mạo hiểm có chút khó làm và đẹp mắt trên lưng ngựa.

Sau khi quay xong, đến khi Lục Diễm nhảy từ trên lưng xuống, mọi người mới chính thức thở phào một hơi.

Cao Hiệp, phụ trách quản lý ngựa và bảo đảm an toàn cho diễn viên trong đoàn phim, cười ngựa lại gần, kích động kêu lên, “Mấy động tác vừa rồi thật đẹp mắt, cậu học ở đâu vậy?”

Lục Diễm rất tự nhiên mà nói ra lí do thoái thác đã sớm nghĩ ra, “Trước kia từng đi du lịch ở thảo nguyên, gặp được một người chăn nuôi ngựa giỏi giang, đi theo học được vài chiêu.”

Cao Hiệp giơ ngón cái lên, “Lợi hại!”

Trên thực tế, bao năm là chân chạy việc ở kiếp trước hắn học được từ một diễn viên đóng thế. Diễn viên đóng thế kia, thường xuyên thay một vài ngôi sao lớn diễn một số động tác độ khó cao. Làm công việc nguy hiểm nhất, lại nhận được tiền lương tương đối ít ỏi. Đây cũng chính là hiện thực!

Trần Lập vỗ vỗ vai hắn, cười nói, “Rất phấn khích! Nhưng mà có chút nguy hiểm, không cần liều mạng như vậy, tôi cũng sẽ không phát thêm tiền lương cho cậu đâu.”

Lục Diễm cười nói, “Trần đạo yên tâm đi, tôi biết chừng mực.”

“Vậy là tốt.” Trần Lập cười nói, “An toàn là trên hết. Nếu cậu xảy ra chuyện trong phim trường của tôi, fan của cậu chắc phanh thây tôi mất. Có điều, thật sự rất đỉnh!”

“Cảm ơn Trần đạo khích lệ.” Lục Diễm cười đáp lại.

Hoàn chương 92

93. Chương 93

Bất tri bất giác, phim đã quay đến hồi kết.

Trong khi đó, khâu chuẩn bị cho việc mở công ty đã xong hết, chỉ chờ đến lúc thích hợp, liền công khai ra ngoài. Đương nhiên, những thủ tục liên quan trong đó, Lục Diễm đều không quan tâm đến, như lời của Tô Mặc đã nói, hắn chỉ phụ trách gặt đầu cuối cùng, kí tên là được.

Ngược lại “Nguyên lão khai quốc” là Tần Phong lại mệt quá sức, một ngày hận không thể có bốn mươi tám giờ đồng hồ, có khi nửa đêm còn đột nhiên bật dậy nhận điện thoại. Chẳng qua hắn cũng cam tâm tình nguyện, nếu như trước kia đơn thuần chỉ làm công ăn lương, bây giờ ít nhiều cũng làm việc vì bản thân, năm phần trăm cổ phần công ty nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít. Hơn nữa, Tần Phong coi trọng tiềm lực và sự phát triển của Lục Diễm, cho dù không vì tiền, hắn cũng sẽ phấn đấu vì lý tưởng của mình.

May mắn là chuyện của Lục Diễm ở đoàn phim không cần hắn quan tâm đến, tất cả đều do trợ lý Tổng Huy lo liệu. Hợp đồng của Tổng Huy vốn nằm trong tay Lục Diễm, đến lúc đó tự nhiên sẽ đi theo luôn. Vài năm đi theo Lục Diễm, cậu cũng trải nghiệm nhiều, cũng biết nhìn người, bên cạnh Lục Diễm có một trợ lý kim bài, sắp xếp chu đáo mọi việc, rất nhiều người mong ước, cũng có người từng nghĩ âm thầm dùng mức lương cao hơn để đào tường, nhưng mà tất cả đều như bị đung vào tường sắt. Sau đó Tổng Huy còn mang chuyện này báo cho Lục Diễm, Lục Diễm cũng chỉ cười cười cho qua. Trừ sự tin tưởng vào lòng trung thành của Tổng Huy ra, Tần Phong càng hiểu được, Tổng Huy trông có vẻ thành thật, nhưng thật ra thông minh vô cùng, đi theo ai mới càng có tiền đồ, trong lòng cậu biết rõ ràng.

Quay phim đến giai đoạn cuối, vai nữ chính là Lapur Neiman mới thực sự gia nhập vào đoàn phim. Bởi vì cảnh diễn của cô rất ít, ngoại trừ lộ mặt mấy ngày khởi quay ra, sau đó liền rời khỏi đoàn, mấy cảnh diễn của cô vừa lúc dồn hết lại quay vào thời gian vài ngày quay.

Tuy rằng màu da của cô ở một đất nước mang quan điểm số đông “trắng xinh che lấp mọi khuyết điểm” thì có chút ngăm ngăm, nhưng ngũ quan hài hòa, dáng người nóng bỏng, làn da dường như rất đẹp, vẫn được gọi là mỹ nhân. Neiman được xưng tụng là nữ thần gọi cảm, tính cách của cô cũng nóng bỏng nhiệt tình như dáng người cô, không thêm che giấu chút nào sự tán thưởng trong cảm nhận của mình đối với trai đẹp, ca

ngợi sự yêu thích đối với nền văn hóa Trung Hoa. Khi chị Hà đẩy bộ lễ phục đã được làm xong ra, cô càng sợ hãi liên tục thán phục, dùng vô số cụm từ “Oh my god” để thể hiện sự kinh ngạc của mình.

Trên người Neiman không có nhiều khí chất kín đáo uyển chuyển ôn nhu của người phụ nữ cổ đại, may mắn triều Đường vốn là một thời đại mở, quy định với giới nữ không nhiều so với các triều đại khác, trang phục cũng đặc biệt thả lỏng, mặc trên người Neiman cũng không quá mức mất hài hòa.

Trình tự hôn lễ không quay quá tỉ mỉ kỹ càng, chỉ quay vài cảnh, có sơ bộ lướt qua là được rồi. Điều này cũng khiến Lục Diễm hơi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng đây chỉ là diễn kịch, hẳn vẫn không tự chủ được mà bài xích đứng cạnh mình là người khác trong những trường hợp long trọng như vậy. Cũng may diễn xuất của hẳn tốt, vừa đủ để giấu đi sự không thoải mái của mình, rất thuận lợi mà hoàn thành bộ phim.

Quay xong cảnh cuối cùng, Lục Diễm nhanh chóng vào phòng thay đồ thay trang phục diễn ra, xách theo cái túi chị Hà đã chuẩn bị trước đó cho hẳn, nói lời chào với đạo diễn, liền vội vàng vàng chạy tới sân bay. Từ mấy ngày trước hẳn đã xin phép đạo diễn Trần, đương nhiên không có chuyện gì.

Về phần Tống Huy, đã bay về từ sáng sớm để chuẩn bị chuyện hẳn dặn.

Lúc Tô Mạc nhận được điện thoại của Lục Diễm là lúc vừa mới bắt đầu một bữa tiệc. Đối phương có quan hệ hợp tác của công ty trực thuộc, hẹn anh lâu lắm rồi mới rút được chút thời gian gặp mặt.

Khi điện thoại kêu là lúc đối phương còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng tột độ khi hẹn được Tô Mạc, đang thao thao bất tuyệt nói ra sự ngưỡng mộ của mình với anh. Tô Mạc liếc qua màn hình di động thì ngay lập tức giơ tay ra hiệu dừng lại với đối phương, trong phòng ăn trở nên yên tĩnh, anh cũng không tránh qua chỗ khác, nhận điện thoại thì môi hiện lên một đường cong ôn nhu, giọng nói bởi vì e ngại tới hoàn cảnh mà trở nên rất nhẹ, “Alo”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, “Anh về nhà rồi, em đang ở đâu?”

Tô Mạc chỉ đáp một câu, “Em về ngay đây, chờ em.”

“Được, anh đợi em. Trên đường lái xe cẩn thận, không cần nóng vội.” Đối phương cũng không bất ngờ trước câu trả lời của Tô Mạc, chỉ quan tâm mà dặn dò một câu.

Tắt máy đi, Tô Mạc đứng dậy nói, “Thật có lỗi tôi có việc gấp, phải đi trước. Để biểu đạt lời xin lỗi, kế hoạch anh nói tôi đồng ý, mong quý công ty mau chóng chuẩn bị hợp đồng rồi liên hệ với trợ lý của tôi, chi tiết cụ thể trợ lý của tôi sẽ bàn với bên các anh.” Nói xong, Tô Mạc lập tức rời đi.

Người nọ còn có chút ngơ ngác, gã đã suy nghĩ rất nhiều lời nói để thuyết phục đối phương, không ngờ lại được chấp nhận một cách dễ dàng đến thế, gã còn chưa nói câu nào vào vấn đề chính đâu.

Không biết cuộc gọi kia là của ai gọi tới, lại có thể gây tác động lớn đến đề vương trong giới thương nghiệp như Tô Mạc tới vậy. Gã lắc lắc đầu, kệ nó đi, bây giờ quan trọng nhất là trở về soạn hợp đồng cho tốt, cơ hội hiếm có như vậy không thể để mất. Mặc kệ người kia là ai, đều cảm ơn hẳn.

Cái gọi là nhà tất nhiên nói đến chỗ ở của Lục Diễm, tuy Tô Mạc có vô số bất động sản, nhưng trước khi ở chung một chỗ với Lục Diễm, nếu không về nhà cũ, thì cũng trực tiếp ở lại công ty vào những lúc vội vàng. Trước kia thỉnh thoảng còn tới ở một căn hộ cao cấp gần công ty, sau khi ở cùng Lục Diễm thì chưa qua đó lần nào, nơi đó vắng vẻ cô quạnh, không có chút ấm áp.

Trên thực tế, đối với Tô Mạc mà nói, ngoài nhà cũ ra, nơi có Lục Diễm mới là nhà. Cho nên bình thường khi hẳn không ở đây mà ra ngoài đóng phim, anh cũng không hay tới ngôi biệt thự nhỏ kia của Lục Diễm, nơi đó có hương vị của Lục Diễm nhưng lại không có người, một người ở đó sẽ càng cảm thấy giày vò.

Dọc đường đi, Tô Mạc không tự chủ mà tăng tốc. Sau khi Lục Diễm đi đóng phim, hai người lại tách ra một thời gian. Tuy rằng gần như mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại, nhưng đối với nỗi nhớ nhung tới tận xương tủy của hai người, làm sao có thể lấp đầy được?

Dừng xe xong, Tô Mạc gần như không thể chờ được mà xông ra ngoài, vội vàng vàng rút chìa khóa ra, ngay lúc mở cửa mới bình tĩnh lại.

Tô Mạc hít sâu một hơi, đẩy cửa ra. Thật kỳ lạ trong phòng lại tối đen, Tô Mạc hơi nghi ngờ, Lục Diễm không phải đã về nhà rồi sao? Vì sao không bật đèn lên. Khi Tô Mạc thử bật đèn, mới nhận ra đèn không sáng lên được, vừa nãy trên đường đi vẫn thấy đèn đường sáng trưng, không thể là cúp điện được.

Dần nổi bất an xuống đáy lòng, Tô Mạc thử kêu lên một tiếng, “Lục Diễm, anh ở đâu vậy? Em đã về.”

Vừa dứt lời, một bóng người mang theo một chùm sáng yếu ớt đi ra từ chỗ rẽ. Bước chân càng lúc càng gần, ánh sáng ngày càng rõ.

Trong phút giây đó, Tô Mạc cảm thấy chính mình như đang xuyên không, Lục Diễm mặc một bộ đồ cổ trang mang theo một giá nến đi về phía anh, ánh lửa nhảy nhót trên khuôn mặt mỉm cười của hắn, mi mục như họa.

Tô Mạc ngơ ngác nói không nên lời, để mặc Lục Diễm lại gần nắm lấy tay anh, từng bước một kéo về phòng.

Trong phòng cũng rất khác so với ngày thường.

Một đoạn gấm đỏ thẫm trải trên giường, thậm chí ở trên đầu còn có màn trướng trong suốt. Trong phòng cũng không bật đèn, lại thấp hai cây nến long phụng. Lục Diễm đặt giá nến trong tay lên mặt bàn, trên đó còn bày một bầu rượu cổ xưa và chén.

Tô Mạc dường như hiểu được lại dường như chưa hiểu, anh nhìn về phía Lục Diễm, “Đây là...”

Lục Diễm đặt một ngón tay lên môi anh, khóe mắt cong lên, kéo anh tới bên giường, “Đến đây, thay bộ này trước đã.”

Trên giường bày một bộ quần áo gần giống kiểu dáng trên người Lục Diễm, nhưng là màu xanh, còn thêu đường viền hoa văn tinh xảo.

Ánh mắt Lục Diễm sáng rực, tràn ngập mong chờ.

Tô Mạc không có cách nào từ chối, thậm chí không nỡ mở miệng bảo hắn tránh mặt, đành phải thay luôn quần áo trước mặt hắn.

Hai người thường ngày tuy rằng luôn thắng thua với nhau, nhưng bị nhìn chăm chăm khi thay quần áo vẫn là lần đầu tiên, Tô Mạc xấu hổ mà run run rẩy rẩy nhắc tay lên, cúc trên áo sơ mi bị cởi ra rất mất thời gian.

Lục Diễm cười khê, làm như không đành lòng nhìn bộ dáng quần bách của anh nữa, xoay người lại đi tới chỗ chiếc bàn.

Tô Mạc thở một hơi, nhân lúc này chân tay luống cuống thay bộ quần áo ra. Cũng may quần áo kiểu nam không phức tạp, chưa mặc bao giờ cũng sẽ không mặc nhầm. Mặc áo lót trước, sau đó khoác thêm ngoại sam, cuối cùng là tiết khổ và quần.

Lục Diễm đưa lưng về phía anh đột nhiên mở miệng nói, “Em có biết, thời cổ đại người ta không mặc quần lót, bởi vì khi đó còn chưa có.”

Tô Mạc sững sốt một lát, anh vốn định trực tiếp mặc luôn, nhưng Lục Diễm vừa nói thế.... Dù sao chỉ có hai người cũng không có gì phải ngại, cuối cùng cắn chặt răng, thật sự không mặc quần lót nữa.

Lục Diễm như có mắt mọc trên lưng, khi anh mặc gần xong, xoay người đi tới đeo thắt lưng vào cho anh.

Kiểu dáng hai người mặc gần giống nhau, chỉ là màu sắc khác biệt, tay áo rộng thật dài tạo một cảm giác ôn nhả tựa thần tiên.

Lục Diễm lôi kéo Tô Mạc nhìn trái ngắm phải, sau đó đặt anh ngồi trên ghế, lấy ra một bộ tóc giả dài đội lên trên đầu anh.

Khóe miệng Tô Mạc co rút, “Phải dùng tới cái này nữa?”

“Tất nhiên,” Lục Diễm cười nói, động tác trên tay không ngừng lại, “Như vậy mới cảm thấy như thật.”

Đội tóc giả xong, Lục Diễm giúp anh buộc sang một bên, cười nói tiếp, “Anh mới biết được hôn phục thời Đường là đỏ và xanh, không phải tục khí, mà là phong nhã. Anh cố ý nhờ người làm một bộ màu xanh dành cho nam, có thấy rất xứng đôi không?”

Tô Mạc nhìn hình ảnh hai người cùng tựa vào nhau xuất hiện trong gương, suýt nữa nói không nên lời, “Lục Diễm, chúng ta...”

Lục Diễm nở nụ cười lần nữa ngắt lời anh, cười đến dịu dàng, “Em có đồng ý đồng hành cùng anh, chung sống nốt quãng đời còn lại? Cho dù xảy ra chuyện gì, không xa không rời?”

“Em đồng ý! Em đương nhiên đồng ý” Trừ những lời này, Tô Mạc không thể nói ra những từ khác.

Lục Diễm giữ chặt tay anh, dắt anh tới bên cạnh bàn, từ trong bình rót ra hai chén rượu, một chén đưa cho Tô Mạc, một chén cầm trong tay, ánh mắt sáng rực, thông thả nói, “Thời cổ đại khi thành thân, đều phải uống một chén rượu hợp cẩn. Ý là, từ này về sau, kết tóc đồng tâm, bạc đầu bất phân!”

Tô Mạc nhìn hân thì thầm rồi nhắc lại một câu, “Kết tóc đồng tâm, bạc đầu bất phân!”

Lục Diễm mỉm cười nâng chén, Tô Mạc vòng qua tay hắn, tay áo rộng quán quýt một chỗ, hai màu áo trên gấm đỏ thắm lại kiều diễm lạ thường. Hai người giữa đầu uống chén rượu hợp cẩn cùng một lúc. Bởi vì uống quá nhanh, có vài giọt sót lại bên môi. Theo tiếng nuốt ở cổ họng hai người, như tuyên bố nghi thức đơn giản đã hoàn thành.

Tô Mạc thả cái chén trong tay ra, mặc nó rơi xuống sàn, anh ôm lấy cổ Lục Diễm, giọng nói bởi vì quá xúc động mà có chút nghẹn ngào, “Lục Diễm, Lục Diễm, Lục Diễm, Lục Diễm...”

Giờ phút này, anh chỉ muốn cứ như vậy mà gọi tên hắn, giống như cứ như vậy khắc đối phương vào tận xương cốt, khắc cả vào nơi sâu thẳm trong linh hồn, vĩnh viễn không chia lìa!

Lục Diễm dùng sức ôm lại anh, đột nhiên dưới chân vận lực, bước vài bước về phía trước. Tô Mạc thuận thế lui lại đằng sau, vài bước phía sau chính là mép giường. Sau khi đụng vào mép giường, đầu gối mềm nhũn cong lại, cả người lao đảo ngã về sau. Tay áo rộng trải ra trên gấm, Lục Diễm đã quỳ xuống áp lên.

Đáy mắt Lục Diễm mang thâm tình và chân thành, nồng nàn ý cười, miệng lại ngả ngớn nói, “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chớ phụ đêm đẹp này. Nương tử!”

“Oanh” một tiếng, đột ngột được gọi như thế, Tô Mạc cảm thấy thẹn thùng, cả người hệt như bị thiêu cháy.

Hoàn chương 93

94. Chương 94

Khi tỉnh lại là lúc mặt trời đã lên cao, trong thâm tâm Tô Mạc thở dài cho đồng hồ sinh học càng lúc cách mình càng xa này.

Mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt tươi cười phóng đại ngay phía trước của Lục Diễm, hắn đặt đầu trên khuỷu tay, nghiêng người mỉm cười nhìn anh, trong mắt hoàn toàn tỉnh táo, cũng không biết đã tỉnh được bao lâu, nhìn anh được bao lâu rồi.

“Chào buổi sáng...” Thấy đối phương cũng tỉnh, Lục Diễm mỉm cười nói lời chào, một tiếng “Nương tử” sắp thoát ra khỏi cổ họng cũng bị hắn cứng rắn nuốt trở về. Tối hôm qua nùng tình mật ý bắt người kia gọi mình là “Tướng công” làm cản gọi cả đêm qua, lúc ấy chỉ nghĩ không gọi vậy thì không có cách nào thoát mái, hiện giờ nghĩ lại còn cảm thấy hơi lúng túng.

Vừa nghĩ tới Tô Mạc bị ép tới giới hạn ản ản cuối cùng mà buông lời quyến rũ, Lục Diễm khó tránh khỏi có chút động tình. Trong chuyện tình cảm, Lục Diễm thích phá vỡ thói quen tự kiểm chế từ trong xương cốt của đối phương, thích nhìn thấy anh vì mình mà mất tự chủ, muốn ngừng cũng không ngừng được, đây là suy nghĩ mà hai người đã ngầm đồng ý. Nhưng lúc tỉnh táo Lục Diễm không muốn đùa giỡn quá mức, bởi vì yêu, và tôn trọng.

“Chào buổi sáng.” Tô Mạc cười đáp lại, giọng nói vừa nhỏ vừa khàn, không biết bởi vì mới tỉnh ngủ, hay do tối hôm qua quá tận hứng.

Vén tấm màn trong suốt ngập tràn màu đỏ tân hôn lên, cúi đầu liền nhìn thấy thảm dưới đất bày đầy quần áo, màu đỏ và xanh quần quýt với nhau, giống như bọn họ sẽ không bao giờ chia cách trong con đường của sinh mệnh, áo lót hỗn độn với tiết khố, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi vị nồng nặc và mùi nến cháy hết, không thể kể rõ ra có bao nhiêu phóng đảng và kiêu diễm.

Tô Mạc nhíu nhíu mày lại, “Quần áo này....”

Lục Diễm không thèm để ý chút nào xốc chăn giẫm chân trần trên đất, lộ ra dáng người màu đồng và cơ bắp dễ nhìn, hần nhặt quần áo lên xem, than thở, “Quả nhiên đều làm bẩn hết rồi, không biết mang đi giặt có bị nhìn ra manh mối gì không?”

Mặt Tô Mạc nóng lên, cố gắng duy trì biểu hiện nghiêm trang trên khuôn mặt, “Xếp gọn lại, khi nào về nhà cũ, để thím Phương xử lí.”

“Được,” Lục Diễm quay đầu lại cười xán lạn, “Lúc thím Phương nhìn thấy hôn phục của chúng ta đẹp thế này, chắc sẽ rất thích.”

Tô Mạc tưởng tượng một chút vẻ mặt của thím Phương khi nhìn thấy vết bẩn trên lễ phục, đột nhiên cảm giác , giống như bị kiểm tra khăn hỉ sau đêm tân hôn.

Rửa mặt xong, Tô Mạc quay lại phòng vén rèm lên, mở cửa sổ ra, không khí trong lành tràn vào phòng xua bớt hỗn hợp đủ các loại mùi vẫn đục trong phòng.

Cặp nền long phượng cháy đến đáy, trên bàn còn bày bầu rượu, chén rơi trên đất.

Tô Mạc vén tay áo lên muốn thu dọn, Lục Diễm vừa lau tóc vừa đi vào thì nhìn thấy, kêu lên, “Em đừng dọn, đợi lát nữa Tống Huy sẽ tới đây dọn dẹp.”

Tô Mạc đen mặt, “Mấy thứ này đều do Tống Huy sắp đặt?”

“Đương nhiên,” Lục Diễm gật đầu đáp, “Đợi khi anh quay phim trở về thì không kịp chuẩn bị mất.” Nói xong còn khen ngợi một câu, “Nói thật làm mấy thứ này, cậu nhóc còn khéo tay hơn anh.”

Tô Mạc có chút cảm giác không biết nói gì cho phải.

Lục Diễm nhìn sắc mặt khác thường của anh, ném khăn trong tay đi, bước qua giữ anh lại, hai tay chống lên mặt bàn, nhốt người kia vào trong ngực. Hần chỉ mặc quần, nửa trên để trần, tóc chưa kịp lau khô, hơi nước ẩm ướt xông cả vào mũi. Lục Diễm cười nói, “Sao vậy? Xấu hổ? Tống Huy cũng không phải người ngoài, chuyện của hai chúng ta có gì cậu ấy không biết.”

“Không phải, ừ... không có gì.” Tô Mạc ngẫm nghĩ, quả thật cũng không có gì, cũng khôi phục bình thường trở lại.

Mà lúc này, sau khi nhận được cuộc gọi từ ông chủ, Tống Huy đang nhanh chóng chuẩn bị chạy qua đột nhiên hắt hơi một cái. Haizz, sáng sớm, ai nghĩ đến mình vậy ta?

Nghĩ tới cảnh sẽ nhìn thấy ở nhà ông chủ, trong lòng Tống Huy rung mình một cái. Khi cậu một mình bày biện “phòng tân hôn” cho ông chủ ngày hôm qua, cũng cảm giác được thế giới này xấu xa đến mức nào. Là một người thanh niên còn độc thân, mỗi ngày nhìn thấy ông chủ như có như không mà ân ân ái ái, là con người đều không chịu được, còn thật sự coi cậu thành tổng quản đại nội vô dục vô cầu gì nữa chứ.

Mùa xuân của cậu bao giờ mới đến đây? Tống Huy thở dài, chỉ sợ hôm nay đeo kính râm cũng không đủ.

Xế chiều hôm đó Lục Diễm quay lại đoàn phim để quay nốt.

“Truyền kỳ về Vương Huyền Sách” vừa mới hoàn thành giai đoạn quay phim, Lục Diễm liền nhận được một tin, “Chẳng cần lý do” đã nhận được phê duyệt thông qua của tổng cục điện ảnh, cho phép được chiếu phim trong nước.

Đây tuyệt đối là một tin tốt. Sau khi quay xong “Chẳng cần lý do”, Lục Diễm cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng có thể phim sẽ không được công chiếu trong nước. Dù sao đề tài về đồng tính vẫn có chút miễn cảm, trước

đây loại phim này đều bị lý do như vậy để từ chối không thông qua xét duyệt, chỉ có thể chiếu ở Hồng Kông và nước ngoài. Chuyện này đối với thị trường phim ngày càng phát triển trong nước, không thể không nói là một tổn thất.

Những năm gần đây, bởi vì xã hội đòi hỏi sự công bằng, tiếng nói loại bỏ sự kỳ thị càng lúc càng lớn, tổng cục điện ảnh cũng có giới hạn thoải mái hơn, buông lỏng với phim về đề tài đồng tính là một trong số đó.

Mà “Chẳng cần lý do” là bộ phim đầu tiên được thông qua xét duyệt, nhận được quyền công chiếu phim đề tài đồng tính, nguyên nhân quan trọng nhất lại là bởi vì nó không có cảnh nóng.

Vương Dịch lúc gọi điện cho Lục Diễm còn cảm thán một câu, “Lúc trước khi cậu nói cậu không đóng cảnh giường chiếu tôi còn do dự rất lâu, chung qui vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối. Không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ, lại có thể mở ra thị trường trong nước. A, bây giờ, ngược lại tôi muốn cảm ơn sự kiên trì lúc trước của cậu đấy.”

Lục Diễm chỉ cười, không nói gì thêm nữa. Kết quả như thế cũng là điều hẳn không ngờ tới, nhưng thật sự là quá tốt, không phải sao, ông trời sẽ báo đáp kiên trì và chân thành của một người.

Bộ phim được quyết định sẽ công chiếu vào dịp Quốc Khánh.

Là bộ phim đầu tiên công chiếu trong nước về đề tài đồng tính, chỉ mảnh lời này cũng đủ tuyên truyền rộng rãi cho những người đam mê điện ảnh chú ý đến, lại càng không nói đến đây là một bộ phim của đạo diễn nổi tiếng Vương Dịch, hai đại ảnh đế cùng tham gia bộ phim. Chỉ cần là fan của Hàn Uyên và Lục Diễm đều đã chiếm lĩnh các diễn đàn trên mạng, ở khắp nơi tổ chức thành tập thể liều mạng ùn ùn post bài.

Phía trang web chính thức nhân cơ hội này tung ra các áp phích tuyên truyền, trong mấy phút đồng hồ đã hiện ra một đoạn tình cảm thanh xuân mới mẻ. Quý Do sôi nổi thâm tình, Trang Văn Hiên ôn nhu nuông chiều, tình cảm này dè dặt từ khi bắt đầu, càng về sau càng không kiềm lại được, hơn nữa lấy bối cảnh học đường trong sáng, mang lại một cảm giác từ ngây ngô đến tim đập rộn ràng. Không thể nói rõ vì sao, loại tình cảm vừa kìm nén vừa ái muội trao gửi qua lại giữa hai người, lại khiến người nhìn cảm thấy ấm áp tốt đẹp, nhìn không được mỉm cười thấu hiểu, thậm chí sẽ làm người ta quên đi giới tính của họ.

Về phần kết thúc chân chính trong phim, cho dù là mấy người chủ trì khi làm tuyên truyền, vẫn chỉ cho xem một đoạn ngắn ngoài lề, còn lại không lộ thêm chút nào.

Khi có người hỏi đến, mọi người đều đưa ra một câu trả lời chung, đến lúc đó vào rạp chiếu phim xem sẽ biết.

Dưới loại tình huống này, gần như tất cả mọi người đều tin tưởng, đây chẳng qua là một bộ phim dùng mảnh lời học đường trong sáng mà thôi.

Thậm chí có người tỏ vẻ không tin được, chỉ một bộ phim học đường đơn giản, cũng cần hai đại ảnh đế tham gia, cảm giác giống như dùng dao giết trâu để mổ gà, nghĩ thế nào vậy.

Có người ngay lập tức tỏ vẻ không đồng ý. Đơn giản nhẹ nhàng thì sao chứ? Cứ kể về một câu chuyện nhỏ không được sao? Đâu phải cứ nhất định những chế tác dàn cảnh lớn mới được gọi là một bộ phim hay? Bây giờ đủ các loại kỹ thuật hiệu ứng lóa mắt không phải rất nhiều sao, nhưng có thể giảng giải hết được một câu chuyện, có thể tạo ra bộ phim được rung động lòng người lại quá ít ỏi.

Không sai, cùng đạo lý đó, không phải bộ phim điện ảnh hay đều phải bắt buộc phải có một chủ đề to lớn, hoặc là cứu vớt thế giới hay phê phán xã hội. Chúng ta chỉ là người bình thường, không có nhiều tình cảm sâu đậm cao thượng tới vậy, muốn đi xem một câu chuyện tình yêu thanh tân mới mẻ thì có sao chứ?

Nói thật thì, Vương Dịch không phải vốn sở trường về tình tiết và tình cảm sao? Có bộ phim nào của ông mà không là thể loại tình cảm lãng mạn, có bộ phim nào mà không phải nhẹ nhàng trong sáng? Nhưng ai dám nói, phim của ông không phải phim hay? Cho dù người đó có già mồm cãi láo, thì người ủng hộ cũng rất nhiều. Người ta vẫn làm phòng bán vé tăng cao, tự đại là chuyện thường.

Này, ảnh đế thì sao chứ? Ảnh đế không phải cũng là một diễn viên sao? Diễn viên bất quá cũng là một ngành nghề, ba trăm sáu mươi lăm ngày đều phải làm việc, chẳng qua tính chất công việc có khác biệt. Đứng nâng người ta lên quá cao, cũng đừng ép người ta xuống quá thấp. Ảnh đế nhất định phải nhận một

nhân vật hay trong phim sao? Trước khi bộ phim công chiếu, ai biết là phim hay hay phim dở? Lại nói, nếu phim hay thì anh sẽ tính sao?

Phản ứng của fan thì đơn giản hơn rất nhiều.

Fan cuồng của Hàn Uyên? Ồ, kệ xác người ta nói thế nào, phim của Hàn ảnh đế nhất định tôi sẽ đi ủng hộ.

Giống như trên, fan cuồng Lục Diễm, ủng hộ nam thần miễn giải thích.

Dẫu thế nào đi chăng nữa, trước khi công chiếu phim, đã thu được đầy đủ sự chú ý, tham khảo ý kiến trên mạng cũng có tám mươi phần trăm người tỏ ý lúc đó sẽ đến rạp chiếu phim xem.

“Chẳng cần lí do” lần đầu ra mắt tổ được chiếu ở B thị, lễ mở màn được làm cực kỳ long trọng, các bên truyền thông và các nhân vật danh tiếng trong giới đến rất nhiều, có thể thấy được nhân duyên trong giới của Vương Dịch, Hàn Uyên và Lục Diễm đều rất tốt.

Sau lễ mở màn, mọi người cùng nhau vào rạp để xem bộ phim. Cùng lúc đó, mấy ngàn rạp chiếu phim ở các thành phố lớn trên toàn quốc sẽ công chiếu cùng một lúc.

Lục Diễm không ngồi ở vị trí ghế đã được sắp xếp sẵn, mà lặng lẽ ngồi ở phía sau, nơi đó có một người lẳng lặng chờ hần. Khi trên màn ảnh có ánh sáng mong manh, Lục Diễm cười nhẹ với người nọ, rồi ngồi xuống, bất động thanh sắc nắm lấy tay anh. Hai tay giấu xuống bên dưới, mười ngón đan vào nhau.

Lục Diễm cũng là lần đầu tiên xem bộ phim hoàn chỉnh sau khi được biên tập chỉnh sửa hậu kỳ, Vương Dịch thích làm việc thần bí, không chỉ người bên ngoài, mà ngay cả những người trong cuộc như bọn họ cũng không được xem trước.

Biên tập chỉnh sửa lại các cảnh thật sự là việc thần kỳ, ngay cả nhân vật chính như Lục Diễm, cũng không nhận được nghi ngờ, đây thật sự là bộ phim hần vừa đúng sao?

Một bộ phim tính gọn gần một trăm phút, một giờ trước khi chiếu, trang web chính thức đã tung ra bản trailer kể về câu chuyện tình yêu học đường đơn giản tươi trẻ. Ngôn ngữ trên trailer được Vương Dịch vận dụng cực kỳ hoàn hảo, nếu chỉ tóm tắt ở phần giới thiệu phim một chút, chắc chắn chỉ là một câu chuyện giản đơn, nhưng qua chỉnh sửa biên tập lại, hơn nữa theo diễn xuất của diễn viên, khiến người xem không tự chủ được bị cảm xúc trong phim tác động, vui buồn theo nhân vật.

Mà sau khi nội dung trong phim biến chuyển, Vương Dịch dùng một lượng lớn các cảnh quay cận, khuếch đại cảm xúc của nhân vật. Quý Do tự nguyện hy sinh và che giấu thâm tình, chấp nhận và không hối hận; Trang Văn Hiên giãy dụa, chùn bước, áy náy, cùng với không muốn và bất an đều khiến người xem cảm động. Cảnh cuối cùng khi Trang Văn Hiên ôm lấy thân thể dần dần lạnh băng của Quý Do mà khóc lớn, trên màn ảnh không ngừng chớp qua đủ loại hình ảnh trước đó của Quý Do, đủ loại biểu hiện, hai bên đối lập nhau, khiến bầu không khí bị ai không thể cứu vãn được gì lên tới đỉnh điểm. Bị cảm xúc này tác động, trong phòng chiếu dần dần vang lên tiếng khóc nức nở nho nhỏ, càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, đến cuối cùng thậm chí có người cùng khóc lớn giống như Trang Văn Hiên ở trong phim.

Tuy Lục Diễm không khóc, nhưng cảm thấy rất lo lắng, mặc dù đã sớm biết được kết cục, mà hần còn là nhân vật chính trong phim, nhưng cái cảm giác đau đớn bị thương này cũng không giảm bớt đi chút nào.

Một bộ phim có thể rung động lòng người, không chỉ đòi hỏi một cốt truyện hay, diễn xuất của người diễn viên, còn có chỉnh sửa biên tập hình ảnh, cùng với năng lực của chính đạo diễn, thiếu một thứ cũng không được!

Đây chính là sự mê hoặc của điện ảnh!

Hoàn chương 94

95. Chương 95

Lục Diễm cảm giác được chỗ nắm tay đang có một sức lực rất lớn siết lấy hần, đây là việc không tự chủ được sức lực của mình.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thấy ánh mắt Tô Mạc còn chăm chú nhìn lên màn hình, nương theo ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy anh đang mím chặt môi, biểu hiện trên mặt không nhìn rõ, hoàn toàn kiềm chế như trước, nhưng lực tay đã bán đứng nội tâm không bình tĩnh của anh.

Sau khi hết phim, hai người cúi đầu trà trộn trong đám người, chậm rãi từ lối đi chuyên dụng chen ra bãi đỗ xe bên ngoài rạp chiếu phim. Cũng may lần công chiếu đầu tiên có rất nhiều người đi xem, mỗi một phòng chiếu phim đều chật ních, bởi vì do lễ mở màn, trên người mặc âu phục giày da cũng không ít. Đám đông người đẩy ta gạt, hơn nữa, hầu hết cảm xúc của những người đi xem sau khi bộ phim kết thúc chưa hồi phục hẳn, cho nên không có ai nhận ra hai người bọn họ nắm chặt tay không buông ra.

Sau khi lên xe, Tô Mạc vẫn không nói gì, lại đột ngột nghiêng người sang ôm lấy Lục Diễm, giống như muốn dùng hết sức đem hắn nhập vào cơ thể mình, ngón tay cũng hơi run rẩy.

Lúc trước nhớ lại khi Tô Mạc tận mắt nhìn hắn diễn cảnh cuối kia vào mấy tháng trước, phản ứng của anh cũng như thế này, thậm chí ngày hôm nay còn mãnh liệt hơn. Đương nhiên đó là bởi vì do nhiều nguyên nhân nên so với lúc bị pha loãng tại phim trường thì cảm xúc khi xem phim còn mãnh liệt hơn nhiều.

Lục Diễm nhẹ nhàng vỗ về anh, nhỏ giọng an ủi, “Anh ở đây, đừng sợ, anh là Lục Diễm, không phải Quý Do. Anh ở đây, đừng lo lắng, anh đây!”

Rất lâu sau, Tô Mạc mới bình tĩnh trở lại, thẳng người dậy, có chút xấu hổ mà cười cười, “Bộ phim rất tuyệt!”

Lục Diễm đưa tay sờ sờ hai má anh, “Lần sau nếu đóng phim kiểu vậy, không mang em đi xem nữa.”

Tô Mạc cúi đầu trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên nói, “Tuy rằng sẽ có chút khó chịu, nhưng tất cả liên quan tới anh, em đều không muốn bỏ qua!”

Lục Diễm có chút bất đắc dĩ, bắt đầu nói giọng, “Chỉ trách anh ha, diễn quá hay!”

Tô Mạc nở nụ cười, cái cảm giác nặng nề trên người khi Lục Diễm cố ý trêu đùa đã dần biến mất, “Điều đó là đương nhiên, Lục ảnh đế!”

Hai người vừa nói vài câu, điện thoại của Lục Diễm kêu lên. là Vương Dịch gọi tới hỏi hắn đang ở đâu, vốn muốn chờ sau khi công chiếu lần đầu xong thì tụ tập. Lục Diễm nhìn Tô Mạc vẫn có còn có chút suy sụp tinh thần, trong lúc này, không có cách nào mang anh tham gia, cho nên đành phải lấy cớ thân thể không thoải mái sau đó xin lỗi mà từ chối.

Đầu bên kia Vương Dịch cười đáp, chắc không phải bị cảm xúc trong phim ảnh hưởng đó chứ.

Lục Diễm thuận thế cười nói, đúng vậy, bởi vì phim của Vương đạo diễn rất xúc động.

Truyền đến là tiếng cười rung cả ***g ngực của Vương Dịch, nói cứ như cậu không phải nhân vật chính trong phim vậy. Được rồi, lần này tha cho cậu, chờ đến buổi tiệc ăn mừng, không được từ chối nữa.

Yên tâm đi, khi đó nhất định sẽ đến, Lục Diễm vừa cam đoan vừa cúp máy.

Tô Mạc nhìn hắn, “Thật ra anh cứ đi đi, em không sao.”

Lục Diễm cúi người hôn lên khóe miệng anh, “Em quan trọng hơn bất cứ điều gì. Thời gian này, anh chỉ muốn ở cùng em.”

Tô Mạc cầm lấy tay hắn không nói gì.

Rất nhanh đã tới mười hai giờ đêm, Lục Diễm lại nhận được điện thoại của Vương Dịch, báo cho hắn buổi công chiếu lần đầu tiên hôm nay lượng vé cao tới hơn 90%.

Giọng nói của Vương Dịch có chút bình tĩnh, là một đạo diễn nổi tiếng bậc nhất trong nước, thành tích như vậy với ông không phải lần đầu tiên, thậm chí cũng không phải thành tích tốt nhất. Nhưng cao hứng chắc chắn vẫn có, cho dù thể nào lấy được thành tích nhiều hay ít thì mỗi bộ phim đều là một sự khởi đầu mới. Huống chi bộ phim được chiếu trong nước hôm nay là một bộ phim về đề tài đồng tính, “Chẳng cần lí do” còn mang một ý nghĩa đặc biệt.

Thành tích như vậy bọn họ cũng từng đoán trước được, cho nên Lục Diễm thật sự cao hứng, nhưng cũng không kinh ngạc.

Tối hôm nay, trên weibo, trên diễn đàn, nơi nơi đều tràn ngập nước mắt của các fan.

“Vốn nghĩ rằng chỉ là một bộ phim tình cảm, ôm tâm tình thoải mái sung sướng đi vào rạp, kết quả không mang theo khăn tay ta trực tiếp khóc ướt hết cả quần áo, bây giờ mắt vẫn còn sưng.”

“Cứ tưởng là một bộ phim tình cảm, không nghĩ tới là một bộ phim ngược tâm. Là ta quá ngốc, quá ngây thơ, thế nhưng còn tin tưởng sẽ có một phim đồng tính sẽ có HE”

” *Khóc choáng váng trong WC* Đoạn trước rõ ràng là cảnh vui vẻ tốt đẹp, cuối cùng lại có thể chuyển biến thần tốc, ngược chết tui rồi.”

“Đoán trước được kết cục trong phim, theo tính cách của Vương đạo, sao có thể chỉ nhẹ nhàng đơn giản cơ chứ? Ngoài ý muốn chính là, ta cứ nghĩ bản thân có thể sống thần kinh bách chiến với đủ loại ngược trong phim, lại vẫn không thể trụ được ở ánh mắt cuối cùng kia.”

“Khóc không dừng lại được, ánh mắt cuối cùng của Quý Do.... Tan nát cõi lòng a~~”

“Trần Dao đứng đó khóc mà tôi bắt đầu không chịu nổi, ai, nghĩ đến mối tình đầu chưa gieo mầm mống mà đã chết kia của tôi.”

“Nam thần diễn quá hay, ánh mắt của Quý Do đặc biệt rung động lòng người, bị nhìn với ánh mắt ấy, người nào cũng sẽ yêu cậu ấy cho coi.”

“Tiếc là cuối cùng lại BE, nhìn thấy thầy Trang khóc thành như vậy mọi người cũng không chịu được.”

“Thật sự ngược tới vậy sao? Vốn không muốn đi xem, bây giờ ngược lại có chút tò mò.”

“Tuy rằng rất ngược, nhưng mãnh liệt đề cử đi xem. Không hổ danh là kiệt tác của đạo diễn nổi tiếng và hai ảnh đế. Không xem tuyệt đối sẽ hối hận!!!”

...

Mấy ngày sau đó, phòng bán vé của “Chẳng cần lí do” vẫn duy trì phong độ rất tốt, tuy rằng đã chiếu tới lượt thứ năm, nhưng vẫn đứng đầu về số lượng vé bán ra. Những ngày sau cũng không giảm đi chút nào.

Những người mê phim sau khi xem xong không ngừng nói cho bạn bè, tuyên truyền về bộ phim này, nhất là trong trường học, mỗi người đều thảo luận về tình yêu của Quý Do và Trang Văn Hiến, nếu ai không xem phim này thì sẽ không muốn nói chuyện với kẻ đó nữa.

Các bên truyền thông dĩ nhiên cũng chú ý tới bộ phim đầu tiên được công chiếu trong nước này, có phóng viên trực tiếp đến rạp chiếu phim để thực hiện phỏng vấn.

“Chẳng cần lí do” đã công chiếu được một khoảng thời gian, tuy rằng tổng cục điện ảnh thả lỏng quyền chiếu phim, nhưng vì đề tài nhạy cảm, cho nên quy định không thể chiếu phim lúc bảy giờ tối. Các rạp chiếu phim lớn đều sắp xếp các khoảng thời gian sau chín giờ tối, căn cứ vào quy mô lớn nhỏ của rạp, đều giống nhau chiếu từ hai đến ba phòng.

Phóng viên đợi đến lúc chín giờ tối, trong sảnh lớn đã đầy ắp người, hầu như là người trẻ tuổi, trong đó nữ giới chiếm đa số.

Phóng viên tùy tiện chọn phỏng vấn hai ba cô gái, “Xin hỏi các em hôm nay đến xem bộ phim nào?”

Trong đó một người trả lời, “Là ‘Chẳng cần lí do’, em đã đến xem lần thứ hai, mang theo bạn bè cùng đến.” Nhỏ nói xong còn vỗ vỗ vai người bạn bên cạnh, cô bé kia ngại ngùng mỉm cười.

Phóng viên lại phỏng vấn một nam sinh, “Em cũng đợi xem “Chẳng cần lí do” sao?”

“Đúng vậy.” Nam sinh kia nở nụ cười bất đắc dĩ thêm chút ngọt ngào đáp, “Bạn gái của em muốn em dẫn cậu ấy đi xem.”

Phỏng vấn vài nam sinh đều nhận được đáp án tương tự, phóng viên khi nhìn đến một cậu trai liền hỏi thẳng, “Em cũng đi cùng bạn gái tới xem “Chẳng cần lí do” sao?”

“Dạ, không.” Nam sinh thản nhiên đáp, “Em còn chưa có bạn gái đâu, em là fan của anh Lục Diễm.”

Hầu hết người trong sảnh đều chờ xem “Chẳng cần lý do”, phóng viên liền thay đổi chủ đề câu hỏi, “Em vì sao muốn đến xem bộ phim này?”

Cô bé bị hỏi câu này rất ngạc nhiên, “Còn phải nói sao, đây là bộ phim đồng tính đầu tiên ở trong nước, đương nhiên là muốn tới ủng hộ một chút.”

“À, em thích Hàn Uyên và Lục Diễm, hai người họ cùng đóng bộ phim này sao có thể không đến chứ?”

“Ha ha, tổng cục điện ảnh cuối cùng cũng đồng ý chiếu phim đồng tính, đây là quyết định tốt nhất họ làm. Về sau em sẽ không mắng chửi họ nữa.”

Điều thú vị nhất là khi phóng viên hỏi một cậu trai về việc cậu ta có biết “Chẳng cần lý do” là thể loại phim gì không, câu trả lời của cậu là, “Em không biết, nghe nhóm bạn học của em bàn luận rất nhiều về bộ phim này, em nói chưa xem qua, bọn họ đều không muốn nói chuyện với em nữa. Có điều hơi kỳ quái, trên áp phích sao chỉ có nam chính mà không có nữ chính vậy? Quý Do và Trang Văn Hiên, cái nào là tên nữ chính?”

Qua ba tuần, “Chẳng cần lý do” một đường thành công rực rỡ, liên tục đứng đầu trong bảng xếp hạng phim hay nhất tuần.

Trước tình hình ấy, có người bình luận phim cười nhạo, cho rằng đây chỉ là một hiện tượng phim ảnh, bản thân “Chẳng cần lý do” cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Có người bình luận phim mắng thẳng thừng Vương Dịch lấy lòng người, không biết cái gọi là, thủ đoạn lấy đề tài đồng tính, thật sự là thấp hèn.

Đương nhiên cũng có người bình luận đánh giá “Chẳng cần lý do” rất cao, nhà bình luận phim nổi tiếng Chu Hoa Vũ thẳng thắn viết một bài mấy ngàn chữ có tên là “Hiện thực và lý tưởng”, cô thể hiện sự tán thưởng của bản thân, trong đó phân tích lập luận về hai nhân vật chính rất sắc sảo.

“Trang Văn Hiên là một người sinh động, rõ nét sống động, có tình cảm có đau đớn bên cạnh tôi ngoài hiện thực. Anh là sự mâu thuẫn. Vừa là một người đồng tính luyến ái, anh vừa khát vọng một tình yêu chân thật, cho nên anh sẽ bị Quý Do thuần khiết hấp dẫn, khi hai người ở chung với nhau bất tri bất giác gọi nên cảm giác hứng thú cảm dỗ; nhưng về phương diện khác, dù sao anh cũng là một người trưởng thành từng trải, anh hiểu rõ quan hệ của bọn họ có ý nghĩa gì, cho nên anh bắn khoả, anh bồi hồi, anh do dự, anh không chắc chắn. Có lẽ có rất nhiều người vì sự chùn bước cuối cùng của anh mà cảm thấy căm phẫn, căm thấy bất mãn, nhưng thật ra có thể hiểu được, không phải anh vô tình, mà do anh không đủ dũng khí. Thậm chí ngay từ lúc ban đầu, anh không nguyện ý để Quý Do gáng vác, nhưng Quý Do so với anh còn quyết tuyệt hơn. Nhân vật như anh, mới là hiện thực, mới là đầy đủ. Phải nói Hàn ảnh để nắm giữ tính cách của nhân vật vững tới từng chút một, mặc kệ khiến người ta yêu, khiến người ta hận, đều chân thật đến vậy. Nhất là một cảnh khóc cuối cùng kia, mang nội tâm hối hận, tuyệt vọng, đau xót của nhân vật thể hiện ra một cách vô cùng sâu sắc. Điểm này, từ những tiếng khóc sau mỗi lần kết phim có thể thấy được.” (cười)

“Nếu nói Trang Văn Hiên đại diện cho hiện thực thì không thể nghi ngờ Quý Do lại được lý tưởng hóa. Trong quan hệ của hai người, ban đầu Trang Văn Hiên là người dẫn đường, nhưng sau đó Quý Do là người bảo vệ. Cậu thuần khiết, sôi nổi, chấp nhất và tràn đầy dũng khí, nhất là sự gánh vác và hi sinh cuối cùng, đều không người nào không thấy chấn động. Vốn chỉ là một nhân vật đơn giản, nhưng Lục ảnh để lại diễn dịch ra khiến cậu cậu không đơn giản một chút nào. Rất nhiều người nói Lục Diễm do may mắn mới nhận được giải ảnh đế Cannes, tôi hoàn toàn không đồng ý với quan điểm này. Có hứng thì bạn có thể nghiên cứu một chút từ bộ phim đầu tiên của cậu ấy, là một người mới ra mắt, đã có thể diễn giải một nhân vật phức tạp đúng lúc đúng chỗ đến vậy, đây là chuyện mà nhiều diễn viên kỳ cựu đều không làm được. Tôi thật sự muốn hỏi một câu, cậu thật sự là người mới ư?

Tôi không tin!

Được rồi, không nói giỡn nữa, quay lại chuyện chính. Ánh mắt Lục Diễm cực kỳ có thần, tôi rất nguyện ý nhìn ánh mắt của cậu. Ánh mắt của cậu ấy khiến Quý Do trở thành một người rõ nét, sinh động. Nói thật

ra thì, nếu tôi còn là một cô gái nhỏ mười mấy tuổi, tôi cũng sẽ yêu cậu ấy.”

“Tôi không phủ nhận, mình thiên vị Lục Diển, tôi cũng thiên vị cả nhân vật Quý Do kia. Cậu ấy khiến tôi tin tưởng thế giới còn tình yêu đơn thuần đến vậy, tinh khiết đến vậy. Tôi tin rằng rất nhiều người đều giống như tôi, cứ như thế mà thiên vị cậu. Tôi rất coi trọng nhân vật Quý Do kia, tôi hy vọng sang năm lễ trao giải Kim Mã, Lục Diển sẽ nhờ vai diễn này mà được giải ảnh đế. Nếu lời ấy trở thành sự thật, tôi sẽ vì thế uống cạn một chén lớn.”

Bài bình luận của Chu Hoa Vũ được lượng lớn nhóm fan của Hàn Uyên và Lục Diển đăng lên. Giống như lời cô nói, mặc kệ trong mắt người bình luận, nhân vật Trang Văn Hiên kia hiện thực, đầy đặn sinh động cỡ nào cũng không ngăn được sự nhiệt tình yêu thương Quý Do của người mê điện ảnh.

Một thời gian rất dài sau đó, mỗi khi Lục Diển tham gia các loại hoạt động, fan và nhóm mê điện ảnh đều hét lên không chỉ là Lục Diển, còn có Quý Do. Thậm chí ở trong banner quảng cáo, số lần cái tên Quý Do xuất hiện nhiều ngang ngửa Lục Diển.

Mỗi lần các fan hét lên “Quý Do, em yêu anh” về phía hắn, Lục Diển đều cảm thấy dở khóc dở cười.

Nói thế nào đi chăng nữa, “Chẳng cần lí do” chiếu phim ở trong nước cực kì thành công, đến thời gian cuối công chiếu, đã quét qua mười một triệu vé, đó là còn chưa kể đến công chiếu ở Hồng Kông và nước ngoài.

Hoàn chương 95

96. Chương 96

Trước khi “Chẳng cần lí do” được công chiếu, hợp đồng của Lục Diển và Tinh Không cũng đến hạn. Truyền thông đánh hơi nhạy bén cũng nhận thấy quan hệ giữa đôi bên có chuyển biến, nhưng vì Tần Phong vẫn luôn là người đại diện cho Lục Diển, mà người trong giới đã gần như chấp nhận Tần Phong không thể rời khỏi Tinh Không, cho nên có nghi ngờ, cũng không ai muốn đâm đầu đi bởi mớ chuyện này.

Cho tới nay, hợp đồng giữa nghệ sĩ và công ty quản lí đều nửa công khai nửa bí mật, thậm chí có vài nghệ sĩ đang kí với công ty lớn nhưng vẫn cố ý tiết lộ ra một số nội dung có ích cho địa vị bản thân. Nhưng bản hợp đồng năm đó của Lục Diển và Tinh Không, người trung gian quá ít, mà điều khoản trên bản hợp đồng một khi công bố ra chắc chắn sẽ gây ra sự tranh cãi và đàm tiếu, cho dù là Lục Diển hay Tô Mặc đều không có ý định công khai ra ngoài, người bên cạnh hai người càng sẽ không lộ ra. Cho nên mọi người chỉ biết Lục Diển ký với Tinh Không, về phần cụ thể bao lâu, ký như thế nào, có điều kiện hay ưu đãi gì, không ai biết được.

Chuyện bị rò rỉ do nguồn gốc vốn Tần Phong từng dẫn dắt một nghệ sĩ, tên là Tề Duệ. Thời gian Tần Phong hợp tác với Tề Duệ còn sớm hơn Lục Diển, khi Tần Phong trở thành người đại diện của gã, gã đã có chút danh tiếng, sau đó Tần Phong giúp gã tranh thủ rất nhiều cơ hội, bản thân gã cũng không chịu thua kém, rất nhanh giá trị càng lớn. Nếu không phải có lực lượng mới xuất hiện là Lục Diển, gã gần như có thể tranh một địa vị cao với Đan Sở Du ở Tinh Không.

Tần Phong rời khỏi Tinh Không tất nhiên ảnh hưởng rất lớn đối với Tề Duệ, mặc dù trước khi đi, Tần Phong đã sắp xếp rất nhiều thay gã, cũng giới thiệu người đại diện không tồi cho gã, nhưng thế nào đi chăng nữa đều không tốt bằng Tần Phong được. Trong lòng Tề Duệ ít nhiều có chút bất mãn, cho nên khi truyền thông hỏi gã xem có phải đã thay đổi người đại diện hay không, gã liền giả vờ vô ý mà nhắc đến sự thật Tần Phong đã rời khỏi Tinh Không.

Truyền thông quả nhiên xôn xao một trận, lại liên tưởng đến mối quan hệ có sự biến hóa của Lục Diển và Tinh Không, một ý tưởng rất nhanh được vẽ lên vô cùng sinh động. Thời gian này “Chẳng cần lí do” đã sắp kết thúc công chiếu, tiến vào giai đoạn quảng bá cuối cùng. Tại một lần phỏng vấn khi tham gia hoạt động, liền có phóng viên hỏi Lục Diển có phải đã kết thúc hợp đồng với Tinh Không hay không, Tần Phong cũng rời khỏi Tinh Không sao? Chuyện này vốn không phải chuyện xấu, càng không cần giấu kĩ, dựa theo kế hoạch ban đầu, Tần Phong sẽ sắp xếp một buổi họp báo nhỏ cho Lục Diển, công bố rõ ràng chuyện kết thúc hợp đồng với Tinh Không và mở công ty riêng.

Hiện nay công ty của Lục Diễm vẫn là trên danh nghĩa Tinh Không, nhưng từ nhân viên đến hành chính đều hoàn toàn độc lập. Bên truyền thông hiểu rất rõ hàm ý của từ ‘trên danh nghĩa’, chẳng qua là mọi người hỗ trợ lẫn nhau đôi bên đều có lợi mà thôi, nhiều tầng quan hệ ảnh hưởng đến nhau, không chứng minh bọn họ có liên quan lệ thuộc gì được. Lục Diễm là độc lập thật sự.

Lục Diễm rời khỏi Tinh Không không khiến người khác kinh ngạc, sau khi nghệ sĩ thành danh đều muốn mở công ty không phải chuyện quá ngạc nhiên, bây giờ danh tiếng của Lục Diễm đang cực thịnh, tuy rằng sức ảnh hưởng chưa lớn lắm, nhưng cũng không phải không hiểu được. Nhưng Tần Phong lại có thể rời khỏi Tinh Không đi theo Lục Diễm, thật khiến người ta nhìn vỡ kính mắt.

Quan hệ của Tần Phong và Tinh Không, nói là trung thần với triều đình cũng không phải nói quá, qua nhiều năm như vậy, cho dù có bao nhiêu công ty điện ảnh thả mồi với hắn, mặc kệ là lấy lợi ích dụ dỗ hay ban ơn lấy lòng, Tần Phong chưa từng dao động. Nhưng một nghệ sĩ mới ra mắt được ba năm, liền phá vỡ mối quan hệ vốn cho là không gì phá nổi của Tần Phong và Tinh Không, khiến người khác cảm thấy vô cùng khó hiểu, cũng không khỏi tự hỏi, Lục Diễm đến tột cùng có mị lực gì hay đưa ra dạng điều kiện gì, có thể khiến Tần Phong tự nguyện đi theo hắn.

Rất nhanh, có người bới ra năm phần trăm cổ phần trong công ty của Lục Diễm thuộc về Tần Phong. Điều này thì không có gì kỳ lạ, rất nhiều công ty vì muốn giữ chân người đại diện có năng lực hoặc những nhân viên công tác quan trọng, đều sẽ lấy cổ phần công ty làm mồi dụ, đây là thủ đoạn rất có hiệu quả. Nhưng mà Tần Phong hiển nhiên không giống là người sẽ động tâm trước năm phần trăm cổ phần mà làm như vậy.

Chuyện này nhanh chóng trở thành vụ việc khó hiểu bí ẩn trong giới. Cho đến tận lâu sau, khi mà quan hệ của Lục Diễm và Tô Mạc công khai toàn bộ ra ngoài, mọi người đều biết Tô Mạc có cổ phần trong công ty kia, lúc ấy mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tuy rằng Tô Mạc đã sớm lạnh nhạt rút khỏi giới giải trí, bây giờ nhiều thế lực mới không biết nhiều đến anh, nhưng vẫn còn một số nhà báo nghệ sĩ uy tín lâu năm vẫn nhớ Tô Mạc đại tổng tài của tập đoàn Tô thị từng hô phong hoán vũ trong giới giải trí. Có thế lực mạnh mẽ như vậy còn là người từng có ơn tri ngộ với mình làm chủ, Tần Phong chịu rời khỏi Tinh Không mà tham gia liên minh vào công ty của Lục Diễm cũng không phải chuyện khó lí giải gì.

Có điều những điều này sau này hẵng nói.

Trước mắt đối với Lục Diễm, ngoài các loại công việc như cũ ở bên ngoài ra, làm thế nào để phát triển công ty cũng là chuyện quan trọng đầu tiên hắn muốn suy xét. Điểm này thậm chí ngay cả Tần Phong cũng không thể cho hắn nhiều ý tưởng.

Muốn nâng cao danh tiếng và lực ảnh hưởng, cần phải có nhãn hiệu riêng, phương pháp tốt nhất chính là dùng danh nghĩa của công ty đầu tư vào một số bộ phim điện ảnh và truyền hình xuất sắc. Giống như diễn viên, đạo diễn muốn dùng tác phẩm để có tiếng nói, trong giới nghệ sĩ, phòng vé thu lời cao mới là sự bảo đảm cho tất cả.

Lục Diễm bỗng nhớ đến kịch bản hắn mua bản quyền từ trong tay Nghiêm Khả hơn một năm trước, hắn vẫn luôn tìm cơ hội để mang toàn bộ câu chuyện tuyệt vời này ra ngoài màn ảnh, hiện giờ đúng là cơ hội tốt.

Nhưng có vấn đề là, đòi hỏi hắn về tài chính và nhân lực.

Trong khoảng thời gian qua, Lục Diễm suy nghĩ nhiều nhất là về chuyện này, thậm chí đã bắt đầu lên kế hoạch, nhưng vẫn chưa liệt kê được số người trong tay muốn dùng. Ngoài lúc làm việc, khi rảnh rỗi hắn đều dùng để làm việc này.

Tô Mạc rất nhanh nhận ra sự khác thường của hắn, mà còn đoán được có lẽ là chuyện công ty, liền tìm một dịp nào đó, hỏi thẳng, “Gần đây anh hình như có tâm sự, là chuyện của công ty sao?”

Lục Diễm thoáng sững sốt một chút, liền gật đầu, “Ừ, anh đang suy nghĩ xem làm thế nào có thể tạo nên thương hiệu cho công ty càng nhanh càng tốt.”

“Có ý tưởng gì sao?” Tô Mạc hỏi.

Lục Diễm liền nói ra suy nghĩ của bản thân.

Tô Mạc nghe xong, trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên nói, “Là một ý tưởng hay. Thế nhưng nếu dựa theo suy nghĩ của anh, muốn dựng kịch bản này thành phim, tất nhiên không phải chuyện đơn giản, đầu tiên là vốn đầu tư chắc chắn sẽ vượt ra quá xa so với những bộ phim đang được công chiếu trong nước.”

Lục Diễm gật đầu, “Đúng vậy. Cho nên anh đang nghĩ, anh sẽ không nóng vội, có lẽ nên đầu tư một vài bộ phim ít vốn, chờ đến khi có năng lực mới làm chuyện này.”

Tô Mạc nở nụ cười nhẹ, lắc đầu nói, “Lợi nhuận cho tới bây giờ đều song hành cùng mạo hiểm. Mà nếu muốn thành công ở ngay lần đầu, có gì trực tiếp hiệu quả hơn quay một bộ phim vượt mức quy định ở thị trường trong nước chứ. Theo suy nghĩ của anh, cốt truyện kia là rất hay, mà anh lại muốn dùng kỹ thuật 3D. Hiện giờ trên thế giới, kỹ xảo 3D ngày càng phát triển, phim 3D cũng có rất nhiều, nhưng chưa có một bộ phim nào đủ phân lượng để gây chấn động. Cho nên nếu bộ phim này quay tốt, không chỉ ở trong nước, thậm chí có thể tạo ảnh hưởng cực lớn trên thế giới. Như vậy thì anh có từng nghĩ đến, tìm kiếm giúp đỡ của bên Mỹ?”

“Đương nhiên, anh từng suy xét qua.” Lục Diễm đáp, “Nói tới hiện tại, kỹ thuật 3D trong nước chưa đủ lớn mạnh, phải mời tổ kỹ xảo 3D tốt nhất, có bên Mỹ tham gia sẽ càng dễ dàng hơn một ít. Mặt khác, dự tính vốn đầu tư vào bộ phim này rất lớn, nếu có thể tìm được sự giúp sức bên Mỹ thứ nhất có thể giảm bớt kinh phí, thứ hai có thể ưu tiên nhận được quyền chiếu phim ở bên đó, đến lúc đó thu hồi vốn càng nhanh hơn.”

Tô Mạc lại hỏi tiếp, “Như vậy, anh đã nghĩ đến, cần tỉ lệ đầu tư thế nào nào chưa?”

“Anh hy vọng chúng ta ít nhất có thể giữ một phần ba. Có điều...” Lục Diễm cười khổ, “Cho dù chỉ là một phần ba, cũng không phải một con số nhỏ.”

Tô Mạc khẽ cười, “Vấn đề tiền bạc anh không cần lo lắng. Một phần ba khoản đầu tư em có, chúng ta dùng danh nghĩa công ty để bỏ vốn. Một phần ba là tỉ lệ không tồi, giai đoạn đầu kinh phí sẽ không quá lớn, nếu sau này bộ phim bán được giá lớn, lợi nhuận của chúng ta sẽ không quá ít, vạn nhất nếu lời lãi không tốt, tổn thất cũng có giới hạn. Mặt khác ngoài phương diện đầu tư, em sẽ thay anh liên hệ mấy công ty đầu tư điện ảnh đáng tin, em có thể giúp mang kịch bản và bản kế hoạch, về phần muốn thuyết phục họ như thế nào và phân phối tỉ lệ đầu tư ra sao thì phải nhờ vào năng lực của anh rồi.”

Lục Diễm nhìn Tô Mạc, không nói gì một lúc lâu. Sau khi hai người ở cùng một chỗ, rất ít can thiệp vào công việc của nhau, Lục Diễm không nhúng tay gì, Tô Mạc là giữ sự tôn trọng. Có điều sau khi mở công ty, công việc bọn họ bắt đầu có điểm chung. Lục Diễm vẫn luôn biết tài năng và thực lực của Tô Mạc, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ đến dựa vào anh đi lối tắt, hẳn hy vọng mình có thể dựa vào chính năng lực của mình để lên tới đỉnh cao, đứng ở vị trí có thể xứng đôi với anh, có ít nhiều quan hệ đến lòng tự trọng và tự tin của người đàn ông.

Nhưng khi Tô Mạc tự nhiên chìa tay ra giúp, cho dù là phần hợp đồng trước kia với Tinh Không, hay là khi mở văn phòng, hay như bây giờ đầu tư phim ảnh, anh vẫn luôn lấy thân phận có người đầu tư, phân tích lợi hại. Giống như giờ phút này anh không phải người yêu, mà chỉ là bàn bạc như một nhà góp vốn. Mà Lục Diễm cũng hiểu rõ, phần đầu tư của Tô Mạc cho hắn, không chỉ bởi vì năng lực của hắn, quan trọng hơn là phần tình yêu dành cho hắn, nếu không đối với chủ tịch lớn của Tô thị mà nói, nhiều ngành nghề có thể kiếm tiền trên thế giới, chẳng đến lượt hắn đâu.

Lời nói và việc làm của Tô Mạc làm hắn không có cách nào cự tuyệt, cũng không muốn từ chối phần tình yêu này. Thời điểm này, cái gọi là lòng tự trọng chỉ là vô vị, già mồm cãi láo càng buồn tẻ hơn, quan trọng nhất là, Lục Diễm tin mình xứng đáng với phần đầu tư này, hẳn có giá trị đến thế, mặc kệ nguyên nhân, mục đích là gì.

Tô Mạc thấy Lục Diễm nửa ngày không nói gì, không khỏi hỏi, “Còn chuyện gì sao?”

Lục Diễm cười cười, “Cho dù là một phần ba vốn cũng không nhỏ. Tô đồng không cần nói tiếng nào với ban giám đốc sao?”

Tô Mạc cười nói, “Đây là tài sản riêng của em, đương nhiên không cần nói rõ với bất kỳ ai, ngoài anh.”

Lục Diễm thoáng ngạc nhiên, đương nhiên hắn biết Tô Mạc rất có tiền, cũng tin tưởng bản thân Tô Mạc có tài sản riêng, nhưng hắn không nghĩ anh có tiền đến vậy, đây không phải là mấy ngàn, mấy triệu, mà vài

trăm triệu.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lục Diễm, Tô Mạc cười nhẹ, “Bắt đầu từ rất nhiều năm trước, em liền tiến hành đầu tư cá nhân, coi như là em có vận khí tốt, cơ bản không thua lỗ gì, qua nhiều năm, cũng tích góp được chút ít. Cho nên anh muốn làm gì thì làm, đừng nói là một bộ phim, mấy bộ cũng không có vấn đề gì. Nếu tất cả thua lỗ cũng không sao, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt, tiền có thể kiếm lại được.”

Lục Diễm nhìn anh, ánh mắt nặng trĩu, chậm chạp cười nói, “Anh sẽ không để em lỗ vốn. Anh sẽ để thế giới biết, ánh mắt của em cho đến bây giờ không hề sai, đầu tư của em đều đáng giá.”

Tô Mạc nhẹ nhàng mỉm cười, sửa lại cho đúng, “Không phải em, là chúng ta!”

Lục Diễm gật đầu đáp, “Em nói đúng, là chúng ta!”

Hoàn chương 96

,

97. Chương 97

Tô Mạc ủng hộ, cho Lục Diễm sự tự tin vô cùng lớn. Việc cần giải quyết quan trọng nhất là vấn đề tài chính, những chuyện khác chuẩn bị ổn thỏa thì sẽ đơn giản hơn nhiều.

Đầu tiên Lục Diễm liên hệ Lý Nhiễm. Lúc trước khi mua bản quyền kịch bản, Lý Nhiễm cũng có mặt, lúc ấy Lý Nhiễm từng mở miệng hy vọng khi làm phim hẳn có thể đảm nhiệm vai trò đạo diễn, cho dù không là đạo diễn chính cũng được.

Một bộ phim có thể thành công hay không, đạo diễn là nhân tố quan trọng hàng đầu.

Năng lực Lý Nhiễm thế nào, Lục Diễm vẫn rất rõ ràng. Ở đời trước của Lục Diễm, Lý Nhiễm đã là đạo diễn nổi danh quốc tế, sau đó hẳn lại đạo diễn một bộ phim nhựa đạt được giải Oscar. Thời điểm đó phong cách cá nhân của hắn đã rất rõ ràng, hắn đặc biệt am hiểu nội dung bộ phim, thủ pháp xây dựng câu chuyện cao minh, cho dù là câu chuyện vốn đơn giản thì vào tay hắn đều sẽ đặc biệt, có đặc trưng và nét cuốn hút sinh động riêng.

Hiện giờ Lý Nhiễm tuy rằng còn chưa đạt tới độ cao đó, mặc dù hiện tại ở trong nước hắn còn chưa thể sánh ngang cùng Vương Dịch, Trần Lập, nhưng đa phần là bởi vì tuổi đời và bề dày kinh nghiệm của hắn còn chưa đủ, không phải bởi vì năng lực của hắn chưa đạt tới. Hơn nữa Lý Nhiễm có quan hệ với Tô gia, cái gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Lục Diễm không có lý do gì không ưu tiên suy xét Lý Nhiễm.

Lục Diễm tin tưởng Lý Nhiễm có năng lực tạo nên nét đặc sắc cho câu chuyện này, về phần kĩ xảo 3D, đến lúc đó trực tiếp giao cho bên hậu kỳ là đủ.

Lý Nhiễm quả nhiên rất hưng phấn, hẳn vốn hứng thú với kịch bản kia, huống chi bộ phim điện ảnh này lại do Tô Mạc tham gia đầu tư bỏ vốn quay phim. Lý Nhiễm đã sớm biết quan hệ giữa Lục Diễm và Tô Mạc, vốn cũng không cảm thấy gì, dù sao hết thấy quyết định của Tô lão đại, hắn đều ủng hộ, cho dù yêu nam nhân, thế cũng không sao hết. Chẳng qua từ lần Tô Quyết gọi điện thoại nói cho hắn sự thật khiến người ta khiếp sợ, mỗi lần hắn nhìn đến Lục Diễm liền có một loại cảm giác đặc biệt vi diệu.

Sự tình bước đầu xác định, Lục Diễm cùng Lý Nhiễm, còn cả tác giả Nghiêm Khả dùng thời gian một tuần làm sửa chữa cuối cùng đối với kịch bản. Trong lúc đó, Tô Mạc ngẫu nhiên sẽ đến công ty, lấy danh nghĩa là tới thăm. Về phần thăm ai, Lý Nhiễm đương nhiên không bao giờ tự mình đa tình mà tưởng bỏ.

Đại khái bởi vì có người ngoài, Tô Mạc cùng Lục Diễm kín đáo hơn, cũng không làm ra động tác quá mức thân mật, nhưng bầu không khí ản ỷ qua lại cùng với quá mức ngọt ngào giữa hai người khiến cho người ta quả thực cảm thấy đứng bên bọn họ chính là sự dư thừa.

Quái nhân Nghiêm Khả đại khái là thần kinh thô, thoát nhìn không có cảm giác gì. Nhưng Lý Nhiễm vốn biết quan hệ giữa bọn họ, huống chi hắn luôn luôn lưu ý Tô Mạc, tự nhiên nhìn ra hết thấy manh mối. Ví dụ như bọn họ tại thời điểm thảo luận kịch bản, Tô Mạc cũng không nói chen vào, đến thì cũng yên lặng mà đứng phía sau Lục Diễm, nghe bọn họ thảo luận. Chẳng qua một khi Lục Diễm cần cái gì, tỷ như bút,

tư liệu hoặc là một ly trà khi nói đến khô miệng, Tô Mạc đều có thể nhanh chóng mà còn vô cùng tự nhiên tìm ra đưa cho hắn. Điều này chứng tỏ trừ bỏ Tô Mạc nghiêm túc lắng nghe Lục Diển, còn phải nói bọn họ là tâm ý tương thông. Có đôi khi Lục Diển cũng không quay đầu lại trực tiếp tiếp nhận liền tiếp tục, có đôi khi sẽ ngẩng đầu cười một cái với anh. Tô Mạc đáp lại là một nụ cười phá lệ ôn nhu lưu luyến, đây là thứ Lý Nhiễm chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Tô Mạc.

Cũng không phải nói Tô Mạc đậm mật với bọn họ. Trên thực tế, trong mắt Tô Mạc, Lý Nhiễm giống như Tô Quyết, đều là tồn tại hết như em trai. Tô Mạc coi hắn là người thân, là người em để luôn dung túng và quý trọng. Chẳng qua ánh mắt nhìn em trai và nhìn ánh mắt người yêu làm sao có thể giống nhau được cơ chứ.

Khiến cho Lý Nhiễm cảm thấy đau tim, đó là có một lần hắn vô ý bắt gặp Lục Diển cùng Tô Mạc hôn môi. Lúc đó Lý Nhiễm đang chuẩn bị vào toilet, lúc này trong phòng làm việc cũng chỉ còn lại ba người bọn họ. Trên thực tế Lý Nhiễm đã chuẩn bị rời đi, chẳng qua đột nhiên cảm thấy bụng có chút không thoải mái, muốn đi toilet xả một chút, mà hắn cho rằng những người khác hắn là đã về hết rồi, kể cả Lục Diển cùng Tô Mạc. Cho nên khi hắn đẩy cửa toilet, thời điểm nhìn đến một màn kia, hình ảnh quá mức đánh sâu vào tâm trí.

Thất lưng Tô Mạc tựa vào bồn rửa tay, quần áo không quá chỉnh tề, anh bị Lục Diển ép tới, nửa người trên hơi hơi ngửa ra sau, lộ ra mái tóc có chút hỗn độn rũ trên trán, còn có đôi mắt hơi hơi nhắm hờ, lông mi thật dài run lên, chân mày đều là dấu vết ướt nước. Lục Diển cúi người ép tới, một bàn tay ôm eo anh, một tay khác từ sườn thất lưng luồn vào trong áo sơ-mi, về phần sau khi luồn vào làm cái gì thì không cần nói cũng biết.

Hai người hôn đến say mê, tựa hồ không phát giác có người thứ ba. Lục Diển đưa lưng về phía Lý Nhiễm, nhưng từ gương trong tường sau lưng Tô Mạc có thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Ánh mắt Lục Diển cũng khép hờ, cúi đầu theo tiết tấu xâm nhập thay đổi góc độ. Trong toilet thực an tĩnh, chỉ nghe thanh âm miệng lưỡi giao triền, cùng với tiếng thở dốc vì nụ hôn quá mức kịch liệt của hai người.

Trừ cái này ra, Lý Nhiễm còn có thể nghe được tiếng tim đập hỗn độn của mình. Từ khiếp sợ ban đầu, hắn liền lâm vào một loại tiến thoái lưỡng nan, vừa ngại ngừng tiếp tục nhìn thêm, lại vừa lo lắng rời đi sẽ tạo động tĩnh kinh động tới hai người kia, quần bách không biết làm sao.

Giữa lúc khó xử, Lục Diển trong gương đột nhiên mở to mắt, Lý Nhiễm đối mặt với gương hoảng sợ, sau đó hắn liền nhìn đến khóe mắt Lục Diển cong lên, hình như là đang cười. Lý Nhiễm cả kinh, chẳng quản có thể bị đối phương phát hiện hay không, cũng không quản cái bụng còn có chút không thoải mái, đóng cửa phòng liền xông ra ngoài. Mãi cho đến khi lao ra khỏi cao ốc công ty, tâm tình mới dần dần bình phục lại.

Sau đó Lý Nhiễm cảm thấy bứt dứt không thôi, đột nhiên hắn có thể lý giải tâm tình Tô Quyết ngày đó khi gọi điện cho hắn. Thời gian này, quả thật cần tìm người dốc bầu tâm sự một chút, cho nên Lý Nhiễm lúi lúi điện thoại ra, bấm phím tắt số 6, điện thoại kết nối liền nhanh miệng nói, “A Quyết... đang làm hã, ra ngoài uống rượu.”

Nghe được tiếng vang, Tô Mạc cũng mở mắt, đẩy đẩy Lục Diển. Lục Diển buông anh ra, anh hơi hơi thở hỗn hển, mở miệng nói, “Vừa rồi có người!”

Tay Lục Diển từ trong áo anh chui ra, vuốt chỗ tóc bị ướt nước của Tô Mạc, nhếch khóe miệng, “Là Lý đạo.”

Tô Mạc trầm mặc, thần sắc có chút phức tạp.

Lục Diển giả hoạt mà cười cười, “Lý đạo đã sớm biết quan hệ của chúng ta, để anh ta nhìn thấy cũng không có gì. Huống chi, anh không thích ánh mắt của anh ta nhìn em, để anh ta tận mắt nhìn thấy nhận rõ sự thật cũng tốt, em là người của anh.”

Tô Mạc cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mày khê cong, cười nói, “Lục tiên sinh ghen với vấn gì đây, tiểu Nhiễm giống như tiểu Quyết thôi, đều là em trai của em. Cậu ấy với em, cũng chỉ sùng kính em trai dành cho anh trai mà thôi, anh nghĩ đi đâu vậy.”

“Hừ, anh mặc kệ,” Lục Diễm ra vẻ nghiêm túc nói, “Tô đồng chưa nghe qua cái gọi là dục vọng chiếm hữu sao. Lại nói còn có Trần Việt kia nữa, cậu ta cũng là fan của em đấy.”

Tô Mạc đáp, “Nghe tiểu Quyết nói, Trần Việt hiện tại đã thành fan của anh rồi. Lục tiên sinh hẳn thỏa mãn rồi đi. Như vậy em không phải cũng có thể tỏ vẻ bất mãn một chút nhỉ?”

“Không cần...” Lục Diễm hí mắt chạm vào khoe miệng của anh, “Em chỉ cần có anh đây là fan lớn nhất thì đủ rồi.”

Hai tay Tô Mạc chống tại bồn rửa tay, hơi hơi giương mắt thấp giọng cười nói, “Lục tiên sinh như vậy, có tính là chỉ cho phép quan viên phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn không nhỉ?”

Lục Diễm chớp mắt, đáp đầy khí phách, “Thì sao chứ!”

Tô Mạc thấp thấp mỉm cười, trên tay dùng sức hơi thẳng người dậy, ghé vào lỗ tai hắn giống như thở dài, nhẹ giọng nói, “Em liền cho phép anh làm vị quan ác bá này.”

Ánh mắt Lục Diễm tối sầm lại, chậm rãi cúi người dè anh trở về.

Một bàn tay Tô Mạc gấp lại, khuỷu tay để trước ngực hắn, thấp giọng nói, “Đi về trước đã.”

Thanh âm Lục Diễm có chút khàn khàn, “Em cảm thấy anh giờ có thể trở về sao?”

Tô Mạc cúi đầu nhìn, tai không khỏi có chút nóng lên, tay để trước ngực hắn đổi thành ôm cổ hắn, dung túng mà thở dài một tiếng, “Đến đây đi.”

...

Ngày hôm sau khi chạm mặt ở công ty, ánh mắt Lục Diễm nhìn Lý Nhiễm mang theo một tia biến hoá kỳ lạ, tiến đến trước mặt hắn thấp giọng nói, “Lý đạo ngày hôm qua không thể dùng toilet, không có chuyện gì chứ?”

Lý Nhiễm nghe vậy phun hết nước trong miệng, ho khụ khụ nửa ngày mới bình thường trở lại, lòng còn sợ hãi mà ôm ngực, Lục Diễm lại tựa như không có việc gì mà nghiêm túc cùng Nghiễm Khả thảo luận.

Mô phật con lạy chúa! Lý Nhiễm phát ra cảm khái giống như Tần Phong đã từng, lúc trước sao hắn lại có thể cho rằng tên nhóc này thuần lương cơ chứ? !

Một tuần sau, kịch bản Cổ hương đã sửa chữa hoàn tất.

Cuối cùng bản thảo được sửa không chia làm hai phần nữa, mà là quyết định trực tiếp quay thành một bộ phim. Nửa đầu câu chuyện cơ bản không thay đổi, chỉ là ngắn gọn hàm súc hơn một chút. Nửa sau thì sửa lại hầu hết, trên cơ bản đã thay đổi khác hẳn với ban đầu.

Sau khi con người phát hiện địa cầu khôi phục sự sống, yêu cầu nhân vật chính đã tới địa cầu trước phối hợp toàn bộ hạm đội hoàn thành việc đổ bộ. Nhân vật chính đem tình huống nói cho cư dân trên địa cầu hiện tại, thúc đẩy bọn họ đàm phán cùng con người. Nhưng đàm phán hòa bình không dễ dàng đạt thành, song phương đều không chịu nhượng bộ, đàm phán nhất thời giằng co không dứt.

Thời gian này, có sinh vật ngoài hành tinh cũng phát hiện vùng đất quý báu này, muốn chiếm lĩnh địa cầu. Tại thời khắc mấu chốt đối mặt sinh tử tồn vong, người từng đối đầu cùng dân cư địa cầu hiện tại đạt thành hòa giải, nhất trí đối kháng kẻ thù bên ngoài. Trong thời khắc mấu chốt của chiến dịch, nhân vật chính dưới sự che giấu của hạm đội nhảy vào trận doanh quân địch, dùng vũ khí sinh vật đã được nghiên cứu chế tạo hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng.

Nam chính hy sinh đổi lấy thắng lợi cuối cùng. Con người cùng cư dân hiện tại cũng từ trong chiến tranh đạt thành hòa giải, ước hẹn chung sống hoà bình.

Nhưng mà đó cũng không phải kết cục chân chính.

Năm mươi năm sau, con người cùng dân cư hiện tại lần thứ hai tranh đoạt địa cầu mà bạo phát chiến tranh. Lúc này đây, người đứng phía trước dân cư hiện tại, vì sinh tồn của họ mà lên đấu tranh, là cháu trai của nam nhân vật chính năm đó vì hòa bình của cổ hương mà hy sinh chính mình.

Hòa bình vĩnh viễn là ngắn ngủi, chiến tranh mới là vĩnh hằng!

Nhưng bất luận thời đại nào, bối cảnh gì, đều sẽ có người bởi vì hòa bình mà không ngừng đấu tranh!

Đương nhiên, đây chỉ là bản thảo được sửa, chờ đến khi chân chính quay phim còn điều chỉnh như thế nào dạng, thì phải xem năng lực cùng sắp xếp của đạo diễn nữa.

Hoàn chương 97

,

98. Chương 98

Sau khi hoàn thành kịch bản, Lục Diễm lại dưới sự hướng dẫn của Tô Mạc viết một bản kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, sau đó mang theo Tống Huy cùng Lý Nhiễm bay đến Los Angeles.

Century City ở Los Angeles thuộc bang California nước Mỹ là nơi đặt trụ sở chính của hãng phim 20th Century Fox. Trong số bảy công ty điện ảnh lớn tại Hollywood, 20th Century Fox sáng lập trẻ nhất mà còn trải qua nhiều thăng trầm nhất, mấy lần suýt nữa phá sản. Mãi cho đến thập niên những năm sáu mươi, Rupert Murdoch ông trùm truyền thông Australia thu mua Fox đang bị vây trong khốn cảnh, công ty này mới bắt đầu ổn định phát triển nhảy vọt.

Fox chế tác ra rất nhiều bộ phim điện ảnh kinh điển, ví dụ như The sound of music, Titanic, cùng với series phim Star Wars, X-men, v...v.

20th Century Fox là nơi đầu tiên Lục Diễm tìm kiếm đầu tư bên Mỹ cho phim Cố hương, trong số vài công ty điện ảnh Tô Mạc nói qua tại Hollywood thì giám đốc George Stryker của Fox có giao tình sâu nhất với anh, mà cũng bởi vì công ty này từng đầu tư qua mấy bộ phim Hoa ngữ, tuy rằng cuối cùng phòng vé cũng chẳng thỏa được lòng người cho lắm. Mặt khác, dưới trướng Fox còn có hai công ty con rất đặc sắc, trong đó một cái chính là công ty chuyên chế tác phim hoạt hình 3D. Cho tới hiện tại, công ty đã tạo ra ba bộ phim hoạt hình 3D rất thành công là Ice age, Robots và Ice age 2.

Giờ phút này, tại văn phòng làm việc tại trụ sở của 20th Century Fox, giám đốc phát hành George Stryker và giám đốc kinh doanh Mike Davis cùng tiếp đãi Lục Diễm.

Tiếng Anh của hắn cũng rất tốt, cho nên không mang theo phiên dịch. Hai bên tự giới thiệu xong, Lục Diễm liền đi thẳng vào vấn đề, hắn bắt đầu nói về nội dung cùng với kế hoạch quay phim, đồng thời đem kịch bản đã sửa cùng bản kế hoạch đặt ở trước mặt hai vị giám đốc. Vốn đây là công việc của đạo diễn, nhưng Lục Diễm là một trong những người đầu tư, hơn nữa từ khâu mua kịch bản đến sửa chữa cuối cùng, hắn đều tham dự toàn bộ, trong đó chi tiết cùng quá trình hắn đều rất rõ ràng, cho nên cuối cùng vẫn là quyết định để hắn trình bày, Lý Nhiễm chỉ ở bên bổ sung.

Hai vị giám đốc nghe xong, vừa lật kịch bản cùng kế hoạch xem vừa thấp giọng thảo luận, Lục Diễm cùng Lý Nhiễm bình tĩnh ngồi yên, lắng lắng chờ đợi.

Một lát sau, giám đốc kinh doanh Mike Davis mở miệng trước, “Cậu Lục, chúng tôi rất có hứng thú với câu chuyện này, không bằng cậu suy xét trực tiếp bản kịch bản cho chúng tôi?”

Lục Diễm nở nụ cười, “Thật xin lỗi, hiện tại tôi không có tính toán như vậy, tôi còn hy vọng do chúng tôi sẽ tạo ra bộ phim điện ảnh này.”

Mike Davis nhún vai, ông ta vốn cũng biết hy vọng không lớn, thuận miệng nói một câu mà thôi, “Như vậy, cậu muốn chúng ta hợp tác như thế nào?”

Lục Diễm ngồi ngay ngắn, “Bên tôi hy vọng có thể quý công ty bỏ vốn 50%, và còn cung cấp cho chúng tôi tổ kỹ xảo 3D cùng với quyền phát hành điện ảnh tại Bắc Mỹ.”

“Đầu tư 150 triệu đôla không phải là con số nhỏ, nhưng nó vẫn trong phạm vi quyền hạn của tôi, tổ kỹ xảo 3D cùng quyền phát hành cũng không thành vấn đề. Vấn đề là, chúng tôi vì cái gì phải tin tưởng bộ phim điện ảnh này đáng giá để đầu tư?”

Lục Diễm tự tin đáp, “Vừa rồi ngài cũng nói qua, rất có hứng thú với câu chuyện này. Câu chuyện hay là bộ phim thành công một nửa, hướng chi hiện tại thị trường điện ảnh 3D càng ngày càng hút khách, nhưng còn chưa có bộ phim nào đầy đủ phân lượng. Quý công ty tại mảng phim hoạt hình 3D đã rất thành công, tôi nghĩ các ông sẽ có hứng thú với một bộ phim điện ảnh 3D. Mỗi một bộ phim đều là một hồi mạo hiểm, khi chưa chính thức chiếu phim ai cũng không dám nói kết quả là như thế nào, nhưng tiền lời cũng theo sự phiêu lưu đó mà tồn tại, mà quý công ty cho tới bây giờ dường như chưa từng thiếu tinh thần mạo hiểm.”

Hai vị giám đốc liếc nhìn nhau, lại thảo luận vài câu. Sau đó người mở miệng đổi thành giám đốc phát hành George Stryker, “Chàng trai trẻ, cậu rất can đảm, cũng rất có dũng khí, nói thực tôi thật sự thích cậu. Chúng tôi đồng ý hợp tác, nhưng cũng không phải chỉ bởi vì cậu mà thuyết phục được tôi, tôi biết bộ phim này một người đầu tư khác là Su, cậu ấy là thương nhân thành công nhất mà tôi biết, con mắt đầu tư của cậu ấy luôn luôn độc đáo hiệu quả. Nếu nơi này có cậu ấy tham dự, chúng tôi chấp nhận mạo hiểm.”

Lục Diễm cúi đầu âm thầm mỉm cười, lý do này quả thật khiến người ta kháng cự không được, chẳng qua, nếu George Stryker biết quan hệ giữa hắn và Tô Mặc, có thể hay không một lần nữa suy xét lại?

Mặc kệ nói như thế nào, đàm phán tiến hành đến đây, đã cơ bản thành công, Lục Diễm cùng Lý Nhiễm đứng lên, “Tôi tin tưởng quý công ty nhất định sẽ không hối hận lần đầu tư này.”

“Hy vọng là như thế.” George cùng Mike cũng đứng lên, bốn người nắm tay lẫn nhau, “Chàng trai trẻ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ!”

Đây là một buổi đàm phán thoải mái, thậm chí là thuận lợi ngoài ý Lục Diễm. Tuy rằng hắn quả thật đặt hy vọng lớn nhất vào 20th Century Fox, nhưng cũng không nghĩ tới đơn giản vậy là xong, như vậy hành trình kế tiếp cũng không cần sắp xếp nữa.

Ba người ở lại Los Angeles chơi vài ngày, thẳng đến khi kí xong hợp đồng chính thức, công ty 20th Century Fox còn phái ra một người giám chế giám sát cùng quản lý bộ phận tài chính của họ. Về phần tổ kỹ xảo 3D, có thể chờ đến khi phim nhựa cơ bản thành hình thì sắp xếp sau.

Kế tiếp công việc cụ thể của quay phim chính là trách nhiệm của đạo diễn Lý Nhiễm. Lục Diễm mặc dù là nam chính kiêm người nắm bản quyền kịch bản và nhà đầu tư, tuy rằng đối với bộ phim hắn có tiếng nói rất lớn, nhưng hắn hiểu được, đạo diễn mới là người cầm trịch của bộ phim, mặc kệ bên cạnh ý kiến là tốt hay xấu, đều không nên can thiệp công tác đạo diễn, chuyện này liên quan đến đến tính hài hòa cùng phong cách của phim. Lục Diễm cũng không tính toán làm thay, hướng chỉ, hắn bây giờ còn có chuyện khác phải lo. Bởi vì Truyền kỳ về Vương Huyền Sách rất nhanh cũng bắt đầu chiếu phim tuyên truyền.

Truyền kỳ về Vương Huyền Sách công chiếu vào dịp cuối năm, cùng thời điểm đó tuy rằng có vài bộ chế tác lớn khác, nhưng đạo diễn tên tuổi Trần Lập vừa ra phim lập tức sẽ không thua bất luận kẻ nào. Lại nói nam diễn viên chính Lục Diễm, trước đó vừa mới xuất hiện trong Chẳng cần lí do, độ nóng còn chưa truyền giảm, thảo luận về Chẳng cần lí do cùng Lục Diễm trong các diễn đàn lớn còn chưa ‘nguội’, Lục Diễm đã lấy tư thế mạnh mẽ lần thứ hai xuất hiện.

Khác với Chẳng cần lí do nhẹ nhàng trong sáng, Truyền kỳ về Vương Huyền Sách vốn chính là một bộ phim theo lối chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Ngắn ngủi sáu, bảy phút trailer mà vẫn cho thấy khí thế hào hùng, hai cảnh mượn binh cùng diệt quốc phối hợp với nhạc nền luân phiên nhau. Cảnh văn thì là vẽ phong lưu tự tin, đông đặc; cảnh võ lại là sát phạt quyết đoán, lạnh liệt trang nghiêm, mở ra một đoạn lịch sử bị bao phủ như bức họa cuộn tròn.

Chỉ một đoạn trailer ngắn đã khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, muốn ngừng mà không được, mãnh liệt kích phát lòng tự tin cùng tự hào dân tộc trong lòng mỗi người. Rất nhiều fan mê điện ảnh đối với bộ phim sắp sửa ra mắt ngày ngày trông chờ.

Lục Diễm tại thời điểm tham gia quảng bá phim cùng Trần Lập, không có fan cầm bảng “Quý Do” nữa, ngược lại là trăm miệng một lời mà gọi lên cái tên “Vương Huyền Sách”.

Trong bầu không khí này, Lục Diễm lại nhận được lời mời từ hai tạp chí thời thượng.

Lúc này đây hai tạp chí gửi lời mời tới hẳn là Bazaar Men' style cùng với ELLE MEN. Bazaar Men' style và ELLE MEN đều là tạp chí dành cho phái nam, Cái trước là tạp chí phái mạnh có lực ảnh hưởng hàng đầu trong nước, duy nhất lấy “Thành tựu thương nghiệp” cùng “Phẩm vị sự nghiệp” để cân nhắc mị lực nam tính. Cái sau thì càng chú trọng dựng nên tầm nhìn xa rộng, phong phạm, mị lực hình tượng của phái mạnh, không chỉ chuyên chú vào thành công, mà còn chuyên chú với nội tâm mạnh mẽ cùng tính tình đích thực cũng như sự nam tính ở phái mạnh.

Trong nước, diễn viên nam có thể xuất hiện trên trang bìa của hai loại tạp chí này không ít, nhưng có thể đồng thời nhận được hai lời mời thì quả thực là không nhiều lắm. Chỉ có thể nói trong khoảng thời gian này Lục Diễn liên tiếp xuất hiện trong hai bộ điện ảnh thu hút sự chú ý cực đại, lập tức tích góp nhân khí cho hẳn, hưởng chi hình tượng Lục Diễn cho tới nay đều là chính diện, hơn nữa ngoại hình của hẳn tuần lảng bất phạm, vẫn luôn được tạp chí thời thượng ưu ái.

Lên bìa hai tạp chí cộng thêm hai bài phỏng vấn trong mỗi tạp chí đó, Lục Diễn ở thời điểm tuyên truyền cơ hồ đều được hỏi đến chuyện này.

Trước khi chụp ảnh bìa hai ngày, Lục Diễn nhận được một cuộc gọi, đây là cuộc điện thoại đến cực kỳ đúng lúc.

Điện thoại mới vừa kết nối, bên kia liền truyền đến tiếng cười, “Chúc mừng Lục ảnh đế khởi đầu công ty riêng của mình.”

Lục Diễn sửng sốt một chút, thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng đã lâu chưa nghe qua, sau đó hẳn rất nhanh liền nghĩ tới. Năm trước thời điểm chụp ảnh bìa cho tạp chí Trí tộc, hẳn từng nghĩ đến người này, sau này thì quá bận rộn, cũng chụp mấy lần ảnh bìa tạp chí trong ngoài nước, thành ra không còn nhớ đến cậu ta nữa.

Quả nhiên, đầu kia điện thoại liền nói thẳng, “Tôi là Nhâm Nghiêm Phi, anh còn nhớ tôi chứ?”

Lục Diễn khẽ nở nụ cười, “Đương nhiên nhớ rõ.”

Nhâm Nghiêm Phi cười nói tiếp, “Tôi vừa mới từ Alaska trở về, đi nửa năm, bên kia phong cảnh đẹp lắm. Một hồi chợt nghe nói Lục ảnh đế đã bắt đầu mở công ty tự đầu tư. Tôi đến thực hiện hứa hẹn lúc trước, thế nào, Lục tiên sinh hiện tại có cần một nhiếp ảnh gia riêng nữa không?”

Lục Diễn cười rất vui sướng, “Đương nhiên, cần còn không được!”

Xế chiều hôm đó, Nhâm Nghiêm Phi liền tới phòng làm việc của Lục Diễn, đầu tiên là khoe một lượt về Alaska cũng như ảnh chụp của cậu. Lúc này đây trong ảnh của cậu ta không chỉ có phong cảnh, còn có rất nhiều nhân vật, phong cách so với dĩ vãng có rất nhiều thay đổi, nhưng đều vẫn xuất sắc như xưa.

Nhâm Nghiêm Phi cười nói, “Lần trước hợp tác với anh xong, tôi cảm thấy chụp con người cũng rất thú vị, gần đây đáp ứng một tạp chí chụp bộ ảnh ký. Tôi thử đưa nhân vật vào thế giới ảnh chụp của tôi, hiệu quả cũng không tệ lắm, anh thấy thế nào?”

Lục Diễn nghiêm túc xem từng tấm hình một, miệng đáp, “Rất đẹp, tôi cảm thấy rất tuyệt! Ừm, ảnh chụp của cậu dần dần càng có linh tính.”

“Ha ha, tôi cũng cảm thấy vậy đó. Bên tạp chí nhìn mấy bức này đều vừa lòng. Có điều tôi thấy, nhiếp ảnh gia cùng người mẫu cần phải có nhiều ăn ý cùng tương tác hơn, vẫn cảm thấy hợp tác với anh có cảm hứng nhất. Cho nên tôi trở lại, thế nào, hứa hẹn lúc trước còn được tính không?”

“Đương nhiên có. Hơn nữa hiện tại tôi cũng rất cần một nhiếp ảnh gia riêng chuyên nghiệp như cậu.” Lục Diễn buông xuống tất cả ảnh chụp, cười nói.

“Lúc trước tôi chỉ biết, ngày này sẽ không cách anh quá xa. Quả nhiên không khiến tôi chờ lâu, ha ha.” Lúc này đây gặp lại, cảm giác cả người Nhâm Nghiêm Phi đều càng cởi mở, cũng không biết cậu đã trải nghiệm những điều thú vị gì.

“Như vậy kế tiếp chúng ta bàn về chuyện hợp tác đi.” Lục Diễn tiến vào chế độ giải quyết công việc.

Hai người cũng sớm đã ăn ý, cho nên rất nhanh liền xác định cụ thể phương thức hợp tác.

Lục Diễm hàng năm sẽ trả cho Nhâm Nghiêm Phi một số lương nhất định, không nhiều không ít. Điều kiện chính là khi Lục Diễm cần nhiếp ảnh gia, Nhâm Nghiêm Phi luôn luôn phải ưu tiên công tác của hắn trước, mỗi lần chụp ảnh sẽ căn cứ cường độ thời gian và nội dung công việc để trả thêm phí. Thời gian khác, Nhâm Nghiêm Phi vẫn tự do, có thể làm chuyện cậu muốn. Bởi vì Nhâm Nghiêm Phi có thói quen hàng năm ra nước ngoài, ước định mỗi lần trước khi đi sẽ báo cho bên Lục Diễm, đồng thời khi Lục Diễm cần nhiếp ảnh gia cũng phải thông báo trước cho cậu.

Điều khoản này đối với hai bên đều có ràng buộc cùng bất tiện nhất định, nhưng một nhiếp ảnh gia giỏi, nhất là nhiếp ảnh gia có tính phù hợp cao với mình thì chỉ có thể gặp không thể cầu. Lại nói Lục Diễm tuy rằng thường xuyên có yêu cầu chụp ảnh, nhưng trên cơ bản đều sẽ chuẩn bị sớm, rất ít khi có chuyện hôm nay thông báo ngày mai liền muốn chụp hình, bởi vậy thời gian vẫn dễ dàng có thể thu xếp.

Về phần Nhâm Nghiêm Phi, làm một nhiếp ảnh gia, cậu cũng hy vọng có người mẫu đủ khiến cho cậu tạo ra những bức ảnh càng phần khích. Huống chi tính cậu tuy rằng thích tự do, nhưng qua nhiều năm chạy tới rất nhiều địa phương, cũng có đôi chút mệt mỏi, dừng lại nghỉ ngơi là lựa chọn không tồi.

Cho nên song phương đều rất nhanh đạt thành hiệp nghị.

Bởi vậy lúc này đây ảnh bìa của hai tạp chí nổi tiếng liền giao cho Nhâm Nghiêm Phi.

Vài minh tinh hàng đầu sẽ có thói quen tự mang theo nhiếp ảnh gia, bên phía tạp chí cũng hoàn toàn không có ý kiến, chỉ cần chụp ra hình ảnh phù hợp yêu cầu của bọn họ là được.

Hai người lần thứ hai hợp tác sau hơn hai năm, vẫn như trước ăn ý mười phần.

Nhâm Nghiêm Phi không hổ là nhiếp ảnh gia ưu tú, đối với phong cách của mỗi tạp chí cũng hiểu biết cặn kẽ, trong vòng ba ngày chụp ảnh, phong cách hoàn toàn khác biệt. Giao cho Bazaar Men' style một bộ ảnh thiên về trầm ổn, một bộ là phong thái tinh anh thành công, vừa tin cậy lại có mị lực giàu sang. BênELLE thì gợi cảm hơn nhiều, bất luận là ánh mắt hay nụ cười, bao gồm cả tư thế, đều không thể tả hết vẻ mê người.

Hai tạp chí đều vô cùng vừa lòng. Phong cách ảnh bìa hoàn toàn khác biệt lại đồng dạng hấp dẫn người nhìn, mặc dù là phát hành cùng kỳ cũng không cần lo lắng độc giả lựa chọn, nhất định là chứng chứng ngại lựa chọn phát tác, không thể không mua toàn bộ vào trong túi.

Tạp chí chọn lựa mấy tấm ảnh chụp còn lại của Nhâm Nghiêm Phi post toàn bộ lên trang Weibo chính thức, nháy mắt đã được chia sẻ điên cuồng, fan sau khi biết Nhâm Nghiêm Phi trở thành nhiếp ảnh gia riêng của Lục Diễm liền sôi nổi theo dõi cùng nhắc lại cho cậu, tỏ vẻ hy vọng về sau nhiếp ảnh gia Nhâm có thể hợp tác lâu dài, phát tài phát lợi.

Nhâm Nghiêm Phi đối với việc bản thân chỉ trong một ngày có thêm hơn mười triệu lượt theo dõi cười đến đắc ý dào dạt.

Hoàn chương 98

,

99. Chương 99

Truyền kỳ về Vương Huyền Sách lần đầu ra mắt được tổ chức rất long trọng, thời điểm Lục Diễm tiến vào là một thân cổ trang, chính là tạo hình trong phim khi dẫn binh diệt quốc. Mặc dù là quần áo quan văn đi sứ, hắn mặc vào lại tạo nên khí phách võ tướng oai hùng, ánh mắt của hắn cùng áp-phích lớn trên sân khấu kia không có gì khác biệt, giống như thời gian đảo lưu, lịch sử nghịch chuyển, một Vương Huyền Sách bằng xương bằng thịt đích thân hiện hữu. Nếu không phải bởi vì chịu giới hạn trong nhà, Trần Lập hận không thể để hắn cưỡi ngựa tiến vào. Nhưng chỉ cần như vậy, đã đủ khiến người khác phải kinh ngạc tán thán!

Khán giả lặng im một giây đồng hồ, sau đó bạo phát một tràng pháo tay. Lúc đầu fan gào thét còn có chút hỗn độn, cái tên “Lục Diễm” cùng “Vương Huyền Sách” luân phiên xuất hiện, sau lại tất cả đều nhịp mà gọi “Vương Huyền Sách”.

Lần đầu ra mắt không khí vẫn luôn duy trì sức nóng, sau đó MC hỏi đạo diễn Trần Lập vì lý do gì lại nghĩ tới quay một bộ phim như vậy.

Trần Lập đáp, “Tôi vẫn luôn có hứng thú với nghìn năm lịch sử nước ta, nhất là những nhân vật anh hùng. Kỳ thật dân tộc Trung Hoa cho tới bây giờ không khuyết thiếu anh hùng, điện ảnh và các tác phẩm về những vị anh hùng cũng chưa bao giờ thiếu. Nhân vật Vương Huyền Sách rất đặc biệt, ông rõ ràng có công lao vĩ đại, thế nhưng người biết đến ông lại không nhiều. Thứ nhất thời Đường vốn là thời đại lớp lớp anh hùng xuất hiện, danh nhân rất nhiều. Thứ hai tích chuyện về ông chủ yếu ở nước ngoài, chính sử cơ hồ không ghi lại. Bất kể thời đại nào, một vị anh hùng nổi danh đều được truyền tụng qua từng thế hệ, tích chuyện về Vương Huyền Sách không được lưu truyền nhiều, cho nên tới thế hệ sau không được biết đến rộng rãi. Tôi làm bộ phim điện ảnh này, chính là muốn càng nhiều người biết về một nhân vật vĩ đại nhường ấy và hiểu về một giai đoạn lịch sử hào hùng.”

“Như vậy Lục Diễm tiên sinh là vì lý do gì mà tiếp nhận bộ phim này? Cũng là vì hứng thú với nhân vật này sao?” MC chuyển hướng vấn đề về phía Lục Diễm.

Lục Diễm thản nhiên mà cười đáp, “Lúc ấy tôi căn bản không lưu ý đến đây là dạng phim gì, chỉ biết đạo diễn là Trần Lập, chỉ vậy đã đủ để tôi liều lĩnh hết thảy mà nhận vai diễn kia. Có điều sau khi nhận vai, nghiêm túc tìm hiểu về ông, tôi cảm thấy thực vinh hạnh có thể sắm vai một vị anh hùng như vậy.”

Lục Diễm nói nhìn tưởng như thảnh thơi, kì thực là thản nhiên mà nâng Trần Lập lên một bậc. Lấy địa vị Trần Lập hiện tại trong giới điện ảnh, đương nhiên không thiếu lời khen ngợi, nhưng mà ca ngợi không dấu không vết như vậy chung quy vẫn khiến người ta vô cùng hưởng thụ.

Cho nên khi MC hỏi Trần Lập nam chính Lục Diễm có phải là người phù hợp với hình tượng Vương Huyền Sách nhất trong mắt ông hay không, Trần Lập cố ý nhún nhún mày, “Tất cả những mặt khác đều rất tốt. Chỉ có một chút không phù hợp, tôi nghĩ, Vương Huyền Sách chân chính hẳn không có đẹp trai như vậy.”

Lễ ra mắt kết thúc trong tiếng cười vui vẻ vì câu trả lời dí dỏm này.

Khi bắt đầu chiếu phim, Lục Diễm đã đổi về tây trang. Nhờ thời gian thay quần áo mà hẩn tránh được việc cùng vào rạp với người khác, trong bóng đêm hẩn lẳng lặng đi đến vị trí nào đó đã hẹn trước với một người. Bọn họ làm chuyện như vậy đã không còn là lần đầu tiên, mỗi một lần đều rất vui vẻ, có một loại cảm giác kích thích cùng sung sướng giống như yêu đương vụng trộm trước mặt bàn dân thiên hạ.

Cũng không phải bọn họ cả gan làm loạn. Người bình thường mặc dù nhìn thấy bọn họ ra vào cùng một nơi hẩn cũng sẽ không nghĩ đến phương diện kia, dù sao Lục Diễm đã từng ký hợp đồng với Tinh Không, mà công ty hiện tại cũng trên danh nghĩa trực thuộc Tinh Không, Tô Mạc là ông chủ lớn đứng sau của Tinh Không, tới tham dự lễ ra mắt phim của nghệ sĩ nhà mình cũng không phải chuyện không thể lý giải gì, huống chi đa số mọi người căn bản không biết Tô Mạc chứ đừng nói đến suy nghĩ nhiều.

Về phương diện khác mà nói, cho dù thật sự có người đoán được quan hệ của bọn họ, Lục Diễm cũng không sợ. Bản thân Tô Mạc sẽ không bị tin tức này ảnh hưởng, hẩn cũng không tính toán che giấu cả đời, hẩn sớm hay muộn cũng sẽ công khai quan hệ giữa cả hai, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Công khai giới tính đối một diễn viên như hẩn thì chịu ảnh hưởng lớn nhất là đóng phim và làm đại diện phát ngôn. Ở chuyện đóng phim, Lục Diễm hiện tại đã là chủ của chính mình, không cần lo lắng sẽ bị đóng băng công việc, nếu thật sự không có người mời hẩn đóng phim cùng lắm thì tự mình đầu tư, mà hiện tại hẩn vốn cũng đang làm như vậy. Về phần phòng vé cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần phim đủ hay đủ hấp dẫn, trừ phi những khán giả đó quá mức cực đoan, người xem thông thường sẽ không bởi vì diễn viên là đồng tính luyến ái mà ngừng xem. Ở phương diện làm đại diện hình ảnh chỉ sợ sẽ ảnh hưởng lớn hơn một chút, có điều Lục Diễm vốn càng chuyên chú với mảng phim ảnh, huống chi không phải tất cả thương nhân đều để ý điểm này.

Ảnh hưởng nhất định là sẽ có, nhưng tựa như câu châm ngôn kia, muốn có thu hoạch thì phải có trả giá. Không muốn che giấu thì phải chấp nhận bị thể nhân chỉ trích. Lại nói, cho dù là yêu người khác giới, công khai chuyện tình cảm cùng kết hôn cũng sẽ phải chấp nhận mất đi một bộ phận fan như vậy.

Lục Diễm sớm đã nghĩ sâu tính kĩ, cho nên hẩn không quan tâm có bị phát hiện hay không, đương nhiên nếu như có thể dựa theo kế hoạch của chính mình từng bước một cho tình cảm này ra hấp thụ ánh sáng khẳng

định sẽ càng hoàn hảo hơn. May mắn chính là, đến giờ vẫn chưa xảy ra chuyện vượt ngoài kế hoạch.

Bộ phim vẫn còn tiếp tục chiếu trên màn ảnh lớn. Cảnh tượng trên chiến trường đặc biệt kinh động tâm phách, hả hê lòng người. Vương Huyền Sách dùng “Hỏa ngư trận” đánh tan mấy vạn quân Ấn Độ, sau đó cảnh công thành, chiến đấu trên trận địa, đều rất phấn khích. Vương Huyền Sách tung hoành ngang dọc, thân ảnh xung phong lãnh binh liều chết phá lệ suất khí, không khỏi làm cho người ta động lòng.

Cuối cùng cảnh đại hôn đã tiến vào phần kết thúc của bộ phim. Lục Diễm lặng lẽ nương theo ánh sáng nhàn nhạt trên màn ảnh nhìn biểu tình Tô Mạc, trên mặt đối phương vẫn là vẻ thản nhiên, giống như toàn không chịu ảnh hưởng, nhưng ngón tay vốn thả lỏng đặt trên tay ghế lại lặng lẽ nắm lại.

Lục Diễm thầm mỉm cười, ghé qua nhẹ giọng nói vào tai Tô Mạc, “Anh cảm thấy vẫn là đáng vẻ ngày đó của em đẹp nhất.”

Tô Mạc mới đầu nghe không hiểu, con người tối đen khi nhìn qua còn mang theo chút nghi hoặc, Lục Diễm khẽ cười, thấp giọng nói, “Lúc nào đó, chúng ta lại mặc bộ đồ kia lần nữa. Khi em mặc bộ quần áo đó, là lúc em đặc biệt hấp dẫn...” Lục Diễm vừa nói vừa dùng móng tay lặng lẽ gãi gãi lên mu bàn tay của anh.

Một luồng điện ập đến, nháy mắt Tô Mạc lập tức hiểu được, tình cảnh đêm đó không thể không chế mà hiện lên trong đầu anh, ánh mắt không tự chủ khẽ chớp vài cái, hô hấp cũng thoáng dồn dập hơn một chút.

Không đợi anh bình phục lại, trên màn ảnh đã bắt đầu hiện danh sách diễn viên, ngọn đèn trong rạp chiếu phim cũng sáng lên. Tô Mạc vội vàng cúi đầu, đôi tai có chút đỏ lên liền bại lộ trước tầm mắt Lục Diễm, khiến trong lòng hần húa ngáy, hận không thể lập tức cắn một ngụm.

Gian nan nhẫn nại đến chỗ không người, Lục Diễm giữ Tô Mạc lại, tại bên tai anh cắn mút hồi lâu, thẳng đến khi biến nơi đó thành chỗ ửng mới chịu buông tha. Tô Mạc nhin xuống cái loại cảm giác tê dại ngứa ngáy này, chờ đến khi Lục Diễm buông ra mới cười như không cười mà thấp giọng nói, “Anh vừa rồi là cố ý dòi đi lục chú ý của em đúng không?”

Lục Diễm sờ sờ cái mũi, lí nhí, “Không thể gạt được em à.”

Tô Mạc giận hần liếc mắt một cái, trong lòng vừa ầm áp lại vừa ngọt ngào, thở dài một tiếng, “Anh đấy! Em là kẻ nhỏ mọn vậy sao?”

Lục Diễm nở nụ cười, “Không phải em nhỏ mọn, là do anh nhạy cảm lo nghĩ nhiều. Có điều, anh nói thật, em mặc hôn phục đẹp nhất. Lần trước chỉ có hai chúng ta, quá lãng phí. Anh hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội tổ chức nghi thức kết hôn chân chính kiểu Trung Quốc.”

Tô Mạc cười nói, “Lục tiên sinh không sợ bị đóng băng hết các hoạt động à.”

“Ầy...” Lục Diễm cố ý yếu ớt nói, “Nếu bị thế thật, Tô đồng có nuôi anh không?”

“Nuôi, nuôi anh cả đời!” Tô Mạc cười nhẹ đáp lại.

“Cả đời? Vậy còn kiếp sau, kiếp sau sau nữa, không nuôi sao?” Lục Diễm được một tắc lại muốn tiến một bước.

Ý cười của Tô Mạc càng đậm, thanh âm trầm thấp, “Chỉ cần anh nguyện ý, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi.”

Trong mắt Lục Diễm tràn đầy ầm áp, trán kề trán, chóp mũi cọ chóp mũi, thấp giọng nói, “Em đã nói rồi đó, không cho nuốt lời.”

“Tuyệt đối không!”

Sau buổi công chiếu đầu tiên còn có tiệc rượu chúc mừng, lúc này đây Lục Diễm không mượn cớ từ chối, hơn nữa lúc này người tham dự sẽ tương đối nhiều, Tô Mạc cũng lấy thân phận chủ của Tinh Không theo đến.

Vì để không thu hút sự chú ý, Lục Diễm cùng Tô Mạc tách nhau đi vào, sau khi vào trong buổi tiệc, cũng không tiếp xúc quá nhiều.

Đây vốn là chính là tiệc rượu mừng bộ phim được ra mắt, Lục Diễm làm nhân vật chính, gần đây lại xuất hiện dày đặc trên bìa tạp chí, phỏng vấn, sự kiện nổi bật, tự nhiên là tiêu điểm của buổi tiệc, cơ hồ là vừa vào cửa đã bị vây quanh. Hần sớm đã thành thói quen với những trường hợp như vậy, đối mặt với đủ loại

người đều có thể thành thạo, mặc dù không có Tô Quyết ở đây giải vây thay hắn, cũng có thể thoải mái tự nhiên mà ứng phó những cô gái nhiệt tình xông lên.

Tô Mạc thì ngược lại, tuy rằng cũng là đáng vẽ đường đường chính chính, anh tuấn bất phàm, nhưng anh luôn kín đáo, người thực sự quen biết anh không nhiều lắm, hơn nữa anh giữ thái độ người lạ chớ gần, trừ bỏ vài người thân chính quen biết anh tiến lên trò chuyện, ngược lại không có ai dám quấy rầy.

Trần Lập cũng biết Tô Mạc, mới đầu thấy anh đến còn có chút kinh ngạc, bởi vì trong ấn tượng của ông, Tô Mạc không hề thích tham dự mấy bữa tiệc kiểu này, hơn nữa sau khi anh giao Tinh Không cho Tô Quyết, càng rất ít lộ diện.

“Tô đồng, thật sự là hiếm gặp, có thể ở nơi này thấy cậu.” Trần Lập ân cần chào hỏi.

“Trần đạo, chúc mừng ông lại một bộ phim đại thắng phòng vé.” Tô Mạc khách khí nói.

Trần Lập cười vui vẻ đáp lại, “Hôm nay mới là ngày đầu, muốn nói đại thắng còn sớm lắm.”

“Thấy mầm biết cây, lần đầu đã viên mãn vậy rồi, bộ phim này của Trần đạo nhất định có thể thành công rực rỡ.”

“Cảm ơn lời tốt lành của cậu. Mắt nhìn của Tô đồng luôn luôn nổi danh, nếu cậu còn làm chủ Tinh Không, chỉ sợ hiện tại đã thành một nhà độc đại rồi ấy.”

“Quá khen.”

Hai người hàn huyên vài câu, Trần Lập liền lên tiếng xin phép đi tiếp đón bạn bè quen biết khác.

Tô Mạc không muốn ứng phó những người khác, tìm góc không mấy thu hút ngồi yên trong đó, lẳng lặng mà nhìn Lục Diễm tựa hồ phát ra hào quang trong đám người. Cho dù chỉ là xa xa mà nhìn như vậy, trong lòng đều có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Thật sự là kỳ diệu, anh bây giờ còn có thể nhớ rõ cảnh tượng năm đó lần đầu tiên trông thấy Lục Diễm ở tiệc mừng đóng máy của Lý Nhiễm, mỗi một câu đối thoại của đối phương, mỗi một động tác một biểu tình đều rõ ràng ở trước mắt. Anh còn nhớ rõ chính mình lúc ấy bị cự tuyệt đã nghĩ coi như hết, không cần cưỡng cầu. May mắn, thật sự may mắn, giữa bọn họ không phải cứ như vậy là xong. Mà hiện tại, bọn họ đã là hai người thân thiết nhất trên thế giới, bọn họ còn có tương lai vô tận đáng giá để chờ mong.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của anh, Lục Diễm thỉnh thoảng sẽ nhìn về bên này vài lần, mặt mày ẩn tình, khẽ mỉm cười, Tô Mạc cũng nở nụ cười đáp lại hắn. Tại tiệc rượu náo nhiệt ồn ào, bọn họ không đến gần nhau, cả hai cũng không nói một câu, nhưng loại âm thầm đưa tình cùng xung động này luôn luôn tiếp diễn, chỉ cần một ánh mắt, một cái mỉm cười, có thể cảm ứng được tâm ý đối phương. Giống như tất cả mọi người, mọi vật trong bữa tiệc đều hóa thành phong nền, chỉ họ trong mắt lẫn nhau mới là sự tồn tại chân thật. Trên thế gian còn có chuyện gì tuyệt vời hơn so với điều này cơ chứ, bọn họ không chỉ lưỡng tình tương duyệt, còn là tâm ý tương thông.

Mãi cho đến tiệc rượu chấm dứt, hai người mới một trước một sau rời đi.

Lúc trở lại xe, Lục Diễm đã có chút men say, hắn bị chuốc không ít rượu. Tô Mạc ngược lại vẫn duy trì tỉnh táo, vào những thời điểm này, đều là do anh lái xe.

Lục Diễm hơi hơi nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, Tô Mạc vươn tay thay hắn ấn ấn huyệt thái dương, chờ hắn thoải mái hơn chút đỉnh, mới vừa khởi động xe vừa nói, “Sắp sang năm mới rồi, đêm giao thừa cùng về nhà cũ nhé.”

“Ừ, anh biết rồi.” Lục Diễm khẽ đáp.

Hoàn chương 99

,

100. Chương 100

Đêm giao thừa năm nay, lượng người tham gia tiệc tối ở nhà cũ Tô gia y hệt năm trước, không tăng không giảm. Có điều năm nay đến sớm nhất cũng không phải Lục Diễm và Tô Mặc, mà là Tô Quyết, thậm chí bọn họ ngay cả đến thứ hai cũng không phải.

Lục Diễm và Tô Mặc về tới nơi, trong đại sảnh Tô Quyết đang trò chuyện cùng Tô Hi, Tô Lăng. Xác thực mà nói, đang nói chuyện chính là Tô Quyết cùng Tô Lăng, Tô Hi chỉ là khoanh tay ngồi ở một bên. Cậu ta như trước nhìn Tô Quyết không thuận mắt, không chịu hòa hoãn, nhưng cũng không đến mức vừa thấy liền châm chọc khiêu khích, giương cung bạt kiếm. Tô Hi không chủ động khiêu khích, Tô Quyết cũng liền mặc kệ cậu ta. Bởi vậy có thể xem là không khí hòa bình yên ổn đang diễn ra.

Lúc Tô Mặc và Lục Diễm đi tới, ba người đều đứng lên, cung kính mà kêu một tiếng với Tô Mặc, “Anh hai.” Tô Mặc hơi hơi gật gật đầu đáp lại.

Tô Quyết nhìn Lục Diễm cũng hết sức thân mật, mở miệng chào, “Hi, Lục Diễm.” Hắn cũng tự nhiên thân thiết cười với cậu. Hai người từ sau lần đua xe quan hệ liền gần gũi hơn không ít. Tô Quyết đối với Lục Diễm đã là thật lòng tin phục, hơn nữa anh hai nhà mình đối với “anh rể” này khẳng định một mực như thế, cậu làm em trai cản trở thì cũng không nên. Về phần Lục Diễm đối với Tô Quyết, vốn hắn đã không có ý kiến gì, đối phương lại là “em vợ” của hắn, bất luận là trong lòng hay ngoài mặt, đều là nên vui vẻ ở chung.

Tô Hi và Tô Lăng ngược lại do dự trong chốc lát, không biết nên xưng hô thế nào mới thích hợp, liếc nhìn nhau, ngập ngừng kêu một tiếng, “Lục ca.”

Lục Diễm mỉm cười, “Gọi tên tôi là được rồi.”

Trên thực tế, hiện tại tuổi Lục Diễm xấp xỉ bọn họ, thậm chí còn nhỏ hơn, chỉ có điều hắn thoát nhìn tương đối trầm ổn, lại có quan hệ đặc biệt với Tô Mặc, hai người kia khó tránh khỏi tự cho mình là thân phận đàn em.

Tô Mặc biết mình ở đây, bọn họ khó tránh khỏi có chút câu nệ, cười nói, “Mọi người trò chuyện trước đi, anh đi xem thím Phương chuẩn bị đến thế nào.”

Lục Diễm lập tức nói, “Anh đi với em.”

“Không cần đâu.” Tô Mặc mỉm cười, ôn nhu nói, “Anh ngồi trong này chơi với mấy đứa đi.”

Lục Diễm biết mình đi cũng giúp không được gì, liền không kiên trì nữa, gật gật đầu, cười nói, “Cũng được.”

Sau khi Tô Mặc rời khỏi, Tô Quyết cùng Lục Diễm vốn không có gì, Tô Hi và Tô Lăng ngược lại rõ ràng thả lỏng không ít, đối với hắn cũng thân thiết hẳn lên, tuy rằng hắn đã nói trực tiếp gọi tên là được, bọn họ vẫn luôn miệng gọi “Lục ca”.

Bốn người hàn huyên chốc lát, cũng dần quen thuộc hơn, Tô Hi nhắc nhớ vì năm trước cậu ta ở trong này nói năng lỗ mãng với Lục Diễm. Tuy rằng lúc ấy cậu ta đã kinh chịu khuất phục dưới uy nghiêm của Tô Mặc, nhưng rốt cuộc không phải thật tâm, hiện giờ mới là thật tâm thật lòng mà tin phục Lục Diễm.

“Lục ca, lần trước anh ra tay ngẫu nhiên vậy, tất cả chúng em đều kính phục anh. Vốn là thằng nhóc Trần Việt còn có chút không cam lòng, sau anh lại lấy danh nghĩa cậu ta mà quỳn chiếc xe kia, tránh cho Trần gia bị mất thể diện. Nghe Trần Việt nói ông già nhà cậu ta khen cậu ta một trận, nói mắt cậu ta tốt biết chọn bạn mà chơi, hiện tại cậu ta đã là fan cuồng của anh rồi. Lần trước gã họ Kha còn nói xấu anh, thế là cậu ta dẫn người đánh cho một trận, khỏi nói thê thảm thế nào. Cậu ta nhờ em hỏi anh, có thể nể mặt, cậu ta muốn mời anh một bữa.”

Chỉ cần nguyện ý, Tô Hi vẫn rất biết cách ăn nói, chỉ mấy câu liền kể ra sự tình rõ ràng. Mặc kệ cậu ta có biết ân oán giữa Lục Diễm với Kha gia hay không, nhưng Kha Dư Chúc nhìn Lục Diễm không vừa mắt thì rất rõ ràng, cậu ta trước tiên nói về Trần Việt thay Lục Diễm trút giận, lại nhắc đến lời mời, Lục Diễm hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ cho gã một chút mặt mũi.

Lục Diễm hiển nhiên là nghe hiểu được, nở nụ cười, “Vài ngày tới tôi đều rảnh, các cậu sắp xếp đi.”

“Lục ca thật thoải mái. Em lập tức nói cho Trần Việt một tiếng, cậu ta nhất định sẽ vui chết.” Tô Hi nói xong liền đi qua một bên gọi điện thoại.

Một lát sau trở về hỏi, “Lục ca, bảy giờ tối mừng ba, tại Kim Điện. Có thể không?” Trên tay cậu ta cầm điện thoại rõ ràng còn chưa ngắt máy.

Lục Diễm gật gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Tô Hi ‘vâng’ một tiếng liền đến một bên nói điện thoại tiếp.

Tô Quyết nhìn Lục Diễm cười như không cười, cố ý nói, “Lá gan của anh thật không nhỏ tí nào, không sợ người ta đả anh Hồng Môn Yến hả?”

“Ồ,” Lục Diễm khẽ cười một chút, “Bọn họ không dám, cũng không cần. Huống chi, nơi đó là Kim Điện, anh còn có cái gì phải sợ.”

“Ai, em quên mất, lần trước anh chính là đơn thương độc mã vào Kim Điện cho thằng nhóc họ Kha kia một trận đòn no. Nói như vậy, quan hệ giữa anh và Hạ thiếu gia rất tốt a, anh ta có thể hỗ trợ anh đến vậy.” Tô Quyết nói.

“Cũng không tệ lắm.” Lục Diễm nhẹ nhàng bằng quơ đáp lại.

Tô Quyết tán thưởng, “Lục Diễm, em thật đúng là càng ngày càng bội phục anh. Có thể làm cho Hạ thiếu gia coi trọng, trừ bỏ anh hai em ra, em thật sự chưa từng nghe còn ai có thể quan hệ tốt với anh ta đâu.”

“Vậy sao? Anh cảm thấy anh ta cũng dễ ở chung mà.” Lục Diễm nhướn mày nói.

“Này này, không phúc hậu a, anh đây chính là đang khoe mẽ.” Tô Quyết kháng nghị.

Lục Diễm thấp giọng mà nở nụ cười.

Tối ngày mừng ba, Lục Diễm đúng thời gian hẹn tới Kim Điện, Tô Quyết cũng đi theo. Trường hợp như vậy, Tô Mạc không tiện xuất hiện, nếu anh đến, chỉ sợ mấy cậu công tử kia khó tránh khỏi câu nệ. Dù sao Kim Điện là địa bàn của Hạ Minh, không ai dám ở chỗ này tìm Lục Diễm gây sự, còn có Tô Quyết đi theo, chẳng có gì phải lo lắng.

Lục Diễm tới đúng giờ, những người khác đã sớm chờ, trong phòng ngoại trừ Trần Việt, Tô Hi, Tô Lãng, còn có năm sáu thanh niên, cơ hồ đều là đêm hôm đó từng gặp qua. Ngược lại không có đám trai gái phục vụ. Quan hệ giữa Lục Diễm và Tô Mạc với đám người này đã không còn là bí mật, cho dù bọn họ có tâm muốn lấy lòng Lục Diễm cũng không dám lỗ mãng ở phương diện này, loại chuyện để Tô đại tổng tài bị cấm sừng, ngay cả tưởng tượng chút đỉnh đều cảm thấy đáng sợ, phải biết để vương giận dữ, chính là phải đổ máu. Huống chi Lục Diễm thoát nhìn cũng không giống người thích mấy chuyện đó, tốt nhất là đừng khéo quá hóa vụng.

Quả nhiên, Lục Diễm thực vừa lòng sắp xếp yên tĩnh như vậy. Sau một hồi chúc rượu qua đi, Lục Diễm tửu lượng cao lại khiến mọi người thêm một lý do sùng bái hắn.

Đàn ông mà, đều là tôn sùng sức mạnh, nhất là đám công tử gia thế bất phàm lại tay không quyền lợi này. Bọn họ sở dĩ sùng bái Tô Mạc, chính là bởi vì anh tuổi còn trẻ mà lại có thể tự tạo nên địa vị cho bản thân từ trong bụi gai, còn mở rộng Tô thị, thể hiện năng lực cá nhân của anh. Chứ không chỉ bởi vì anh là gia chủ Tô gia, kẻ độc tài của Tô thị tập đoàn.

Cho nên, khi Lục Diễm một quyền đánh gục Kha Dư Chúc, thể hiện sức mạnh của hắn, thể hiện kỹ thuật cùng dũng khí khi đua xe, cùng với khí khái, phong độ và sự thẳng thắn tại buổi đấu giá từ thiện, cũng liền không khó lý giải vì sao hắn lại trở thành thần tượng mới trong lòng đám người trẻ tuổi này.

Trần Việt bưng chén rượu đi tới, “Lục ca, em kính anh một ly. Cảm ơn anh lần trước thay em giữ mặt mũi, em nợ anh một lần.”

Lục Diễm cộng ly với gã, cười nói, “Không nghiêm trọng như vậy, tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.”

Trần Việt nghiêm túc, “Đôi Lục ca mà nói, có lẽ là bé nhỏ không đáng kể, nhưng mà với em thì lại rất quan trọng. Em vốn bị ba và anh trai cấm túc, là anh cứu em. Hơn nữa em còn là lần đầu tiên được nghe ba khen ngợi, đây đều là nhờ hưởng kế phúc của Lục ca.”

Lục Diễn biết mình còn từ chối ngược lại là khinh thường đối phương, đơn giản thân nhiên tiếp nhận lòng biết ơn của gã.

Rượu qua ba bốn lượt, mọi người uống cũng khá, dần dần bắt đầu thổ lộ tiếng lòng.

“Trần Việt, ông già nhà mày còn khen mày, lão nhà tao ngược lại đã tuyệt vọng với tao rồi, hôm trước lão còn quát tao, bảo chỉ cần tao không dính mấy thứ độc hại, tùy tiện muốn làm cái gì thì làm, chuyện của công ty không bao giờ muốn tao nhúng tay nữa. Không phải chỉ hỏng một dự án thôi sao, bao nhiêu tuổi rồi! Tao có còn là con đẻ của ông không vậy, dám nói tao thế.”

“Ha ha ha, ‘khôngphải chỉ hỏng một dự án thôi sao’, khẩu khí lớn nhỉ. Từ Băng, tao lại nghe nói, dự án kia tổn thất mấy chục triệu, mày cũng dư tiền dư sức nhỉ. May là cha mày, chứ đổi thành vị kia nhà tao, xác định bị đá đít khỏi cửa.”

“Được lắm, mày cứ cười đi, cười người hôm trước hôm sau người cười. Tình trạng mày so với tao khá khẩm lắm nhỉ? Trên mày không phải có anh trai sao. Tao thấy, trong nhà mày, mày là cái đồ vô dụng không trông cậy nổi, hừ!”

Oán giận rất nhanh khiến cho những người khác đồng cảm, bắt đầu than vãn không phải do bọn họ không cầu tiến, mà là thật sự không biết làm như thế nào cũng không làm được gì, chỉ giỏi làm hoa hoa công tử mà thôi.

Lục Diễn ở một bên nghe xong chỉ cảm thấy vừa đáng thương lại đáng tiếc, đám công tử nhà giàu này, quả nhiên không biết khó khăn của dân thường, đa số đang vì mộng tưởng mà chiến đấu, bọn họ lại tại bởi vì nhầm chán mà phiền não.

Lục Diễn nghĩ nghĩ, mở miệng nói, “Kỳ thật muốn làm gì đó thì vẫn có rất nhiều lựa chọn.”

Trần Việt ngồi gần nhất nghe được cũng kịp phản ứng đầu tiên, “Lục ca có đề án gì sao?”

Những người khác nghe được Trần Việt nói cũng yên tĩnh trở lại.

“Đề án thì không có, chỉ có một chút đề nghị.” Lục Diễn đáp.

“Nói tui em nghe đi.”

Lục Diễn chậm rãi nói, “Các cậu cũng biết, tôi là diễn viên, cho nên tương đối quen thuộc với mảng điện ảnh. Kỳ thật hàng năm đều có một số đạo diễn trẻ rất có tài nhưng bởi vì tìm không thấy nhà đầu tư mà bắt buộc phải buông tha kế hoạch quay phim của mình, trong đó có một vài kịch bản rất tốt. Bình thường mấy loại điện ảnh này yêu cầu đầu tư cũng không quá lớn, lấy tài lực của các cậu, hoàn toàn không có vấn đề. Nếu làm tốt, cơ bản có thể cam đoan không lỗ vốn, hoặc là sẽ không thua lỗ nhiều. Vạn nhất có được bộ phim tuyệt vời, chính là thu được cả danh cả lợi. Các cậu có thể lấy danh nghĩa ủng hộ tương lai điện ảnh Hoa ngữ, như vậy bất luận cuối cùng tiền lời như thế nào, ở vấn đề thanh danh tuyệt đối có lợi.”

Lục Diễn nói tới đây ngừng một chút, chờ đợi bọn họ tiêu hóa. Hắn cũng hiểu được, đối với mấy người này, tiền không phải vấn đề, bọn họ muốn nhất chính là được người khác công nhận, nhất là gia tộc của mình.

Trầm mặc một hồi, đám người kia thoáng nhìn nhau, hiển nhiên đều đang suy nghĩ, Trần Việt do dự một chút, hỏi, “Nhưng mà Lục ca, tui em không hiểu biết gì về phương diện này. Không biết dạng điện ảnh thế nào thì đáng giá đầu tư.”

Lục Diễn nở nụ cười, hắn biết bọn họ đã hiểu ý, “Cái này các cậu lo lắng làm gì, nơi này không phải có sẵn chuyên gia sao.”

Tất cả mọi người đưa ánh mắt hướng về phía Tô Quyết ngồi ở một bên tựa hồ mọi chuyện không liên quan đến mình.

Tô Quyết dưới ánh mắt của mọi người phục hồi lại tinh thần, nhìn Lục Diễn nói, “Anh đây là bảo em tự đào góc tường nhà mình à? Em cũng không vĩ đại đến mức tự bồi dưỡng đối thủ cạnh tranh cho mình đâu.”

Lục Diễm cười nói, “Ít vờ vịt, Tinh Không đều làm đầu tư lớn, lúc nào lại coi trọng chút đầu tư nhỏ lẻ đây. Hàng năm đạo diễn trẻ tới Tinh Không tìm kiếm nguồn đầu tư cũng không ít đi, cậu chỉ cần để ý một chút, đem những người có giá trị nhưng Tinh Không lại không chú trọng giới thiệu cho bọn họ là được rồi.”

Tô Quyết không phản bác những lời này, chỉ nheo mắt nói, “Em tại sao phải làm mấy chuyện không lợi lộc này, chuyện Tinh Không đủ phiền chết em rồi, nào còn thời gian quản chuyện bao đồng.”

Lục Diễm vạch trần, “Em lại nói giỡn, em chỉ cần nói một tiếng, chuyện này căn bản không cần tự mình đi làm.”

Tô Quyết vẫn cứ kiên trì, “Em vì cái gì phải đáp ứng chứ?”

“Bởi vì nó vừa thú vị lại có ý nghĩa.” Lục Diễm chậm rãi đáp.

Hai người kẻ xương người hoạ, vốn mấy người còn có chút do dự đều động tâm, cảm thấy việc này khả thi.

Lục Diễm lại thêm một mối lửa, “Chuyện là do người, các cậu có thể thành lập một công ty đầu tư loại nhỏ, chỉ cần tìm người chuyên nghiệp đến làm việc, các cậu cũng không cần phí nhiều sức. Nhưng, không dựa vào gia tộc mà có được sự nghiệp của mình, rất hấp dẫn không phải sao. Đương nhiên, tôi chỉ là đề nghị, có làm hay không hoàn toàn ở các cậu.”

“Em muốn làm. Em cảm thấy chuyện này khả thi. Em cũng muốn biết, rời khỏi Tô thị, em còn có thể làm được cái gì.” Người đầu tiên tỏ thái độ lại không phải Trần Việt, mà là Tô Hi. Kỳ thật cậu ta ở trong tập đoàn Tô thị có một vị trí không nhẹ không nặng, nhưng cậu ta biết rõ, đây không phải là điều bản thân muốn, cậu cũng muốn giống như Tô Quyết, ở bên ngoài Tô thị, có thể có sự nghiệp riêng của mình. Tuy rằng làm chuyện này, vẫn như cũ thoát không khỏi cái bóng của Tô Quyết, nhưng thế thì có sao, đây là một cơ hội tốt.

Trần Việt cũng hạ quyết tâm, “Em cũng đồng ý. Em muốn khiến ông già và anh hai biết, em không phải là nhị thế tử miệng ăn núi lở.”

Cuối cùng, ngoại trừ một hai người còn do dự, những người khác đều quyết định tham dự, thậm chí đã bắt đầu thảo luận phương hướng.

Lục Diễm mỉm cười, hẳn biết sự tình cũng không đơn giản như vậy, muốn đám công tử này thật sự tự làm gì đó, chỉ sợ còn chưa bắt đầu liền muốn chết non. Có điều cũng may bọn họ không thiếu tiền, mà chỉ cần có tiền, liền có thể mời người chuyên nghiệp phục vụ vì bọn họ.

Lục Diễm cũng không biết hẳn vì cái gì đột nhiên lại muốn giục giã bọn họ làm chuyện này, hẳn chỉ là đột nhiên nghĩ đến chính mình ở đời trước, còn có những người đã từng ôm ấp giấc mộng điện ảnh lại bị hiện thực hung hăng phá nát. Cho dù có thể trợ giúp một người không mất đi giấc mộng, cũng đáng giá.

Nhiều năm về sau, công ty do mấy công tử thế gia ăn chơi trác táng này thành lập, chuyên đầu tư vì đạo diễn trẻ tuổi vô danh không chỉ đầu tư vài bộ điện ảnh hấp dẫn, còn vì điện ảnh Hoa ngữ bồi dưỡng nên không ít đạo diễn ưu tú. Hết thảy những điều này, đều xuất phát từ một đề nghị nho nhỏ hôm nay của Lục Diễm.

Kết thúc, Lục Diễm cùng Tô Quyết tới cửa chờ xe. Hai người bọn họ đều uống rượu, không thích hợp lái xe, Tô Quyết đã gọi điện thoại kêu lái xe tới đón bọn họ.

Mới vừa ra cửa, sớm có một người ở bên kia đợi sẵn, nhìn thấy hai người xuất hiện liền đi tới, “Lục Diễm, có thể dừng bước nói chuyện được không.”

Hoàn chương 100

,

101. Chương 101

Lục Diễm nhìn chằm chằm người nọ một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu, “Được.” Nói xong dẫn đầu đi tới hướng một góc hẻo lánh.

Người nọ lập tức đi theo. Tô Quyết nghĩ nghĩ, cũng vội vàng đuổi theo sau, có điều chỉ đi xa xa phía sau, không tới quá gần.

Tới chỗ vắng người, Lục Diễm dừng lại, xoay người thản nhiên nói, “Ồ đây đi, có chuyện gì mau nói.”

Khuôn mặt điển trai của người nọ thoáng lộ vẻ vẩn vơ, rồi rầm trong chốc lát, mở miệng nói, “Anh có biết không, Kha gia đã xảy ra chuyện?”

Lục Diễm mơ mơ hồ hồ nhớ tới, vừa rồi lúc ở trong phòng, Trần Việt hình như có kể với hắn đôi lời về chuyện Kha gia gần đây không tốt lắm linh tinh, có điều hắn cũng không để ý.

Lục Diễm lắc lắc đầu, “Không biết, tao cũng không quan tâm. Nếu mày chỉ muốn nói cái này, tao đi trước.”

“Lục Diễm...” Người nọ lên tiếng gọi lại người mang vẻ mặt hồ hững muốn bỏ đi, cắn răng nói, “Anh cũng là một phần của Kha gia...”

Lục Diễm dừng bước, gọi lên khỏe miệng giọng nói mang theo chút mỉa mai cùng trào phúng, “Mày hình như quên, Kha Dư Chúc, tao họ lục, không phải họ Kha, Kha gia chẳng liên quan tới tao.”

Kha Dư Chúc cau mày, “Mặc kệ nói thế nào, anh cũng con trai của ba, trong thân thể anh chảy dòng máu của nhà họ Kha.”

“Thì thế nào? Muốn tao học Na Tra thay xương đổi máu sao? Xin lỗi tao làm không được.” Lục Diễm đáp đầy châm chọc.

Kha Dư Chúc há miệng thở dốc, lại cố gắng nhịn xuống, hạ thấp thanh âm, “Có người muốn thu mua tập đoàn Thịnh Thiên.” Tập đoàn Thịnh Thiên chính là công ty của Kha gia.

Lục Diễm cảm thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười, “Thế thì liên quan gì tới tao? Vừa không phải tao thu mua, tao cũng không có năng lực đó, mày nói cái này có ích lợi gì.”

Hắn đang định đi, Kha Dư Chúc lại kêu lên, “Là Tô Mặc.”

Lục Diễm dừng bước, Kha Dư Chúc tiếp tục nói, “Là Tô Mặc muốn thu mua Thịnh Thiên.”

Kha Dư Chúc nhìn chằm chằm Lục Diễm, “Là mày bảo anh ta làm vậy đúng không? Nếu mày bắt mẫn, mày có thể trực tiếp ra tay với tao, vì sao lại đụng tới Thịnh Thiên? Mày hận ba đến vậy sao? Ba cũng đã tính toán cho mày về Kha gia, là do mày tự mình cự tuyệt. Mày muốn hủy Kha gia mới vừa lòng?”

Từng lời từng chữ Kha Dư Chúc vạch ra ranh giới, Lục Diễm lại chỉ cảm thấy mỗi một, hắn trầm mặc một hồi, thản nhiên nói, “Tao chỉ nói một lần, không phải tao làm, có tin hay không thì tùy mày.”

Kha Dư Chúc cũng cười mỉa mai, “Với quan hệ giữa mày và Tô Mặc, mày nói mày không biết, lừa ai đó! Thu mua Thịnh Thiên không phải chuyện đơn giản, Tô Mặc không phải vì mày thì vì cái gì lại hao phí lớn như vậy?”

Lục Diễm nghe thấy thế liền thu hồi cảm giác vi diệu kia, lạnh lùng nói, “Chuyện của chúng tao, không cần nói với mày. Mày tin hay không, tao cũng chẳng quan tâm.”

“Nếu thật sự không phải là mày làm, vậy mày bảo anh ta ngừng lại đi.” Kha Dư Chúc nói như thể đó là điều đương nhiên.

Ánh mắt Lục Diễm nhìn y giống như đang xem một vở kịch hài, “Tao không nghĩ đến việc đối phó Kha gia, là bởi vì tao căn bản không để Kha gia trong lòng, tao lười tốn tâm tư cho mấy người. Nhưng mà, cũng không có nghĩa, tao phải cứu Kha gia. Quan hệ của tao cùng chuyện Tô Mặc muốn thu mua tập đoàn Thịnh Thiên không hề liên quan với nhau. Tao lại càng không can thiệp quyết định của Tô Mặc.”

“Sợ là mày can thiệp không nổi thôi!” Kha Dư Chúc có chút điên cuồng mà gào lên, “Mày cho là mày là ai, chẳng qua là một kẻ bán mộng, dựa vào lên giường với đàn ông mà leo lên, mày cho là Tô Mặc sẽ để ý mày sao, chờ đến lúc anh ta chơi chán, xem mày thế thảm thể nào.”

Lục Diễm mặt không đổi sắc mà nhìn y, tựa như đang nhìn một con chó điên, người sẽ không so đo với chó, lại càng không để ý tiếng chó sủa lung tung.

Kha Dư Chúc còn muốn nói nhiều lời khó nghe hơn, một nắm tay đã vung đến trước mặt y, lập tức cắt ngang tất cả lời y sắp nói. Kha Dư Chúc định đáp trả, đối phương lại không cho y cơ hội, một quyền tiếp một quyền nện vào mặt y, đánh đến nỗi y không thể không ôm đầu lăn lóc dưới đất.

Người ra tay không phải Lục Diễm, mà là Tô Quyết đi theo sau. Mới đầu cậu còn có thể bình tĩnh mà nghe, quan hệ giữa Lục Diễm với Kha gia cậu ít nhiều cũng biết một chút, mặc kệ khó chịu cỡ, đây cũng coi như là chuyện nhà họ. Thế nhưng Kha Dư Chúc càng nói càng khó nghe, vài câu cuối cùng càng xúc động thần kinh của cậu, nhin không được liền tung nắm đấm.

Kha Dư Chúc bất ngờ không kịp đề phòng, Tô Quyết lại thật sự nổi giận, nếu là bình thường hai người ít nhất cũng có thể đánh ngang nhau, không đến mức nghiêng về một phía như vậy.

Tô Quyết nhìn Kha Dư Chúc đã không còn chút lực đánh trả, cũng ngừng tay, giáo huấn một chút là đủ, cậu không muốn gây chuyện lớn. Cậu ngồi xổm xuống, đập đập đầu Kha Dư Chúc, “Họ Kha kia, người của Tô gia, không phải người mày có thể đụng vào, quản cái miệng của mày đó. Chớ để cái miệng làm hại cái thân.”

Bao che khuyết điểm. bảo bọc cho nhau, là tính cách nằm trong xương tủy của mỗi người họ Tô.

Động tĩnh bên này khiến đám Trần Việt vừa mới ra khỏi Kim Điện sôi nổi vây lại đây hỏi xảy ra chuyện gì, có cần hỗ trợ hay không. Lục Diễm cười nhẹ, lắc đầu nói đã giải quyết xong, không có việc gì. Vừa lúc lái xe cũng đến, hắn liền cùng Tô Quyết lên xe trước.

Những người khác cũng dần dần về hết, Kha Dư Chúc còn ngồi xổm bên kia, có người nhận ra, có người thì không nhận ra y, nhưng may mắn không có một ai tiến lên hỏi han.

Kha Dư Chúc tuyệt vọng ngồi trên mặt đất, y cũng không muốn biến mọi chuyện thành như vậy, y thật sự muốn giải hòa với Lục Diễm, thậm chí chấp nhận ăn nói khập nhệ mà cầu xin hắn, chỉ cần có thể cứu Kha gia. Chính là không biết vì cái gì, vừa gặp Lục Diễm, y liền không chế không nổi tâm tình của mình.

Hai mươi mấy năm trên đời của y đều rất thuận lợi, so với mấy nhà giàu lại hay có nhiều chuyện phiền lòng, Kha gia bọn họ thật sự coi như yên ổn. Cha của y không chỉ ôn nhu, còn tận tâm với gia đình vợ con, chưa từng lăng nhăng với phụ nữ bên ngoài. Mẹ tuy rằng tính tình không phải rất tốt, nhưng đối với y lại vô cùng cưng chiều. Trong mắt người ngoài, Kha gia là kiểu gia đình mẫu mực, cha hiền con thảo, vợ chồng ân ái. Kha Dư Chúc cũng luôn bởi vì có người cha như vậy, gia đình như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo, mặc dù trong mắt rất nhiều người, ông Kha không khỏi có thừa ôn nhu nhưng không đủ quyết đoán, dẫu vậy, đối với Kha Dư Chúc người cha này thực sự rất hoàn hảo.

Chỉ là một ngày kia y vô tình biết được sự tồn tại của Lục Diễm, đánh vỡ hình tượng giả dối trong lòng y. Kha Dư Chúc không chỉ không thể tiếp thu chuyện cha ở bên ngoài có con rơi, càng không thể tiếp thu chính là, người cha hoàn mỹ, gia đình hoàn mỹ trong mắt y hóa ra lại là một hồi âm mưu. Thế nhưng qua nhiều năm tín nhiệm cùng sùng bái cha như vậy khiến y chẳng thể oán hận, cho nên y liền đem toàn bộ lửa giận chuyển về phía Lục Diễm.

Y chưa từng dùng thủ đoạn bỉ ổi đối phó với bất luận kẻ nào, Lục Diễm là người duy nhất. Y không phải kẻ dễ dàng bị gợi lên lửa giận, nhưng Lục Diễm luôn khiến y không khống chế được. Y không thích nói lời tổn thương người, nhưng lại luôn nói lời cay độc với Lục Diễm. Lục Diễm với y, chính là vết nhơ trong sinh mệnh, chưa trừ diệt sẽ chưa thể thoải mái.

Nhưng hiện giờ, lại cũng bị knock-out, Kha gia bọn họ lâm vào bước đường này. Kha Dư Chúc không thể nói rõ là hối hận nhiều hơn hay tuyệt vọng nhiều hơn. Y cũng không rõ, nếu biết trước kết cục như vậy, y còn có thể đi trên choker Lục Diễm hay không? Chỉ sợ, câu trả lời vẫn là, có.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân vang lên, cuối cùng một đôi chân dừng trước mặt y, Kha Dư Chúc ngẩng đầu, là Lục Diễm đáng lý đã rời đi.

Hắn vẫn như trước không có biểu tình gì, nhìn Kha Dư Chúc trong chốc lát, đưa hai tờ chi phiếu tới tay y, “Đây là thứ năm đó cha cậu giao cho mẹ tôi, có điều nhiều năm qua, mặc kệ là mẹ hay là tôi, cho tới bây giờ đều không đụng tới, ngay cả nhìn cũng không nhìn qua, cậu thay tôi trả cho ông ta đi. Tôi chưa bao giờ

nghĩ đến việc đối phó Kha gia, trước kia không có, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không. Tin hay không tùy cậu. Nhưng tôi hy vọng, chúng ta về sau không còn bất cứ liên quan gì.”

Thăng đến khi tiếng bước chân dần dần rời xa, Kha Dư Chúc còn nắm chặt tờ chi phiếu kia ngẩn ngơ.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Lục Diễm không phải dễ nhìn, Tô Quyết cũng không dám chọc đến hắn, chỉ mật báo tình hình cho anh hai nhà mình xong liền giả bộ mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh.

Vừa về tới Tô gia, thím Phương liền nói với Lục Diễm, Tô Mặc chờ hắn trong thư phòng. Lục Diễm nói lời cảm ơn rồi lập tức đi tới thư phòng. Tô Quyết vốn định theo qua hóng chuyện, có điều cuối cùng vẫn không có cơ hội.

Lục Diễm đẩy cửa thư phòng ra, Tô Mặc đang ngồi ở sau bàn làm việc, tay khẽ xoay xoay cây bút, nghĩ đến cái gì đó. Nghe được tiếng vang ngừng đầu, liền nhìn thấy Lục Diễm tiến vào.

Tô Mặc không quanh co lòng vòng, nói thẳng, “Anh muốn hỏi em chuyện Kha gia sao?”

Lục Diễm sớm đã quen với thái độ trực tiếp của Tô Mặc, gật đầu, “Có chút tò mò.”

Tô Mặc đáp, “Văn kiện thu mua tập đoàn Thịnh Thiên hiện tại đang trên tay em, đây là sự thật.”

“Ừ.” Lục Diễm đáp lại, giống như Tô Mặc chỉ là đang nói một câu hôm nay thời tiết thật đẹp, không có phản ứng gì đặc biệt.

Tô Mặc nghĩ nghĩ, lại nói, “Em không nói trước nói cho anh biết, là sợ anh khó xử. Lần trước sau khi anh nói với em về chuyện Kha gia, em bắt đầu lưu ý bọn họ. Một thời gian trước, em phát hiện có người âm thầm giở thủ đoạn muốn thu mua Thịnh Thiên, người kia của Kha gia thật sự không phải là kẻ nhay bén, kỹ xảo như vậy mà cũng không phát hiện. Em liền ra tay ngăn cản giữa chừng, cho nên hiện tại văn kiện thu mua rơi vào tay em.”

Lục Diễm mỉm cười, đi qua chống hai tay lên lưng ghế dựa của đối phương, “Anh chỉ là có chút tò mò, không có ý gì khác. Em không cần giải thích cái gì với anh hết, anh tin em, cũng ủng hộ hết thảy quyết định của em.”

Chính Tô Mặc cũng không phát hiện bản thân anh thả lỏng một chút, tiếp tục nói, “Kỳ thật Thịnh Thiên không phải xảy ra vấn đề nội bộ, chỉ cần em buông lỏng tay, bọn họ vẫn có thể tiếp tục tồn tại.”

Lục Diễm lúc này mới hiểu được, chợt nói, “Em sợ anh niệm tình huyết thống, muốn giúp bọn họ, cho nên trước tiên chỉ nắm quyền khống chế trong tay thôi đúng không?”

Tô Mặc khẽ cười, “Chuyện này với em thì cũng có lợi.”

“Nhưng xét toàn diện, thu mua Thịnh Thiên càng có lợi hơn. Em cũng nói qua, nội bộ công ty không có vấn đề.” Lục Diễm đáp lại lời anh.

Tô Mặc không giấu giếm, gật đầu, “Có thể nói như vậy.”

Lục Diễm nhìn anh, nghiêm túc nói, “Vậy, em muốn làm gì thì cứ làm như thế, không cần băn khoăn đến anh. Anh đối với Kha gia, vừa không có hận, cũng không có yêu. Anh không muốn trả thù gì hết, cũng sẽ không giúp bọn họ. Nếu thu mua Thịnh Thiên càng có lợi cho em, em không cần vì anh mà buông tay; nếu như chẳng có lợi ích gì, em cũng đừng vì anh mà tổn sức trên người bọn họ.”

Tô Mặc chần chờ trong chốc lát, “Nhưng mà, anh dù sao cũng là...”

Lục Diễm cười nhạt, “Nếu thật sự đến mức phá sản, nếu ông ta lưu lạc đầu đường, anh có thể cho ông ta miếng cơm, cho ông ta nơi ở. Anh không ngại nuôi ông ta đến già, coi như báo đáp ông ta năm đó cố gắng hiến một con tinh trùng. Nhưng trừ cái này ra, Kha gia với anh, chính là hai người xa lạ.”

Tô Mặc gật đầu, “Ừm, em hiểu được.”

Cuối cùng Tô Mặc vẫn buông tha lần thu mua này, chỉ khiến tập đoàn Thịnh Thiên trả giá lớn. Trải qua chuyện lần này, Kha gia cũng coi như bị tổn thất rất nhiều, Kha Dư Chúc ngược lại bởi vậy mà hiểu chuyện

hơn nhiều, an an phận phận đến tập đoàn làm việc, không hỗn loạn cùng đám công tử giàu có nữa, cũng không đi tìm Lục Diễm gây phiền.

Không phải Tô Mặc mềm lòng, anh chính là không muốn đâm ngang. Tuy rằng Lục Diễm nói không cần bản khoản cảm thụ của hắn, nhưng anh làm sao có thể thật sự làm được như thế. Mặc kệ là chú ý đến Kha gia, nhúng tay vào chuyện thu mua công ty, hay là đàm phán cuối cùng, đều là vì Lục Diễm. Tô Mặc không đuổi tận giết tuyệt Kha gia, bởi vì anh biết không quản nổi miệng lưỡi người khác, Lục Diễm kỳ thật không phải một người độc ác; về phương diện khác, quan hệ giữa Lục Diễm và Kha gia dù sao rắc rối phức tạp, nếu tuyệt tình với Kha gia, ngày sau lỡ có bị người công khai quan hệ giữa hắn cùng Kha gia, luôn có kẻ không hiểu chuyện lại mang lòng thánh mẫu sẽ mắng chửi Lục Diễm tuyệt tình. Tô Mặc không hy vọng trên lưng Lục Diễm mang ô danh như vậy, một chút cũng không muốn.

Chuyện này về sau, Tô Mặc không nói cho Lục Diễm, hắn cũng không hỏi lại. Giữa bọn họ sớm đã có ăn ý như vậy.

Sau một lần nói chuyện đó, Kha gia đã bị bọn họ vứt ra khỏi đầu, từ trước chưa từng tạo thành ảnh hưởng với bọn họ, sau này cũng sẽ không.

Hoàn chương 101

,

102. Chương 102

.

Doanh số phòng vé của bộ phim Truyền kỳ về Vương Huyền Sách cuối cùng dừng ở mức 8,7 triệu, đây là con số thường thấy trong phim của Trần Lập. So với Chẳng cần lí do đạt hơn mười triệu thì nó không tính là nhiều, có điều doanh thu của Chẳng cần lí do cao vốn bởi vì nó có nhân tố bên ngoài, thậm chí bảo nó trở thành hiện tượng cũng không quá. Đương nhiên, điều đó cũng không có nghĩa nó không phải bộ phim hay, chỉ với việc nó được đề cử giải thưởng phim hay nhất trong lễ trao giải Kim Tượng tại Hồng Kông đã đủ để chứng minh đây là một bộ phim đủ xuất sắc, mức độ tán thành cực cao.

Bình chọn cho giải Kim Tượng có hạn chế khu vực nhất định, phải là phim Hồng Kông được công chiếu rộng rãi mới có thể tham tuyển, mà điều kiện để trở thành phim Hồng Kông ít nhất phải đáp ứng hai điều, thứ nhất đạo diễn phải có giấy căn cước chứng nhận là công dân lâu dài của Hồng Kông; công ty sản xuất phim phải có đăng ký hợp pháp tại Hồng Kông; cùng với trong đoàn phim có nhân viên là công dân của Hồng Kông. Những hạn chế này đã gây trở ngại nhất định cho một số bộ phim Trung Quốc lục địa ở cả mảng doanh số phòng vé cùng tư cách tham gia dự tuyển, cho nên so với giải Kim Mã ở Đài Loan, lực ảnh hưởng của giải Kim Tượng sẽ nhỏ hơn chút đỉnh. Nhưng bất kể như thế nào, giải Kim Tượng ở Hồng Kông, giải Kim Mã ở Đài Loan và giải Kim Ngưu ở nội địa đều cùng được xưng là ba giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Hoa ngữ.

Vương Dịch vốn là người Hồng Kông, Chẳng cần lí do trên thực tế lại là bộ phim hợp tác sản xuất, cho nên dĩ nhiên không thiếu tư cách dự thi.

Trong danh sách những phim được đề cử hai tháng trước lễ trao giải, Chẳng cần lí do tổng cộng được đề cử ở bảy hạng mục, bao gồm phim hay nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng quay phim xuất sắc nhất, trong đó nam diễn viên chính xuất sắc nhất có hai người được đề danh.

Một bộ phim lại đề danh hai nam diễn viên chính hoặc nữ diễn viên chính, loại tình huống này cũng không thường gặp, nhưng không phải không có. Chẳng qua là Chẳng cần lí do lại có chút đặc biệt, bởi vì đề tài của phim, nó đã định trước sẽ không thể tranh cử ở giải nữ chính xuất sắc nhất, mà hiện tại hai nam chính lại đồng thời được đề danh.

Trước lễ trao giải Kim Tượng, giải trí Phụng Hoàng làm một bài phỏng vấn hai nam chính trong phim Chẳng cần lí do : Hàn Uyên và Lục Diễm.

Trong buổi phỏng vấn Hàn Uyên và Lục Diễm ăn mặc nghiêm túc, thể nhưng tư thái lại thoải mái tùy ý, cũng không có cái vẻ “Chuẩn mực ảnh đế” gì đó. Hàn Uyên vốn là khách quen của lễ trao giải Kim Tượng, hẳn thoải mái còn dễ hiểu; Lục Diễm là một người mới chỉ ra mắt ba bốn năm, còn có thể xem là “diễn viên mới”, vẻ trầm ổn của hắn thì khá là hiếm thấy. Có điều tuy rằng ra mắt không lâu, nhưng dù sao cũng là người cầm “Cành cọ vàng” ở liên hoan phim Cannes, ngẫm lại cũng không có gì phải ngạc nhiên.

Sau khi Chẳng cần lí do hoàn thành tuyên truyền cuối cùng, đây là lần đầu tiên gặp mặt giữa Hàn Uyên và Lục Diễm, trước khi bắt đầu phỏng vấn, hai người đã hàn huyên đôi câu, hỏi thăm tình hình gần đây của đối phương, tán gẫu về kế hoạch sắp tới, lại nói đùa vài câu, không khí rất hòa hợp.

Hàn Uyên và phóng viên của giải trí Phượng Hoàng đã là người quen cũ, cũng từng phỏng vấn rất nhiều lần, cho nên lúc này đây phóng viên liền đặt trọng điểm ở trên người Lục Diễm.

Chờ người quay phim chuẩn bị xong, phóng viên bắt đầu vào vấn đề.

Phóng viên: Đầu tiên chúc mừng hai anh được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong lễ trao giải Kim Tượng. Theo dự đoán của mọi người, các anh là người có cơ hội giành giải cao nhất, không biết hai anh có cảm giác gì lúc này?

Hàn Uyên trả lời trước : Vẫn có chút khấn trương. Tôi lần đầu tiên thử sức ở đề tài này, có thể được đề danh chứng tỏ đã chiếm được sự ủng hộ của mọi người, cũng chứng tỏ lần thử sức này tôi đã thành công. Như vậy tôi đã rất cao hứng, về phần có thể đoạt giải hay không, còn phải xem duyên phận.

Phóng viên: Nếu không nhớ lầm, đây là lần thứ mười một Hàn tiên sinh được đề danh ở giải Kim Tượng, trước cũng đạt được năm hay sáu lần giải thưởng rồi nhỉ ?

Hàn Uyên: Năm lần.

Phóng viên: Tỷ lệ đoạt giải rất cao a, khó trách Hàn tiên sinh có thể bình tĩnh đến vậy. Vậy còn Lục tiên sinh thì sao, hiện tại anh có cảm nghĩ gì?

Lục Diễm: Tôi rất thích cái nghiệp diễn viên này, mỗi một lần nhận một nhân vật mới, tôi đều sẽ dành hết tâm sức nghiên ngẫm nghiên cứu, Chẳng cần lí do cũng thế. Anh nếu hỏi tôi có muốn đạt giải hay không, tôi rất muốn. Nhưng nếu không được cũng không sao hết, tôi còn trẻ, cái tôi có chính là cơ hội, lúc này không được, thì chờ lần tiếp theo, tiếp theo không được, còn có lần sau nữa. Được giải đương nhiên vui vẻ, không được thì tôi cũng đã cố hết sức, sẽ không có gì phải thất vọng.

Phóng viên: Hai anh cảm thấy giữa hai người ai có tỷ lệ đạt giải cao hơn?

Lục Diễm giành trước nói một câu : Tôi hy vọng chúng tôi có thể đồng thời lấy được thưởng.

Lục Diễm và Hàn Uyên liếc nhau, khẽ cười. Giải Kim Tượng cho phép song hoàng, cũng từng có tiền lệ như vậy, nhưng cực kỳ hiếm.

Phóng viên: Chẳng cần lí do là tác phẩm điện ảnh rất đặc sắc, khi chiếu phim tôi cũng đi xem, xem tận hai lần đó, còn mua DVD về cất giữ, tôi thật sự rất thích.

Hàn Uyên & Lục Diễm: Cảm ơn đã ủng hộ.

Phóng viên: Trong phim hai người là một đôi tình nhân, tôi nhớ rõ Hàn tiên sinh từng nói qua không đóng phim đề tài đồng tính là bởi vì sợ bị ảnh hưởng, vậy hiện tại cảm giác sau khi đóng phim của anh thế nào?

Hàn Uyên trả lời vui vẻ: Nếu còn là người mười mấy tuổi, tôi có khi sẽ thật sự bị ảnh hưởng đấy. Khi trẻ tôi dễ dàng nhập vào vai diễn quá sâu, thiếu chút nữa buồn phiền đến mức phải tới gặp bác sĩ tâm lý. Hiện tại tôi luyện nhiều năm, đã biết nên bứt ra khỏi nhân vật thế nào. Có điều tôi rất thích cái loại cảm giác đắm chìm trong vai diễn này, cũng vui vì đã có thể tự mình trải nghiệm.

Hàn Uyên thành danh đã lâu, với địa vị hiện giờ của hắn trong giới giải trí những scandal bình thường căn bản chẳng thể dao động nổi hắn, cho nên có thể thẳng thắn mà nói ra suy nghĩ của chính mình. Hơn nữa giải trí Phượng Hoàng đưa tin vẫn luôn rất công tâm, sẽ không cố ý bẻ cong hoặc là cắt câu lấy nghĩa để câu khách. Nếu đổi thành mấy loại báo lá cải, có lẽ ngày hôm sau đầu đề chính là “Hàn Uyên công bố yêu

Lục Diễm, không thể tự kèm chế lâm vào nội tâm nhân vật”. Đương nhiên, mấy loại báo hạ đẳng đó, hiện tại cũng không có cơ hội phỏng vấn Hàn Uyên.

Phóng viên: Vậy Lục tiên sinh thì thế nào?

Lục Diễm mỉm cười, chỉ nhẹ nhàng băng quơ mà nói một câu : Tôi sẽ không bởi vì một bộ phim mà thay đổi tính hướng.

Đây là lời hắn đã từng nói với Tần Phong, cũng là sự thật. Nếu phóng viên này đủ sắc bén thì sẽ phát hiện ra những lời này hơi có vấn đề, bởi vì người bình thường trả lời phải là, tôi sẽ không bởi vì một bộ phim mà biến thành đồng tính luyến ái. Nhưng hiển nhiên, người phóng viên này không sắc bén đến vậy, hoặc là nói cũng không để ý, cho nên không tiếp tục truy vấn, mà là thay đổi đề tài.

Phóng viên: Nghe nói trên internet có một bài viết với chủ đề bầu chọn cho nam diễn viên được gay yêu thích nhất, Lục tiên sinh đứng đầu danh sách, mà còn vượt rất xa người thứ hai. Đối với điều này, Lục tiên sinh có ý kiến gì không?

Lục Diễm: Rất cảm ơn các bạn đã yêu thích cùng ủng hộ, điều này chứng tỏ diễn xuất của tôi đã chiếm được yêu mến cùng khẳng định của các bạn. Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, dùng tác phẩm hay hơn nữa để gửi lời cảm ơn đến các bạn.

Phóng viên: Hiện tại nghe nói Hàn tiên sinh có mấy kế hoạch, một là bộ phim Hồng Khải Sinh, hợp tác với Hoàng Chấn, một cái là Tề Bạch, hợp tác cùng Trầm Phong. Anh đã xác định là cái nào chưa?

Hàn Uyên: Còn chưa xác định, kịch bản cuối cùng của Hồng Khải Sinh còn chưa định ra, hiện còn đang trong giai đoạn đầu. Tề Bạch cũng vậy. Chúng tôi đều phải xem qua kịch bản mới có thể quyết định.

Phóng viên: Vậy Lục tiên sinh thì sao nhỉ? Nghe nói công ty anh đang chuẩn bị đầu tư một bộ phim, có thể tiết lộ một chút là dạng phim gì không?

Lục Diễm: Công tác chuẩn bị đã hoàn thành cơ bản, qua một thời gian ngắn nữa sẽ chính thức bắt đầu tuyển chọn diễn viên, đến lúc đó mọi người có thể biết.

Phóng viên: Lục tiên sinh là nam chính sao?

Lục Diễm: Trên cơ bản đúng là vậy.

Phóng viên: Anh có suy nghĩ qua tự mình làm đạo diễn không?

Lục Diễm: Hiện tại thì không. Tôi hiện tại vẫn tập trung vào nghiệp diễn xuất thì hơn, đương nhiên, bây giờ còn kiêm thêm nhà sản xuất. Về phần đạo diễn, sau này có cơ hội có lẽ sẽ thử, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Phóng viên: Câu hỏi cuối cùng, mời hai anh nhận xét vài câu về đối phương.

Hàn Uyên: Lục Diễm là diễn viên rất xuất sắc, hợp tác với cậu ấy hai bộ phim đều tạo cảm giác thú vị, cậu ấy vừa có thiên phú, lại có cố gắng. Tôi bội phục nhất chính là cậu ấy vừa có thể nhập vai nhanh mà cũng có thể rút ra khỏi vai diễn rất tốt, thiên phú chính là cái vốn của diễn viên. Giả như thêm một thời gian nữa, nhất định cậu ấy sẽ trở thành diễn viên ưu tú nhất.

Lục Diễm cũng nói về suy nghĩ của mình: Hàn Uyên là diễn viên tôi ngưỡng mộ nhất, có thể cùng anh ấy hợp tác tôi cảm thấy cực kỳ vinh hạnh, từ trên người anh ấy tôi học được rất nhiều thứ, hy vọng chúng tôi về sau còn có cơ hội hợp tác.

Cùng ngày diễn ra lễ trao giải Kim Tượng, Tô Mặc dành thời gian bay đến Hồng Kông. Lục Diễm cải trang toàn thân rồi tới sân bay đón người. Thời tiết tháng tư đã bắt đầu nóng lên, áo bành tô mũ nón gì đó sẽ rất rêu rao, cho nên hắn chỉ đeo cặp kính râm to che lấp. Hồng Kông mặc dù nhỏ, minh tinh cũng không ít, mỗi ngày nhìn thấy ca sỹ, diễn viên đeo kính râm đi dạo phố, người dân thấy nhiều cũng thành quen, trừ bỏ vài cô cậu học trò sẽ đánh bạo tiến lên xin kí tên, cơ bản không có ai ngăn cản.

Sau khi đón được người, cả hai liền tùy tiện đi dạo Cửu Long. Bình thường bọn họ hầu như không có cơ hội đi dạo phố, không phải thời gian không cho phép, mà là thân phận không cho phép. Có điều hai người đàn ông, vốn đối với việc dạo phố không mấy hứng thú. Cho nên hai người chỉ là mặc quần áo bình thường

dạo chơi trong nội thành, nếm thử đặc sản của địa phương, cảm cuộc sống thường nhật có giống như trong phim Hồng Kông hay không. Đối với bọn họ mà nói, đây ngược lại là trải nghiệm rất mới lạ.

Giữa chừng cũng gặp mấy fan nhận ra Lục Diễm đến yêu cầu kí tên, những lúc đó, Tô Mạc liền đứng cách xa một chút, lẳng lặng chờ đợi. Vốn fan nhìn thấy bên người Lục Diễm có một anh chàng đẹp trai như vậy đều liệu mạng mà nhớ xem có phải minh tinh nào đấy không quá nổi danh nào đó hay không, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, chỉ đành tin tưởng đối phương không phải minh tinh, nếu không về điểm trai cùng khí chất như thế chỉ cần gặp qua tuyệt đối không thể quên.

Cũng có fan lớn mật hỏi Lục Diễm đó là ai, Lục Diễm nhẹ nhàng mỉm cười, đáp một câu “người nhà”, fan đương nhiên tưởng là anh em, thầm nghĩ lớn lên tuy rằng không giống nhau, nhưng đều anh tuấn đẹp trai, nhất định là bởi vì gen di truyền. Còn có fan được một tác lại muốn tiến một thước muốn chụp ảnh chung, Lục Diễm liền lắc đầu từ chối, fan chỉ có thể thất vọng mà rời đi.

Nên fan đó vừa về nhà liền post bài trên Weibo, “Tuyệt vời ông mặt trời, hôm nay đi chơi, ở gần Hung Hom gặp được nam thần Lục Diễm, đã được kí tên, đáng tiếc không chụp ảnh chung #ủy_khuất. PS: anh trai của nam thần cũng đẹp trai kinh người.”

Rất nhanh, Weibo đã có vô số lượt bình luận, mà điểm mọi người chú ý cũng không hoàn toàn giống nhau.

“Cái gì? Nam thần ở Hung Hom, tui vừa mới ở chỗ đó mà, sao tui không chụp ảnh, mợ nó!”

“What? Nam thần tới Hồng Kông khi nào? Sao ta không biết gì hết.”

“Đặc biệt nhấn lầu trên, hôm nay là liên hoan phim Hồng Kông, vai Quý Do của nam thần được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Hiện tại đương nhiên ở Hồng Kông.”

“Cái gì gì cơ? Lục Diễm có anh trai, chưa từng nghe bao giờ a!”

“23333, ta chỉ chú ý tới mấy chữ, đẹp trai kinh người. Nếu có thể đạt tới tiêu chuẩn nam thần, thế thì tuyệt đối là gen quá đỉnh.”

“Ách, tuy rằng khí chất không giống nhau, nhưng vẻ đẹp tuyệt đối không thua kém nam thần. Nói thực ra, tui ngược lại càng thích kiểu đẹp trai như vậy, vừa thấy chính là kiểu tổng tài lãnh khốc, đáng tiếc không được nghe giọng nói, nếu là cái loại trầm thấp dịu êm có thể làm cho lỗ tai cũng nở hoa thì quá hoàn mỹ. A a a, không được, tưởng tượng nữa tui sẽ phản nam thần mất.”

“Không hình không chân tướng, nói cái lông a.”

...

Trước khi đại lễ trao giải bắt đầu, Tô Mạc vào hội trường.

Lục Diễm cùng Hàn Uyên đi trên thảm đỏ, khi hai vị nam thần xuất hiện trên thảm đỏ, fan hai bên cơ hồ hét khàn giọng, ngoại trừ gọi “Hàn Uyên” “Lục Diễm”, còn có cả người gọi “Thầy Trang” cùng “Quý Do”, sau đó, lại chỉ còn mấy câu “Cùng một chỗ, cùng một chỗ”.

Phóng viên hai bên cũng không ngừng gọi hai người, “Nhìn bên này, nhìn bên này”, “Lục Diễm, Hàn Uyên, nhìn bên này một chút”, “Nơi này, nơi này, cùng nhau chụp một tấm.”

Đi qua thảm đỏ rồi đi tới chỗ rào chắn kí tên vẫn chưa chấm dứt, mấy phóng viên còn đang chờ phỏng vấn, trong đó một phóng viên cười hỏi, “Hai vị hôm mặc trang phục tình nhân sao?”

Đêm nay Lục Diễm mặc một bộ tây trang màu trắng, áo sơ-mi trắng điểm thêm một cái nơ đen, thoát nhìn trẻ trung tao nhã. Hàn Uyên lại là một bộ tây trang màu đen, có vẻ trầm ổn nội liêm. Liên tưởng đến nhân vật cùng hình tượng của họ trong phim, thực sự cảm thấy đôi chút hương vị trang phục tình nhân.

Hàn Uyên cùng Lục Diễm cười nhìn nhau, rất ăn ý mà trả lời, “Chỉ là trùng hợp thôi.”

Đi vào hội trường, ánh mắt Lục Diễm trước tiên lướt qua toàn bộ khán đài một vòng, rất nhanh liền thấy được Tô Mạc lẳng lặng ngồi ở bên kia, Tô Mạc hiển nhiên cũng cảm ứng được ánh mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn về bên này. Ánh mắt hai người trên không trung gặp nhau, triền miên trong chốc lát, Lục Diễm nhẹ

nhàng cong cong khoe mắt, Tô Mạc không khỏi rũ xuống mắt tiệp, khi lần nữa nâng mắt, ánh mắt Lục Diễm vẫn như cũ ôn nhu chăm chú nhìn anh.

Cuối cùng Lục Diễm vẫn ngồi cùng đoàn phim, không cố ý đến bên người Tô Mạc. Vị trí của hắn so với Tô Mạc càng gần sân khấu hơn, tuy rằng không tiện quay đầu lại nhiều lần, nhưng hắn vẫn luôn có thể cảm giác được đôi phương đang chăm chú dõi theo hắn, trong lòng cảm thấy thực yên ổn.

Giải thưởng cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tương đối gần cuối, trước đó trong đám giải thưởng, Chẳng cần lí do chỉ lấy được một giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, người đoạt giải chính là Lý Tuyết trong vai Trần Dao, đây là giải thưởng đầu tiên của cô trong các lễ trao giải lớn, bởi vậy cô kích động đến mức rơi lệ. Lục Diễm mỉm cười nhìn bộ dáng Lý Tuyết, không khỏi nhớ tới chính mình lần đầu tiên được giải, chỉ tiếc dấu giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ở giải Bách Thảo là danh hiệu đầu tiên trong cuộc đời hắn, đáng tiếc khi đó tâm của hắn đã không còn là người trẻ tuổi nữa, cũng lĩnh hội không nổi cái loại kích động đơn thuần này. Hai năm trước tại liên hoan phim Cannes lấy danh hiệu ảnh đế cũng là điều nằm trong dự liệu của hắn, cho nên cũng hòa tan đi phần vui sướng đó. Lục Diễm không phủ nhận, hắn đối với danh hiệu ảnh đế Kim Tượng hôm nay có khát vọng sâu đậm, giống như đây mới là lần đầu tiên khẳng định đối với hắn trong cả hai kiếp người. Có điều, cũng như hắn phát biểu trong buổi phỏng vấn, được giải dĩ nhiên đáng mừng, nhưng nếu không được cũng chẳng cần u sầu, hắn còn trẻ, còn có rất nhiều rất nhiều cơ hội.

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cùng tiếng vỗ tay hân hoan của mọi người, mãi cho đến khi khách mời trao giải cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất lên sân khấu hắn mới phản chấn hắn lên.

Khách mời trao giải là Dịch Hồng, nữ diễn viên nổi danh nhất nhì Hồng Kông, cũng hai lần đạt danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng. Bà là nữ vương hài kịch Hồng Kông, tác phẩm thành danh cùng tiêu biểu nhất đều là hài kịch. Tại thời điểm phổ biến quan điểm cho rằng diễn viên hài kịch không bằng chính kịch, bà có thể dựa vào phim hài kịch mà hai lần đạt ảnh hậu, có thể thấy được diễn xuất của bà vô cùng vượt trội.

Dấu hiệu nhận biết rõ ràng nhất của Dịch Hồng chính là nụ cười, thoát nhìn liền đặc biệt có cảm giác vui vẻ, rất có thiên phú hài kịch, chỉ có điều nghe nói đây là kết quả nhiều năm luyện thành. Mặc dù trong phim bà luôn vào đủ loại vai với tạo hình kỳ quái, nhưng kỳ thật bà cũng coi là mỹ nhân trong giới.

Đêm nay Dịch Hồng mặc đầm dạ hội dài màu đen, tóc búi cao lộ ra cổ trắng, chiếc váy đen càng làm nổi bật làn da trắng của bà.

Dịch Hồng mỉm cười đi đến trước sân khấu, cùng MC chương trình trò chuyện vài câu thay đổi không khí, rồi mới bắt đầu công bố danh sách đề cử. Tuy rằng mỗi người được đề cử của từ hai tháng trước đã biết, nhưng danh sách đầy đủ chân chính bây giờ mới công bố ra ngoài.

Đề cử cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tổng cộng có năm người, lần lượt là Hàn Uyên với Chẳng cần lí do ; Lục Diễm Chẳng cần lí do ; Trầm Phong với Cuộc chiến tận thế ; Trì Vũ Hàm Yêu không muốn màng và Lý Niệm với Mặt trời mọc .

Trước lúc công bố, Dịch Hồng nói đùa vài câu với những người được đề cử, “Hàn Uyên chúng ta đã là bạn bè lâu năm rồi, vốn nhiều năm giao tình thế thì chị phải là người hy vọng cậu đạt giải. Có điều cậu xem cậu cầm nhiều cúp lắm rồi, cũng phải cho người trẻ tuổi ít cơ hội a. Như vậy đi, nếu lần này cậu lại cầm cúp về, cậu phải mời chị ăn bữa cơm; nếu cậu không nhận cúp lần này, chị đây sẽ mời cậu. Được không?”

Ngồi ở dưới khán đài, Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười, gật đầu đáp ứng trong tiếng cười vang xung quanh.

Dịch Hồng lại tiếp tục cười nói với Lục Diễm, “Bạn bè quen thuộc của tôi cũng biết con người tôi có một tật xấu, chính là nhìn thấy anh chàng nào đẹp trai liền đi không nổi. Lục Diễm chính là kiểu đẹp trai có thể làm cho tôi đứng hình. Nói thật tôi đặc biệt thích Quý Do, lúc xem phim tôi đều khóc, nếu mà tôi trẻ lại mười mấy tuổi, không chừng sẽ theo đuổi cậu đó. Cho nên, nếu đêm nay cậu ôm cúp về nhà, Lục Diễm, nhớ mời chị uống chén rượu đây.”

Hiện trường lại bộc phát tiếng cười. Hồng Kông là nơi không quá lớn, hàng năm các khuôn mặt tham dự lễ trao giải đa số đều quen thuộc, mọi người cũng đều thân thuộc với nhau. Cho nên so với các lễ trao giải

khác, không khí không quá nghiêm túc như bình thường, khách mời trao giải cũng đều đặc biệt thoải mái, vui đùa cũng không hề cổ kị. Lục Diễm liền mỉm cười gật đầu đáp ứng.

Kế tiếp Dịch Hồng cũng đùa vài câu với Trầm Phong, Trì Vũ Hàm và Lý Niệm, không khí khẩn trương bởi vì những tiếng cười mà dần bị xua đi.

Đùa giỡn vui vẻ xong, Dịch Hồng mở phong thư trong tay, nhìn kết quả cuối cùng, sau đó ngẩng đầu, cười nói, “Xem ra có người phải mời tôi uống rượu rồi. Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần thứ ba mươi chín của giải Kim Tượng Hồng Kông là —— Lục Diễm!”

Thời điểm kết quả được xướng lên, trong lỗ tai Lục Diễm đột nhiên ‘ông’ một chút, nhất thời không nghe rõ gì. Sau khi tiếng vỗ tay vang lên, hắn còn ngồi im, mãi đến khi Hàn Uyên bên cạnh đụng hắn một cái, hắn mới kịp phản ứng là mình đoạt giải. Lục Diễm lập tức đứng lên, nắm tay Hàn Uyên bên cạnh, Hàn Uyên đứng dậy hơi ôm hắn một chút, cười nói với hắn tiếng chúc mừng.

Lục Diễm vừa bắt tay với mọi người chung quanh, vừa theo bản năng mà tìm kiếm ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn hắn, rất nhanh ngay trong đám người thấy được nụ cười nhẹ của Tô Mạc.

Tô Mạc không cố ý lại đây, bên ngoài cũng không thể hiện phản ứng gì lớn, nhưng đôi mắt đen sáng ngời của anh có vẻ sáng hơn, trong mắt ý cười tràn đầy giống như muốn trào ra, anh hơi hơi hé miệng, không tiếng động mà mấp máy mấy chữ “Chúc mừng anh”.

Sự kích động của Lục Diễm lập tức liền lắng đọng lại, đáp lại một cái mỉm cười, xoay người đi lên sân khấu.

Dịch Hồng chờ Lục Diễm đi tới, khẽ nâng hai tay ôm hắn, cười nói, “Chúc mừng cậu.”

Lục Diễm thấp giọng nói câu “Cảm ơn chị”.

Dịch Hồng tạm thay mặt MC trong chốc lát, phỏng vấn vài câu với người mới nhận được danh hiệu ảnh đế Kim Tượng, “Cảm giác được giải thưởng thế nào?”

Lục Diễm mỉm cười, “Cực kì kích động.”

Dịch Hồng cười hỏi, “Sao mà chị nhìn không ra cậu có kích động nhỉ?”

“Ài, đại khái là em diễn xuất tốt. Ở trong lòng em tự nói với mình, Lục Diễm, mặc kệ mày có kích động thế nào, cũng phải biểu hiện như không có việc gì, không thể thất thố.” Lục Diễm cười nói.

Dịch Hồng tiếp lời, “Cậu giỏi lắm. Kế tiếp, nhận cúp của cậu nè, cậu có thể bắt đầu phát biểu cảm nghĩ của mình được rồi.”

Dịch Hồng cười lấy cúp Kim Tượng trên khay, hai tay giao cho Lục Diễm, Lục Diễm cũng thành kính mà vươn hai tay tiếp nhận.

Dịch Hồng chỉ về hướng micro ra hiệu “mời”, rồi mỉm cười xuống sân khấu.

Hắn lấy lại bình tĩnh, đỡ lấy micro, nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, “Tuy rằng tự nói với mình phải trấn định, nhưng tôi kỳ thật vẫn rất kích động. Tuy không phải lần đầu tiên tôi nhận được giải thưởng, nhưng mỗi một lần đều là một hành trình mới, mỗi một lần được khẳng định đều có trọng lượng không thể khinh thường. Tôi biết nhận được giải thưởng này cũng không có nghĩa tôi giỏi hơn người khác, mà là bởi vì mọi người cho tôi nhiều sự ủng hộ hơn, tôi cũng nhất định sẽ trong sự cổ vũ này nghiêm túc cố gắng hơn nữa.

Người muốn cảm ơn thật sự rất nhiều, đầu tiên là đạo diễn Vương Dịch cùng tiền bối Hàn Uyên, cảm ơn hai người cho tôi cơ hội này, còn có tất cả nhân viên đoàn phim, tôi thực sự rất cảm kích đoạn thời gian chúng ta ở chung, hy vọng về sau còn có cơ hội hợp tác. Tôi còn muốn cảm ơn tất cả những người đã bình chọn cho tôi, cảm ơn sự khẳng định mọi người giành cho tôi. Cuối cùng, người tôi muốn cảm ơn nhất, bây giờ tôi còn chưa thể nói ra tên của người đó, nhưng cái tên này đã khắc vào nơi sâu nhất của linh hồn tôi.”

Hiện trường đã bộc phát tiếng “A a a” ồn ào hỗn loạn, mấy người có chút thân quen liền bắt đầu kêu lên, “Nói ra nói ra nói ra!”

Lục Diễm mỉm cười, giờ cúp lên, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, ánh mắt lướt qua mọi người, dừng lại ở dáng hình trầm tĩnh ngồi ở nơi kia, ánh mắt giao nhau, thâm tình như thế, một cái liếc mắt ân tình vạn năm!

Hoàn chương 102

,

103. Chương 103

Cuối cùng Chẳng cần lí do chỉ giành được ba giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, nam diễn viên chính xuất sắc nhất cùng đạo diễn xuất sắc nhất, không tính là thành tích quá tốt nhưng cũng xem như không tồi.

Tô Mạc không tiện tham gia tiệc mừng sau lễ trao giải, Lục Diễm bất luận là diễn viên chính trong phim hay là vì đêm nay lấy được giải thưởng đều không thể không tham dự. Giữa chừng cơ hồ tất cả mọi người đều lấy danh nghĩa chúc mừng đến chúc rượu hắn, Lục Diễm từ chối thì bất kính, đành phải ai đến cũng không cự tuyệt, cuối cùng giả vờ say mới có thể thoát thân.

Nơi tổ chức tiệc ngay tại khách sạn của họ, Lục Diễm giả vờ say được người đỡ về phòng, đến cửa phòng hắn liền giẫy dụa nói đưa đến đây là được, tự hắn có thể đi vào. Người đỡ hắn vẫn chưa yên tâm, muốn trực tiếp đưa vào trong nhưng Lục Diễm kiên trì bảo không cần. Người nọ nhìn Lục Diễm cũng không giống vẻ say đến mức đi không nổi, vả lại đã đến cửa, hắn là không có vấn đề gì, cuối cùng xác nhận Lục Diễm có thể tự vào mới rời đi.

Chờ đến khi người nọ đi xa, Lục Diễm lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, không lấy thẻ mở cửa, ngược lại là nhẹ nhàng gõ gõ. Cửa phòng nhanh chóng mở ra, Lục Diễm chột lóe thân chen vào. Bên trong không bật đèn, trong bóng đêm Lục Diễm nắm lấy bàn tay đang cầm tay nắm cửa, sau đó ôm lấy người kia, khí tức quen thuộc trong ngực khiến hắn cảm thấy an tâm lại thả lỏng.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, người bị ôm vươn tay vuốt ve sau gáy hắn, thấp giọng hỏi, “Có khỏe không? Anh uống nhiều lắm sao?”

Hô hấp của Lục Diễm phun bên cổ đối phương giống như mang theo men say, thấp giọng nói, “Không sao, anh uống hơi nhiều, nhưng chưa đến mức say.”

Tô Mạc nhẹ giọng nói, “Em pha trà cho anh rồi, muốn uống một chút giải rượu không?”

“Có.” Lục Diễm đáp lời, chậm rãi buông lỏng tay ra, lúc này ánh mắt của hắn đã có thể thích ứng ánh sáng mờ ảo chiếu qua cửa sổ sát đất.

Tô Mạc vẫn luôn đợi trong phòng đã sớm cởi áo khoác tây trang, chỉ mặc áo sơ-mi trắng tinh, eo nhỏ mỏng hẹp, dáng người tinh xảo nhìn không sót một cái gì. Lục Diễm gần như tham lam mà nhìn đôi chân dài bước đến bên cạnh bàn trà, rót một chén trà nóng, xoay người lại đưa cho hắn.

Lục Diễm thuận tay cởi tây trang màu trắng, kéo cái nơ ra, mở mấy cúc áo sơ-mi trên cùng, vừa nhận chén trà vừa hỏi, “Sao em không bật đèn?”

Lục Diễm hỏi rồi uống một ngụm, trà pha hơi đặc, nhưng dùng để giải rượu rất tốt.

Tô Mạc tiếp nhận tây trang trong tay hắn, xoay người treo lên giá áo, thuận miệng đáp, “Anh còn chưa về, nếu như bị người thấy trong phòng anh sáng đèn sẽ không tốt.”

Lục Diễm hơi nhăn chặt mày, thần sắc có chút ảm đạm.

Tô Mạc nhìn cái chén không trong tay hắn, nhận lấy rồi hỏi, “Uống một chén nữa nhé?”

Lục Diễm lắc lắc đầu, “Không, chút rượu ấy kỳ thật không thấm gì.”

Tô Mạc liền đặt cái chén trong tay lại bàn trà, Lục Diễm cầm tay anh, nhẹ nhàng kéo, để anh ngồi xuống trên ghế sa lông bên cạnh, chính hắn thì áp lên, hai tay ôm lấy người anh, một chân vòng qua hai chân Tô Mạc, một chân hơi cong, tư thế cơ hồ đem anh toàn bộ quấn vào trong ngực.

Lục Diễm nhìn vào mắt anh, thấp giọng nói, “Em sẽ cảm thấy bất mãn sao? Giống như bây giờ, không thể công khai.”

Tô Mạc mỉm cười, sờ sờ tóc của hắn, “Sao có thể. Chúng ta cùng một chỗ, mới là điều quan trọng nhất. Người khác thấy hay không, công khai hay không, đều không ảnh hưởng. Lại nói, thân phận của anh đặc biệt, em có thể hiểu được, anh không cần lo lắng.”

“Nhưng anh cảm thấy, như vậy không công bằng với em.” Lục Diễm thở dài nói.

Tô Mạc mỉm cười, “Có thể cùng anh một chỗ, với em chính là điều tuyệt vời nhất. Huống chi, yêu đương vụng trộm thế này cũng rất kích thích.”

Lục Diễm biết Tô Mạc nói như vậy là vì an ủi hắn, nhưng hắn cũng phải thừa nhận, mình quả thật được an ủi.

Từ khi bọn họ cùng một chỗ tới nay, vẫn luôn là Tô Mạc nhân nhượng hắn. Giống như bọn họ tạm thời vẫn không thể công khai quan hệ, kỳ thật đối với Tô Mạc mà nói, công khai hay không, hoàn toàn không ảnh hưởng, thân phận địa vị của anh đã đủ khiến người khác không thể gây ảnh hưởng gì đối với cuộc sống riêng tư của anh, mấu chốt chỉ là ở anh mà thôi.

Bản thân Tô Mạc vốn kín đáo không thích làm lớn chuyện, nhưng anh cũng không kiêng kị bất luận kẻ nào hoặc bất cứ chuyện gì, tất cả đều chỉ vì Lục Diễm, cam nguyện ẩn thân trong đám người, giống như hôm nay, một mình anh lặng lẽ chờ đợi.

Quan trọng nhất là, Lục Diễm biết, Tô Mạc không có nửa câu oán hận, là bởi vì anh thật sự không để trong lòng, cũng không cảm thấy trạng thái như vậy có gì khó chịu. Người như Tô Mạc lại cam nguyện ở dưới thân hắn, vì hắn mà chờ đợi, vì hắn mà thoái nhượng. Lục Diễm không thể không biết là mình may mắn, càng không thể không biết quý trọng.

Lục Diễm nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh, trầm giọng nói, “Xin em chờ thêm một thời gian, anh hy vọng có thể tại một thời điểm thích hợp nhất, công khai quan hệ của chúng ta. Anh hy vọng đến lúc đó chúng ta sẽ được chúc phúc, sẽ không bị chỉ trích quá nhiều.”

Tô Mạc thần nhiên đáp lại, “Em tin quyết định của anh vĩnh viễn đều là tốt nhất. Em sẽ chờ.”

Lục Diễm nhìn ánh mắt tràn đầy tín nhiệm của anh, nhẹn không được hỏi, “Thụy Sĩ hay là Hà Lan, em thích chỗ nào hơn?”

“Hà?” Tô Mạc không kịp phản ứng đề tài đột ngột chuyển biến.

Lục Diễm mỉm cười, nghiêm túc nói, “Chúng ta kết hôn đi.”

Tô Mạc cảm thấy trái tim của mình đình chỉ trong nháy mắt, sau đó bắt đầu tăng tốc dữ dội, hô hấp cũng có chút dồn dập, anh nhìn sâu vào mắt Lục Diễm, thẳng đến khi xác định hắn nói thật lòng chứ không phải là đùa giỡn, huống chi anh cũng tin tưởng Lục Diễm sẽ không lấy chuyện như vậy ra để đùa, anh chậm rãi thả lỏng, dùng sức mà gật đầu, “Vâng.”

Vốn Lục Diễm thật sự có xúc động trực tiếp kéo người đi đăng ký kết hôn, đáng tiếc ngày hôm sau Tô Mạc lại bị điện thoại từ công ty gọi về, chủ tịch Tô trăm công nghìn việc chính là vất vả mới bắt được chút thời giờ đến nơi này một ngày.

Lục Diễm mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra. Không phải hắn hối hận nhất thời xúc động cầu hôn, trên thực tế, tuy rằng mở miệng có chút vội vàng, nhưng chuyện này hắn vẫn luôn để trong lòng, là đã trải qua suy nghĩ rất lâu. Kỳ thật quan hệ của bọn họ không cần một tờ giấy chứng nhận chứng minh, nhưng đây là thái độ chịu trách nhiệm của một người đàn ông. Chỉ có điều hoãn lại cũng tốt, có thể có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị kỹ càng.

Sau khi hành trình Hồng Kông chấm dứt, tuyên truyền cho Cố hương cũng bắt đầu được tiến hành.

Là bộ phim được đầu tư đầu tiên của công ty Lục Diễm, lại là bộ phim có tổng mức đầu tư lớn như thế, không thể không thận trọng.

Phòng tuyên truyền của công ty tỉ mỉ bày ra một loạt các bước quảng bá, từ công bố kế hoạch quay phim, đến địa điểm quay phim, thậm chí còn vì trong phim sẽ xuất hiện cư dân mới ở địa cầu mà triển khai một cuộc thi sáng tác hình tượng cho nhân vật. Đương nhiên, đây chẳng qua là mảnh lối tuyên truyền mà thôi, trên thực tế, tất cả công tác từ lúc đoàn phim chuẩn bị cũng đã hoàn thành.

Tại khu vực Bắc Mỹ, cũng thông qua hãng 20th Century Fox tiến hành một ít tuyên truyền, đương nhiên chủ yếu ở phương diện tuyển diễn viên. Phim hợp tác có quy định cứng nhắc, nhân vật chính ít nhất mỗi bên một người, Lục Diễm dĩ nhiên là nam chính, nữ chính đương nhiên sẽ do công ty bên Mỹ đến quyết định. Vì thế, Lục Diễm cùng Lý Nhiễm còn cố ý bay một chuyến đến Hollywood, tìm kiếm nữ nhân vật chính cho phim.

Diễn viên Hollywood rất hoàn thiện, danh sách nữ chính đưa ra tương đối đạt yêu cầu theo dự định của phim, rất nhanh liền có nữ diễn viên phù hợp điều kiện đồng ý tham gia thử vai, tại thời gian hẹn tiến hành phỏng vấn. Bộ phim điện ảnh này yêu cầu đối nữ chính không tính thấp, đầu tiên tất nhiên là xinh đẹp, sau đó diễn xuất giỏi, cuối cùng còn phải có tên tuổi nhất định. Lục Diễm cùng Lý Nhiễm ở trong nước được xưng là diễn viên hàng đầu cùng với đạo diễn danh tiếng, nhưng so ra ở nước ngoài, nhất là tại Bắc Mỹ, họ thật sự là cái gì cũng không phải. Cho nên doanh thu ở Bắc Mỹ của bộ phim này, trừ bỏ nội dung hay, chỉ sợ còn phải dựa vào sức hút của nữ diễn viên chính đến từ Hollywood, dĩ nhiên yêu cầu không thể thấp.

Chẳng qua, cho dù bộ phim có lực hấp dẫn, nhưng những nữ minh tinh cấp bậc ảnh hậu Oscar chỉ sợ vẫn chướng mắt đạo diễn trẻ tuổi cùng nam chính đến từ phương đông. Cuối cùng nữ diễn viên chính được chọn tên là Rosy Diaz, diện mạo của cô ngọt ngào, là diễn viên Hollywood mấy năm gần đây danh tiếng lên rất nhanh, cực kỳ được hoan nghênh. Gần hai năm trước, cô đóng vai chính trong hai bộ phim liên tiếp đất khách Honey honey và The Master Plan, cũng đưa tên tuổi cô lên vị trí cao. Chẳng qua hiện tại tuy danh tiếng của cô không nhỏ, nhưng cách vị trí hàng đầu vẫn còn một khoảng lớn.

Bộ phim Cố hương hấp dẫn Rosy Diaz bởi vì bối cảnh mê hoặc lòng người, sau đó khi xem qua kịch bản, cô đã rất có hứng thú với câu chuyện này, nhất là nữ nhân vật chính trong phim là cư dân mới của địa cầu mang theo dáng vẻ của loài thú hiền lành cùng đặc thù của con người. Lại thêm bởi vì suy xét đến doanh thu phòng vé ở nước ngoài, trong lần sửa chữa kịch bản sau, mấy người Lục Diễm cũng tăng thêm phân diễn cho nữ chính, khiến tình cảm giữa cô và nam chính phát triển càng tự nhiên, lãng mạn, hấp dẫn hơn.

Khi ký kết hợp đồng, chỉ ra trước một phần thù lao, chuyện này đã hoàn toàn xác định trước. Trừ bỏ nữ chính, trong các vai phụ quan trọng và các vai phụ khác, diễn viên Hollywood cũng chiếm một số lượng nhất định. Mặt khác ngoài tổ kỹ xảo 3D, ở phương diện quay phim, chỉ đạo mỹ thuật, tạo hình trang phục cũng mời một số người chuyên nghiệp đến từ Hollywood.

Đến đây, toàn bộ đoàn phim mới tính chân chính hoàn tất công tác chuẩn bị.

Lúc đầu tuyên truyền tại Bắc Mỹ cũng không nhận được hưởng ứng quá lớn, hàng năm khu vực Bắc Mỹ chiếu phim cùng với tuyên truyền trong giai đoạn chuẩn bị quay phim nhiều đến mức đếm không xuể, mọi người tự nhiên sẽ không quá chú ý một bộ phim hùn vốn đầu tư cũng như đạo diễn không mấy quen thuộc.

Nhưng ở trong nước, tin tức công ty của Lục Diễm đầu tư hơn một trăm triệu đô la để làm phim về đề tài khoa học viễn tưởng ngược lại khiến cho sóng to gió lớn. Không nói Lục Diễm là một người mới vừa thành lập công ty riêng, cho dù những công ty điện ảnh lâu đời cũng chưa từng đầu tư lớn đến vậy vào một bộ phim không biết sẽ lời lãi như thế nào. Phải biết, ở trong nước, hơn một trăm triệu nhân dân tệ đã là khoản đầu tư vô cùng lớn, mà đến nay cũng chỉ có một hai bộ như vậy, huống hồ là đô la Mỹ.

Đa phần mọi người đều cảm thấy Lục Diễm điên rồi. Cho dù là hắn vừa mới đạt được ảnh đế Kim Tượng, cũng không thể ngăn cản mọi người cho rằng hắn rất không biết lượng sức, quá mức ảo tưởng. Thậm chí có người khi biết được nhà đầu tư bên Mỹ là 20th Century Fox, cười nhạt châm chọc mà chỉ ra tiền lệ trước đây bên đó đầu tư mấy chục triệu đô cho hai bộ phim của một đạo diễn người Hoa, cuối cùng phòng vé thảm bại, chỉ miễn cưỡng thu hồi phí tổn, phân tích kĩ càng thì đây đã định trước lại là một cuộc đầu tư thất bại. Có người thậm chí cay nghiệt mà nói nếu muốn đóng phim mà lại không có tiền, mời đến tìm Fox, nơi đó toàn người gốc gác ghêch lại dư tiền.

Mặt khác còn có một nhóm người, tỏ mò không biết người đầu tư sau lưng Lục Diễm là ai, tuy rằng danh nghĩa là do chính công ty của hắn đầu tư, nhưng hiển nhiên bản nhân Lục Diễm không đủ để duy trì lần

đầu tư này. Mọi người phỏng đoán rất nhiều, sôi nổi cho rằng nghi vấn lớn nhất chính là công ty cũ Tinh Không, ngược lại tạm thời còn chưa có ai đem ánh mắt hoài nghi chỉ hướng Tô Mặc, chủ nhân chân chính đứng sau của Tinh Không.

Có thể nói, ngoại trừ fan trước sau như một kiên trì ủng hộ, cơ hồ không mấy người xem trọng này bộ phim điện ảnh được đầu tư hoành tráng này.

Nhưng là, mặc kệ người ngoài nói như thế nào, Cố hương vẫn như trước đứng vững trước mũi dư luận, không nhanh không chậm bắt đầu lịch trình quay phim của nó.

Hoàn chương 103

,

104. Chương 104

Thông thường, chuẩn bị quay phim đều là công việc của đạo diễn. Trên thực tế đoàn phim Cố hương đúng là do một tay Lý Nhiễm lập ra kế hoạch cũng như thực hiện công tác chuẩn bị. Nhưng làm nhà sản xuất, Lục Diễm cũng có tiếng nói, trừ bỏ không can thiệp ý tưởng làm phim của đạo diễn, những phương diện khác có thời gian hẳn đều tận lực tham dự. Cho nên ngoài mấy việc nhỏ nhặt vặt, tất cả những công tác quan trọng cùng với vai diễn chủ yếu đều là do hai người đồng thời quyết định.

Mấy ngày trước khi Lục Diễm tham gia một chương trình thì nhận được điện thoại của Lý Nhiễm, nói cho hắn biết diễn viên đóng vai phụ khá quan trọng xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cũng may người không có vấn đề gì lớn, nhưng phải nghỉ dưỡng một thời gian, chỉ sợ không cách nào tiến vào đoàn phim đúng hạn.

Đoàn phim đã khởi quay được một thời gian, nhân vật kia tuy rằng phần diễn không nhiều lắm nhưng là nhân vật máu chốt, nếu chờ diễn viên dưỡng thương xong chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim. Chính vì hiểu được, đối phương cũng rất hiểu chuyện mà chủ động yêu cầu rời khỏi bộ phim, đoàn phim liền sáng khoái đồng ý, cũng không bắt người đó bồi thường gì cả. Mấy ngày nay vừa lúc Lục Diễm bận rộn, chuyện tuyển chọn liền giao cho mình Lý Nhiễm, chờ khi Lý Nhiễm thông báo cho hắn đã chọn xong, là một người mới, Lục Diễm cũng không để ý. Lục Diễm biết ánh mắt Lý Nhiễm độc đáo, người hắn chọn khẳng định không thành vấn đề, cho dù là người mới cũng không đáng lo, diễn viên lọt vào mắt Lý Nhiễm ắt phải có tài năng.

Khi Lục Diễm trở lại đoàn phim trông thấy diễn viên mới kia, đầu tiên cảm thấy có chút quen mắt, có điều hẳn nhất thời nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào. Vai diễn kia yêu cầu một chàng trai trẻ tuổi xinh đẹp rạng rỡ, diễn viên ký hợp đồng trước đây vốn là con lai, ngũ quan xuất chúng, khiến người ta vừa thấy liền sinh thiện cảm, lúc ấy Lục Diễm cùng Lý Nhiễm cơ hồ quyết định chọn cậu ta ngay lập tức, sau khi biết cậu ta bởi vì sự cố không thể tham gia phim, Lục Diễm vẫn luôn tiếc nuối. Khó được chính là, hiện giờ thay đổi thành người này, diện mạo không hề thua kém người ban đầu, nhất là thời điểm cười lộ lên, hơi có vẻ ngây thơ cùng ngại ngùng, đặc biệt dễ dàng kích khởi tâm tính người mẹ của giới nữ, nhìn người vậy chung quanh cậu ta cơ hồ đều là nhân viên nữ liền biết.

Cũng không biết Lý Nhiễm từ nơi nào tìm đến một thiếu niên xuất sắc như vậy, có lẽ là người mới ra mắt. Năm nay Lục Diễm vẫn luôn bận rộn, không có thời gian chú ý người mới ra mắt trong showbiz cũng là điều bình thường. Dù sao trong cái giới này, hôm nay người mới xuất hiện, đảo mắt một cái liền có thể thành người cũ bị lãng quên. Mọi người tự cố gắng bảo trụ vị trí rồi hướng lên phía trước còn không kịp, nào còn rảnh hơi quản được nhà người khác ra sao.

Lục Diễm không khỏi hướng mắt nhìn diễn viên mới bên kia thêm hai lần, Tống Huy bước lại đây thần bí cười nói, “Lục ca có phải cảm thấy cậu nhóc này quen mắt hay không?”

“Ừ? Hình như từng thấy qua rồi?” Lục Diễm hỏi.

“Em biết anh không nhớ rõ mà.” Tống Huy cười ha ha, “Anh còn nhớ rõ năm trước anh đến học viện âm nhạc quỳen tiền không, lúc anh rời đi có một sinh viên nhận được học bổng cần xe chúng ta đó.”

“À, ra là cậu ta.” Lục Diễm chợt nghĩ ra.

“Lúc ấy cậu ta đột nhiên lao ra em hết cả hồn, hiện tại nhớ tới còn sợ đấy. Người trẻ tuổi lá gan lớn thật.”
Tống Huy tặc lưỡi nói.

Lục Diễm cười nhìn cậu, “Cậu hình như cũng không lớn hơn người ta bao nhiêu, dùng cả ngữ khí ông cụ non lên mặt. Mà cũng vì vậy, cậu liền nhớ rõ cậu ta lâu đến thế? Thù dai thật.”

“Cũng không phải nha.” Tống Huy gãi gãi đầu, “Lục ca bình thường anh không chú ý người mới nên không biết, thằng nhóc này hiện tại nổi lắm đấy. Hồi đầu năm cậu ta tham gia cuộc thi, được giải nhất, hiện tại cũng nhiều fan theo lắm đó, có khi mỗi ngày con gái theo đuôi cậu ta xếp thành hàng dài ấy chứ. Có điều lúc đầu em cũng không nhận ra, là cậu ta chào em trước, hơn nữa lớn lên đẹp trai thế cũng không nhiều đâu, em liền nghĩ tới.”

Lục Diễm nhẹ nhàng mỉm cười, “Nhìn không ra cậu còn là một tên ham cái đẹp thế này.”

Tống Huy nhún vai, “Hết cách rồi, ai bảo bên cạnh em mỗi người tố chất đều cao như vậy, thẩm mỹ cũng bị bồi dưỡng tăng vọt rồi.”

Hôm nay vừa lúc có cảnh diễn chung của cả hai. Trước khi quay phim, người mới đến chào hỏi Lục Diễm, cung kính mà kêu một tiếng, “Lục ca.”

Lục Diễm mỉm cười, gọi tên cậu, “Tiểu Hử Nham.”

Đôi mắt Tiểu Hử Nham sáng lên, kích động nói, “Lục ca anh còn nhớ em!”

Lục Diễm sửng sốt, không nghĩ tới đối phương phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng hiện tại nếu nói tôi cũng là do người khác nhắc mới nhớ thì có vẻ không quá thích hợp, đành phải cười trừ không nói lời nào.

Con người xinh đẹp của Tiểu Hử Nham giống như lóe sáng, “Lục ca những lời anh nói với em, em đều nhớ rõ. Không muốn nhận thứ kẻ khác ban cho, thì tự bản thân phải cố gắng trở nên mạnh mẽ. Hết thầy tôn nghiêm, đều có thể tạo thành trụ cột để sinh tồn. Em cũng muốn trở thành một người giống như Lục ca, có thể giúp đỡ người khác.”

Lục Diễm vỗ nhẹ vai cậu, cười nói, “Như vậy rất tốt, cố lên!”

Tiểu Hử Nham còn định nói thêm, đúng lúc đó Lý Nhiễm gọi bọn họ vào diễn, chỉ đành phải từ bỏ.

Sau khi bắt đầu quay, Lục Diễm phát hiện Tiểu Hử Nham mặc dù là người mới, diễn xuất còn hơi non nớt, nhưng rất có linh tính, trên cơ bản là một chút liền thông suốt. Hơn nữa ngoại hình cậu ta rất sáng, bù lại phần diễn xuất còn chưa đủ. Hướng chỉ nhân vật kia của cậu ta, vốn yêu cầu ngoại hình nhiều hơn diễn xuất. Lục Diễm lại một lần nữa cảm khái, ánh mắt Lý Nhiễm chọn lựa diễn viên thật sự không thể chê, Tiểu Hử Nham đạt tới hiệu quả so với cậu con lai mà họ kí hợp đồng lúc trước còn có vẻ tốt hơn.

Có điều tuy rằng yêu cầu đối với diễn xuất không cao, nhưng không thể hoàn toàn không có, cho nên mỗi một lần Lý Nhiễm chỉ đạo diễn xuất cho Tiểu Hử Nham đều sẽ đặc biệt kỹ càng tỉ mỉ, thậm chí một ánh mắt, một động tác, góc độ nhìn màn ảnh đều quy định rõ, cậu chỉ cần nghe theo là đủ. Cứ như vậy, tuy rằng đường phát huy không nhiều lắm, nhưng có thể đạt được trình độ cao nhất cũng như bảo đảm chất lượng điện ảnh. Về phương diện khác mà nói, như vậy coi như là dạy một khóa học cho người mới, cho cậu ta biết chính mình nên làm như thế nào.

Lý Nhiễm là đạo diễn ưu tú, thái độ phụ trách đối với điện ảnh đối diễn viên mới dĩ nhiên không cần bàn cãi. Nhưng có khi quá mức nghiêm túc cũng sẽ đưa tới mấy lời bàn tán đồn đại linh tinh, hơn nữa ngoại hình Tiểu Hử Nham lại xuất chúng. Lý Nhiễm ở chuyện này có chút trì độn, chờ đến lúc càng ngày càng nhiều người thấy hấn cùng Tiểu Hử Nham nói chuyện liền lộ ra nụ cười ái muội, thậm chí khi có vài câu trực tiếp rơi vào tai hấn, hấn mới kịp phản ứng. Vừa nghĩ tới người khác đều dùng loại ánh mắt gì nghĩ về hấn cùng Tiểu Hử Nham, Lý Nhiễm cũng có chút đen mặt, khó trách hấn mỗi lần gọi Tiểu Hử Nham lại cậu ta đều lộ ra vẻ khó xử. Chính mình làm một đạo diễn bị nói thành như vậy, một diễn viên mới như cậu ta không biết còn bị nói thành cái dạng gì nữa.

Lý Nhiễm có chút buồn bực mà than thở với Lục Diễm, “Cậu xem đây là chuyện gì chứ, đạo diễn cùng diễn viên bàn luận diễn xuất không phải rất bình thường sao. Chỉ bởi vì diễn viên lớn lên dễ nhìn một chút, liền nhất định sẽ phát sinh gì gì đó à? Những người này tư tưởng sao mà dơ bẩn vậy chứ.”

Lục Diễm mím môi nhin cười, khó có được thời khắc nhìn thấy đạo diễn Lý khí phách ghen khuấy thể này, vì thế hắn liền vui vẻ bỏ đá xuống giếng, “Cũng khó trách bọn họ nghĩ như vậy. Đạo diễn chỉ dẫn cho diễn viên rất bình thường, nhưng mà anh đối với người khác đều không mấy kiên nhẫn, anh hình chưa cũng chưa từng nổi giận với cậu nhóc nha.”

Tính tình Lý Nhiễm không tốt mọi người đều biết, khi cùng diễn viên bàn luận thường xuyên mắng người đến cầu huyết lâm đầu, nhất là một vài diễn viên mới non nớt mãi không thông suốt. Nhưng hẳn quả thật chưa từng quát mắng Tiểu Hử Nham, khó trách người khác sẽ cho rằng hắn có tình ý với cậu.

Lý Nhiễm sưng sốt một chút, vẻ mặt vô tội nói, “Mỗi lần tôi nói với cậu ta điểm yếu cậu ta đều sửa rất nhanh, hơn nữa thái độ cũng rất nghiêm túc học hỏi, tôi còn mắng cậu ta làm gì. Hơn nữa, người tôi không mắng lại không phải chỉ mỗi cậu ta, cậu trước đây khi lần đầu tiên đóng phim của tôi, tôi cũng chưa mắng bao giờ mà.”

Đây cũng là lời nói thật, có điều Lục Diễm vốn chỉ đùa hắn chút đỉnh, sau khi cười xong, đương nhiên vẫn phải an ủi, “Anh cũng biết, hoàn cảnh trong nước chính là như vậy. Hở một chút liền tuôn ra scandal, gièm pha, đổ kị, tất cả mọi người đều thích suy diễn lung tung. Huống chi, cậu ngay không sợ chết đứng, người khác nói thì nói, sợ cái gì.”

“Ai...” Lý Nhiễm thở dài, “Vẫn là bên Hollywood tốt hơn, cái gì cũng công nghiệp hóa, còn có các loại công hội bảo vệ quyền lợi diễn viên, căn bản không có nhiều chuyện phiền lòng thế này. Trong nước lúc nào mới có thể tinh lọc môi trường showbiz chứ, khiến cho hiện tại người ta vừa nhắc đến giới giải trí liền nghĩ ngay đến đủ thứ xấu xa.”

“Chỉ cần thể hệ chúng ta cùng thể hệ sau tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó chúng ta cũng có thể phát triển đến trình độ kia.” Lục Diễm nói lên hy vọng của hắn, cũng là tiếng lòng của rất nhiều người bấy giờ.

“Trừ phi trong nước cũng có thể thực hiện giống bên đó, luôn là bên đầu tư hay đạo diễn định đoạt, bằng không, tôi cảm thấy rất khó! Cho dù đạo diễn với bên đầu tư chẳng nghĩ gì, cũng không tránh khỏi có diễn viên giữ cái tâm bất chính. Mặt khác còn có nhiều kẻ rảnh rỗi đưa chuyện linh tinh, không thể nào đều luôn giữ sự thật. Dư luận ghê gớm, thật giả tốt xấu lẫn lộn chẳng biết đâu mà lường.” Lý Nhiễm bất đắc dĩ đáp.

Lục Diễm vỗ vỗ vai hắn, cười nói, “Được rồi, Lý đại đạo diễn, đừng ưu sầu nữa, nghỉ thoáng chút, ha? Dù sao những lời này không ảnh hưởng gì đến anh.”

Lý Nhiễm lắc lắc đầu nói, “Tôi đúng là không sao, chỉ tội tiểu Hử, phỏng chừng sau lưng cậu ta bị nói thăm hơn nữa. Không thì, mấy cảnh diễn còn lại cậu tới chỉ bảo cậu ta đi, dù sao tôi muốn hiệu quả thể nào cậu đều hiểu.”

“Anh không sợ người khác bàn tán tôi với cậu ta à? Như vậy không chút phúc hậu a.” Lục Diễm cố ý trêu chọc.

Lý Nhiễm liếc hắn một cái, “Ai bảo Lục ảnh đế của chúng ta nhân duyên tốt, cậu chỉ dạy người mới cũng không phải lần đầu tiên. Hơn nữa, hiện tại mọi người đều biết, cậu là hoa đã có chủ. Mà đây chính là nhiệm vụ tổ chức giao cho cậu để khảo nghiệm, chỉ bảo thì chỉ bảo, cấm cậu không được động tâm hay làm gì có lỗi với Tô lão đại.”

Lục Diễm nhún vai, “Tôi là loại người này sao?”

“Biết cậu không phải, mới yên giao nhiệm vụ cho cậu đấy thôi.” Lý Nhiễm cười đáp.

Vì thế, trước khi quay những cảnh kế tiếp, Lý Nhiễm theo thường lệ sơ lược cho bọn họ một lần, sau đó liền lớn tiếng nói một câu, “Lục Diễm, đoạn này nếu là cậu thì sẽ diễn thế nào, cậu chỉ tiểu Hử chút đi.”

Lục Diễm trong lòng cười thầm Lý Nhiễm lời này có chút giấu đầu hở đuôi, có điều cũng khó trách hắn vì tránh hiềm nghi mà nghĩ ra chiêu này.

Quả thật giống như Lý Nhiễm nói, Lục Diễm tuy rằng danh khí lớn dần, nhưng hắn chưa bao giờ tự cao tự đại, đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa, cho nên nhân duyên vô cùng tốt. Mặc kệ là người mới hay là diễn viên đã có chút tiếng tăm, chỉ cần nghiêm túc hỏi hắn, hắn đều sẽ kiên nhẫn trợ giúp, mà hắn khi chỉ bảo luôn luôn đơn giản hiệu quả, không bao giờ tạo cho đối phương cảm giác lên mặt dạy đời. Chỉ cần

trong đoàn phim, đến xin Lục Diễm chỉ dạy không riêng mình Tiểu Hử Nham, huống chi, lại là Lý Nhiễm mở miệng để Lục Diễm chỉ dạy thêm, cho nên không có ai dám nói gì.

Thời gian Lý Nhiễm ở chung cùng Tiểu Hử Nham ít dần đi, những lời đồn vô căn cứ cũng dần dần cũng tiêu tán. Cứ như vậy, ngược lại mọi người đều vui vẻ.

Chẳng qua, khiến Lý Nhiễm không ngờ tới chính là, Lục Diễm đương nhiên sẽ không nảy sinh tình cảm gì với Tiểu Hử Nham, nhưng lại không bảo đảm Tiểu Hử Nham sẽ không động lòng với hắn.

Ngay từ đầu vẫn là tiền bối chỉ bảo cho hậu bối, sau lại Tiểu Hử Nham bắt đầu mượn cớ thân cận Lục Diễm, cậu cũng không tận lực che giấu lòng hâm mộ của mình, Lục Diễm ở phương diện này không phải kẻ trì độn, không cần tới mức đợi đối phương nói rõ mới hiểu được. Nhưng đối phương lại không làm rõ, hắn cũng không thể nói thẳng lời cự tuyệt, liền cố tình như vô ý mà tạo ra khoảng cách, hy vọng đối phương biết khó mà lui.

Loại chuyện này đối với Lục Diễm mà nói căn bản không đáng gì, hắn sẽ không để ở trong lòng, cho nên hắn cũng không có ý nhắc tới với người khác.

Tiến độ quay phim vẫn luôn gấp rút, mỗi một ngày kinh phí đều thực kinh người, Lục Diễm đóng vai nam chính phần diễn lại càng căng thẳng, chẳng tâm tư đâu mà quản mấy chuyện này. Huống chi, đẩy mạnh tốc độ quay phim đến tháng mười, danh sách đề cử cho giải Kim Mã ở Đài Loan năm nay cũng đã công bố, Lục Diễm sau khi vừa được phong ảnh đế Kim Tượng, lại một lần nữa được đề danh ở giải Kim Mã cho hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Các loại phỏng vấn, chương trình ừn ừn kéo đến, lấp đầy thời gian trống của hắn ngoài những lúc quay phim.

Hoàn chương 104

,

105. Chương 105

Giải Kim Mã của Đài Loan cùng giải Kim Tượng của Hồng Kông là hai giải kiểu mẫu của điện ảnh Hoa ngữ, một cái đã hơn năm mươi năm, một cái gần bốn mươi năm, mỗi năm mỗi giải đều sẽ sản sinh ra một nam diễn viên chính xuất sắc nhất, chỉ một vài trường hợp hiếm hoi con số đó mới nhiều hơn một. Nhưng mà nam diễn viên trong nước có ngàn vạn, có thể chân chính đạt được ảnh đế chỉ có hơn mười người. Nếu bởi vì cùng một bộ phim đồng thời đạt được hai lần ảnh đế ở cả Kim Mã và Kim Tượng thì rất khó, tính đến nay, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên có thể đồng thời được đề danh cũng đã là rất hiếm gặp.

Năm nay Lục Diễm đã là ảnh đế Kim Tượng, hiện giờ lại được đề danh ở hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất của giải Kim Mã, chỉ riêng điều này đã đủ để hắn trở thành tiêu điểm. Nếu hắn cũng có thể được phong ảnh đế Kim Mã, như vậy hắn sẽ trở thành diễn viên trẻ tuổi nhất trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ giành được hai giải ảnh đế.

Từ lần đầu tiên Lục Diễm tham gia bộ phim Ngọn gió đến nay, chưa tới năm năm, đối với một nam diễn viên trong giới giải trí mà nói, thậm chí còn tạm được xem là người mới. Nhưng hắn đến nay đã đạt được danh hiệu ảnh đế Cannes, ảnh đế Kim Tượng, hơn nữa hiện giờ lại được đề danh cho giải Kim Mã, đây gần như là kỳ tích.

Nếu như nói tại lần đầu tiên đạt được ảnh đế Cannes, còn có người nói hắn may mắn, như vậy lần thứ hai được giải Kim Tượng đã có thể chứng tỏ hắn không chỉ có vận khí, nếu có thể nhận luôn giải Kim Mã sắp tới, sẽ không còn ai có thể hoài nghi địa vị của hắn ở nền điện ảnh Hoa ngữ nữa.

Tại buổi phỏng vấn trước lễ trao giải, Lục Diễm thẳng thắn nói ra tâm tình hiện tại của hắn.

Phóng viên: Hiện tại anh cảm thấy thế nào?

Lục Diễm: Thẳng thắn mà nói, hiện tại tôi có chút kích động, cũng rất khản trương.

Phóng viên: So với khi chờ kết quả Kim Tượng còn khản trương hơn sao?

Lục Diễm: Đúng vậy. Bởi vì nếu hôm nay tôi có thể nhận được giải, tôi muốn làm một việc đặc biệt.

Phóng viên: Là việc đặc biệt gì nhỉ, có thể tiết lộ một chút được không?

Lục Diễm: Bây giờ còn chưa được.

Phóng viên: Như vậy Lục tiên sinh có thể tiết lộ một chút, anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm đối với việc sẽ đạt giải đêm nay?

Lục Diễm: Nói thực thì không đến 50%, nếu hôm nay tôi còn có thể đạt giải, tôi chỉ có thể nói, tôi thật sự quá may mắn. Nhưng mà, tôi cũng đặc biệt hy vọng mình có thể nhận được phần thưởng này.

Đêm nay trên thảm đỏ vô cùng náo nhiệt, diễn viên ở cả Trung Quốc và Đài Loan cơ hồ tề tụ đông đủ, Lục Diễm có triển vọng sẽ nhận được hai lần ảnh đế, đương nhiên là tiêu điểm hàng đầu. Đoàn phim Chẳng cần lí do ngoại trừ được đề cử ở hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất, còn có nhiều hạng mục khác, đáng tiếc chính là, lúc này đây Hàn Uyên lại không thể cùng Lục Diễm đồng thời lọt vào danh sách đề cử. Nhưng hiển nhiên các phóng viên cũng không tính toán buông tha Hàn Uyên, lúc phỏng vấn hấn bị hỏi nhiều nhất vẫn là đề tài về Lục Diễm.

Phóng viên đầu tiên là hỏi quan điểm của hấn về việc Lục Diễm được phong ảnh đế Kim Tượng, chờ mong từ thái độ đối phương nhìn ra được một ít bất mãn đồ kị. Nhưng Hàn Uyên là ai cơ chứ, trong số các nam diễn viên, bản thân hấn chính là người đạt được ảnh đế Kim Tượng, Kim Mã nhiều nhất, có tới hai lần đạt được ảnh đế ở cả hai giải. Đừng nói hấn vốn là người có trí tuệ phong thái, cho dù hấn thật sự không cam lòng, làm sao có thể để người nhìn ra. Cho nên Hàn Uyên chỉ thành khẩn mà nói một câu, “Thực lực Lục Diễm xứng với danh tiếng mà cậu ấy nhận được. Cậu ấy tuy rằng trẻ tuổi, nhưng hiện tại diễn xuất đã hoàn toàn đủ để nhận giải thưởng này.”

Hàn Uyên trả lời cẩn thận, các phóng viên cũng không biết làm thế nào, cuối cùng chỉ tùy tiện hỏi dự đoán tỷ lệ Lục Diễm sẽ đạt giải. Hàn Uyên vẫn nói thật lòng như trước, là người cùng hợp tác, cá nhân hấn rất hy vọng Lục Diễm có giải.

Quan hệ trong giới của Lục Diễm vô cùng tốt, người từng hợp tác với hấn chỉ cần không phải đặc biệt gay gắt thì ấn tượng về hấn đều rất tốt, chưa từng hợp tác thì cũng nghe qua điều tốt ở hấn. Những minh tinh khác khi được phóng viên hỏi về dự đoán cho danh hiệu ảnh đế đêm nay, chỉ cần không ảnh hưởng đến quan hệ đều thuận miệng nói một câu xem trọng nhất là Lục Diễm. Đặc biệt là Cốc Dương, anh ta có quan hệ khá thân với Lục Diễm, đối với câu hỏi của phóng viên thì hưng phấn mà trả lời, “Lần đầu tiên nhìn thấy Lục Diễm tôi liền biết tên nhóc này không phải vật trong ao. Người trẻ tuổi vừa cố gắng lại dụng tâm như cậu ấy hiện tại thật sự không nhiều. Thành công có thể gọi là kỳ tích nhưng không thể cho là may mắn, những thứ cậu ấy đạt được đều xứng đáng. Lần trước giải Kim Tượng thật tiếc tôi bận rộn không thể tham gia, đêm nay tôi hy vọng có thể tận mắt chứng kiến cậu ấy được phong ảnh đế.”

Lúc này trên thảm đỏ Tô Mạc lại không cố ý tránh đi, anh cùng Tô Quyết tiến vào. Hai anh em đồng dạng xuất sắc như nhau vả lại dung mạo tương tự, chỉ có khí chất là khác biệt, vừa xuất hiện liền khiến cho không khí sục sôi. Đây gần như là lần đầu tiên trong nhiều năm qua Tô Mạc xuất hiện nổi bật trước mặt công chúng, nếu không phải MC nêu ra thân phận của anh, thậm chí có lẽ không mấy ai biết anh là ai. Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng chuyện anh nhận được sự chú ý và sự tán thưởng của mọi người, tại cái thế giới trọng hình thức, có tướng mạo đẹp thậm chí đôi khi so với danh tiếng còn quan trọng hơn.

Tô Quyết ngược rất quen với những trường hợp như vậy, mặt mang mỉm cười vẫy tay chào fan hai bên, ngẫu nhiên dừng trước camera, đối diện với ống kính pose vài kiểu. Mỗi lúc này, Tô Mạc cũng sẽ dừng lại theo cậu, tuy rằng anh không cố ý bày ra tư thế gì, mặt cũng như trước không hề đổi sắc, nhưng ông chủ lớn chân chính của Tinh Không khó được một lần làm nhân vật nổi bật, lượng máy quay hướng về anh so với Tô Quyết chỉ có hơn chứ không hề kém.

Chỉ khi nhìn thấy bóng dáng Lục Diễm xa xa ở cuối thảm đỏ, đang nhìn anh không chuyển mắt, Tô Mạc mới có thể lộ ra mỉm cười rất nhẹ. Hai người dưới con mắt chú ý của vạn người mà ám muội đưa tình, cơ hồ có một loại ảo giác thảm đỏ chính là lối đi dẫn vào lễ đường. Trừ bỏ Tô Quyết, không có ai nhận thấy được tín hiệu ngầm giữa hai người lúc này. Tô Quyết biết rõ chân tướng lại âm thầm co rút khóe miệng, ngay cả tươi cười hoàn mỹ cơ hồ cũng duy trì không nổi. Tuy rằng đó là anh hai nhà mình cùng anh rể,

nhưng cậu vẫn nhịn không được muốn phụt máu, có cần phải lúc nào cũng ân ân ái ái chói mù mắt người như vậy không ??? Không khí quỷ dị này, khiến cho cậu cũng cảm thấy chính mình giống như đang đưa cô dâu vào lễ đường vậy.

Sau khi vào hội trường, bởi vì công ty riêng có quan hệ trên danh nghĩa với Tinh Không, Tô Mạc lại khó có được một lần công khai thân phận, Lục Diễm rốt cục có thể danh chính ngôn thuận ngồi cạnh anh. Mặc dù trước mắt công chúng, hai người cũng chỉ có thể ngồi cùng một chỗ mà thôi, nhưng như vậy đã đủ khiến Lục Diễm cảm thấy vui sướng cùng an lòng, thế cho nên khi lễ trao giải bắt đầu hẳn vẫn còn đắm chìm trong sung sướng, nhìn cái gì cũng mang theo mỉm cười.

Lễ trao giải Kim Mã năm nay vẫn như trước do hai MC ở Đại lục và Đài Loan hợp tác. So với lúc đầu có chút cứng nhắc, hiện mỗi MC đều là cao thủ dẫn dắt không khí, nói vài câu liền khiến bầu không khí dần thoải mái sinh động hơn rất nhiều.

Kế tiếp trình tự các lễ trao giải đều tượng tự nhau, từ những giải thưởng nhỏ cho đến giải thưởng hạng nhất, cũng như trước, nam diễn viên chính xuất sắc nhất được công bố gần cuối.

Năm nay lọt vào danh sách đề cử ở hạng mục này đều là những người rất có lực ảnh hưởng. Đinh Tuyên là nam diễn viên đạt được ảnh đế Kim Mã nhiều nhất sau Hàn Uyên, bao năm qua anh ta tổng cộng có tám lần đề danh, ba lần đoạt giải, năm nay anh ta lại được đề danh với bộ phim Vực thẳm, người ngoài dự đoán cơ hội đoạt giải của anh ta cao nhất. Dù sao thâm niên của Lục Diễm còn ít, lập tức đạt được hai giải ảnh đế là điều mọi người khó có thể tưởng tượng, chung quy cảm thấy hẳn hẳn còn cần thêm thời gian. Mặt khác ba cái tên trong danh sách cũng là người quen của giải thưởng Kim Mã, ngoài Tề Sâm có ba lần đề danh nhưng chưa một lần đạt giải thì hai người còn lại cũng từng đạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Có đối thủ mạnh như vậy, mặc dù mọi người ôm tâm nguyện tốt đẹp, cũng khó tin tưởng Lục Diễm có thể lập kỷ lục, đoạt được hạng nhất.

Bất kể như thế nào, thời khắc công bố kết quả rất nhanh đã tới. Lúc này đây khách mời trao giải là đạo diễn Tề Bạch cùng ảnh hậu Kim Mã năm ngoái Viên Dĩnh, hai người mở phong thư ra nhìn thoáng qua, lại giả vờ nhường nhau công bố một hồi, khiến mọi người thêm hồi hộp rồi Tề Bạch mới công bố.

Tim Lục Diễm đã muốn trào lên cổ họng, hẳn cơ hồ nghe không được khách mời trên sân khấu đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy miệng bọn họ khép khép mở mở. Ngồi bên cạnh hẳn, Tô Mạc có thể nhìn ra được, âm thầm nắm chặt tay hẳn, muốn truyền cho hẳn sức mạnh.

Thời điểm cái tên kia cuối cùng được xướng lên, trong đầu Lục Diễm mãnh liệt nổ ầm một cái, trống rỗng, hẳn cơ hồ hoài nghi vừa rồi có phải người ta gọi tên mình hay không. Khi mà kỳ tích thật sự xuất hiện, thường khiến con người không thể tin. Thẳng đến khi hẳn cảm giác tay mình bị néo một cái, mới tỉnh lại.

Lục Diễm mãnh liệt đứng lên, xoay người ôm lấy Tô Mạc, khí lực lớn đến nỗi cả người Tô Mạc cơ hồ bị hẳn bế đứng lên, chẳng qua ở thời khắc này ai cũng sẽ không cảm thấy có gì bất thường. Tô Mạc nhẹ nhàng vỗ lưng hẳn, nói nhỏ “Chúc mừng, anh làm được rồi!” Lúc này Lục Diễm không nói nên lời, chỉ gắt gao mà ôm lấy anh, vùi đầu vào cổ anh, thật lâu sau mới buông tay. Sau đó Lục Diễm lại cùng người xung quanh bắt tay, mới sửa sang lại vạt áo, chậm rãi đi lên sân khấu.

Sau khi Lục Diễm nhờ bộ phim Chẳng cần lí do mà đạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc trong liên hoan phim Hồng Kông, hẳn lần thứ hai nhờ chính bộ phim đó đạt được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại liên hoan phim Đài Loan. Bởi vậy, ảnh đế Kim Tượng Kim Mã trẻ tuổi nhất năm ngoài dự đoán của mọi người lại hợp tình hợp lý mà sinh ra.

Ôm khách mời trao giải một cái, Lục Diễm tiếp nhận cúp Kim Mã tượng trưng cho ảnh đế. Đứng trước micro, hơi kéo micro cao lên một chút, Lục Diễm trước tiên lộ ra một nụ cười, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Thật sự cảm ơn hội đồng giám khảo đã trao giải thưởng này cho tôi. Nói thật, từ lúc biết danh sách đề cử, trong lòng tôi luôn ngóng chờ giờ khắc này. Nhưng khi mà hiện thực tới trước mắt, tôi vẫn cảm thấy hết như mơ. Cảm ơn đạo diễn Vương Dịch, cảm ơn anh Hàn Uyên, là họ cho tôi cơ hội này. Cảm ơn Quý Do, không có nhân vật đó sẽ không có Lục Diễm đứng đây giờ phút này. Cảm ơn tất cả nhân viên trong đoàn phim, cảm ơn mỗi một khán giả đã bình chọn cho tôi.

Tại buổi tối đạt được giải Kim Tượng, tôi từng cầu hôn với một người, mà người đó cũng đã đồng ý. Nhưng

tôi cảm thấy lời cầu hôn kia rất vội vàng, rất không đủ chính thức, tôi hy vọng có thể có cơ hội làm lại, thật không ngờ cơ hội tới nhanh như vậy. Tôi thật sự vui vì đêm nay đạt được giải thưởng có ý nghĩa thế này, nhưng tôi càng vui hơn, bởi vì, hiện tại tôi có thể ở trong này thốt lên, Thân mến, chúng ta kết hôn đi!”

Ánh mắt Lục Diễm thành khẩn mà thâm tình, từ đầu đến cuối đều dừng trên thân ảnh một người ngồi xa xa, nơi đó có người mà hắn muốn dành tình cảm cả đời này. Máy quay quay cận ánh mắt Lục Diễm, rất nhanh, ánh mắt hắn được truyền hình trực tiếp xuất hiện trước mặt nhân dân toàn quốc, lại một lần nữa nhắc lên phỏng đoán của mọi người về cô gái may mắn được nam thần ưu ái là ai.

Mà giờ khắc này, Tô Mạc như trước lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, chỉ là ánh mắt của anh bắt đầu dao động, nóng bỏng, tình cảm cơ hồ muốn tràn ra, giống như không tiếng động mà đáp lại, vâng, em đồng ý!

Hoàn chương 105

,

106. Chương 106

.

Năm nay cao trào của lễ trao giải Kim Mã không phải ở thời điểm công bố phim hay nhất, mà là vào lúc nam diễn viên chính xuất sắc nhất nêu cảm nghĩ khi nhận giải. Lời cầu hôn của Lục Diễm vừa dứt, hiện trường đầu tiên là một mảnh lặng im, ngay sau đó liền bạo phát tiếng vỗ tay như sấm, hỗn loạn các loại huyết sáo, hoan hô, chúc mừng. Ở đây có một nửa nghệ sĩ quen biết Lục Diễm, cũng đặc biệt ồn ào chúc mừng, chờ đến khi Lục Diễm ôm cúp rời khỏi sân khấu, khách mời trao giải kế tiếp đi ra, không khí nhiệt liệt này mới chậm rãi bình ổn.

Lễ trao giải vừa chấm dứt, Lục Diễm đã bị các phóng viên ủa lên vây quanh, sôi nổi hỏi hắn kết quả cầu hôn thế nào, đối tượng cầu hôn là ai. Hắn mỉm cười nói đối phương đã đáp ứng ngay tại khán phòng, về phần là ai, tạm thời còn chưa thể trả lời. Đêm đó, tiêu đề các trang web lớn nhỏ đều là “Ảnh đế Kim Mã cầu hôn trước mặt mọi người, đối tượng cầu hôn là ai?” nội dung đưa tin cụ thể tập trung tại việc Lục Diễm thừa nhận đối phương đã lập tức đồng ý, như vậy đối tượng cầu hôn nhất định cũng có mặt tại hiện trường, vì thế đem toàn bộ khách mời nữ ra phân tích một lượt, còn liệt ra vài cái tên đặt trong vòng nghi vấn.

Đám fan thức đêm chờ kết quả cũng bị quả bom này nổ tung, nhất thời diễn đàn lớn nhỏ ngập tràn các loại phân tích ai là mỹ nhân có được vinh hạnh này, đủ các loại tin tức, phỏng đoán bay đầy trời. Sự chú ý đến người yêu của nam thần vượt xa hơn cả chuyện nam thần đạt được hai giải ảnh đế. Đồng thời, Lục Diễm cầu hôn trước mặt mọi người tại lễ trao giải Kim Mã đã được bầu chọn là phương thức cầu hôn lãng mạn nhất từ trước tới nay.

Kết quả như thế ngược lại nằm trong sở liệu của Lục Diễm, hắn sớm biết rằng lời cầu hôn vừa nói ra sẽ gây tiếng vang lớn, hắn càng rõ ràng hơn chính là, khảo nghiệm chân chính còn ở phía sau. Nhưng từ thời khắc hắn quyết định cùng Tô Mạc một chỗ, hắn chưa từng nghĩ sẽ để đoạn tình yêu này mãi nằm trong bóng tối, hắn không thích che giấu cả đời. Nếu yêu, liền thẳng thắn vô tư mà yêu. Chỉ có điều hắn cũng sẽ không ngu ngốc nóng đầu đến mức trực tiếp come out, hắn hiểu được chính mình muốn cái gì, cũng rõ ràng điểm mấu chốt của mình ở chỗ nào. Trước khi đường đường chính chính cùng người yêu đứng dưới ánh mặt trời, hắn sẽ làm tốt các bước chuẩn bị, từng bước một tạo nên nền tảng vững chắc.

Nhưng, mặc kệ thái độ công chúng như thế nào, Lục Diễm cầu hôn là sự thật, trước đó, hắn đã chuẩn bị hết thảy. Lễ trao giải chấm dứt, hắn liền kéo Tô Mạc bay sang Hà Lan, tìm đại sứ quán tại Hà Lan đệ trình các loại giấy tờ cũng như đề xuất yêu cầu được kết hôn.

Hà Lan là quốc gia sớm nhất trên thế giới cho phép đồng tính kết hôn, luật hôn nhân nước họ đối với đồng tính hoặc dị tính đều như nhau, cho nên cũng là đất nước mà những đôi đồng tính thích đến để kết hôn nhất trên thế giới, Lục Diễm cũng không phải ngoại lệ. May mắn tuy rằng cả hai không có quốc tịch Hà Lan nhưng chỉ cần đệ trình đầy đủ giấy tờ cùng visa ngắn hạn là có thể đăng ký kết hôn tại trụ sở đại sứ quán, chỉ là thủ tục sẽ phiền toái hơn một chút.

Thời điểm Lục Diễm và Tô Mạc đến đại sứ quán trình đơn, nhân viên ở đại sứ quán còn thiện ý mà nhắc nhở, “Thưa anh, hai anh xác định muốn trình đơn xin kết hôn sao? Cho dù thành công, trở về nước, quan hệ hôn nhân này cũng sẽ không được thừa nhận.”

Lục Diễm cùng Tô Mạc nhìn nhau mỉm cười, thản nhiên đáp, “Cái này chúng tôi đều rất rõ ràng, chúng tôi đã sớm nhận định đối phương là người duy nhất của đời này, mặc dù chỉ là hình thức, chúng tôi cũng cảm thấy rất có ý nghĩa. Cho nên phiền cô thay chúng tôi trình đơn.”

Nhân viên kia cũng mỉm cười, “Đương nhiên, nếu hai anh đã xác định, tôi sẽ mau chóng đệ trình thay các anh. Kỳ thật, hàng năm các cặp đôi đồng tính tới nơi này đăng ký kết hôn không ít, chỉ là muốn nói thêm một câu, hai anh thật sự rất đẹp đôi.”

Lục Diễm cười nói, “Cám ơn.”

Từ lúc trình đơn yêu cầu đến khi chính thức kết hôn phải chờ một thời gian, chậm thì là vài tháng, nhưng sẽ không vượt quá một năm. Lục Diễm cùng Tô Mạc đều là người bận rộn, dĩ nhiên không thể ở chỗ này chờ, cho nên cả hai cùng bay về nước.

Cố hương trải qua hơn nửa năm quay phim, đã dần tiến vào giai đoạn kết thúc. Điểm thu hút nhất của bộ phim này chính là kết hợp kỹ xảo 3D, cho nên thời gian làm hậu kỳ sẽ không ngắn hơn thời gian quay phim chính thức, nhưng đây là việc của đạo diễn cùng tổ kỹ thuật, về phần người sản xuất như Lục Diễm cũng chẳng thể xen vào. Tóm lại, trước ngày cuối cùng của năm cũ, Cố hương đã hoàn thành những cảnh quay cuối cùng, cũng vào đêm hôm đó công ty Lục Diễm tổ chức tiệc rượu mừng đóng máy.

Mỗi một bộ phim khi tổ chức tiệc mừng trên cơ bản chính là một lần cuồng hoan nho nhỏ, nhân vật chính sẽ là đối tượng cho một đám người tranh nhau mời rượu. Uống nhiều, khó tránh khỏi muốn tới toilet giải quyết. Lục Diễm đứng trước gương bồn rửa tay, hít sâu một hơi, vỗ vỗ cái trán bị cồn làm cho có chút đau, lại cúi xuống, mở vòi nước, khoáng nước lạnh lên mặt, ý đồ làm cho mình tỉnh táo hơn một chút.

Tuy rằng tửu lượng của hắn cao nhưng cũng chịu không nổi cả đám người chuốc rượu như thế, lại còn là hỗn hợp đủ thứ rượu, nhưng mặc kệ hắn uống thành cái dạng gì, trên mặt đều không hiển lộ, thoát nhìn giống như không uống bao nhiêu, càng khiến người khác chạy đến hăng say mời rượu. Trong chuyện rượu chè, Lục Diễm chưa bao giờ là người phóng túng, bình thường cũng không hay uống, chẳng qua đây là trường hợp đặc biệt, một năm cũng khó có được một hai lần như vậy, thịnh tình không thể chối từ, hắn cũng không thể trì hoãn, không cẩn thận đã vượt quá tửu lượng của bản thân.

Tính tình khi say của Lục Diễm rất tốt, cho dù uống rượu hành động chỉ có chút chậm chạp, nhưng sẽ không làm ra chuyện gì thất thố, người không quen thuộc với hắn thậm chí nhìn đoán không ra hắn đang say.

Lục Diễm ngây người trong toilet một hồi lâu, mới chậm rãi đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ toilet đến sảnh, phải đi qua một hành lang dài.

Hắn đi ra một đoạn, liền thấy một người ngăn cản trước mặt. Áo sơ-mi trắng cùng quần bò, đặc biệt trẻ trung tươi đẹp, đôi mắt trên khuôn mặt xinh đẹp lại hồng hồng, giống như chịu ủy khuất, gợi lên cảm giác thương hại cho người đối diện. Nếu là người bình thường nhìn thấy bộ dạng này của cậu, chỉ sợ hận không thể ôm vào trong ngực an ủi một phen.

Chính là Lục Diễm không phải người bình thường. Hắn lúc này không muốn gặp nhất chỉ sợ sẽ là cái người trước mắt này, phim cũng đã quay xong rồi, còn muốn dây dưa nữa, thật là khó lòng phòng bị.

Cơn choáng váng của Lục Diễm nhất thời cũng thanh tỉnh hơn một ít, hắn không nói lời nào, mặt không đổi sắc mà nhìn Tiểu Hử Nham đứng trước mặt.

Tiểu Hử Nham thấy Lục Diễm không có ý mở miệng, cắn cắn môi, hỏi, “Lục ca, anh gần đây cố ý trốn em sao?”

Cậu vừa mở miệng, Lục Diễm ngược lại cảm thấy có chút buồn cười, “Nói ‘trốn’ đại khái có chút nghiêm trọng.”

Ngụ ý chính là, tôi đúng là tránh tiếp xúc nhiều với cậu. Tiểu Hử Nham cũng không phải kẻ ngu dốt, dĩ nhiên có thể nghe ra, trong mắt cậu hiện lên một tia khó chịu, Lục Diễm cũng không muốn làm khó cậu ta,

đang định rời đi, Tiểu Hử Nham cúi đầu lại nói, “Lục ca, có câu em vẫn luôn muốn nói với anh, nhưng vẫn không biết nên mở miệng thế nào.”

“Nếu không biết nên mở miệng thế nào, vậy không cần nói.” Lục Diễn thở dài.

“Nhưng nếu không nói, em sẽ không cam lòng.” Tiểu Hử Nham mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lục Diễn.

Nếu như là bình thường, nghe đến đó Lục Diễn nhất định là xoay người bước đi, nhưng hiện tại đầu của hắn bị ảnh hưởng của rượu nên có chút chóng mặt, hành động cũng chậm chạp hơn bình thường, vậy nên không kịp tránh đi, bị bắt nghe hết.

“Lục ca, em thích anh. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, nghe được những lời anh nói, em liền không quên được anh. Em vẫn luôn nhớ anh, nhớ rõ anh đã nói, phải cố gắng vì bản thân. Em vì anh mới tiến vào giới giải trí, em hy vọng có thể đủ tư cách đứng gần anh một chút, em hy vọng...”

Lục Diễn ngắt lời cậu, lãnh đạm nói, “Tôi sắp kết hôn.”

Tiểu Hử Nham sửng sốt, dừng lại lời tỏ tình, lộ ra vẻ mặt bi thương, thấp giọng nói, “Em biết... em biết. Em cũng không hy vọng xa vời anh có thể đáp lại em, em chỉ là muốn cho anh biết, có một người, một mực yên lặng thích anh, bất luận xảy ra chuyện gì, đều muốn tiếp tục thích anh.”

Lục Diễn gật gật đầu, “Người thích tôi rất nhiều. Tin tưởng mỗi một fan của tôi nếu có cơ hội đều sẽ nguyện ý nói với tôi như vậy.”

Tiểu Hử Nham lại sửng sốt, phản ứng của Lục Diễn hoàn toàn không nằm trong dự liệu của cậu, cậu kinh ngạc giải thích, “Nhưng mà, em không phải...”

“Tùy cậu.” Lục Diễn lại một lần nữa ngắt lời, “Tiếp tục yên lặng thích cũng được, từ bỏ cũng được, đó đều là chuyện của cậu. Tôi không có quyền can thiệp suy nghĩ của cậu, nhưng chỉ có một điều, hy vọng suy nghĩ của cậu sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt của tôi.”

Lục Diễn bóp bóp cái trán có chút đau, “Xin lỗi, tôi cảm thấy không thoải mái. Nếu cậu chỉ muốn nói điều này, tôi nghe xong rồi, tôi đi trước.”

Lục Diễn mới chỉ bước hai bước, đột nhiên cảm giác người hắn bị gắt gao ôm chặt, thân thể ảm áp dán trên lưng hắn, tựa hồ còn có giọt nước ẩm ướt trên vai, ngữ khí nghẹn ngào, “Lục Diễn, em thật sự thích anh!”

Lục Diễn nhất thời cứng đờ, rượu quả thật khiến phản ứng của hắn trì hoãn không ít, nếu không đối phương ngay cả cơ hội ôm lấy hắn cũng sẽ không có.

Lục Diễn cầm lấy đôi tay đang ôm hắn định kéo ra, phía trước truyền đến một tiếng quát khê, “Các người đang làm gì!”

Lục Diễn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lý Nhiễm vẻ mặt bất mãn chạy tới, một phen kéo Tiểu Hử Nham đang quần lấy hắn ra, quát lớn, “Tiểu Hử, cậu say rồi!”

Phía sau Lý Nhiễm, là Tô Mặc vẻ mặt lạnh nhạt.

Động tĩnh vừa rồi đã gây ra một chút xôn xao, không ít người chen tới bên này hóng chuyện, thậm chí còn có kẻ khe khẽ nói nhỏ, “Tôi nói rồi mà, Lý đạo cùng cậu ấy có cái gì gì rồi, nhìn vẻ khẩn trương của Lý đạo mà xem...”

“Ai nha, thật nhìn không ra, Lý đạo tính tình xấu như vậy, hóa ra lại thích loại hình cừ non thế này.”

“Làm sao cô biết người ta là cừ non, nhìn tình cảnh này cũng không phải cừ non có thể gây ra....”

...

Thanh âm không lớn không nhỏ, miễn cưỡng có thể nghe được có kẻ đang xì xào bàn tán. Lý Nhiễm đầu đầy hắc tuyến, cái này thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Lục Diễn nhìn bộ dạng của hắn, mặc dù đang ở tình huống này, cũng nhịn không được muốn cười.

Lý Nhiễm bất đắc dĩ mà nhìn Lục Diễm càng lúc càng hiện ra men say, cổ ý lớn tiếng nói với Tô Mạc một câu, “Tô đồng, Lục Diễm xem ra say lắm rồi, phiền anh đỡ cậu ấy chút?”

Tô Mạc dĩ nhiên hiểu được dụng ý Lý Nhiễm, gật gù đầu, cũng không nói gì, đi tới đỡ lấy Lục Diễm, đưa hẳn ra ngoài.

Hoàn chương 106

,

107. Chương 107

Thời điểm Tô Mạc đến bên người, Lục Diễm thuận thế thả lỏng thân thể, người tựa vào trên người anh. Kỳ thật Lục Diễm chưa đến mức say không biết gì, tuy rằng đầu có chút đau nhưng ý thức vẫn rất thanh tỉnh. Có điều hẳn biết, lúc này vẫn nên giả vờ say thì tốt hơn. Hắn đơn giản đặt cả người tựa lên người đối phương, đầu nghiêng qua đặt ở cổ anh, một tay buông thõng, một tay ôm lấy trên lưng đối phương, nhờ tư thế che giấu, ngón tay như có như không mà tại thắt lưng mẫn cảm của Tô Mạc nhẹ nhàng gãi gãi.

Bởi vì hai người kề sát nhau, Lục Diễm có thể rõ ràng cảm giác được thân thể Tô Mạc cứng đờ một chút, bước chân cũng có chút mất tự nhiên. Tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của anh, nhưng chỉ cần tưởng tượng bộ dáng anh cố gắng giả vờ như không có việc gì, Lục Diễm đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, động tác trên tay càng làm càn hơn.

Quan hệ trong giới của Lục Diễm rất tốt, cho tới nay đã dựng nên hình tượng tốt đẹp, lúc này một lần nữa phát huy tác dụng, tuy rằng không ít người đều chú ý tới mới vừa rồi hẳn đây dựa cùng Tiểu Hử Nham, nhưng đa số mọi người đều cho rằng là Tiểu Hử Nham mượn rượu quẩn lấy Lục Diễm, hoặc chỉ là hai người đều uống nhiều nên vô tình đụng nhau. Tóm lại, sau khi Lục Diễm quang minh chính đại cầu hôn trước mắt mọi người, hình tượng người đàn ông thâm tình đã được dựng lên, không ai tin Lục Diễm lại ở loại thời điểm này chủ động thông đồng với người bên ngoài.

Mọi người ngược lại tỏ vẻ quan tâm đối với chuyện Lục Diễm say rượu, thời điểm Tô Mạc đỡ hẳn đi qua đám người, mọi người sôi nổi hỏi han “Thế nào” “Không sao chứ” “Cần hỗ trợ không”. Tin tưởng nếu không phải người đang đỡ Lục Diễm là Tô tổng luôn luôn là vẻ lãnh đạm người lạ chớ gần, đã có một đồng người xông lên giúp đỡ.

Mãi cho đến khi rời xa đám người, Tô Mạc mới bắt lấy cái tay Lục Diễm đang tác quái trên lưng anh. Bên hông vốn chính là chỗ mẫn cảm nhất của anh, lúc này Lục Diễm dựa vào anh lại không thể kháng cự, hơn nữa đối phương còn ngày càng hư hỏng hơn mà thỉnh thoảng thổi hơi rồi liếm liếm cổ anh. Từ nơi bị dựa vào sinh ra một luồng điện lan tỏa khắp toàn thân, Tô Mạc nhũn ra cơ hồ đi không nổi. Nếu không phải anh luôn tự chủ hơn người, chỉ sợ sẽ lộ ra thất thố.

Tiếng cười khe khẽ của Lục Diễm vang lên bên tai anh, hai người dính sát vào nhau còn có thể tình tường cảm nhận được ***g ngực hẳn rung rung, “Làm sao vậy, giận rồi, hửm?” Một chữ cuối cùng, giọng mũi kéo dài, hơi thở dày đặc phun lên sau tai anh, càng khiến anh ngứa ngáy hơn.

Tô Mạc mím môi, không nói gì, trầm mặc một đường đỡ người đưa đến bãi đỗ xe. Vài tiếng “Tích tích” vang lên, cửa xe mở khóa, Tô Mạc mở cửa bên ghế phó lái, nhét Lục Diễm vào. Khi anh muốn lui ra, cổ tay lại bị kéo lại, Tô Mạc hơi dùng một chút lực, liền tránh được. Lục Diễm cũng không buồn bực, neho con mắt, chỉ nhìn anh nhoẽn miệng cười.

Tô Mạc xoay người vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, hai tay cầm vô lăng, nhưng không có ý khởi động. Một lát sau, anh quay đầu nhìn Lục Diễm, trong mắt là vẻ như cười như không, câu nói đầu tiên lại là, “Được nam sinh xinh đẹp tỏ tình cảm giác thế nào?”

Ý cười nơi khóe miệng Lục Diễm càng sâu, ngữ khí lướt nhẹ như thì thầm, “Ghen nha?”

Tô Mạc rũ mắt trầm mặc một hồi mới nâng mắt nhìn hẳn, trả lời, “Có chút.”

Men say dâng lên, Lục Diễm hơi mệt mỏi mà tựa vào lưng ghế, ý cười trong mắt lại không giảm, mang theo chút đùa giỡn, cổ ý nói ra lời không thật lòng, “Cảm giác không tồi.”

Sắc mặt Tô Mạc lạnh nhạt như trước, giống như cũng không thèm để ý, miệng lên tiếng, “Phải không?” Thân thể lại đột nhiên nghiêng qua, nắm lấy bả vai Lục Diễm, lập tức hôn lên.

Nụ hôn của Tô Mạc có chút dùng sức, có thể tình trường nghe được rằng nanh hai người va vào nhau “cộp” một tiếng. Lục Diễm theo bản năng mà hé miệng, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương liền chui vào, càn quét trong vòm họng. Lục Diễm đã không còn tâm trí để ý tới bị răng nanh bị va phát đau, đầu óc bị cồn làm cho lâng lâng, chỉ có cái miệng tùy ý hoạt động cố gắng nhắm nháp đầu lưỡi thơm ngọt, hung hăng dùng sức hút lấy.

Môi răng cắn bó một khe hở cũng không, hai người không ngừng biến hóa góc độ càng làm sâu sắc nụ hôn. Tô Mạc nghiêng thân, nửa người trên cơ hồ đặt trên người Lục Diễm, lại vẫn còn ngồi trên ghế lái, hông xoay thành một tư thế rất khó chịu, thực không thoải mái. Một tay Lục Diễm đầu tiên là tham lam vuốt ve trên lưng anh sau đó chậm rãi chuyển qua bên hông, bởi vì chỗ ngồi cách xa, khoảng cách tách rời giữa hai người, tư thế cũng có chút không được tự nhiên.

Hai người hôn môi khó khăn chia lìa, ai cũng không nguyện ý thối lui. Lục Diễm hai tay đỡ eo Tô Mạc, khẽ dùng chút sức, ôm cả người qua, Tô Mạc liền dùng sức trên đầu gối, thuận thể xoay qua, thành ra cả người anh ngồi lên trên đùi Lục Diễm. Vốn là không gian chỉ đủ chứa một người, hai người đàn ông chen chúc, lập tức liền chật chội hẳn lên.

Hai người không quan tâm mà hôn đến tận hứng, thời điểm tách ra cánh môi cả hai đều có chút sưng.

Tô Mạc hơi hơi nhăn mày, “Đáng quá.” Trong miệng đối phương toàn là vị rượu.

Khóe miệng Lục Diễm cong cong, ánh mắt hơi hơi nheo lại, “Rất ngọt.”

Bởi vì vị trí, Tô Mạc có thể từ trên cao mà nhìn xuống Lục Diễm, nhìn một hồi lâu, khóe miệng từng chút từng chút nhếch lên, chậm rãi cúi người xuống.

... ..

Thật lâu sau, chờ hết thấy mọi chuyện chấm dứt, Tô Mạc chỉ cảm thấy vòng eo bủn rủn giống như không còn là của mình, hai chân nhuyển ra vô lực, cơ hồ ngay cả khép lại đều có chút khó khăn.

Lục Diễm hạ lưng ghế cho nó ngửa ra, ôm Tô Mạc cùng nhau nằm ở trên, với hai người thành niên mà nói, chỗ ngồi có chút nhỏ hẹp, hai người liền nghiêng thân mặt đối mặt chen chúc một chỗ.

Sau một hồi phát tiết, Lục Diễm ngược lại hoàn toàn tỉnh táo, nhìn bộ dáng Tô Mạc giờ phút này mềm yếu vô lực, mới phát giác vừa rồi thật sự quá mức điên cuồng. Chẳng qua, tại thời khắc kia, Lục Diễm tin tưởng, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ không khống chế được.

Lục Diễm vừa sẵn sức vuốt ve thắt lưng cho Tô Mạc, vừa thân mật mà dùng cái mũi cọ cọ chóp mũi anh, thấp giọng cười nói, “Hóa ra lúc Tô đồng ghen sẽ chủ động như vậy.”

Tô Mạc nhẹ nhàng liếc hắt, giọng nói khàn khàn, “Thế nào, lại muốn có lần sau nữa sao?”

Lục Diễm khẽ mỉm cười, “Không dám.” Khóe mắt đuôi mày tất cả đều là ý cười thoả mãn.

Nằm trong chốc lát, Tô Mạc không thoải mái khẽ nhúc nhích, eo của anh còn rất mỏi, chẳng có chút sức lực, nhưng đây thật sự không phải nơi để nghỉ ngơi, cần khiến toàn thân anh phát đau. Hơn nữa trong xe không gian hữu hạn, giờ phút này tràn ngập xạ hương nồng đặc, đầy hương vị sau cơn kích tình, khiến đầu óc anh vắng vất.

Lục Diễm vươn tay ngăn chặn anh, trấn an, “Đừng động, em nằm nghỉ một lát. Em hiện tại khẳng định lái xe không nổi rồi, anh lại uống rượu, để anh gọi điện thoại kêu Tống Huy xuống đưa chúng ta về.”

Tô Mạc nghe vậy cứng đờ, “Chúng ta... cái dạng này, bảo Tống Huy đến được sao...”

Lục Diễm nhẹ nhàng mỉm cười, “Thế nào, Tô đồng hiện tại mới thấy thẹn thùng sao? Vừa rồi em lại rất bạo dạn mà. Yên tâm đi, Tống Huy cũng không phải người ngoài, chuyện của chúng ta, cậu ấy cái gì mà không biết.”

Lục Diễm vừa nói vừa gọi điện thoại, nói chuyện xong sau, đầu tiên là giúp Tô Mạc chỉnh lý quần áo một chút, sau đó hạ kính xe xuống, để xua hương vị trên xe đi.

Tổng Huy nhận được điện thoại lập tức đi xuống bãi đỗ xe, làm một trợ lý kim bài, luôn kề cận bên ông chủ, cậu thời thời khắc khắc nhớ kỹ không thể uống rượu, để phòng ngừa ông chủ tùy thời muốn dùng xe.

Vừa rồi lúc xảy ra chuyện ồn ào, Tổng Huy vừa vặn có điện thoại nên ra ngoài nghe, chờ cậu trở lại đại sảnh, Lục Diễm đã được Tô Mạc mang đi, biết rõ quan hệ bọn họ Tổng Huy chỉ là “à” một tiếng, cho rằng đêm nay sẽ không có chỗ cho mình cống hiến sức lực. Không nghĩ tới qua hơn một giờ, vốn tưởng rằng ông chủ sớm nên về tới nhà lại gọi điện bảo mình xuống lái xe, may mắn cậu còn chưa rời đi, cũng may mắn là cậu theo thói quen mà không uống rượu.

Đang chuẩn bị vào thang máy liền đụng phải đạo diễn Lý Nhiễm, Lý Nhiễm thuận miệng hỏi một câu, mới biết được hai người kia còn chưa về, liền cùng Tổng Huy đến bãi đỗ xe.

Lý Nhiễm và Tổng Huy vừa xuống bãi đỗ xe, từ xa đã thấy Lục Diễm đứng ở bên cạnh chiếc Lexus của Tô Mạc ngoác tay với hai người, đi tới liền xuyên qua cửa xe rộng mở nhìn thấy Tô Mạc ngồi ở ghế phó lái.

Dáng vẻ Tô Mạc giờ phút này hoàn toàn không giống hình tượng nghiêm cẩn kiểm chế mọi khi của anh, quần áo tuy rằng còn mặc ở trên người, nhưng gần như chỉ là khoác lên mà thôi, bất luận là áo sơ-mi đầy nếp nhăn hay là quần tây, đều có vẻ hỗn độn, thậm chí áo khoác tây trang chỉ khoác hờ trên người, ngay cả mặc cũng không mặc. Mái tóc luôn xử lý chỉnh tề cũng lung tung rũ xuống, dưới ánh sáng ngọn đèn mờ ảo tạo nên bóng mờ trên gương mặt, che khuất đi đôi mắt luôn luôn sắc bén, tạo cho người ta một loại ảo giác rèm mi buông hờ.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, hai người này xuống dưới lâu như vậy còn chưa rời đi nhất định là xảy ra chuyện gì. Nhưng tận mắt nhìn thấy hiện trường Lý Nhiễm vẫn cảm giác có chút nghèn nghẹn. Nhất là khi Tô Mạc nhìn thấy hai người, anh vốn định xuống xe chào hỏi bọn họ, nào ngờ hai chân vừa chạm đất cơ hồ lập tức mềm nhũn, đứng cũng không vững. Mặt Tô Mạc đỏ bừng, Lý Nhiễm cùng Tổng Huy cũng xấu hổ không thôi, ngược lại Lục Diễm đặc biệt thản nhiên mà trực tiếp ôm lấy Tô Mạc, ý bảo Tổng Huy mở cửa sau xe, xoay người liền đưa anh vào trong.

Lý Nhiễm thật sâu mà cảm nhận được tâm tình Tô Quyết khi lần đầu tiên phát hiện chân tướng rồi gọi điện thoại cho hắn, nhìn thấy người anh lớn luôn là vẻ khí phách uy nghiêm trong tâm trí mình giờ lại bị người làm cho hai chân vô lực, ngay cả đứng cũng không nổi, đã không chỉ còn là nghẹn nữa, quả thực là khóc không ra nước mắt.

Nếu nói chuyện đêm nay, vô tội nhất đương nhiên là Lý Nhiễm.

Rõ ràng là Lục Diễm bị người tử tình, bị người dây dưa, thế mà không ai nói hắn phóng hormone, quăng mị lực lung tung, quyến rũ trái tim nam sinh non nớt. Lý Nhiễm thì ngược lại, chẳng qua tại thời khắc mấu chốt ra tay một cái, thật vất vả mới thoát khỏi các loại đồn đãi xôn xao linh tinh. Cố tình còn không thể giải thích, cũng không thể nói, hắn ngay lúc đó tức sùi bọt mép không phải vì thể diện, mà là vì không thể để cho người ta dây dưa với người đàn ông của anh lớn nhà mình. Kết quả cuối cùng là như thế này đây, Lục Diễm ôm mỹ nhân về, ăn sạch sành sanh, một bộ xuân phong đắc ý, Lý Nhiễm chỉ có thể nuốt oan uổng vào trong bụng.

Hắn không khỏi bắt đầu sâu sắc cảm thụ mà tỉnh lại, có phải hay không mình bình thường quá mức nóng nảy, không có lấy một mối nhân duyên tốt đẹp, thế cho nên không ai tin tưởng sự trong sạch của mình. Vì việc này, hắn còn bị Tô Quyết cười nhạo rất lâu.

Bất luận Lý Nhiễm nghĩ như thế nào, Lục Diễm hiện tại hết như tiểu nhân đắc chí.

Tổng Huy ở phía trước lái xe, hắn cùng người yêu ngồi phía sau ân ái ngọt ngào, không khí cực kỳ tốt.

Khi gần đến nhà, Lục Diễm nhận được một cuộc điện thoại, nghe xong, ý cười trên mặt càng sâu, quay đầu cười nói với Tô Mạc, “Vừa rồi đại sứ quán bên Hà Lan gọi cho anh, yêu cầu kết hôn của chúng ta đã được chấp thuận, ngày mai chúng ta đi làm visa.”

Hoàn chương 107

108. Chương 108

Mặc kệ là quốc gia nào khu vực nào, thủ tục kết hôn cũng sẽ không quá phiền toái, giấy tờ đã sớm trình lên, giờ chẳng qua là theo trình tự luật định mà thôi. Sau khi nhân viên lần thứ hai xác nhận đôi bên tự nguyện, liền đóng dấu xác nhận.

Lục Diễm lấy ra đôi nhẫn trước đó hẳn chuẩn bị sẵn, kiểu dáng đơn giản, giá trị lại xa xỉ. Hai chiếc nhẫn về ngoài giống nhau như đúc, chỉ là bên trong có khắc chữ viết tắt tiếng Anh phân biệt “LY” và “SM”. Nhẫn là do Lục Diễm ba tháng trước tìm người làm theo yêu cầu, trên tay bọn họ đeo nhẫn có khắc tên của đối phương.

(*)Lục Diễm [lùyǎn]: LY; Tô Mạc [sūmò]: SM.

Trước sự chúc phúc của nữ nhân viên, hai người hoàn thành nghi thức đơn giản.

Sau đó cô còn chu đáo hỏi bọn họ có cần hỗ trợ từ bên phía toà thị chính và giáo đường để tổ chức hôn lễ hay không, Lục Diễm mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ cảm ơn, bọn họ vẫn thích đám cưới cổ truyền của Trung Quốc hơn, vả lại hiện tại còn chưa phải thời điểm để tổ chức hôn lễ.

Biết anh hai nhà mình cùng với anh rể đi Hà Lan kết hôn, Tô Quyết vốn định kéo Lý Nhiễm đi theo, mỹ danh là để làm nhân chứng cho lễ cưới. Có điều Tô Mạc cùng Lục Diễm vốn không tính toán làm lễ cưới tại Hà Lan, kết hôn với bọn họ là một nghi thức, lễ cưới lại càng là nghi thức thật trọng, không muốn làm qua loa. Cuối cùng Tô Quyết đầu muốn tới xem nào nhiệt cũng chỉ có thể thất bại.

Đi ra khỏi đại sứ quán, kể từ giờ phút này, ngay tại nơi đây, bọn họ đã từ người độc thân trở thành người có gia đình, đương nhiên chờ trở lại trong nước, trước mặt pháp luật bọn họ vẫn là đàn ông độc thân. Chỉ là điều này tuyệt đối không ảnh hưởng tới tâm tình tốt đẹp bây giờ của họ.

Lục Diễm cùng Tô Mạc đứng mặt đối mặt, hẳn nắm tay Tô Mạc nâng lên, hai tay đan vào nhau lộ ra cặp nhẫn cưới, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh. Lục Diễm cảm thấy tựa như không khí đều khoan khoái ngọt ngào hơn hẳn, nhìn Tô Mạc, mỉm cười nói, “Bắt đầu từ giờ, chúng ta buộc định rồi.”

Tô Mạc tuy rằng không chơi game online, nhưng đối với từ ‘buộc định’ này cũng không đến mức hoàn toàn không hiểu, mỉm cười tiếp một câu, “Vâng, còn phải thêm một câu, mãi không tách rời!”

Lục Diễm chớp chớp đôi mắt, trêu đùa, “Lúc này hẳn là người chủ trì sẽ nói, hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu.”

Tô Mạc mỉm cười, “Như vậy, anh còn chờ gì nữa.”

Lời vừa dứt, môi Lục Diễm đã nóng bỏng mà hôn đến.

Bọn họ đứng ở nơi không quá hẻo lánh, thỉnh thoảng có người đi đường lướt qua bên người họ. Hà Lan là thánh địa kết hôn của những cặp đôi đồng tính, hàng năm đều có vô số người tới nơi này hoàn thành chuyện lớn trong cuộc đời mình, tình huống không chế không được đứng bên đường thân thiết hôn môi cũng nhìn mãi thành quen. Những người đi ngang qua đều phỏng đoán bọn họ nhất định vừa mới kết hôn, đều dùng ánh mắt thiện ý nhìn bọn họ, trong lòng âm thầm dâng lên lời chúc phúc.

Chấm dứt nụ hôn sâu, Lục Diễm cười nói, “Kế tiếp, chúng ta hẳn là nên đi hưởng tuần trăng mật.”

Bang Nevada tuy rằng chưa thông qua dự luật chấp nhận hôn nhân đồng tính, nhưng mà thành phố Las Vegas lại chào đón ngày càng nhiều số lượng cặp đôi đồng tính tới hưởng tuần trăng mật. Tuy rằng chỉ có hai ngày nghỉ, Lục Diễm và Tô Mạc vẫn quyết định tới nơi này hưởng thụ ‘tuần trăng mật’ của mình.

Đặc trưng nổi bật nhất của Las Vegas đương nhiên là đánh bạc, những sòng bạc lớn nhỏ khắp nơi đều có. Trong lòng mỗi một người đàn ông đều có một sợi dây ham mê phiêu lưu mạo hiểm, đánh bạc cũng là một phương thức thể hiện cái phần mạo hiểm này. Nếu tới Las Vegas, không đánh bạc một phen thì chẳng còn gì là thú vị.

Hai người cũng không phải lần đầu tiên tới đây, dĩ nhiên biết sòng bạc nào chất lượng tốt, danh dự lại cao. Họ ở lại một khách sạn không cách quá xa sòng bạc, hai người sau khi đi vào liền tới nơi để đổi tiền lấy xu đánh bạc, rồi tách ra.

Lục Diễm lựa chọn chơi Jackpot, trò này thao tác đơn giản, chỉ cần vận may cùng kỹ xảo nhất định cho nên rất được khách trẻ tuổi yêu thích. Trước kia hắn cũng từng chơi, trừ bỏ có cảm giác kích thích vì có thể lấy ít ăn nhiều, thứ hấp dẫn hắn còn vì từ trong trò chơi này có thể tính toán tìm ra quy luật đặc biệt, ví dụ như hình ảnh khác biệt trên máy, tổ hợp nào ăn tiền, ăn bao nhiêu, làm sao để nâng cao tỉ lệ trúng thưởng v...v... Sau này khi hắn không còn thiếu tiền nữa, nghiên cứu trò này liền trở thành một loại lạc thú. Huống chi hiện giờ jackpot vì dễ hấp dẫn người chơi, không ngừng sửa cũ thành mới, có rất nhiều phương thức chơi khác nhau.

Bọn họ tiến vào sòng bạc có quy mô bậc trung, có mấy chục máy jackpot. Lục Diễm cầm thẻ từ mà sòng bạc đổi cho hắn, cũng không lập tức chơi mà là đi qua đi lại xem xét, thông qua việc quan sát những người chơi khác để phỏng đoán cách chơi cũng như xác suất trên mỗi máy. Nhìn hơn nửa giờ, hắn mới chọn lấy một máy, chờ một người đang chơi kết thúc rồi mới bước lên bắt đầu.

Nhân viên phục vụ đi theo Lục Diễm trước tiên nhìn hắn vẫn mãi không động tay, còn tưởng rằng hắn hôm nay không định chơi, trong lòng hơi chút thất vọng. Làm phục vụ lâu trong sòng bạc có đôi khi nhìn người rất chuẩn, khách tới chơi có thể thắng hay không, hào phóng hay không cơ bản đều có thể phán đoán đến bảy tám phần. Theo phục vụ một vị khách hào phóng, chờ đối phương thắng thì mình cũng có thể nhận được không ít tiền thưởng. Nếu nhìn lầm người, chỉ có thể tự than thở một tiếng xui xẻo mà thôi, sau đó tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Lục Diễm và Tô Mạc vừa vào cửa, nhân viên phục vụ này liền chú ý tới bọn họ. Một người khác nhìn Tô Mạc chăm chú, cậu ta đành đem mục tiêu đặt ở trên người Lục Diễm, ân cần mà hỏi ý kiến hắn muốn chơi cái gì, thay hắn đổi lấy thẻ từ, dẫn hắn đến khu vực chơi bạc. Kết quả hầu hạ hắn nửa ngày, hắn lại chỉ nhìn chứ không làm gì hết, cậu nghĩ thầm đại khái là hôm nay nhìn nhầm người, đang chuẩn bị rời đi tìm mục tiêu kế tiếp, người khách kia lại đột nhiên chọn máy để chơi, cho nên cậu vội vàng đi theo.

Sau đó cậu ta không khỏi cảm thấy vận khí của mình không tồi, theo được khách hàng tốt, càng cảm thấy may mắn hơn lúc này mình không bỏ đi.

Lục Diễm lựa chọn một máy jackpot rất bình thường, không có quá nhiều đồ trên màn hình. Hắn nhét thẻ vào, bắt đầu thao tác, động tác của hắn không chút vội vàng, không giống đa số mọi người một vòng chấm dứt lập tức tiến hành vòng tiếp theo, hệt như ấn nhanh thì có thể thắng được nhiều vậy. Bắt đầu thì hắn thắng cũng không cao, nhưng hắn rất trầm tĩnh, chấm dứt một vòng còn hơi suy nghĩ một chút. Sau đó tốc độ liền dần dần nhanh hơn, nhưng vẫn như cũ tạo cho người ta một loại cảm giác không nhanh không chậm. Chính là theo tốc độ nhanh hơn của hắn, số điểm thắng cũng dần dần tăng lên. Đến sau, từ con số ban đầu trên thẻ giờ đã không ngừng tăng cao.

Cậu phục vụ đứng ở một bên nhìn từ đầu tới đuôi, ban đầu biểu tình vẫn là thản nhiên, về sau liền dần dần có chút kinh ngạc. Có điều nói thế nào thì cậu ta cũng lăn lộn trong sòng bạc nhiều năm, hạng người gì mà chưa từng thấy qua, vận khí đến lập tức thu lớn, một đêm phát nhanh cũng không phải không có. Lục Diễm như vậy còn chưa tính đặc biệt khác người, nhưng điều cậu ta kinh ngạc chủ yếu là vì cậu ta nhìn ra được, Lục Diễm không phải hoàn toàn thắng nhờ vận may, mà là có kỹ xảo nhất định ở bên trong. Tại sao ban đầu lại không nhìn ra nhỉ? Lục Diễm thoát nhìn cũng không giống dân chuyên nghiệp.

Bên cạnh có vài người chơi thua lỗ thê thảm, vốn vừa chửi rủa vừa chuẩn bị rời đi, vừa liếc qua bên Lục Diễm liền đứng im bất động. Theo con số trên thẻ càng ngày càng nhiều, bọn họ còn kích động hơn cả Lục Diễm mà kêu to lên, hắn ngược lại vẫn điềm tĩnh như trước, động tác trên tay cũng bình ổn, bộ dáng không chút dao động.

Hơn một giờ sau, Lục Diễm thấy đủ liền ngừng, quần chúng bên cạnh không cam lòng mà muốn giựt giây hắn tiếp tục, hắn chỉ mỉm cười rút thẻ từ ra giao cho nhân viên phục, để cậu ta đổi thành xu.

Cậu phục vụ rất nhanh đổi trở về, Lục Diễm tùy tay rút vài khối cho cậu, cậu ta lập tức cúi đầu cảm ơn, trong lòng sớm đã vui như hoa nở.

Lục Diễm cầm tiền thắng được đi tìm Tô Mạc.

Hiện tại anh đang chơi bài poker, đây là một dạng trò chơi cần rất nhiều kỹ xảo. Tô Mạc chơi trong bàn bốn người, ba người còn lại có một người châu Á, hai người châu Âu. Bọn họ tựa hồ đã chơi được một lúc lâu, trước mặt mỗi người số lượng xu không giống nhau, Tô Mạc có nhiều nhất, người trẻ tuổi tóc vàng thoát nhìn hơi nôn nóng thì có ít xu nhất. Có điều ít xu nhất không có nghĩa là thua nhiều nhất, có lẽ là ngay từ đầu cậu ta chỉ có rất ít.

Người châu Á kia thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, để ria mép, mặt không đỏ sẫm, thoát nhìn tương đối trầm ổn. Cuối cùng người đàn ông châu Âu có vẻ khá lớn tuổi, tóc đã bạc trắng, không ngừng thở dài với thể bài trên mặt bàn. Lục Diễm nhìn thoáng qua, trên bàn của ông ta có ba lá bài phân biệt là J cơ, 9 bích và 3 bích, không tính là bài tốt thế nhưng nếu lá bài chưa lật phối hợp đủ đẹp, vẫn có cơ hội thắng. Tuy rằng ông ta không ngừng thở dài, bộ dáng thoát nhìn giống như đang ủ rũ nhưng chơi loại trò chơi này, đối gạt đối thủ vốn là kỹ xảo số một, biểu hiện ra ngoài không nhất định là chân thật. Từ số lượng thẻ trước mặt ông ta gần bằng với Tô Mạc liền có thể thấy được ông ta tuyệt đối không thiếu kiên nhẫn giống như vẻ ngoài.

Hiện tại trên bàn ba lá bài của Tô Mạc là lớn nhất, một đôi Q thêm một lá 7 rô. Hai người còn lại cũng đều là bài lẻ linh tinh. Lúc này bốn người đặt cược thêm, cho nên ván bài tiếp tục.

Lượt tiếp theo lại lật ra lá bài của mỗi người, Tô Mạc là 6 bích, gã có ria mép là 10 cơ, cậu thanh niên tóc vàng là 5 chuồn, người đàn ông trung niên đầu bạc là 8 rô.

Bài lớn nhất chính là 10 cơ của gã ria mép, gã nghĩ nghĩ, ném một khối xu ra. Người đàn ông trung niên cũng theo, Tô Mạc cũng vậy, riêng cậu thanh niên tóc vàng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trực tiếp úp bài.

Ván bài tiếp tục.

Lượt lật bài kế tiếp Tô Mạc là 4 bích, người tóc bạc là 5 bích, gã ria mép vẫn lớn nhất, là J rô.

Gã cau mày nghiêm túc nhìn bài của mình, sau đó lại nhìn nhìn thể bài của hai người còn lại, cuối cùng thở dài, úp bài.

Hiện tại chỉ còn lại Tô Mạc và người đàn ông trung niên. Nếu một trong hai người bỏ bài, như vậy người còn lại sẽ thắng tất cả số xu ở đây. Nếu hai người bọn họ đều cược thêm, vậy phải lật lá bài cuối cùng ra để so lớn nhỏ.

Hiện tại, người đàn ông trung niên có năm lá bài lần lượt là J cơ, 9 bích, 3 bích, 8 rô cùng 5 bích. Tất cả đều là bài lẻ, nhưng nếu lá bài chưa lật của ông ta có hai lá bích hoặc là 10, 7 hoặc Q, như vậy ông ta có thể tạo thành đồng chất (5 quân bài đồng chất, không liền nhau) hoặc là sảnh (5 quân bài liền nhau, không đồng chất). Hai thể bài này đều không nhỏ.

Mà bài của Tô Mạc lần lượt là Q cơ, Q chuồn, 7 rô, 6 bích, 3 rô. Nếu bài chưa lật của anh có một lá là Q cộng thêm 7, 6 hoặc 3 thì anh có thể tạo thành cù lũ (3 quân bài giống nhau và một đôi khác), bất kể đối thủ là đồng chất hay là sảnh thì đều có thể thắng. Nếu lá bài chưa lật của anh chỉ có một lá Q cùng một lá bài lẻ, như vậy chỉ có thể tạo thành bộ ba lá; hoặc là có một trong số những lá 7, 6, 3 cộng thêm một lá khác thì sẽ tạo thành đôi. Chỉ cần đối thủ có đồng chất hoặc là sảnh, anh đều không thắng nổi. Đương nhiên còn có tình huống cực đoan hơn chính là, hai lá bài chưa lật của anh đều là bài lẻ khác anh sẽ lập tức thua, còn nếu như đó là một đôi Q, ngay lập tức sẽ 'kill' toàn bộ.

Hiện tại tiếp tục theo hay bỏ bài là điều mà người đàn ông trung niên đang vắt óc suy nghĩ, ông ta cau mày nghĩ thật lâu, lại nhìn về phía Tô Mạc, hy vọng thông qua vẻ mặt của anh mà nhìn ra một chút manh mối, nhưng Tô Mạc vốn là người luôn giữ nét mặt điềm tĩnh trên bàn đàm phán, xưa nay đều có thể không đổi sắc mặt mà đưa ra quyết định dĩ nhiên sẽ không để cho người khác nhìn ra điểm gì.

Cuối cùng ông ta cắn chặt răng, vẫn tung một đồng xu, Tô Mạc không chút do dự đặt cược thêm. Ông ta thấy Tô Mạc quả quyết như vậy không khỏi phát lạnh trong lòng. Cùng nhau chơi lâu như vậy, đối thủ này vẫn luôn bất biến, khiến người ta chẳng thể nắm bắt, nhưng từ cách thức và động tác của anh vẫn có thể nhìn ra anh rất tự tin.

Đến khi lật hai lá bài cuối cùng, ông ta mở trước, là một lá 10 bích và một lá 7 bích, vừa lúc có thể tạo thành sảnh cũng có thể đủ để tạo thành đồng chất. Đồng chất lớn hơn sảnh, cho nên đương nhiên cuối cùng

bài của ông ta chính là một bộ đồng chất. Thông thường, đồng chất đã xem như thế bài lớn.

Hiện tại trên tay Tô Mạc ít nhất phải có một lá Q cùng 7, 6 hoặc 3 để tạo thành cù lũ mới có cơ hội chiến thắng, nhưng mà cù lũ luôn rất khó xuất hiện.

Tô Mạc thần nhiên như trước, người đàn ông trung niên có chút đặc ý nhìn anh, giục anh mở ra lá bài chưa lật. Tô Mạc trầm mặc nhìn ông ta một cái, đột nhiên khước miệng khe cong, chậm rãi xốc lên hai lá bài cuối cùng, là một đôi Q. Tứ quý, kill toàn bộ.

Nhất thời ông ta há hốc mồm, cục diện khó gặp nhất thế nhưng thật sự xuất hiện. Gã ria mép cũng thở dài, chỉ có cậu thanh niên tóc vàng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà cậu ta đã sớm bỏ bài, cho nên tổn thất ít đi một chút.

Tô Mạc ngay từ đầu đã nắm một bộ bài đẹp lại có thể bình thản như vậy mà dụ người ta vào tròng, kỳ thật cũng không dễ dàng.

Người đàn ông trung niên nắn lòng mà gục đầu xuống, hai người còn lại cũng là đáng về ủ rũ, người chia bài liền hỏi bọn họ còn muốn tiếp tục hay không, ba người đều tỏ vẻ không chơi nữa. Anh ta lại quay qua hỏi Tô Mạc có muốn đổi bàn khác, anh lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không tiếp tục nữa.

Anh tùy tay lấy đồng xu mới thắng được thưởng cho cậu nhân viên phục vụ vẫn luôn ở bên cạnh, sau đó liền bảo cậu ta đem số còn lại cùng với số mà Lục Diễm thắng lúc nãy đổi thành séc. Hai người bọn họ cả đêm đã thắng không ít, nếu trực tiếp đổi tiền mặt chỉ sợ không tiện, chỉ bằng đổi thành séc thì hơn.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa séc đã đổi lại cho họ. Thời điểm hai người chuẩn bị rời đi, bảo vệ của sòng bạc còn tới hỏi ý kiến có cần hộ tống họ về khách sạn hay không, chỉ cần một chút tiền thù lao là được.

Lục Diễm cùng Tô Mạc nhìn nhau mỉm cười, lắc lắc đầu, cự tuyệt ý tốt này của họ.

Hoàn chương 108

,

109. Chương 109

Vừa ra khỏi sòng bạc, hai người khoác thêm áo bành tô. Bây giờ là tháng một, nhiệt độ về đêm của Las Vegas vẫn rất thấp, nhiệt độ chênh lệch trong nhà và ngoài trời lại càng cao.

Họ cố ý chọn lựa khách sạn không quá xa sòng bạc cho nên cũng không cần đón xe, cả hai trực tiếp tản bộ trở về.

Kỳ thật khách sạn mà họ đang ở có sòng bạc, đó cũng là nét đặc sắc của Las Vegas, đa phần các khách sạn đều tự lập nên sòng bạc riêng. Có điều đối với Lục Diễm cùng Tô Mạc mà nói, hưởng thụ lạc thú khi chơi bạc là một chuyện, cùng nhau du ngoạn thành phố này mới là một loại tình thú.

Las Vegas không hổ là thành phố không có màn đêm, vào buổi tối, cả thành phố càng hiển lộ phần hoa náo nhiệt. Biển quảng cáo cực lớn, các loại hình thù biến đổi kỳ ảo khiến người ta không kịp nhìn. Đủ loại đèn nhấp nháy tạo hình khác nhau, không ngừng thay đổi sắc thái làm hoa hết cả mắt. Mỗi tòa nhà chọc trời đều bày biện ra đủ loại đèn màu sắc rực rỡ khác nhau; kiến trúc đặc trưng trước cửa mỗi một khách sạn đều là đèn neon đầy màu. Không ít khách sạn còn có hình nhân lớn đứng nhảy múa.

Lục Diễm cùng Tô Mạc đi trên đường, theo dòng người đông nghịt ngắm cảnh đêm. Bọn họ sóng vai cùng bước, mười ngón đan cài, một tay khác thì nhét trong túi áo bành tô. Thời tiết lạnh lẽo, thân thể kề cận nhau lại vô cùng ấm áp. Bọn họ không nói với nhau điều gì, chỉ là ngẫu nhiên đưa mắt nhìn nhau, nồng đượm tình ý cùng ngọt ngào.

Bất tri bất giác đã đi rất xa.

Nơi phần hoa đến bao nhiêu chung quy cũng sẽ có những góc âm u tối tăm, thành phố không đêm Las Vegas cũng chẳng phải ngoại lệ.

Ánh đèn dần dần không còn nhiều như sao đầy trời nữa, du khách trên đường cũng ít đi, tiếng bước chân liền vang lên rõ ràng hơn trong màn đêm tĩnh lặng.

Từ khi bắt đầu rời khỏi sông bạc, phía sau họ liền có mấy cái đuôi bám theo. Hai người ngay từ đầu đã phát hiện, cố ý dẫn người đi lòng vòng một hồi, sau đó đi đến hơi có chút hẻo lánh. Có lẽ là bị theo đuôi từ trong sông bạc, hai người bọn họ đêm nay thu hoạch tương đối nhiều, huống chi bọn họ lại cự tuyệt bảo vệ hộ tống.

Lục Diễm liếc nhìn Tô Mạc, đều từ trong mắt đối phương thấy được tin tưởng cùng ý cười.

Đi theo phía sau chỉ có ba người, đều là thanh niên trẻ tuổi cường tráng. Bọn chúng một đường đi theo, lúc đầu thấy họ lẫn trong đám người cho rằng không có cơ hội nhưng không quá cam tâm cho nên vẫn luôn đi theo. Không nghĩ tới bọn họ đột nhiên chuyển vào chỗ hẻo lánh, có lẽ là bởi vì đất khách quê người người nên không nắm rõ địa hình. Mặc kệ nói như thế nào, đó là một cơ hội tốt. Ba người họ đều muốn nhân cơ hội này mà hành động.

Nào ngờ theo đuôi lượn lách vài vòng, đột nhiên lại mất dấu. Ba người ngơ ngác nhìn nhau, quả thực không tin hai mắt của mình, bọn chúng chính là kẻ chuyên nghiệp lại bị hai người châu Á thoát nhìn không chút uy hiếp cất đuôi.

Ba người phân công nhau tìm một hồi, hy vọng có thể tìm được mục tiêu, kết quả quay qua quay lại liền thấy người bọn chúng theo dõi xuất hiện ngay trước mắt, một cái chớp mắt đó bọn chúng thật sự bị dọa sợ.

Lục Diễm đứng chỗ khuất bóng dưới ngọn đèn, nhìn ba người thanh niên châu Âu bại lộ trước mặt, Tô Mạc thì lẳng lặng đứng bên cạnh hắn. Hắn hơi hơi cong khóe miệng, dùng tiếng Anh hỏi, “Các cậu đang tìm chúng tôi sao?”

Ba người liếc nhìn nhau, cũng không nói chuyện, nếu lúc này bọn chúng còn không phát giác được có gì không thích hợp thì thật sự uổng phí công sức chúng làm nghề này lâu như vậy. Lúc này đây quả nhiên là nhìn nhầm rồi.

Lục Diễm đối việc chúng trầm mặc cũng không để ý, chỉ khẽ cười lạnh, “Các cậu vẫn luôn đi theo chúng tôi, có chuyện gì không?”

Ba người vẫn không nói lời nào, Lục Diễm cũng thấy có chút không thú vị, trực tiếp lấy ra tờ séc kia huơ trước mắt bọn chúng, “Muốn cái này phải không? Chúng ta đánh một trận, bên cậu ba, bên tôi hai.” Lục Diễm vừa nói vừa dùng ngón trỏ chỉ chỉ ba người bọn chúng rồi lại quay qua chỉ chính mình và Tô Mạc, “Nếu các cậu thắng cái này là của các cậu. Thua, mau xách mõng cút.”

Ba đấu hai, thua thì cùng lắm bị đập cho một trận, thắng lại có thể lấy được thứ mình thèm muốn, không có lý do gì mà thoái thác. Huống chi, hiện tại nếu muốn chạy, cũng phải coi hai người đối diện kia có cho phép hay không đã.

Lục Diễm mỉm cười, chậm rãi thu hồi tờ séc vào trong ngực, “Đừng khách khí, đánh thắng các cậu có thể lấy nó.” Thái độ hắn không chút để ý như vậy, đầu tiên ở phương diện khí thế đã áp đảo hơn hẳn.

Người cao to nhất trong ba thanh niên đột nhiên hướng lại đây, tung một đấm về phía Lục Diễm, nửa đường lại đột nhiên đổi hướng, nhắm đến Tô Mạc. Hai người kia ngay khi người đầu tiên ra tay cũng lập tức nhào theo, mục tiêu của bọn chúng thì không cần làm động tác giả gì, trực tiếp nhắm tới Lục Diễm.

Giỏi lắm, còn biết dùng chiến thuật, tuy rằng đơn giản lại có chút thô bạo. Lục Diễm nghĩ thầm trong lòng như vậy mới thấy càng thú vị. Về phần Tô Mạc bên kia, hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn qua dù chỉ một chút. Tuy rằng chưa từng thấy Tô Mạc ra tay bao giờ nhưng hắn cũng từng nghe Tô Quyết nói qua, thân thủ của Tô Mạc rất tốt, ví như đám hoa hoa công tử Tô Hi có thể lấy một chọi mười cũng không phải nói chơi.

Lục Diễm chuyên tâm đối phó hai người trước mặt, có thể ở Las Vegas làm loại nghề kiếm ăn này thì nhất định không phải là tầm thường.

Quả nhiên, hai người kia phối hợp cực kỳ ăn ý, mỗi một lần ra đòn cơ hồ đều là đồng thời ra tay, một kẻ đánh trực diện, một kẻ quét xuống phía dưới, hơn nữa ra tay ngoan độc không lưu tình chút nào, mỗi một

lần đều nhằm vào nơi yếu điểm dễ dàng làm tan rã sức chiến đấu của đối thủ.

Có điều Lục Diễm vốn cũng không phải người thường, trừ bỏ vật lộn rèn luyện trong câu lạc bộ kia hai năm còn có khi bé được sư phụ lầu dưới dạy võ một thời gian, cho nên nhất thời cũng có thể đấu ngang tay.

Người phương Đông đánh võ thường hay chú trọng giữa tấn công và phòng thủ, trong mười chiêu thường có bảy là để thủ, chỉ có ba chiêu là thể công, không dùng hết lực mà là kéo dài không dứt, thích hợp đánh lâu dài. Người phương Tây thì tương đối đơn giản thô bạo, họ thường có lối suy nghĩ muốn đánh người trước hết phải học được bị người đánh, cho nên thường không quá tránh né chiêu tấn công của đối phương, thích lấy lực chế lực, tốc chiến tốc thắng. Nếu song phương thực lực cách xa, dĩ nhiên tốc chiến tốc thắng sẽ áp đảo nhưng nếu đôi bên sà sà như nhau thì cần phải suy xét vấn đề duy trì sức lực.

Huống chi bản lĩnh Lục Diễm vốn cao hơn một bậc, ngay từ đầu hấn cũng chưa dốc hết toàn lực, chỉ là thấy đòn thì đỡ đòn. Trước thăm dò năng lực đối phương rồi mới hóa giải từng chiêu. Thời gian càng lâu, ưu thế càng bộc lộ rõ ràng.

Lục Diễm bên này dần chiếm thế thượng phong, hai người thanh niên châu Âu đã thở hồng hộc trúng vài đòn của hấn, ngược lại hấn lại may mắn không chút thương tích.

Tô Mạc bên kia kết thúc trước, ngay từ đầu kẻ nhào về phía anh đã bị đánh cho quỵ rạp trên mặt đất, muốn đứng cũng đứng không nổi. Có Tô Mạc gia nhập, bên này cũng rất nhanh kết thúc, vốn là đã bị Lục Diễm khiến cho tinh bì lực tẫn, ngay khi Tô Mạc gia nhập hai kẻ kia liền trực tiếp đầu hàng, nằm lăn một bên thở dốc không thẳng nổi thất lực.

Lục Diễm vỗ vỗ tay, cười nói với Tô Mạc vẫn an nhàn như trước, “Tô đồng thân thủ thật giỏi.”

Khóe miệng Tô Mạc khê cong, thanh âm trầm thấp, “Lục tiên sinh cũng không chút thua kém.”

Hai người còn chưa kịp nhiều lời, bên kia mấy người thanh niên thấp giọng kêu lên, “Mẹ kiếp, cảnh sát đến, chuẩn mau.”

Ba người kia nghiêng ngả lão đảo chuẩn đi, Lục Diễm cũng kéo Tô Mạc bỏ chạy. Tuy rằng không phải chuyện lớn, hơn nữa bọn họ coi như là người bị hại nhưng họ cũng không muốn trong tuần trăng mật còn bị gọi vào cục cảnh sát lấy lời khai.

Lục Diễm kéo Tô Mạc chạy trong màn đêm lạnh giá của Las Vegas, gió thổi tung bay vạt áo bành tô của họ, phát phơ rung động, gió lạnh đập vào trên mặt, lạnh như băng nhưng cũng rất kích thích.

Chạy một hồi hai người mới dừng lại, đã không biết mình đang đứng ở chỗ nào, nhưng nơi này lại càng hẻo lánh hơn cả nơi đánh nhau lúc nãy. Người đi đường rất thưa thớt, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy vài người cả trai lẫn gái ăn mặc mỏng manh hở hang, chỉ cần tùy tiện tưởng tượng liền biết đại khái đây là dạng địa phương gì. Las Vegas cổ vũ đánh bạc, lại nghiêm cấm giao dịch mại **, chỉ là bất luận có cấm thể nào đi chăng nữa cũng không thể chân chính ngăn chặn. Xã hội chính là như vậy, chỉ cần có nhu cầu thì sẽ có mua bán.

Hai người nắm tay đi qua, những người đó cả trai lẫn gái nhìn đến chỗ tay họ nắm chặt lấy nhau, đại khái cũng có thể đoán ra quan hệ của bọn họ, không ai không biết điều mà tiến lên mời chào giao dịch.

Dọc theo đường đi trông thấy không ít cặp đôi nam nam, nam nữ hoặc nữ nữ ôm hôn trong góc tối, ngẫu nhiên truyền đến thở dốc tiếng rên rĩ rất nhỏ không ngừng kích thích màng tai hai người.

Thời điểm đi qua nơi tối mịt mờ, Lục Diễm đột nhiên kéo Tô Mạc vào bên đường, xoay người đặt anh ở trên tường vội vàng hôn lên, Tô Mạc cũng không chút do dự ôm cổ hấn, nóng bỏng mà đáp lại.

Đang hôn đến khó mà ngưng nghỉ, đột nhiên ánh sáng rọi thẳng vào mặt họ, đồng thời một thanh âm dùng tiếng Anh cất lên, “Mr. nơi này không cho phép làm giao dịch.”

Ánh sáng tuy rằng không phải rất chói nhưng chiếu vào trên mặt cũng không thoải mái, Lục Diễm vươn tay che che, giương mắt nhìn lên, bên kia là một người mặc quần áo cảnh sát, chính là vẻ mặt không vui mà nhìn hấn, hiển nhiên là hiểu lắm quan hệ của bọn họ.

Lục Diễm cười khê, kéo tay đeo nhẫn của Tô Mạc cùng chính mình đồng thời giơ lên, “Ngài cảnh sát, anh hiểu lắm rồi, chúng tôi mới vừa kết hôn đến hưởng tuần trăng mật mà thôi.”

Cảnh sát nọ biểu tình khê thờ phào, huyết sáo rồi cười nói, “Ồ, chúc mừng các anh. Có điều nơi này rất hỗn loạn, không phải chỗ tốt đẹp gì để tình tứ, các anh vẫn là nên rời đi thì hơn.”

Lục Diễn gật đầu nói, “Cám ơn anh nhắc nhở, nhưng chúng tôi hình như bị lạc đường.”

Cảnh sát liền chỉ đường cho họ, “Các anh đi một đoạn qua bên kia là có thể gọi xe.”

“Vâng, cám ơn anh.”

Cuối cùng, hai người vẫn phải gọi xe mới trở lại được khách sạn.

Ngày hôm sau bọn họ bay về nước. Một tháng trước Tết âm lịch bất luận là đối với Lục Diễn hay là Tô Mặc mà nói đều không phải thời điểm nhàn rỗi.

Vài ngày sau, lại có một tin tức trọng đại truyền đến, Truyền kỳ về Vương Huyền Sách đã được đề cử giải gấu vàng trong Liên hoan phim Berlin, mà Lục Diễn cũng lọt vào danh sách đề cử cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Liên hoan phim quốc tế Berlin cùng với liên hoan phim Cannes, Liên hoan phim Venice được mệnh danh là ba liên hoan phim danh giá hàng đầu thế giới. Liên hoan phim Berlin trước kia được tổ chức vào trung tuần tháng sáu tháng bảy, sau lại vì cạnh tranh cùng liên hoan phim Cannes nên được chuyển qua tháng hai, bởi vậy tháng một hàng năm chính là thời gian nó xác định danh sách những cái tên được đề cử trao giải.

Trần Lập đã sớm không phải là lần đầu tiên được lọt vào danh sách của Liên hoan phim Berlin, trước đó ông từng có ba lần mấp mé cho giải gấu vàng, cuối cùng nhờ phim Giữ gìn màu xanh mà thắng được cúp gấu vàng, đồng thời còn đạt được giải gấu bạc cho đạo diễn xuất sắc nhất. Đây đã là chuyện của rất nhiều năm về trước, Trần Lập cũng là đạo diễn người Hoa đầu tiên đạt được hai giải thưởng tại liên hoan phim danh giá này.

Dư luận trong nước đối với việc Trần Lập được đề cử thì cảm thấy gần như là chuyện đương nhiên, dù sao nếu nói Trần Lập là đạo diễn có lực ảnh hưởng lớn nhất trong nước cũng không đủ, ông không chỉ có giải tại Liên hoan phim Berlin mà còn từng cầm giải cành cọ vàng trong liên hoan phim Cannes, thậm chí còn một lần đoạt được giải Oscar cho phim ngoại ngữ hay nhất.

Nhưng đối với Lục Diễn được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất, thái độ dư luận liền có một chút vi diệu.

Lục Diễn năm nay đã nhờ vào vai Quý Do trong Chẳng cần lí do mà đoạt được ảnh đế Kim Tượng và Kim Mã, tuy rằng hiếm có nhưng cũng không đến mức không thể. Thế nhưng chuỗi thành tích này còn chưa chấm dứt, hẳn lại lần nữa nhờ vào vai chính trong Truyền kỳ về Vương Huyền Sách mà được đề cử giải gấu bạc cho nam chính xuất sắc nhất. Đối với một diễn viên trẻ tuổi như hắn thật sự là quá nhanh.

Giới giải trí cũng không khuyết thiếu kỳ tích, thần thoại một đêm nổi tiếng cũng thường xuyên trình diễn, nhưng tình huống giống Lục Diễn vẫn rất hiếm thấy. Ảnh đế cũng không phải cải trắng hay cải củ để mà muốn mua liền có thể mua được, rất nhiều diễn viên cả đời cũng không được một lần đề danh, còn như Lục Diễn lại dễ dàng như trở bàn tay. Có điều nói đi cũng phải nói lại, lấy ảnh đế cũng không phải là làm từ thiện, không phải đủ cố gắng đủ trả giá liền nhất định có thể đạt được, có đôi khi diễn xuất hay thôi cũng chưa đủ mà còn phải xem thiên thời địa lợi nhân hoà. Có diễn viên được xưng là ‘vị vua không ngai’, cả đời chỉ có thể lướt qua giải thưởng. Cũng có diễn viên chỉ bằng một bộ phim, một nhân vật liền ôm về bảy tám cái danh ảnh đế.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Lục Diễn được đề cử giải gấu bạc cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất là chuyện ván đã đóng thuyền, đám fan cũng một lần nữa vì tin tức lớn như vậy mà phấn chấn hẳn lên.

Hoàn chương 109

,

110. Chương 110

Liên hoan phim quốc tế Berlin lần thứ bảy mươi hai tổ chức trong mười ngày kể từ ngày 4 tháng 2, có hơn 70 phim điện ảnh đến từ nhiều quốc gia tham dự ở đủ loại hạng mục, đây cũng là sự kiện long trọng mang tầm quốc tế.

Lễ khai mạc được cử hành vào buổi tối lạnh lẽo, trên thảm đỏ lại tràn ngập tinh quang rạng rỡ.

Khác với năm vừa qua điện ảnh Hoa ngữ tại Liên hoan phim Berlin vô cùng ảm đạm, năm nay có tới ba bộ phim điện ảnh Hoa ngữ lọt vào danh sách đề cử giải gấu vàng trong Liên hoan phim Berlin ngoài ra còn có mười một bộ phim được đề cử ở những hạng mục khác. Có thể nói năm nay điện ảnh Hoa ngữ đã tạo nên thành tựu xuất sắc.

Cũng theo đó, năm nay minh tinh người Hoa tới tham dự đặc biệt nhiều.

Cùng Lục Diễm đi trên thảm đỏ chính là Hàn Uyên, đây là lần thứ hai kể từ khi bọn họ xuất hiện tại thảm đỏ của liên hoan phim Hồng Kông. Chẳng qua lần trước khi đi với nhau, bọn họ đều là người được đề cử cho danh hiệu nam diễn viên chính xuất sắc nhất, mà lúc này đây, thân phận Lục Diễm vẫn không thay đổi còn Hàn Uyên thì đã trở thành thành viên của hội đồng bình phẩm.

Hai nam thần vừa xuất hiện liền đưa tới từng trận tiếng thét chói tai, fan mê điện ảnh điên cuồng cơ hồ muốn hét tung nóc nhà. Tiếng hò reo “Cùng một chỗ cùng một chỗ” lần thứ hai vang vọng toàn hiện trường.

Tuy rằng lúc này đây nhân vật mà Lục Diễm được đề cử là Vương Huyền Sách, nhưng bởi vì giờ phút này người cùng hắn đi thảm đỏ là Hàn Uyên lại gợi lên hoài niệm của fan về cậu học trò Quý Do. Mà thời gian Lục Diễm dựa vào Quý Do đạt danh hiệu ảnh đế ở giải thưởng Kim Mã cũng chỉ mới trôi qua ba tháng.

Sau màn đi qua thảm đỏ theo thông lệ sẽ là phóng viên chụp ảnh cùng phỏng vấn. Hai vị ảnh đế hào phóng đứng chung một chỗ cho máy ảnh của các phóng viên nháy sáng liên tiếp. Vấn đề phỏng vấn cũng đều xoay quanh lễ trao giải lần này.

“Lục tiên sinh, năm nay anh đã là lần thứ ba được đề danh ở giải thưởng danh giá, hơn nữa hai lần trước đều liên tiếp lấy được giải, anh có phải cũng nắm chắc đối với giải thưởng lần này hay không?”

Lục Diễm cười cười, “Nắm chắc thì không dám nói. Vẫn là một câu kia, bản thân tôi đương nhiên hy vọng có thể nhận giải, nhưng rốt cuộc có thể hay không, còn phải xem duyên phận xem ý kiến của đoàn bình phẩm.”

“Nói đến đoàn bình phẩm, hình như Hàn tiên sinh lần này chính là một thành viên của hội đồng bình phẩm. Hiện tại hai anh cùng đi thảm đỏ có thể nói rằng anh đang cố lấy lòng đoàn bình phẩm hay không?”

Lục Diễm cười đáp lại, “Nếu lấy lòng mà có thể giành giải, tôi hy vọng mỗi một vị trong hội đồng bình phẩm có thể cho tôi cơ hội lấy lòng một chút.”

Phóng viên lại chuyển hướng về phía Hàn Uyên, “Vậy Hàn tiên sinh khi chấm điểm có khi nào sẽ suy xét vấn đề tình cảm cá nhân hay không?”

Hàn Uyên thực nghiêm túc mà đáp, “Tôi nhất định sẽ thực hiện nguyên tắc công bằng công chính, nghiêm túc chọn ra nam diễn viên xuất sắc nhất trong cảm nhận của tôi. Tuy rằng quan hệ cá nhân giữa tôi và Lục Diễm không tệ nhưng nếu trong quá trình chấm điểm thấy nam diễn viên xuất sắc hơn cậu ấy, tôi nhất định sẽ không niệm tình. Nhưng cũng tương tự, nếu tôi cho rằng Lục Diễm là diễn viên ưu tú nhất trong số những người được đề cử vậy thì tôi cũng sẽ không vì tránh hiềm nghi mà không chọn cậu ấy.”

Phóng viên cười một tiếng, “Hàn ảnh đế vẫn cứ nghiêm túc như vậy a.”

Sau đó vấn đề lại được ném sang cho Lục Diễm, “Lục tiên sinh, hai năm trước anh đã đạt được ảnh đế Cannes, tâm tình hiện tại cùng khi đó có gì khác không?”

“Nói thực, hiện tại tôi khẩn trương hơn khi đó rất nhiều. Tự như đại đa số người từng cho rằng lần đó tôi có thể đạt được ảnh đế là do may mắn chiếm phần lớn, tôi cũng hiểu được cho nên lúc ấy đối việc được giải hay không cũng không có chấp niệm quá lớn. Lúc này có thể hợp tác với đạo diễn Trần tôi cảm thấy cực kỳ vinh hạnh, tôi tin bộ phim Truyền kỳ về Vương Huyền Sách sẽ đạt được giải gấu vàng, còn nếu tôi không

thể đạt được giải gấu bạc thì chúng tôi vẫn chưa đạt tới yêu cầu của đạo diễn Trần. Có điều mặc kệ như thế nào, tôi đều sẽ không ngừng cố gắng.”

“Vô cùng cảm ơn hai anh đã tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi. Giải trí Phương Hoàng hân hạnh đưa tin.”

Sau nghi thức khai mạc là kỳ hạn mười ngày hoạt động trong khuôn khổ liên hoan phim, chính là công chiếu các bộ phim được đề cử. Điện ảnh từ các nơi trên thế giới hội tụ về đây, giao lưu học hỏi, trao đổi trình độ nghệ thuật với nhau.

Trong mười ngày này, Lục Diễm đa số đều dành thời gian ở hội trường, cùng giao lưu với những nhân vật đến từ các quốc gia khác, xem những bộ phim hay đến từ các nước trên thế giới, toàn bộ thân và tâm đều đắm chìm trong nghệ thuật trong phim ảnh, tựa như cá gặp nước.

Thời gian chung quy sẽ trôi rất nhanh, thoáng chốc liền tiến đến ngày cuối cùng.

Lúc này tại Đức là ngày 14 tháng 2, đại lễ trao giải của Liên hoan phim Berlin được cử hành vào đầu mùa xuân, bên ngoài trời lại lạnh giá tựa mùa đông, trong hội trường trao giải thì vẫn giữ được không khí ấm áp náo nhiệt giống như khi mùa xuân đến.

Liên hoan phim Berlin tôn sùng phong cách nghệ thuật cá nhân, từ những cái tên được đề cử và đạt giải bao năm qua của nó liền có thể dễ dàng nhận thấy, hội đồng bình thẩm cũng đều là nhân vật danh tiếng đến từ các nơi trên thế giới, tận lực khiến phương thức bình chọn của nó càng thêm công bằng.

Mà Trần Lập chính là đạo diễn cực kỳ coi trọng phong cách, ông am hiểu nhất chính là những câu chuyện nông đơm hơi thở của lịch sử, nhất là những nhân vật được ghi chép truyền tụng lại, phim của ông tràn ngập sắc thái chủ nghĩa anh hùng lãng mạn. Bộ phim đầu tiên đạt giải gấu vàng Giữ gìn màu xanh của ông chính là dạng phim như vậy. Mà lúc này đây, Truyền kỳ về Vương Huyền Sách lại càng phát huy loại phong cách cá nhân này đến cực hạn. Cho nên cũng chẳng trách năm nay điện ảnh Hoa ngữ khó có được ba bộ phim lọt vào danh sách thể nhưng được mọi người xem trọng nhất lại vẫn là bộ phim này.

Trình tự trao giải của Liên hoan phim Berlin tương tự với những lễ trao giải khác, giải gấu vàng quan trọng nhất dĩ nhiên được trao ở cuối cùng còn giải gấu bạc thì sớm hơn một chút.

Lúc này đây khách mời trao giải cho nam diễn viên xuất sắc nhất là Hàn Uyên, thời điểm hần vừa xuất hiện, tựa hồ có dự cảm nào đó, tất cả mọi người đều không hẹn mà đưa ánh mắt về phía Lục Diễm. Trên mặt Lục Diễm vẫn như trước duy trì biểu tình mỉm cười, nhưng chỉ có người quen thuộc với hần mới hiểu tươi cười này bởi vì khấn trương mà đã xuất hiện chút cứng ngắc.

Cũng may Hàn Uyên không người thích thừa nước đục thả câu, hần bình thường không mấy am hiểu chuyện khuấy động bầu không khí cho nên sau khi lên sân khấu biểu tình lạnh lùng nghiêm túc của hần ngược lại khiến cho mọi người không khỏi phì cười.

Lục Diễm còn chưa thả lỏng được chút nào lập tức lại phải hồi hộp, bởi vì Hàn Uyên đã bắt đầu tuyên bố kết quả cuối cùng, “Tôi thật vinh hạnh, cũng thật cao hứng mà tuyên bố, đạt được giải gấu bạc cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần thứ bảy mươi hai, chính là Lục Diễm đến từ Trung Quốc.”

Khi mà Lục Diễm đi lên nhận giải còn có chút mơ màng hoài nghi, thẳng đến khi Hàn Uyên mỉm cười trao cúp gấu bạc vào tay hần thì mới tỉnh táo lại. Hàn Uyên vừa cười vừa nói chúc mừng, Lục Diễm vừa cùng hần bắt tay vừa nhận cúp, lúc hai người khẽ ôm nhau hiện trường lại vỡ tay như dậy sóng.

Lục Diễm bình phục tâm tình, đi đến trước micro bắt đầu phát biểu cảm tưởng khi hần lại một lần nữa nhận giải thưởng lớn trong đời, “Cảm ơn chủ tịch cùng hội đồng bình thẩm, cảm ơn các vị đã trao giải thưởng danh giá này cho tôi. Cảm ơn đạo diễn Trần Lập, cảm ơn anh đã tạo nên bộ phim điện ảnh tuyệt vời đến vậy, cảm ơn anh cho tôi cơ hội để tôi miêu tả nên vị anh hùng như Vương Huyền Sách. Tôi biết năm nay tôi có thể đứng ở chỗ này, kỳ thật là nhờ vào hào quang của anh đấy.”

Nói tới đây, Lục Diễm nở nụ cười, hội trường cũng tràn ngập tiếng cười vui vẻ, hần lại tiếp tục nói, “Trước khi bay đến Berlin tôi đã nói với một người rằng tôi rất hy vọng có thể nhận được giải thưởng này. Để rồi sau đó, tôi sẽ tuyên bố một việc. Hôm nay ngày 14 tháng 2 là lễ tình nhân của phương Tây, mà ở quê nhà của chúng tôi, hôm nay là ngày còn quan trọng hơn – đêm giao thừa. Qua hôm nay, một năm mới thật sự sẽ đến cho nên giải thưởng này sẽ là món quà mừng năm mới tuyệt vời nhất mà tôi nhận được. Nhưng hai

mười bốn giờ trước đó vẫn là năm cũ. Một năm qua là năm quan trọng nhất từ lúc chào đời tới nay của tôi, bởi vì năm vừa rồi tôi đạt được hai giải lớn Kim Tượng, Kim Mã, còn có giải gấu bạc cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Là một diễn viên tôi thật sự rất may mắn, nhưng là một người đàn ông tôi lại càng may mắn hơn. Bởi vì trước khi năm mới đến, tôi cùng với người tôi yêu nhất đã từ người yêu trở thành người nhà.”

Lục Diễm mỉm cười giơ bàn tay trái lên, lộ ra cái nhẫn sáng lấp lánh trên ngón áp út, “Đúng vậy, tôi đã kết hôn. Mặc dù giao thừa năm nay bởi vì nhiều nguyên nhân mà chúng tôi không thể cùng nhau trải qua. Nhưng chúng tôi, còn có mười, hai mươi, ba mươi, và rất nhiều đêm giao thừa có thể bên nhau. Chúng tôi còn có thể cùng nhau đón chào vô số năm mới. Với tôi mà nói, đây là điều quan trọng nhất.”

Lục Diễm kết thúc bài phát biểu bằng một cái nhìn thâm tình chăm chú, về phần ngày mai fan của hắn nhìn đến đoạn video này là tan nát cõi lòng hay là cảm động rưng rưng thì không thể biết trước được.

Nhưng lễ trao giải vẫn còn tiếp tục, thẳng đến khi Truyền kỳ về Vương Huyền Sách đạt được giải gấu vàng thì mới chính thức hạ màn.

Lễ trao giải vừa chấm dứt, đêm nay tất cả những người lấy được giải đã bị phóng viên truyền thông vây quanh. Lục Diễm, Hàn Uyên cùng Trần Lập là mục tiêu chính cho đám phóng viên này.

Đối với Trần Lập chủ yếu tập trung phỏng vấn về vấn đề đạt giải gấu vàng, có điều chuyện ông đạt được giải thưởng quốc tế cũng không phải lần đầu tiên, vấn đề như vậy đều na ná như nhau, trả lời cũng bài bản như cũ.

Hàn Uyên ngoại trừ chuyện hắn là thành viên của hội đồng bình phẩm thì quan trọng nhất là chuyện hắn trao giải cho Lục Diễm. Có một phóng viên hỏi trực tiếp, “Hàn tiên sinh, tại lễ trao giải Kim Tượng ở Hồng Kông, Lục Diễm đoạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất từ trên tay anh. Đêm nay anh lại tự tay đem cúp gấu bạc trao cho anh ấy, xin hỏi trong lòng anh cảm thấy thế nào?”

Hàn Uyên trả lời nghiêm túc trước sau như một, “Đầu tiên, Lục Diễm đạt được giải Kim Tượng không phải cướp từ trên tay tôi, mà là người yêu mến điện ảnh bầu chọn cho cậu ấy. Về phần giải thưởng đêm nay, giống như tôi đã nói trước đó, cậu ấy là danh tiếng xứng với thực lực. Có thể nói thẳng với các bạn thế này, một phiếu bình chọn của tôi chính là thuộc về Lục Diễm, bởi vì tôi tán thành cậu ấy là người xuất sắc nhất trong số những diễn viên được đề cử lần này. Về phần có thể tự tay trao giải, tôi cực kỳ vui vẻ bởi không hề nghi ngờ gì nữa, Lục Diễm là nam diễn viên ưu tú hàng đầu.”

Phỏng vấn Lục Diễm ngoại trừ cảm tưởng lần thứ hai đạt được ảnh đế quốc tế thì càng nhiều là tập trung tại chuyện hắn kết hôn.

Các phóng viên cảm thấy đối với Lục Diễm vẫn là trực tiếp hỏi thì hay hơn, “Lục tiên sinh, anh kết hôn khi nào?”

Lục Diễm mỉm cười đáp, đáng vẻ đặc biệt hạnh phúc, “Một tháng trước.”

“Có thể tiết lộ là đăng ký ở cục dân chính nào được không?”

Tiếp tục mỉm cười, “Tại đại sứ quán ở Hà Lan.”

Một mảnh trầm mặc ngẩn ngui, chuyện đi Hà Lan kết hôn hiện tại cơ hồ đã cùng tình huống nào đó trở thành từ đồng nghĩa. Vẫn có phóng viên lớn mật hỏi một câu, “Vì sao nhất định phải đi Hà Lan kết hôn, không phải rất phiền toái sao?”

“Bởi vì trong nước còn chưa cho phép mà.” Lục Diễm vừa nói vừa vờ thở dài nhưng ngữ khí thản nhiên chỉ tựa như đang nói hôm nay thời tiết không đẹp cho lắm mà thôi.

Các phóng viên đều há hốc miệng, này, đây là tình huống gì? !

Lục Diễm lại bỏ thêm một câu, triệt để đánh nát ý đồ giầy dụa của đám phóng viên, “Không sai, chính như các anh đang nghĩ. Đối tượng kết hôn của tôi là nam.”

Các phóng viên suýt rớt cằm xuống đất, mỗi người trợn mắt há hốc mồm, đều đang hoài nghi mình có phải nghe nhầm rồi hay không. Lục ảnh đế vừa rồi nói gì? Hình như là nói đối tượng kết hôn của hắn là nam!

Đám phóng viên tuy rằng nói không ra lời, trên mặt biểu tình ngược lại cực kỳ phấn khích, nhìn thấy Lục Diễm vẫn là bộ dáng ung dung nhàn hạ như trước quả thực muốn ném micro. Nội tâm mỗi người đều đang gào thét, anh đây là come out phải không? Cứ như vậy come out? Sao anh còn có thể bình tĩnh như vậy? Đây là tình tiết kiểu gì? Thân mến à, phải cho người ta chuẩn bị tâm lý trước chứ !

Nhưng mà, chờ đến khi các phóng viên điều chỉnh tốt tâm tình định tiếp tục đào móc thêm thông tin, mục tiêu của họ đã tiêu sái rồi đi. Lần này, thật sự có người làm rớt micro.

Tô Mạc vừa xuống máy bay liền vội vã đón xe chạy tới hội trường lễ trao giải.

Tuy rằng anh cũng rất muốn tại thời điểm trao giải có thể ở bên cạnh Lục Diễm nhưng cố tình hôm nay là đêm giao thừa. Theo truyền thống Tô gia nếu như không có nguyên nhân đặc biệt bất khả kháng thì bữa tiệc gia đình phải tham dự, nhất là gia chủ. Tô Mạc có trách nhiệm làm gia chủ Tô gia, mặc dù hy vọng có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh người yêu, anh cũng sẽ không dễ dàng phá vỡ quy củ này.

Nhưng bữa tiệc vừa chấm dứt, anh lập tức ngồi máy bay tư nhân bay tới Berlin. Chuyến bay mất tận tám giờ, khi tới Berlin đã là mười một giờ đêm, lễ trao giải hẳn là cũng sớm đã kết thúc.

Mặc dù như vậy, Tô Mạc vẫn cố chấp mà chạy tới nơi đó.

Quả nhiên, khi anh tới nơi mọi người đã đi gần hết, hội trường một mảnh lạnh lẽo. Tô Mạc thất vọng mà cúi đầu, thở dài chậm rãi đi ra ngoài, vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho người nào đó.

Tiếng chuông chờ trong điện thoại mới vừa vang lên, anh đồng thời cũng nghe được nhạc chuông di động quen thuộc của đối phương.

Tô Mạc mãnh liệt ngẩng đầu liền nhìn thấy tại nơi ánh sáng mỏng manh, Lục Diễm cầm di động đang phát sáng mỉm cười đi tới chỗ anh.

Trái tim Tô Mạc nhất thời khẩn trương, trong thanh âm của anh còn mang theo thở dốc nho nhỏ vì chạy vội, “Kết quả thế nào?”

Thời điểm công bố kết quả anh còn đang trên máy bay, sau lại vội vàng vàng chạy tới đây, căn bản không kịp xem tin tức.

Lục Diễm không nói gì mà giơ cúp gấu bạc vẫn luôn cầm trong tay lên, ý cười nơi khóe miệng chậm rãi càng rõ ràng hơn.

Tô Mạc nháy mắt trầm tĩnh lại nhẹ nhàng thở ra, lộ ra một nụ cười tươi, chậm rãi đi qua dùng sức mà ôm chặt lấy hắn, thấp giọng nói, “Chúc mừng anh, ảnh đế Berlin!”

Hoàn chương 110

,

111. Chương 111

Cư dân mạng đầu năm mới vừa lên Weibo đã bị một tin tức nổi bật làm chấn động, “Tân ảnh đế Berlin công khai giới tính thật, sự thật hay là vui đùa?” Mỗi người vừa liếc thấy tin tức này phản ứng đầu tiên là trong lòng thầm chửi một tiếng ‘ngọa tào’, tình huống gì đây? !

Nội dung chính của bản tin là thế này: 5 giờ sáng ngày 15 tháng 2 theo giờ Bắc Kinh, Liên hoan phim Berlin công bố giải thưởng, Truyền kỳ về Vương Huyền Sách đạt giải gấu vàng dành cho phim nhựa hay nhất, Lục Diễm thì nhận được giải gấu bạc cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Tân ảnh đế Berlin trong bài phát biểu cảm tưởng đã công bố chuyện bí mật kết hôn, cũng trong buổi phỏng vấn sau lễ trao giải mơ hồ tuyên bố công khai giới tính thật. Đến tột cùng là sự thật hay là ảnh đế đùa giỡn mọi người, hiện tại vẫn chưa được chứng thực.

Một số bình luận của cư dân mạng gần như điên cuồng, tin tức ảnh đế hư hư thực thực come out đã hoàn toàn áp đảo tin vui khi nhận giải ở liên hoan phim, trở thành tin tức đầu đề sốt dẻo nhất. Kiểu phản ứng gì cũng đều có, có fan vui vẻ nam thần quả nhiên là cong; có người chép miệng tỏ vẻ quả nhiên đàn ông

tốt trên thế gian đều là gay; có người cho rằng ảnh đế đưa vào ngày đầu năm mới như vậy chẳng hài hước chút nào; có kẻ ngạo tào lại thêm một anh gay đẹp trai, đối với cái thế giới toàn gay và hủ đã gần như tuyệt vọng.

Có điều đa phần dân mạng vẫn cho rằng truyền thông chỉ là lại một lần bắt gió bắt bóng, dù sao các kênh giải trí truyền thông chuyên có biệt tài cắt câu lấy nghĩa, tình huống bẽ cong sự thật đã sớm không phải lần đầu tiên, thậm chí có fan tỏ vẻ ngồi chờ phía công ty của nam thần lên tiếng làm sáng tỏ, tốt nhất kiện hết đám nhà báo viết bài lung tung để cho bọn họ biết điều hơn một chút. Chỉ có số ít fan trong cơn sóng bình luận ào ạt vẫn lên tiếng chúc mừng nam thần trở thành ảnh đế Berlin, cũng tỏ vẻ hết thấy lời đồn đại đều không thể dao động địa vị nam thần.

Thế nhưng hơn một giờ sau, một bài post trên Weibo đã dao động tất cả những ai còn tỏ vẻ hoài nghi. Bài đăng này đến từ Weibo của Lục Diễm, nội dung là một tấm ảnh chụp, trong ảnh không có người mà chỉ có hai bàn tay cầm một cái cốc. Hai bàn tay kia đều là tay trái, trọng điểm là trên ngón áp út đeo cặp nhẫn có kiểu dáng giống nhau; mà dĩ nhiên đó là cốc gấu bạc mới nhận được. Hai bàn tay đều thon dài xinh đẹp, khớp xương rõ ràng thật sự là đẹp mắt, cho dù là kẻ nghiện soi mói đến cỡ nào cũng chẳng thể tìm ra chút tỳ vết, có điều đây rất rõ ràng là tay của hai người đàn ông. Chữ đi kèm cũng chỉ có một câu “Hạnh phúc nhất cũng không gì hơn thế này!” Hàm nghĩa sâu xa trong đó không cần nói cũng biết.

Fan lần thứ hai bùng nổ, nếu chỉ là một cái Weibo thì có thể không có gì, nhưng kết hợp với tin tức mới ra trước đó, có ý tứ gì thì đã không cần phải bàn cãi. Cho dù fan không chịu tin tưởng không thừa nhận cũng không được, nam thần thật sự đang come out, trừ phi Weibo này không phải do tự hấn post bài, vì thế rất đông fan không ngừng đặc biệt hy vọng có thể được nhà quản lý trang mạng chứng thật. Nhưng bên phía quản lý rất nhanh đưa ra tuyên bố, tài khoản Weibo này cũng không khác biệt gì so với ngày đăng ký chính thức. Cuối cùng đám fan sắp chết giấy dựa cũng đành thất bại.

Các phóng viên bắt đầu liên hệ Lục Diễm hy vọng có thể tiến thêm một bước mà đưa ra được thông tin xác thực. Nhưng di động của hắn đã tắt máy, liên lạc không được chính chủ. Điện thoại liền đổ về người đại diện Tần Phong, may mắn có thể kết nối, thế nhưng người đại diện kim bài chỉ cho một câu, “Tôi biết mọi người muốn hỏi cái gì, yên tâm, chúng tôi rất nhanh sẽ đưa ra đáp án chính thức. Nhưng bây giờ vẫn mời mọi người ăn Tết đi đã. Chúc mừng năm mới!”

Người ta đều đã nói thế rồi thì còn có biện pháp gì nữa, nhưng bị treo lơ lửng như vậy ai còn có tâm tình mà ăn Tết cơ chứ. Mỗi một phóng viên đã gọi điện thoại trong lòng đều chảy một đồng lệ chua xót.

Không nhận được đáp lại từ chính chủ, các phóng viên liền đem mục tiêu nhắm tới các nghệ sĩ khác. Dem tất cả nghệ sĩ có thể liên hệ đều liên hệ một lần, bắt luận là điện thoại hay là phỏng vấn giáp mặt, nội dung câu hỏi đều là cái nhìn đối với chuyện Lục Diễm hư hư thực thực come out.

Lúc này, nhân duyên của Lục Diễm trong giới đến tốt cùng tốt bao nhiêu, lại một lần nữa được thể hiện.

Cốc Dương: Tên nhóc này rất không có suy nghĩ, kết hôn cũng không nói một tiếng, còn sợ tôi không có nổi tiền mừng sao. À, anh hỏi việc này hả, tôi cảm thấy không có gì, tình yêu không phân biệt giới tính. Nếu sự thật là như vậy tôi đây cũng sẽ rất vui vẻ mà chúc phúc cho cậu ấy. Có điều phải bắt cậu ấy đưa đối tượng ra xem xét đã, cấm chơi trò che giấu.

Đan Sở Du: Lục Diễm come out? Oa a, thật sao, thật là đàn ông! Tôi thích nhất ở cậu ấy là thái độ thẳng thắn vô tư đấy. Tôi đương nhiên sẽ chúc phúc cho cậu ấy, người anh em, cậu giỏi lắm. Đúng rồi, hôn lễ phải tổ chức náo nhiệt vào, đến lúc đó nhất định phải mời tôi uống một chén, à mời tôi làm phù rể cũng không thành vấn đề.

Triệu Diễm Nhi: Có cảm giác gì sao? Đương nhiên là vui vẻ cho cậu ấy. Tôi chúc phúc Lục Diễm cùng người yêu bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm. Tính hướng? Đứng trước tình yêu chân thành, giới tính quan trọng đến thế sao?

Đinh Mộ Khiết: Nam thần không hổ là nam thần của tôi, ngẫu chết người! Nói come out liền come out, một chút cũng không do dự. Hiện tại đã là thời đại nào rồi tư tưởng không cần cổ hủ thế chứ, đồng tính thì sao, đồng tính cũng có tình yêu đích thực thôi. Này, đừng nói với tôi chị kỳ thị đồng tính luyện ái đó, tôi nhất định sẽ kỳ thị chị.

Hạ Đình: Tôi xin gửi lời chúc phúc tới Lục Diễm cùng người yêu của cậu ấy.

...

Phỏng vấn đến cuối cùng, cơ hồ nghìn bài một điệu chúc mừng cùng ủng hộ khiến phóng viên ngay cả khí lực phỉ nhổ đều không có, một người duy nhất định nói vài lời khác biệt là Ngạn Thiều Huy cũng bị người đại diện ho khê mà lập tức sửa lời, tuy rằng không có ngữ khí thật tốt nhưng cũng tỏ vẻ ủng hộ.

Có phóng viên không cam lòng, bụng dạ khó lường mà tại thời điểm phỏng vấn Hàn Uyên ám chỉ Lục Diễm nếu là đồng tính luyến ái, như vậy trong quá trình quay phim cùng Hàn Uyên, không biết hẳn có bị quấy rối hay không.

Hàn Uyên cảm thấy vấn đề này quả thực vừa vớ vẩn lại buồn cười, hỏi ngược lại, “Nếu theo lời cậu nói, các cậu hẳn là nên tới hỏi tất cả những người từng hợp tác với Lục Diễm xem có phải mỗi một người đều bị quấy rối hay không. Câu hỏi này của cậu chính là một loại vũ nhục, tôi không muốn nhưng phải nói với cậu câu này, kỳ thị cũng phải có mức độ thôi.”

Sau đó khi trả lời một câu hỏi của phóng viên khác, Hàn Uyên nói rằng, “Lục Diễm là một diễn viên xuất sắc, tính hướng cũng không ảnh hưởng tới tài hoa trong con người cậu ấy. Cố gắng và nhiệt huyết cậu ấy dành cho nghệ thuật không thua kém bất luận một diễn viên chân chính nào. Tôi cảm thấy mọi người hẳn là đem càng nhiều chú ý đặt ở chuyện cậu ấy đóng bộ phim nào hay, diễn nhân vật nào tốt, mà không phải chuyện người cậu ấy yêu là nam hay nữ. Đương nhiên, làm bạn bè, tôi còn muốn chúc mừng cậu ấy, chúc mừng cậu đã kết hôn.”

Các phóng viên xem như linh giáo lực ảnh hưởng của Lục Diễm trong giới giải trí, người được rất nhiều bạn bè đồng nghiệp dành lời tốt như vậy không phải chưa từng có nhưng tuyệt đối cực kỳ cực kỳ ít. Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có ý kiến trái chiều, chẳng qua những nghệ sĩ tỏ vẻ không thể tiếp thu hoặc là không quen biết Lục Diễm hoặc chính là xưa nay phẩm hạnh đều có chút vết nhơ, trên cơ bản có thể xem nhẹ.

Ngày mừng bảy Tết, trang chủ chính thức bên phía Lục Diễm cùng các báo khác rốt cục lần thứ hai đưa tin về Lục Diễm, hẳn xác nhận ba ngày sau tham gia một chương trình phỏng vấn trực tiếp, lúc đó sẽ trả lời những vấn đề mà mọi người đang quan tâm.

Ba ngày sau, Lục Diễm đúng giờ xuất hiện tại trường quay.

Lục Diễm lựa chọn tham gia chương trình có tỉ lệ người xem rất cao, MC Thư Hàng cũng là người quen cũ. Từ ba ngày trước, chương trình đã đưa ra thông báo về khách mời cho nên vừa đến giờ chiếu, tỉ lệ người xem đã cán mốc kỉ lục. Theo công tác thống kê sau đó, đêm đó tỉ lệ người xem đã vượt qua kỉ lục cũ trong những năm gần đây, mà đó là còn chưa kể đến xem trực tiếp qua internet.

Thư Hàng sở dĩ có thể là tượng đài sống sừng sững nhiều năm như vậy, địa vị không kẻ nào có thể dao động, trừ bỏ đời tư trong sạch, quan trọng nhất chính là phong cách dẫn chương trình của hẳn. Như nước chảy mây trôi, không mang tính công kích khiến người ta thoải mái thả lỏng, nhưng lại bất tri bất giác mà nói hết lời trong lòng ra, hơn nữa còn cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người đã sớm không phải lần đầu tiên hợp tác, bắt đầu hàn huyên vài câu, rất nhanh liền tiến nhập nội dung chính.

Thư Hàng: Trước tiên muốn chúc mừng Lục Diễm lại lấy được danh hiệu ảnh đế. Tôi còn nhớ rõ hơn bốn năm trước lần đầu tiên cậu tham gia chương trình của tôi, khi đó cậu thủ vai nam thứ si tình trong một bộ phim. Không thể tưởng được sau bốn năm, cậu đã dành được bốn danh hiệu ảnh đế danh giá, mà trong đó có hai cái mang tầm cỡ quốc tế. Thật sự là khiến người ta không thể ngờ được. Tuổi còn trẻ mà đạt tới thành tựu như cậu có thể nói là chưa từng có ai.

Lục Diễm: Nhân sinh gặp gỡ nhân duyên, tôi chỉ có thể nói tôi thật sự quá may mắn.

Thư Hàng: Nếu may mắn đến mức như cậu, khiến tôi không khỏi nghĩ tới một câu châm ngôn.

Lục Diễm: Ồ, là câu nào?

Thư Hàng: Vận khí cũng là một loại thực lực!

Nói xong, hai người cùng nhau nở nụ cười.

Sau khi cười xong, Thư Hàng vào chủ đề chính.

Thư Hàng: Cậu biết chương trình hôm nay là trực tiếp đúng không?

Lục Diễm: đương nhiên.

Thư Hàng: Cho nên mỗi một câu của chúng ta đều sẽ trực tiếp xuất hiện trước mắt khán giả trên toàn quốc, tức là không có cơ hội biên tập hoặc cắt nối.

Lục Diễm: Tôi hiểu được.

Thư Hàng tạm ngừng, nhìn qua phương hướng đạo diễn trường quay một chút, sau đó cười nói: Vừa rồi đạo diễn nhắc nhở tôi, hiện tại tỉ lệ xem đã lập kỉ lục mới. Lục Diễm, lực ảnh hưởng của cậu thật sự khiến người ta phải đổ kị đó.

Lục Diễm: Được mọi người chú ý là vinh hạnh của tôi.

Thư Hàng: Chúng ta vẫn nên tiến vào chủ đề chính đi, tôi nghĩ khán giả đã không thể chờ đợi được nữa.

Lục Diễm: Vâng.

Thư Hàng: Một thời gian trước trên internet đưa tin cậu come out, đến tột cùng có phải thật hay không?

Lục Diễm nở nụ cười, đặc biệt thần nhiên mà đáp: Là thật.

Thư Hàng: Các cậu đã kết hôn?

Lục Diễm: Đúng vậy. Vào tháng một đã làm thủ tục tại đại sứ quán Hà Lan.

Thư Hàng: Tôi nghĩ khán giả đều rất tò mò, người kia là ai vậy?

Lục Diễm mỉm cười thần bí: Tạm thời còn chưa tiện nói cho mọi người nhưng tôi cam đoan, nhất định sẽ có ngày đó.

Thư Hàng: Là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?

Lục Diễm: Xem như là vì lý do cá nhân. Người ấy thật sự rất tốt, hiện tại tôi còn chưa đủ tư cách công khai cùng người ấy đứng chung một chỗ.

Thư Hàng: Cậu nói như vậy, tôi nghĩ mọi người nhất định càng tò mò.

Lục Diễm giả hoạt mà mỉm cười: Thế thì, liền để mọi người hiểu kỳ một chút vậy, kiên nhẫn chờ đợi đi. Nếu muốn biết đáp án sớm thì còn có một biện pháp, chính là càng ủng hộ tôi nhiều hơn.

Thư Hàng: Lục Diễm cậu đây là đang công khai lôi kéo sự chú ý sao?

Lục Diễm: Ha ha, cứ cho là vậy đi.

Thư Hàng: Kỳ thật tôi có một vấn đề đặc biệt tò mò, cậu xuất phát từ suy nghĩ gì mà quyết định come out như vậy. Dù sao, cậu cũng biết cho dù là nghệ sĩ yêu người khác phái nhưng vì công việc của mình đều có khả năng sẽ lựa chọn giấu giếm chuyện hôn nhân. Huống chi cậu như vậy... dù sao có chút đặc biệt.

Lục Diễm: Thật ra từ thời khắc chúng tôi cùng một chỗ, tôi liền không tính toán giấu giếm. Mặc kệ là yêu, kết hôn hay là đối tượng kết hôn, tôi đều nguyện ý thẳng thắn mà nói cho mọi người. Giấu giếm, mặc kệ là đối với người yêu hay là đối với fan của tôi đều không công bằng. Yêu một người là chuyện vô cùng tốt đẹp, không nên che che lấp lấp. Mà làm một nghệ sĩ, tại một mức độ nhất định phải từ bỏ riêng tư cá nhân, fan cũng có quyền được biết.

Thư Hàng: Cậu không lo lắng bởi vậy mà mất đi lượng fan ủng hộ sao?

Lục Diễm: Nếu thật sự như vậy, đó cũng là chuyện không có biện pháp. Có điều tôi cho rằng, tại bất luận thời điểm nào, thành thực đều nên được cho là một loại mỹ đức. Tôi làm chuyện mà tôi cho là đúng, cũng thừa nhận nó mang đến hậu quả. Tôi tin tưởng, người chân chính yêu mến tôi sẽ không bởi vì tính hướng cùng thẳng thắn thành khẩn của tôi mà quay lưng lại với tôi. Còn những người không thích tôi, cũng sẽ

không bởi vì tính hướng tôi thay đổi mà trở nên thích tôi. Như vậy sao tôi phải vì những người không chấp nhận con người thực của mình mà vứt đi nguyên tắc của bản thân? Tôi sẽ vì những người yêu thích cùng ủng hộ tôi mà nghiêm túc cố gắng.

Thư Hàng: Tôi nghĩ fan của Lục Diễm nghe những lời này nhất định sẽ rất cảm động.

Lục Diễm: Trên thực tế, là tôi phải cảm ơn họ. Là sự ủng hộ của họ khiến tôi càng có dũng khí.

...

Trong lúc chương trình vẫn đang thu trực tiếp, những diễn đàn cũng ồn ào xuất hiện những bài post có lượt bình luận chóng mặt dự đoán xem đối tượng của nam thần là ai. Từ khi chương trình trực tiếp bắt đầu, vẫn luôn đứt quãng kéo dài đến một ngày nào đó đáp án được công bố.

Mà đêm nay, chính là một sự khởi đầu.

Hoàn chương 111

,

112. Chương 112

.

Bài post xuất hiện ngay khi chương trình trực tiếp bắt đầu, ngay lập tức nó đã thu hút được sự chú ý rất lớn.

=Mở hàng đầu năm, phân tích toàn diện đối tượng kết hôn của nam thần Lục Diễm là ai! =

Đầu tiên chúc mọi người năm mới an khang thịnh vượng! Tiếp theo lập tức tiến vào chủ đề chính.

Hãy để cho lâu chủ ta đi tìm một chút số liệu. Uống một hộp trà lấy lại bình tĩnh, tìm được số liệu lâu chủ lại trở về.

Mọi người có phải giống lâu chủ đầu xuân năm mới còn cho là mình đang nằm mơ hay không? Khi lâu chủ nhìn thấy tin tức Lục ảnh để đã kết hôn mà đối tượng lại là nam, biểu tình lâu chủ là như vậy #hoảng sợ #hoảng sợ #hoảng sợ #hoảng sợ

Quả thực sợ suýt tè ra quần!

Đậu xanh rau má, tuy rằng lâu chủ âm thầm YY Lục ảnh để là gay, YY ảnh thích nam rồi còn kéo vài CP cho ảnh, ta còn từng viết mấy bộ đồng nghiệp văn, ngẫm lại còn có chút kích động đây.

Nhưng lâu chủ xin thề lâu chủ không phải hủ nữ nào tàn. Lâu chủ vẫn luôn vô cùng vui vẻ vì Lục ảnh để có người yêu mà lại còn rất ngọt ngào ấm áp, cũng từng YY người yêu của Lục ảnh để nhất định phải là đại mỹ nhân, bọn họ về sau nếu sinh bé con nhất định sẽ rất đáng yêu, rất rất xinh đẹp. Ngẫm lại xem, lớn lên giống Lục ảnh để như đức, oa oa, có phải mạnh đến tâm đều nhũn ra không ~. Dù sao lâu chủ đã bùng nổ tình thương của một người mẹ rồi, còn trông cậy không lâu sau có thể nhìn thấy ba ba Lục ảnh để công con trai trên vai đi dạo phố nữa đây.

Chính là! ! ! Trăm triệu không nghĩ tới! ! ! ! ! Lục ảnh để lại thật sự là GAY! ! ! !

Vì thế lâu chủ... tâm bát quái bắt đầu trở dậy, năm qua chán chường lắm rồi, mau bơi vào tìm thống khoái.

Phóng viên, diễn viên bé nhỏ hạng ba, tất cả mọi người chuyên ẩn núp trên TY mau mau đến đây cùng thảo luận.

Nói! Người con trai kia là ai? Đem tất cả những cái tên mọi người biết đào hết ra đi

~PS: Không cần để ý tiêu đề, lâu chủ không giật tít như vậy các tình yêu chịu nhào vào sao, he he.

1 lâu 20xx-0x-xx 20:32:01

Khinh bỉ tiêu đề của lâu chủ, nằm im chờ phỏng đoán của cả nhà.

2 lâu 20xx-0x-xx 20:32:53

A a a a a a a a ta cũng thế, vừa thấy phỏng vấn trực tiếp lập tức liền mò vào TY chờ đợi những cái tên!!!

3 lâu 20xx-0x-xx 20:33:35

Tuy rằng không đoán ra ai nhưng đối với chuyện Lục nam thần là gay tui cực thích hóng hớt. Thay vì nhìn nam thần cùng một cô gái bên nhau mà nhói lòng xé ruột, không bằng nhìn ảnh cùng một người nam nhân cùng một chỗ.

4 lâu 20xx-0x-xx 20:34:01

Ý tưởng lâu trên thật đáng sợ. Đối với ý tưởng tâm thần mất trí của nàng ta chỉ muốn nói một câu —— me toooo! !

5 lâu 20xx-0x-xx 20:34:59

Mọi người nhanh tới đoán đi, đợi không kịp a a a a a

...

11 lâu 20xx-0x-xx 20:39:xx

Không ai đưa ra danh sách sao, chúng ta tùy tiện đoán là được rồi. Ta đoán là Đan Sở Du, bọn họ từ lúc cùng diễn Kim ngọc lương duyên quan hệ liền đặc biệt tốt lên, thường xuyên thấy bọn họ qua qua lại lại trên Weibo nha. Mỗi lần Lục ảnh để nhận thưởng anh ấy đều sẽ post bài chúc mừng, chỉ cần Lục ảnh để có hoạt động gì cũng đều ủng hộ. Hơn nữa tuấn nam mỹ nam đứng chung một chỗ, không phải rất mạnh sao! !

...

18 lâu 20xx-0x-xx 20:43:00

11 lâu 20xx-0x-xx 20:39:xx

Không ai đưa ra danh sách sao, chúng ta tùy tiện đoán là được rồi...

Đồng tình với cứng, bắt tay.

Tôi cũng thấy Đan Đan là đối tượng tình nghi lớn nhất, CP Lục Đan một trăm năm

...

27 lâu 20xx-0x-xx 20:45:58

Quả nhiên có người giống ta đoán là Đan Sở Du. Từ lúc bọn họ đóng phim làm tuyên truyền ta đã bắt đầu YY bọn họ rồi. Năm đó ánh mắt Trầm Thiên nhìn Viên Bảo kết hôn cùng Chu Tử trong phim, má nó, rất xót xa trong lòng. Đây tuyệt đối là biểu lộ chân tình a.

...

58 lâu 20xx-0x-xx 20:50:01

Nếu chiếu cách nói của mấy cô vậy thì Cốc Dương không phải đáng nghi nhất sao! Ai mà không biết quan hệ Lục Diễn và Cốc Dương thân thiết nhất trong showbiz. Ngẫm lại khi Lục Diễn mới vừa ra mắt, Cốc ảnh để chiếu cổ ảnh dữ lắm a, nói là hộ giá hộ tống cũng không quá đâu. Hơn nữa, ở lễ trao giải Kim Ngưu, Bách Thảo cũng rõ ràng thế kia, còn có cái ôm thăm thiết... Ôi ôi, tôi đây thẳng nam cũng cảm thấy JQ đến không đành lòng nhìn thẳng.

59 lâu 20xx-0x-xx 20:50:32

Kỳ thật ta cảm thấy tiểu trợ lý cũng rất đáng nghi nha. Các nàng không cảm thấy sao? Lục ảnh để đến chỗ nào tiểu trợ lý cũng theo chỗ đó, nghe nói tiểu trợ lý cẩn thận săn sóc chu đáo, lúc trước Đan Sở Du không phải cũng khen tiểu trợ lý còn muốn kéo người ta về đội của mình sao, Lục ảnh để lập tức liền nóng

này, nói tuyệt đối không được. Lúc ấy ảnh nói thế nào ta quên rồi T^T, nhưng ý tứ thì rõ ràng rành rành nhé, người của tôi, các cậu ai cũng đừng mơ 2333333

...

87 lâu 20xx-0x-xx 20:57:03

58 lâu 20xx-0x-xx 20:50:01

Nếu chiều cách nói của mấy cô vậy thì Cốc Dương không là đáng nghi nhất sao!

Tuy rằng Lục nam thần thân với Cốc ảnh để là sự thật, nhưng cho dù là ghép CP cũng phải giữ tình bạn giữa những người đàn ông chứ! Cốc ảnh để vừa thấy là biết thẳng không thể nào thẳng hơn. Hơn nữa, công cùng công là không có tiền đề.

...

100 lâu 20xx-0x-xx 21:03:22

59 lâu 20xx-0x-xx 20:50:32

Kỳ thật tôi cảm thấy tiểu trợ lý cũng rất đáng nghi nha.

Rất cục có người nhắc đến tiểu trợ lý, bắt tay bắt chân trước. Đại minh tinh cùng tiểu trợ lý, quả thực không thể mạnh hơn được. Ngắm lại mỗi lần Lục ảnh để quay phim mệt nhọc, tiểu trợ lý sẽ bóp bóp chân nắn nắn vai, không chỉ xử lý tất cả sinh hoạt, chịu thương chịu khó, trải nệm giặt quần áo nấu cơm, còn kiêm chức ẩm giường... hình ảnh đẹp quá ta không dám tưởng tượng nữa...

101 lâu 20xx-0x-xx 21:03:55

Tôi cũng đồng ý Đan Sở Du là đáng nghi nhất. Ít nhất từ phương diện nhan sắc thì tôi hy vọng là anh ấy.

...

159 lâu 20xx-0x-xx 21:03:55

Các nàng còn quên một người, người đại diện kim bài a!

Ngắm lại Tần Phong là người đại diện danh tiếng, được xưng là không dẫn dắt người mới, kết quả bởi vì Lục ảnh để mà tạo ra ngoại lệ. Bởi vì có người đại diện ủng hộ, con đường công danh sự nghiệp của Lục Diễn cực kỳ thông thuận, danh ảnh để một cái tiếp một cái mà thu vào tay, có thể nói ở đó không có công lao người đại diện này sao?

Mọi người đều biết, Tần Phong trung thành với Tinh Không thế nào, mặc kệ các công ty quản lý ra giá cao bao nhiêu ảnh cũng không đi. Kết quả thế nào? Lục Diễn vừa mở phòng làm việc, ảnh lập tức đi theo chạy lấy người. Các nàng nói đây không phải là yêu, thì cái gì mới gọi là yêu? !

160 lâu 20xx-0x-xx 21:08:51

Lầu trên chí lý, mị không có gì phản bác!

...

258 lâu 20xx-0x-xx 22:08:55

Thế mà không có ai đề danh đại thần Hàn Uyên? ? ! ! !

259 lâu 20xx-0x-xx 22:09:23

Tôi vẫn cảm thấy đại thần Hàn Uyên mới là đáng nghi nhất!

260 lâu 20xx-0x-xx 22:09:55

Nhiều quá không xem, gay thối tha rất ghê tởm!

261 lâu 20xx-0x-xx 22:10:32

Lầu trên mau cút

262 lâu 20xx-0x-xx 22:10:55

Cút +1

...

343 lâu 20xx-0x-xx 22:38:36

Bị cái tên SB nào đó làm tui xém quên định nói gì.

258 lâu 20xx-0x-xx 22:08:55

Thế mà không có ai đề danh đại thần Hàn Uyên? ? ! ! !

259 lâu 20xx-0x-xx 22:09:23

Tôi vẫn cảm thấy đại thần Hàn Uyên mới là đáng nghi nhất !

Tôi cũng đồng ý Hàn Uyên có khả năng nhất, chờ chút tôi sẽ đến phân tích.

344 lâu 20xx-0x-xx 22:38:59

Lầu trên mau hiện hình phân tích

...

389 lâu 20xx-0x-xx 22:56:59

343 lâu nói phân tích ở nơi nào, ở đâu? ? ! ! ! Đi nhật số liệu sao sao sao sao sao? ? ! !

390 lâu 20xx-0x-xx 22:57:47

Đừng nóng vội, đang gõ.

Tôi cảm thấy Hàn ảnh đế đáng ngờ nhất bởi vì một số nguyên nhân sau.

Mọi người còn có nhớ Lục ảnh đế khi nào thì tuyên bố anh ấy đang yêu hay không?

Là sau khi quay xong Mật lệnh tuyệt đối mà bộ phim đó là Lục ảnh đế hợp tác với Hàn ảnh đế lần đầu tiên. Nếu có chú ý tới bộ phim cùng tuyên truyền hẳn là cũng biết, lần đầu tiên hợp tác cùng Lục ảnh đế, Hàn ảnh đế khen anh ấy không dứt miệng. Hàn ảnh đế bình thường trầm mặc kiệm lời thế nào chứ, đối với hậu bối một câu ‘không tồi’ hay ‘rất có triển vọng’ cơ hồ đều trở thành lời thoại cố định của anh, nhưng mọi người xem những lời anh khen Lục ảnh đế đi, hắc, hiện tại liên tưởng tới quả nhiên không đơn thuần. Đại khái khi đó bắt đầu manh nha mầm mống tình yêu rồi.

Kế tiếp hai người bọn họ lần thứ hai hợp tác.

Là phim đề tài đồng tính! Hàn ảnh đế trước kia có bao nhiêu bài xích việc đóng phim về đề tài này, hẳn fan ảnh sẽ biết. Nhưng lúc này đây, anh chẳng những nhận phim đồng tính, còn chủ động đề nghị nam chính còn lại là Lục Diễn. Còn có một chi tiết mọi người xin hãy chú ý, đạo diễn Vương Dịch và Hàn ảnh đế là bạn tốt lâu năm. Vì thế tôi có một ý tưởng táo bạo. Hàn ảnh đế cùng Lục ảnh đế yêu nhau nên vì một tương lai có thể quang minh chính đại cùng một chỗ, bọn họ làm đủ loại chuẩn bị.

Hàn ảnh đế đầu tiên thỉnh cầu bạn tốt Vương Dịch quay một bộ phim đồng tính, nhân vật chính là anh cùng Lục ảnh đế. Vương Dịch am hiểu nhất chính là dạng phim tình cảm thế này, ông ấy có thể tùy tiện đưa một bộ phim nhằm chán thành một bộ phim duy mỹ đến cực hạn. Quả nhiên, bọn họ thành công, phòng vé của Chẳng cần lí do cực kỳ ăn khách, lại còn là bộ phim đồng tính đầu tiên được công chiếu trong nước, lục ảnh hưởng không cần nói cũng biết. Lục ảnh đế cùng Hàn ảnh đế cũng trở thành cặp đôi được yêu thích nhất trên màn ảnh.

Vì thế có người hỏi, vậy tại sao còn phải quay thành phim BE chứ?

Đương nhiên phải là BE. BE mới càng có thể đánh động lòng người, ảnh hưởng tới mọi người. Cũng bởi vì trong phim là BE, trong lòng người xem đều để lại tiếc nuối cho nên càng thêm hy vọng trong hiện thực có thể có được viên mãn. Nhìn xem tình huống hiện tại, bọn họ lại một lần thành công. Phạm là Hàn ảnh đế cùng Lục ảnh đế đồng thời xuất hiện, fan đều kích động mà gào thét hy vọng bọn họ cùng một chỗ không phải sao.

Nếu thời gian này, bọn họ tuyên bố thật sự đang yêu nhau thì sẽ như thế nào?

Tuyệt đối đa số mọi người đều sẽ vỗ tay, nói lời chúc phúc.

Cuối cùng còn có một điều muốn mọi người lưu ý, trong chương trình hôm nay, Lục ảnh đế nói một câu rất quan trọng. Anh ấy nói bây giờ còn chưa thể công khai người anh ấy yêu là ai, bởi vì anh ấy cảm thấy hiện tại bản thân còn chưa đủ tư cách đứng bên cạnh đối phương. Lục ảnh đế có tận bốn danh hiệu ảnh đế trong tay, trong đó hai cái mang tầm quốc tế. Phải là hạng người gì mới có thể khiến anh ấy cảm thấy “Chưa đủ tư cách”! ! Trừ bỏ đại thần Hàn Uyên tôi thật sự nghĩ không ra còn có người nào khác!

Tóm lại, tôi cảm thấy Hàn ảnh đế chính là người yêu bí mật, không thể nghi ngờ.

...

421 lâu 20xx-0x-xx 23:13:47

390 lâu phân tích thật chuyên nghiệp, thật hợp lý, ta cũng bắt đầu cảm thấy là đại thần Hàn Uyên, không thể nghi ngờ !

422 lâu 20xx-0x-xx 23:14:32

Ta bị 390 lâu thuyết phục.

Quả thật, nếu hiện tại Lục ảnh đế công bố người yêu của anh là Hàn ảnh đế ta sẽ vỗ tay nói ‘Tuyệt vời, hai anh tốt cực ở cùng một chỗ. Quý Do cùng thầy Trang tốt cực viên mãn’.

...

457 lâu 20xx-0x-xx 23:43:21

Phân tích rất có lý, ta đã không thể chờ đợi được nữa, hy vọng Lục ảnh đế mau mau tuyên bố đã cùng Hàn ảnh đế kết hôn.

...

469 lâu 20xx-0x-xx 23:49:13

Đại thần Hàn Uyên mới không phải gay ! ! !

470 lâu 20xx-0x-xx 23:49:59

Lục Diễn hóa ra là gay! Gay lừa đảo rất ghê tởm ! ! ! Quyết đoán từ fan chuyển thành anti.

471 lâu 20xx-0x-xx 23:51:34

Lục đại thần cũng không lừa ai nha, người ta là come out

~472 lâu 20xx-0x-xx 23:52:45

Loại come out này kiên quyết không phải lừa gạt hôn nhân, chúng ta nên mạnh mẽ ủng hộ.

473 lâu 20xx-0x-xx 23:53:24

Lầu trên +1

...

482 lâu 20xx-0x-xx 23:53:09

Diễn phim đồng tính cùng gay đã đủ ghê tởm, bây giờ còn bị YY thành gay. Hàn ảnh đế thật là xui xẻo!

...

581 lâu 20xx-0x-xx 00:27:13

Fan của Hàn ảnh đế không cần nóng nảy như thế, mọi người chỉ là cùng nhau phỏng đoán thôi mà, không có một chút ý tứ vũ nhục a.

582 lâu 20xx-0x-xx 00:28:54

Lầu trên miễn già mồm, nếu nam thần nhà mày bị YY thành như vậy mày không nổi điên à? ? ! !

...

649 lâu 20xx-0x-xx 00:46:37

Kệ đi kệ đi, đừng để ý tới mấy đứa fan tìm thủy tinh đó, mau đưa lầu chính trở về đi nào.

Hoàn chương 112

,

113. Chương 113

650 lâu 20xx-0x-xx 00:47:06

Đối với phân tích của 390 lâu ta chỉ muốn cười ha ha một tiếng. Nàng quả thật phân tích rất hay rất hợp lý, nhưng mà nàng quên mất một điểm mấu chốt. Ngay từ khi tuyên bố đang yêu, Lục ảnh đế liền nói một câu, người yêu của anh ấy không phải! Người! Giới! Nếu ngay cả come out cũng dám vậy thì đây tuyệt đối không phải lời nói dối. Cho nên, Hàn ảnh đế cùng với mấy nghệ sĩ đề cập trước đó có thể loại trừ.

...

655 lâu 20xx-0x-xx 00:49:33

Cảm giác hết thấy lại về điểm xuất phát, lại một lần nữa phải phân tích từ con số 0. Mị mệt mỏi quá!

...

703 lâu 20xx-0x-xx 01:15:21

Kỳ thật, có một việc không biết mọi người chú ý đã tới chưa.

704 lâu 20xx-0x-xx 01:15:59

Lầu trên chớ thừa nước đục thả câu, có chuyện nói mau nói mau nói mau! ! ! !

...

711 lâu 20xx-0x-xx 01:18:09

Ta nhớ rõ lúc trước có người từng moi ra được hợp đồng giữa Tinh Không với nghệ sĩ. Sau lại nghe được chút tin tức từ nhân viên trong công ty truyền ra bảo là hợp đồng giữa nghệ sĩ và Tinh Không tương đối có lương tâm, trên cơ bản cũng chiều cổ người mới. Nhưng mà! ! Theo lời nhân viên kia, hợp đồng của người mới như Lục Diễn không thông qua bất kì trình tự nào trong công ty mà là do ông chủ trực tiếp kí kết. Cho nên không ai biết hợp đồng của anh ấy cụ thể có nội dung thế nào, chỉ biết là bản hợp đồng kia cực kỳ cực kỳ có lợi với bên nghệ sĩ. Mà quan trọng nhất, Lục Diễn chỉ là một người mới, người đại diện của anh ấy lại là Tần Phong, người đại diện nổi danh nhất trong giới.

Bảo không có nội tình mờ ám gì ta tuyệt đối không tin ! ! !

Hơn nữa, chủ của Tinh Không, Tô Quyết chính là nam – nữ – đều – ăn.

Nghe nói, chỉ là nghe nói thôi nha, khi Lục Diễn quay phim Ngọn gió, nữ chính Mộc Hiểu đối xử với anh ấy không mấy hòa nhã. Mộc Hiểu tuy rằng không phải minh tinh dễ thân thiết với người khác, nhưng chị ấy cũng rất ít công khai tỏ vẻ bất mãn với kẻ nào. Mà khi đó nhớ không lầm thì Mộc Hiểu đang là bạn gái Tô Quyết!

Mặt khác, xin mọi người chú ý, Tô Quyết mặc dù là ông chủ Tinh Không, nhưng anh ấy cũng không xem như! Người! Trong! Giới! !

...

721 lâu 20xx-0x-xx 01:19:29

Có lý, ta theo. Nhưng nói như vậy ảnh đế của chúng ta là tiểu tam sao? !

722 lâu 20xx-0x-xx 01:20:55

Lầu trên dừng đùa chút, Mộc Hiểu mà cũng được coi bạn gái Tô Quyết? Thế tổng giám đốc X, N, C là bạn trai thứ mấy của Mộc Hiểu vậy?

723 lâu 20xx-0x-xx 01:21:39

Đối với Tô Quyết mà nói, Mộc Hiểu cũng không tính bạn gái đâu a. Cậu ta thay bồ còn hơn thay áo ấy chứ.

724 lâu 20xx-0x-xx 01:23:45

Sặc, nháy mắt nào ta đã bỏ mấy chục vạn chữ viết nên câu chuyện cầu huyết 'tổng tài hoa tâm gặp được diễn viên si tình cuối cùng lãng tử quay đầu tu thành chính quả'.

...

827 lâu 20xx-0x-xx 01:57:21

Có một việc, hiện tại ngấm lại cảm thấy rất khả nghi.

Trước tiên phải nói rõ tôi là phóng viên của một tờ báo nhỏ, là nhân vật siêu cấp bé nhỏ không đáng lưu tâm. Còn nhớ có một buổi tối chúng tôi nhận được tin tức, nói là trong một khách sạn sắp sửa xảy ra chuyện hấp dẫn. Tuy rằng loại tin tức này không đáng tin cậy, nhưng làm phóng viên mà, biết có khả năng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Kết quả đêm hôm đó quả nhiên vô cùng phấn khích.

Tin tức mà chúng tôi thu được có hạn, đến cửa khách sạn phát hiện rất nhiều phóng viên đã có mặt đông đủ. Mọi người bình thường sẵn tin đều đứng mặt hết rồi, cũng có chút thân quen với nhau, hỏi những người khác mới biết được là Lục Diễn và Triệu Diễm Nhi đều đang có mặt trong khách sạn.

Hai người trước đó từng có scandal mọi người đều biết, có điều scandal kia rất nhanh được làm sáng tỏ chỉ là bịa đặt. Nhưng hiện tại có chứng cứ nói bọn họ đang cùng trong một khách sạn, vậy thì... ha ha.

Kế tiếp sự tình phát triển theo hướng thật sự là...

Đầu tiên, Lục Diễn đưa diễn viên cùng đoàn phim uống rượu bị chảy máu dạ dày vào bệnh viện. Sau đó bạn trai cũ của Triệu Diễm Nhi đưa mọi người vọt vào khách sạn tìm cô ấy, kết quả thì sao, ngọa tào, chúng tôi trông thấy Tô Quyết đang ở cùng cô ấy, còn phô trương công khai quan hệ.

Nhưng mà! ! ! Tôi có đồng nghiệp sau đó định tiến thêm một bước mà đưa tin, lại phát hiện giữa bọn họ căn bản chẳng có gì, hơn nữa rất nhanh cũng tuyên bố chia tay! ! !

Hiện tại nhớ tới, phân tích của tôi là như vậy, lúc ấy Lục Diễn đang hẹn hò với Tô Quyết lại gặp được Triệu Diễm Nhi cũng trong khách sạn, để tránh gây ra scandal cho nên Lục Diễn đi trước một bước, Tô Quyết làm bộ là người yêu của Triệu Diễm Nhi để giải vây cho Lục Diễn.

Má nó ơi, rất cầu huyết cũng rất cảm động ! ! !

...

834 lâu 20xx-0x-xx 02:07:43

Ngọa tào, lại có chuyện như thế sao! ! ! ! Này tuyệt đối là tình yêu đích thực a.

835 lâu 20xx-0x-xx 02:08:34

Ta cũng cảm động quá! ! ! Tin tưởng chân mệnh thiên tử của Lục ảnh đế chính là Tô tổng! ! Nhưng mà, ai tới cho ta một cái chứng cứ có thể triệt để bị thuyết phục được không??

...

876 lâu 20xx-0x-xx 02:37:12

Ách, nếu bàn chuyện chứng cứ, ta cảm thấy cái này hẳn là chứng cứ rõ nhất nè.

Mọi người suy nghĩ một chút, tuy rằng hiện tại thành tựu của Lục ảnh đế không nhỏ, nhưng anh ấy dù sao ra mắt mới vài năm, căn cơ không phải quá chắc chắn, lại sớm có thể mở công ty riêng thế kia. Nghe nói nhân viên trong công ty anh ấy toàn bộ đều là người tài giỏi hàng đầu, những người này cũng không phải có tiền là nhất định có thể mời về đâu.

Mặt khác, công ty của Lục ảnh đế vừa mới thành lập liền đầu tư một bộ phim cả trăm triệu đô, vùng tiền mạnh tay cỡ nào a. Bản thân Lục ảnh đế tuyệt đối không có khả năng bỏ ra nhiều tiền như vậy. Công ty nhất định còn có một ông chủ khác, cái này sớm đã được chứng thật, nhưng chủ nhân đứng sau là ai thì vẫn luôn là điều bí ẩn.

Hiện tại chúng ta hẳn là có thể xác định ông chủ còn lại chính là Tô Quyết. Lấy thực lực Tinh Không thì tuyệt đối đầu tư một công ty và một bộ phim như thế là chuyện giản đơn. Mặt khác, công ty của Lục ảnh đế vẫn là trực tiếp dưới danh nghĩa trực thuộc Tinh Không. Một bước này của Tô tổng thật sự quá cao tay, thật sự là về công về tư đều không chút sai lầm! ! ! !

Bội phục! ! ! !

...

888 lâu 20xx-0x-xx 02:39:34

...

Nói rất có đạo lý, ta không có lời nào phản bác! ! !

Tô tổng GJ! ! ! !

889 lâu 20xx-0x-xx 02:40:26

Không thể không thừa nhận, tui đã bị thuyết phục, kiên định mà ủng hộ CP Tô Lục! Lãng tử hoa tâm quay đầu biến trung khuyến công x Kiên định si tình diễn viên thụ! ! ! ! ! Mạnh đến cả mặt phun máu

~890 lâu 20xx-0x-xx 02:41:45

Hoa tâm tổng tài tra công x Si tình diễn viên thiên tài thụ, tra công biến trung khuyến, một giây đồng hồ lãng tử quay đầu

233333, mạnh chết! ! !

891 lâu 20xx-0x-xx 02:42:55

Mị không phục! ! ! !

Nam thần của mị phải là công! ! !

Lục Tô mới là tuyệt phối! ! ! !

Phải là chung tình diễn viên công x Cải tà quy chính trung khuyến thụ

...

911 lâu 20xx-0x-xx 02:51:21

Không thể nào, Tô Quyết đào hoa như vậy! ! !

Chung quy vẫn cảm thấy ức chế, có cảm giác bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu T^T

912 lâu 20xx-0x-xx 02:52:34

Hoa tươi cũng không phải là cắm trên bãi phân trâu mới có thể càng nở rộ sao

913 lâu 20xx-0x-xx 02:53:58

Tuy là nói như vậy, nhưng Tô Quyết hoa tâm thể thật sự có thể cải tà quy chính cam đoan về sau cũng không lãng nhăng sao? ? ! ! !

914 lâu 20xx-0x-xx 02:55:09

Hự, cái này... rất khó nói

...

978 lâu 20xx-0x-xx 03:22:12

Tuy rằng vẫn cảm thấy Tô Quyết không quá đáng tin, chính là... ai bảo Lục ảnh đế thích cơ chứ. Người ta cũng đã kết hôn rồi, trừ bỏ chúc phúc, chúng ta còn biết làm gì.

Bất kể thế nào, ta đều ủng hộ Lục ảnh đế.

979 lâu 20xx-0x-xx 03:23:56

Vì hạnh phúc của Lục nam thần, ta cảm thấy chúng ta có thể đoàn kết lại, giám sát Tô Quyết, kiên quyết không cho cậu ta ra ngoài lãng nhăng.

980 lâu 20xx-0x-xx 03:24:08

233333, ý tưởng hay, tui ủng hộ! !

981 lâu 20xx-0x-xx 03:24:58

Ủng hộ, ủng hộ! Vì hạnh phúc của nam thần! ! !

...

1156 lâu 20xx-0x-xx 05:45:21

Vừa tỉnh dậy, chân tướng đã bị đào ra sao? Quả nhiên lực lượng TYer mạnh kinh hoàng khiếp đảm.

1157 lâu 20xx-0x-xx 05:49:16

Thật vất vả lợi hết các lâu, cảm giác sâu sắc có lý. Hẳn chính là Tô Quyết, không thể nghi ngờ.

...

1234 lâu 20xx-0x-xx 07:31:52

Không phải Tô Quyết, là Tô Mạc!

...

1357 lâu 20xx-0x-xx 10:23:19

Cảm giác mặc kệ là Tô Lục hay là Lục Tô thì đều rất tuyệt, ngồi chờ ngày mà Lục ảnh đế công bố chân tướng!

1358 lâu 20xx-0x-xx 10:24:14

Ha ha, giám sát Tô Quyết? ? ! ! Ý tưởng hay hay hay! ! Nên làm như vậy.

...

Bài post này dẫn ngay từ đầu có rất nhiều bình luận cũng dần dần lắng xuống, tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ bởi vì một vài người nào đó nảy sinh tâm tình muốn đưa ra chứng cứ mà bị đào lên. Mọi người cơ hồ đã nhận định người yêu bí mật của Lục Diên là ông chủ Tinh Không, Tô Quyết, cũng đều ăn ý mà ngầm hiểu trong lòng chờ đợi ngày công bố kết quả.

Đương nhiên, cuối cùng kết quả chung quy sẽ làm người ta không ngờ tới.

Mà ngày nào đó, cũng sẽ không quá xa!

Hoàn chương 113

.

— Tiểu kịch trường ngẫu nhiên bộc phát, mời đọc tách ra khỏi chính văn, kiên quyết không cần nhập vào với nhau =))) —

Tô Quyết phiên nào no. 1

Tô đại: tiểu Quyết, bài post trên TY kia em xem chưa?

Tô nhị (nơm nớp lo sợ): đã xem qua

Tô đại (dờ trán): tuy rằng biết không phải lỗi của em nhưng không biết vì sao trong lòng cảm giác rất kỳ quái, thật muốn PK người thật...

Tô nhị: anh hai, cầu buông tha, em vô tội mà!

Tô nhị tỏ vẻ đầu gối trúng đạn thật đau

~Tô Quyết phiên nào no. 2

Tô nhị tỏ vẻ hôm nay trước khi ra cửa không xem lịch.

Từ khi bài post kia xuất hiện trên TY, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng cậu và Lục Diễm đang yêu nhau. Mỗi người nhìn cậu đều là bộ dáng ái muội, Tô nhị cảm thấy mệt mỏi không thôi.

Nếu chỉ thế thì cũng thôi đi, thế nhưng vì cái gì trước kia một đồng tuấn nam mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ cậu đều không thấy nữa. Ngay cả những diễn viên bé nhỏ trước đó rõ ràng ám chỉ muốn cùng cậu phát triển qua lại hiện tại nhìn thấy cậu đều là một bộ cảm động, nói chúc anh cùng Lục ca hạnh phúc! Tô nhị cảm thấy trái tim mệt mỏi quá.

Thật vất vả bớt chút thời gian đến Kim Điện dự định kiếm người thả lỏng, lại gặp Tô Hi, Trần Việt và đám hoa hoa công tử, rõ ràng bọn họ biết rõ chân tướng thế mà còn hòa nhau ồn ào, đoạt hết mấy cô em xinh tươi bên cậu, một người cũng không chừa. Mỹ danh viết là giúp cậu thủ thân như ngọc, không nên hoa tâm lãng nhãng.

Ghê tởm nhất là tên nhóc Tô Hi kia, mỗi tay ôm một mỹ nữ, còn cố ý ở trước mặt tình chàng ý thiếp mà kích thích cậu.

Tô nhị âm thầm rơi lệ trong lòng!

Tô Quyết phiên nào no. 3

Đã hơn một tháng làm hòa thượng, Tô nhị thật sự là nhịn không nổi, rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể đến cái loại này địa phương này vùng tiền mua sáng khoái.

Ai biết sau khi nam sinh vào cửa rồi thấy rõ là cậu, vốn đã cởi một nửa quần áo lại mặc trở về.

Nam sinh: em nhận ra anh. Em là fan Lục Diễm. Anh không phải đã kết hôn với Lục nam thần sao?

Tô nhị:

Nam sinh: anh sao có thể làm thế này? Nam thần si tình với anh như vậy, sao anh có thể làm chuyện có lỗi với anh ấy? ! Cho dù nam thần bởi vì công tác bận rộn không có thời gian thỏa mãn nhu cầu của anh, anh cũng không thể ngoại tình được a. Anh làm thế sao xứng với nam thần.

Tô nhị:

Nam sinh: lần này cho qua, em sẽ thay anh giữ bí mật. Nhưng anh phải cam đoan tuyệt đối không làm chuyện như vậy nữa. Anh cũng đừng hòng tìm những người khác, đồng nghiệp của em phần lớn đều là fan của Lục nam thần. Cả nam lẫn nữ.

Tô nhị:

Nam sinh: em đi trước. Xin anh nhất định phải trân trọng Lục nam thần, các anh có thể bên nhau thật sự không dễ dàng! Cố lên! Em chúc phúc cho hai anh!

Tô nhị:

Tô nhị khóc ngất tại WC

Tô Quyết phiên nào no. 4

Đã mấy tháng không ‘khai trai’ lại không nguyện ý làm bạn cùng tay phải, Tô nhị cực độ muốn tìm bất mãn, cơ hồ mất sắp bốc hỏa.

Tô nhị: Anh, anh rể, em cầu xin hai anh đấy, mau mau công khai ân ái ái chói mù mắt chó toàn thế giới đi.

Lục Diễm (ng nghiêm túc): thời cơ còn chưa tới, kiên nhẫn chờ đi!

Tô nhị khóc ngất tại WC tập 2

114. Chương 114

Trải qua hơn nửa năm hậu kỳ chế tác cùng xét duyệt, Cố hương rốt cục quyết định khởi chiếu vào ngày 12 tháng 7 tại Los Angeles. Sau khi chiếu ở Bắc Mỹ một tuần thì mới công chiếu trong nước.

Một bộ phim có thể thành công hay không, tuyên truyền là một trong những nhân tố quan trọng nhất, trên cơ bản có thể nói chiến lược sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến doanh thu phòng vé. Trong số các chi phí của một bộ phim, thông thường tuyên truyền hẳn là chiếm tới một phần ba, chỉ điều này thôi cũng đủ để thấy được tầm quan trọng của nó.

Cố hương ngay từ đầu liền xác định có hai bản Trung và Anh. Là một bộ phim hợp tác mà còn chuẩn bị công chiếu tại hai quốc gia, tuyên truyền trước hết cần phải bao trùm ở cả hai nước. Bên phía Bắc Mỹ vẫn đề quảng bá đã toàn quyền giao cho công ty Fox phụ trách, công ty của Lục Diễm chủ yếu phụ trách tuyên truyền trong nước, từ lúc phim bắt đầu khởi quay tổ quảng bá đã bắt đầu bày ra sách lược thích hợp cho việc này.

Sau khi phim tiến vào giai đoạn hậu kỳ cắt nối biên tập, đủ loại kiểu dáng áp-phích, poster, trailer lục tục xuất hiện trên internet, bến tàu điện ngầm, trạm xe bus,... tất cả những nơi có thể treo quảng cáo ở các thành phố lớn, thậm chí ở cả game online khi đăng nhập vào cũng có hình ảnh quảng bá, gần như cố gắng đạt tới mức phủ sóng toàn diện. Mà một tháng trước khi công chiếu, tuyên truyền càng đạt tới mức dậy sóng. Tổ tuyên truyền tổng cộng chế tác 43 trailer ngắn trên internet, 39 áp-phích bao trùm tất cả những thành phố có rạp chiếu phim, cơ hồ bất cứ nơi đâu cứ mở mắt ra là sẽ thấy trailer cùng áp-phích của Cố hương. So với chi phí đầu tư làm phim, chi phí tuyên truyền cũng chẳng hề thua kém.

Cố hương lựa chọn công chiếu vào kì nghỉ hè, có thể nói là thời điểm hoàng kim cho những bộ phim, cùng lúc đó cũng có không ít bộ phim khác được khởi chiếu, trong đó không ít là phim bom tấn, nhưng Cố hương hoàn toàn không sợ khiêu chiến. Mặc kệ là chất lượng hay là sức mạnh tuyên truyền nó đều có đầy đủ tin tưởng. Hơn nữa kết hợp kỹ xảo 3D đang thịnh hành những năm gần đây, càng thu hút một lượng lớn sự chú ý.

Thế nhưng trước tình huống tốt đẹp đó đã có những nguy cơ lặn yên nảy sinh. Ban đầu ở một vài diễn đàn xuất hiện những bài post, biểu lộ cảm thấy phiền với sự quảng bá rầm rộ của Cố hương. Theo đó liền có người phụ họa, từ việc bất mãn đối với tuyên truyền rồi chuyển qua bất mãn với chính bộ phim, cuối cùng phát triển đến việc bất mãn với diễn viên chính là đồng tính luyến ái như Lục Diễm. Bài post này không quá dài, nhưng lại được đăng tải rất nhiều lần, mỗi một diễn đàn hầu như đều có thể trông thấy những bài viết na ná như vậy, trong bài viết có không ít người ủng hộ nhảy ra, tỏ vẻ đồng tính luyến ái trở ngại sinh sản cùng phát triển của con người, tuyệt đối sẽ không xem phim do đồng tính đóng, còn kêu gọi mọi người đừng đến xem phim.

Vốn mấy kiểu bài viết có dấu vết nặng mùi anti thể này sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý, rất nhiều người đều chỉ là xem lướt qua một chút, thậm chí ngay cả hứng thú vào đọc cũng không có. Nhưng mà rất nhanh, một trang web chính thức đưa ra thông báo, “Đại diện của diễn đàn Cửu Thành cho rằng thân là đồng tính luyến ái còn phô trương như vậy, quá mức ghê tởm. Tổ vẽ kiên quyết sẽ không ra rạp xem Cổ hương ”

Tần Phong cầm báo ra hôm nay đi vào phòng làm việc của Lục Diễm, để lên bàn trước mặt hắn, “Cậu xem đi.”

Lục Diễm cầm lấy tờ báo nhìn qua chỗ Tần Phong đánh dấu, khẽ cười, “Cố tình bôi đen đến mức tệ hại thế này, người bình thường hẳn sẽ không tin tưởng chứ nhỉ.”

“Tuy là như vậy, nhưng ít nhiều sẽ có ảnh hưởng.” Tần Phong có chút bất đắc dĩ mà nói.

Lục Diễm buông tờ báo xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt lên bàn, “Ảnh hưởng đương nhiên sẽ có, khi mà tôi quyết định công khai cũng đã lường trước. Nhưng điều này không phải rất bình thường sao, có người không thấy gió sẽ muốn quậy lên chút sóng, hướng chỉ hiện tại trong mắt đối thủ tôi đang có một cái vết nhơ lớn như vậy, không nắm bắt lợi dụng thì mới là lạ đấy.”

Tần Phong lại hỏi, “Vậy cậu có nghĩ ra là ai làm không?”

“Còn phải nghĩ sao. Phim chiếu cùng thời gian với Cổ hương không ít, trong đó có nhiều tác phẩm lớn. Có người làm như vậy thì chứng tỏ Cổ hương uy hiếp rất lớn đến bọn họ, cũng chứng tỏ chúng ta thành công, đây là chuyện tốt.” Lục Diễm cười đáp.

Tần Phong bị ngữ khí chắc chắn của hắn an ủi, cũng trầm tĩnh lại, “Cậu thật đúng là nghe con không sợ cọp. Lần đầu tiên đầu tư điện ảnh liền làm lớn như vậy, nói thật, không cần chờ người khác, có đôi khi tôi sẽ nghĩ cậu thật sự quá mức tự tin. Lại còn là bộ phim cả trăm triệu đôla, cậu thật sự chưa bao giờ lo lắng sẽ lỗ vốn sao?”

“Tôi đương nhiên lo lắng, nhưng lo lắng có ích gì sao? Không bằng từng bước làm tốt chuyện cần làm, tận lực tránh cho kết quả bị phá hỏng.”

“Hỏi cậu một câu về vấn đề riêng, cậu có thể không trả lời.” Tần Phong lại lên tiếng, “Cậu không thấy là hiện tại công khai hơi sớm sao? Nếu chờ thêm một thời gian, có lẽ sẽ càng tốt hơn. Dù sao, Tô đồng cũng không để ý...”

“Nhưng tôi để ý.” Lục Diễm cười đáp, “Tôi nói rồi tôi không thích trốn trốn tránh tránh, lại càng không muốn em ấy vì tôi mà hết lần này đến lần khác phải tránh đi, tôi muốn cả hai quang minh chính đại mà bước dưới ánh mặt trời. Dĩ nhiên hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất, nhưng tin tức bây giờ nhanh nhạy như vậy, không có bí mật gì có thể giấu mãi được. Thay vì bị động chờ người ta phát hiện không bằng thừa dịp hiện tại có lực ảnh hưởng lớn mà chủ động nói ra. Chỉ cần thành khẩn một chút, đa số mọi người vẫn có thể tiếp thu.”

Tần Phong cười nói, “Tôi chỉ biết cậu sẽ không làm chuyện gì khi chưa nắm chắc mà. Có điều cậu đến tốt cùng tính toán lúc nào thì công bố Tô đồng chính là người kia? Cậu có biết trên internet đang điên đảo vì chuyện này hay không, tất cả mọi người đều đang phỏng đoán người yêu đồng giới bí mật của Lục ảnh đế là ai đấy.”

Lục Diễm nhếch môi mỉm cười, “Nếu thuận lợi thì sẽ rất nhanh thôi.”

“Được rồi, còn mấy chuyện này cậu định xử lý thế nào.” Tần Phong chỉ vào tờ báo hỏi.

Lục Diễm nghĩ nghĩ, “Chờ xem động tĩnh thế nào, nếu mặt trái ảnh hưởng lan rộng hơn, chúng ta có thể làm phỏng vấn hoặc là tham gia chương trình gì đó.”

“Được.” Tần Phong gật đầu, “Như vậy chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu. Các loại tuyên truyền vẫn tiếp tục.”

Lục Diễm quyết định tạm thời không để ý tới, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể ung dung như hắn, sự tình kế tiếp phát triển ngược lại trở nên vô cùng thú vị.

Ngày hôm sau trên TY xuất hiện một bài post, lâu chủ tỏ vẻ vô cùng bất mãn đối với truyền thông bất lương cường gian ý dân, hơn nữa còn đăng tải ảnh chụp chữ viết tay của chính mình, nội dung chính là “Lục ảnh đế: đồng tính luyến ái cũng không có gì xấu hổ, tình yêu đích thực vô địch! Em vĩnh viễn ủng hộ anh! XX con dân ăn bám trên TY”.

Lúc đầu đáp lại còn khá ít ỏi, sau đó càng ngày càng nhiều bạn bè gia nhập, thi nhau đăng tải hình ảnh chữ viết tay ủng hộ Lục Diễn, ủng hộ phim Cổ hươu , thể hiện mình sẽ tới rạp chiếu phim ủng hộ. Sau đó mức độ ảnh hưởng lại tiến thêm một bước, ngoại trừ TY, còn có ở các diễn đàn DB, MB sôi nổi ủng hộ, có người còn đem tất cả những tấm ảnh này chế tác thành video để đăng tải lên những trang web hoặc diễn đàn lớn. Cuối cùng ngay cả tờ nhật báo Nhân dân cũng viết bài tỏ vẻ ủng hộ quan điểm này.

Chuyện này nháo loạn rất ồn ào, sau đó lại có người đào ra, kỳ thật là do công ty đối thủ muốn công kích mà thuê antifan cùng truyền thông dựng nên thủ đoạn như vậy. Thật ra nếu chỉ là anti Lục Diễn đơn thuần thì không có gì mà nói, dù sao trừ bỏ fan đa số người qua đường cũng chỉ ôm một loại tâm tình xem náo nhiệt. Mấu chốt là truyền thông bất lương lại ác ý đưa tin, còn dám lập nên “Diễn đàn Cửu Thành” đối trá như vậy. Nháy mắt nhóm fan bạo phát, mọi người quyết định cầm bút biểu đạt suy nghĩ của chính mình, tỏ rõ lập trường, cự tuyệt bị người khác mạo danh.

Đây là một chuyện ngẫu nhiên, đối với Lục Diễn lại cũng là cơ hội khó có được.

Vốn bộ phim xác định khởi chiếu bên Bắc Mĩ một tuần rồi mới chiếu trong nước, là bởi vì lo lắng lực ảnh hưởng ở trong nước không đủ cho nên muốn chiếu phim ở nước ngoài trước để cho người ta có cảm giác là phim từ nước ngoài nhập về.

Thế nhưng sự kiện ngẫu nhiên kia vô tình tạo ra cơ hội mới, dựa trên nền tảng đó tổ truyền truyền lại tăng cường hoạt động tuyên truyền cho Cổ hươu , càng nhiều người tràn ngập chờ mong và tỏ vẻ ủng hộ với bộ phim này. Cũng bởi vì vậy mà trong nước được điều chỉnh lại, chuẩn bị khởi chiếu cùng thời gian với bên Bắc Mĩ. Lễ ra mắt được cử hành tại B thị và Los Angeles chỉ cách nhau một ngày.

Bởi vì mảng tuyên truyền được thực hiện bài bản, ngày đầu tiên công chiếu mà ở cả trong và ngoài nước đều đạt tỷ lệ tới rạp trên 90%. Bản thân câu chuyện phấn khích công thêm kỹ xảo 3D đẹp mắt, người yêu thích phim ảnh xem qua đều trầm trồ khen ngợi. Thậm chí có người đã xem bản 3D còn cố ý lại tới xem một lần phiên bản IMAX, sau đó còn phát biểu cảm nhận của mình trên Weibo, không khỏi khiến fan tới các rạp chiếu phim không có phiên bản IMAX cảm thấy tiếc nuối.

Phòng vé bên phía Bắc Mĩ đạt doanh thu lên tới 90 triệu đôla trong ngày đầu ra mắt, mà trong nước phòng vé cũng đạt tới 80 triệu nhân dân tệ. Có thể nói, bộ phim này đã tạo ra kỳ tích. Mà kế tiếp, tại Bắc Mĩ nó liên tục đứng đầu về doanh thu trong mười ngày, còn ở trong nước càng duy trì con số là mười ba ngày, vượt qua tất cả những bộ phim công chiếu cùng thời điểm, thậm chí còn bỏ rất xa cái tên đứng thứ hai.

Cuối cùng khi tổng kết, phòng vé tại Bắc Mĩ đạt tới 630 triệu USD, còn ở trong nước thì đạt tới 1,3 tỷ nhân dân tệ, trừ đi lượng vé ở hai vùng hải ngoại thì tổng phòng vé toàn cầu vượt qua 2,1 tỷ đôla. Con số này còn chưa bao gồm phát hành DVD cùng với sản phẩm phụ thu.

Đây là thần thoại của phòng vé, là kỳ tích!

Từ khi bắt đầu công chiếu Cổ hươu , tin vui liên tiếp được báo về, bạn bè cũng sôi nổi chúc mừng Lục Diễn đại thắng phòng vé trên weibo. Từ khi bộ phim được lên kế hoạch liền chịu sự nghi ngờ lớn, bây giờ Lục Diễn rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm, hẳn dùng sự thật chứng minh ánh mắt cùng quyết đoán của hắn, cũng làm cho bạn bè và fan quan tâm hắn thở phào một hơi, hơn nữa còn đập tan mọi hoài nghi hướng về phía hắn từ trước tới giờ.

Sau đó sẽ là công việc phân chia lợi nhuận.

Dựa theo tỉ lệ thường chia trong nước, khấu trừ số lượng phải nộp lên trên ngân quỹ điện ảnh, nộp thuế, chia cho rạp chiếu phim cùng với bên phát hành, cuối cùng bên sản xuất ước chừng có thể được khoảng 30% doanh thu.

Mà ở Bắc Mĩ, tỉ lệ này cao hơn rất nhiều, ước chừng có thể đạt tới 45 đến 50%.

Trên cơ bản, một bộ phim toàn cầu có thể lời gấp ba lần chi phí đầu tư là đã thành công. Tổng đầu tư cho Cổ hương là 300 triệu đôla mà doanh thu toàn cầu của nó đạt 2,1 tỷ đôla. Chỉ cần doanh thu từ phòng vé cũng đã có lợi nhuận rất lớn lại càng khỏi bàn đến việc phát hành DVD cùng các sản phẩm khác.

Tóm lại, đầu tư cho bộ phim điện ảnh này, không chỉ mang đến cho công ty của Lục Diễn lực ảnh hưởng vô cùng tốt, quan trọng hơn chính là mang đến ích lợi thực tế rất cao.

Bởi vì là bộ phim hợp tác hùn vốn, Cổ hương còn đồng thời đạt được tư cách tham gia cuộc đua tranh cử tới giải Oscar.

Hoàn chương 114

,

115. Chương 115

.

Thành công của Cổ hương khiến tất cả nhân viên của công ty đều cảm thấy nhẹ nhõm, từ khi bắt đầu lập kế hoạch cho phim trước khi khởi quay họ vẫn luôn buộc chặt thần kinh, rốt cục hiện tại có thể thả lỏng một chút.

Phòng tài vụ đã làm xong dự toán, chờ chia xong doanh thu và khấu trừ phí tổn sẽ tiếp tục chia cùng với 20th Century Fox, chỉ cần doanh thu thuần của phòng vé toàn thế giới đạt trên 1 tỷ đôla là đã quá đủ. Cộng thêm lợi nhuận thu được từ tiền bản quyền DVD cùng với bản quyền các loại sản phẩm kèm theo cũng không hề nhỏ.

Công ty lần đầu tiên đầu tư liền thành công vang dội, tất cả mọi người cực kỳ hưng phấn, làm ông chủ lớn Lục Diễn lại càng khỏi phải nói, hào phóng tung tay cho trợ lý thuê khách sạn sa hoa tổ chức tiệc ăn mừng.

Trong bữa tiệc, ngoài thành viên của ông ty và nhân viên đoàn phim, Tô Quyết và Tô Mạc cũng tới. Tô Mạc nói thế nào cũng là ông chủ đứng sau của công ty, Tô Quyết thì lại hoàn toàn là người ngoài biên chế. Cho nên Lý Nhiễm vừa nhìn thấy cậu liền trừng mắt liếc cậu một cái, “Hôm nay là tiệc cho người trong công ty, người ngoài như cậu tới làm gì?”

Tô Quyết cười hì hì ôm cánh tay Tô Mạc, “Tôi sao có thể xem là người ngoài cơ chứ, tôi chính là người nhà nha.”

Bên cạnh có mấy người là nhân viên đoàn phim nghe được lời Tô Quyết nói, lập tức lộ ra biểu tình ‘quả nhiên là thế’, có hai cô gái thậm chí lập tức hưng phấn mà xoay người lập tức lấy điện thoại nháy ngay lên diễn đàn, nêu ra chứng cứ mới.

Vài nhân viên không rõ chân tướng mà chỉ từng xem diễn đàn trông thấy Tô Quyết cũng đều tới chào hỏi, trăm miệng như một mà gọi “Tô tổng” đặc biệt thân thiết, vẻ mặt hết như diện kiến lấy lòng ‘bà chủ’.

Bầu không khí quỷ dị đến mức Tô Quyết muốn phớt lờ cũng không được, trong lòng âm thầm phỉ nhổ một hồi, hận không thể đem câu nói đặc biệt làm cho người ta hiểu lầm kia nuốt trở về.

Về mặt Lý Nhiễm vui sướng khi người gặp họa. Từ nhỏ đến lớn, hắn thua dưới tay Tô Quyết rồi ném qua không biết bao nhiêu bực bội, khó có cơ hội thấy cậu bị uất nghẹn, thật sự là vô cùng sáng khoái.

Tô Quyết đáng thương hề hề mà nhìn về phía Tô Mạc, “Anh, em oan uổng.”

Tô Mạc mỉm cười, vỗ vỗ mu bàn tay cậu, “Đừng để ý, anh biết em có ý gì.”

Tô Quyết nhíu mày nhăn cái mũi, nhỏ giọng mà ai oán, “Anh hai, các anh rốt cuộc lúc nào mới chịu công khai a, em sắp bị oan uổng chết rồi, sắp chịu hết nổi rồi.”

Tô Mạc nhìn thoáng qua Lục Diễn chuyện trò vui vẻ bên kia, đáy mắt một tia nhu tình, thấp giọng nói, “Anh ấy đều rất đúng mực.”

Bên kia Lục Diễm đang nói chuyện cùng vài nhân viên quan trọng trong công ty phẳng phất tựa như cảm ứng được, ngay khi Tô Mạc nhìn qua hần cũng đồng thời quay đầu, vừa vận liền thấy được ba người bên này, ánh mắt nhất thời sáng ngời. Hần thấp giọng cáo lỗi cùng mấy người kia rồi nhanh chóng đi tới.

Đến gần hơn một chút hần mới nhìn thấy tay Tô Quyết đang ôm cánh tay Tô Mạc, bất giác mà hơi hơi nhả chặt mày, khóe miệng cũng bớt cong đi một chút, bước chân càng nhanh hơn, liếc mắt nhìn Tô Quyết một cái sau đó nói với Tô Mạc, “Tô đồng, có tiện nói chút chuyện không?”

Về mặt Tô Mạc vẫn thản nhiên như trước, gật gật đầu, “Có thể.”

Tô Quyết vừa nhìn thấy ánh mắt Lục Diễm trừng cậu, lập tức ngằm hiểu mà buông tay. Tô Mạc liền theo Lục Diễm một trước một sau đi ra ngoài.

Bên kia cô gái vừa mới mới đăng bình luận đang lưu ý đến động tĩnh bên này, lại có chút kích động hần lên, đây là tình tiết gặp mặt gia trưởng sao? ? ! !

Tô Quyết lúi cúi Lý Nhiễm ngồi xuống, lòng còn sợ hãi mà thấp giọng nói, “Anh có thấy ánh mắt Lục Diễm vừa rồi trừng tôi không, quả thực như muốn nuốt sống tôi vậy. Không cần chiếm hữu mạnh mẽ như vậy a, đó là anh ruột của tôi đấy. Ôm một chút thì sao chứ, bộ dáng anh ấy cỡ trường tôi đều thấy hết rồi.”

Lý Nhiễm nghe vậy nháy mắt thay đổi, “Cậu thế mà dám lén nhìn mông Tô lão, đồ biến thái! !”

“Tôi phun, lại thêm anh nữa!” Tô Quyết cơ hồ nhảy dựng lên, dè thấp thanh âm phản bác, “Tôi thấy đấy thì sao, khi còn bé hai anh em cùng tắm rửa không phải rất bình thường sao.”

“A, cậu là nói khi còn bé à.” Lý Nhiễm lại khôi phục thành bộ dáng lười biếng.

“Không thì anh cho là sao.” Tô Quyết nguyệt hần một cái, tiện đà lại thở dài “Có điều là từ khi anh hai lên trung học liền không tắm chung với tôi nữa.”

Lý Nhiễm ánh mắt liếc xéo cậu, “Cậu giống như cực kỳ tiếc nuối ấy nhỉ?”

“Ừ...” Tô Quyết hoài niệm, “Mỗi lần cùng nhau tắm anh hai đều sẽ giúp tôi mát xa da đầu, thoải mái ới là thoải mái. Đáng tiếc phúc lợi này về sau đều cho người khác hưởng.”

“Cậu phải biết thỏa mãn đi, ít nhất cậu đã từng được hưởng thụ.” Lý Nhiễm thở dài.

“Đúng ha.” Tô Quyết lại đắc ý hần lên, “Anh cho tới bây giờ đều không có cơ hội hưởng thụ đâu ha ha.”

Hai người tâm sự ồn ào mười mấy phút đồng hồ, mới trông thấy Tô Mạc tiến vào.

Tuy rằng anh vẫn như trước là vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng Tô Quyết và Lý Nhiễm đều lưu ý được tóc của anh có chút loạn, áo cũng không phải thực chỉnh tề, tựa như từng bị cởi ra lại lần nữa mặc vào. Khả nghi nhất đương nhiên là hai gò má hơi có chút ửng hồng cùng đôi môi có chút sưng lên đỏ hơn của anh.

Hai đứa em trai nhìn nhau, đều là người trưởng thành rồi đương nhiên hiểu được điều này có nghĩa là gì, nhất thời cả hai đều uất nghẹn, hai người đồng bệnh tương liên cũng không âm ỉ nữa.

Lý Nhiễm nhìn phía sau Tô Mạc dò xét, không thấy người liền hỏi, “Tô lão đại, Lục Diễm đâu? Sao không vào cùng cậu?”

“À, Tần Phong tìm anh ấy nói chuyện.” Tô Mạc thực tự nhiên mà đáp.

Bên ngoài phòng tiệc của khách sạn là vườn hoa nhỏ, Lục Diễm cùng Tần Phong ngồi đối diện.

Tần Phong đi thẳng vào vấn đề, “Cậu có biết Mel Gibson không?”

“Đương nhiên” Lục Diễm đáp, “Đạo diễn danh tiếng của Hollywood. Hơn nữa mấy năm trước ở liên hoan phim Cannes cũng là ông ấy trao thưởng cho tôi.”

“A, đúng rồi, tôi cũng nghĩ tới.” Tần Phong cười khê, “Nói như vậy hai người xem như cũng từng có duyên phận sâu xa. Cho dù ông ấy đã không còn nhớ rõ cậu thì đến lúc đó chúng ta có thể mượn phần giao tình này.”

“Anh nhắc đến ông ấy vậy chắc cũng liên quan tới phim ảnh. Thế nào, Mel muốn chọn diễn viên người Hoa sao?” Lục Diễm đại khái đoán được là cái gì.

“Không sai. Cậu thật thông minh!” Tần Phong hưng phấn đáp.

Lục Diễm nâng cằm tiếp tục nghi ngờ, “Những năm gần đây mình thấy người Hoa đến Hollywood khá nhiều, nhưng cơ bản không có gì khởi sắc. Cho nên, có thể làm cho anh hưng phấn thế này, khẳng định không phải là vai phụ nhỏ nhỏ, nhất định là rất nhân vật quan trọng. Nam thứ?”

“Ha ha...” Tần Phong cười lớn, “Không sai. Không hổ là Lục Diễm!”

Lục Diễm cũng nở nụ cười, “Chỉ là bởi vì tôi tương đối hiểu anh mà thôi.”

Tần Phong tiếp tục nói, “Có điều cậu đoán sai một điểm, không phải nam thứ mà là nam chính.”

Lục Diễm cũng có chút chờ mong, vội hỏi, “Sao lại thế? Là phim điện ảnh thế nào mà cần diễn viên người Hoa?”

Tần Phong cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng “Cậu hẳn là biết ‘thám tử lừng danh’ người Hoa nổi danh nhất trên thế giới chứ, được phương Tây mệnh danh là ‘Holmes hiện đại’ đó.”

Lục Diễm cũng khẽ mỉm cười, “Nhân vật nổi danh thế sao tôi có thể không biết. Thế nào, muốn làm phim trên câu chuyện cuộc đời của ông ấy sao. Nhưng ông ấy không phải không đồng ý người khác sắm vai chính mình sao?”

“Có lẽ là ông ta nghĩ thông suốt. Dù sao bây giờ vị ‘thám tử lừng danh’ này đã hơn bảy mươi rồi cũng nên nhả bản quyền ra cho người khác đi thôi, đạo diễn chính là Mel Gibson. Có điều vị ‘thám tử lừng danh’ này có điều kiện của ông ta, diễn viên phải là người Hoa hơn nữa phải giỏi võ thuật.” Tần Phong giải thích.

“Cái này đơn giản, trong nước siêu sao nổi danh giỏi võ tuy rằng không nhiều nhưng không phải không có.”

“Cũng không đơn giản vậy đâu. Ông ta còn nói, siêu sao có lẽ diễn ông ta không tốt, siêu sao chỉ có thể diễn hay chính mình mà thôi. Cho nên tự ông ta sẽ cùng đạo diễn chọn lựa diễn viên.” Tần Phong giải thích.

“Như vậy ý Phong ca là?” Lục Diễm biết rõ còn hỏi.

“Tôi cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Ngẫm lại xem, diễn viên người Hoa đóng vai chính trong bộ phim của đạo diễn danh tiếng Hollywood, đoàn làm phim Hollywood, tổ chế tác Hollywood, trước mắt mà nói đây vẫn là điều có một không hai. Tôi đã nghe ngóng được thời gian bọn họ đến Trung Quốc, cậu chuẩn bị một chút đi, đến lúc đó dùng diễn xuất cùng võ thuật của cậu chinh phục vị thám tử lừng danh cùng đạo diễn nổi danh này. Tôi tin tưởng đây chính là cơ hội cho cậu bước lên diễn đàn điện ảnh quốc tế.” Ánh mắt Tần Phong sáng ngời, khí thế hùng hục.

Thời điểm Lục Diễm nhìn thấy vị ‘thám tử lừng danh’ người Hoa nổi danh thế giới thì hơi có chút ngoài ý muốn, người này đã là ông lão hơn bảy mươi thế nhưng vẫn khỏe mạnh nhanh nhẹn như trước, da dẻ hồng hào, một chút cũng không giống lão già, hơn nữa cũng rất dễ nói chuyện.

Bản thân Lục Diễm rất có hứng thú với dòng phim trinh thám, mỗi một vụ án được công khai của ông hẳn đều từng tìm hiểu qua, trong đó những chi tiết công bố nhỏ nhỏ hẳn thậm chí cũng nghiêm túc mà nghiên cứu. Hai người vừa gặp mặt, Lục Diễm liền biểu đạt sùng kính với ông, tiếp đó cùng nhau hàn huyên một vài vụ án mà ông đã từng phá trước đây, Lục Diễm cố ý không đề cập tới những vụ nổi tiếng mà ngược lại thảo luận một số chi tiết ở những vụ nhỏ ít người lưu ý. Cái nhìn cùng quan điểm của hẳn cũng làm cho vị thám tử này cực kỳ thưởng thức, hai người trò chuyện với nhau ăn ý vui vẻ. Ngay từ đầu, Lục Diễm muốn lưu lại cho ông một ấn tượng tốt, trên thực tế hẳn cũng làm được điều này. Trước khi bắt đầu thử vai, bọn họ cơ hồ đã không có chuyện gì mà chưa nói.

Về phần đạo diễn Mel Gibson, ông ta cũng có ấn tượng với Lục Diễm, ông còn nhớ rõ cảnh tượng năm xưa tại liên hoan phim Cannes tự tay trao cúp cho Lục Diễm, hơn nữa ông cũng là thành viên của hội đồng bình phẩm trong liên hoan phim lần đó, đối với biểu hiện của Lục Diễm trong phim ấn tượng lại càng khác sâu.

Tuy rằng lúc đầu gặp lại có đả động đến giao tình, thế nhưng cuối cùng vẫn phải lấy thực lực nói chuyện. Dẫu sao cả hai đều không phải người chỉ biết niệm tình cũ.

Đầu tiên võ thuật của Lục Diễm khiến thám tử lừng danh cùng đạo diễn đều hết sức hài lòng, chiêu thức của hắn thuộc loại thực dụng, không có động tác võ thuật đẹp mắt nhưng vừa vặn lại có nét giống với vị thám tử lừng danh năm xưa.

Diễn xuất của hắn thì khỏi nói, đạo diễn sắp xếp cho hắn thử diễn vài đoạn ngắn đều rất thích hợp. Thám tử lừng danh trước kia trải qua nhiều chuyện, trải nghiệm trong đời rất phong phú, Lục Diễm cũng biểu đạt ra cái loại cảm giác mà ông muốn. Nhất là trong đó có một cảnh khi đi làm bồi bàn bị khách vũ nhục, phản ứng của Lục Diễm khiến ông không tự chủ được mà nghĩ tới bản thân năm đó, nhất thời cảm khái vạn phần.

Sau khi kết thúc, thám tử lừng danh cười nói với Lục Diễm, “Chàng trai à, cậu khá lắm. Lão đối với cậu chỉ có một chút không hài lòng.”

Tâm Lục Diễm nhất thời hẫng một nhịp, miễn cưỡng cười nói, “Là điểm nào ạ?”

Ông cười vang nói, “Chính là cậu quá đẹp trai. Lúc còn trẻ lão đây không sánh bằng một phần mười của cậu.”

Lục Diễm khẽ thở phào, cũng cười đáp lại, “Ông quá khen. Trong cảm nhận của rất nhiều người ông mới là thám tử suất khí nhất. Còn nếu như là vấn đề ngoại hình thì cháu nghĩ, hiện tại kỹ thuật hoá trang lợi hại như vậy, có thể hóa xấu thành đẹp, cũng nhất định có thể hóa đẹp về xấu, ông cảm thấy sao?”

“Cậu thuyết phục được lão. Nhưng quyết định sau cùng vẫn nên giao cho đạo diễn, đạo diễn mới có quyền quyết định cuối cùng, lão chỉ có thể góp chút ý kiến mà thôi.” Ông mỉm cười đáp lại.

Mel cười cười nói, “Lục, cậu rất tuyệt. Nhưng mà bây giờ tôi chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng, cậu về trước chờ tin tức, được chứ?”

“Đương nhiên.” Lục Diễm cười nói, “Có thể có cơ hội này tôi đã rất thỏa mãn.” Tiếp đó lại xoay người nói với lão thám tử, “Thực vinh hạnh gặp ông ở đây, từ trên người ông, cháu học được rất nhiều điều.”

Ông vỗ vai hắn, “Lão cũng rất hân hạnh được quen biết cậu, cậu bạn nhỏ. Kiến thức cùng lý giải của cậu rất khác với một người trẻ tuổi. Nếu có cơ hội đến bang Connecticut, có thể tới nhà lão làm khách. Đương nhiên, nếu như cậu có thời gian.”

“Cháu biết rồi, cảm ơn ông.” Lục Diễm mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn.

Mãi cho đến Tống Huy lái xe tới đón, hai người cùng nhau ngồi ở chỗ ngồi phía sau Tần Phong mới mở miệng, “Vừa rồi tôi cũng trộm hỏi thăm một chút, nghe ý tứ thì ít nhất cho tới bây giờ, bọn họ vừa lòng nhất với cậu. Nếu sau đó không ai nổi trội hơn thì cậu có cơ hội rất lớn để nhận vai diễn kia.”

Lục Diễm gật gù đầu, “Tôi đã làm hết sức những gì có thể làm được. Nhận được vai diễn kia đương nhiên là tốt nhất, nếu không được thì lần sau tiếp tục nỗ lực vậy.”

“Yên tâm đi, mặc kệ là thực lực hay là vận khí, tôi đều rất xem trọng cậu.” Tần Phong cười đáp lại.

Hoàn chương 115

,

116. Chương 116

.

Lục Diễm tới Kim Điện vừa đúng giờ, xe mới vừa dừng lại bảo vệ đứng lập tức đi tới mở cửa ra, sau khi thấy là Lục Diễm hắn ta lại càng tươi cười ân cần, thắt lưng cũng hạ thấp xuống, “Lục ca, anh đã tới.”

Số lần Lục Diễm đến Kim Điện không tính là nhiều, chỉ có điều có vài lần hắn cùng tới với Hạ Minh, hơn nữa chuyện lần đầu tiên hắn tới Kim Điện lúc ấy rất gây huyền ảo, thoáng chốc hắn liền trở thành đề tài đứng đầu Kim Điện. Cho nên trong mắt đám nhân viên ở đây thân phận của hắn dĩ nhiên khác biệt.

Lục Diễm gật đầu, “Tôi tìm Trần Việt và Tô Hi, bọn họ đã tới chưa?”

Bảo vệ vội vàng gạt đầu đáp, “Trần thiếu và Tô thiếu mới đến, hiện tại đang ở trong phòng 2315. Em cho người dẫn anh vào.”

Đám Trần Việt, Tô Hi đều là khách hàng quen thuộc của Kim Điện, chỉ cần không phải mới tới thì đều biết rõ bọn họ.

“Không cần, tự tôi tìm được.” Lục Diễm nói xong, chỉ chỉ Tống Huy đang lái xe đi tới chỗ đỗ, “Đợi lát nữa trợ lý của tôi lại đây cậu tìm người đưa cậu ấy lên.”

“Vâng.”

Thời điểm Lục Diễm đẩy cửa đi vào, trong phòng chỉ có mấy vị công tử nhà giàu kia mà thôi. Mỗi lần chỉ cần có Lục Diễm tới dự, bọn họ chưa bao giờ cho gọi đám oanh oanh yến yến. Vừa bởi vì biết Lục Diễm không thích những người đó, vừa vì không dám khiến Tô lão đại bị cảm sùng.

Nhìn thấy Lục Diễm tiến vào, mấy người đều khoan khoái đứng lên, cung kính kêu một tiếng, “Lục ca.”

Lục Diễm mỉm cười chào lại từng người một.

Tô Hi nhìn nhìn phía sau Lục Diễm, không thấy có những người khác, hơi có chút thất vọng, “Lục ca, sao ông quý Tô Quyết kia không đi với anh.”

“Hử? Anh còn tưởng rằng hôm nay chỉ mời anh, thế nào, Tô Quyết mới là nhân vật chính sao?” Lục Diễm trêu chọc.

“Đương nhiên không phải.” Tô Hi vội vàng giải thích, “Đây không phải là vì mỗi lần tên kia đều đi theo anh sao.”

“Trùng hợp gặp nhau mà thôi.” Lục Diễm khẽ cười, “Có điều chỉ e là hiện tại người cậu ấy không muốn cùng xuất hiện nhất là anh.”

“Ha ha, tuyệt đối là như vậy.” Vài người nghĩ đến lần trước đụng tới đáng về chặt vật của Tô Quyết, cũng nhin không được phì cười, “Nếu để người ta chụp được ảnh ổng cùng xuất hiện tại Kim Điện với Lục ca, ổng dẫu có mười cái miệng cũng không thanh minh hết.”

“Em hiện tại mới cảm thấy sức mạnh dư luận thật sự là quá khủng khiếp!” Tuy rằng đương sự không ở đây, những người này tuyệt đối cũng không để ý việc sau lưng bỏ đá xuống giếng.

“Ai bảo Tô Quyết bình thường hoa tâm thể chứ, mượn cơ hội này trị cậu ta cũng tốt. Nói không chừng thật sự bề một vị thiếu gia hoa tâm thành người đàn ông chung tình cũng nên, chúng ta đây chính là đang làm việc thiện.”

Cười Tô Quyết xong, tâm tính tò mò lại nổi lên, có người hỏi, “Nói chứ Lục ca, anh với Tô lão đại rốt cuộc lúc nào... ừm, công khai vậy?”

“Nhanh thôi.” Lục Diễm cười đáp, “Anh đang chờ cơ hội thích hợp.”

“Ai nha, Lục ca, hai anh có định tổ chức hôn lễ không?”

“Anh cũng có dự định rồi.” Tuy rằng còn chưa bàn bạc với Tô Mặc nhưng Lục Diễm tin tưởng, chỉ cần mình nói ra đối phương nhất định sẽ không cự tuyệt.

“Sẽ chiếu trực tiếp toàn quốc sao? Ngẫm lại cảm thấy rất hay nha. Đến lúc đó cho chúng em làm phù rể đi, cũng hưởng ké chút không khí vui mừng.” Có người đề nghị.

Những người khác cũng sôi nổi tán thành.

Lục Diễm cười nói, “Được, đến lúc đó tất cả các cậu đều theo anh đi đón dâu.”

Vài người lập tức hưng phấn mà bàn về chi tiết của đám cưới, giống như người ngay lập tức sẽ tổ chức hôn lễ là bọn họ vậy.

Nghe bọn họ càng bàn càng thái quá, Lục Diễm cười ngắt lời, “Các cậu hôm nay mời anh đến không phải là để nói cái này chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Trần Việt đáp, “Hôm nay mời Lục ca đến, đầu tiên là muốn chúc mừng công ty của anh đầu tư bộ phim đầu tiên liền thành công vang dội.”

“Đúng vậy, Lục ca, anh thật tài giỏi. Bộ phim đầu tay liền có thành tích tốt như vậy, bao nhiêu công ty điện ảnh đều theo không kịp a.”

“Lục ca, em mời anh, anh là thần tượng của đời em.”

“Hiện tại nói thần tượng thì vẫn thấy chưa đủ thể hiện đâu, hiện tại phải nói là nam thần mới đúng. Lục ca, anh chính là nam thần của em. Em cũng mời anh một ly.”

Lý do mời rượu như vậy chẳng thể cự tuyệt, dù sao là Tống Huy lái xe, hấn uống một chút cũng không có vấn đề gì, cho nên ai mời Lục Diễn cũng không khước từ.

Qua mấy lượt rượu, Lục Diễn vẫn như trước mặt không đỏ tim không đập, khiến mấy người trẻ tuổi càng bội phục sát đất.

Một đám người vui đùa ồn ào hồi lâu, có mấy người tửu lượng kém đã đổ gục bất động.

Lục Diễn thần thái sáng láng như không có việc gì, Trần Việt cùng Tô Hi không uống bao nhiêu cho nên cũng còn rất tỉnh táo.

“Nói đi, còn có chuyện gì? Hôm nay tới tìm anh không đơn giản chỉ chúc mừng thôi chứ.” Lục Diễn nhìn hai người ôm vẻ mặt muốn nói lại thôi, đi thẳng vào vấn đề.

“Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được Lục ca.” Trần Việt cười hì hì, “Lục ca cũng biết chúng em mở công ty đầu tư điện ảnh rồi đó.”

Lục Diễn gật gật đầu.

“Sau khi thành lập mới nhận ra thật sự rất thú vị, tuy rằng còn chưa kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng cảm giác điều mà mình truy cầu cũng khác biệt hẳn. Hiện tại mấy vị phụ huynh nhìn thấy tụi em cũng sẽ không cả ngày mắng chửi bại gia tử nữa, còn khen em hiểu chuyện. Hắc hắc, đây đều là nhờ Lục ca. Lúc trước khi em ngỏ lời với ông già nhà em, ông mới đầu còn không đáp ứng, em vừa nói là Lục ca đưa ra chủ ý, ông lập tức liền đồng ý. Còn bảo em phải cố mà làm cho tốt.”

Lục Diễn khẽ mỉm cười, hấn lúc ấy cũng chỉ là thuận miệng đưa ra ý kiến mà thôi, không nghĩ tới đám công tử này thật sự có kiên trì tự khởi nghiệp. Sau đó hấn cũng nghe Tô Quyết nói qua, hơn một năm qua bọn họ đầu tư ba bộ phim điện ảnh, quả thật đều tạo cơ hội cho những đạo diễn trẻ có triển vọng mới vào nghề. Lục Diễn cũng từng xem thử, bộ phim đó cũng không tệ lắm, mắt nhìn của đám người này vẫn không đến nỗi nào, chẳng qua danh tiếng bên chế tác phim đều rất nhỏ, tuyên truyền đến cũng không đủ lực cho nên không nhận được sự hưởng ứng nồng nhiệt mà thôi. Trừ bỏ một bộ trong đó thu hồi được chi phí bỏ ra, hai bộ còn lại đều thua lỗ, cũng may không nhiều lắm. Đối những người này mà nói, chút tiền này thì không đáng kể chút nào. Nhưng nhiệt tình của họ ngược lại rất cao, thực sự đã đứng ở tư thế sẵn sàng cho mọi việc.

Tô Hi chọc chọc Trần Việt, thoáng bắt mắt, “Nói nhiều lời vô nghĩa thế làm gì, mau nói chính sự.”

Trần Việt vội vàng dừng đề tài, nghiêm túc nói, “Lục ca, là như vậy, lần này tụi em nhận được một kịch bản hay, thật sự là rất đặc biệt. Đạo diễn tuy rằng còn non, nhưng chúng em từng xem phim cậu ta quay trước đó, rất khá. Chúng em đều cảm thấy bộ phim điện ảnh này đáng giá để đầu tư cho nên muốn tìm diễn viên danh tiếng có thể giúp bộ phim này nổi lên.”

“Rất tốt, nếu đã nói là thú vị, xem ra các cậu tốn không ít công phu. Cho nên các cậu muốn mời anh còn muốn nhờ anh tìm người giúp?” Lục Diễn vừa nghe liền hiểu được.

Trần Việt cười ngượng ngùng, “Nếu Lục ca có thể tự thân xuất mã là tốt nhất, có anh tham gia, cấp bậc điện ảnh lập tức liền tăng vọt, phòng vé cũng không cần lo lắng nữa.”

“Nghe ra thì cũng rất tốt nhỉ, thù lao của anh hấn sẽ không thấp.” Lục Diễn đùa giỡn.

“Thù lao không thành vấn đề, hoàn toàn không thành vấn đề, khẳng định xứng với giá trị con người của Lục ca.” Trần Việt vội vàng nói.

“Kịch bản có mang tới không? Để anh xem trước một chút.” Lục Diễm hỏi

“Có có, em mang theo đây.” Trần Việt vừa nói vừa như làm ảo thuật mà lấy ra một quyển kịch bản.

Quả nhiên là dự mưu sẵn rồi. Lục Diễm cười nhẹ, cũng không để ý. Cầm lấy kịch bản đọc sơ qua.

Trên tay hắn vốn là kịch bản để cho diễn viên xem, chỉ có nội dung cùng lời thoại, không quá dài cho nên rất nhanh liền xem xong.

Khép lại kịch bản, Lục Diễm trầm tư trong chốc lát.

“Anh thấy sao?” Trần Việt cùng Tô Hi đều dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn hắn chăm.

“Câu chuyện không tồi. Nếu đạo diễn thật sự có tài năng giống như các cậu nói, anh thấy cậu ta phỏng chừng là tài năng ả.” Lục Diễm nói thẳng.

“Vây, Lục ca...”

“Thật đáng tiếc...” Lục Diễm thở dài, “Anh vừa mới tiếp nhận một bộ phim, ít nhất đến nửa năm sau mới có thời gian.”

Hôm trước Mel đã gọi điện cho hắn, xác định nam chính trong Thám tử lừng danh sẽ dành cho hắn. Nửa tháng sau hắn sẽ bay tới Hollywood, thời gian quay phim dự tính mất gần sáu tháng.

“Nửa năm thì lâu quá chúng em chỉ sợ chờ không được rồi.” Trần Việt cùng Tô Hi đều có vẻ rất thất vọng.

Lục Diễm cũng thấy có lỗi cùng tiếc nuối.

Hắn ở trong đầu âm thầm tìm tòi xem có ai thích hợp có thể đề cử hay không, đột nhiên trong đầu hiện lên một người. Cảm thấy người kia vẫn rất thích hợp, hắn nghĩ một chút liền lên tiếng, “Kỳ thật bộ phim này không nhất định phải tìm diễn viên quá nổi danh, bởi vì đạo diễn cùng diễn viên khác đều không có tiếng tăm, nếu chỉ một diễn viên danh tiếng quá lớn ngược lại sẽ gây suy yếu lực chú ý của mọi người đối với chính tác phẩm. Anh cảm thấy các cậu thay vì dùng tiền mời diễn viên danh tiếng không bằng dùng số tiền kia làm tuyên truyền thật mạnh, có lẽ hiệu quả sẽ càng cao hơn. Còn về diễn viên chính thì anh nghĩ ra một người, diễn xuất của cậu ta tuyệt đối đầy đủ, danh tiếng cũng có căn cơ nhất định rồi, nhưng không phải diễn viên hàng đầu cho nên thù lao sẽ không quá cao. Anh cảm thấy cậu ta còn thích hợp với bộ phim này hơn cả anh.”

“Thật vậy à? Là ai?” Ánh mắt hai người lại đồng thời sáng rực.

Lục Diễm đang định nói tên ra, nghĩ nghĩ, lại nói, “Nhưng anh cũng không biết cậu ta hiện tại có thể sắp xếp thời gian hay không. Bằng không thể này đi, anh sẽ liên hệ với cậu ta trước, nếu không có chuyện gì thì báo cho các cậu.”

“OK, vậy nhờ cả vào anh.”

Đến đêm khi về tới nhà, Lục Diễm liền gọi điện thoại. Hắn dùng số điện thoại chuyên cho việc riêng, sau khi kết nối, Lục Diễm cảm thấy thanh âm đối diện không phải đặc biệt có tinh thần.

“Alo, ai vậy?”

Lục Diễm nói thẳng, “Là tôi, Lục Diễm. Tổng Liễm sao?”

Nghe xong hắn tự giới thiệu, thanh âm bên kia nhất thời có tinh thần hẳn lên, “Lục ca, đã lâu không gặp. Chúc mừng bộ phim của anh ăn khách.”

“Cám ơn.” Lục Diễm thật lòng mà khẽ cười.

Hai người bình thường cùng xuất hiện không nhiều lắm, từ khi quay xong Ván cờ cũng không có cơ hội hợp tác nữa, nhưng mỗi lần Lục Diễm có chuyện gì, Tống Liễm đều sẽ chúc mừng hoặc thể hiện sự ủng hộ trên Weibo, xen lẫn trong đám người cho nên cũng không khiến người ta quá chú ý. Có điều bản thân Lục Diễm lại chú ý tới hắn ta một chút, cho nên cũng biết.

“Lục ca đã trở thể này tìm em là có việc quan trọng sao?” Tống Liễm ở bên kia hỏi.

“Ừ, là có chút việc. Cậu thời gian tới có rảnh không?” Lục Diễm không thích quanh co lòng vòng, dứt khoát hỏi thẳng.

“Có a, gần đây đều rất nhàn. Chẳng qua... Ai, quên đi, anh nói đi, có chuyện gì vậy?”

Lục Diễm dĩ nhiên sẽ không xem nhẹ một câu ngấp ngừng muốn nói lại thôi kia, hơi hơi nhăn chặt mày, hỏi, “Có chuyện gì không hài lòng sao?”

“Cũng không có gì, một ít việc nhỏ thôi, hẳn là rất nhanh có thể giải quyết.”

Lục Diễm nghĩ nghĩ, “Liên quan tới công ty quản lý sao? Nếu tôi nhớ không lầm thì hợp đồng của cậu hình như sắp hết hạn.”

Trước đây trong lúc tán gẫu khi cùng đóng phim, Tống Liễm đã từng đề cập qua một câu, Lục Diễm trí nhớ tốt, có tâm ghi nhớ liền sẽ không quên.

Bên kia thoáng cười khỏ, “Trí nhớ của Lục ca thật tốt, chính là về chuyện này đây.”

“Nếu cậu có thời gian thì ngày mai chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

“Vâng.”

Ngày hôm sau nơi hẹn là một tiệm cà phê nhỏ, không phải ở vị trí trung tâm thành phố nhưng giao thông rất tiện lợi, hiện tại chẳng phải ngày nghỉ cũng chẳng phải cuối tuần cho nên cũng không quá đông đúc.

Lục Diễm đến trước, đeo kính râm ngồi chờ ở một góc vắng.

Hắn không phải ngẫu nhiên mới nhớ tới Tống Liễm, người hắn chú ý không nhiều lắm, mà Tống Liễm lại là một trong số đó.

Tuy rằng đối với Tống Liễm mà nói, hai người lần đầu tiên cùng xuất hiện là ở bộ phim Ván cờ nhưng chỉ có Lục Diễm biết từ khi hắn tiếp nhận Tay súng bắn tỉa vận mệnh hai người bắt đầu giao nhau.

Hắn sẽ không cảm thấy mình tiếp nhận Tay súng bắn tỉa có cái gì sai trái, cũng sẽ không già mồm cãi láo hay ôm áy náy. Có điều trong hai kiếp người, nếu nhất định phải tìm ra điều gì mà hắn mắc nợ vậy cũng chỉ có một chuyện này. Cho nên Lục Diễm sẽ phá lệ chú ý tới sự phát triển của Tống Liễm.

Kiếp trước Tống Liễm trước khi tham gia Tay súng bắn tỉa chỉ là một diễn viên vô danh. Diễn xuất thì có, ngoại hình không thể nói đặc biệt xuất chúng nhưng cũng rất có cảm giác đàn ông, hay nói cách khác là đem đến cho người ta sự thu hút. Hắn tham gia rất nhiều vai phụ hoặc là nhân vật phản diện trong phim, lẫn lộn cũng tương đối quen mặt, nhưng vẫn không thể nào nổi tiếng.

Điều này làm cho Lục Diễm nhớ tới chính mình khi đó. Chẳng qua khi đó Tống Liễm may mắn hơn hắn, bởi vì Tống Liễm gặp được cơ hội tốt lành.

Kiếp trước Tống Liễm nhờ Tay súng bắn tỉa mà nhận được danh hiệu ảnh đế Cannes, đây là bước đệm rất vững chắc, sau đó con đường của hắn cũng thông thuận hơn rất nhiều. Chẳng qua bởi vì công ty quản lý không quá chú trọng đầu tư, cho nên hắn thủy chung quanh quẩn tại đó, bằng không chỉ thiếu một bước nữa là có thể lên đời. Trước khi Lục Diễm chết đi, Tống Liễm vẫn là nam diễn viên có diễn xuất được người đời tán thành lại thủy chung không thể đi lên.

Lục Diễm nhớ rõ công ty quản lý khi đó của Tống Liễm cũng là công ty hiện tại.

Tống Liễm đến trước giờ hẹn mười phút, sau khi hắn ngồi xuống liền vội vàng giải thích, “Xin lỗi em tới muộn.”

Lục Diễm cười cười, “Cậu không đến trễ, tôi cũng mới đến thôi. Trước gọi đồ đi, chúng ta chậm rãi tán gẫu.”

Tống Liễm đơn giản nói với nhân viên phục vụ một câu, “Một ly cà phê, cảm ơn.”

“Thưa anh, nơi này của chúng tôi có rất nhiều loại cà phê, xin hỏi anh muốn loại nào?”

“Blue mountain đi.” Tống Liễm thuận miệng đáp.

“Vâng, xin chờ một lát.”

Cà phê rất nhanh đã được bưng lên, hai người đầu tiên là hàn huyền chút tình hình gần đây, Tống Liễm lần thứ hai nói chúc mừng với Lục Diễm, hẳn chỉ mỉm cười nói cảm ơn.

Trò chuyện trong chốc lát, Lục Diễm trực tiếp đổi đề tài, “Tống Liễm, thứ cho tôi nói thẳng. Cậu và công ty quản lý có vấn đề phải không?”

Sắc mặt Tống Liễm cứng ngắc một chút, tiện đà cười khỏ, “Là có chút vấn đề về chuyện kéo dài hợp đồng, hai bên hiện tại vẫn chưa thể nhất quán. Cho nên sắp tới em đều không có công tác gì, nhàn rỗi vô cùng.”

Lục Diễm vừa nghe liền hiểu được. Đây là thủ đoạn công ty quản lý thường dùng, đối với nghệ sĩ danh khí không phải đặc biệt lớn lại có một ít giá trị, nếu nghệ sĩ không hài lòng với hợp đồng được gia hạn không muốn ký tiếp, liền dùng thủ đoạn giảm bớt hoặc là không sắp xếp công việc tạo áp lực cho nghệ sĩ, làm cho bọn họ khuất phục. Cái giới này là một nơi rất hiện thực, nếu anh không phải có danh tiếng ngút trời, không có fan nhiều tiền và trung thành thì anh chỉ cần biến mất trước mắt công chúng một thời gian, thời điểm trở về liền hoàn toàn không còn được như xưa. Rất nhiều nghệ sĩ có danh tiếng đều không chịu nổi, huống chi là kẻ không quá nổi danh.

Đời trước vào lúc này Tống Liễm đã là ảnh đế Cannes, giá trị con người tự nhiên lớn hơn, có lẽ trên hợp đồng công ty quản lý phải cho không ít chỗ tốt mới giữ được người, hơn nữa còn phải do Tống Liễm nể ân tình cũ. Nhưng hiện tại Tống Liễm không còn được như xưa, tự nhiên liền khác biệt.

Lục Diễm hỏi, “Hiện tại hợp đồng còn bao lâu thì hết hạn?”

“Còn nửa năm.” Tống Liễm thẳng thắn đáp.

“Vậy cậu chuẩn bị làm thế nào?” Lục Diễm tiếp tục hỏi dò.

Tống Liễm thở dài, “Còn có thể làm sao, nếu thật sự không được chỉ có thể gia hạn thêm hợp đồng, chung quy so với bị knock-out vẫn tốt hơn.”

Lục Diễm trầm mặc một hồi sau đó đề nghị, “Tống Liễm, cậu cũng biết chuyện tôi mở công ty, gần đây có kế hoạch ký hợp đồng với một số nghệ sĩ. Người rất nổi danh khẳng định chương mắt tòa miếu nhỏ của tôi, mới ra mắt thì sẽ rất tốn tiền bạc và công sức, không có lời. Tôi cảm thấy cậu rất khá, có diễn xuất, cũng có nền tảng nhất định. Hơn nữa tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng ta cũng không tệ lắm. Cho nên, nếu cậu chấp nhận đến công ty tôi, tôi có thể thay cậu chi trả tiền phạt phá bỏ hợp đồng. Mặt khác tôi có người bạn trên tay có một kịch bản rất tuyệt, tôi muốn đề cử cậu đi diễn.”

Lục Diễm là nghiêm túc suy xét qua mới làm ra quyết định như vậy.

Quả thật là công ty của hắn muốn mở rộng phát triển, chỉ có mình hắn là nghệ sĩ thì không đủ, tốt nhất là ký thêm vài nghệ sĩ có tiềm lực, không cần quá nhiều nhưng nhất định phải có tố chất cao, có tương lai. Dù sao công ty của hắn không thể so với mấy công ti lớn lâu đời, tài lực vẫn rất hữu hạn nhưng nếu chỉ là bồi dưỡng vài người thì cũng không thành vấn đề.

Người như Tống Liễm, Lục Diễm cũng hiểu biết tương đối rõ ràng. Diễn xuất của hắn quả thật không tồi, nếu không đời trước cũng sẽ chẳng thuận lợi vậy có được ảnh đế Cannes, nhân vật đầu hay thì diễn viên cũng phải có năng lực mới được, đoàn bình phẩm không phải là đám ngốc. Quan trọng hơn chính là, tính tình Tống Liễm không tồi, biết ân biết nghĩa, trong giới giải trí cũng là người hiếm có.

Lục Diễm tin tưởng, chỉ cần phương pháp thích đáng, đầu tư đủ tài lực thì chỉ cần một thời gian, Tống Liễm nhất định sẽ sáng lên. Tuy rằng không nhất định có thể lại được ảnh đế quốc tế như đời trước, nhưng ảnh đế cũng chỉ là thêm một phần lợi thế mà thôi nếu muốn chân chính phát triển thì không phải một cái danh ảnh đế có thể thu phục hết thấy. Ít nhất để Tống Liễm có sự phát triển càng tốt hơn đời trước là điều Lục Diễm vẫn có nắm chắc.

Tống Liễm mở to hai mắt nhìn hắn, có chút kích động, “Lục ca không đùa em đấy chứ?”

“Tôi rất nghiêm túc. Đương nhiên nếu cậu không nguyện ý, coi như tôi chưa nói gì.” Lục Diễm đáp.

“Không, không, em không phải ý này.” Tống Liễm vội vàng giải thích, “Em chỉ là ngạc nhiên. Em rất nguyện ý, thật sự. Lục ca em vẫn luôn rất bội phục anh. Có thể cùng làm việc với anh là điều em tha thiết ước mơ.”

Lục Diễm nói giỡn, “Đừng đáp ứng nhanh như vậy, cậu có thể suy nghĩ kĩ trước, có lẽ hợp đồng của tôi sẽ càng hà khắc hơn đây.”

Tống Liễm nở nụ cười, “Không cần suy xét, em tin tưởng Lục ca. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

Tống Liễm có chút ngượng ngùng, “Chẳng qua tiền phạt hợp đồng này... Dù sao chỉ còn nửa năm không bằng chờ nó tự động hết hạn đi.”

Lục Diễm cười nói, “Nửa năm cũng không ngắn. Cậu đây đưa không nổi, tôi cũng chờ không được. Yên tâm đi, chút tiền ấy tôi vẫn có, hơn nữa tôi tin chỉ cần cậu ký hợp đồng với tôi, về sau số tiền cậu kiếm về khẳng định hơn nhiều chút tiền ấy.”

Chuyện này Lục Diễm cũng từng suy xét qua, năm đó khi Tống Liễm ký hợp đồng với công ty quản lý hẳn vẫn là người chưa nổi danh khẳng định sẽ không có số tiền bồi thường quá lớn. Cho nên đối với Lục Diễm hiện tại mà nói quả thật không tính là cái gì.

Chuyện này cứ như vậy được hai bên xác định. Lục Diễm rất nhanh giúp Tống Liễm thanh toán tiền bồi thường, cũng để hẳn ký kết hợp đồng với công ty, sau đó liền giới thiệu hẳn cho đám Trần Việt, sau khi đạo diễn phỏng vấn, cũng cảm thấy cực kỳ vừa lòng, còn nói thẳng đây chính là nam nhân vật chính trong cảm nhận của cậu ta.

Sau khi xử lý xong việc này, Lục Diễm liền bay đến Hollywood bắt đầu công tác quay phim Thám tử lòng danh.

Hoàn chương 116

,

117. Chương 117

.

Hollywood là kinh đô điện ảnh của thế giới, là nơi có thể phản ánh sự tán thành cũng như giá trị trong sự nghiệp của một diễn viên, cơ hồ tất cả diễn viên trên thế giới đều muốn đạt được thành công thậm chí nổi danh ở nơi này, diễn viên người Hoa có lẽ bởi vì vấn đề chủng tộc cho nên muốn phát triển ở đây lại càng gian nan. Nhưng dù vậy, nhiều năm qua vẫn có một đám lại một đám minh tinh bằng vào thân thủ linh hoạt, kỹ năng diễn xuất cùng mị lực của mình mà tạo ra thành công riêng tại Hollywood.

Chẳng qua đa phần diễn viên người Hoa khi vừa tiến vào Hollywood đều chỉ đóng vai phụ thậm chí phần nhiều chỉ là vai diễn xuất hiện thoáng qua một hai cảnh. Giống như Lục Diễm trực tiếp sắm vai nam chính không phải không có, nhưng tuyệt đối chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Dựa vào bốn danh hiệu ảnh đế quan trọng trong tay, cùng với một bộ phim toàn cầu với doanh thu ở hàng khủng, hiện giờ thanh danh Lục Diễm ở trong nước lan truyền rộng rãi, hẳn đã có được địa vị siêu sao hàng đầu tuyệt đối. Cho nên khi tin tức hẳn tham gia đóng phim ở Hollywood mọi người trong nước chính là náo nhiệt mà dậy lên một hồi thảo luận, nhưng không có ai tỏ vẻ quá mức kinh ngạc. Giống như hiện giờ bất kể Lục Diễm có tuôn ra dạng tin tức gì đi chăng nữa mọi người cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Công việc ở Hollywood tuyệt đối không thể dùng từ ‘vui vẻ’ để hình dung. Tuy rằng hẳn là nam chính nhưng tại đất nước còn có những người kì thị chủng tộc nghiêm trọng, Lục Diễm cũng không có được sự tôn trọng tương ứng. Hẳn khiêm tốn đáp lại những kẻ đối xử không mấy dễ chịu với hẳn, ngược lại trở thành cái cớ để người khác đùa cợt cho là hẳn yếu đuối nhất gan.

Bên ngoài công khai phô trương kỳ thị đương nhiên không có, ở Mỹ pháp luật có quy định rõ ràng tội phân biệt chủng tộc, nếu ai đó công khai tỏ vẻ mình là kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc nhất định sẽ phải chịu sự lên án của mọi người, nhưng điều này cũng vừa vặn chứng tỏ nạn kì thị chủng tộc ở nơi đây còn khá nghiêm trọng.

Lén lút khiêu khích cho tới bây giờ đều không ít. Thẳng đến khi Lục Diễm ngẫm giáo huấn một nam diễn viên da trắng thường khiêu khích hẳn nhiều nhất nặng nề nhất, khiến mọi người biết chàng trai phương Đông này không dễ chọc vào, những sự quấy rầy đó mới dần dần yên tĩnh. Bất luận là thời điểm nào hay nơi nào, quả đấm chung quy vẫn là cách nói chuyện giải quyết gọn lẹ nhất.

Hơn nửa năm quay phim, Lục Diễm cơ hồ biến mất trong tầm mắt công chúng chỉ có vài lần làm người đại diện phát ngôn cho những thương hiệu lớn mới chứng minh sự hiện hữu của hắn. Đương nhiên còn có những fan trung thành và đáng yêu vẫn luôn ngóng chờ tức của hắn, thỉnh thoảng có người ở các diễn đàn điện ảnh tiết lộ chút thông tin về tiến độ quay phim cùng với những tiết lộ sau hậu trường của Lục Diễm bên Hollywood.

Cho đến tháng một khi truyền ra tin tức bộ phim Cố hương được đề danh nhiều giải thưởng ở lễ trao giải Oscar, Lục Diễm cùng với đoàn phim Cố hương mới một lần nữa tiến vào tầm nhìn của công chúng, cũng trở thành tin tức đứng đầu các bản tin giải trí mãi cho đến ngày trước lễ trao giải.

Nếu như nói Hollywood là thánh địa mà diễn viên trên toàn cầu đều hướng tới như vậy Oscar nhất định là giải thưởng mà họ khát vọng nhất, thậm chí nói nó là giải thưởng danh giá nhất thế giới trong cảm nhận của nhiều người cũng không quá đáng.

Thảm đỏ Oscar chính là “Đấu trường” tàn sát vô số thước phim, không chỉ các nữ diễn viên đua nhau khoe sắc, hoặc hoa mỹ cao quý hoặc thành thực tao nhã hoặc giản dị gợi cảm; các diễn viên nam cũng không chút thua kém, dương quang tuấn lãng có, trầm ổn nội liễm có, anh tuấn suất khí cũng không hề thiếu. Trên thảm đỏ rực rỡ, biểu tượng cúp vàng chói lóa quen thuộc kia chỉ đành ảm đạm thất sắc trở thành phong nền, ở đây tuấn nam mỹ nữ mới là nhân vật chính.

Bao năm qua lễ trao giải Oscar đối với điện ảnh Hoa ngữ đều là một nỗi đau không lời gì diễn tả, người có đủ tư cách tham dự đã ít ỏi, cho dù có vài nhân vật bước trên thảm đỏ cũng phần lớn là vai vật phụ qua đường. Giống như Lục Diễm và đoàn phim Cố hương có thể dự thi chính là đã hiếm lại càng hiếm. Cũng bởi vì có hy vọng này, năm nay hai bên thảm đỏ Oscar có thêm không ít gương mặt đến từ phương Đông, trên khán đài trong hội trường tổ chức lễ trao giải càng có không ít fan trăm phương nghìn kế tìm đủ loại biện pháp để có một chỗ ngồi.

Khi Lục Diễm một thân tây trang cắt may vừa người, phong độ nhẹ nhàng cùng Lý Nhiễm xuất hiện trên thảm đỏ, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy kèm theo đó là tiếng hoan hô không dứt bên tai, khí thế này tuyệt không thua kém bất kỳ siêu sao Hollywood nào. Lại một lần chứng tỏ chân lý không thể bàn cãi “Người Hoa đâu đâu cũng có”.

Trước khi vào hội trường, Lục Diễm và Lý Nhiễm tiếp nhận phỏng vấn của mấy bên truyền thông. Vấn đề được hỏi đơn giản là cảm thụ khi tham dự Oscar, có lòng tin với việc đạt giải hay không và mấy câu hỏi thông thường, hai người trả lời cũng khá máy móc, vừa biểu đạt cảm nghĩ lại vừa tỏ vẻ nếu không nhận được giải cũng sẽ thuận theo tự nhiên, tóm lại là rất cẩn thận.

Ngược lại có một phóng viên tò mò hỏi một câu, “Lục tiên sinh, nếu lần này được giải có phải sẽ cởi bỏ đáp án nói cho chúng tôi biết người yêu của anh là ai hay không?”

Lục Diễm chớp mắt một cái, nhếch môi nở nụ cười, đáp, “Có lẽ.”

Hiện giờ trình tự các lễ trao giải tất cả mọi người đều cực kỳ quen thuộc, danh sách nhận giải được giữ bí mật tuyệt đối, trước khi khách mời trao giải mở phong bì ra, bất luận kẻ nào cũng không có quyền biết kết quả, Oscar quả nhiên là giải thưởng được lập ra đầu tiên còn được giữ đến tận ngày nay. Là lễ trao giải lâu đời dĩ nhiên là sẽ phát huy truyền thống này vô cùng nhuần nhuyễn, cả buổi lễ trao giải đều tràn ngập cảm giác hồi hộp.

Cố hương tổng cộng được đề cử ở tám hạng mục. Ngoại trừ ba giải quan trọng là phim hay nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam diễn viên chính xuất sắc nhất còn có năm hạng mục là thiết kế nghệ thuật xuất sắc nhất, quay phim xuất sắc nhất, dựng phim, biên tập âm thanh và hiệu ứng hình ảnh xuất sắc nhất.

Trong năm đề cử trước, cuối cùng phim của họ đạt được ba giải hiệu ứng hình ảnh xuất sắc nhất, quay phim cùng thiết kế nghệ thuật xuất sắc nhất. Đối với một bộ phim có doanh thu phòng vé cao như thế đạt được

ba giải thưởng này cũng không khiến người ta kinh ngạc, giải thưởng chân chính có phân lượng còn ở phía sau.

Thời điểm công bố nam diễn viên chính xuất sắc nhất, trên mặt Lục Diễm không biểu lộ chút gì, vẫn cứ mang theo mỉm cười chỉ là hẩn lại âm thầm siết chặt bàn tay. Tô Mạc ngồi bên cạnh hẩn cảm nhận được sự khẩn trương này, anh lặng lẽ nắm lấy tay hẩn. Lục Diễm nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, kỳ thật Tô Mạc cũng khẩn trương không thua gì hẩn, Lục Diễm cảm nhận được lòng bàn tay của anh đều đã chảy mồ hôi.

Tô Mạc là nhà tài trợ cho lễ trao giải lần này bởi vậy anh xuất hiện với cương vị khách mời, chỉ có điều anh không đi thăm dò mà thôi.

Khách mời trên sân khấu đã mở lớp phong bì được dán kín ra, Lục Diễm thoáng chốc căng thẳng, dùng sức nắm chặt tay Tô Mạc đồng thời cũng cảm nhận được lực độ truyền đến từ tay của đối phương.

Vị khách mời kia dùng một loại âm điệu phá lệ thông thả chậm rãi đọc ra một cái tên, hơi dài. Thực rõ ràng, đó không phải Lục Diễm.

Nháy mắt, vài loại cảm xúc biến chuyển trong lòng hẩn, vừa có chút khổ sở lại giống như thở phào một hơi.

Theo tiếng vỗ tay vang lên, một nam diễn viên người Anh kích động cùng hưng phấn đi về phía sân khấu. Lục Diễm và Tô Mạc cũng vỗ tay theo mọi người.

Nói không thất vọng là giả. Mặc dù trong lòng rất rõ ràng, hôm nay chính mình nếu muốn nhận được giải thưởng này thì cần một chút kỳ tích, nhưng thời điểm thật sự xác định vẫn khó có thể tránh khỏi cảm thấy uể oải. Có lẽ là mấy lần trước đều quá thuận lợi, nếu ngay cả Oscar cũng một nhát ăn ngay, nói thật, không cần người khác mà ngay chính Lục Diễm cũng cảm thấy rất khó tin. Cho nên, chậm rãi cũng tốt, hẩn còn trẻ thứ có nhiều nhất chính là cơ hội.

Tô Mạc lần thứ hai âm thầm nắm chặt tay hẩn, ghé vào bên tai hẩn thấp giọng an ủi, “Không sao đâu, còn có lần sau.”

Lý Nhiễm ngồi ở bên kia Tô Mạc cũng quay qua tặng cho hẩn một ánh mắt an ủi.

Lục Diễm mỉm cười, gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

Kế tiếp sự khẩn trương liền chuyển sang cho Lý Nhiễm bởi vì tiếp theo sẽ công bố đạo diễn xuất sắc nhất.

Kể có cơ hội sống lại như Lục Diễm so với bất kì ai đều rõ ràng Lý Nhiễm trong tương lai sẽ trở thành đạo diễn nổi danh hàng đầu trong nước thậm chí là quốc tế, cũng biết hẩn là một trong số đạo diễn người Hoa hiếm hoi giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất tại Oscar, chỉ có điều lúc ấy không phải là phim Cổ hương, bộ phim điện ảnh này sau khi Lục Diễm sống lại tạo nên hiệu ứng bướm bướm mới xuất hiện.

Cho nên, Lục Diễm hiện tại cũng không thể phán đoán Lý Nhiễm đến tột cùng có thể đạt giải hay không. Theo thời gian sống càng lâu, Lục Diễm nhận thấy thế giới này phát triển đã lệch hẩn so với những gì hẩn biết ban đầu, biến hóa cũng xảy ra càng ngày càng nhiều. Có điều đối với Lục Diễm mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện tốt. Điều này cho thấy hẩn đã chân chính dung nhập vào thế giới hiện tại, hẩn thà rằng đem cuộc sống trước kia trở thành giấc mộng dài chân thực nhất. Mà hiện thực so cảnh trong mơ tốt đẹp hơn gấp trăm lần, đây thật sự quá tuyệt vời!

Khi khách mời trao giải đọc ra cái tên Lý Nhiễm, vị đạo diễn trẻ tuổi tương lai sẽ mang đẳng cấp thế giới này đã hưng phấn mà nhảy dựng lên, quay người qua dùng sức ôm lấy Tô Mạc ngồi ở bên cạnh, Tô Mạc cũng cao hứng ôm lại hẩn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng, nói câu chúc mừng. Lục Diễm cũng vỗ tay rồi đứng lên, lúc này hẩn cũng chỉ thấy vui thay cho Lý Nhiễm nào còn tâm tư đi để ý đối phương thân mật ôm vợ mình thế kia. Một hồi lâu sau, Lý Nhiễm buông Tô Mạc, đi qua ôm Lục Diễm một cái, cái ôm này thì ngắn hơn cái ôm thăm thiết trước đó nhiều lắm. Sau đó hẩn bắt tay với bạn bè đồng nghiệp chung quanh rồi mới bắt đầu lên sân khấu nhận giải. Thời điểm xoay người, Lục Diễm còn chú ý tới khóe mắt của hẩn có chút ẩm ướt.

Hôm nay Lý Nhiễm khó có được mà ăn mặc chỉnh tề, một đầu tóc lộn xộn rối cục dưới sự nỗ lực của nhà tạo mẫu tóc tạm thời chịu nằm xuống nghiêm chỉnh, cả người có vẻ có sức sống và suất khí hơn. Trên thực

tế, Lý Nhiễm mặc dù đạo diễn nhưng ngoại hình của hắn cũng không tệ, chẳng qua bị vẻ luộm thuộm che lấp hết. Nếu như bình thường hắn đều ra hình người như vậy, chẳng cần quy tắc ngầm gì đó, khẳng định có rất nhiều nam nữ diễn viên muốn yêu thương nhưng nhớ.

Lý Nhiễm đi lên sân khấu, tiếp nhận cúp vàng tượng trưng cho danh dự cao quý nhất của điện ảnh từ tay khách mời trao giải, đôi bên chào hỏi lẫn nhau, hắn bắt đầu nêu cảm nghĩ khi được nhận giải, khẩu âm tiếng Anh của Lý Nhiễm thuần khiết, phát âm cũng rất êm tai, “Là một đạo diễn người Hoa hôm nay có thể đứng tại đây, tôi cảm thấy rất hãnh diện. Đầu tiên tôi muốn cảm ơn bộ phim điện ảnh Cổ hương, cảm ơn câu chuyện tràn ngập chủ nghĩa anh hùng và tình cảm mãnh liệt lãng mạn này, cảm ơn nhân vật chính và những cư dân đáng yêu trong câu chuyện, tuy rằng bọn họ không hề có thật. Cho nên, tôi muốn nói lời cảm ơn đến người tạo ra kịch bản giàu sức tưởng tượng đã làm cho bọn họ tồn tại này.

Tôi còn muốn cảm ơn Viện Hàn lâm Khoa học và Nghệ thuật Điện ảnh đã trao cho tôi vinh dự lần này; cảm ơn các nhà sản xuất, mỗi một thành viên trong đoàn phim và nhất là Lục Diễm. Cậu ấy vừa là người sản xuất vừa là nam chính lại còn là người sở hữu quyền tác giả của kịch bản phim, có thể nói không có cậu ấy sẽ không có bộ phim điện ảnh này, cũng sẽ không có tôi đứng đây hôm nay. Lúc trước khi chúng tôi quyết định thực hiện bộ phim này, cậu ấy nói chúng tôi nhất định sẽ thành công. Hiện tại, chúng tôi thật sự đã thành công! Cuối cùng, cảm ơn người thân và bạn bè của tôi cùng với tất cả những ai từng xem qua bộ phim điện ảnh này cũng như người hâm mộ đã luôn duy trì sự ủng hộ, cảm ơn các bạn, tôi yêu mọi người!”

Sau khi hắn dứt lời, hiện trường lại là một tràng pháo tay nồng nhiệt.

Người quen với Lý Nhiễm sẽ biết, đây chính là bài phát biểu phiến tình nhất giàu cảm xúc nhất mà hắn từng nói. Có thể thấy được, hiện tại hắn thật sự rất kích động rất hưng phấn.

Xuống dưới khán đài, Lý Nhiễm cầm cúp quơ quơ trước mặt Tô Mạc và Lục Diễm, lần thứ hai cùng bọn họ nhẹ nhàng ôm một cái.

Rất nhanh, thời khắc công bố phim hay nhất đã tới, tất cả những người có phim lọt vào đề cử đều khẩn trương cả lên, đây đã là giải thưởng cuối cùng của đêm nay và cũng là giải thưởng quan trọng nhất.

Khi khách mời từ từ mở ra phong thư bị dán kín, tim mỗi người đều đập thành thịch, cuối cùng, anh ta mỉm cười công bố chủ nhân của giải thưởng quan trọng nhất đêm nay. Khi cái tên tiếng Anh của Cổ hương thoát ra từ miệng anh ta, hiện trường đầu tiên là một mảnh lặng im, sau đó hết thảy nhân viên đoàn phim có mặt ở đây đứng lên trong tiếng vỗ tay hoan hô náo nhiệt. Lúc này Lục Diễm cùng Lý Nhiễm đứng gần nhất hưng phấn ôm chầm lấy nhau, sau đó hai người đồng thời ôm lấy Tô Mạc ngồi bên cạnh.

Khi nhận thưởng, tất cả nhân viên đoàn phim có mặt lúc này đều đi lên sân khấu, là nam chính kiêm nhà sản xuất Lục Diễm cùng với đạo diễn Lý Nhiễm đứng ở phía trước, những người khác đứng thành một hàng phía sau bọn họ.

Lục Diễm đại diện nhận cúp vàng từ tay khách mời trao giải, anh ta bắt tay cùng bọn họ tỏ vẻ chúc mừng, sau đó liền nhường sân khấu lại cho họ.

Lục Diễm đứng trước micro, hít sâu một hơi, sau đó mỉm cười mở miệng, “Cám ơn! Đây thật sự là vinh dự rất lớn, tôi nghĩ mỗi một người đứng bên cạnh và phía sau tôi đều là công thần. Chúng ta đã cùng nhau kể nên câu chuyện Cổ hương này, mà hiện tại câu chuyện này chiếm được rất nhiều sự tán thành. Có thể thành công được như vậy, công thần lớn nhất chính là đạo diễn Lý Nhiễm.”

Lý Nhiễm tiếp nhận micro, “Cám ơn mọi người, nhất là Lục Diễm, không có cậu ấy sẽ chẳng có bộ phim này, nó càng chẳng thể xuất hiện trước mặt hàng tỷ khán giả. Cảm ơn mỗi một cố gắng của nhân viên trong đoàn phim, cảm ơn bộ phim điện ảnh này.”

Kế tiếp micro lại dạo qua một vòng để mọi người cùng nói đôi điều, cuối cùng lại trở về tay Lục Diễm, ý cười trong mắt của hắn càng sâu, “Đối với tôi mà nói, bộ phim này có thể đạt được giải thưởng không chỉ là vinh dự mà còn có ý nghĩa quan trọng hơn. Bởi vì hiện tại, tôi rốt cục có thể nói, tôi đã có một chút tư cách để có thể đứng bên một người. Tôi thường xuyên cảm thấy mình là một người cực kỳ may mắn, bởi vì tôi có thể ở thời gian đẹp nhất của cuộc đời, gặp được người ấy. Chúng ta từ lúc quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, cho đến hiện tại sắp sửa vĩnh viễn cùng một chỗ, tựa như một câu chuyện lãng mạn hoàn mỹ nhất trên đời, tôi nghĩ cho dù là đạo diễn tài hoa nhất cũng không thể tạo ra câu chuyện đẹp như vậy. Tôi cảm

ơn người ấy bao dung tôi, hiểu tôi, nhất là tình yêu không hề giữ lại một chút gì của người ấy. Mà hiện tại, tôi muốn nói với người ấy một câu chôn sâu tận đáy lòng...”

Nói tới đây, Lục Diễm ngừng một chút, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua hết thấy chướng ngại vững vàng dừng lại trên thân ảnh Tô Mặc ở xa xa, vô hạn thâm tình, vô hạn lưu luyến, sau đó mỉm cười đổi thành tiếng Trung, từng chữ từng chữ chậm rãi nói ra, “Tam sinh hữu hạnh, để anh được gặp em! Người yêu của anh, Tô Mặc!”

Sau khi nói xong, Lục Diễm đi xuống khỏi sân khấu, hắn nắm cúp vàng trong tay, hai mắt nhìn chăm chú vào Tô Mặc ở đối diện, không chút do dự từng bước một kiên định đi về phía người yêu của mình.

Tô Mặc thoáng sửng sốt, sau đó anh kịp hiểu Lục Diễm muốn làm cái gì, anh đứng lên, bước ra lối đi nhỏ, đứng ở nơi đó mỉm cười chờ đợi người yêu đến gần.

Khi mọi người mang theo kinh ngạc cùng ánh mắt tán thưởng, dưới ánh đèn của khán phòng rực rỡ, Lục Diễm đi tới trước mặt Tô Mặc, hai tay đem cúp đưa cho anh. Tô Mặc hơi hơi rũ mắt tiếp, mỉm cười nhận lấy cúp, Lục Diễm liền ôm cả người và cúp vào trong ngực.

Một bàn tay hắn nắm ở thắt lưng Tô Mặc, một bàn tay đỡ trên vai anh, khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi kia. Tô Mặc nửa điểm giấy dựa cũng không có, tại nháy mắt Lục Diễm tiến tới, anh thật tự nhiên mà nhắm mắt lại nghênh đón, tựa như giữa bọn họ đã làm qua vô số lần như vậy.

Không phải một nụ hôn sâu triền miên cỡ nào, thậm chí không có động tác thâm nhập, chỉ là môi chạm môi gắt gao cùng một chỗ, thoát nhìn là thuần khiết như thế, tốt đẹp như thế, giống như đó là thứ tình yêu mà mỗi người trên thế gian này đều đang hướng tới.

Vỗ tay, tiếng cười, tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo cùng với ánh đèn flash loang loáng không ngừng vang lên bên họ, hai người vẫn như trước không động đậy, đắm chìm trong thế giới chỉ có lẫn nhau.

Nháy mắt, đây tuyệt đối trở thành cao trào của toàn bộ lễ trao giải, may mắn vừa rồi đã là giải thưởng cuối cùng, nếu không muốn trong bầu không khí nhiệt liệt thế này mà tiến hành trao giải kế tiếp, đối với MC mà nói tuyệt đối là một nhiệm vụ bất khả thi.

Lần này lễ trao giải Oscar ngay tại tình huống bất ngờ lại cực kỳ lãng mạn như thế mà kết thúc.

Hoàn chương 117

,

118. Chương 118

.

Lúc này, ở trong nước là khoảng bảy giờ sáng. Phóng viên Trung Quốc có mặt tại hiện trường đã không thể chờ đợi được, lập tức đưa tin tức cùng hình ảnh về trong nước. Thời điểm này, ưu thế của báo mạng so với báo giấy càng được thể hiện. Các trang báo lớn nhỏ đều đồng loạt đưa tin “ Cổ hương lấy được giải phim hay nhất tại lễ trao giải Oscar, Lục Diễm công bố danh tính người yêu đồng tính” .

Click vào xem ảnh mắt đầu tiên có thể nhìn đến tấm hình hai người hôn nhau tại lễ trao giải, ảnh chụp toàn thân cùng đủ loại ảnh đặc tả. Bất kể là góc độ hay là độ nét đều thể hiện trình độ cao của người chụp. Nhất là tấm hình đặc tả kia, hai người hơi hơi khép kín hai mắt, môi chặt chẽ dán vào nhau, còn có biểu tình vô cùng say mê khiến người ta dù chỉ thông qua một tấm ảnh cũng cảm giác được hương vị ngọt ngào cùng hạnh phúc nơi đó.

Ảnh chụp kết hợp với lời thâm tình mà Lục Diễm nói trước đó được các bên truyền thông nhấn mạnh đến nỗi cư dân mạng sôi nổi hô to “Tôi lại bắt đầu tin tưởng vào tình yêu” . Đồng thời, thân phận Tô Mặc cũng lấy tốc độ nhanh nhất bị đào ra.

Chủ tịch tập đoàn Tô thị lớn nhất toàn quốc, đương nhiệm gia chủ Tô gia, gia tộc lớn số một số hai trong nước, doanh nghiệp có lực ảnh hưởng nhất, CEO giàu có bậc nhất, nhân vật thuộc top năm những thương nhân người Hoa tài giỏi nhất thế giới, người đàn ông độc thân cấp bậc kim cương. Đương nhiên, hiện tại

mọi người đã biết anh không còn là người độc thân nữa, bởi vì ngoài những thứ trên thì còn có thêm một cái danh nữa là người yêu đồng tính của ảnh đế Lục Diễm.

Nếu thường xuyên lưu ý đến tạp chí kinh tế tài chính nhất định sẽ không xa lạ với cái tên Tô Mạc này, chỉ có điều anh làm người quá mức kín đáo khiêm tốn, tin tức về anh phần nhiều vẫn là nói về doanh nghiệp mà anh làm chủ, ngẫu nhiên có mấy bài phỏng vấn cũng bị yêu cầu không được ghi hình, đối với sinh hoạt cá nhân thì lại càng kín tiếng, cho nên đa phần biết đến anh thì cũng chỉ biết tên mà thôi.

Có thể nói nhờ phúc của Lục ảnh đế mà những người vẫn luôn tò mò về Tô Mạc rốt cục có thể diện kiến người đàn ông tài giỏi trong truyền thuyết, nhất là những cô gái trẻ tuổi. Chỉ là vừa bắt đầu cảm khái vị kim cương Vương lão ngũ này quả nhiên giống như trong tưởng tượng, không chỉ có tài năng mà ngoại hình cũng cực kỳ xuất chúng, lại không thể không chấp nhận sự thật rằng người ta đã kết thúc cuộc sống độc thân. Nhất thời tim lại rơi đầy đất.

Một năm trước bởi vì Lục Diễm come out mà bài post thu hút rất nhiều bình luận kia xuất thế, sau khi náo nhiệt đưa ra những bàn bạc, phỏng đoán ban đầu thì nó dần dần cũng lắng xuống, hiện giờ lại bị một lần nữa đào lên.

3754 lâu 20xx-0x-xx 07:31:52

Ta nghĩ lúc này hẳn rất nhiều người đang tìm bài post này, không cần cảm tạ ta, hãy gọi ta là khăn quàng đỏ.

3755 lâu 20xx-0x-xx 07:32:54

...

3756 lâu 20xx-0x-xx 07:33:12

...

3762 lâu 20xx-0x-xx 07:39:08

Xem ra đã có người nói không ra lời. Mà ta chỉ muốn nói, chân tướng cmn bắt ngờ đến vậy

3769 lâu 20xx-0x-xx 07:45:09

Trăm triệu không nghĩ tới, chúng ta đã đoán trúng CP, lại đã đoán sai người

3792 lâu 20xx-0x-xx 07:58:12

1234 lâu 20xx-0x-xx 07:31:52

Không phải Tô Quyết, là Tô Mạc!

Hóa ra chân tướng đế sớm đã xuất hiện! ! ! ! !

3793 lâu 20xx-0x-xx 07:58:59

Chân tướng đế! ! ! Sớm như vậy đã nắm sự thật tuyệt đối là người biết rõ nội tình a, cầu tiết lộ sâu sắc

3794 lâu 20xx-0x-xx 07:59:33

Đều đã qua gần một năm, chân tướng đế hiện tại có lẽ đã không ở nơi này nữa rồi

3799 lâu 20xx-0x-xx 08:07:12

Chỉ bỏ lại một câu, cái gì cũng không giải thích. Lúc đó có quý mới biết cái này chính là chân tướng đế

3811 lâu 20xx-0x-xx 08:12:09

A a a a a a a, hóa ra ta đã từng tiếp cận qua chân tướng.

Năm trước trước nữa ở ngày diễn ra lễ trao giải Kim Tượng, ta đi Hồng Kông chơi ngẫu nhiên gặp Lục ảnh đế, lúc ấy hai người bọn họ đang ở cùng nhau. Lục ảnh đế còn trả lời ta, nói-là-người-nhà. Người nhà, người

nhà! ! Ta còn vẫn luôn tưởng là anh em, hóa ra ‘người nhà’ ý là vợ a! ! ! ! ! Thật sự là sấm sét ngang thân!

3812 lâu 20xx-0x-xx 08:13:11

Thấp cho lâu trên một nén nhang

~Có điều nói thật, khi đó là ai cũng không nghĩ tới thôi

3821 lâu 20xx-0x-xx 08:38:15

Mị chẳng bao giờ quan tâm tin tức kinh tế tài chính, sau khi biết tin đi tìm hiểu một chút, hóa ra Tô tổng tài trâu bò như vậy #nước miếng #nước miếng #nước miếng

3825 lâu 20xx-0x-xx 08:40:26

Người đồng cảnh ngộ tỏ vẻ đồng tình! Trâu bò đã không đủ để hình dung Tô tổng tài nữa rồi, quả thực phải là đủ các loại cuồng bá khốc suất, người như vậy ta cho rằng chỉ có trong tiểu thuyết mới thấy được

Ta chỉ muốn biết, Lục ảnh đế là làm cách nào mà ôm được tổng tài hoàn mỹ chói mắt như vậy? ? ! !

Cầu chỉ dạy! !

3827 lâu 20xx-0x-xx 08:43:09

Cùng cầu chỉ dạy!

Nếu có thể ôm tổng tài mỹ nhân như vậy về nhà, cho dù vứt bỏ thân phận hai mươi mấy năm thăng nam theo đuổi các muội muội xinh đẹp, tôi cũng nguyện ý

3828 lâu 20xx-0x-xx 08:44:45

Lâu trên mau tỉnh, nói cứ như chỉ cần cậu cong liền có tổng tài coi trọng cậu ngay ấy

Đầu tiên, cậu có nhan sắc của Lục ảnh đế không

~3839 lâu 20xx-0x-xx 08:59:02

Nói như vậy, Lục ảnh đế xem như gả vào nhà giàu rồi sao

3846 lâu 20xx-0x-xx 09:03:15

Làm sao nàng biết nhất định là “gả” cơ chứ? Nói không chừng là “cưới về” a

3848 lâu 20xx-0x-xx 09:07:56

Cưới về? Không có khả năng đi, tổng tài khốc suất như vậy làm sao có thể “Gả” được?

...

Mặc kệ người ngoài xôn xao thế nào, Lục Diễn cùng Tô Mặc vẫn như trước nên làm gì thì làm cái đó. Chẳng qua, hiện giờ đã chính thức công khai cho nên không còn bất luận cái gì kiêng kỵ. Chỉ cần là hai người cùng một chỗ, tình cảnh mặn nồng ân ái cơ hồ chói mù mắt người.

Trước lễ trao giải Oscar, công tác quay phim Thám tử lừng danh cũng đã chấm dứt, cho nên sau khi lễ trao giải chấm dứt hai người cùng bay về nước.

Mới vừa ra sân bay đã bị tầng tầng phóng viên vây quanh, ánh đèn flash loang loáng bao trùm tư thể thân mật đi cùng một chỗ của hai người. Dù loại câu hỏi ập đến, đa số là về vấn đề riêng tư, tựa hồ ngay cả chuyện đạt giải Oscar đều chẳng bì được với việc hai người công khai quan hệ.

Nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ cảm thấy đám phóng viên ôm thái độ như vậy là quá mức khoa trương, nhưng nếu khi đối tượng là Tô Mặc, lập tức liền có thể lý giải. Dù sao Oscar tuy rằng khó có được, nhưng ảnh đế cùng chủ tịch tập đoàn lớn nhất nước yêu nhau cũng đồng dạng rất gây chú ý.

Lục Diễn mỉm cười chọn mấy câu để trả lời, tỏ vẻ cảm ơn mọi người, bất luận là về việc đạt được giải Oscar hay là chuyện tình yêu, đều sẽ để mọi người hiểu biết triệt để khi có cơ hội. Tô Mặc toàn bộ lúc đó không

nói một câu, biểu tình trên mặt vẫn giống như bình thường khi đối diện với người ngoài, thủy chung là vẻ thần nhiên. Chỉ có điều từ thái độ của anh vẫn nhìn ra được anh đang rất phối hợp, đối với máy ảnh, máy quay của phóng viên cũng hoàn toàn không có ý tứ cự tuyệt. Đây gần như có thể xem là lần đầu tiên từ trước tới nay anh chịu xuất hiện triệt để trước mặt công chúng, mà còn có thể khẳng định chính là, đây tuyệt đối sẽ không phải một lần cuối cùng.

Sau khi về nước, đoàn làm phim Cố hương lần thứ hai tổ chức một bữa tiệc nhỏ chúc mừng bộ phim thu hoạch lớn tại Oscar. Lúc này, Tô Mạc lấy thân phận chủ nhân thứ hai của công ty cùng với người yêu của giám đốc để tham dự. Rất nhiều người đã từng hiểu lầm Tô Quyết là ‘bà chủ’ đều sôi nổi tỏ vẻ đây mới là chính cung.

Rượu qua mấy lượt, Tiểu Hử Nham bưng ly đi tới chỗ hai người, vẻ mặt có chút câu nệ bất an, “Lục ca, Tô đồng, em chúc hai anh bạch đầu giai lão, trăm năm hảo hợp. Lần trước em uống nhiều quá nói lung tung, hy vọng các anh không để trong lòng.”

Lần trước là lần nào, nói lung tung là nói cái gì, tất cả mọi người đều là kẻ thông minh, tự nhiên trong lòng biết rõ ràng không cần nói toạc ra.

Lục Diễn chỉ cười, “Lần trước chúng ta đều uống nhiều quá, nói gì cũng đã sớm quên rồi. Cậu cũng không cần bận tâm nữa.”

Tô Mạc tuy rằng không nói gì nhưng thần sắc đối với cậu ta cũng không có gì bất mãn.

Tiểu Hử Nham lúc này mới thở phào một hơi, cười nói, “Cám ơn Lục ca Tô đồng. Có điều hiện tại em còn có một câu muốn nói, Lục ca, em vĩnh viễn đều là fan của anh.”

Lục Diễn mỉm cười đáp lại, “Cám ơn!”

Vài ngày sau, Lục Diễn thông qua mấy bài phỏng vấn công bố với công chúng một số chi tiết về việc bộ phim Cố hương đạt được giải Oscar. Đối với những quan tâm về việc tình cảm giữa hắn cùng với Tô Mạc thì cũng tự nhiên hào phóng mà tiết lộ đôi chút, cũng tiết lộ hai người đang chuẩn bị cho đám cưới. Mà trước đó, Lục Diễn còn lập kế hoạch để hai người chụp chung một quyển photobook, toàn bộ số tiền thu được sẽ quyên góp cho tổ chức từ thiện, xem như lễ vật kết hôn của cả hai.

Ở trong nước, hôn nhân đồng tính tuy rằng không hợp pháp, nhưng các cặp đôi đồng tính tổ chức hôn lễ sớm đã nhìn mãi thành quen. Cho nên tin tức Lục Diễn và Tô Mạc dự định làm đám cưới cũng không khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc, thậm chí còn có một loại cảm giác vốn nên như thế. Ngược lại hắn nhắc tới kế hoạch làm photobook khiến cho mọi người đặc biệt là fan hứng thú không thôi, sôi nổi nhấn lại trên trang web chính thức cùng weibo cá nhân hỏi tình huống cụ thể. Sau khi nhận được câu trả lời xác định, fan lại càng vui mừng nhảy nhót tỏ vẻ chờ mong, thậm chí đã có fan nói sẽ mua mười bản, hai mươi bản, thậm chí một trăm bản đều có.

Là ngôi sao có thực lực cũng như được xem là thần tượng cho giới trẻ, ngoại hình của Lục Diễn vốn hết sức ưu tú, nhưng từ trước tới nay hắn chưa bao giờ chụp photobook, mà bên trang web chính thức cũng ẩn ẩn lộ ra đây có thể là kế hoạch chụp photobook đầu tiên và cũng là duy nhất của hắn. Còn người làm kinh doanh như Tô Mạc, trước khi công khai quan hệ với Lục Diễn anh chưa bao giờ lưu lại tư liệu về mình, mọi người vốn tràn ngập tò mò với anh, càng miễn bàn ngoại hình của anh không chút thua kém những thần tượng hay diễn viên khác, hơn nữa khí chất của anh lại càng có nét cuốn hút mà chỉ người tôi luyện trong giới lâu năm mới nhào nặn ra được.

Cho dù không phải fan, cũng sẽ cảm thấy hứng thú với photobook của hai anh chàng đẹp trai, huống chi sau khi biết quan hệ của bọn họ đối với tính chất của cuốn photobook này cơ bản đã hiểu rõ trong lòng. Hơn nữa có fan trực tiếp hỏi Lục Diễn trên Weibo, đây có phải chính là ảnh cưới của hai người hay không, Lục Diễn cố ý đáp lại một cái biểu tượng mỉm cười. Tuy rằng không khẳng định nhưng đủ để xem như ngầm thừa nhận.

Mặc dù không cố ý làm quảng cáo nhưng tin tức Lục Diễn cùng Tô Mạc chuẩn bị chụp một quyển photobook làm ảnh cưới đã thông qua đủ oai phương thức truyền bá ra ngoài, trên cơ bản tất cả mọi người biết đều ôm thái độ ủng hộ cùng chờ mong. Bởi vậy những lời châm chọc khiêu khích của số ít những người phản đối cùng đám antifan thì hoàn toàn có thể bị xem nhẹ.

Lúc Tần Phong đẩy cửa phòng làm việc của Lục Diễm, hắn đang thảo luận cùng nhiếp ảnh gia Nhâm Nghiêm Phi về chi tiết ảnh chụp.

Nhâm Nghiêm Phi trông thấy Tần Phong tiến vào lại nhìn thẳng mình liền mỉm cười chào, cũng không nói gì, biết hắn có việc muốn tìm Lục Diễm liền tự giác mà thu thập tư liệu, nói với Lục Diễm một tiếng rồi chuẩn bị đi ra ngoài trước.

Lục Diễm gật gật đầu, nói, “Cứ như vậy, làm theo những gì chúng ta mới vừa bàn bạc nhé.”

Sau khi Nhâm Nghiêm Phi ra ngoài, Lục Diễm liền cười nói với Tần Phong, “Nhìn dáng vẻ của Phong ca, hiện tại hẳn là anh đem đến tin tốt.”

“Không sai.” Tần Phong cười nói, “Là một tin rất tốt. Có điều tôi đoán, cậu có lẽ sớm đã biết được.”

“A..” Lục Diễm nghĩ nghĩ, nói, “Có phải có người muốn tài trợ cho chúng ta?”

Tần Phong dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào hắn, cười nói, “Tôi biết cậu sớm đã dự mưu mà. Sau khi tin tức cậu muốn chụp photobook truyền ra, hiện tại có vài doanh nghiệp liên hệ chúng ta, muốn tài trợ lần chụp ảnh này, trong đó đa số là mấy hãng quần áo và trang sức lớn, ngoài ra còn có mấy công ty du lịch.”

Lục Diễm gật gật đầu, “Điều hợp với chủ đề lần này.”

“Nói đi, cậu đã sớm biết đúng không?” Tần Phong đem tài liệu trong tay thả lên bàn, ngồi xuống ghế sa lông hỏi.

Lục Diễm cười đáp, “Nếu nói là tôi đoán, Phong ca có tin không?”

“Cậu nói xem tôi có tin hay không?” Tần Phong cười hỏi lại.

“Được rồi được rồi, tôi thừa nhận quả thật là nằm trong dự liệu, nhưng cụ thể sẽ như thế nào thì tôi cũng không dám xác định. Có điều hiện tại xem ra hiệu quả không tồi.” Lục Diễm vừa lật tư liệu Tần Phong để trên bàn vừa nói.

“Cho nên lần trước khi phỏng vấn là cậu cố ý lộ ra tin tức?” Tần Phong hỏi.

“Đương nhiên, anh đã bao giờ thấy tôi lỡ miệng nói ra chưa.” Lục Diễm hỏi lại.

Tần Phong nghĩ nghĩ, hỏi, “Thật ra thì... có chuyện tôi vẫn luôn tò mò.”

“Anh nói đi.”

“Chúng ta nhận thức cũng coi như đã nhiều năm, tôi biết cậu không phải người đặc biệt phô trương. Nhưng mấy chuyện gần đây cậu lại gây chú ý, nhất là hiện tại, giống như làm hơi lớn. Đến tận cùng cậu đang nghĩ gì?”

Lục Diễm nở nụ cười, “Tôi nghĩ anh sẽ hỏi tôi vấn đề này sớm hơn. Kỳ thật rất đơn giản, hiện tại xã hội tuy rằng tương đối thoáng nhưng đồng tính yêu nhau dù sao vẫn có chút cấm kỵ, nếu sơ suất có thể sẽ thua trắng. Tôi vừa muốn yêu đương quang minh chính đại lại không nguyện ý buông tha sự nghiệp, tôi chưa từng quên mục tiêu cả hai chúng ta hướng tới. Nếu đã tâm lớn như vậy, đương nhiên phải tốn nhiều tâm tư. Sở dĩ lần này tôi phô trương thế kia, chính là vì muốn tất cả mọi người biết tôi và em ấy cùng một chỗ, hơn nữa còn muốn cho mọi người cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Chỉ cần tất cả mọi người chấp tình yêu của chúng tôi, như vậy đồng tính hay dị tính thì có quan hệ gì nữa đâu?”

Tần Phong thở dài, “Tôi không thể không thừa nhận, ít nhất cho tới bây giờ cậu làm rất thành công. Nhưng cậu có từng suy nghĩ qua, làm lớn như vậy cũng sẽ gây hậu quả khôn lường?”

Lục Diễm tựa như không chút để ý mà cười nói, “Đến hiện tại điều duy nhất có khả năng hủy hoại tất cả chính là chúng tôi chia tay. Nhưng mà, tôi đối với tình cảm của chúng tôi còn có tin tưởng hơn cả sự nghiệp.”

Tần Phong cười nói, “Cậu kiên định thế thì tôi an tâm. Đối với Tô đồng, tôi luôn luôn có lòng tin, cậu ấy là kiểu người một khi nhận định liền tuyệt đối không lui bước.”

Lục Diễm ra vẻ ủy khuất, “Anh nặng bên này nhẹ bên kia như thế mà coi được à?”

Tần Phong chìa hai tay, nhún nhún vai, “Ai bảo tôi quen Tô đồng lâu hơn cậu chứ.”

Cuối cùng hai người chọn ra vài công ty không xung đột lẫn nhau làm nhà tài trợ, nếu là làm từ thiện dĩ nhiên là càng nhiều càng tốt, có mấy nhà tài trợ này ủng hộ thì sẽ có thể tiết kiệm càng nhiều chi phí.

Thời gian chụp tổng cộng mất gần nửa tháng, từ chọn lựa địa điểm đến phối hợp trang phục đều trải qua sắp xếp hết sức chu đáo.

Tô Mạc cũng vì thế điều chỉnh lại thời gian, tuy rằng tuyên bố với bên ngoài là vì làm từ thiện, nhưng trong lòng hai người đều hiểu được đối với bọn họ chính là đang thật sự chụp ảnh cưới, cả đời chỉ có một lần lãng mạn. Miệng không nói nhưng trong lòng đều rất coi trọng.

Hai nam nhân chụp ảnh kỳ thật cũng không dễ dàng hơn so với một nam một nữ, góc độ, ánh sáng, tư thế đều có yêu cầu như nhau. Hơn nữa nếu muốn đạt tới hiệu quả tốt nhất, không ngừng điều chỉnh nho nhỏ là không thể tránh được.

Tuy rằng Lục Diễm cùng Nhâm Nghiêm Phi sớm đã có ăn ý, nhưng Tô Mạc thì khác, anh sớm quen bị nhìn chăm chú nhưng không quen đứng trước ống kính, chung quy là tìm không ra trọng điểm. Đối với chủ tịch Tô vạn năng mà nói, cuối cùng cũng chuyện anh không am hiểu.

Sau đó nhiếp ảnh gia dứt khoát thay đổi phương thức, không để anh nhìn vào ống kính nữa, trực tiếp để anh nhìn Lục Diễm. Lần này quả nhiên liền thuận lợi, hơn nữa hiệu quả tạo ra lại càng hoàn mỹ.

Hai người đàn ông sẽ có phương thức chụp ảnh khác với nam nữ, chú trọng nhấn mạnh vẻ đẹp nam tính, đương nhiên cũng không thể khuyết thiếu lãng mạn cùng tình cảm. Hai người đều là giá áo trời sinh, bất luận tướng mạo hay là dáng người đều hoàn mỹ, số lượng cuộn phim hung ác tăng lên để lưu giữ hết từng góc độ của cả hai. Nhâm Nghiêm Phi không ngừng vừa bấm máy lia lịa vừa kìm nén không nổi mà chặc chặc ra tiếng.

Tổng cộng chụp hơn một ngàn tấm, cuối cùng chỉ có thể chọn lựa năm mươi tấm để cho vào photobook, thế nhưng việc này lại làm Nhâm Nghiêm Phi khó xử muốn chết. Bởi vì nhìn tấm này rất đẹp, tấm kia lại cũng không muốn tha, sau ba ngày ba đêm vật lộn với đồng hình khiến hai con mắt đều đỏ lừ, cuối cùng mới xác định được.

Nhiều ảnh chụp như vậy, mức độ chỉ ở mức mặc áo sơ-mi ướt đầm nước tại bờ biển hay hơn nữa thì cũng chỉ lộ chút ngực và xương quai xanh, đặc biệt gợi cảm. Đa phần còn lại đều là ăn mặc chỉnh tề, thế nhưng lại mang đến một loại mỹ cảm cấm dục.

Hai người trong ảnh chụp, ôm nhau, đứng đối diện, hôn môi, thậm chí chỉ là cùng bước đi tại một cảnh đẹp nào đó, không phải là những tư thế tạo dáng đặc biệt, giản dị nhưng cơ hồ lại tạo ra cảm giác hạnh phúc như muốn tràn ra.

Chính Nhâm Nghiêm Phi cũng cảm thấy tấm ảnh đẹp nhất, không phải là tấm ảnh hân tử mĩ sắp xếp tư thế cùng góc độ. Mà là tấm ảnh tại một sườn núi dưới ánh nắng chiều, khi đó là thời gian nghỉ ngơi của mọi người, Nhâm Nghiêm Phi trong lúc vô ý bắt được ánh nhìn chăm chú mà Tô Mạc dành cho Lục Diễm, nhu tình lưu luyến, nồng đậm sâu lắng. Thứ tình cảm nội liễm mà bùng bùng phần chấn trong nháy mắt đánh trúng linh hồn Nhâm Nghiêm Phi, cậu theo bản năng giơ máy ảnh bắt lấy khoảnh khắc kia. Ảnh chụp ra hiệu quả lại càng tốt, trở thành tấm hình mà cậu không nỡ chỉnh sửa dù chỉ là một chi tiết nhỏ.

Không cần phải nói, tấm ảnh tự nhiên này cũng được xuất hiện trong photobook. Cuối cùng khi fan có được photobook trong tay cũng đều sôi nổi tỏ vẻ đây là tấm ảnh bọn họ thích nhất. Có một fan hình dung đặc biệt chuẩn xác, cũng nhận được sự tán thành của đông đảo mọi người, “Nếu có một người dùng ánh mắt như thế ở phía sau tôi chăm chú dõi theo tôi, nhất định tôi chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian.”

Được sự đồng ý của Lục Diễm và Tô Mạc, Nhâm Nghiêm Phi theo thường lệ tỉ mỉ chọn lựa mấy tấm không nằm trong photobook đăng tải lên Weibo, vẫn như trước chỉ trong nháy mắt đã được chia sẻ điên cuồng, đồng thời nhận được rất nhiều bình luận.

Cuối cùng lượng tiêu thụ của photobook phá vỡ kỷ lục của các minh tinh từ trước tới nay, khi một quyển cuối cùng cũng được bán ra, còn không ngừng có fan bỏ lỡ đưa ra câu hỏi có thể tái bản hay không, khi nhận được đáp án sẽ không có tái bản thậm chí thất vọng khóc nức lên. Và cũng dựa theo mục đích ban đầu mà Lục Diễm đã công bố, tất cả số tiền thu được đều quyên cho quỹ từ thiện Trung Hoa.

119. Chương 119

Từ phòng thu đi ra, Lục Diễm từ chối ý tốt muốn đưa mình xuống của người phụ trách đài truyền hình, một mình bước đến chỗ thang máy.

Tổng Huy đã xuống ga-ra trước để lấy xe.

Hắn tới bên cạnh thang máy, ấn phím đi xuống rồi đứng lẳng lặng ở một bên chờ, hiện tại cả tầng này chỉ có một mình hắn chờ thang máy. Đợi một lúc, Lục Diễm ngẩng đầu nhìn thang máy mới chỉ tới tầng G, cảm giác có chút lâu, mấy cái thang máy khác cơ bản đều giống như vậy. Mười hai tầng thì cũng không tính là quá cao, Lục Diễm dứt khoát quyết định đi thang bộ xuống, dù sao thời gian không gấp cũng nên vận động gân cốt rèn luyện thân thể một chút.

Hắn xoay người mở cửa lối thoát hiểm, đi bộ xuống dưới.

Tiếng bước chân của hắn không mạnh nhưng trong gian thang bộ quá mức yên tĩnh, cho nên có thể nghe được rõ ràng.

Đi qua vài tầng, khi xuống đến khoảng tầng sáu hay bảy, đột nhiên nghe được ở bên dưới có tiếng quát lớn, “Cậu cho rằng mình là ai? Người khác hỏi chuyện cậu là để mắt đến cậu! Là minh tinh còn có ý nghĩ riêng tư cái gì! Cậu đang tự làm một mình sao?! Cho mặt mũi còn không biết xấu hổ, đáng đời mãi chẳng nổi lên được!”

Giọng nói không cố sức đè thấp, cũng không biết là không sợ bị người khác nghe thấy hay cảm thấy nơi này sẽ không có người khác.

Lục Diễm nhíu nhíu mày, hắn không có sở thích nghe lén chuyện của người ta lại càng không muốn làm người gây chuyện, chỉ là lúc này đã đến quá gần, cho dù muốn đi lên trên hay bước tiếp xuống đều không tránh khỏi đụng tới người kia, đều sẽ càng lúng túng.

Lúc này người vừa lên tiếng lại trách móc thêm hai câu, càng ngày càng khó nghe, ngược lại người còn lại từ đầu đến cuối vẫn không nói gì.

Nghe thêm thì thấy như là người đại diện đang trách mắng nghệ sĩ mình điêu dặt, nhưng điều khiến vùng giữa đôi lông mày hắn nhíu lại chính là, giọng nói này có chút quen thuộc, giống như hắn đã từng nghe qua rất nhiều lần, hơn nữa ngữ khí và giọng điệu tuyệt đối không xa lạ.

Lục Diễm đang định đi lên trên để ra khỏi lối thoát hiểm, thì người phía dưới bắt đầu đi lên. Lúc này nếu còn tiếp tục tránh ngược lại giống như mình làm việc đuối lý rồi muốn chạy, Lục Diễm dứt khoát không tránh né nữa, thoải mái đi thẳng xuống dưới.

Mới đi được hai bước thì đụng mặt hai người.

Người đi đằng trước có chút quen mắt, đối phương thấy có người thì lập bắp hoảng sợ nhưng gã rất nhanh liền nhận ra Lục Diễm, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, gần như làm bộ cúi đầu khom lưng, “Lục ca, ở trong này gặp được thật là khéo, chào anh.”

Như có tiếng chớp xẹt qua, Lục Diễm đột nhiên nhớ ra gã là ai.

Phương Mạnh!

Tùng là người đại diện của hắn!

Đó đã là chuyện xa lắc xa lơ từ đời trước.

Lục Diễm nhìn thấy bộ dáng lấy lòng của Phương Mạnh, trong lòng có chút cảm khái, quả nhiên gã vẫn là cái dạng này, đối với nghệ sĩ của mình thì hơi tí là trách móc chửi rủa, đối với minh tinh nổi danh cùng công

ty thì lại cố sức nịnh bợ. Vì sao gã không hiểu được, dụng tâm dàu dặt tốt nghệ sĩ của mình thì mới có thể khiến người khác nhìn thấy giá trị của gã?

Lục Diễm đứng ở bậc trên, mặt không thay đổi từ trên cao nhìn xuống gã.

Đứng sau Phương Mãnh chính là một nghệ sĩ nam mi thanh mục tú, Lục Diễm không có ấn tượng gì với gương mặt này, có lẽ là người mới vừa ra mắt không lâu. Khi ánh mắt đầu tiên của cậu ta nhìn đến Lục Diễm, trong mắt hiện lên tia xấu hổ và lúng túng nhưng rất nhanh liền biến mất, cúi đầu rũ mắt xuống, một bộ dáng phục tùng.

Lục Diễm lặn lộn trong giới giải trí nhiều năm, không dám nói gặp qua tất cả loại người nhưng mắt nhìn người thì vẫn có. Nam nghệ sĩ này có điều kiện ngoại hình không tệ lắm lại hiểu được cách ẩn nhẫn, biết thời biết thế, nếu có cơ hội không nói đến cực kỳ nổi tiếng, vẫn có khả năng tạo được vị thế nhất định của mình trong giới giải trí.

Phương Mãnh xem như nhặt được bảo bối. Chỉ tiếc là, gã vĩnh viễn sẽ không nhìn được giá trị đích thực của người khác, cũng giống như Lục Diễm năm đó ở trong tay gã, gã chỉ biết oán giận hắn không có cách nào mang lại ích lợi cho mình. Cho nên Lục Diễm cũng có thể khẳng định, nếu có một ngày nam nghệ sĩ này thật sự nổi tiếng, chuyện đầu tiên cần làm chính là sa thải người đại diện mang tên Phương Mãnh này.

Chẳng qua, tất cả đều không phải chuyện liên quan đến hắn.

Lục Diễm vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt thoáng gật đầu với nam nghệ sĩ một cái rồi tiếp tục bước xuống dưới. Về phần Phương Mãnh, ngay cả nhìn cũng không cho gã một cái liếc mắt nào.

Lúc đi ra đến cổng đài truyền hình, Tống Huy đã lái xe chờ ở cửa.

Lục Diễm kéo kéo cổ áo gió, đeo kính râm bước tới, nhanh nhẹn mở cửa lên xe.

Tuy khuôn mặt hắn vẫn không có gì thay đổi như trước, có điều đi theo hắn lâu như vậy, Tống Huy lại rất giỏi tùy mặt gửi lời, từ vẻ mặt lạnh nhạt của ông chủ vẫn nhìn ra được chút manh mối nên cậu vừa lái xe vừa thuận miệng, “Tâm trạng của Lục ca trông có vẻ không tồi lắm.”

“Hừm, rõ ràng đến thế sao?” Lục Diễm hỏi lại một câu.

“He he, người khác nhìn ra hay không thì em không biết, dù sao em cảm thấy như vậy.” Tống Huy cười nói.

“Vừa rồi đụng mặt một người cực kỳ đáng ghét, biết được anh ta bây giờ sống không tốt hơn trước là bao, cảm thấy trong lòng rất cao hứng.” Lục Diễm cười nhẹ lại nói, “Anh như vậy có phải rất tiểu nhân không?”

“Sao có thể, đây là chuyện bình thường thôi. Dù sao cũng không phải anh hại anh ta sống không tốt.” Tống Huy đáp.

“A, còn cần người hại sao. Tự làm vậy không thể sống.” Lục Diễm nở nụ cười châm chọc.

“Ồ, Lục ca, anh cũng biết?”

“Biết cái gì?” Lục Diễm không hiểu hỏi lại.

“Chính là cái người hãm hại anh lần trước, tên gì ấy nhỉ... à, Hứa Viễn. Vừa mới xem tin tức, cậu ta tham gia tụ tập hít thuốc phiện nên bị bắt rồi.” Tống Huy kể lại.

“Ồ, có việc này sao?” Hắn thật sự chưa biết.

“Lục ca anh không biết sao? Bây giờ trên mạng đang thảo luận rất nhiều về việc này, có điều không phải vì Hứa Viễn. Lúc này có rất nhiều người bị bắt, vài người đều là thần tượng ngôi sao cực kỳ được lòng người, nếu cậu ta không tham gia có lẽ cũng chẳng ai buồn nhắc đến.” Tống Huy nói lại đơn giản.

“Lần này thì như mong muốn của cậu ta rồi, chuyện này không thành danh thì hơi khó.” Lục Diễm đáp.

“Cho nên mới nói, vẫn như câu kia của Lục ca, tự làm vậy không thể sống. Em nghe nói thằng nhóc này cố hết sức nịnh bợ những nghệ sĩ đang nổi tiếng, đi theo làm chân sai vặt cũng không sợ mất mặt. Có lẽ cậu ta vốn nghĩ mình ôm được đùi to, không nghĩ tới ngược lại cùng bị kéo xuống vực.” Trong giọng nói của Tống Huy rõ ràng mang theo vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lục Diễm cười cười, “Cậu có vẻ để ý đến cậu ta nhỉ?”

“Đương nhiên. Cậu ta hại anh như vậy, em muốn tìm một cơ hội tuyệt đối không để cậu ta sống tốt. Như bây giờ cũng tốt, không cần em ra tay cậu ta đã tự ép chết chính mình, thật sự khiến lòng người vui sướng cực kỳ.”

“Ừ, trung thành quan tâm, không hổ danh là kim bài trợ lý. Tháng sau anh tăng lương cho cậu.” Lục Diễm khen ngợi một câu.

“Thật vậy sao, cảm ơn Lục ca!” Nếu không phải đang lái xe, có lẽ Tống Huy đã cao hứng đến độ khoa chân múa tay rồi.

Hai ngày sau, khi Lục Diễm rời khỏi công ty thì ngoài ý muốn gặp một người.

Đối phương đứng ngoài cửa tòa nhà, nhìn thấy Lục Diễm đi ra liền cất tiếng gọi. Trông mắt sáng ngời mang theo một chút phong trần, nhìn thấy Lục Diễm cũng chỉ nở nụ cười nhẹ mệm mội, mở miệng nói, “Nghe nói cậu muốn kết hôn, chúc mừng cậu!”

Nhìn thấy người này, tâm trạng của Lục Diễm có chút phức tạp, nhưng hắn vẫn dần cảm xúc mới nảy lên trong nháy mắt, nhẹ nhàng nói bằng giọng, “Trên thực tế, tôi đã kết hôn rồi. Chỉ thiếu hôn lễ nữa thôi.”

Đối phương không để bụng mà cười cười, “Theo phong tục nước chúng ta, làm hôn lễ mới được tính là thật sự kết hôn. Cho nên, lời chúc phúc của tôi cũng không xem như quá muộn.”

Lục Diễm khẽ nhếch khóe môi, “Cậu nói đúng. Cảm ơn!”

Đối phương lại rũ mắt xuống, hai tay trong túi áo gió khẽ nắm lại, cuối cùng vẫn liếm liếm môi cười nói, “Có thể nói chuyện riêng một lát được không?”

Lục Diễm cũng không ngạc nhiên trước những lời này, đương nhiên hắn sẽ không cho rằng đối phương tìm đến mình chỉ vì muốn nói một câu chúc mừng, hắn gật đầu đáp, “Đương nhiên, chúng ta cũng đã lâu... chắc cũng ba bốn năm rồi chưa gặp lại.”

“Bốn năm lẻ năm tháng.” Người kia khẳng định.

Lục Diễm chỉ cười, cũng không tỏ vẻ gì về trí nhớ tốt của hắn, lấy điện thoại ra dặn dò Tống Huy một tiếng, rồi cố ý bảo đối phương cùng đi.

Hai người tùy tiện tìm một quán cà phê yên tĩnh, chọn một vị trí trong góc rồi ngồi xuống.

Lúc này Lục Diễm mới bắt đầu tỉ mỉ đánh giá đối phương một chút, Từ Vinh Chu thoát nhìn không giống vẻ rực rỡ trong sáng khi còn ở trường học, cũng không giống dáng vẻ đại minh tinh khí thể phần chấn như trong trí nhớ của Lục Diễm, mà giống như cả người lắng đọng dần xuống theo năm tháng, có một cảm giác nội liễm âm trầm. Nếu như nói trước kia Từ Vinh Chu là một đứa trẻ to xác sáng chói suốt khí thì ngồi trước mặt hắn lúc này là một người đàn ông đã trải qua mưa gió.

Nếu hôm nay người này không đột nhiên xuất hiện trước mặt, có lẽ hắn chỉ là một hồi kí ỨC XƯA CŨ. Nhưng đối với những gì hắn trải qua mấy năm vừa rồi, Lục Diễm cũng không phải không biết chút nào.

Năm đó sau khi hai người đoạn tuyệt, cũng không gặp lại nữa. Lục Diễm chỉ biết Từ Vinh Chu từ chối mấy vai nam chính của phim thần tượng, chọn một bộ phim đề tài phương Tây của một đạo diễn khá nổi tiếng. Những năm gần đây, hắn cũng nhận mấy bộ phim, hầu như đều là loại hình rất ít được chú ý đến, nhưng có thể thử thách khả năng diễn xuất và nghị lực.

Nếu như năm đó Từ Vinh Chu tiếp tục dùng chiêu bài phim thần tượng, đợi đến khi danh tiếng lớn mạnh rồi mới đi chiến đấu ở các chiến trường màn ảnh khác, lấy điều kiện và thực lực của hắn, bây giờ cũng có thể bước lên một vị trí nhất định ở trong nước. Nhưng hắn lại cố tình đi lên một con đường không giống thế.

Đặt ở mắt người thường, có lẽ cảm thấy hắn giống như bị lưu đày. Nhưng Lục Diễm biết, đây đều do Từ Vinh Chu tự mình chủ động lựa chọn. Cho dù là Lục Diễm hay Tô Quyết cũng không phải người bỏ đá xuống giếng. Chuyện năm đó, sau khi hai người đoạn tuyệt xong thì cũng về nên một đám chấm tròn. Mặc dù trong chuyện kia, Tô Quyết đứng ở bên phía Lục Diễm nhưng cậu cũng không vì vậy mà đóng băng hoạt

động của Từ Vinh Chu hay là gây trở ngại trên đường phát triển sự nghiệp của hắn. Công tư rạch ròi luôn luôn là nguyên tắc của Tô Quyết. Tựa như lần thử vai năm đó, nếu Lục Diễm biểu hiện không bằng Từ Vinh Chu, cậu cũng sẽ không vì nguyên nhân anh hai nhà mình mà xuống nước.

Cho nên, Từ Vinh Chu bỏ đi không phải là gợi ý của Tô Quyết, chỉ có thể là tự hắn muốn vậy.

Bây giờ thời gian trôi đi, hai người còn có thể bình tĩnh ôn hòa mà ngồi xuống một chỗ cùng uống cà phê, nghĩ đến cũng có chút kỳ diệu. Những cảm xúc không có chỗ trút lên bị đè nén và sâu não năm ấy cũng theo thời gian mà phai nhạt dần.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Từ Vinh Chu mở lời trước, “Cậu không hỏi vì sao tôi đến tìm cậu sao?”

“Không phải vì muốn đến nói chúc mừng tôi sao?” Lục Diễm cố ý nói.

Khóe miệng Từ Vinh Chu hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, “Mấy năm qua tôi vẫn luôn quanh quẩn trong việc đóng phim.”

Lục Diễm gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Tôi không phủ nhận, ngay từ lúc bắt đầu là có chút cam chịu muốn tự mình dày dạn bản thân. Dần dần, tôi cảm thấy đây là cơ hội tốt để rèn luyện chính mình. Con người ở trong một số hoàn cảnh đặc biệt, chung quy cũng tương đối dễ dàng nhận thức rõ được bản thân. Tôi cảm thấy vài năm sau này tôi tiến bộ rất lớn. Cho dù trên phương diện diễn xuất hay cách nhìn nhận sự việc.” Từ Vinh Chu có chút cảm khái.

Lục Diễm lần thứ hai tỏ vẻ đồng ý, “Cậu làm rất tốt. Trong danh sách giải thưởng nam chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng, khả năng cậu giành được là cao nhất.”

Từ Vinh Chu lộ ra nụ cười tự giễu, “Nhưng so với thành tựu của cậu, cái này không tính là gì.”

Lại trầm mặc một lúc, Từ Vinh Chu chuyển đề tài, “Hai năm nay, tôi thường xuyên nhớ tới ngày chúng ta cùng đi học năm đó. Nói thật, tôi có chút tiếc nuối cho chúng ta bỗng chốc trở thành người xa lạ, thậm chí còn tệ hơn.”

Lục Diễm ngẩng đầu nhìn hắn.

Từ Vinh Chu lại cười, “Nhưng... tôi sẽ không xin lỗi, đây là tôn nghiêm cuối cùng còn sót lại của tôi.”

Lục Diễm không có ý kiến gì, hắn có thể hiểu được Từ Vinh Chu, ở một mức độ nào đó, thật ra hai người họ rất giống nhau.

“Bây giờ tôi mới biết được, vì sao rõ ràng người cùng một chỗ với Tô Quyết là tôi, cậu ta lại đứng về phía cậu.” Từ Vinh Chu lại chuyển đề tài, “Khi đó tôi còn hiểu lầm cậu vì Lý đạo mới vào Tinh Không, thật ra là vì Tô đồng đứng không.”

Lục Diễm không phủ nhận mà là hỏi ngược lại, “Nếu khi đó cậu biết, cậu còn làm như vậy nữa không?”

“Tôi không biết,” Từ Vinh Chu lắc lắc đầu, “Con người một khi đã ghen tỵ, thì rất đáng sợ. Có điều có lẽ mục tiêu khi đó của tôi không phải Tô nhị mà là Tô đại.”

Lục Diễm tự tin cười đáp, “Vậy nhất định cậu còn thua thảm hại hơn!”

“Tôi tin.” Ngược lại Từ Vinh Chu lại trực tiếp thừa nhận, “Lục Diễm có lẽ cậu không nhận ra, thật ra cậu là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ đến cực đoan, nhất là trên phương diện tình cảm. Cho nên nếu một người có thể tác động đến cậu, như vậy người đó nhất định còn kiên quyết, quyết tâm hơn cả cậu. Cậu trông có vẻ ôn hòa, thật ra rất lạnh nhạt. Tôi từng cho rằng, đời này cậu cũng sẽ không thật sự yêu thương người nào. Nhưng sự thật chứng minh, ngay cả đến lúc này, cậu đều may mắn khiến người khác đổ kỵ.”

Lục Diễm cười nhẹ, “Ngay lúc này, tôi đúng là cực kỳ may mắn.”

Từ Vinh Chu lộ ra nụ cười tự tin, “Tôi đương nhiên biết. Bởi vì hiểu rõ một người nhất, chính là đối thủ của người đó.”

Lục Diễm cười khẽ, “Cái này thì chưa chắc.”

Từ Vĩnh Chu lộ ra vẻ mặt trưng cầu đáp án, Lục Diễm lại không có ý định giải thích.

Cuối cùng, Từ Vĩnh Chu cười nói, “Tôi rất cảm ơn cậu, còn đồng ý uống cùng một tách cà phê. Hôn lễ của cậu, có lẽ tôi sẽ không tham gia. Nhưng tôi nghĩ cậu hẳn không có ý định mời tôi đâu.”

Lục Diễm trầm mặc một hồi lâu, mới nói, “Tôi chưa từng hận cậu.”

“Tôi biết chứ...” Từ Vĩnh Chu cười khổ, “Bởi vì cho đến bây giờ cậu đều không để tôi ở trong lòng. Có đôi khi, tôi tình nguyện để cậu hận tôi.”

Lúc hai người uống hết tách cà phê, Từ Vĩnh Chu nhìn Lục Diễm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thấp giọng, “Nếu có một ngày, chúng ta có thể tiêu tan mọi hiềm khích lúc trước, nếu.... Thôi, coi như tôi chưa nói gì. Tôi đi trước, hai ngày nữa tôi còn phải đi Cam Túc.”

“Vĩnh Chu,” Lục Diễm gọi một tiếng, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng gọi tên đối phương kể từ sau khi hai người gặp lại. Từ Vĩnh Chu quay lại nhìn hắn, Lục Diễm nghiêm túc nói, “Cậu nói tôi chưa từng đặt cậu trong lòng, cậu sai rồi. Tôi chỉ là không đặt cậu ở vị trí đối thủ mà thôi. Bởi vì, tôi luôn để cậu ở vị trí bạn bè.”

Từ Vĩnh Chu thoáng há miệng thở dốc, biểu tình trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng dừng lại ở vẻ bi thương xen lẫn tiếc nuối.

Cho dù thế nào, bọn họ đã không thể quay lại như lúc ban đầu.

Khi Lục Diễm về đến nhà, Tô Mạc đang ngồi trong phòng khách đọc tài liệu, thấy hắn đi vào anh liền đứng dậy hỏi, “Anh về rồi. Có đói bụng không, ăn cơm trước nhé?”

Nhờ Lục Diễm chỉ bảo một phen, Tô Mạc làm đồ ăn Trung Quốc ngày càng tốt, lúc bình thường hai người không bận, thói quen của cả hai chính là cùng nhau ở nhà tự mình nấu cơm.

“Không vội.” Lục Diễm giữ chặt anh lại, ôm người cùng ngồi xuống sa lông, đầu tựa vào bả vai của đối phương, rầu rĩ nói, “Để anh ôm một lát.”

“Sao vậy, tâm trạng không tốt sao?” Tô Mạc để hắn ôm tùy ý, thấp giọng an ủi.

“Không nói rõ được, có chút khổ sở lại có chút nhẹ nhõm.” Lục Diễm thành thật trả lời.

Tô Mạc vỗ vỗ tay hắn, “Bởi vì có cố nhân đến ư?”

Lục Diễm ngẩng đầu mỉm cười với anh, “Chuyện gì cũng không thể gạt được em.” Nói xong, hắn kéo vai Tô Mạc, để trán của đối phương áp vào trán mình thì thầm, “Chỉ có em, vĩnh viễn không hiểu lầm anh.”

Tô Mạc cười nhẹ, “Bởi vì chúng ta là linh hồn buộc định, cho nên có thể tâm ý tương thông.”

Lục Diễm nghe vậy ánh mắt sáng rực, cười nhẹ đáp lại, “Em nói đúng, bởi vì chúng ta tâm ý tương thông.”

Hoàn chương 119

120. Chương 120

.

Ngày hôm nay được định trước là một ngày vô cùng bận rộn và tràn đầy ý nghĩa. Đối với Lục Diễm mà nói đó là một ngày cực kỳ quan trọng trong đời, đương nhiên, với Tô Mạc cũng thế.

Từ lúc bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, Lục Diễm liền hào phóng công khai thời gian và lịch trình, đồng thời cũng trao quyền ghi hình trực tiếp cho một đài truyền hình duy nhất.

Trong giới giải trí ngày nay, hôn nhân tình cảm của minh tinh luôn là tiêu điểm chú ý của công chúng, có muốn giấu giếm trên cơ bản là không có khả năng, rất nhiều minh tinh cũng vui vẻ công khai hôn nhân của mình để tạo đề tài thu hút công chúng. Nhưng tình huống của Lục Diễm thì lại có chút khác biệt, xã hội còn chưa cởi mở đến nỗi đối xử công bằng giữa đồng tính luyến ái và dị tính luyến ái, huống chi buổi hôn lễ này của hắn còn gây ra động tĩnh lớn hơn bất kỳ một minh tinh nào trong quá khứ. Đương nhiên cũng có rất

nhiều nguyên nhân khiến người ta chú ý đến hôn lễ này. Hôn lễ đồng tính, đại minh tinh, đầu não thương nghiệp, trong đó bất cứ nhân tố nào cũng có thể trở thành điểm nóng, hướng chỉ là cả ba cái hợp lại.

Có một lần trong khi ghi hình, có người hỏi Lục Diễm vì sao phải đem hôn lễ tạo tiếng vang lớn như vậy. Lục Diễm rất chân thành trả lời, “Nếu cô cảm thấy đây là làm lớn, tôi cũng không có ý kiến. Trong mắt rất nhiều người, đồng tính luyến ái sở dĩ không được chấp nhận, ngoại trừ số lượng ít còn bởi vì có rất nhiều người xem đồng tính luyến ái là ngoại tộc. Tôi không dám nói chúng tôi muốn vì xã hội làm những gì, tôi chỉ muốn cho mọi người biết, đồng tính luyến ái cũng có tình yêu thật sự, cũng có tâm tình muốn tìm một người sống bên nhau cả đời giống như hầu hết những người yêu người khác phái. Tình yêu chân chính là không phân biệt đồng tính hay dị tính. Yêu thương nhau là chuyện của hai người, nhưng là người của công chúng, chúng tôi muốn chia sẻ niềm hạnh phúc với mọi người, đồng thời cũng hoan nghênh mọi người chứng kiến cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ở cùng nhau, trọn đời!”

Trên mạng đối với buổi hôn lễ đồng tính sắp diễn ra mà thảo luận cực kỳ náo nhiệt, một thời gian dài vẫn luôn là đề tài chiếm vị trí đứng đầu trên weibo. Ngoại trừ một bộ phận nhỏ đối với chuyện này một mực khinh thường chờ xem bây giờ đặc ý thể kia, để coi sau này lại tự vả vào miệng mình ra, thì hầu hết bạn bè trong giới đều tiếp tục ủng hộ và chúc phúc. Trong lúc đó, Lục Diễm cũng trả lời từng bình luận của bạn bè trên mạng. Đáng tiếc chủ tịch Tô không dùng weibo, khiến nhóm người trên mạng thiếu đi một người để ủng hộ, có điều Tô nhị thiếu gia sẽ không tránh khỏi vận mệnh này, trong chốc lát khiến Tô nhị thiếu gia vừa vui mừng lại ghen uất.

Trước hôn lễ mấy ngày nhóm fan thậm chí còn đếm ngược thời gian trên trang chủ diễn đàn.

Trong sự chú ý của mọi người, ngày này rốt cuộc cũng đến.

Thứ cần chuẩn bị rất nhiều, Lục Diễm đã dậy từ sáng sớm, chuyên viên trang điểm, thợ chụp ảnh, trang phục và cả nhân viên công tác đã sớm vào vị trí.

Mỗi một chi tiết trong hôn lễ đều do Lục Diễm tự mình sắp xếp.

Buổi tối mấy năm về trước, hẳn nhất thời nông nổi cùng Tô Mạc lén lút trêu đùa làm nên đêm động phòng hoa chúc kia, khiến hẳn đặc biệt nhớ kỹ. Cũng bắt đầu từ lúc đó, hẳn hy vọng hai người có cơ hội làm một hôn lễ chân chính kiểu Trung Quốc truyền thống. Cho nên có thể nói, ngày hôm nay là dự mưu từ rất lâu của Lục Diễm.

Chẳng qua nghi thức hôn lễ kiểu Trung Quốc truyền thống quá mức phức tạp, mà hai người lại đều là đàn ông, cùng với lễ cưới thời cổ đại không giống nhau, cho nên nghi thức đều được giảm bớt.

Trần Việt đã sớm đòi làm phù rể trong hôn lễ của Lục Diễm, buổi tối hôm trước còn ngủ trên nền đất trong biệt thự của hẳn, tiện tay làm một buổi lễ tạm biệt cuộc sống độc thân nho nhỏ. Nếu đổi là người khác, có lẽ đã bị bọn họ giày vò không lết dậy được, nhưng tửu lượng của Lục Diễm rất tốt, hơn nữa nghĩ đến đối tượng kết hôn là ai, đám công tử này cũng không dám quá phận, có ý là được rồi.

Về phần Tô Mạc, ba ngày trước anh đã quay về nhà cũ của Tô gia. Có nhiều nơi có truyền thống là đôi vợ chồng ba ngày trước hôn lễ không được gặp mặt, tuy rằng không nhất thiết phải chặt chẽ như trong hôn lễ truyền thống, nhưng tuân thủ một chi tiết nhỏ cũng coi như tôn trọng lễ cưới.

Ngoại trừ mấy người Trần Việt, Lục Diễm còn mời bạn bè tốt nhất trong giới của hẳn – Cốc Dương và Đan Sở Du đảm nhiệm vị trí phù rể, đảm nhiệm trọng trách cùng hẳn đi đón dâu.

Hai vị đại minh tinh lên sân chính là khác biệt, còn tự mình mang theo đạo cụ và nhân viên hóa trang, khiến Lục Diễm bớt không ít chuyện.

Đối với hai vị ‘tân lang’ muốn người có người, muốn tiền có tiền, cố hết sức làm tốt từng chi tiết trong hôn lễ không phải chỉ là nói chơi. Cho nên từ khi hôn lễ được định ra, cũng đã bắt đầu làm trang phục và đồ dùng, ra sức khiến mỗi vị khách mời tham dự hôn lễ đều có thể dung nhập vào bầu không khí này. Công sức bỏ ra không nhỏ, người nào không biết còn tưởng đây là cảnh quay của đoàn phim cổ trang lớn nào đó.

Nhóm quay phim của đài truyền hình đã sớm vào vị trí, khi Lục Diễm một thân lễ phục đồ thẩm đi vào màn ảnh, cho dù ở đây hay người đang chiếm giữ trước TV đều phát ra tiếng than sợ hãi. Trong lễ phục là vạt

áo xếp kín, bên ngoài tà áo dài mở rộng, chất liệu đều là tơ lụa mềm mại, chủ yếu lấy màu đỏ làm chủ đạo chỉ có thắt lưng và viền áo thêu hoa văn màu đen làm điểm nhấn.

Nam tử cổ đại đã thấy nhiều trên phim ảnh, trong đó được gọi là mỹ nam cổ trang cũng không ít. Nhưng có lẽ bởi vì không khí và khí chất, giờ phút này Lục Diễm thoát nhìn có vẻ đặc biệt phong thần tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong. Vừa bước ra đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, có không ít fan nữ còn ôm ngực hút khí, chỉ muốn xông ra gào thét quá đẹp trai.

Càng khiến người ta không chống đỡ được chính là, phía sau Lục Diễm đủ loại mỹ nam tử cổ đại, loại hình nào cũng có, đứng tụ lại một chỗ vô cùng đẹp mắt.

Cổng của tiểu khu, đã có một hàng ô tô đứng chờ. Có điều nếu khán giả muốn cho rằng trong hôn lễ cổ đại phối với ô tô hiện đại có chút sát phong cảnh, nói vậy thì sớm quá.

Mục tiêu của đoàn xe là nhà cũ Tô gia ở ngoại ô thành phố, mấy dặm xung quanh nơi ấy đều là trang viện chỗ ở xa hoa, mỗi căn nhà đều là nhà cũ của các thế gia trăm năm.

Đoàn xe đi ra khỏi nội thành, đến đường lớn chỗ nhà cũ Tô gia thì đã sớm có hơn mười con tuấn mã đang đứng đợi, đây mới là trọng tâm của hôn lễ ngày hôm nay.

Hơn mười con tuấn mã, ngoài mấy con tự mang theo từ bên ngoài của mấy cậu ấm kia, hầu hết đều do Hạ Minh hữu nghị tài trợ, ở trường đua ngựa của anh ta không thiếu nhất chính là tuấn mã cao lớn đẹp mắt như vậy. Tô Mặc là tri kỷ của anh ta, Lục Diễm lại là người bạn anh ta thừa nhận, hôn lễ hai người kia thì một Hạ thiếu gia luôn luôn xem trọng tình nghĩa coi nhẹ lời lãi sao có thể không thể hiện.

Dẫn đầu là một con ngựa cao lớn tuấn lãng, trên trán còn buộc một đoá hoa đỏ thắm, nhìn qua càng thể hiện bầu không khí cực kỳ vui mừng, cũng có cảm giác hân hoan.

Sau khi xuống xe, đoàn người Lục Diễm liền xoay người lên ngựa.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lục Diễm rất tốt, đám phù rể phía sau, không phải đám cậu ấm thường xuyên chơi đùa trong trường đua, thì chính là đại minh tinh từng diễn qua không biết bao nhiêu cảnh, tự nhiên cũng không thua kém nhiều.

Mười mấy con ngựa tạo thành náo nhiệt không nhỏ, đừng nói đây là ở trong thành phố, cho dù trên thảo nguyên đây ngựa cũng khó có thể nhìn thấy nhiều tuấn mã một lần như vậy. Có thể dễ dàng đoán ra, đoàn kỵ mã sẽ khiến người khác vậy xem đến thế nào. Cũng may hôn lễ đã sớm sắp xếp chuẩn bị kỹ càng, việc đảm bảo an toàn cũng được đưa lên hàng đầu, mặc dù có đám đông vậy xem nhưng cũng không thể tạo ra tình cảnh rối ren gì.

Tới nhà cũ của Tô gia thì vừa đúng giờ lành.

Nhà cũ của Tô gia từ một tháng trước đã được đại quản gia là thím Phương chỉ đạo bắt đầu trang trí, bây giờ đã sớm sắp đặt mười phần hương vị cổ trang, nơi nơi giăng đèn kết hoa, toàn bộ nhà cũ gần như đều bị bao phủ bởi màu đỏ. Nếu Lục Diễm từ xa không thấy Tô Quyết và Lý Nhiễm đứng đợi ở cửa lớn, thiếu chút nữa nghĩ rằng mình tìm nhầm địa chỉ.

Tô Quyết và Lý Nhiễm cũng mặc đồ cổ trang phù hợp với khung cảnh, trên thực tế, mỗi người giúp việc ở nhà cũ Tô gia đã trình diện trước khách khứa đều mặc đồ cổ trang, trong sân đặt những bộ bàn ghế chạm trổ hoa văn đặc biệt có phong vị.

Chiếu theo nghi lễ chân chính cổ xưa, nơi này còn một đồng lớn công việc cần làm, có điều người hiện đại chú ý hiệu suất hơn nữa người muốn đón đi là tân lang không phải tân nương, cho nên mấy thứ như qua cửa phải bước chấu than hay đá kiệu linh tinh tất cả đều lược bớt. Chính là Tô Quyết muốn để Lục Diễm bắn tên, có ý nghĩa loại bỏ điểm xấu, từ nay về sau tất cả thuận lợi. Nhưng không phải vào cửa kiệu, mà là vào cửa lớn.

Lục Diễm cười kéo căng dây cung, bắn ba phát liên tiếp, tất cả đều trúng hồng tâm, xung quanh nhất thời ồ lên trầm trồ khen ngợi.

Thật ra khoảng cách cũng không xa lắm, hơn nữa cung tên là chuyên dùng đúng tiêu chuẩn cho du khách, cho nên không có gì khó cả. Tại giờ phút vui mừng then chốt này, Tô Quyết tự nhiên cũng không dám làm

anh rể khó xử, càng không thể khiến anh rể mất mặt.

Sau khi bỏ tấm bia xuống, cửa lớn cũng mở ra. Tô Mạc một thân lẻ phịch đổ thẫm giống hệt Lục Diễm đã đứng sẵn ở trong chờ đợi.

Không phải là tân nương cho nên không cần khăn voan. Đôi mắt Tô Mạc sáng ngời, ánh mắt mang chứa đựng vô hạn nhu tình theo cánh cửa lớn vững chắc dần dần mở ra mà dừng lại trên thân ảnh khí phách hào hùng ở trên lưng ngựa kia. Ánh mắt Lục Diễm cũng không chút do dự nào khóa lại trên người đối phương.

Mấy thợ chụp ảnh giỏi về nắm bắt khoảnh khắc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua hình ảnh này.

Lục Diễm vẫn ngồi trên lưng ngựa, hơi hơi cúi người xuống, mỉm cười vươn một tay với Tô Mạc.

Phảng phất tựa như vượt qua thời gian ngàn năm, giống như chỉ vì chờ đợi giờ phút này, Lục Diễm kiên định vươn tay ra không chút run rẩy, Tô Mạc bước đi không nhanh nhưng chỉ một mực tiến lên chưa từng lùi bước. Giờ phút này, trong mắt bọn họ chỉ còn lẫn nhau, tất cả xung quanh đều trở thành phong nền của hai người.

Chờ đến khi Tô Mạc đi tới dưới ngựa, Lục Diễm lập tức nắm chặt tay anh, cúi người xuống một tay đỡ bên hông của anh, Tô Mạc đặt chân lên bàn đạp nhấn một cái, đã bị Lục Diễm nửa ôm nửa kéo lên ngựa. Chân trái xoay về trước một cái, liền vững vàng ngồi xuống, tư thế tựa lưng vào người Lục Diễm.

Hai người kết hợp ăn ý không một kẽ hở, động tác cũng tự nhiên đẹp mắt giống như đã cùng luyện tập mấy chục lần, xung quanh ngập tràn tiếng vỗ tay và tiếng huýt sáo.

Tô Mạc hơi nghiêng đầu cười với Lục Diễm ở phía sau, trong mắt của hắn cũng không giấu nổi nhu tình, hai tay vòng quanh về phía trước, tương đương với ôm cả người Tô Mạc vào ngực.

May mà tuần mã cao lớn, hai người cùng nhau cười cũng không thấy chật chội, còn có cả không gian hoạt động.

Lục Diễm kéo dây cương, hai chân khê kẹp, tuần mã liền phóng đi. Mười mấy con ngựa phía sau cũng đi sát theo.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ sẽ cưỡi ngựa vòng quanh con đường này một lần rồi quay về, con đường này cũng không tính là quá ngắn, hơn nữa tuy rằng đã là vùng ngoại ô thành phố nhưng dù sao cũng không so được với trường đua ngựa, không có cách nào để ngựa thả hết tốc độ, phải khống chế tốc độ cho nên đi hết một vòng cũng mất gần một giờ đồng hồ.

Nhóm thợ quay phim ngồi trên xe phía sau quay, lấy tốc độ ô tô đuổi theo đoàn ngựa dĩ nhiên không có vấn đề gì.

Dọc đường đi, sớm có tin tức thông báo cho bạn bè trên mạng và nhóm fan bên đường theo kịp, cho nên càng đi về phía trước càng nhiều xe tham gia, nhất thời con đường sau đoàn kỵ mã gần như trở thành nơi triển lãm xe tư nhân. Chính là con đường này tuy không chật hẹp, cũng không chứa nổi nhiều xe đi cùng đến vậy, rất nhanh chóng liền có bảo vệ an ninh đi ô tô tiến lên ngăn lại. Quần chúng vây xem bị cắt đứt đang chỉ có thể ồn ào than thở nhìn đoàn ngựa xa dần.

Cùng lúc đó, trên weibo và diễn đàn cũng hừng hực khí thế thảo luận về hôn lễ. Từ kiểu dáng trang phục được thợ cắt may tỉ mỉ, từ sắp xếp nghi thức cưỡi ngựa biểu diễn thật kinh diễm, lại đến một đoạn tình cảm nồng nàn khi hai người đối mặt ở cửa lớn, còn có sự lãng mạn và nhu tình của hai người khi cưỡi chung một con ngựa. Thậm chí có cô nàng hùng hồn tuyên bố trong tương lai nếu lão công không cưỡi ngựa tới đón thì kiên quyết không gả, người tán thành cũng rất nhiều. Đương nhiên còn một nhóm fan tiến hành thảo luận theo một hướng khác, Lục đại thần tới cửa để đi đón dâu, nhưng nếu nói là cưỡi thì lại nghe nói một chút nữa hôn lễ được tổ chức tại nhà cũ của Tô gia, phòng cưới cũng được sắp xếp ở đó. Vì thế có người tổng kết lại rất rõ ràng là nam thần tới ở rể, có vô số người tán đồng ý kiến này.

Một giờ sau, đoàn ngựa về đến nhà cũ của Tô gia. Tiếp theo còn nghi thức rất quan trọng chính là báai đường.

Tuy nói giảm bớt tất cả không coi trọng, nhưng nên có thì vẫn phải có.

Trong tiếng pháo vang trời, một đôi tân lang đi qua sân bước vào sảnh lớn bố trí thành hỉ đường, nền long phụng tất nhiên cũng được mang lên. Người chủ trì hôn lễ chính là anh cả trong giới Thư Hàng, Thư Hàng có chút gầy yếu trong bộ trang phục cổ đại rộng thùng thình, nhưng không che lấp đi vẻ hân hoan ở hẳn. Thím Phương cả người cũng hớn hở trong không khí này, cười toe toét.

Khi Thư Hàng hô “Nhất bách thiên địa” hôn lễ đã đi vào trọng điểm, bởi vì cha mẹ Tô Mặc và mẹ Lục Diễm đều đã mất, cho nên khi hai người “Nhị bách cao đường” là vái lạy trước bài vị cha mẹ. Về phần vị họ Kha còn khỏe mạnh nào đó, Lục Diễm ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới ông ta, dĩ nhiên sẽ không mời ông ta tham dự lại càng khỏi nói tới chuyện ngồi ở vị trí cao đường. Sau đó Trần Việt nghe người khác nói, ông Kha ‘không cần thận’ đã ném vỡ bộ đồ cổ trị giá hàng triệu trong cùng ngày hôn lễ của Lục Diễm.

Theo câu “Phu phu giao bách” của Thư Hàng, hai người đứng đối mặt nhau, nhu tình vô hạn quấn quanh. Hai người nhìn ánh mắt của đối phương, sau đó cúi thật thấp xuống. Đương nhiên, cái cúi đầu nhẹ nhàng này không thể thỏa mãn hết tâm trạng của quần chúng khách mời, vì thế trong tiếng ồn ào hai người lại làm thêm lễ chạm trán phổ biến lúc bấy giờ, cho đến tận khi nghe được tiếng “cốp” vang dội, mọi người mới coi như là thỏa lòng.

Nếu theo nghi thức sau đó của cổ đại, bách đường xong nên đưa vào động phòng nhưng khách mời hiện đại làm sao dễ tính như vậy, vì vậy sắp đặt hôn lễ đã sớm chuẩn bị nghi thức kết tóc đồng tâm và lễ uống rượu giao bôi.

Kết tóc đồng tâm chính là từng người cắt một đoạn tóc của mình đặt cùng một chỗ làm tín vật đính ước. Hai người đều đội tóc giả dài, phải cắt tóc mình xuống cũng không dễ dàng nhưng bọn họ vẫn nghiêm túc mà làm. Khi hai người đem tóc được thợ chuẩn bị sẵn trước đó bỏ vào túi vải nhỏ, nghi thức được hai người làm vô cùng trịnh trọng.

Lúc uống rượu giao bôi, đám khách khứa ồn ào lần thứ hai, nếu cứ uống như vậy thì quá đơn điệu, phải đổi mới thì xem mới đã mắt.

Lục Diễm nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt mang theo ý cười lại khiến tất cả mọi người ngậm miệng.

Trong khi tất cả đều nghĩ sẽ không có gì xảy ra nữa, đột nhiên Lục Diễm đoạt lấy chén rượu trong tay Tô Mặc, đổ cả hai chén vào miệng, sau đó bước thêm một bước, một tay ôm lấy thắt lưng Tô Mặc, một tay nâng đầu anh lên, cúi người dùng miệng mớm rượu cho anh. Tô Mặc rất nhanh phản ứng phối hợp với hẳn, nhưng đoạn đầu nhịp điệu không nắm tốt, rượu chảy ra có chút nhanh, không kịp nuốt xuống mà tràn ra khóe miệng nhanh chóng làm ướt một mảng nhỏ trên áo, lại hết sức kiều diễm.

Quần chúng khách mời kinh ngạc một giây, sau đó òa lên tiếng vỗ tay và cười vang.

Thợ quay phim chân thành ghi lại giờ phút này.

Dùng tư thế đặc biệt uống xong rượu giao bôi, hai người mỉm cười nhìn nhau.

Trước sự chứng kiến của mọi người, cái nhìn chăm chú của máy quay, tay hai người giấu trong ống tay áo rộng thùng thình gấu gao nắm cùng một chỗ.

Cả đời này, có thể có một người cùng bạn tâm ý tương thông, cho dù sống chết sang nghèo, không xa không rời, còn có gì hạnh phúc hơn chuyện này sao?

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão!

-Hoàn-

121. Chương 121

Bầu trời đêm thâm trầm ánh sao le lói, ngọn đèn hải đăng nơi xa xa thấp lên chính là nguồn sáng duy nhất trên bến tàu nhỏ.

Hoàn toàn im ắng.

Ngoài trừ sóng biển xô vào mấy con thuyền đánh cá nhỏ phát ra tiếng “Rì rào”, chỉ có một gã đàn ông cả người đầy máu nằm rạp trên mặt đất là còn rên rĩ “ư ư” từ cổ họng, giống như một cái ống bễ sắp sửa hỏng nát.

Giữa ánh đèn hải đăng chợt lóe sáng rực rỡ, chiếu lên mười mấy người mặc đồ đen sắc mặt lãnh khốc. Đứng giữa là một người trẻ tuổi mặc chiếc áo gió dài, gió biển thổi qua khiến vài sợi tóc của hắn rối tung và góc áo tung bay, khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc không có nhiều biểu tình, ánh mắt phức tạp lại bất đắc dĩ, liếc thoáng qua gã đàn ông đang nằm trên mặt đất kia rồi dừng lại trên con thuyền đang bị sóng xô ào ào ngoài khơi.

Một lát sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa dừng lại trên người đàn ông kia, giọng nói trong hơi lạnh ẩm ướt của nước biển ban đêm càng thêm lạnh lẽo, “Lão Bát, anh em chúng ta nhiều năm quen biết, cùng vào sinh ra tử, tình cảm hơn cả tính mạng. Bây giờ, cậu lại làm thế với tôi?” Tốc độ nói không nhanh không chậm, âm vực cũng không cao, thậm chí còn hơi trầm thấp, nhưng trong màn đêm yên lặng lại tạo nên một khí thế khiến người ta không thở nổi.

Gã đàn ông trên người đầy máu không còn sức lực cuộn tròn cơ thể lại, tay chân vẫn hơi run run, giọng nói như phá cổ họng thoát ra, khó khăn phun từng chữ, “Lão Ngũ... tôi, đấu, không, lại, anh. Nể tình, trước kia, khi tôi, đồng hành, vào sinh, ra tử, tha... buông tha, cho tôi...”

Người trẻ tuổi khẽ nhắm mắt lại, giống như cực kỳ mệt mỏi, hắn hơi thở dài một tiếng, “Sớm biết như vậy, lúc trước vì sao phải làm thế. Nếu hôm nay tôi buông tha cho cậu, sau này trong bang làm sao sống yên được, sao có thể khiến người khác tin phục? Niệm tình quá khứ cùng vào sinh ra tử của chúng ta, mẹ già của cậu tôi sẽ chăm sóc, tôi sẽ nói với bà, cậu đi nước ngoài hưởng phúc.”

Gã đàn ông nằm trên mặt đất tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Người trẻ tuổi xoay người, ở bên cạnh lập tức có người đưa mũ cho hắn, hắn nhận lấy chiếc mũ đội lên, nâng chân muốn bước đi.

Lại có một người tiến lên khom người hỏi, “Ngũ ca, muốn xử trí như thế nào?”

Người trẻ tuổi nghiêng đầu liếc gã một cái, không nặng không nhẹ, một cỗ khí lạnh phát ra khiến người ta cứng đờ, giọng nói vẫn không nhanh không chậm như trước, thấp giọng, “Đây có phải là ngày đầu tiên cậu theo tôi đâu? Cần tôi dạy cậu phải làm như thế nào sao?”

Người nọ run lên, lập tức cúi đầu lùi lại.

Người trẻ tuổi lại lấy một điều xì gà trong áo bành tô, kẹp giữa ngón tay. Thuộc hạ theo sát hắn vội vàng lấy một chiếc bật lửa ra đi tới gần, hắn nhẹ nhàng phát tay lên, để người lui xuống.

Phía sau thuyền đến một trận âm thanh cùng với giọng quát mắng nhỏ. Lát sau thì nghe thấy một tiếng “Bôm”, giống như có vật nặng rơi xuống nước.

Người trẻ tuổi hơi cúi đầu ngậm điều xì gà trong tay, vẫn không châm lửa, ánh mắt dừng lại ở phía màn đêm nặng nề xa xa, có một cỗ tịch mịch lại mang theo cả kiên quyết.

Theo một tiếng “Cắt”, giống như có ma thuật, nháy mắt phá tan bầu không khí lạnh lẽo u ám này. Ở bên có người bật sáng đèn, có người lớn tiếng hô hoán kéo diễn viên vừa bị ném vào nước.

Lục Diễn cũng muốn đi qua giúp một tay, người bên kia đã nhanh chóng được kéo lên, sau đó rất nhanh được bọc lại trong tấm chăn cực dày.

Đã vào cuối thu, tuy nói là thời tiết phương nam nhưng chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm cũng rất lớn, lại bị ngâm trong nước biển lạnh băng, tuy không lâu lắm nhưng cũng khó mà chịu thấu.

Đúng lúc đó, đàn em Tống Huy luôn luôn cẩn thận đã sớm chuẩn bị một tách trà nóng bùng qua, sau khi Lục Diễn nhận lấy liền đưa cho diễn viên mới được kéo từ dưới biển lên, ngón tay của cậu ta cũng bị gió biển thổi đến có chút lạnh lẽo.

Cậu diễn viên kia nhận lấy tách trà thổi chốc lát rồi uống một hớp thật lớn, cảm giác cả người ấm lên liền cảm kích nói với Lục Diễn: “Cảm ơn Lục ca.”

Lục Diễn cười nhẹ, “Đừng khách sao, đều do Tống Huy chuẩn bị.”

Cậu ta liền nở nụ cười với Tống Huy đứng sau lưng Lục Diễn, “Cảm ơn, tiểu Tống.”

Tống Huy khoát tay làm tư thế không có gì.

Lúc này đạo diễn cũng tới gần, “Được rồi, đêm nay quay đến đây thôi, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi.”

Chờ khi mọi người hoan hô chuẩn bị giải tán, ông lại vỗ vỗ vai Lục Diễn, “Lục Diễn, vất vả. Lần này cảm ơn cậu.”

Hắn nở nụ cười khê, nói đùa, “Cảm ơn làm gì, tôi chính là làm công ăn lương.”

Đạo diễn cũng cười ha ha, “Yên tâm đi, một phen cũng không nợ cậu.”

Hai người đang cười nói, Tống Huy đi tới nhỏ giọng thăm thì bên tai hắn, “Lục ca, vị Ngụy thiếu kia lại đến nữa.”

Giọng của Tống Huy tuy nhỏ nhưng không phải hoàn toàn không nghe được, hướng chỉ đạo diễn còn đứng tương đối gần, nghe được nhất thời có chút xấu hổ e ngại, “Lục Diễn, thật sự xin lỗi, việc này...”

Lục Diễn cười cười ngắt lời ông, “Đây cũng không phải lỗi của ông, ông không cần giải thích.”

Đạo diễn vẫn có chút băn khoăn, “Nếu không phải vì tôi tìm cậu làm khách mời cho bộ phim, cũng sẽ không...”

Lục Diễn vỗ vỗ vai ông an ủi, “Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên tôi gặp phải. Yên tâm đi, tôi sẽ xử lý tốt.”

Thời gian này, Lục Diễn mới quay xong “Cố hương”, việc chủ yếu là cùng nhân viên trong công ty lên kế hoạch và chuẩn bị hậu kỳ cũng như tuyên truyền cho phim.

Vốn lúc này hắn cũng không có ý định nhận vai diễn mới nào, hơn nữa xem qua vài kịch bản cũng không thấy có hứng thú gì lớn. Một vị đạo diễn từng có chút giao tình với hắn đang muốn quay một bộ phim dân quốc, cốt truyện kể lại thời kỳ bị ngoại quốc chiếm đóng đầy mưa gió và biến đổi, biết Lục Diễn gần đây có thời gian rảnh, nên mời hắn đóng một vai diễn khách mời khá quan trọng.

Lục Diễn đọc kịch bản cảm thấy rất thú vị, hơn nữa tuy nói là nhân vật quan trọng nhưng phần diễn không nhiều lắm, làm khách mời chỉ là chuyện tầm hai tuần nữa tháng, vì thế liền nhận lời.

Vốn chuyện này chỉ là một nốt nhạc đệm trong đời diễn viên của Lục Diễn, có thời gian rảnh hắn không ngại đóng một ít vai trò khách mời trong vài bộ phim không tệ. Chỉ là trong đoạn nhạc đệm này lại đánh ra một số âm nốt không êm ái.

Nhà đầu tư quan trọng của bộ phim này chính là Ngụy gia của Tập đoàn Hoa Ngu, cậu chủ nhỏ của Ngụy gia Ngụy Trạch Dương trước kia bởi vì một số việc mà bị gia đình tống ra nước ngoài, nay mới được về nước, biết được công ty nhà mình đang đầu tư một bộ phim, nhất thời cao hứng đến phim trường quan sát. Ngụy Trạch Dương này trời sinh chính là ham mê nam sắc không thích nữ sắc, trước kia bởi vì tính hướng mà náo loạn có chút khác người mới bị người nhà tống đi, nghe nói hai năm nay tu tâm dưỡng tính không ít, người nhà mới hủy lệnh cấm cho gã về nước.

Kết quả gã vừa đến phim trường liếc mắt một cái liền để ý tới Lục Diễn, lập tức tiến hành tấn công theo đuổi mạnh mẽ, rất nhanh náo loạn khiến trên dưới đoàn phim đều biết. Có điều vị nhị thế tử bị người nhà đẩy ra nước ngoài vài năm cũng có kinh nghiệm hơn, không dám dùng sức cưỡng đoạt, hơn nữa Lục Diễn ở trong giới diễn viên cũng có địa vị, thân phận cao, không phải người gã có thể ép buộc được, vì vậy mỗi ngày đều điểm danh ở đoàn phim, thể hiện bộ dáng yêu điên cuồng, chờ mong việc này có thể làm ý trung nhân rung động.

Thủ đoạn và tâm tư ấy của Ngụy Trạch Dương, không so được một phần mười của Tô Quyết, miễn là người từng trải một chút sẽ không bị che mắt, hướng chỉ là người thành tình trong giới diễn viên, Lục Diễn cho đến bây giờ đều không để bản thân bị cuốn vào vòng.

Chẳng qua sau lưng Ngụy Trạch Dương còn có một Ngụy gia, lại nói gã cũng không làm gì quá giới hạn, chỉ là mỗi ngày tặng đủ loại quà cáp và đưa ra đủ kiểu lời mời. Quà tặng đều bị Lục Diễm trả về, những đồ ăn linh tinh không thể trả lại được thì đều thu lộc ăn cho cả đoàn phim. Về phần lời mời, trực tiếp từ chối là được.

Dù sao cũng chỉ là nghỉ ngơi hai tuần trong đoàn phim, cho dù không đầu lại sự quấy rối này, đợi đến khi quay phim xong trực tiếp ôm người chạy đi là được, ngược lại không cần thiết phải làm ra chuyện khó xem. Cho nên thái độ của Lục Diễm luôn là không nóng không lạnh, vừa từ chối rõ ràng mà cũng không cần đến mức không lưu lại đường sống.

Không biết là vị nhị thế tử này thật sự không hiểu hay giả ngu, dù sao là càng lạnh lùng với gã thì gã lại càng nồng nhiệt, đem sự từ chối suy thành vui thú trong tình yêu, càng ngày càng ân cần hơn.

Đoàn phim vừa đổi địa điểm quay ngoại cảnh đằng trước, gã đã chạy theo sát đến ở đằng sau.

Sau khi thoát khỏi Ngụy Trạch Dương về khách sạn ngủ, Lục Diễm lập tức vọt vào phòng tắm dùng nước ấm tẩy sạch, thân thể ở lâu trong không khí lạnh ẩm ướt bên ngoài nhanh chóng biến mất.

Hắn vừa lau tóc bước ra khỏi phòng tắm, chợt nghe thấy chuông điện thoại đầu giường, là điện thoại nội bộ của khách sạn. Lục Diễm đi tới cầm máy lên, cũng không khỏi nghi ngờ, đoàn phim mới đến đây quay ngoại cảnh hôm nay, khách sạn này cũng là lần đầu tiên hắn ở, không có lý nào sẽ có người gọi điện tìm hắn mới phải, chờ đến khi hắn nghe thấy âm thanh ồm ồm từ đầu bên kia lập tức hiểu được tại sao.

“Tiên sinh, xin hỏi có cần phục vụ đặc biệt không?”

Lục Diễm thoáng đen mặt, trước kia từng có người nói qua trong khách sạn sẽ có điện thoại quấy rối như vậy, hôm nay chính hắn lại gặp phải. Không để đối phương nói tiếp, hắn đã lạnh lùng nhả ra hai chữ “Không cần” rồi cúp máy thẳng.

Cúp máy xong hắn còn chưa kịp xoay người, tiếng chuông lại vang lên, Lục Diễm bất đắc dĩ nhấc máy lần nữa, vẫn là giọng nói kia, “Tiên sinh không cần vội cúp máy như vậy, kỹ thuật của tôi rất tốt, giá cả cũng rất phải chăng, đảm bảo ngài hài lòng.”

Lục Diễm đang muốn từ chối, ngẫm nghĩ một giây rồi nói một câu, “Tôi không thích phụ nữ.” Cúp máy lần hai.

Lần này điện thoại không kêu nữa.

Lục Diễm mỉm cười, tự khen mình rất thông minh.

Nhưng rất nhanh, hắn không cười nổi, bởi vì mười phút sau điện thoại lại kêu, lần này là giọng đàn ông, ngược lại coi như dễ nghe, “Tiên sinh, xin hỏi ngài thích loại hình nào? Đáng người thanh tú hay cường tráng? Số một hay số không?...”

Lục Diễm không đợi người kia nói hết, không còn gì để nói mà cúp điện thoại, sau đó im lặng rút dây điện thoại ra.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Nửa giờ sau, Lục Diễm đang định tắt đèn đi ngủ, chuông cửa lại reo lên.

Lục Diễm lập tức nhảy dựng lên, không thể nào, lại có thể tìm đến tận cửa ư? MB bây giờ đã chuyên nghiệp đến vậy rồi sao!

Lục Diễm chủ bụng không để ý tới, đối phương còn kiên nhẫn hơn hắn rất nhiều, chuông cửa liên tục được nhấn reo vang.

Hắn do dự hơn mười giây muốn nhấn 110 hoặc là gọi phục vụ của khách sạn, cuối cùng vẫn quyết định tự mình đuổi người đi, nếu không được rồi mới thực hiện phương án hai.

Hắn đứng dậy có chút tức giận đẩy cửa ra, lại choáng váng khi nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, vốn ngập tràn lửa giận trong lòng ngay lập tức hóa thành đầy bụng nhu tình, vẻ mặt và động tác cũng mềm dần xuống.

Hắn chống khuỷu tay phải lên khung cửa, một chân đứng thẳng, mũi chân khê nhón lên, thân thể nghiêng qua, bày ra một tư thế cực kỳ tự nhiên, không chút nghiêm túc nói, “Vị tiên sinh này, đêm khuya đến chơi, có gì muốn làm chăng?”

Người kia vẫn đứng chờ trước cửa, khi hắn mở cửa ra thì lộ ra ý cười, nghe được câu hỏi này liền nhẹ giọng nói, “Xin hỏi tiên sinh có tuyển thêm một trợ lý nữa không?” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng uyển chuyển như trước, khiến người rung động.

Lục Diễm cố ý nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đáp: “Tôi đã có một trợ lý rồi, cậu ta làm gì cũng rất tốt. Vậy em nói xem, em có thể làm gì?”

Người kia cúi đầu suy nghĩ một lúc, khi ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt hơi chớp chớp, lông mi thật dài phất lên phất xuống, như một cánh bướm bay nghiêng qua, anh nhìn ý cười tràn đầy trong mắt Lục Diễm, đôi môi đầy đặn hơi hơi động, phun ra câu nói giống như yêu tinh mê hoặc lòng người, “Làm ấm giường, cầu thu nhận, cầu bao dưỡng.”

Hồ hấp của Lục Diễm cứng lại, trong lòng như bị móng vuốt của con mèo nhỏ lông xù cào nhẹ một cái, cảm giác tê tê lan tràn cả người trong phút chốc. Hắn kiềm chế xúc động muốn đè người này ngay lập tức lại, hít sâu một hơi, cổ họng khàn khàn nói, “Vẫn còn chờ gì nữa?”

Vừa nói xong, một tay đã kéo người kia vào, tiện tay đóng sập cửa lại.

Ngày hôm sau tất cả mọi người đều cảm giác được tâm trạng của Lục đại minh tinh rất tốt, mà sáng sớm đã nhận phải lễ vật thăm hỏi của Ngụy Trạch Dương quấy rầy theo thường lệ cũng không ảnh hưởng đến sự vui vẻ này, cụ thể là hắn đối xử với mỗi người trên trái đất đều là khuôn mặt tươi cười ấm áp như gió đầu xuân. Tuy rằng Lục ảnh đế luôn xử sự rất hòa thuận, nhưng niềm sung sướng phát ra từ đáy lòng này quả thật rất dễ dàng nhiễm lên mọi người.

Mặt khác, mọi người còn phát hiện, bên người Lục Diễm có thêm một trợ lý. Vị trợ lý này trông có vẻ rất thần bí, trang phục mặc dù là áo sơ mi quần bò bình thường, nhưng đội trên đầu là mũ lưới trai ép vành mũ thật thấp xuống, cho dù ở chỗ nào cũng không bỏ mũ ra. Hơn nữa anh ta ngoài Lục Diễm và Tống Huy ra, trên cơ bản là không nói chuyện với người nào khác nữa, tuy khí chất trên người thật khó khiến người khác xem nhẹ nhưng bộ dáng cao ngạo lạnh lùng tỏ ý người lạ chớ lại gần, khiến người liếc qua cũng không có đủ dũng khí đến gần dò xét thực hư, cũng không ai thật sự nhìn rõ diện mạo của anh ta.

Tính tò mò thì ai chẳng có, không dám hỏi thẳng người trong cuộc và Lục Diễm, mọi người đành nín lén lấy Tống Huy mà hỏi han rốt cuộc có chuyện gì. Tống Huy chỉ có thể tung ra lí do thoái thác qua loa, “Đây là trợ lý Lục ca mới tuyển, còn đang trong thời gian thử việc.”

Lập tức có người trêu chọc Tống Huy, “Ồi chao, Lục ca có một kim bài trợ lý như anh còn chưa đủ à. Người mới này trông có vẻ được cưng hơn anh rồi, anh ta vẫn luôn dính sát bên người Lục ca, Huy ca anh cần thận kéo mất vị trí đấy.”

Tống Huy cười mắng một câu, “Thằng nhóc cậu nói chuyện không đâu, cái gì mà cưng với chả không cưng, cái gì mà mất vị trí chứ. Trợ lý nói cho cùng chính là một người làm công, ông chủ quyết định thay đổi còn đến lượt mình nói chuyện sao.” Trong lòng im lặng mắng chửi một câu, tranh giành sự cưng chiều với người yêu của ông chủ mới thật sự gọi là không biết sống chết, huống chi người kia còn là ông chủ to hơn.

Có người khác cười hì hì nói, “Cái cậu trợ lý mới đến này trông không giống trợ lý thật lắm. Nghe nói bạn gái của Lục ca là một vị thiên kim đại tiểu thư có tiền, người này không phải do bạn gái của anh phái tới giám sát đấy chứ.”

Ông đây phun! Tống Huy nghe xong chuông báo trong lòng động mãnh liệt, ôi hại nào, cũng gần sự thật quá đi, ngoại trừ đối bạn gái thành bạn trai, đối từ phải tới thành tự mình tới, đối giám sát thành để ân ái. Nhân chứng duy nhất bị nhìn đến mù mắt – Tống Huy giả bộ như không có gì gõ vào đầu người vừa nói một cái, “Nói bậy bạ gì đó, phẩm chất đạo đức thường ngày của Lục ca tốt đến vậy, còn cần người giám sát sao.”

Lập tức có người nói tiếp, “Cái này thì khó nói, tuy rằng Lục ca đoạn chính, không thích bị người ta quần lấy. Nhưng Lục ca có mị lực như vậy, nhiều ong ve bướm vẫn là chuyện bình thường. Không chỉ là phụ nữ ngay cả đàn ông cũng muốn quỳ xuống trước dưới chân của anh ấy đó. Xa xôi thì không nói, gần đây có Ngụy thiếu gia kia, biết rõ Lục ca đã có chủ, còn không phải dùng sức tấn công mềm và tiền tài sao, rất có tư thái không có được sẽ không bỏ qua. À mà nhắc tới Ngụy thiếu gia, thật ra điều kiện cũng không tồi, lớn lên cũng được, gia thế lại tốt, còn ôn nhu lãng mạn. Đây là Lục ca ấy nha chứ nếu đổi lại là người khác, không chừng đã bị bắt đi lâu rồi.”

Có người ở bên cạnh gã chê cười nói, “Nói gì đến những người khác, nói luôn là cậu cho rồi. Cậu nhớ cậu thương đi.”

“Ờ, còn không phải Ngụy thiếu gai mắt tôi sao?” Người kia rõ ràng tự mình tiếp tục trêu chọc.

Tổng Huy âm thầm bĩu môi, rất không đồng ý, thầm nghĩ đây là do các cậu không biết người yêu thật sự của Lục ca nhà tôi là ai thôi, không biết cái gì gọi là vừa có khí chất vừa có gia thế, cái gì gọi là ôn nhu, đa tình lại chấp nhất không hối hận. Nếu các cậu biết Tô đồng, sẽ không cho rằng tên Ngụy thiếu gia không tệ lắm, so sánh với Tô đồng, thì chỉ là cái đinh rỉ.

Chỉ là lúc này Tổng Huy tự nhiên không nói thêm gì. Nghĩ thầm chờ đến khi sự thật được công bố lại sáng chói mù hai mắt các người.

Một đám người đang vui đùa, có người kêu lên, “Hắc, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Hôm nay Ngụy thiếu đến có chút sớm a.”

Tổng Huy quay đầu lại, còn ai vào đây, tên Ngụy Trạch Dương kia lại đến nữa, quần lấy Lục Diễn tỏ ra ân cần.

Tổng Huy vốn cũng có tư tâm nhỏ ngầm xoắn xuýt trong lòng, muốn quan sát phản ứng của Tô đồng với người mơ ước Lục Diễn một chút, nhưng không khéo đúng lúc này Tô Mạc vừa rời khỏi không ở đây, đáy lòng ngược lại thấy đáng tiếc thở dài một tiếng.

Lục Diễn bên kia đang bị Ngụy Trạch Dương quần lấy, trước sau vẫn dùng ý cười nhạt không chạm đến đáy mắt mà đối phó. Trong lòng hắn có chút không kiên nhẫn cũng không dễ dàng lộ ra, tuy hắn đã có địa vị nhất định trong giới nghệ sĩ, nhưng cho đến bây giờ hắn không phải người tùy tiện ở bên ngoài. Nguyên tắc xử sự với người của hắn chính là không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không làm quá độ ác, huống hồ nếu ngay cả một nhị thế tổ cũng không đối phó được, thì làm sao xưng bá là ảnh đế.

Cũng may bên kia rất nhanh liền chuẩn bị quay phim, khi thư ký trường quay cũng qua đây thúc giục Lục Diễn, hắn liền nhân dịp nói xin lỗi với Ngụy Trạch Dương, thoát khỏi sự đeo bám của gã.

Ngụy Trạch Dương ít nhiều có chút rầu rĩ.

Thái độ Lục Diễn đã rõ ràng ngay từ lúc đầu, tuy rằng chưa đến mức không cho gã sắc mặt tốt. Lúc đầu gã còn nghĩ rằng đó là ra vẻ cự tuyệt bên ngoài thôi chứ trong lòng cũng muốn lắm, minh tinh lớn nhỏ trong giới giải trí gã đã gặp nhiều, ai biết đối phương thật sự không chịu, cho dù chính gã tấn công dụ dỗ mềm mỏng hay tấn công bằng tiền tài, đều không có chút rung động.

Tuy nói là mỹ nhân càng khó đả động thì càng có tính khiêu chiến lại chứng minh được giá trị, điểm này gã hiểu. Nhưng tượng đất cũng có tính cách của tượng đất, bị từ chối lâu thế, khó trách khỏi có chút tức giận. Huống chi Ngụy Trạch Dương vốn không phải người ăn nói khép nép, nếu vào mấy năm trước có lẽ đã dùng thủ đoạn gì đó rồi.

Chẳng qua mấy năm trước cũng vì vậy mà bị người nhà tống ra nước ngoài, bây giờ cũng phải thu liễm một chút. Huống hồ gã cũng có ít đầu óc, với địa vị ngày nay của Lục Diễn, chỉ sợ thủ đoạn gì đó của gã cũng không đủ để tác động đến người ta.

Ngụy Trạch Dương cũng biết Lục Diễn trong bộ phim này chỉ là khách mời, qua vài ngày nữa hết cảnh diễn hắn sẽ rời khỏi đoàn phim, đến lúc đó cho dù gã không cam lòng cũng chỉ có thể buông tay.

Nghĩ vậy liền có chút buồn bực, lúc xoay người lại không để ý nhìn đường, không cẩn thận nghiêng người, cả người mất trọng tâm mà ngã về phía sau. Trong lòng còn chưa kịp mắng một tiếng xui xẻo, bên cạnh

đúng lúc này có một bàn tay vươn ra đỡ gã, tránh để gã mất mặt trước mọi người.

Ổn định hoảng hốt lại, liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, “Cẩn thận.”

Ngụy Trạch Dương theo bản năng liếc qua, liền đối diện với đôi mắt đen như mực, dưới vành mũ kéo thấp xuống là một khuôn mặt tuấn tú phân minh khiến người mới gặp đã khó quên.

Ngụy Trạch Dương lập tức ngậy đại. Chờ đến khi lấy lại tinh thần, người kia đã tránh ra.

Ngụy Trạch Dương lập tức kéo một nhân viên phụ việc ở bên cạnh, chỉ vào người vừa tránh đi, “Đó là ai?”

Phụ việc thuận miệng đáp, “Người kia hử, là trợ lý Lục ca mới tuyển.”

Ngụy Trạch Dương vuốt vuốt trái tim đang đập rộn, loại cảm giác này đã lâu lắm rồi gã không có.

Gã không chỉ là một người mê sắc đẹp, còn là một người cuồng giọng nói, vừa nghe được giọng nói trầm thấp gọi cảm đúng là loại gã thích nhất, hơn nữa bộ dáng của người kia thật sự là người xuất sắc nhất gã từng gặp, ít nhất là loại hình gã thích nhất.

Nếu không chiếm được chỗ tốt ở nơi Lục đại minh tinh, đổi mục tiêu cũng không tệ. Mặt khác, chỉ là một trợ lý mới bản thân hẳn càng có cơ hội đi. Ngụy Trạch Dương ngẫm nghĩ, khước miệng nhếch lên.

Tô Mạc lạnh lùng nhìn Ngụy Trạch Dương đang chắn đường mình, đối phương là ai, anh đã sớm biết được từ miệng Tống Huy. Tuy rằng Tô Mạc có chút bất mãn việc gã quấy lầy Lục Diễn nhưng anh cũng hiểu được đó là do mị lực của Lục Diễn quá lớn, cũng không có ý định xử lý người ta. Không nghĩ ngược lại đối phương còn tự mình dâng lên tận cửa, mà từ trong ánh mắt của gã, Tô Mạc ít nhiều cũng đoán được mục đích gã chặn anh lại. Đã bao nhiêu năm rồi, lại có người dám đánh chủ ý lên đầu mình, loại trải nghiệm này có chút mới mẻ, thú vị!

Ngụy Trạch Dương bày ra nụ cười bản thân tự cho là mê người, đối với mục tiêu gã coi trọng gần nhất nói mập mờ, “Anh là trợ lý Lục Diễn mới tuyển hử, anh không biết là lấy điều kiện của anh chỉ làm một trợ lý có chút đáng tiếc sao? Có nghĩ đến việc trở thành một đại minh tinh giống Lục Diễn không? Nếu anh muốn, tôi có thể giúp anh. Chỉ cần anh biết điều.”

Tô Mạc dùng vẻ mặt không thay đổi nhìn gã, trong mắt Ngụy Trạch Dương lại hiểu lầm thành kinh ngạc và ngậy đại, càng tự tiện nói tiếp, “Ngụy gia thành phố C, anh từng nghe đến chứ. A, với thân phận của anh, chưa nghe qua cũng là chuyện bình thường. Anh chỉ cần biết rằng, tôi có thể cho anh bay cao lên đầu của tất cả mọi người là được rồi.”

Ngụy Trạch Dương vừa nói, vừa tiến sát lại gần thêm, thậm chí còn muốn vươn tay nâng cằm Tô Mạc lên. Sau lưng Tô Mạc đúng lúc là một gốc cây lớn, cũng không có không gian để tránh ra. Có điều, anh cũng không định tránh, thủ đoạn như vậy anh căn bản không thèm để vào mắt.

Ngụy Trạch Dương nhìn đôi mắt lẳng lặng thản nhiên nhìn gã, trong lòng càng thấy ngứa ngáy hơn, tuy đối phương từ khi bị gã chặn lại cũng không nói một từ nào nhưng gã vẫn có tự tin, dựa vào ngoại hình xuất sắc và gia thế của mình, người có thể từ chối gã không nhiều lắm. Ách, Lục Diễn đương nhiên là một ngoại lệ, có điều ngoại lệ cũng không thường xuyên xảy ra.

Tay Ngụy Trạch Dương còn chưa đụng đến mặt của người đối diện, đã dừng ở trong không trung, không phải gã cố ý từ bỏ mà là nhanh chóng bị người khác gắt gao giữ lại, nửa điểm cũng không làm gì được.

Một giọng nói lạnh như băng giữa ngày đông lạnh giá vang lên bên tai gã: “Ngụy thiếu, cậu muốn làm gì với trợ lý của tôi?”

Tay của gã bị dùng sức nắm rất đau, đau đến nỗi gã nhe răng trợn mắt, lúc nghe thấy giọng nói bên tai còn muốn mở miệng mắng người, quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt Lục Diễn còn lạnh hơn giọng nói rất nhiều.

Ngụy Trạch Dương trong giây phút đó cảm nhận được cảm giác sợ hết hồn, nên gần như quên đi đau đớn trên tay.

Đây là một Lục Diễn gã chưa từng nhìn thấy.

Tuy thời gian gã biết Lục Diễm không dài, nhưng ấn tượng mà Lục Diễm tạo cho gã luôn là tao nhã đậm nhiên, cho dù lúc dây dưa đi quá giới hạn hẳn cũng không làm mặt lạnh. Thế nhưng lúc này, Lục Diễm vẻ mặt đầy sát ý, hơn nữa trên người hẳn còn mặc trang phục diễn, nhân vật trong phim vốn là một người giang hồ liếm máu trên đao, tràn đầy khí chất chết chóc. Bây giờ hẳn giống như đại ca xã hội đen nắm quyền sinh sát trong tay, mà gã chính là mục tiêu của hẳn. Trong lòng Ngụy Trạch Dương run lên, bị khí thế cường đại của đối phương áp chế, hai chân gần như mềm nhũn.

Mặc dù trong mấy ngày nay, Ngụy Trạch Dương vô số lần mơ mộng tiếp xúc thân mật với Lục Diễm, nhưng lần tiếp xúc này cho dù thế nào gã cũng không muốn. Gã đã không kịp tự hỏi về sự thay đổi thái độ này của Lục Diễm, giọng nói run rẩy chặt vật, “Thật, thật xin lỗi.... Tôi...”

Lục Diễm lạnh mặt nói, “Ngụy thiếu có gì thì nói với tôi là được, trợ lý của tôi mới đến khó tránh khỏi bất cẩn.”

Ngụy Trạch Dương cảm thấy trên tay càng đau hơn, trong lòng rung mình một cái, “Không, không nói gì cả.”

“Vậy thì chúng tôi đi trước, Ngụy thiếu cứ tự nhiên.” Lục Diễm lạnh giọng nói hết câu, mới chậm chạp buông tay nắm đối phương ra, trong mắt vẫn nồng đậm giá lạnh như trước.

Cho đến tận khi Lục Diễm kéo trợ lý mới của hẳn đi khỏi, Ngụy Trạch Dương mới thở phào một hơi, hai chân mềm nhũn gần như quỳ rạp xuống, trên trán chảy kín mồ hôi.

Mọi người vây quanh từ lúc Ngụy Trạch Dương chặn người lại thì lúc này lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Tuy rằng bọn họ không trực tiếp nhận phải khí thế của Lục Diễm, nhưng giờ phút này khí thế phát ra từ hẳn bọn họ đều cảm thấy được. Ngoài lúc đóng phim, bọn họ chưa từng nhìn thấy một Lục Diễm như vậy, cho nên cũng chỉ coi như do Lục Diễm chưa thoát khỏi vai diễn mà thôi.

Chỉ có Tống Huy biết rõ chân tướng ở một bên thầm hô phần khích. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Tô đồng ăn dấm chua, không nghĩ đến lại thấy được Lục ca nổi bão, thật sự là, quá đẹp trai!

Lục Diễm kéo Tô Mạc đến chỗ vắng vẻ, tìm một chỗ không người sờ soạng Tô Mạc từ trên xuống dưới một lần, vẻ mặt bất mãn, “Vừa nãy cậu ta có chạm vào em không?”

Tô Mạc mỉm cười, thấp giọng nói, “Có thể chạm vào chỗ nào của em chứ, em sẽ để người khác chạm vào sao?”

Nói xong lại cười nhẹ, “Lục ảnh đế không hổ là Lục ảnh đế, màn vừa rồi thật sự xuất sắc.”

Lục Diễm nghiêm túc nhìn anh, “Màn vừa xong không chỉ là diễn. Nhìn thấy cậu ta muốn khinh bạc em, anh thật sự hận không thể băm nát tay cậu ta. Còn có ánh mắt nhìn em nữa chứ, rất chán ghét.”

Tô Mạc cười trầm thấp, vươn tay lên ôm cổ hẳn, dịu dàng nói, “Người khác nhìn em thế nào không quan trọng. Quan trọng hơn chính là, trong lòng em chỉ có anh.”

Trái tim Lục Diễm rung động, rất tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh, chạm nhẹ vào khoe miệng kia thì thầm, “Lời bày tỏ của Tô đồng thật sự ngày càng êm tai.”

“Anh thích nghe, không phải sao?” Tô Mạc vừa nói vừa liếm bờ môi hẳn.

Trong mắt Lục Diễm tràn lên nhu tình, nhẹ giọng nỉ non, “Không sai, anh thích nghe. Em chỉ được nói lời này với một mình anh thôi.”

Hai người cười khê hôn môi vài cái. Lục Diễm nhìn chăm chăm vào mắt anh, thở dài nói, “Chỉ trách mị lực của Tô đồng quá lớn, đi tới đâu cũng trên hoa ghẹo nguyệt.”

Khoe miệng Tô Mạc nhếch lên, cười như có như không, “Chẳng lẽ đây không phải nói về Lục tiên sinh anh sao, tới chỗ nào cũng có người ngấp nghé. Em có nên nhốt anh lại không nhỉ?”

Lục Diễm mỉm cười, chạm vào chóp mũi anh một cái, “Không cần, anh ở ngay đây. Ai cũng không muốn nhìn, chỉ nhìn một mình em thôi.”

Trên đời này, người nào yêu cũng giống nay, nói mấy lời quá buồn nôn không biết chán. Quan trọng là, lời tâm tình có thể không chỉ là lời tâm tình, mà có thể trở thành hứa hẹn của đôi lứa.

Từ chuyện đùa giỡn trợ lý không thành công còn bị Lục Diển dọa sợ một hồi ngày đó, Ngụy Trạch Dương cũng vì vậy mà rời khỏi đoàn phim. Chờ đến khi gã mang theo tâm trạng thấp thỏm chờ mong quay lại đoàn phim thì Lục Diển cũng đã hoàn tất cảnh diễn của mình mà rời khỏi, dĩ nhiên vị trợ lý kia của hắn cũng đi theo. Ngụy Trạch Dương nhất thời có cảm giác vừa mất mát lại vừa thở phào nhẹ nhõm.

Hơn một tháng sau, Ngụy Trạch Dương nghe lệnh của mấy vị trong nhà bắt buộc tham gia một bữa tiệc thương nghiệp. Khách mời đều là những vị tai to mặt lớn có tên tuổi trong thương nghiệp trong nước. Chủ của Ngụy gia có ý định muốn đưa cháu nhỏ làm việc không ra gì này biết thêm một số khuôn mặt, về sau đi theo anh trai cùng quản lý công ty trong nhà cho tốt.

Ngay từ đầu, ông Ngụy còn ân cần dạy bảo Ngụy Trạch Dương, muốn gã nhất định phải giữ vững tinh thần, hôm nay chủ tịch tập đoàn Tô thị Tô Mạc cũng tới, ông có tâm tư muốn đưa cháu nhỏ tạo ấn tượng tốt với thiên tài trẻ tuổi thương nghiệp này, không trông mong đối phương có thể chỉ bảo, chỉ cần tạo giao tình tốt là đủ rồi.

Ngược lại Ngụy Trạch Dương rất có hứng thú đối với nhân vật trong truyền thuyết này, cho nên rất nghe lời cũng rất phối hợp, chỉnh đốn lại bản thân cho đứng đắn, ngược lại không nhìn ra bản chất hoa hoa công tử của gã.

Nhưng mà đến khi nhìn thấy Tô Mạc, mắt Ngụy Trạch Dương chợt hoa lên, gã biết tất cả chuẩn bị đều không được rồi. Trong đầu gã không tự chủ nghĩ đến, nếu ông nội biết mình từng đùa giỡn Tô Mạc, có phải tức giận đến vỡ mạch máu không?

Tô Mạc hiển nhiên cũng nhận ra Ngụy Trạch Dương, anh cũng không nói gì thêm, chỉ là cười như có như không nhìn gã. Chính là một cái liếc mắt thoáng qua này, cũng đủ khiến lòng người khiếp đảm rồi.

Một tuần sau, ông Ngụy nghe được phong thanh đột nhiên tổng Ngụy Trạch Dương ra nước ngoài, điểm đến lần này là Alaska, hơn nữa không dưới ba năm năm, cậu chủ nhỏ Ngụy gia đừng mong trở về.

122. Chương 122

Tôi là Lô Vũ, năm nay 28 tuổi, hiện đang đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt của chủ tịch tập đoàn Tô thị.

Tôi vừa tốt nghiệp đại học liền vào nơi đây làm việc, trong mắt rất nhiều người đây là chuyện vô cùng may mắn, trên thực tế đúng là như vậy. Lúc đầu tôi không phải trợ lý của chủ tịch, mà chỉ là một trợ lý nho nhỏ ở bộ phận nhân sự mà thôi. Sau khi công tác một năm, đột nhiên có một ngày, thư ký của chủ tịch mời tôi tới văn phòng ở tầng cao nhất, nói là chủ tịch tìm tôi. Nói thật, lúc ấy vừa có một chút được chú ý mà kinh ngạc, lại có một chút nơm nớp lo sợ.

Bởi vì chỉ là trợ lý nho nhỏ trong phòng nhân sự, tuy rằng làm việc đã được một năm nhưng số lần tôi thấy chủ tịch có thể đếm trên đầu ngón tay. Tầng cao nhất chỉ có một gian phòng, cho dù là lần đầu tiên đi lên cũng tuyệt đối sẽ không tìm lầm. Chủ tịch ngồi một mình trong phòng làm việc rộng lớn, đang lật xem tài liệu trong tay.

Nghe thấy tiếng vang, chủ tịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua tôi, cũng có lẽ là thấu hiểu sự khẩn trương trong tôi cho nên anh ta lộ ra một nụ cười trấn an, giờ giờ tập tài liệu trong tay kia, nói thẳng vào vấn đề, “Bản báo cáo này là do cậu làm sao?”

Tôi chỉ cần nhìn thoáng qua liền gật đầu xác định nói ‘đúng vậy’. Tôi quen để lại dấu hiệu riêng của mình trên báo cáo hay tài liệu do tôi thực hiện, thật giống như tác gia nổi danh sẽ kí tên lên tác phẩm của mình vậy, đây là thói quen từ thời trung học, tôi cảm thấy làm như vậy sẽ rất ‘ngầu’.

“Làm tốt lắm.” Chủ tịch vừa khen ngợi vừa gật đầu.

Sau đó chủ tịch lại hỏi tôi mấy vấn đề, tôi cẩn thận trả lời từng câu một, tiếp sau đó nữa chủ tịch cho tôi trở về.

Từ lúc đi vào đến khi đi ra, mới chỉ hơn mười mấy phút đồng hồ, tôi lại cảm giác tựa như mình mới nằm mơ một hồi mộng đẹp.

Đây là lần đầu tiên tôi trò chuyện với chủ tịch, trước đó chỉ ngẫu nhiên tham gia hội nghị hoặc là bữa tiệc cuối năm mới có thể nghe được giọng nói của chủ tịch. Thanh âm của anh ta rất êm tai, cho dù tôi là kẻ chẳng mấy mẫn cảm với thanh âm cũng hiểu được nghe chủ tịch nói chuyện là một loại hưởng thụ. Cùng chủ tịch nói chuyện thì lại càng sung sướng, đây cũng không phải bởi vì nhân viên có thể nói chuyện với ông chủ mà hưng phấn, đó là một loại cảm giác... tôi không thể nói rõ ràng là gì, tóm lại rất tuyệt.

Lần nói chuyện này rất nhanh đã bị tôi quên sạch, lần nữa vui đầu vào công tác. Đây không phải là tôi đang khoe khoang mà nghiêm túc làm việc luôn luôn là ưu điểm cũng như nguyên tắc của tôi.

Một tuần sau, phòng nhân sự thông báo tôi được điều đến tầng cao nhất đảm nhiệm vị trí trợ lý của chủ tịch. Trưởng phòng khi đưa công văn chuyển cho tôi trong mắt còn chứa đầy hâm mộ, dưới ánh mắt hâm mộ của toàn bộ đồng nghiệp tôi dọn đến tầng cao nhất.

Ngay từ đầu tôi không phải là trợ lý đặc biệt, bên người chủ tịch cũng không chỉ có vẻn vẹn một trợ lý là tôi, chẳng qua sau này tôi dưới sự chỉ bảo của anh ấy càng làm càng tốt, trên cơ bản tất cả những điều cần ở một trợ lý tôi đều có thể xử lý tốt. Nguyên tắc dùng người của công ty là không nuôi kẻ nhàn rỗi, vì thế chủ tịch liền điều mấy trợ lý khác đi, thăng cho tôi lên làm trợ lý đặc biệt. Tôi còn nhớ rõ mấy người kia trước khi rời đi ánh mắt nhìn tôi đặc biệt oán niệm. Nhưng thế thì có sao, tôi chỉ là làm chuyện thuộc bốn phận, bọn họ lơ lửng yêu cầu với bản thân là chuyện của bọn họ. Thăng cho đến hiện tại, bên người chủ tịch cũng chỉ còn một trợ lý là tôi, sẽ không có ai dám dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi nữa.

Những năm đi theo chủ tịch, tôi học được rất nhiều thứ vô giá. Ban đầu tôi còn phải chờ chủ tịch mở miệng mới biết được nên làm thế nào xử lý ra sao, hiện tại không cần anh ấy nói một câu tôi cũng biết mình nên làm cái gì. Mà tín nhiệm chủ tịch dành cho tôi thì biểu hiện ở cả việc công và việc tư, anh ấy không chút giấu giếm, có đôi khi còn để tôi độc lập xử lý một số công việc quan trọng.

Từ lâu trước kia tôi đã không phải một người có nhiều biểu tình trên mặt, cũng là tật xấu thời trung học lưu lại, chung quy cứ cảm thấy cái gì cũng lộ ra hết trên mặt đặc biệt rất ngốc, mà bất luận phát sinh cái gì mặt đều không đổi sắc thì rất 'ngầu'. Dần dần biểu tình trên mặt tôi càng ngày càng ít, còn bị bạn học đặt cho biệt danh là gương mặt mắc hội chứng khuyết thiếu biểu tình, nói ngắn gọn là mặt than. Điểm này ở trong công việc của tôi lại rất có ưu thế, mỗi lần chủ tịch mang tôi đi tham gia các loại hội nghị đàm phán, đối phương vĩnh viễn đừng hòng từ trên mặt tôi nhìn ra được cái gì. Đương nhiên, ở lĩnh vực che giấu cảm xúc này, chủ tịch vĩnh viễn làm tốt hơn cả tôi, hơn nữa anh ấy lại không phải mặt than, đây thật sự là hiếm có.

Từ sau khi tôi bị chứng 'liệt mặt' này, tôi phát giác cái duyên với người khác giới càng ngày càng tốt, tôi vừa cảm thán hiện tại con gái có phải hay không đều có khuynh hướng tự ngược như vậy, lại vừa vui vẻ tiếp thu kết quả như thế. Nhất là sau khi tôi đảm nhiệm vị trí trợ lý của chủ tịch, đừng cho là tôi không biết, giới nữ trong công ty đều ở sau lưng trộm gọi tôi là nam thần, trong đó thậm chí còn có cả nhân viên nam. Mặc kệ họ nói thế nào, là một người đàn ông có chút tự phụ, có thể sánh cùng chủ tịch khốc suất ở mọi phương diện được xưng là hai đại nam thần trong công ty, lòng tôi vẫn thường xuyên vụng trộm vui vẻ, tuy rằng trên mặt vẫn như trước không có gì biểu tình gì.

Trong mắt rất nhiều người, chủ tịch là một sự tồn tại vô cùng cao lãnh vô cùng cuồng bá vô cùng khốc suất, dù sao tuổi còn trẻ lại trở thành truyền kỳ trong thương giới thì thật khó khiến người ta không thèm để nên đủ loại truyện. Ngay từ đầu tôi cũng là cho là như thế, có điều đi theo lâu thì sẽ biết, chủ tịch tuy rằng không thể nói là dễ ở chung nhưng tuyệt đối không khó để mà thân cận.

Chủ tịch mặc dù thường xuyên ở lại tầng ca đêm, nhưng anh ấy cũng không yêu cầu nhân viên tăng ca, chỉ cần có thể trong thời gian làm việc hoàn thành công tác cùng ngày là đủ. Mà anh ấy còn thường phạt phân minh, trên cơ bản mỗi một nhân viên trong công ty đều rất nhiệt tình, hiếm ai dám lười biếng, điểm này thật sự khó thấy. Tuy rằng sau khi tốt nghiệp tôi cũng chỉ làm việc ở mỗi một công ty này nhưng ngẫu nhiên khi cùng bạn học cũ họp mặt, chung quy sẽ nghe được bọn họ oán giận ông chủ nhà họ, những lúc

này tôi cũng chỉ có thể im lặng bởi vì nghĩ tới nghĩ lui, đối với chủ của mình tôi đều không có chỗ nào phải oán giận. Mỗi khi tôi bày tỏ, bạn học cũ không phải nói lòng tôi rộng lượng thì là hâm mộ tôi có một ông chủ tốt như vậy.

Là chủ tịch một tập đoàn lớn số một số hai trong nước, hơn nữa còn có hàng loạt công ty con, công việc mỗi ngày chủ tịch phải xử lý rất nhiều. Nhưng hiệu suất làm việc của anh ấy rất cao, thời điểm xử lý sự vụ anh ấy cơ hồ là đọc nhanh như gió, rất nhanh có thể tìm ra trọng điểm rồi đưa ra quyết sách. Ngay từ đầu tôi cứ tưởng làm lâu quen việc thì có thể đạt được trình độ đó, cũng từng âm thầm tự mình luyện qua, sau đó không thể không thừa nhận đó là việc không phải cố gắng là có thể đạt tới, mà còn cần thiên phú. Chủ tịch không thể nghi ngờ là người có thiên phú cực kỳ cao.

Cho nên có một thời gian dài tôi thật sự rất nghi hoặc, một người tài giỏi như chủ tịch trên cơ bản buổi sáng có thể xử lý xong mọi việc, buổi chiều chính là họp hoặc là tiếp khách mà thôi, vì cái gì anh ấy thường xuyên ở lại công ty buổi tối. Sau lại có một lần trong lúc vô ý phát hiện, buổi tối chủ tịch ở lại văn phòng là để đọc sách. Tôi liền có đôi chút hiểu được vì sao cách nói năng của chủ tịch lại nội hàm sâu sắc đến vậy, vì thế tôi cũng dần dần tạo thành thói quen ở lại văn phòng đọc sách giống anh ấy.

Tiếp sau nữa, tôi phát hiện chủ tịch cơ hồ không có hoạt động giải trí gì, những loại xã giao lấy công việc làm trọng thì không tính. Nhất là tôi chưa từng thấy chủ tịch ái muội lui tới cùng bất cứ một chàng trai hay cô gái nào, lịch trình của chủ tịch thì cơ bản tôi đều nắm rõ, cũng rõ ràng anh ấy chưa bao giờ tới mấy bar hay club đêm. Với một người đàn ông thành niên gần ba mươi tuổi mà nói, chủ tịch là thanh tâm quả dục đến mức làm người ta giận sôi máu. Ngẫu nhiên tôi sẽ cảm thấy anh ấy như vậy có phải hay không rất tịch mịch, nhưng bản thân anh ấy tựa hồ đối với lối sống này không có chút bất mãn gì.

Ngay khi tôi vẫn cho rằng chủ tịch sẽ mãi luôn như vậy, đột nhiên có một ngày, sau khi hoàn thành công việc chủ tịch giữ tôi lại hỏi tôi mấy vấn đề.

Chủ tịch cúi thấp đầu, ngón tay gõ gõ lên mu bàn tay còn lại, tựa như đang không biết nên mở miệng thế nào, một lúc sau anh ấy mới ngẩng đầu, ngữ khí tuy rằng lạnh nhạt nhưng tôi có thể cảm giác được cảm xúc của anh ấy không mấy bình tĩnh, “Lô Vũ, cậu đã từng yêu chưa?”

Tôi có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên kể từ khi làm việc ở đây chủ tịch nói với tôi về vấn đề tình cảm cá nhân, tôi gật gật đầu, “Đã từng.”

Anh ấy tạm dừng trong chốc lát, lại hỏi, “Thích một người là dạng cảm giác gì?”

Tôi mơ mơ hồ hồ tựa hồ hiểu được chút gì đó, nghĩ nghĩ, nghiêm túc đáp, “Đại khái là thời điểm không thấy sẽ rất nhớ, khi gặp mặt liền cảm thấy an tâm, muốn mang đến niềm vui, hạnh phúc cho đối phương, muốn tặng tất cả những thứ mình thấy tốt nhất cho đối phương, hy vọng đối phương cũng có thể yêu thích.”

Chủ tịch khẽ cười, đối với đáp án này từ chối cho ý kiến, thần nhiên nói một câu, “Đại khái mỗi người đều sẽ có đáp án riêng của mình. Thì ra trợ lý Lô là người ôn nhu như thế, bề ngoài nhìn đoán không ra.”

Tôi cũng giật giật khóe miệng, không biết đã tạo ra nụ cười hay chưa, đột nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn đồng thời cũng có một chút chua xót, người đã từng đáng giá tôi đối đãi như vậy, hiện giờ cô ấy không biết đang ở nơi nào.

Trầm mặc một hồi, ngay khi tôi cho rằng cuộc nói chuyện đến đây là chấm dứt, chủ tịch đột nhiên lại hỏi một câu, “Cậu có tin nhất kiến chung tình không?”

Tôi ngẩn người, vẫn thành thật mà trả lời, “Tôi tin. Chỉ là không cảm thấy nó sẽ xảy ra với tôi.”

Chủ tịch hơi hơi rũ mắt, khe khẽ thở dài nói một câu, “Vốn dĩ tôi cũng cho rằng như thế.”

Sau đó chủ tịch không nói gì nữa, tựa hồ đang lâm vào suy nghĩ của mình, thật lâu sau mới bảo tôi có thể rời đi.

Tôi hơi cúi đầu, xoay người đi ra ngoài. Ma xui quỷ khiến nhẹn không được quay đầu lại, chủ tịch như trước dường như có điều suy nghĩ mà ngồi ở chỗ kia, mang đến cho tôi một loại cảm giác nói không nên lời, một loại cảm giác tôi chưa bao giờ bắt gặp trên người chủ tịch, tên là cô đơn.

Đột nhiên nhớ tới thật lâu trước kia tôi từng thích một bài hát, trong đó có một câu thế này, bởi nhớ anh nên mới cô đơn.

Tôi đoán chuyện này đại khái sẽ không chấm dứt như vậy.

Quả nhiên, một ngày nào đó của một tháng sau, chủ tịch bảo tôi soạn thảo một bản hợp đồng, khi tôi dựa theo ý của anh ấy soạn hết mọi điều khoản, trong lòng cực kỳ kinh ngạc. Đơn giản mà nói, đây là một bản hợp đồng kí kết giữa công ty quản lý và nghệ sĩ. Tôi biết công ty giải trí Tinh Không đối diện là do một tay chủ tịch gây dựng nên, hiện tại chủ yếu là em trai ruột của anh ấy xử lý, chủ tịch chỉ nắm phương hướng cùng quyết sách quan trọng của công ty, cơ bản mọi chuyện đều không hỏi đến. Cho nên khi anh ấy bảo tôi soạn bản hợp đồng này tôi đã thấy rất kì lạ, càng kì lạ hơn chính là, bản hợp đồng này bất kể nhìn ở mặt nào đều là có lợi cho phía nghệ sĩ.

Tôi không phải một kẻ ngu xuẩn, liên tưởng đến mấy vấn đề một tháng trước anh ấy đột nhiên hỏi tôi kia, trong lòng ần ần có đáp án.

Sau đó chủ tịch cho tôi một số điện thoại cùng một cái tên, bảo tôi hẹn người ta ngày hôm sau tới văn phòng chủ tịch ở Tinh Không gặp mặt.

Là một cái tên cực kỳ xa lạ: Lục Diễn.

Tôi đại khái cũng có thể đoán ra là một diễn viên mới ra mắt, dù sao có thể làm cho chủ tịch nói ra bốn chữ ‘nhất kiến chung tình’, hẳn là trước kia đều chưa từng thấy qua mới đúng. Chẳng qua tôi có chút bất ngờ, đối phương lại là nam. Tôi cũng không kỳ thị đồng tính luyến ái, chỉ là ngạc nhiên đơn thuần mà thôi. Có điều ngẫm lại chủ tịch thanh tâm quả dục nhiều năm như vậy, có thể làm cho anh ấy coi trọng thì ắt hẳn có chỗ đặc biệt, ngược lại tôi bắt đầu cảm thấy tò mò với cái người tên Lục Diễn này.

Gọi điện thoại qua đơn giản nói về chuyện ngày mai gặp mặt, đối phương sẵn khoái đáp ứng. Tuy rằng trò chuyện không lâu nhưng người này tạo cho tôi ấn tượng cũng không tệ lắm, chu đáo lễ phép, hơn nữa thanh âm cũng rất êm tai.

Ngày hôm sau tôi ở lại tổng công ty xử lý chuyện chủ tịch giao cho tôi, là thư kí Daisy theo chủ tịch đi Tinh Không. Sau khi trở về, tôi vẫn mang về mặt không có biểu tình gì mà nói bóng nói gió, Daisy rất nhanh đã bị tôi gọi chuyện mà nói hết ra, một mực khen Lục Diễn đẹp trai, phong độ, còn có thể khiến chủ tịch tự mình ký hợp đồng, ắt sẽ trở thành siêu sao trong nay mai vân vân... Xem ra Daisy còn chưa nhìn ra manh mối, cũng có thể thấy được Lục Diễn này ít nhất tố chất tuyệt đối không tồi. Những ai theo bên cạnh chủ tịch lâu, thẩm mỹ cũng sẽ nâng cao, Daisy cũng không ngoại lệ.

Tôi đối với Lục Diễn này càng thêm tò mò, đáng tiếc hiện tại bên ngoài vẫn chưa đưa tin nhiều về hắn.

Qua không lâu sau có người đưa một đĩa phim gốc đến công ty, chủ tịch bảo tôi mua một bộ máy chiếu phim đưa đến phòng nghỉ bên trong phòng làm việc của anh ấy, lúc thử máy cũng chính là chiếu đĩa phim gốc kia bởi vì không có cái CD nào khác để thử. Đó là một bộ phim còn chưa trải qua chế tác hậu kỳ nhưng bước đầu đã được cắt nối biên tập, tôi chỉ tùy tiện xem vài đoạn liền hiểu được. Trong thước phim ngắn chưa xử lý này, hết thấy cảnh tượng đều có bóng dáng một người. Đó là một diễn viên tôi chưa từng thấy qua, ít nhất là hiện tại chưa từng thấy. Sau khi xem xong, tôi phải đưa ra một cái kết luận đó là hẳn quả thật rất đẹp trai, diễn xuất cũng tương đương không tồi, ít nhất với kẻ hoàn toàn không hiểu điện ảnh như tôi cũng không có cảm giác gì không thích hợp. Đích thật là người có mị lực, có thể khiến người cùng giới hâm mộ ghen tỵ. Chẳng qua tôi đối với nam hoàn toàn không có hứng thú, cho nên liền cũng chỉ như vậy.

Tôi đại khái có thể đoán được, chủ tịch sau khi hoàn thành công việc sẽ một mình ở trong phòng nghỉ lẳng lặng xem đĩa phim này. Về phần khi xem chủ tịch sẽ ôm tâm tình cùng thái độ gì, thì đó là điều tôi không thể nào biết được.

Một tuần sau, chủ tịch lại giao cho tôi một nhiệm vụ, bảo tôi báo cáo lịch trình mỗi ngày của Lục Diễn cho anh ấy. Khi đó chủ tịch còn cười nói, “Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến chuyện công ty. Cho nên, nếu cậu không muốn làm, có thể cự tuyệt.”

Tôi không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Chuyện này kỳ thật rất dễ dàng, tôi nhanh chóng tìm được số điện thoại trợ lý của Lục Diễm, một người trẻ tuổi tên là Tống Huy. Tôi trực tiếp gọi điện thoại qua, bảo cậu ta gửi một bản lịch trình hàng ngày của Lục Diễm cho tôi. Mới đầu cậu ta cũng không tình nguyện, tôi nói mấy câu cậu ta liền ngoan ngoãn đáp ứng. Tuy rằng cùng là trợ lý nhưng tài ăn nói của tôi chính là đi theo chủ tịch lẩn lộn trong thương trường lâu mà luyện ra, một trợ lý của diễn viên ra mắt không lâu sao có thể sánh bằng.

Vì thế mỗi ngày tôi liền nhiều thêm một nhiệm vụ, đưa lịch trình của Lục Diễm đã chỉnh lý hoàn hảo đặt ở trên bàn làm việc chủ tịch, kể cả là cuối tuần không phải đi làm, tôi cũng sẽ gửi fax đến tay chủ tịch.

Từ đó về sau, một đoạn thời gian dài chủ tịch không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng tôi biết sự tình vẫn như trước chưa chấm dứt. Có nhiều lần chủ tịch lâm thời điều chỉnh lịch trình đã định trước của anh ấy, tôi cũng đại khái có thể đoán ra anh ấy đi nơi nào. Chẳng qua sự tình tiến triển cũng có vẻ không thuận lợi cho lắm, mỗi một lần anh ấy biến mất rồi trở về, tâm tình đều không thay đổi. Chủ tịch không phải một người lộ rõ cảm xúc ra ngoài, cũng chưa bao giờ để cảm xúc ảnh hưởng đến công việc, nhưng có vài lần, trong lúc vô ý tôi trông thấy chủ tịch một mình đứng trước cửa sổ sát đất rộng lớn trong văn phòng, nhìn về một nơi vô định ra xa, tấm lưng kia, có một loại tiêu điều cùng tịch mịch mà tôi chẳng thể dùng ngôn từ để diễn tả.

Tôi cũng không quá kinh ngạc.

Bởi vì chủ tịch, tôi cũng càng lưu ý đến Lục Diễm. Hắn ở mặt ngoài thoát nhìn vừa tao nhã lại ôn hòa, tựa như vĩnh viễn nho nhã lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, nhưng tôi có một loại cảm giác, trong cốt tủy của hắn kỳ thật vừa cao ngạo lại khó có thể thuần phục. Mắt nhìn người của tôi tuy rằng không sánh bằng chủ tịch nhưng trực giác của tôi vẫn luôn rất chuẩn xác.

Trên thế giới này cả trai lẫn gái có thể cự tuyệt chủ tịch cũng không nhiều, nhưng nếu có, Lục Diễm chính là một trong số đó.

Tôi cũng không cảm thấy Lục Diễm cự tuyệt thì có gì không đúng. Tình yêu vốn chính là thứ không công bằng nhất trên thế giới, không phải bạn nguyện ý trả giá đối phương liền nhất định phải đáp lại, không phải bạn đủ ưu tú đối phương liền nhất định sẽ động tâm.

Nhưng mà, bóng lưng cô đơn của chủ tịch khiến tôi khó tránh khỏi mà đau lòng thay anh ấy.

Chính là chuyện tình cảm, không phải đương sự chung quy chẳng thể chân chính linh hội.

Chủ tịch không phải một người dễ dàng từ bỏ, mà cách theo đuổi của anh ấy cũng sẽ không theo kiểu bản tên không mục đích, tôi tin tưởng chủ tịch có kế hoạch của chính mình.

Quả nhiên, sự tình chậm rãi có chuyển biến. Tuy rằng anh ấy chưa từng đề cập qua, có điều từ tâm tình của anh ấy ít nhiều tôi vẫn là có thể cảm nhận được.

Mãi cho đến sau Tết âm lịch một năm kia. Hết kỳ nghỉ trở về, tôi nhìn thấy một chủ tịch hoàn toàn không giống trước nữa.

Mấy tháng trước, Lục Diễm ở trong đoàn phim ngoài ý muốn bị thương, tin tức này vẫn do tôi báo cho chủ tịch đầu tiên. Quả nhiên, người tại thời điểm yếu ớt chung quy tương đối dễ dàng bị đánh động, chủ tịch không hổ là người biết nắm bắt cơ hội nhất.

Trong lòng tôi cũng vui mừng thay chủ tịch, nhịn không được liền nói một câu, “Chúc mừng chủ tịch.”

Tất cả đều là người thông minh, không cần giải thích cũng biết là có ý gì.

Chủ tịch không hỏi tôi chúc mừng cái gì, mà là thản nhiên mỉm cười, hỏi ngược lại, “Cậu đã nhìn ra. Rõ ràng đến thế sao?”

Tôi thành thực mà đáp “Đại khái bởi vì tôi là người hiểu rõ sự tình đi.”

Sau đó tôi có cơ hội mấy lần thấy qua tình cảnh chủ tịch cùng Lục Diễm ở chung. Trông thấy ánh mắt Lục Diễm nhìn chủ tịch, tôi tựa hồ có chút hiểu được vì sao chủ tịch động tình cùng chấp nhất đến vậy. Một người như thế, hoặc là không yêu, còn nếu đã yêu thì sẽ toàn tâm toàn ý. Nếu có thể được đáp lại chân thành như vậy, trả giá bao nhiêu cũng đáng.

Lại có một lần tôi theo chủ tịch đến một thành phố khác tham dự hội nghị vài ngày. Giữa chừng anh ấy đột nhiên nói phải đi về một chuyến, khi đó thời gian đã là nửa đêm, mà ngày hôm sau còn có một cuộc họp. Chủ tịch sắp xếp để ngày hôm sau tôi thay anh ấy tham gia, anh ấy sẽ ở buổi tối gấp rút trở về tham gia cuộc họp quan trọng nhất của ngày thứ ba.

Có thể khiến chủ tịch tại thời khắc mấu chốt không chối từ qua lại bôn ba vất vả, tôi biết nhất định là có liên quan đến Lục Diển. Cũng may chúng tôi trước đó đã chuẩn bị đầy đủ, ngày hôm sau tình huống khi chủ tịch vắng họp tôi vẫn có thể thay anh ấy hoàn thành nhiệm vụ.

Tối đó, chủ tịch lại là nửa đêm gấp gấp trở về.

Sáng sớm hôm sau thời điểm tôi gõ cửa phòng chủ tịch, anh ấy đã ăn mặc hoàn tất.

Nhìn thấy tôi đến, chủ tịch khẽ gật đầu, nói câu “Đi thôi” liền dẫn đầu bước đi. Tôi theo thói quen mà đi sau hai bước. Trùng hợp chủ tịch cúi thấp đầu một chút, tôi đột nhiên nhìn thấy một thứ rõ vô cùng, nhận không được kêu một tiếng, “Chủ tịch!”

Anh ấy quay đầu lại nhìn tôi hỏi ý kiến, tôi không tiện nói rõ, chỉ chỉ sau cổ anh ấy. Chủ tịch theo bản năng mà sờ soạng một chút, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức đỏ mặt vọt vào phòng tắm.

Tôi ở trong lòng ‘chật’ một tiếng, xem ra rất kịch liệt a

~Đó là một cái dấu hôn vô cùng rõ ràng, có điều vị trí tương đối thấp, ngẩng đầu thì nhìn không tới nhưng một khi cúi đầu liền sẽ bị phát hiện. Trong cái mùa này, ở vị trí đó, bảo là muỗi cắn... có ma mới tin.

Đã không còn thời gian để mà xử lý, vì thế cả ngày hôm đó tại lúc có người, chủ tịch đều là ngẩng đầu, chưa bao giờ cúi thấp. Bộ dáng kia ngược lại càng có vẻ cao lãnh khó lường, hù cho đám người bên phía đối tác muốn trục lợi sừng sốt, còn tưởng rằng sinh ra biến cố gì khiến chủ tịch Tô không cao hứng, cả ngày đều nơm nớp lo sợ.

Chủ tịch cũng không tận lực giấu giếm, cho nên Daisy rất nhanh biết chuyện anh ấy có người yêu, còn trộm tới hỏi tôi đối phương là ai. Tôi không trả lời chính diện, mà là ẩn ý nói một câu, đến lúc đó sẽ biết.

Thế nhưng rất nhanh cô ấy biết được.

Khi mà Daisy mới vừa biết người yêu chủ tịch là đại minh tinh Lục Diển xác thực cực kỳ hoảng sợ. Sau đó bắt đầu bị đủ loại tình huống chói mù mắt. Mỗi một lần Daisy bị kích thích đều cực kỳ bội phục sự bình tĩnh của tôi. Tôi nghĩ, đại khái là bởi vì ngay từ đầu tôi liền thấy rõ hết thảy, cho nên sớm đã có chuẩn bị tâm lý đi.

Tôi vẫn cho rằng tôi sớm đã luyện tới mức độ gặp chuyện gì cũng không kinh sợ. Không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn.

Lục đại ảnh để đột nhiên muốn tới công ty trải nghiệm cuộc sống của trợ lý bảy ngày, toàn bộ nhân viên nữ cơ hồ đều vì thế mà sôi sục cả lên. Chỉ tiếc các cô ấy cũng không biết, Lục ảnh đế mang danh là trải nghiệm, thật ra chính là hành vi ân ân ái ái làm người ta giận sôi mà thôi. Trong công ty chỉ có hai người biết chân tướng là tôi và Daisy, mỗi ngày đều bị tình cảm chói lòe của hai người họ cơ hồ muốn mù mắt chó.

Mới đầu tôi còn có thể bảo trì lãnh tĩnh đứng xem, sau lại cũng có chút ăn không tiêu.

Ngày cuối cùng, Lục ảnh đế ám chỉ tôi cùng Daisy có thể tan tằm sớm, tôi mới đầu còn khờ dại cho rằng hẳn muốn cùng chủ tịch trải qua thế giới hai người trong công ty, ngấm lại công tác cùng ngày đã hoàn thành liền quyết định làm người tốt thì làm đến cùng, thành toàn hai người đang yêu này.

Vừa rời khỏi công ty liền nhớ tới còn có một phần tài liệu cần mang về để chuẩn bị để quên ở văn phòng, tôi lập tức quay đầu xe trở lại lấy.

Lúc đến công ty cũng đã qua hơn nửa giờ. Đi tới cửa phòng làm việc vừa định tiến vào chợt nghe thấy một ít thanh âm, khụ, là thứ mà người thành niên đều hiểu.

Tôi đứng ở cửa chết lặng một hồi, cuối cùng vẫn lặng lẽ rời đi.

Lần thứ hai ra khỏi công ty, vừa vận trông thấy em trai chủ tịch đi về hướng công ty, có lẽ là muốn tìm chủ tịch. Vừa lúc đèn xanh sáng lên, tôi cũng không kịp gọi cậu ta lại, về phần đợi lát nữa cậu ta sẽ gặp được cái gì hoặc là sẽ không gặp được cái gì, thì không thuộc phạm vi trách nhiệm của tôi.

Tôi là Lô Vũ, năm nay 28 tuổi.

Vận vận không ngờ tới, cuối cùng tôi vẫn bị làm cho chói mù mắt.

123. Chương 123

.

№0 Tâm mệt mỏi quá

Tiêu đề:

Hoảng sợ! ! Trong lúc vô ý phát hiện Đế vương cao ngạo lãnh khốc cường đại thế nhưng là một kẻ si tình!
! ! !

Chính văn:

Hiện tại cả người Lô chủ vẫn chưa ổn định, cái loại cảm giác tam quan sụp đổ này các cô có thể hiểu được sao??

№1 Cái số pha thứ 108

Chiếm cái số pha

№2 Ghế đầu

Đại ca V5

№3 = =

Lâu chủ, tiêu đề thật đáng xấu hổ, cầu nói rõ

№4 = =

Lâu chủ, nhìn đến tiêu đề tôi cũng đổ nát tam quan của bản thân giống cô, cho nên mau nhả ra nội dung

№5 Chủ tịch si tình

2333 Chỉ mình tôi cảm thấy cái tiêu đề này rất mạnh sao ?

№6 Rất mạnh

Lâu trên à, không chỉ mình cô đâu

№7 Cổng lớn của thế giới mới

Không chỉ mình cô +1

№8 Mở cổng

Không chỉ mình cô +10086

№9 = =

Cho nên, lâu chủ chuẩn rồi sao? ? ! !

№10 Em là lâu chủ

Đây đây, lâu chủ không phải muốn giật tit đâu. Chỉ là hiện tại tâm tình còn chưa bình ổn.

Công việc chính của lâu chủ thuộc về mảng OL, thư kí trực tiếp dưới trưởng của chủ tịch, về phần công ty nào thì tôi không nói mọi người hẳn cũng sẽ đoán ra thôi.

Tôi đã làm việc 7 năm, trở thành thư kí của chủ tịch 5 năm. Trong công ty ngoài một trợ lý đặc biệt ra thì thời gian tôi đi theo chủ tịch là dài nhất.

Chủ tịch của chúng tôi, nói thế nào nhỉ, chính là người đàn ông sở hữu tất cả mọi ưu điểm. Bất kể là diện mạo, tài trí, năng lực đều thuộc hàng top. Tuổi còn trẻ đã là chủ của một gia tộc lớn, chủ tịch kiêm CEO của tập đoàn tài chính lớn hàng đầu nước, mỗi một lần anh ấy xuất hiện, tựa như đều sẽ mang hào quang chói lòa, khiến người ta đặc biệt khắc sâu. Dùng cuồng bá khốc suất để hình dung anh ấy, một chút cũng không quá.

Tôi nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy chủ tịch, trong đầu liền không ngừng hiện lên một đoạn “Rực rỡ trên trời, sáng nơi trần gian. Nhật nguyệt quang hoa, chỉ như một người”. Cũng có lẽ bởi vì mấy ngày đó tôi vừa vặn đang đọc “Khanh vân ca”, nhưng anh ấy thật sự là người duy nhất từ trước tới nay mà tôi gặp qua cảm giác có thể phù hợp nhất với những hình dung như vậy.

Điều quan trọng là người giống như chủ tịch lại có thể giữ mình trong sạch, chưa bao giờ làm quan hệ nam nữ hỗn loạn. Các cô có biết đối với một thư kí riêng như tôi mà nói, có cấp trên như vậy là chuyện may mắn cỡ nào không? Không cần lo lắng bị quấy rối, không có những bữa tiệc loạn thất bát tao, lại càng không cần phải đi ứng phó với đủ loại oanh oanh yến yến.

№11.-

.....

№12 Trong hiện thực làm sao có

Lâu chủ, cô đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá à?

Này rõ ràng là chủ tịch bá đạo trong ảo tưởng của tôi mà

№13 Cả đời phóng đảng không kiềm chế được cười bĩ

2333333, tựa như có vàng hào quang chói lòa, tôi nghĩ đến thánh mẫu Maria, cười không ngậm được mồm

№14 = =

Lâu chủ tỉnh lại đi, còn đăng tiếp phần sau tiểu thuyết nữa chứ

№15 Lại là một kẻ xanh nhạt

Xanh đến độ phát lam, phần nộ đến mức muốn phun trào

№16 ()~→

Là quan hệ nam nữ làm loạn hay là quan hệ nam nam đây

№17 Này mà còn phải nói sao

Lâu chủ nếu ở trong này post bài, vậy thì phải là quan hệ nam nam a

№18 Muốn biết

Chỉ có mình tôi để ý đối tượng của chủ tịch si tình là ai à?

№19 Từ xưa chủ tịch và trợ lý đều có một chân

Lâu trên nhất quyết không chỉ mình cô.

Mặt khác tôi còn muốn biết trợ lý đặc biệt mà lâu chủ nhắc tới kia là kiểu tồn tại thế nào? Là nam đúng không đúng không đúng không?

№20 Chẳng thể tưởng tượng

“Khanh vân ca” là để hình dung thánh hiền cổ đại mà, tuy rằng mấy câu này lấy để hình dung một người có khí chất tao nhã cũng rất hợp tình hợp lý, nhưng lâu chủ xác định chủ tịch nhà cô đủ để hình dung như vậy sao?

№21 Lâu chủ

Tôi cam đoan tôi không phải câu chuyện bịa đặt, cũng không nói quá lên.

Trả lời 19 lâu: Trợ lý đặc biệt là nam, cũng là một nam thần khác trong công ty của chúng tôi, có điều quan hệ với chủ tịch tuyệt đối trong sạch

Trả lời 20 lâu: Có lẽ thẩm mỹ của mỗi người khác biệt nhưng ánh mắt tôi khi lần đầu tiên trông thấy chủ tịch thật sự chính là cảm thấy mấy câu nói đó viết nên vì anh ấy.

Đối tượng của chủ tịch si tình nhà tôi thì cũng không thể nói, nói ra một chút liền sẽ bại lộ, có thể để lộ chính là đối phương ở trong giới giải trí.

№22 Ngược tâm ngược thân no.1

Giới giải trí? !

Nháy mắt nào bổ sung vô số kịch bản câu chuyện cũ: Cuồng bá khốc suất kim chủ chủ tịch công x Tâm cao khí ngạo lại không thể không cúi đầu trước hiện thực đại minh tinh thanh cao thụ

~№23 Team ngược bạch ngọt

Tôi cảm thấy Cuồng bá khốc suất trung khuyến sủng nịch chủ tịch công x ngây ngô được sủng ái minh tinh thụ cũng rất tuyệt

№24 Team vạn năm yêu ngược CP

Yếu ớt gơ tay muốn nhìn chủ tịch thụ x minh tinh công chỉ có mình tôi đơn phương độc mã thôi sao

№25 Vĩnh viễn nghịch CP

Lâu trên ôm một cái cùng khóc nào

~№26 Vội muốn chết

Lâu chủ, nói nửa ngày tất cả đều là uống nước lạnh a, mau mau tới cho chút hoa quả ăn đi, chủ tịch rốt cuộc si tình như thế nào?

Tính tôi nôn nóng muốn xem trực tiếp!

№27 Nghẹn ngào

Post bài trong giờ làm việc, cả nhà thứ lỗi nha.

Ở trên không phải nói công ty của chúng tôi rất lớn sao, cả tòa nhà lớn đều là sản nghiệp của công ty, văn phòng chủ tịch đương nhiên là ở tầng chót, hơn nữa trong phòng làm việc của chủ tịch dĩ nhiên sẽ có một gian phòng nghỉ, kỳ thật nói là phòng nghỉ nhưng nó cực kỳ sa hoa, cả nhà có thể tự tưởng tượng một chút.

Chủ tịch nhà tôi còn là kẻ cuồng công việc, hơn nữa trước đó chẳng phải nói vẫn luôn thanh tâm quả dục không có quan hệ nam nữ hay nam nam linh tinh gì đó sao, những lúc bận bịu ảnh cũng thường xuyên qua đêm ở công ty, phòng nghỉ liền trở thành cái nhà thứ hai của ảnh.

Vì để tránh tin đồn này nọ, bình thường không có việc gì tôi sẽ không tùy tiện vào phòng nghỉ của chủ tịch. Chỉ có điều hôm nay trước khi đi họp ảnh dặn tôi lấy một vài thứ ở trong phòng nghỉ cho nên tôi liền đi vào.

Sau khi vào trong tôi liền đứng hình!

Phòng nghỉ treo đầy áp-phích của người kia, mặc dù rất bảnh nhưng ánh mắt đầu tiên nhìn thấy gương mặt xuất hiện nhiều như vậy thật sự rất ám ảnh có biết không???

Ngay sau đó, tôi liền phát hiện gian phòng nghỉ này quả thực chính là nơi triển lãm riêng các tác phẩm của người kia, tất cả đĩa nhạc từ lúc ra mắt tới nay, các loại phiên bản, tất cả phim từng tham gia, trong đó có mấy bộ phim bao gồm phiên bản tiếng Trung và tiếng Anh thì cũng có đủ, còn có tất cả phiên bản nguyên thủy chưa-biên-tập-cắt-nối; kể cả quảng cáo từ khi ra mắt tới nay, đại diện phát ngôn, tạp chí từng xuất hiện, áp-phích; còn có trang phục mặc khi công diễn... Tóm lại, tất cả những thứ công khai hay không công khai đều có thể tìm được ở nơi này.

Nếu chỉ như thế này thì còn chưa là gì.

Lấy thân phận cùng địa vị của chủ tịch nhà tôi, mấy thứ này chỉ cần ảnh phất tay một cái là cả đồng người thay ảnh đi tìm, căn bản không cần phải nhúng tay.

Nhưng mà! ! !

Trong lúc vô ý tôi phát hiện ID trên mạng của chủ tịch, lòng hiếu kỳ trời dậy liền tìm tòi một chút, phát hiện cái ID này chỉ theo dõi và chia sẻ về người nào đó. Không chỉ có mặt ở các diễn đàn lớn mà còn đối đáp với đám antifan, lời nói cực kỳ sắc bén, logic rõ ràng, có thể làm cho tất cả cao thủ biện luận cũng phải xấu hổ. Tôi bởi vì cũng theo dõi diễn viên này, cho nên vô số lần thấy qua cái ID kia, lúc ấy còn kinh ngạc fan này trình độ thật cao. Hiện tại biết là clone của chủ tịch, trong lòng cảm giác có một chút vi diệu. Nếu các cô từng thấy qua phong thái trên bàn đàm phán của ảnh thì sẽ không kinh ngạc đâu.

Mặt khác còn có các loại cắt riêng từ MV, ảnh chụp của người kia, tất cả đều là thứ nếu các cô nhìn thấy sẽ thêm nhỏ dãi, tuyệt đối thích hợp với những đứa hám trai như chúng ta. Cái ID này có danh vọng rất cao trong diễn đàn đó nha, chính là vẫn luôn thần bí, hiện tại rốt cục biết là vì cái gì. Thế nhưng tôi một chút cũng không có phần khích bởi vì phát hiện chân tướng (; ‘)

Thật muốn hét một câu, trả lại chủ tịch cao lãnh cho tôi! ! !

№28 Tình yêu đích thực vô địch

Ngọa tào, này tuyệt đối là tình yêu đích thực, fan trung thành a

Thật muốn biết diễn viên kia là ai?

№29 Chủ tịch si tình moa moa taz

Ai nha, đột nhiên cảm thấy mạnh quá mạnh quá, làm sao bây giờ?

Ngẫm lại trong đêm đen tĩnh mịch, chủ tịch một mình ở phòng nghỉ âm thầm nhìn ngắm những thứ liên quan đến nam thần, lại khi nam thần bị antifan bôi đen ôm clone phi thân đại chiến tứ phương, mỉm cười xem các loại MV, ảnh chụp chỉ có riêng hình ảnh nam thần....

Ngọa tào, bị chính mình bỏ não mạnh chết rồi

№30 Hai mươi năm chặt chém chuyên nghiệp

Ta sao lại cảm thấy có chút ngược nhỉ

Tại nơi anh không biết, yên lặng mà thích anh, thu thập tất cả những thứ thuộc về anh ...

Mà anh, có lẽ căn bản không biết, có một người, yêu anh như vậy T^T

№31 Cầu ngọt trở lại

Lâu trên quá độc ác!

Có điều tôi cho rằng chủ tịch khẳng định sẽ không yên lặng thâm mền, chắc chắn sẽ hành động.

№32 Nhà nghiêng nghiêng

Nếu không sao xứng đáng danh hiệu cường bá khốc suất của ảnh cơ chứ.

№33 Đây là yêu

Tôi nghĩ lâu chủ nói áp-phích treo khắp phòng, ‘khắp’ là tới trình độ nào?

Người ta mắc chứng sợ hãi dây đặc a, treo kín một phòng cũng quá kinh hoàng rồi.

Nếu không sao có thể gọi là kẻ si tình chứ, nói thế thì đây là tình yêu đích thực sao??

Bị lâu 30 ngược rồi

№34 Cầu HE

Lâu chủ, cô mau trở lại giải thích một chút, tình cảm của chủ tịch rốt cuộc có tới với người diễn viên kia không?

№35 Lâu chủ

Ách, tôi chưa nói hả? Bọn họ đã cùng một chỗ rồi.

№36 Cô chưa nói

... ..

№37 Chân tướng quá rõ ràng

Tôi nghĩ tôi đã biết lâu chủ đang nói ai rồi =.=

№38 Rất rõ ràng

Tôi cũng biết

№39 Lâu chủ ơi cô nói rõ không được sao

Rõ ràng là ở hiện thực đều ngọt đến mức khiến người ta sâu răng, lâu chủ à, cô vừa nói như thể thiếu chút nữa tôi tưởng ngược văn

№40 Cầu cụ thể

Chỉ có tôi còn không rõ sao? Mờ mịt

~№41 Tìm ra chân tướng

Lâu chủ, ID chủ tịch có phải ‘Thủy Trung Hành’ không?

№41 Che mặt

Tôi cái gì cũng chưa nói nha, là các cô tự đoán được

№42 Tam quan của tôi...

Thủy Trung Hành đại đại thể nhưng là chủ tịch đại nhân? ? ? ! ! ! !

№43 Ôi chao, ha ha, ngọt quá cơ

Thủy Trung Hành, tôi cũng biết a

№44 Che che lấp lấp làm gì

Không phải là ảnh đế Lục Diễn cùng chủ tịch Tô Mạc sao, người ta đã sớm quang minh chính đại công khai mà, có cái gì mà không thể nói cơ chứ.

№45 Chủ tịch hãy gả cho em

Vừa mới đọc post tôi cảm thấy lâu chủ hình dung rất khoa trương, sau khi biết chân tướng tôi cảm thấy lâu chủ một chút cũng không khoa trương !

A a a a a a a, xin cho phép tôi hét lên ba tiếng

Từ khi ảnh chụp hai người hôn nhau tại Oscar lộ ra, nháy mắt tôi liền biến thành fan của chủ tịch đại nhân.

Dung mạo kia, dáng người kia, khí chất kia, thân phận kia, gia thế kia... Ngao ngao ngao, máu mũi chảy đầy đất

~~Bây giờ còn từ trong miệng lâu chủ biết thêm thuộc tính si tình của chủ tịch, càng mạnh đó nha (gào thét-ing)

№46 Ảnh đế cầu gả cho em

Lâu trên cô không sợ Lục ảnh đế tìm cô quyết đấu sao

№47 Mang tôi theo!

23333, lâu trên không sợ chủ tịch diệt cô sao

№48 Ai hủy CP của tôi, tôi quyết đấu với kẻ đó

45, 46, 47 lâu, đến đây, chúng ta quyết đấu!

№49 Lại thêm một cái thuộc tính

Không liên quan, ID chủ tịch nghe văn nghệ quá đi.

№50 Chân tướng đơn giản như thế

Lâu trên ngây thơ quá, Thủy Trung Hành, không phải chính là Diễn đó sao? (*)

(*) Thủy() trong Hành () => Diễn ()

№51 Muốn đốt nhà

Mợ nó, đây là biến thành ân ân ái ái trước mắt bàn dân thiên hạ sao

№52 Chủ tịch toàn năng

Tôi nhớ rõ lúc ấy ở TY có hơn vạn người viết chữ tay ủng hộ Lục ảnh đế, Thủy Trung Hành đại đại chính là người đầu tiên đáp lại

Nói ra thì, chữ viết tay của chủ tịch đại nhân rất đẹp đó

№53 Lâu chủ

Đương nhiên, chữ của chủ tịch chính là ngàn vàng khó cầu đấy nha.

Các cô đều khai ra hết rồi thì tôi đây bạo dạn tiết lộ một bí mật!

Các cô còn nhớ rõ khi Lục ảnh đế mới vừa come out không, trên TY không phải có một bài post bàn tán xem người yêu của anh ấy là ai sao? Lúc ấy 1234 lâu nói ra chân tướng, chỉ là không có ai để ý.

ID “Là Daisy không phải Naisy” của 1234 lâu chính là của tôi, nhưng lần đó không phải do tôi viết đâu, mà là chủ tịch đó. Lúc ấy tôi đang đọc bài post kia, chủ tịch liền thuận tay dùng ID của tôi đáp lại một câu.

№54 Lại thêm một điểm manh

Sờ-má? ? ! ! 1234 lâu chính là chủ tịch đại nhân? ? ! ! !

Cái này ấn tượng quá sâu khắc, lúc ấy tôi liền cong tâm cong phé muốn biết cái vị chân tướng đế kia là ai, hóa ra là chủ tịch đại nhân!

“Không phải Tô Quyết, là Tô Mạc”

2333333, mùi dấm nồng nặc quá đi à, không biết chủ tịch lúc ấy nhìn thấy mọi người đoán đến đoán đi mà lại đoán không ra chính mình, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

№55 Vua nằm cũng cũng trúng đạn Tô nhị thiếu gia

Tôi cũng nhớ rõ tôi cũng nhớ rõ

Tôi còn nhớ rõ lúc ấy thời điểm biết được chân tướng, cũng có người đoán 1234 lâu có thể là chính chủ tịch hay không, có điều càng nhiều người cảm thấy hẳn phải là cậu em trai đáng thương nằm cũng trúng đạn Tô Quyết cơ, bởi vì khó chịu chính mình bị oan cho nên tự nhảy ra quảng chân tướng. Không nghĩ tới, Tô đệ đệ lại thêm một lần nữa nằm cũng trúng đạn, há há há há...

№56 Trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử

Càng ngày càng cảm thấy chủ tịch manh quá đi ~ kekeke

Lục ảnh đế thật có phúc.

№57 Không khoa học

Sớm sinh quý tử cái quỷ gì, bọn họ không sinh được, hahahaha

№58 Lâu chủ thật đáng thương

A a a a a a

Bị chủ tịch bắt được, không nghĩ tới cuộc họp kết thúc nhanh như vậy hu hu hu

Chủ tịch ý vị sâu xa mà liếc tôi một cái, gọi tôi vào nói chuyện

Chết chắc rồi!

№59 Lâu chủ, tôi hoá vàng mã cho cô

Tuy rằng không phúc hậu nhưng tôi rất muốn cười xD

Thấp cho lâu chủ nén nhang

№60 Cái gì cũng không nói

Thấp nhang +1

...

№75 Cùng xếp hàng

Thấp nhang + số chứng minh nhân dân

№76 Lâu chủ mơ mơ hồ hồ

Tôi đã trở về ^ ____ ^

№77 Sao tôi cảm thấy có chút thất vọng nhỉ?

Nhanh vậy? !

№78 Tò mò

Lâu chủ mau nói chủ tịch làm gì cô?

№79 Có ý gì?

Tôi chẳng thần thành khẩn với ảnh, ảnh nhìn bài post xong chỉ nói hai chữ: Không-tồi!

№80 Chủ tịch thật đáng yêu

Ý là, lâu chủ tiết lộ bí mật rất tốt??

№81 Rất có đạo lý

Lâu trên nói như vậy thì...

№82 Kích động chết tôi

A a a a, điều tôi để ý chính là, chủ tịch đọc bài post này rồi?

Chủ tịch còn đang nhìn không? Cầu hiện thân

~Chúc chủ tịch cùng Lục ảnh để ân ân ái ái đến đầu bạc răng long

№83 Chủ tịch anh là nam thần của em

A a a, cùng kích động!!!

Chúc chủ tịch cùng Lục ảnh để vĩnh viễn hạnh phúc ngọt ngào

№84 Mỗi người chúc phúc một câu

Chúc chủ tịch cùng Lục ảnh để tâm đầu ý hợp, vĩnh kết đồng tâm

№85 Đuổi kịp đội ngũ

Chúc chủ tịch cùng Lục ảnh để hạnh phúc mỹ mãn, vĩnh viễn bên nhau

...

№100 Thủy Trung Hành

Cảm ơn mọi người chúc phúc, chúng tôi sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ!

124. Chương 124

.

Đều nói ân ân ái ái gì đó chết rất nhanh, hôm nay liền đến 8 một chút về những đôi vợ chồng or đôi phu phụ ngọt ngào mà mất thiên hạ trong giới giải trí

~Lâu chính

Lâu chủ ngày thường kỳ thật không theo đuôi thần tượng ngôi sao gì hết, nhưng ngẫu nhiên dưới tình huống bị bạn bè lôi kéo mà đi xem một bộ phim, cảm thấy nam diễn viên chính thật sự không tồi, đi tìm hiểu về những bộ phim khác của diễn viên đó lại phát hiện... anh ta thật sự là quá vô sỉ, tuyệt đối là siêu cấp địch thủ trong cuộc đời này của tôi! !

Tuy rằng trong tâm hồn ngây thơ trong sáng của tôi không tin vào tình yêu đích thực hay gay gì gì đó, nhưng mà anh ta có cần ái ân mặn nồng đến vậy không! Mắt chó của lâu chủ đều bị các người chó mù rồi!!! Mắt kính vàng ròng 24K đều ngăn không được a! ! ! !

1 lâu

Nhìn tiêu đề liền biết lâu chủ nói tới series phim dài tập về ai ()~→

2 lâu

Lâu trên +1. Vừa thấy liền biết là 8 về ảnh để cùng chủ tịch

3 lâu

Tôi phun, bài post kiểu này đều y như kinh nguyệt rồi sao

4 lâu

Đâu chỉ kinh nguyệt, quả thực chu kỳ kinh cực đều đặn, trang đầu TY đều nhanh bị chiếm lĩnh

Mấy fangirl xin thương xót đi, có thể nghỉ dưỡng một thời gian, suy xét tâm tình người qua đường chút đi được không, đừng hút antifan về cho thần tượng của mình.

5 lâu

Lâu trên tôi nói nhỏ này, TY là do cô mở à? Người ta muốn post bài kiểu gì còn phải được sự đồng ý của nhà cô?

Không thích nhìn có thể lẩn không tiễn, không muốn cần gì chui vào trong đây tạo cảm giác tồn tại chứ

Lâu chủ mặc kệ bọn họ đi, nhanh chóng tiếp tục 888 nào, tốt nhất là làm cho hoành tá tràng vào.

6 lâu

Lâu chủ nói rồi, lâu chủ trước đây ít quan tâm giới giải trí cũng rất ít lên TY, hôm nay là nhện không được mới đến post một bài, cho nên không biết trước kia có gì xảy ra cũng không có hứng thú đi đào lại.

Có hứng thú thì mọi người cùng nhau nhảy vào bàn luận, không muốn thấy thì xin mời rời đi.

Được rồi, trở lại chuyện chính

Nói thực ra, mấy đôi ngọt ngào ân ái tôi thấy nhiều lắm, nhưng mà ngọt đến mức tâm thần mất trí thì lần đầu tiên nhìn thấy

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

Các cô nhìn xem, không phải chỉ là đi ra ngoài ăn một bữa cơm thôi sao! ! Tay trong tay cười ngọt ngào như vậy, tim hồng phấp phới bay đầy trời cứ như muốn nhào ra khỏi màn hình ấy! ! Hồn damn! ! Các anh có suy xét tâm tình cún con của dân FA tại tôi không! ! Nếu là ma pháp sư tôi sẽ thiêu thiêu thiêu rụi.

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

Còn có tấm này, tấm này cùng với tấm này

Là cùng nhau tham dự hoạt động đi, nắm tay đối diện, ánh mắt ẩn tình, có cần chói lòa như vậy không trời! ! ! Nhìn biểu tình người qua đường bên cạnh kia, quả thực sáng tỏ! !

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

Còn có mấy tấm này, rõ như ban ngày nhé, trước công chúng mà kể tai nói nhỏ thân mật như vậy, còn cười nhộn nhạo thế kia, tôi đều thay các anh đỏ mặt mất thôi!

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

Đã không còn sức lực phỉ nhổ nữa rồi, các cô tự mình xem đi

11 lâu

...

Còn tưởng rằng có cái gì mới mẻ bùng cháy, những điều này đều xưa rồi cưng ơi

~Tùy tiện tìm chút là ra cả mớ, gần như mỗi bài post tôi đều phải nhào vào xem một lần, cầu tin mới!

20 lâu

Ách, lâu chủ nói lâu chủ bình thường không chú ý nhiều mà, mấy tấm hình này đều là nhặt được trên mạng

Quả thật không có cái gì mới mẻ bùng nổ cho các nàng đâu

Không bằng tôi đổi thành bài post cầu thông tin nhỉ?

Các cô có cái gì thì tung hết ra đi, tận tình phổ cập khoa học cho lâu chủ với

~27 lâu

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

Ném mấy tấm lên nè, mấy tấm này hẳn là trên mạng còn chưa có, mấy ngày trước đi dạo siêu thị vô tình đụng tới phu phu ảnh đế và chủ tịch, lúc ấy không phải giờ cao điểm nên trong siêu thị không đông lắm, bọn họ cũng không cố tình che giấu gì cả, liếc mắt một cái liền nhận ra, có điều nhào tới thì chẳng hay lắm cho nên tôi lén chụp mấy tấm, hơi mờ chút nha —

30 lâu

Fufufu, hai người đàn ông đẩy một cái xe mua sắm, còn vui vẻ cười nói, dáng vẻ còn tựa như rất quen thuộc.

Ảnh đế và chủ tịch hóa ra ở chung thể này, moe quá!!

34 lâu

Gái ơi... thật đáng tiếc cho cô, ảnh đế và chủ tịch đều rất dễ chịu, nếu lúc ấy cô đi lên chào hỏi, đừng nói kí tên, chụp ảnh chung cũng không có vấn đề gì

hình ảnh # hình ảnh

Đây là một năm trước đi du lịch SY vô tình gặp được phu phu bọn họ, lớn mật tiến lên xin chữ kí cơ mà không tiện thế là chụp hình chung, cái người mặc đồ hoa hòe kia là tôi đó, đáng người không tốt mặc áo tắm cũng không dễ nhìn, vẫn luôn ngại ngùng không dám show ra #che mặt

39 lâu

nước miếng # nước miếng # nước miếng

Tuy rằng mặc quần áo cũng biết dáng người hai anh ấy rất tuyệt, nhưng là... cơ bụng của anh để kia, thất vọng của chủ tịch kia...

Không được, không được, mất máu quá rồi

43 lâu

Huhuhuhuhu... thật hối hận

Lúc ấy nếu lá gan lớn một chút có thể cùng anh để và chủ tịch tiếp xúc thân mật rồi, cô nương 34, tôi cực lực gato với cô

50 lâu

Lại nói, các cô có xem nghi thức thảm đỏ của lễ khai mạc điện ảnh quốc tế SH năm ngoái không?

Ảnh đế và chủ tịch cùng đi trên thảm đỏ nha, một đen một trắng tuyệt đối là tiêu điểm lớn nhất của cả buổi lễ ngày hôm đó!

52 lâu

Nhất định phải xem a

Từ khi hai người tại Oscar công khai tới nay, tôi vẫn luôn muốn xem cảnh hai anh ấy cùng đi thảm đỏ, rốt cục năm trước đã được toại nguyện

Nằm xuống kìm nén phun máu hai người một đen một trắng, tay trong tay bước trên thảm đỏ, người biết thì nghĩ là nghi lễ khai mạc điện ảnh còn không biết á thì cứ ngỡ hai anh đang làm đám cưới đấy. Ôi chao, cười đến ngọt ngào hạnh phúc mỹ mãn

~Còn có tư thế ảnh đế ôm eo chủ tịch khi chụp hình nữa, nhất định là lén lút không biết làm qua bao nhiêu lần, muốn bao nhiêu tự nhiên liền có bấy nhiêu tự nhiên a.

Lúc ấy quần chúng vây xem gào thét điếc hết cả tai, tôi cũng nhìn không được mà gào khàn cổ, có điều cảm giác thật sự rất high

58 lâu

Ha ha, lâu chủ à, cô chỉ cần hơi lưu ý một chút mấy bài phỏng vấn của ảnh đế, mỗi lần chỉ cần có người nhắc tới thân ái nhà ảnh, biểu tình của ảnh lúc đó quả thực bức tử hết đám đàn ông độc thân

67 lâu

Tôi thật sự nhìn không được, mượn chỗ xả tiếng lòng một chút

Tôi là ký giả, thiên hạ hay gọi là paparazzi. Làm cái nghề này thì các bạn cũng biết rồi đó bị người ta phỉ nhổ rất nhiều, kỳ thật chúng tôi cũng có bất đắc dĩ của mình, chỉ vì miếng cơm manh áo mà thôi, ai cũng không dễ dàng. Có điều chúng tôi cũng quen rồi.

Đương nhiên hôm nay không phải đến để kể khổ.

Là một paparazzi lâu năm, không, là ký giả lâu năm, theo dõi chụp ảnh gì đó đều là chuyện thường như cơm bữa, một thời gian trước mấy người chúng tôi cùng nhau mai phục bốn ngày bốn đêm ngoài nhà của một nữ minh tinh, rốt cục chụp được cảnh cô ta thân mật ôm hôn tình nhân cũ, tuy rằng ảnh chụp kia mặt cũng thấy không rõ lắm. Có lẽ các bạn sẽ cảm thấy chụp ảnh như vậy rất đáng xấu hổ, nhưng trong mắt chúng tôi và đồng nghiệp thì so sánh sự kiên nhẫn, nghị lực và kỹ thuật với thám tử chuyên nghiệp thật sự chẳng hề thua kém. Hơn nữa, chúng tôi chuyên nghiệp như vậy còn không phải là vì phục vụ phần đông hứng thú của mọi người sao, để cho các bạn khi nhàn rỗi bàn tán tăng thêm càng nhiều gia vị. Khi tôi mới vừa vào nghề, vị tiên bối hướng dẫn tôi đã giáo dục tôi như vậy đó, cho nên tôi vẫn luôn vì mình là một ký giả mà cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào, đồng thời cũng đem việc có thể đào được tin tức giải trí có giá trị làm mục tiêu phấn đấu cả đời.

Cho nên, các bạn biết không, ngay khi tuôn ra tin tức Lục ảnh để công khai yêu đương cùng chủ tịch Tô Mạc lấy lòng trên thương trường, cả người tôi đều phấn chấn, tôi phát thề tôi muốn học tập các vị tiền bối của tôi, đào ra càng nhiều tin tức.

Thật vất vả nghe ngóng được nơi ở của họ, tôi mai phục ngoài biệt thự bọn họ, thậm chí tôi đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, chớ nói bốn ngày bốn đêm cho dù là bảy ngày bảy đêm tôi cũng tin tưởng có thể kiên trì được. Thế nhưng vận mệnh đối xử với tôi rất tử tế, không đến một ngày tôi đã có cơ hội.

Hình ảnh lúc đó thật sâu khắc vào tâm trí của tôi, ảnh để cùng chủ tịch một trước một sau ra khỏi cửa nhà, rõ ràng hai người đang chuẩn bị cùng nhau rời đi, ảnh để bước đi trước còn muốn quay đầu lại, hai người dưới ánh nắng ban mai nhìn nhau mỉm cười. Khoảnh khắc đó.... trực tiếp đem vào phim thần tượng cũng chẳng cần cắt nối biên tập thêm nữa. Làm thành viên hội FA hai mươi lăm năm, tại một khắc kia, tôi thật sâu cảm nhận được ác ý ghen tị là cái gì.

Là một ký giả chuyên nghiệp lâu năm, tôi đương nhiên không thể buông tha cơ hội này, lập tức giờ máy lên chụp một loạt ảnh, sau đó khi xem lại, mỗi một tấm đều khiến tôi cực kỳ hài lòng, ngay cả cơ hội cho tôi luyện photoshop cũng không có. Đương nhiên, cũng có lẽ là bởi vì lần đầu tiên quá mức khẩn trương, tôi không trốn kỹ nên bị ảnh để phát hiện, anh ta lập tức đi tới chỗ tôi. Lúc ấy trong đầu tôi quỳnh hết lên, quên luôn cả việc nên chạy, cứ ngơ ngác mà đứng ở nơi đó. Lúc đầu còn có chút kích động, sau đó thì tôi bình tĩnh trở lại, lập tức nghĩ tiếp theo hẳn là sẽ trình diễn tiết mục ảnh để tức giận đập máy ảnh, ký giả chuyên nghiệp thì sống chết bảo vệ tài sản đi. A, tôi rất cục cựa có thể tự trải nghiệm một trận đại chiến phần khích như vậy! Cũng tốt, sẽ làm cho kiếp sống ký giả của tôi thêm đặc sắc, tôi lập tức bày ra tư thế đồng đặc chuẩn bị đón tiếp một màn quan trọng trong sự nghiệp của tôi.

Nhưng... tôi thật sự là quá may mắn! Tôi sớm nên nghĩ đến người có thể công khai trước toàn thể giới sao lại để một tên tép riu như tôi vào mắt cơ chứ.

Lục ảnh để đi đến trước mặt tôi, vừa không tức giận cũng không có ý định cướp máy chụp hình tôi đang ôm chặt trong ngực, mà là mỉm cười hòa nhã, bây giờ nhớ lại tôi còn cảm thấy nụ cười kia thật sự quá mức mê người. Anh ấy hỏi tôi ở tạp chí nào, tôi không chút suy nghĩ liền trực tiếp trả lời, mới vừa thoát ra khỏi miệng liền hận không thể cho mình một tát, Lục ảnh để không phải là chuẩn bị kiện tạp chí chúng tôi đó chứ, thậm chí, chủ biên nhất định sẽ mắng chết tôi.

Nhưng mà, các bạn khẳng định cũng đoán được, sự tình lại một lần nữa ra ngoài dự liệu của tôi.

Lục ảnh để thấy áo khoác của tôi còn dính sương sớm liền nói, chờ cả một đêm hã, cậu vất vả rồi, lần sau không cần phiền toái như vậy, nếu muốn chụp ảnh thì tới chào hỏi rồi chụp là được.

Nhất thời hốc mắt tôi nóng lên, lần đầu tiên gặp được nghệ sĩ nói ký giả rất vất vả, bình thường chỉ có ăn chửi mà thôi T_T

Tiếp đó Lục ảnh để nói với tôi bọn họ chuẩn bị tới trường đưa, còn kỹ càng tỉ mỉ mà chỉ cho tôi biết đường tới đó, nói sợ tôi theo xe không kịp, nếu trực tiếp đi tới đó thì sẽ không sao. Sau đó anh ấy còn cho tôi một tấm thẻ, bảo là nơi đó cần phải có thẻ hội viên mới vào được, sau khi vào nói thẳng là tìm anh ấy thì có thể tới nơi.

Từ đầu tới đuôi, tôi ngoại trừ báo ra tên tạp chí mà tôi làm việc thì cái gì cũng không có cơ hội nói. Tôi nắm thẻ hội viên được chế tạo tinh xảo trong tay, nhìn con xe Lamborghini trước mắt, quay đầu nhìn miếng bánh mì trong tay, lại một lần nữa cảm nhận được thiện ý cùng săn sóc của ảnh để.

Trong lòng tôi kỳ thật không thể cao hứng. Vốn là đã chuẩn bị tinh thần mặc dù bị thể nhân hiểu lầm cũng phải kiên trì với giấc mộng của mình, tựa như hết thấy các vị anh hùng đều chẳng được người đời thấu hiểu, không nghĩ tới lại quá thuận lợi, toàn bộ chuẩn bị tâm lý của tôi đều uống phỉ. Cái loại cảm giác vừa rồi rầm lại mất mát này, các bạn có thể hiểu được sao?

75 lâu

Ha ha ha ha ha ha ha ha, cười chết tôi...

Kiều ngạo cùng tự hào là cái quỷ gì, mục tiêu phấn đấu cả đời là cái quỷ gì, còn có cái gì mà anh hùng bi thiết? ? ! !

Ký giả tiểu ca anh đang nghiêm túc sao? Anh thật không phải là con khỉ được phái tới pha trò đấy chứ?

Ký giả tiểu ca anh thật đáng yêu, lần đầu tiên tôi cảm thấy ‘chó săn’ thật sự là một công việc vĩ đại đấy...
Aha ha ha

Không được, cười không ngậm được mồm rồi

~76 lâu

Ha ha ha ha... đáng yêu quá tôi nhịn không được

Ký giả tiểu ca giàu trí tưởng tượng ơi, cầu kết bạn, sau đó cái thẻ hội viên ảnh để cho anh có thể đưa cho em được không?

80 lâu

Nha nha nha, tôi từng xem mấy tấm ảnh ký giả tiểu ca chụp ảnh để cùng chủ tịch ở trường đua ngựa rồi

Hai người mặc trang phục cưỡi ngựa đẹp trai miễn bàn a

~Vẫn luôn biết ảnh để cưỡi ngựa rất giỏi không nghĩ tới chủ tịch cũng siêu lắm nhé, hai người phóng ngựa trên đường thật sự là tiêu sái ngắt gãy

Đương nhiên, còn muốn khen ký giả tiểu ca một câu, ảnh anh chụp rất đẹp, bất kể là góc độ, kết cấu, hình ảnh... trong mắt của tôi thật sự là vô cùng vô cùng tốt

100 lâu

67 lâu à tôi là đồng nghiệp của cậu đây

Có điều tạp chí của tôi tương đối chính quy và cũng coi trọng cấp bậc, bình thường không cần giống 67 lâu đi chạy tin như vậy, trên cơ bản chúng tôi đều là hẹn phỏng vấn trước.

Tôi là phóng viên báo giải trí, tôi có một người anh em là phóng viên bên mảng tài chính kinh tế, có một thời gian dài cậu ta mỗi ngày đều than thở với tôi chủ tịch tập đoàn Tô thị khó xin phỏng vấn đến nhường nào, anh ta chưa bao giờ lộ diện trước ống kính thì không nói, muốn xin hẹn phỏng vấn vài câu còn luôn chối từ. Tôi chịu không nổi cậu ta lắm nhảm liền gọi điện thoại qua, nói là muốn phỏng vấn về chuyện giữa chủ tịch Tô và Lục ảnh đế, chẳng ngờ bên kia lập tức đáp ứng còn nhanh chóng sắp xếp ra thời gian, sau đó tôi liền mang theo người anh em kia của tôi. Thời gian phỏng vấn là một tiếng rưỡi, chúng tôi trò chuyện hết tám mươi phút về Lục ảnh đế, cuối cùng dư mười phút cho bạn của tôi hỏi được đôi ba câu.

Các bạn nói xem, tôi như vậy là bạn chí cốt rồi chứ, kết quả người anh em kia chẳng những không cảm ơn tôi mà vài ngày sau còn làm mặt lạnh với tôi, mỗi ngày nhìn tôi đều là như vậy ()~→

Cũng không biết tôi trêu chọc cậu ta chỗ nào, vốn đang định mời cậu ta bữa cơm, nhưng rồi cũng không giải quyết được gì

102 lâu

A, tìm được mấy tấm hình ảnh đế và chủ tịch cưỡi ngựa rồi

hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh

nước miếng # nước miếng # nước miếng

105 lâu

100 lâu

67 lâu à tôi là đồng nghiệp của cậu đây

Có điều tạp chí của tôi tương đối chính quy và cũng coi trọng cấp bậc...

Ha ha ha ha ha ha ha

Tôi nghĩ tôi đại khái có thể hiểu được tâm tình người anh em của anh rồi, nếu là tôi thì cũng uất chết

106 lâu

Nghiêm trọng đồng ý với lâu trên

Chủ tịch thật sự quá đáng yêu, hưng phấn đến nỗi muốn ra ngoài chạy vòng vòng rồi đây !!

110 lâu

Tôi phun ~ còn có chuyện này sao, thật sự là mở ra cánh cửa của thế giới mới

113 lâu

...

Vẫn cảm giác chủ tịch đối với ảnh để quá tốt rồi, cử chỉ này không phải yêu thật lòng thì sẽ không làm được đâu

Ảnh để thật hạnh phúc <3 114="" lâu="" đâu="" chỉ="" vậy="" a="" fan="" trung="" thành="" của="" lục="" ảnh="" để="" thủy="" trung="" hành="" đại="" đại="" chính="" là="" clone="" của="" chủ="" tịch="" đại="" nhân="" đó="" chuyện="" này="" mới="" vừa="" đào="" ra="" đã="" đập="" nát="" bao="" nhiêu="" kính="" mắt="" của="" mọi="" người="" đồng="" thời="" lại="" kéo="" đến="" rất="" nhiều="" fan="" cho="" ảnh="" để="" và="" chủ="" tịch="" đó="" nha="" 118="" lâu="" còn="" có="" loại="" chuyện="" này?="" vạn="" vạn="" không="" ngờ="" tới...="" 120="" lâu="" bằng="" không="" sao="" có="" thể="" tên="" là="" ‘ân="" ân="" ái="" ái="" đột="" phá="" chân="" trời="" cơ="" chứ=""’)))="" 138="" lâu="" tình="" yêu="" mà="" chủ="" tịch="" dành="" cho="" ảnh="" để="" có="" trời="" đất="" chứng="" giám="" rất="" cảm="" động="" làm="" fan="" trung="" thành="" của="" ảnh="" để="" thật="" sự="" là="" tôn="" sùng="" lục="" tô="" suốt="" đời!="" 140="" không="" sai="" không="" sai="" năm="" đó="" khi="" mà="" ảnh="" để="" vừa="" mới="" công="" bố="" yêu="" đương="" tôi="" đau="" lòng="" muốn="" chết="" cảm="" thấy="" nào="" có="" ai="" có="" thể="" xứng="" đôi="" với="" anh="" ấy="" cơ="" chứ="" nhưng="" chờ="" đến="" khi="" ảnh="" để="" và="" chủ="" tịch="" cùng="" nhau="" come="" out="" gần="" như="" trong="" nháy="" mắt="" tôi="" liền="" tiếp="" nhận="" sau="" đó="" biết="" những="" chi="" tiết="" nho="" nhỏ="" giữa="" bọn="" họ="" thì="" lại="" càng="" cảm="" thấy="" đây="" mới="" là="" nhân="" duyên="" trời="" định="" nhiều="" năm="" rồi="" vẫn="" có="" thể="" nhìn="" thấy="" bọn="" họ="" ngọt="" ngào="" thân="" mật="" như="" xưa="" trong="" lòng="" liền="" cảm="" thấy="" ấm="" áp="" hạnh="" phúc="" hơn="" nữa="" tôi="" cùng="" bạn="" trai="" cũng="" bởi="" vì="" đều="" là="" fan="" của="" họ="" mà="" quen="" nhau="" hiện="" tại="" chúng="" tôi="" đang="" chuẩn="" bị="" kết="" hôn="" hy="" vọng="" chúng="" tôi="" về="" sau="" cũng="" có="" thể="" ngọt="" ngào="" hạnh="" phúc="" giống="" ảnh="" để="" cùng="" chủ="" tịch="" ^="" 142="" lâu="" chúc="" mừng="" cô="" nương="" 140="" nhé="" không="" nghĩ="" tới="" ảnh="" để="" và="" chủ="" tịch="" còn="" trở="" thành="" bà="" mới="" nữa="" chứ="" haha="" có="" điều="" lại="" nói="" tiếp="" còn="" rất="" nhiều="" người="" bởi="" vì="" bọn="" họ="" mà="" lại="" có="" thể="" tin="" tưởng="" vào="" tình="" yêu="" thật="" sự="" là="" trần="" đầy="" năng="" lượng="" nha="" 145="" lâu="" hử="" thật="" đúng="" là="" series="" chủ="" tịch="" bá="" đạo="" yêu="" mỹ="" nhân="" không="" yêu="" giang="" sơn="" chỉ="" e="" với="" vị="" chủ="" tịch="" này="" ngoại="" trừ="" ảnh="" để="" ra="" thì="" chẳng="" người="" nào="" hay="" chuyện="" gì="" có="" thể="" lọt="" vào="" mắt="" anh="" ta="" nữa="" năm="" đó="" khi="" họ="" còn="" chưa="" công="" khai="" có="" một="" thiếu="" gia="" họ="" ngụy="" bởi="" vì="" không="" biết="" chuyện="" giữa="" bọn="" họ="" mà="" nãy="" sinh="" tình="" cảm="" với="" lục="" ảnh="" để="" công="" khai="" theo="" đuổi="" vài="" ngày="" liền="" bị="" lưu="" đây="" đến="" alaska="" nghe="" nói="" đến="" nay="" còn="" chưa="" trở="" về="" tiểu="" thụ="" đáng="" thương="" vận="" khí="" thật="" sự="" là="" quá="" kém="" thích="" người="" nào="" không="" thích="" thật="" sự="" là...="" chắc...="" 146="" lâu="" lâu="" trên="" có="" vẻ="" là="" người="" trong="" giới="" hã="" có="" điều="" đáng="" áy="" lẫn="" lộn="" sự="" thật="" đối="" trắng="" thay="" đen="" thể="" kia="" mà="" coi="" được="" sao?="" muốn="" bôi="" xấu="" người="" khác="" cũng=""

không=" nên=" dựng=" chuyện=" thế=" chứ=" đăng=" ấy=" tưởng=" người=" trong=" giới=" chỉ=" mình=" đăng=" ấy=" có=" mặt=" trên=" diễn=" đàn=" ty=" thôi=" chắc?=" tên=" họ=" nguyễn=" kia=" là=" loại=" người=" gì,=" người=" sáng=" suốt=" liếc=" mắt=" một=" cái=" liền=" nhìn=" ra.= " hấn=" trước=" kia=" cũng=" bởi=" vì=" hành=" vi=" đáng=" xấu=" hổ=" mà=" bị=" người=" nhà=" đuổi=" ra=" nước=" ngoài,=" đăng=" ấy=" sao=" có=" thể=" khăng=" định=" là=" do=" tô=" đồng=" động=" tay=" động=" chân?= " mà=" nói=" thảng,=" cho=" dù=" thật=" sự=" là=" tô=" đồng=" làm=" thì=" sao,=" đó=" cũng=" là=" vì=" dân=" trừ=" hại,=" ai=" biết=" hấn=" tiếp=" tục=" ở=" trong=" nước=" còn=" gây=" họa=" cho=" bao=" nhiêu=" người?= " 150=" lâu=" 145=" mây=" là=" nam=" đúng=" không?= " nếu=" là=" nữ=" thì=" thôi=" bỏ=" qua,=" còn=" nếu=" mây=" là=" nam=" mà=" lại=" chút=" chút=" oa=" oa=" nói=" chuyện=" chua=" lòm=" kiêu=" đó,=" tao=" thay=" mặt=" mọi=" người=" khinh=" bỉ=" mây.= " tuy=" rằng=" không=" biết=" mấy=" chuyện=" trong=" cái=" vòng=" luẩn=" quẩn=" của=" các=" người=" nhưng=" theo=" lời=" mấy=" người=" thì=" việc=" mà=" chủ=" tịch=" làm=" rất=" đúng.= " đàn=" ông=" là=" phải=" vậy,=" ai=" dám=" đùa=" giỡn=" người=" của=" mình=" thì=" phải=" xử=" thật=" đẹp.= " 145=" mây=" hào=" phóng=" ghê=" nhĩ,=" ngày=" khác=" nếu=" có=" người=" đùa=" giỡn=" người=" yêu=" mây,=" mây=" không=" đứng=" ra=" nói=" một=" tiếng=" sao?= " dù=" sao=" nếu=" ai=" dám=" đùa=" giỡn=" người=" của=" tao=" thì=" phải=" đánh=" cho=" nó=" rằng=" rơi=" đây=" đất=" mới=" ngừng.= " 153=" lâu=" anh=" giai=" 150=" khí=" phách=" quá,=" vừa=" thấy=" liền=" biết=" là=" một=" người=" rất=" đàn=" ông=" #bật=" ngón=" cái=" #ngón=" cái=" 154=" lâu=" chắc=" chắc,=" trong=" mấy=" bài=" post=" thể=" này=" mà=" cũng=" có=" an-ti-phân=" trà=" trộn=" cơ=" à,=" thân=" ái,=" không=" cần=" chuyên=" nghiệp=" đến=" vậy=" đâu=" 155=" lâu=" nha,=" tôi=" chỉ=" là=" đi=" ngang=" qua,=" tùy=" tiện=" nói=" hai=" câu,=" tôi=" là=" kẻ=" quê=" mùa,=" nói=" chuyện=" không=" hay=" thì=" cũng=" dừng=" để=" ý=" nhé=" lần=" đầu=" tiên=" xem=" mấy=" bài=" post=" kiểu=" này=" quả=" thực=" rất=" thú=" vị,=" các=" bạn=" cứ=" tiếp=" tục=" tiếp=" tục=" nhìn=" đến=" đại=" ca=" ở=" 150=" lâu=" một=" hơi=" bảo=" vệ=" người=" yêu=" của=" mình,=" đại=" ca=" thật=" man!=" lại=" nói=" tiếp=" tôi=" vẫn=" luôn=" ngạc=" nhiên,=" ảnh=" đế=" vs=" chủ=" tịch,=" rớt=" cuộc=" ai=" trên=" ai=" dưới?= " hai=" người=" đều=" man=" như=" vậy,=" chung=" quy=" cảm=" giác=" đều=" là=" công...=" 156=" lâu=" gay=" chân=" chính=" hình=" như=" đều=" tương=" đối=" yêu=" thích=" loại=" hình=" tiểu=" 0=" nhưng=" mà=" man=" thì=" phải,=" tìm=" kiểu=" ảo=" ảo=" còn=" không=" bằng=" trực=" tiếp=" tìm=" nữ=" cho=" rồi=" 157=" lâu=" trong=" giới=" hình=" như=" đa=" phân=" đều=" là=" hử??=" 158=" lâu=" tôi=" không=" biết=" những=" gay=" khác=" thể=" nào,=" nhưng=" ảnh=" đế=" và=" chủ=" tịch=" không=" phải=" rất=" rõ=" rằng=" sao?= " lúc=" trước=" màn=" hôn=" lễ=" chán=" động=" một=" thời=" kia,=" công=" thụ=" đã=" rất=" cụ=" thể=" nha=" 160=" lâu=" đúng=" đúng=" đúng=" nói=" về=" màn=" cưới=" hỏi=" ấy,=" trên=" ty=" cũng=" không=" phải=" có=" bài=" post=" cực=" kỳ=" dài=" sao,=" cơ=" mà=" vui!=" cuối=" cùng=" mọi=" người=" không=" phải=" nhất=" trí=" đồng=" ý=" ảnh=" đế=" là=" tới=" rước=" dâu=" sao?= " lúc=" ấy=" rất=" nhiều=" phân=" tích=" sôi=" nổi=" mặc=" giáp=" ra=" trận,=" ai=" cũng=" có=" lý,=" có=" cũ=" có=" mới,=" cười=" chết=" tôi=" 163=" lâu=" link:= " [trực=" tiếp="]=" cp=" đảo=" ngược=" công=" thụ=" không=" thể=" nghịch,=" phân=" tích=" từ=" nhiều=" góc=" độ=" sau=" hôn=" lễ=" của=" ảnh=" đế=" và=" chủ=" tịch,=" ai=" công=" ai=" thụ,=" mọi=" người=" xin=" thận=" trọng=" khi=" gia=" nhập!=" != " các=" cô=" nói=" chính=" là=" bài=" post=" này=" hử=" 164=" lâu=" chính=" nó,=" giới=" thiết=" lâu=" trên=" nhanh=" như=" vậy=" liền=" tìm=" ra,=" mau=" chóng=" lướt=" qua=" găm=" một=" lần=" đi...=" 221=" lâu=" vừa=" xem=" xong...=" máu=" mũi=" chảy=" đây=" đất,=" cái=" gì=" cũng=" không=" muốn=" nói=" 223=" lâu=" #=" nước=" miêng=" #=" nước=" miêng=" #=" nước=" miêng=" nhìn=" thấy=" ảnh=" đế=" và=" chủ=" tịch=" mặc=" áo=" cưới=" đỏ=" thăm=" cùng=" cưới=" một=" con=" ngựa,=" hơn=" nửa=" tư=" thế=" kia,=" chủ=" tịch=" ngồi=" trước=" ảnh="

300=" oi,=" cầu=" tiếp=" tục=" truyền=" hình=" trực=" tiếp=" đi=" mà=" 348=" lâu=" cứ=" lo=" nhìn=" chăm=" chăm=" hai=" nam=" thần,=" bạn=" tôi=" bảo=" tôi=" lau=" nước=" miếng,=" bảo=" vẽ=" mặt=" của=" tôi=" quá=" mức=" hám=" giai=" (ˇ)= 350=" lâu=" ha=" ha=" hoàn=" toàn=" lý=" giải=" tâm=" tình=" của=" cô=" nương=" 300=" có=" điều=" vẫn=" muốn=" cầu=" trực=" tiếp=" a,=" tốt=" nhất=" nhiều=" thêm=" mấy=" tám=" ảnh=" nữa=" là=" hay=" nhất=" 354=" lâu=" chỗ=" ngồi=" chụp=" ảnh=" không=" tốt=" lắm,=" lại=" không=" dám=" chụp=" công=" khai,=" sợ=" bị=" phát=" hiện=" vừa=" rồi=" ảnh=" để=" không=" biết=" ghé=" vào=" tai=" chủ=" tịch=" nói=" gì=" đó,=" chủ=" tịch=" đột=" nhiên=" nở=" nụ=" cười,=" nụ=" cười=" mê=" chết=" tôi=" rồi=" lần=" đầu=" tiên=" nhìn=" họ=" ở=" khoảng=" cách=" gần=" như=" vậy,=" sao=" có=" thể=" đẹp=" trai=" thế=" này!= " != " != " không=" được,=" mất=" máu=" nặng=" quá=" rồi=" t^t=" 357=" lâu=" a=" a=" a,=" động=" tác=" vừa=" rồi=" của=" ảnh=" để...=" ngón=" tay=" chủ=" tịch=" không=" cần=" thận=" dính=" một=" chút=" cà=" phê,=" ảnh=" để=" trực=" tiếp=" nắm=" tay=" chủ=" tịch=" lên=" bên=" miệng=" nhẹ=" nhàng=" liếm=" một=" cái,=" ánh=" mắt=" vẫn=" hướng=" về=" phía=" trước,=" nụ=" cười=" kia...=" đây=" là=" đùa=" giỡn=" đi,=" tuyệt=" đối=" là=" đùa=" giỡn=" ~=" chủ=" tịch=" cũng=" sưng=" sốt=" rồi=" (*' *)=" 358=" lâu=" cảnh=" tượng=" quá=" mức=" hường=" phần=" gái=" oi=" mau=" tiếp=" tục=" 360=" lâu=" chủ=" tịch=" nhẹ=" nhàng=" liếc=" ảnh=" để=" một=" cái,=" ánh=" mắt=" kia=" tựa=" như=" trách=" móc=" mà=" lại=" chẳng=" phải=" trách=" móc,=" trời=" ơi=" != " != " != " tôi=" là=" con=" gái=" mà=" chịu=" không=" thấu=" đây=" chủ=" tịch=" muốn=" phản=" kích=" ~=" không=" nói=" nhiều,=" chủ=" tịch=" thực=" khí=" phách,=" trực=" tiếp=" liên=" hôn=" lên=" lúc=" này=" sưng=" sốt=" đổi=" thành=" ảnh=" để=" rồi.= " cứu=" mạng,=" mất=" tôi=" sắp=" mù,=" cấp=" bách=" cần=" kính=" râm!= " != " != " != " 362=" lâu=" tặng=" cho=" cô=" nương=" 300=" một=" cái=" kính=" râm,=" cô=" vất=" vả=" rồi=" 362=" lâu=" tôi=" phun,=" giữa=" thanh=" thiên=" bạch=" nhật=" a=" tôi=" có=" thể=" nói=" một=" câu,=" đôi=" cẩu=" nam=" nam=" này=" muốn=" đề=" bẹp=" con=" dân=" chúng=" ta=" sao=" 363=" lâu=" ()~>=" cô=" đã=" nói=" ra=" rồi=" 364=" lâu=" fan=" chìm=" xuống=" đáy=" sâu=" tự=" nhiên=" sẽ=" phản=" động.= " aha=" ha,=" xin=" kéo=" tôi=" lên=" 367=" lâu=" cô=" nương=" 300=" cho=" hỏi=" một=" chút,=" quần=" chúng=" vậy=" xem=" phản=" ứng=" thế=" nào?= " không=" phải=" chỉ=" mình=" chúng=" ta=" bị=" chói=" mù=" mắt=" chứ,=" bạn=" bè=" quốc=" tế=" có=" thái=" độ=" gì?= " 369=" lâu=" mới=" vừa=" nói=" qua,=" lúc=" này=" không=" phải=" giờ=" cao=" điểm=" cho=" nên=" không=" quá=" đông=" người,=" hơn=" nữa=" đa=" số=" đều=" là=" mấy=" đôi=" yêu=" nhau=" à=" có=" điều=" là=" anh=" đẹp=" trai=" tóc=" vàng=" đôi=" diện=" ảnh=" để=" và=" chủ=" tịch=" cứ=" nhìn=" trộm=" họ=" hoài,=" vẽ=" mặt=" cực=" kỳ=" khiếp=" sợ=" ()/= 370=" lâu=" hình=" như=" đã=" không=" phải=" lần=" đầu=" tiên=" có=" người=" nhìn=" thấy=" bọn=" họ=" ở=" nước=" ngoài=" yêu=" đương=" ngọt=" ngào=" nhĩ=" đây=" là=" muốn=" trình=" diễn=" ân=" ân=" ái=" ái=" ra=" toàn=" thể=" giới=" sao!= " != " 372=" lâu=" ai=" bảo=" không=" phải=" cơ=" chứ=" bọn=" họ=" từ=" khi=" công=" khai=" liên=" không=" hề=" cố=" tình=" giấu=" giếm=" nha=" tôi=" có=" một=" người=" bạn=" du=" học=" bên=" hà=" lan,=" có=" một=" lần=" nói=" với=" tôi=" cậu=" ấy=" bắt=" gặp=" một=" đôi=" tình=" nhân=" đồng=" tính=" phương=" đông=" tay=" trong=" tay=" ôm=" hôn=" ngay=" trước=" toà=" thị=" chính,=" trên=" tay=" còn=" đeo=" nhẫn=" đôi=" sáng=" chói.= " các=" đôi=" đồng=" tính=" đến=" hà=" lan=" kết=" hôn=" rất=" nhiều,=" lúc=" ấy=" tôi=" cũng=" không=" để=" ý=" lắm.= " thẳng=" đến=" khi=" cậu=" bạn=" kia=" về=" nước=" ngấu=" nhiên=" trông=" thấy=" ảnh=" chụp=" của=" ảnh=" để=" và=" chủ=" tịch,=" cậu=" ấy=" liên=" chỉ=" vào=" bọn=" họ=" nói=" chính=" là=" người=" ngày=" đó=" cậu=" ấy=" trông=" thấy=" đáng=" tiếc=" bình=" thường=" bạn=" tôi=" không=" quan=" tâm=" tới=" diễn=" viên=" ca=" sỹ=" gì,=" đôi=" với=" tình=" hình=" giới=" giải=" trí=" trong=" nước=" lại=" càng=" không=" biết,=" tôi=" lúc=" ấy=" cũng=" không=" hỏi=" nhiều=" ai...=" liên=" bỏ=" lơ=" cơ=" hội=" trở=" thành=" chân=" tướng=" để=" mất=" rồi...=" 380=" lâu="

a="" a="" b="" b="" h="" h="" t="" t="" t="" t="" b="" b="" r="" r="" d="" r="" l="" l="" s="" s=""
b="" b="" g="" g="" l="" l="" s="" s="" b="" b="" g="" g="" t="" t="" c="" c="" n="" n="" t="" t="" x="" x="" c="" c="" k="" k="" v="" v=""
c="" c="" a="" a="" k="" k="" ?="" ?="" !=="" !=="" !=="" c="" c="" g="" g="" k="" k="" t="" t="" q="" q="" l="" l="" s="" s=""
b="" b="" g="" g="" ?="" ?="" 381="" 381="" l="" l="" c="" c="" n="" n="" d="" d="" c="" c="" x="" x="" l="" l="" d="" d="" k="" k=""
c="" c="" đ="" đ="" c="" c="" h="" h="" g="" g="" đ="" đ="" h="" h="" ở="" ở="" n="" n="" n="" n="" o="" o="" b="" b="" q="" q="" s="" s=""
t="" t="" n="" n="" h="" h="" n="" n="" a="" a="" đ="" đ="" v="" v="" c="" c="" t="" t="" đ="" đ="" r="" r="" t="" t="" t="" t=""
m="" m="" 382="" 382="" l="" l="" k="" k="" s="" s="" c="" c="" n="" n="" l="" l="" d="" d="" n="" n="" ...="" ...="" 400="" 400="" l="" l=""
đ="" đ="" x="" x="" đ="" đ="" c="" c="" k="" k="" k="" k="" v="" v="" c="" c="" a="" a="" c="" c="" p="" p="" k="" k="" -="" -="" i="" i=""
t="" t="" s="" s="" g="" g="" c="" c="" c="" c="" n="" n="" a="" a="" đ="" đ="" v="" v="" c="" c="" t="" t="" đ="" đ="" r="" r=""
t="" t="" t="" t="" t="" t="" c="" c="" c="" c="" c="" c="" y="" y="" x="" x="" c="" c="" t="" t="" v="" v="" i="" i="" c="" c="" t="" t="" v="" v=""
c="" c="" a="" a="" a="" a="" c="" c="" đ="" đ="" ú="" ú="" c="" c="" v="" v="" i="" i="" t="" t="" c="" c="" c="" c="" c="" c="" t="" t="" đ="" đ=""
o="" o="" l="" l="" đ="" đ="" đ="" đ="" n="" n="" a="" a="" đ="" đ="" c="" c="" k="" k="" t="" t="" c="" c="" c="" c="" c="" c="" c="" c=""
c="" c="" c="" c="" c="" c="" l="" l="" c="" c="" m="" m="" c="" c="" ()="" ()="" #="" #="" h="" h="" a="" a="" #="" #="" h="" h="" a="" a=""
#="" #="" h="" h="" a="" a="" f="" f="">

125. Chương 125

Mi mắt hơi run run, sau đó mới mở mắt ra. Lúc đầu còn có chút mơ màng khi tỉnh giấc, rất nhanh sau đó đã tỉnh táo hoàn toàn.

Lục Diễm dùng sức hít thở, khoe miệng tự nhiên cong lên. Một đêm ngon giấc thì cho dù ai tỉnh lại đều sẽ cảm thấy cả linh hồn và thể xác khoan khoái.

Vươn tay sờ sang bên cạnh, không nghĩ đến chỉ chạm phải khoảng không. Mép chăn được ép vuông vắn, bên trong đã lạnh, rõ ràng người bên cạnh đã thức dậy được một lúc rồi.

Tô Mạc luôn luôn dậy sớm hơn hẳn chỉ trừ những lúc buổi tối hôm trước bị gây sức ép quá mức mà mệt mỏi. Về điểm này, Lục Diễm thường xuyên cảm thấy rất mâu thuẫn, vừa hổ thẹn lại vừa hài lòng.

Hai tay hắn nhẹ nhàng chống lên, cả người thuận thể ngồi dậy, chân trần đi trên thảm trải sàn có chút ngứa. Dùng sức lưỡi biếng duỗi duỗi thắt lưng, đi vài bước đến bên cửa sổ, gạt tấm rèm cửa ra, nắng sớm chiếu vào qua lớp cửa sổ khiến toàn bộ căn phòng sáng ngời mà ấm áp. Mở một cánh cửa, hít một hơi thật sâu mùi cỏ cây trong sân trộn lẫn với mùi không khí ẩm ướt lạnh lạnh tràn qua phổi vào đến khoang bụng, phảng phất tựa như gột rửa cả linh hồn và thể xác một lượt, thấm đượm cả ruột gan.

Sau khi rửa mặt xong, hắn thay quần áo xuống tầng, quả nhiên tìm thấy Tô Mạc ở phòng bếp.

Tô Mạc đưa lưng về phía Lục Diễm, anh đứng trước kệ bếp. Lục Diễm khẽ hít hít mũi, chỉ ngửi mùi thôi liền biết là món trứng ốp.

Tiết trời đã vào đông, hệ thống lò sưởi được bật lên ấm áp, Tô Mạc chỉ mặc một cái áo len chui cổ màu trắng, phía dưới là chiếc quần hươu nhàn cùng màu. Tóc chưa chải chuốt rũ xuống tự nhiên, giống như tan mất khí thế đế vương cao ngạo, thoát nhìn vô cùng ấm áp dịu dàng.

Quần áo như thế này Lục Diễm cũng có một bộ. Vóc dáng hai người xấp xỉ nhau, chiều cao cũng tương đương cho nên mặc đồ của nhau cũng sẽ không có gì không thích hợp. Ngày thường lúc hắn mua quần áo đều thích mua thêm một bộ cùng kiểu, vì thế quần áo vốn luôn là kiểu chính thức của Tô Mạc cũng đành phải chia một nửa không gian tủ đồ cho quần áo mặc ngày thường. Chưa kể đến con mắt của Lục Diễm còn rất tốt, kiểu dáng màu sắc chọn mua cho Tô Mạc càng làm tôn lên dáng người của anh hơn.

Khi hai người đi ra ngoài, Lục Diễm cũng thích mặc quần áo cùng hoặc gần giống kiểu dáng với Tô Mạc, mỹ danh viết là “trang phục tình nhân”. Tô Mạc về phương diện này cũng không có ý kiến gì, nếu Lục Diễm thích anh cũng rất vui vẻ phối hợp.

Lục Diễm lại gần từ đằng sau, hai tay ôm lấy eo Tô Mạc, cảm đặt lên vai anh, nhìn quả trứng vàng óng khiến người khác chảy nước miếng trong chảo, dùng sức hít hít cái mũi, “Thơm quá!”

Tô Mạc thuận miệng đáp lại một câu, “Đã dậy rồi?” cũng không quay đầu lại, tay trái cầm cán chảo nhẹ nhàng lật một cái, hai miếng trứng nhảy lên trên không trung một cách đẹp mắt, lật xuống chảo lộ ra phần lòng đỏ tan chảy, hương vị càng đậm đà.

Chỉ có điều lúc này, lực chú ý của Lục Diễm lại bị hàng mi đang rũ xuống của Tô Mạc hấp dẫn. Khoảng cách gần như vậy, gần như có thể nhìn thấy lông mao mỏng manh trên làn da của anh tạo nên một tầng sáng nhu hòa, nhìn từ bên cạnh hình dáng đường nét của khuôn mặt của anh càng đẹp hơn.

Sáng sớm vốn là thời gian đàn ông dễ dàng xúc động nhất, hướng chi tới hôm qua hai người chỉ làm một lần, tinh lực căn bản chưa dùng hết. Giờ phút này ôn hương trong ngực, cách một tầng áo len mỏng manh có thể cảm nhận rõ rệt thất lưng mềm dẻo chân thực trong tay, Lục Diễm không khỏi có chút suy nghĩ mông lung.

Từ khi hai người công khai đến nay đã qua mười năm, mà thời gian hai người ở chung còn hơn thế nữa. Tô Mạc đã hơn bốn mươi, Lục Diễm cũng hơn ba mươi. Chẳng qua đàn ông bốn mươi một thăng hoa, hai người đều còn ở những năm tháng rực rỡ nhất. Hơn nữa do bảo dưỡng thích hợp, cả người Tô Mạc nhìn nhả thoát nhìn không giống đã hơn bốn mươi mà tựa như chỉ mới qua ba mươi. Lục Diễm thì ngược lại, năm tháng và đời sống rèn luyện trong công việc khiến hần ngày càng trầm ổn nội liêm, ngay cả đường nét khuôn mặt đều mất đi vẻ ngây ngô mà trở nên thành thực hơn, khí chất đàn ông trưởng thành đáng tin cậy càng toát ra mị lực mê người, giống như một vò rượu ngon, càng ủ lâu càng đậm đà.

Hai người bởi vì công việc riêng nên ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi một lần gặp lại giống như tiểu biệt thắng tân hôn, khó tránh khỏi điên cuồng nồng nhiệt. Cho nên tới hôm qua mới làm một lần làm sao mà đủ?

Một bàn tay Lục Diễm từ vạt áo len chui vào, tay mới rửa nước lạnh còn chưa tan hết hơi lạnh chạm vào nơi mẫn cảm ở phần eo. Tô Mạc khẽ run lên, nửa thìa muối trong tay suýt nữa đổ hết xuống miếng trứng vàng nhạt. Cũng không biết do ngón tay lạnh lạnh chạm vào da thịt ẩm áp kích thích hơn hay là do nơi thất lưng bị vuốt nhẹ kích thích hơn.

Còn chưa kịp nói gì, tay Lục Diễm đã bắt đầu mò từ thất lưng vuốt ve từ trên xuống, cảm giác vừa có chút ngứa vừa có chút tê dại khiến Tô Mạc nhận không được vận vẹo thất lưng, giọng nói hơi khàn khàn, “Đừng nghịch mà, ăn cơm đã.”

Lục Diễm chẳng những bỏ ra ngược lại còn làm quá hơn mà duỗi thêm một tay chui vào, hai tay hơi dùng sức khiến Tô Mạc muốn xoay thất lưng cũng không được. Mối vốn đặt gần cũng liếm vành tai của đối phương, vừa gặm cắn vừa liếm, tiếp đó ngậm toàn bộ vành tai trong miệng, đầu lưỡi đảo qua lại.

Tô Mạc rụt cổ né tránh, lúc này Lục Diễm mới buông tai anh ra, khẽ thổi một hơi thì thâm ái muội, “Chính là anh muốn ăn em trước.”

Tô Mạc lập tức tắt bếp, giữ bàn tay làm loạn trên lưng mình của hần lại, quay người thoáng đẩy người kia ra, nâng mi lên, cười như có như không nhìn Lục Diễm, sau đó nâng đầu gối khẽ cọ cọ vào nơi đứng quần hần, khóe miệng nhếch lên: “Không phải em ăn anh sao?”

....

Vốn nơi kia đã có chút phản ứng, sau khi bị cọ càng cứng đau hơn, mà Tô đồng hiếm khi nói lời tình sắc lại suýt chút nữa dọa Lục ảnh để ngây người. Một lúc sau hần mới phục hồi tinh thần, hai tay vươn lên ép người kia ngã ra, tiếng cười của hần càng trầm thấp, lời nói đầy ẩn ý, “Vậy thì đến ăn đi nào.”

Nói xong cũng không đợi Tô Mạc trả lời, kéo người ôm tới một vị trí trống của kệ bếp. Hai tay Tô Mạc chống lên kệ, không nằm hần xuống, nhấc người lên mắt hơi híp lại nhìn Lục Diễm, khóe miệng khẽ nhếch, “Lúc lắp đặt nhà bếp cố ý làm kệ bếp rộng thế này, có phải đã sớm âm mưu rồi hay không?”

Lục Diễm mỉm cười, cố tình nói, “Nếu đã bị em phát hiện, lại không nỡ giết người diệt khẩu, đành lôi kéo em thành đồng phạm vậy.”

Cho dù từng có âm mưu như vậy nhưng kệ bếp không phải thiết kế cho chuyện này nên không tránh khỏi hơi cao một chút. Lúc hoàn toàn tiến vào cả eo Tô Mạc lơ lửng ở bên ngoài, tư thế này có chút khó chịu. Là một người chồng quan tâm săn sóc, Lục Diễm sao có thể để anh chịu vất vả, đưa tay ôm trọn phía sau

người kia hơi nhấc lên, hai tay Tô Mạc bám lên vai Lục Diễm, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, chẳng qua ngược lại tư thế này càng khiến nơi kia bị tiến vào sâu hơn.

Cảm giác nóng bỏng chặt chẽ khiến da đầu Lục Diễm run lên, mà cảm giác căng trướng ở bên trong cũng khiến Tô Mạc khó nhin, hai người càng ồ ồ thở dốc.

Lục Diễm vừa thở dốc nặng nề vài tiếng vừa trêu chọc, “Thế nào, ăn ngon không?”

Tình trạng của Tô Mạc cũng không tốt hơn, nơi cổ họng cố gắng kiềm chế thanh âm đứt quãng trả lời, thậm chí còn rắng nâng một chân cọ cọ lưng Lục Diễm, cười khẽ, “Nếu chỉ ở mức độ này... còn chưa đủ vị.”

Lòng ngực Lục Diễm rung lên vài cái, “Để Tô đồng không thoải mái là lỗi của tôi, tiếp theo sẽ dùng sức hơn để khiến ngài vừa lòng.”

Động tác và ý cười của Lục Diễm ngày càng mãnh liệt, rất nhanh sau đó Tô Mạc sẽ không còn tâm trạng để suy xét xem có đủ vị hay không được nữa.

Lúc kết thúc đã chuyện của hơn một giờ sau, tắm rửa thêm một lần, Tô Mạc nhìn miếng trứng đáng thương đã lạnh trong chảo, không khỏi tiếc nuối, “Nguội mất rồi.”

Tuy rằng không phải thiếu ăn thiếu mặc nhưng Tô Mạc cho đến nay không phải người lãng phí đồ ăn, cứ vứt đi như vậy cũng không được, mà rán thêm lần nữa thì không còn mùi vị.

Đang có chút khó xử, Lục Diễm đã đi đến nhận lấy cái chảo, đổ trứng nguội ra đĩa, lấy hai miếng thịt hun khói ở trong tủ lạnh, hơn nữa lấy thêm mấy lát bánh mì cùng thả vào chảo rồi rửa sạch mấy lá rau xà lách, món sandwich chân giò trứng gà cứ như vậy đơn giản ra đời. Làm vậy không bị ảnh hưởng bởi vị trứng ốp la, lúc ăn cũng không vì nguội mà khó nuốt, ngược lại là một cách rất tốt.

Cũng may cháo luôn ở trong nồi, sẽ không vì rời đi khá lâu mà lạnh mất.

Thêm vài món nữa, hai người vui vẻ tận hưởng bữa sáng Đông Tây kết hợp.

Sau khi ăn xong, một người rửa chén một người dọn bàn ăn, phối hợp không chê vào đâu được.

Công việc của cả hai đều rất bận, ngày thường đều là gọi người tới dọn dẹp vệ sinh, ăn cơm cũng tùy theo tình cảnh. Nhưng lúc hai người được nghỉ thì không thích bị người khác làm phiền, cho nên dù là mua thức ăn, nấu cơm hay dọn dẹp vệ sinh đều cùng nhau làm. Có lẽ ở bên ngoài tiệc tùng sang trọng nhiều lắm nên khi hai người cùng nhau làm những chuyện bình bình đạm đạm như vậy, cũng là một loại hạnh phúc. Huống chi, có sự tồn tại của tình yêu thì cho dù chuyện tẻ nhạt hơn đi chăng nữa cũng sẽ trở thành thú vị.

Dọn dẹp sơ qua phòng bếp, Tô Mạc cầm theo một quyển sách tùy ý ngồi trên tấm thảm trải sàn trong phòng khách, tựa lưng vào sofa. Lục Diễm thì đeo tai nghe nằm nghe nhạc, đầu gối lên chân Tô Mạc, cảnh tượng vô cùng yên bình dễ chịu.

Tô Mạc lật sách thi thoảng sẽ vuốt nhẹ lên tóc hoặc khuôn mặt Lục Diễm, Lục Diễm thì thường thường nắm chặt lấy tay anh, mười ngón đan nhau hoặc liếm từng ngón một, quá lắm thì cũng chỉ nhận lấy chút phật ý của Tô Mạc. Nếu như thời gian dài hai người làm những việc này, sẽ bắt chột như hiểu ý nhau, liếc mắt nhìn nhau, một cái đầu, một nâng người lên, trao nhau một nụ hôn không nhuốm hương vị ***.

Rèm cửa sổ gần sàn đã kéo ra, ánh nắng ấm áp ngày đông chiếu vào qua lớp kính thủy tinh, ấm áp thoải mái lan tỏa khắp căn phòng.

Một ngày như vậy chỉ mong vĩnh viễn vĩnh viễn đừng trôi qua.

Rất nhanh đã đến mười giờ, hai người sửa soạn một lúc, thay quần áo khi đi ra ngoài, mang theo lễ vật đã sớm chuẩn bị, lái xe cùng về nhà cũ của Tô gia.

Hôm nay là sinh nhật bảy tuổi của Tô Húc, hai người đã sớm bàn bạc sẽ tặng bộ mô hình tàu bay mà nhóc luôn mơ ước.

Trước đó đã gọi điện báo cho Tô Quyết nên khi xe của hai người mới chạy đến nhà cũ đã nhìn thấy Tô Húc bé nhỏ ra sức vẫy tay chào đón.

Tô Mạc vừa mới đỗ xe lại, Tô Húc đã phóng tới, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn khi nhìn thấy mô hình rất lớn trong tay Lục Diễm thì miệng càng cười rộng ra, lớn tiếng gọi, “Bác cả, bác rể cháu nhớ hai người muốn chết.”

Lục Diễm cố ý trêu nhóc, “Chỉ là nhớ chúng ta thôi sao? Không nhớ mô hình này hả?”

Tô Húc nghiêm trang đáp, “Cũng nhớ mô hình nhưng nhớ hai bác hơn.”

“Nhóc ngoan, thật biết ăn nói. Đến đây, cái này cho cháu, sinh nhật vui vẻ!” Lục Diễm cười nói.

Tô Húc cao hứng nhận lấy, sau đó lại vui vẻ gọi một tiếng, “Cám ơn bác rể!”

Tô Mạc lúc này mới nghe rõ nhóc con đang gọi cái gì, không khỏi có chút kinh ngạc, xoa đầu Tô Húc, “Sao lại đột nhiên gọi vậy, trước đây không phải cháu đều gọi là chú Lục hay sao?”

Tô Húc hùng hồn đáp, “Là ba ba nói. Ba ba bảo chú Lục là anh rể của ba, cháu hỏi ba anh rể có nghĩa là gì, ba ba nói đó là chồng của anh trai. Anh trai của ba ba là bác cả, vậy cháu không phải nên gọi là bác rể hay sao?”

“Ai, đúng vậy, tính logic rất chặt chẽ. Tiểu Húc thật thông minh.” Tô Mạc còn chưa nói gì, Lục Diễm đã mở miệng trước.

Tô Húc ngẩng cao đầu lên càng thêm đắc ý, “Thầy giáo và các bạn đều khen cháu thông minh, cả thầy dạy kiếm cũng khen cháu rất có ngộ tính đó.”

Lục Diễm càng cười vui hơn, “Cháu còn nhỏ vậy cũng hiểu thế nào là ngộ tính hả?”

“Đương nhiên cháu biết. Thầy nói, ngộ tính có thể biến cháu thành cao thủ hạng nhất.” Tô Húc nghiêm trang đáp.

“Muốn trở thành cao thủ hạng nhất, ngoài ngộ tính ra còn phải nỗ lực rất nhiều nữa mới được.” Lục Diễm nghiêm túc chỉ bảo.

“Vâng, cháu sẽ.”

Tô Quyết và Mạnh Hân đi theo sau Tô Húc, đương nhiên cũng nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện. Mạnh Hân lè lưỡi, Tô Quyết thì vội giải thích, “Em và Hân Hân nói đùa, đúng lúc để Tiểu Húc nghe thấy, nó quần lấy em hỏi rất lâu, em thuận miệng nói một câu ai ngờ nó có thể nghĩ nhiều đến vậy.”

Tô Mạc chỉ cười, cũng không có ý bất mãn trách móc gì “Tiểu Húc rất thông minh.”

“Đúng vậy, Tiểu Húc thông minh lắm, học cái gì cũng nhanh, giống như anh hai lúc bé vậy.” Tô Quyết lập tức trở nên đắc ý, không có người cha nào không thấy kiêu ngạo vì đứa con xuất sắc của mình, “Chỉ có điều anh hai cho đến bây giờ đều rất trầm ổn, về điểm này thì Tiểu Húc còn kém xa.”

“Trẻ con vẫn nên hoạt bát một chút thì hơn.” Tô Mạc xoa đầu Tô Húc, nói khẽ.

Mạnh Hân đúng lúc chen vào một câu, “Anh hai, anh rể, thím Phương đã chuẩn bị cơm trưa xong hết rồi, chúng ta đi ăn thôi.”

Nhìn thấy hai người Tô Mạc Lục Diễm, thím Phương cực kỳ vui mừng, tuổi bà ngày càng lớn, cũng may cơ thể còn khỏe mạnh. Ngày thường đều chú ý rèn luyện, chưa bị mắc vào những căn bệnh tuổi già, điều này cũng khiến trên dưới Tô gia yên tâm không ít.

Từ sau khi kết hôn nhất là sau khi có Tô Húc, vợ chồng Tô Quyết và Mạnh Hân luôn ở nhà cũ. Vốn theo quy định của Tô gia, vợ của người đứng đầu Tô gia mới là nữ chủ nhân của nhà lớn, nhưng bây giờ, Tô Mạc không có khả năng sẽ lấy vợ, người đứng đầu đời sau còn không biết ở nơi nào, cho nên trên cơ bản Mạnh Hân đã trở thành nữ chủ nhân thực tế ở nhà cũ.

Mạnh Hân xuất thân từ thế gia vọng tộc, luôn thông minh hiểu lý lẽ, sau khi kết hôn sinh con, cô càng ngày càng thu bớt kiêu ngạo lúc trẻ lại, xử lý trên dưới Tô gia gọn gàng chặt chẽ. Cô cũng không tự cho mình là nữ chủ nhân, đối xử với thím Phương là nơi nơi tôn trọng, cho dù có chuyện lớn gì thì đều hỏi ý kiến của Tô Mạc chứ không tự ý làm chủ. Cho nên trên dưới Tô gia đều rất thích cô, hơn nữa thím Phương đối với người ‘con dâu’ này là vạn phần hài lòng.

Đương nhiên, đối với chàng rể Lục Diễm, thím Phương càng thích hơn. Một đường nhìn thấy hai người đi đến ngày hôm nay, thím Phương rất rõ chỉ có Lục Diễm mới có thể khiến cậu cả nhà mình lộ ra vẻ mặt hạnh phúc như vậy, yêu ai yêu cả đường đi bà khó tránh khỏi yêu quý Lục Diễm hơn vài phần, huống chi bản thân Lục Diễm đối xử với bà cực kỳ tốt.

Nói về Tô Quyết và Mạnh Hân, cũng là một đoạn chuyện thú vị. Hơn nữa nói đến ngọn nguồn thì Lục Diễm được xem như đã làm mối trong vô ý.

Mạnh Hân là thiên kim tiểu thư chân chính đúng nghĩa, xuất thân danh môn, lớn lên xinh đẹp, có tận hai văn bằng ở trường đại học Yale. Hiếm có hơn đó là cô không có tính kiêu căng giống những thiên kim tiểu thư khác, cũng không có điểm gì kỳ quái, ngược lại tính cách có chút hào phóng, yêu ghét rõ ràng.

Không ai biết vì sao, chính cô tới tận bây giờ cũng chưa từng nói ra lý do, trong giới của bọn Tô Quyết Trần Việt, ấn tượng lớn nhất về cô ngoại trừ là một người con gái hiếm gặp có thể chơi chung như bạn bè thì cô là một fan trung thành của Lục Diễm. Vốn cô khinh thường nhất là loại hoa hoa công tử như Tô Quyết nhưng sau khi Lục Diễm công khai tình cảm, nhóm fan sôi nổi suy đoán người yêu thần bí của Lục ảnh đế là Tô Quyết, Mạnh Hân cũng tin tưởng điều này.

Tuy rằng quen biết với mấy người Trần Việt Tô Hi, nhưng Mạnh Hân cũng không biết chuyện của Tô Mạc và Lục Diễm, cho nên sau khi hiểu lầm Tô Quyết chính là người yêu của Lục Diễm, cô cũng tiếc nuối ánh mắt nhìn người của nam thần không tốt. Mặt khác, cô càng kiên quyết muốn giữ gìn hạnh phúc cho nam thần. Đoạn thời gian ấy, người trông chừng Tô Quyết chặt chẽ nhất là Mạnh Hân, những nơi Tô Quyết có thể hoàng kim, bạch kim, hay kim cương, cô đều tìm cách có được thẻ tương tự. Mạnh Hân đương nhiên sẽ xấu hổ không nói cô là vì giữ người cho nam thần của mình, nên lấy cớ là không quen nhìn Tô Quyết lăng nhăng, muốn ngăn cậu không gây họa cho con trai con gái nhà người ta. Tô Quyết lúc đó còn nghĩ trong lòng xem Mạnh Hân có phải có ý với cậu hay không, âm thầm trộm dương dương tự đắc, dù sao Mạnh Hân cũng được xưng là bông hoa cao lãnh khó hái.

Sau khi biết rõ chân tướng, ngược lại hai người ngoài ý muốn trở thành bạn bè, cũng xem như không đánh không quen biết. Sau đó, khi hai người không hiểu tại sao lại đến với nhau, ngược lại khiến đám bạn bè kinh hãi, ồn ào tỏ vẻ thật phản khoa học.

“Mạnh Hân, không phải cậu tự nhận cả đời tôn sùng Lục ảnh đế sao, không phải muốn cả đời làm fan của Lục ảnh đế sao?”

Mạnh Hân trắng mắt trừng Trần Việt một cái, dùng giọng điệu không khách khí kiểu cậu bị bệnh à, nói: “Nam thần là nam thần, đàn ông là đàn ông. Nam thần chỉ để ngắm nhìn, đàn ông mới là để cùng sống qua ngày. Tôi mới không giống các cậu, ngu ngốc phân không rõ phụ nữ với nữ thần. Hơn nữa, bây giờ xem như tôi và nam thần trở thành người một nhà rồi đấy thôi.”

Còn về Tô Quyết hồi tâm chuyển ý không lăng nhăng nữa, đưa ra lý do càng thuyết phục: “Sở dĩ lăng tử vẫn luôn lang thang chỉ bởi vì anh ta còn chưa tìm được một người tạo cho anh ta một mái nhà. Bây giờ tôi đã gặp được, đương nhiên muốn dừng chân lại, không thể bỏ lỡ.”

Chúc mừng sinh nhật Tô Húc xong, Lục Diễm và Tô Mạc ở lại nhà cũ một đêm, gần tới ngày hôm sau mới rời đi. Buổi tối, hai người cùng nhau ghi hình một chương trình, đây là lần đầu tiên ghi hình của Tô Mạc từ lúc chào đời tới giờ, không phải không có người mời anh mà là bản thân anh không đồng ý. Giống như có rất nhiều ngoại lệ trước đây, quyết định này đương nhiên cũng vì Lục Diễm.

Chương trình lần này cũng không khác mấy so với những chương trình giải trí thông thường, đều là mời một vài minh tinh làm khách mời đến tham gia trò chơi, tâm sự chuyện riêng hoặc để quảng bá cho ca sĩ diễn viên mới, tỉ lệ người xem chủ yếu dựa vào MC có đủ khả năng mời được khách mời có đủ sức ảnh hưởng hay không.

Nếu nói đặc biệt thì chính là mấy tập gần đây chương trình này đều mời mấy cặp vợ chồng nổi tiếng trong giới giải trí, nói đơn giản là mời một số cặp vợ chồng kết hôn nhiều năm nhưng tình cảm vợ chồng không phai nhạt mà ngày càng ân ái, cũng thỏa mãn được tâm lý tò mò của người xem. Một số minh tinh đang nổi muốn chứng minh bản thân không chỉ có sự nghiệp thành công mà gia đình cũng rất mỹ mãn, dù sao

trong giới giải trí đã sớm đi qua thời kì thần tượng không dám công khai tình cảm của mình rồi, tình cảm ổn định một lòng không chỉ không ảnh hưởng đến sự nghiệp mà còn bồi đắp thêm cho hình tượng. Còn những nghệ sĩ đã hết thời cũng vui vẻ mượn cơ hội này thu hút tầm nhìn của mọi người lần nữa, dù sao phơi bày chuyện hạnh phúc như vậy, gần như không ai không thích.

Bên sản xuất của chương trình đã gửi lời mời tới Lục Diễm và Tô Mạc từ rất lâu trước kia, tuy rằng Tô Mạc vẫn luôn không thích lộ mặt công khai, chỉ có điều vài năm gần đây, người trong giới đã sớm dò hỏi tính cách của anh, chỉ cần chuyện gì liên quan đến Lục Diễm, chuyện khó xử đến đâu anh đều sẽ ra mặt, huống hồ chỉ ghi hình một chương trình đơn giản như vậy.

Quả nhiên, bên này Lục Diễm vừa gật đầu thì bên kia Tô Mạc cũng nhanh chóng trả lời, chương trình kỳ này liền mang đề tài về cuộc sống sau hôn nhân của Lục ảnh đế và đầu não thương nghiệp Tô Mạc. Chỉ thủ đoạn này đã thu hút được lực chú ý cực lớn, hướng chỉ bản thân lực ảnh hưởng của Lục Diễm đã cực kỳ mạnh mẽ.

Mười năm nay, sự nghiệp đóng phim của Lục Diễm càng xuôi chèo mát mái, năm nào cũng có hai ba tác phẩm điện ảnh ra đời, các giải thưởng điện ảnh cũng đạt được vô số. Công ty của hắn cũng bận rộn làm ăn, ngoài Tống Liễm hắn còn ký hợp đồng với hai diễn viên có tiềm năng khác, mỗi người đều từng giành được giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất. Khiến cho Đan Sở Du cảm thán rất nhiều là đi theo Lục Diễm sẽ có thịt ăn, Đan Sở Du càng muốn ký hợp đồng với hắn. Lục Diễm mỉm cười đáp, được thôi, chỉ cần Tô tổng gật đầu, tôi cầu còn không được. Tô Quyết ở bên cạnh mở to hai mắt giờ chân kháng nghị, dù gì cũng là người một nhà, chừa chút đường sống đi, đừng đánh chủ ý lên gà nhà. Làm cho vài người ở đó cười ha ha.

Ngoài chuyện này ra, các chuyện làm từ thiện công ích cũng ra sức tiến hành, “Lục quỹ” mà nhóm fan lập nên vì hắn cũng sớm trở thành quỹ từ thiện nổi tiếng trong ngoài nước, hằng năm đều có thể giúp đỡ không ít người. Nếu nói đến địa vị lúc này trong giới diễn viên, Lục Diễm đâu không dám nói thứ nhất thì cũng chắc chắn là một vị trí đỉnh cao.

Mặt khác, sau khi Tô Mạc và Lục Diễm công khai chuyện tình cảm thì càng không biết khiêm tốn là gì. Chỉ cần có thời gian không kể là nơi nào, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì đều là ra vào có nhau, cũng không để ý đến paparazzi chụp ảnh, thậm chí còn hào phóng đưa ra đề nghị. Giống như Lục Diễm từng nói năm đó, đồng tính luyến ái cũng có tình yêu thật sự, cũng đều muốn trải qua cả đời với một người, hắn sẵn sàng để mọi người chứng kiến tình yêu của hắn. Cho nên mỗi khi có tin tức những đôi vợ chồng nào đó trong giới giải trí từng vô cùng ân ái bây giờ đổ vỡ thậm chí còn ra tay đánh nhau, đã từng là người thương nay trở thành kẻ thù, khi tất cả tiếc nuối tình yêu thật sự khó tìm thì sẽ có người lấy ra ví dụ của Lục Diễm và Tô Mạc, nhìn xem, thì ra tình yêu thật sự vẫn còn tồn tại.

Chương trình mặc dù là ghi hình rồi mới phát nhưng sớm đã có tin tức lan truyền trên mạng cho các fan về nơi tổ chức. Trong quá khứ còn phải tới đại học gần đó để mời sinh viên làm khán giả, lần này để có được chỗ ngồi thì thật sự khó khăn. Thậm chí trong khi số lượng đã sắp xếp đủ, còn có fan thông qua quan hệ móc nối vòng vèo tìm nhân viên chương trình để có thể có mặt tại trường quay.

Sau khi MC đi vào trường quay nhìn thấy số lượng người xem đông đúc hơn rất nhiều, cũng không thấy kinh ngạc, bình tĩnh nói lời mở màn, rất nhanh trong tiếng tung hô của khán giả mời hai vị khách quý bước ra.

Trong ánh đèn và tiếng vỗ tay, Lục Diễm cùng Tô Mạc tay trong tay bước ra, lại khiến một làn sóng hoan hô và hét chói tai lần nữa. Khẩu hiệu, băng rôn cũng nhanh chóng sôi nổi được giơ lên, đơn giản nhất là viết tên hai người, còn lại ví như là “Cả đời theo Lục Tô”, “Ảnh đế và chủ tịch, ân ái một đời” ... cái gì cũng có.

Hôm nay hai người vẫn là trang phục tình nhân, cùng kiểu dáng nhưng khác màu, bởi vì biết rõ trong chương trình sẽ có vài trò chơi, cho nên quần áo cũng không trang trọng, càng có vẻ gần gũi hơn.

MC của chương trình gồm ba người, trong đó có một nhân vật quen mặt với tất cả mọi người Thư Hàng, hai người còn lại cũng không phải người mới, Dư Sở và Trần Gia, đều là bạn thân thiết của Thư Hàng, Lục Diễm không chỉ tham gia một lần trong những chương trình mà họ dẫn. Thật ra các chương trình khác không phải không gửi lời mời cho Lục Diễm, chỉ là giao tình lâu năm với Thư Hàng, tự nhiên phải nể mặt mũi bạn bè thân thiết hơn. Hướng chỉ đã hợp tác với nhau nhiều lần, có ăn ý đúng mực thì cũng dễ trêu đùa vui vẻ.

Quả nhiên Thư Hàng vừa mở lời đã chúc mừng Lục Diễm lần thứ hai được lọt vào danh sách bình chọn giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất trong giải Oscar với bộ phim “Người trong thế cờ” hợp tác cùng đạo diễn D. W. Griffith.

Thư Hàng: À, năm trước lấy được giải thưởng nhờ “Đại trình thám” nữa, lần này là lần thứ ba lọt vào danh sách của Oscar mới đúng. Thế nào đây, lần này có ăn chắc cầm cúp vàng về nước hay không?

Lục Diễm cười đáp: Làm người thì không thể tham lam quá, có thể được đề cử tôi đã rất thỏa mãn rồi.

Thư Hàng: Chính là fan rất có lòng tin với cậu đấy, mọi người nói phải không.

Cả khán phòng đều đồng thanh một tiếng “Phải”, ai cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lục Diễm cười vẫy vẫy tay với mọi người: Cảm ơn sự yêu quý của mọi người. Tôi chỉ mong có thể nghiêm túc đóng phim cho tốt, đoạt được giải thưởng chỉ là dẹt hoa trên gấm, không được cũng không sao, càng chứng minh tôi còn phải cố gắng hơn nữa.

Thư Hàng: Nói đến phim ảnh, hình như sắp chiếu phim mới.

Lục Diễm: Đúng vậy, đầu tháng năm sẽ công chiếu phim “Con đường diên cuồng”, hy vọng mọi người ủng hộ thêm nữa.

Quảng bá phim xong, nên bước vào vấn đề chính.

Thư Hàng: Đây là chương trình đầu tiên Tô đồng tham gia đúng không?

Tô Mạc gật đầu: Đúng vậy.

Thư Hàng: Lần này chương trình của chúng ta có thể mời được Tô đồng đến thật sự là cực kỳ vinh dự. Các nhóm sản xuất khác trong ngành đều rất hâm mộ chúng tôi có thể cùng làm chương trình với Tô đồng, nhất là đồng nghiệp bên kênh tài chính và kinh tế, còn nhờ tôi hỏi Tô đồng mấy vấn đề. Chỉ có điều đều bị tôi nghiêm khắc từ chối hết, có lẽ bây giờ anh ta còn chửi thầm tôi đấy.

Đoạn sau Thư Hàng nói ra với giọng điệu hài hước, mọi người đều nghe ra là lời nói đùa, khán giả có mặt cũng rất phối hợp cười vang lên.

Tô Mạc cũng hơi nhếch khóe môi, không nói gì.

Lục Diễm liếc nhìn Tô Mạc một cái, ôn nhu nói: Em ấy bình thường không thích lộ mặt công khai, lần này đều vì tôi.

Về mặt của Lục Diễm quá mức dịu dàng, Trần Gia tiếp tục vào trọng tâm: Hai vị thật thắm thiết, quả thật khiến người khác hâm mộ.

Lục Diễm cười đáp: Có thể tìm được một người yêu thương mình cùng nhau trải qua một đời chẳng dễ dàng gì, phải quý trọng từng chút một.

Dư Sở hỏi đùa: Lục đại thần mấy năm gần đây hầu như không diễn phim tình cảm, các cảnh hôn nồng nhiệt càng không có, là vì nguyên nhân này sao?

Giọng nói Tô Mạc có chút nhỏ: Anh ấy hy sinh vậy đều là vì tôi. Những năm gần đây, cũng vì thế mà bỏ qua không ít kịch bản hay, thật ra tôi...

Lục Diễm giữ chặt tay anh, ngắt lời: Thật ra không nhận phim tình cảm hay không quay những cảnh thân mật thì vẫn có kịch bản hay, chuyện này không có gì, càng không thể nói là hy sinh.

Trần Gia dùng vẻ mặt kính phục nhìn hần: Thật ra chúng tôi đều cực kỳ hiểu tâm trạng khi nhìn thấy người yêu đóng cảnh thân mật với người khác, tuy biết rõ đó là giả. Nhưng chúng tôi cũng hiểu được bất đắc dĩ của nghiệp diễn viên cho nên càng khâm phục sự kiên định của Lục đại thần.

Trần Gia mới kết hôn không lâu với một diễn viên đang nổi tiếng cho nên càng thấy cảm động.

Sau khi trò chuyện, đến đoạn tham gia vào trò chơi.

Lúc đầu đều khá đơn giản, nếu là cặp đôi nam nam lại chung sống nhiều năm, tự nhiên không thể thiếu thử thách về độ ăn ý. Hai người hiểu biết về đối phương quá sâu, thử thách do chương trình sắp xếp đối với bọn họ mà nói thì không có gì khó, gần như những câu hỏi này họ đều cùng lúc đưa ra đáp án, hơn nữa trả lời gần như một, chỉ khác ở cách diễn đạt.

Lúc trò chơi chấm dứt, Thư Hàng thần phục: Làm chương trình qua nhiều kỳ rồi, trong nhiều khách mời thì độ ăn ý giữa hai người là cao nhất, tôi bắt đầu nghi ngờ có phải hai người đã biết trước câu hỏi, bàn trước đáp án rồi hay không đấy.

Đến cuối buổi ghi hình, đám fan ở khán phòng không biết ai xúi giục đều đồng thanh gào lên, “Hôn một cái, hôn một cái...”

Lục Diễm cười cười nhìn Tô Mạc, anh cũng cười khê đáp lại, Lục Diễm liền kéo tay đối phương, ôm lấy thắt lưng anh, một tay khác đặt trên lưng anh, hai người trao nhau một nụ hôn dài.

Chương trình kết thúc trong tiếng la hét và hoan hô của đám fan ở trường quay.

Sau khi ghi hình xong, hai người không về nhà mà lên trực thăng tư nhân bay đến đảo nhỏ của bọn họ.

Mấy năm trước, Lục Diễm tranh thủ đi thi lấy giấy phép lái trực thăng, sau đó, hai người muốn đi đâu cũng không cần phi công nữa, chân chính hưởng thụ thế giới riêng chỉ hai người.

Lúc đến nơi đã qua nửa đêm, trực thăng đáp thẳng xuống sân bay trên nóc biệt thự.

Đây là một đảo nhỏ tư nhân nhưng phong cảnh rất đẹp, trên đảo có cả núi cả hồ. Tuy không được xếp vào top mười đảo tư nhân tuyệt nhất trên thế giới nhưng cũng được xếp trong top một trăm.

Ba năm trước, lần đầu tiên Lục Diễm dẫn Tô Mạc đến đây, Tô Mạc thật sự bị làm cho kinh sợ. Lục Diễm kéo anh đứng ở ban công duy nhất trên nóc biệt thự, ôm lấy anh từ phía sau, chỉ vào cây cối sông núi phía xa xa, cười khê nói vào tai anh: “Toàn bộ hòn đảo này đều là của chúng ta, chỉ thuộc về hai người chúng ta. Em nhìn cái hồ kia đi, nhìn thoáng qua có giống một đốm sao nhỏ không? Vào mùa hè chúng ta có thể chèo thuyền, bơi lội, mùa đông mặt hồ sẽ kết băng chúng ta có thể đi trượt băng, cá trong hồ rất béo, hương vị cũng ngon. Mảnh rừng kia còn có mảnh bên kia nữa, em thấy không? Vào xuân chúng ta có thể đi dạo trên thảm cỏ, nghe nói ở đó có không ít loài chim sinh sống, có thể nghe được tiếng chim hót mà trong thành phố không có. Còn cả ngọn núi kia có một số động vật hoang dã, chúng ta cũng có thể thử đi săn thú...”

Không đợi Lục Diễm nói xong, Tô Mạc đã quay người lại ôm chặt lấy hắn, cảm động không nói nên lời.

Cảm động không phải do Lục Diễm mua hòn đảo nhỏ này vì anh rồi gần như tiêu hết số tiền riêng của hắn, với tài lực của Tô Mạc thì muốn mua mười hòn đảo nhỏ như thế này cũng không phải nói đùa.

Tô Mạc cảm động chính là vì tâm ý của hắn. Có lẽ Lục Diễm đã tìm cách tặng lễ vật này cho anh từ lâu rồi, cho anh một lần kinh ngạc như vậy.

Tô Mạc quả thật rất kinh hỉ, có kinh, có hỉ.

Lục Diễm ôm lấy anh, ý cười bên môi không giảm, “Hòn đảo nhỏ này, anh đặt tên cho nó là “đảo Mạc Diễm”, chính là Tô Mạc và Lục Diễm. Thích không?”

“Thích, cực kỳ thích. Đây là món quà tốt nhất từ khi em chào đời đến nay. Cảm ơn anh, em yêu anh!” Tô Mạc vui đầu trước ngực Lục Diễm, giọng nói còn có chút rầu rĩ.

Nụ cười trên mặt Lục Diễm càng sâu hơn, khê đáp lại, “Anh cũng yêu em!”

Ba năm qua, năm nào hai người cũng dành thời gian đến du lịch ở nơi này. Lúc bình thường, đều mời người quản lý tư nhân giúp đỡ trông nom đảo nhỏ, nếu hai người muốn đến thì sẽ thông báo trước cho quản lý, người này sẽ chuẩn bị đầy đủ đồ dùng sinh hoạt và thức ăn, sau đó rời đi một thời gian để cho hai người thế giới riêng chân chính.

Cả hai vào biệt thự cùng tắm rửa thay quần áo ở nhà, tuy thời gian đã muộn nhưng hai người vẫn chưa thấy buồn ngủ thế nên đi xuống tầng một ngồi một lúc. Trong đại sảnh có một lò sưởi âm tường lớn, đây là Lục Diễm đặc biệt yêu cầu làm và cũng là nơi Tô Mạc thích nhất. Quản lý trước khi đi đã đốt sẵn lò sưởi lên, cả căn phòng tràn đầy ấm áp.

Tô Mạc bưng ly rượu đỏ ngồi trên sô pha, mỉm cười nhìn Lục Diễm đứng trước lò sưởi kéo đàn vi-ô-lông cho anh nghe, thanh âm du dương phối hợp với vẻ mặt ôn nhu của hắn, ly rượu trong tay không cần uống đã say.

Chấm dứt một khúc nhạc, Lục Diễm cất đàn, đi về phía Tô Mạc, anh ngẩng đầu lên nhìn Lục Diễm đang đứng trước mặt, mỉm cười đưa ly rượu qua: “Anh chơi đàn ngày càng hay, chỉ nghe thôi cũng có cảm giác say.”

Lục Diễm không cầm lấy ly rượu mà nắm tay Tô Mạc, trực tiếp uống hết ly rượu trong tay anh. Sau đó cầm ly rượu đặt qua một bên rồi quỳ một chân xuống bên chân Tô Mạc, hai tay đặt trên vai anh, chậm rãi khom lưng xuống.

Tô Mạc bị ép phải ngửa về phía sau, môi của Lục Diễm đã tiến tới bên miệng, khi đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào anh liền ngoan ngoãn mở miệng ra, mùi rượu đỏ xông vào khoang miệng theo đầu lưỡi. Bởi vì đang ở tư thế ngửa ra nên yết hầu cực kỳ rõ ràng lên xuống chuyển động hai cái, vài giọt rượu chưa kịp nuốt cũng theo khoe môi chảy xuống.

Lục Diễm hài lòng nâng người lên, liếm láp giọt rượu còn dính bên khoe miệng, ngón cái bên tay phải khẽ vuốt ve môi Tô Mạc, thay anh lau đi giọt rượu tràn ra, khoe miệng hơi cong lên, thấp giọng nói, “Ngọt quá!”

Tô Mạc bắt lấy tay hắn, đưa ngón cái dính rượu ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm liếm. Vừa giương mắt nhìn Lục Diễm vừa mơ hồ cười đáp, “Quả thật rất ngọt!”

Ánh mắt Lục Diễm tối sầm lại, rút ngón tay ra, nắm lấy cằm của anh lần nữa dựa người vào.

....

Sáng ngày hôm sau, lúc Lục Diễm rời giường xuống tầng dưới thì trông thấy Tô Mạc bày giá vẽ đang tô tô vẽ vẽ trên bãi cát. Đi qua nhìn thử, đúng là đang vẽ lại khung cảnh Lục Diễm đứng trước lò sưởi kéo đàn đêm qua. Tài năng hội họa của Tô Mạc rất tốt, có thể nhìn ra được anh từng học vẽ một thời gian, hơn nữa tự anh cũng có thiên phú, chỉ có điều công việc quá bận rộn cho nên khó có thời gian ngồi xuống chậm rãi vẽ một bức tranh.

Mấy năm nay sống chung, số lần Lục Diễm nhìn thấy anh vẽ tranh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy quả thật còn lấp bắp kinh hãi, không nghĩ đến chủ tịch Tô còn có tài năng này. Điều khiến Lục Diễm âm thầm cảm thấy cao hứng và đặc ý nhất chính là, nhân vật mà chủ tịch Tô vẽ luôn luôn là hắn.

Cho đến khi Tô Mạc hạ xuống nét vẽ cuối cùng, Lục Diễm xoay người ôm lấy vai anh, nghiêm túc nhìn bức tranh khen ngợi: “Thật đẹp!”

Tô Mạc nghiêng đầu nhìn hắn, cười hỏi, “Lục tiên sinh đang khen tôi vẽ đẹp hay đang khen người trong tranh đẹp vậy?”

Lục Diễm hỏi ngược lại, “Tô đồng nghĩ sao?”

Tô Mạc chỉ cười không đáp, lại nói tiếp: “Trước tiên ăn điểm tâm đã, em đi nấu cháo.”

Lục Diễm không buông tay ra: “Đợi thêm một lúc nữa, để anh ôm thêm chút.”

Tô Mạc nghe ra tâm trạng của hắn không tốt lắm, không khỏi ôm cánh tay hắn, quan tâm hỏi, “Sao vậy?”

Lục Diễm lắc đầu, “Không sao, chỉ là cảm thấy có thể kéo dài ra thêm một chút thì thật tốt, nghĩ được một tuần thể mà đã trôi qua một nửa rồi, nghĩ lại cảm thấy không nữa.”

Tô Mạc thở dài, “Xin lỗi.”

Lục Diễm nói khẽ, “Cũng không chỉ là vấn đề của em, chính anh cũng rất bận rộn.”

Trầm mặc một lúc, Tô Mạc mới nói: “Qua hai năm nữa, đợi đến khi bọn nhỏ lớn thêm một chút, em sẽ làm kiểm tra chọn ra người thừa kế. Chờ đến khi nó trưởng thành, em sẽ dần dần giao chuyện công ty cho nó. Đến lúc đó, sẽ có thêm thời gian ở bên anh nhiều hơn.”

Lời này nói ra có vẻ rất gần, nhưng đứa trẻ lớn nhất của Tô gia bây giờ mới mười tuổi, ít nhất cũng là chuyện của mười năm sau.

Lục Diễm đương nhiên có thể hiểu được dụng tâm của anh, chỉ khẽ cười: “Còn phải kiểm tra nữa sao? Anh thấy Tiểu Húc chính là đứa thông minh và có ngộ tính nhất trong bọn nó.”

Tô Mạc vui vẻ, “Tuy rằng thật sự như thế nhưng nếu không kiểm tra, chỉ sợ những người khác trong nhà sẽ không phục. Vì bất tiện phức tạp sau này cho Tiểu Húc, không thiếu được lần này.”

“Nếu vậy, khi em tham gia kiểm tra là lúc mấy tuổi?” Lục Diễm tò mò hỏi.

“Em không tham gia kiểm tra, thể hệ của em đều không làm kiểm tra.” Tô Mạc đáp.

“Vì sao?” Lục Diễm tò mò.

Tô Mạc nâng mắt nhìn hắn, “Anh nói thử xem?”

Lục Diễm hơi suy nghĩ liền hiểu ra, cười nói, “Thì ra Tô đồng của chúng ta từ nhỏ đã lợi hại như vậy.”

Tô Mạc mỉm cười không nói tiếp.

Lục Diễm tiếp tục, “Cũng tốt, đợi khi em nghỉ anh cũng tuyên bố giải nghệ. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau đi khắp nơi, thích đi đâu liền đi đó, tranh thủ in lại dấu chân ở khắp mọi nơi. Hai năm nay anh có học hỏi một ít kỹ thuật chụp ảnh với Nhâm Nghiêm Phi, đến khi đó anh sẽ làm thợ chụp ảnh riêng cho em. Trong ống kính của anh chỉ có một mình em mà thôi...”

Tô Mạc mỉm cười nghe Lục Diễm tỉ mỉ lên kế hoạch tương lai, giống như có thể nhìn thấy ngày mai tươi đẹp ngay trước mặt.

Ai nói không được cơ chứ? Hai người còn cả một cuộc đời thật dài thật dài, còn có rất nhiều thời gian thực hiện tất cả những gì trong kế hoạch. Quan trọng nhất là, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, có mặt trong sinh mệnh của nhau, trở thành một phần không thể thiếu của nhau.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi, tương lai cũng giống như ánh nắng mãnh liệt ấm áp này, tràn đầy hy vọng, không thể không khiến người ta vô hạn mong chờ.

Tô Mạc nhớ đến câu chuyện khó tin mà Lục Diễm kể vào đêm qua, trong lòng càng vạn phần cảm thấy may mắn.

Cảm tạ trời xanh cho anh trở lại, để em có thể gặp được anh!

— Toàn văn hoàn —

See more: [s://yenphily.wordpress.com](http://yenphily.wordpress.com)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-hoi>